KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI

(INTERNATIONAL STAR BULLETIN)

N:o 1 **NÄYTENUMERO** 1929

SISÄLLYS

TOIMITTAJAT:

LADY EMILY LUTYENS ja D. RAJAGOPAL, M. A., LL. B. (Cantab.)
Osoite: EERDE, OMMEN, HOLLAND.

Lehden suomalaisen painoksen vastaava toimittaja: *Helmi Jalovaara* os.: Katajanokankatu 8, Helsinki. Toimiston osoite: KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI, Hyvinkää.

90.

LEHDEN TEHTÄVÄ.

Julkaista alkuperäisiä selostuksia Krishnamurtin luennoista ja puheista.

Esittää Krishnamurtin elämänkatsomusta ja sen valossa tutkia nykyaikaisen ajattelun eri suuntia.

Selostaa Krishnamurtin toimintaa.

» » »

Toimittajat eivät ole vastuussa mistään mielipiteistä, joita esitetään kirjoittajan nimellä varustetuissa kirjoituksissa.

Edelleen, Krishnamurti haluaa painostaa, ettei häntä voida pitää vastuussa kirjoituksista, jotka sisältävät hänen puheitaan tai kirjoituksiaan, elleivät ne ole varustetut hänen nimikirjoituksellaan. Selostettaessa hänen puheitaan pyritään esittämään hänen ajatuksensa mahdollisimman täsmällisesti.

Ihanimmassa laaksossa on
valitusta ja voihketta vain,
tuolla ihmisten valtateillä
mielenapean vaihtuvan nauru soi,
ja laulussa soinnukkaassa
on tyhjyys vain himon tyydytetyn,
ylähillä vuorilla vartoo
vain kuoleman hiljaisuus.

Ja aalto aallolta vyöryvät
ypöyksinäisinä ihmisten teot
päin turhan maineen rantaa.
Sylissä yhden yksinäisen päivän
jo nuoren lemmen pyörremyrsky apeudeksi kehkeytyy.
Ajan alueet aavat aatos valloittaa
palatakseen vain vankeuteen
älyn pettävän.

Ah, on himo nuori kuin ensi säde koin
ja apea niinkuin kuoleman hautasaatto:

Sitä on rehme, pyydystys huvien haihtuvain,
sitä on aherrus, tylsä tuska huokean kunnianhimon,
sitä on voitto, rikkaan keräämä keko aarteista oudoimmista,
sitä on herruus ja valta, kieron tuomion vietti rinnassa sortajan,
sitä ahneus on, tuo riiston julmuus, joka tuhoaa elämän kasvun,
sitä pelko on, kiihkeä etsintä katveen, jossa on huokea olla,
ja palvonta on sitä, tuo pako himojen ryteiköstä syvimpään unhoitukseen.

Kaukaisen huilun säveleitä noudattain
avara, ikivanha virta vierii
uhkeena raikkaudesta nuorten vetten.

Monet on laulettu laulut ylistykseksi onnen,
monta jumalaa rukoiltu johdattajaksi on onneen,
monia taivaita ihaniksi kiitetty on houkuttamaan vain onneen,
monia alttareita on pystytetty palvontapaikoiksi onnen,
monin uskomuksin uhreja tuodaan pyyteessä onnen,
monia hyveitä tavoitellaan peljäten hukkaa onnen,
monet rikkaudet yhä kootaan toivossa onnen,
monenkaltaiset himot tyydytetään odotuksessa onnen,
monet uhrauksetkin tehdään pyyteestä onnen,
monenkaltaista ankaruutta harjoitetaan vain kaipuussa onnen.

Syvällä liejussa on lotuskukan siemen synnytystuskissaan,
ja sydämessä kukan sulotuoksu piilee.

— J. KRISNAMURTI.

OMMENIN TÄHTILEIRI 1929

KRISHNAMURTIN PUHEITA.

Krishnamurti piti nämä puheet kolmelle tuhannelle tämän vuotiseen Ommenin leiriin kokontuneelle ihmiselle elokuun ensimmäisellä viikolla. Ne julkaistaan sellaisina kuin ne pidettiin, mutta Krishnamurti itse ei ole niitä perinpohjaisesti tarkastanut.

— Toimittajat.

LEIRITULIPUHEITA.

PERJANTAINA ELOKUUN 2 P:NÄ.

Tämä leirituli ja sen yhteydessä suoritettu laulu ovat vaarassa muodostua taikauskoksi. Kaikkialla missä olen ollut on minulle sanottu, että jos puhun illalla, täytyy minulla olla leirituli ja minun täytyy välttämättä laulaa sen ääressä. Voin jo ennakolta nähdä mitä myöhemmin tulee tapahtumaan! Kuitenkin laulan sanskristinkielisen runon tänä iltana, koska sen sävel on kaunis ja koska sillä on kaunis sisältö, enkä siksi, että se synnyttäisi jonkun mystillisen vaikutuksen.

» » »

Olen toistamiseen sanonut, että voidaksenne elää totisesti, suurpiirteisesti täytyy teidän täydellisesti ymmärtää elämän tarkoitus. Tuo täydellinen ymmärtäminen, mistä yksin oikeat aatteet syntyvät, johtaa elämään, joka on sopusointuinen, ajatuksen turmeltumattomuuteen ja rakkauden täydellisyyteen. Se aikaansaa jokaisessa sen tasapainon, sen sopusoinnun, joka on todellista luomistyötä.

Mitä on teidän elämänne? Jos erittelette sitä persoonattomasti ja tutkitte sitä huolellisesti, huomaatte, että elämänne on mitättömien tyrannien ja jatkuvan taistelun, huolien, alakuloisten mielialojen, epävarmuuksien, turhien saavutusten toivojen, kerjäämisen ja itkun, tyytymättömyyden ja hedelmättömän kunnianhimon ja kyynelten kietoman nautinnon kahlitsema. Tämä on ihmisen, jokaisen inhimillisen olennon sisäinen tila: jatkuvaa taistelua ja ponnistusta, keskeytymätöntä pyrkimystä. Mikä on tähän syynä? Väitän, että käsityksenne elämästä eivät ole sopusoinnussa ikuisen kanssa.

Selitän mitä tällä tarkoitan. En käytä hämäriä sanoja peittääkseni sitä, jota ette ymmärrä.

Väitän, että elääksenne suurpiirteisesti, päämääränne innoittamina, täytyy teidän aatteenne juurien tunkeutua ikuiseen, iäti kestävään.

Voittaaksenne tämän epävarmuuden, tämän suuren taistelun, tämän sekasortoisen kamppailun, täytyy teidän aatteenne, elämänne, järkenne, ajatuksenne, kiintymyksenne pohjautua siihen, mikä on iäti kestävää.

Teidän täytyy toteuttaa tämä ikuisuus jokapäiväisessä elämässänne. Teidän täytyy tajuta tämä ikuisuus jokaisessa teossanne, jokaisessa ajatuksessanne, jokaisessa tunteessanne. Te ette voi paeta toiseen maailmaan totuutta etsimään. Tässä maailmassa eläessänne teidän on löydettävä totuus. — Tässä maailmassa eläessänne te saavutatte elämän laajuuden. Teidän jokapäiväiset ajatuksenne, jokapäiväinen rakkautenne, jokapäiväiset tekonne, muodostavat taistelun, kamppailun, nautinnon, yksinäisyyden, elämän turmeltuneisuuden. Näiden kanssa ihminen kaiken aikaa taistelee ja tämän taistelun muodoissa hän riistää toisilta valon ja luo sekasortoa ympärilleen. Vain totuuden löytäessänne voitte muuttaa näitä ilmennyksiä.

Totuuden löytäminen on sentähden välttämätöntä. Totuus on juurrutettava teidän käytökseenne, tapaan, jolla kohtelette ihmisiä, tapaan, jolla ajattelette ihmisiä, tekoihin, jotka syntyvät ajatuksistanne ja kiintymyksistänne. Vain tässä edistyskulussa on totuus. Turmeltumattomuuden vakiinnuttamistyössä, ajatuksen ja rakkauden täydellisyyden saavuttamisessa on totuus.

Teidän ei tule tehdä tästä uskontoa tai dogmia tai uskonkappaletta, mutta elintavallanne teidän on osoitettava, että ymmärrätte ja että teidän ajatuksenne, kiintymyksenne ovat juurtuneet ikuiseen.

Väitän, että ikuinen on vapautumista kaikesta turmeltuneisuudesta, sillä turmeltuneisuus on rajoitusta. Etsikää sentähden itsen turmeltumattomuutta, jokaisen sisäistä itseä yksilöllisellä eikä yhteisellä ponnistuksella, sillä yksinomaan tuossa turmeltumattomuudessa on vapaus. Itsen vapaus on totuus. Itsen tunteminen on ikuinen elämä; se on vapautusta, se on se tasapaino, joka on totista luomista. Sillä itse on ikuinen, sillä ei ole alkua eikä loppua, ei kuolemaa eikä syntymää; *se on.* Rajoitettu itse, joka on olemassa jokaisessa turmeltuneena, koettaa saavuttaa tuon turmeltumattomuuden, joka on totuus. Tämän itsen turmeltumattomuuden tavoittamisessa on vapautus. Teidän tulee ymmärtää tämä ja tästä ymmärryksestänne johtaa käsityksenne elämästä. Teittepä sen jälkeen mitä tahansa, toimittepa miten tahansa, ajattelittepa ja tunsittepa miten tahansa, kaikella on ikuisuuden leima. Te etsitte syitä käytökseenne, te teette johto-

päätöksenne itsen ilmennyksistä, itsen ilmauksista, varjoista. Väitän, että tämä on väärin ja aikaansaa sekasortoa ympärillänne. Mutta jos tahdotte ymmärtää totuuden ja perustaa aatteenne totuuteen, teidän tulee etsiä tuota itseä ja tehdä tuo itse turmeltumattomaksi. Yksinomaan tuosta totuudesta teidän tulee johtaa aatteenne ja elää jatkuvasti tuon totuuden polttopisteessä.

Tuosta ikuisesta lähteestä, joka on itsen turmeltumattomuus, joka on elämä, tulee teidän tekonne, ajatuksenne ja rakkautenne syntyä. Silloin olette kuin sade, joka saapuu kuivaan maahan, tehden kaiken uudeksi ja tuoreeksi, antaen onnea ja autuutta, hävittäen kaiken turmeltuneisuuden, kaiken harhan, jota ihmiset pitävät todellisena.

LAUANTAINA ELOKUUN 3 P:NÄ.

Kerron teille pienen tapauksen, joka sattui minulle viime vuonna ollessani Intiassa. Nousin junasta tapaamaan muutamia tuttaviani eräällä rautatieasemalla — ette voi kuvitella millainen intialainen asema on, meluisampi ja likaisempi, kuin asemat yleensä. Näin miehen harhailevan asemasillalla haluten puhua kanssani. Hän oli eräs noita ihmisiä, jotka vetävät *rickshaws*'*ta* — kaksi pyöräisiä vaunuja, joissa toinen istuu ja joita toinen vetää. Lopulta hän rohkaisi itsensä ja tuli puhumaan kanssani. Hän kysyi minulta hyvin hapuilevalla ja huonolla englannin kielellä missä asuin, mitä tein ja olinko saattamassa veljiäni ja sisariani. Selitin hänelle missä asuin ja lopulta hän kysyi, saisiko hän kävellä kanssani asemasillalla. Hän oli miltei yhtä ujo kuin minäkin! Äkkiä hän otti savukkeen taskustaan ja alkoi polttaa sitä; vetäistyään pari sauhua hän kysyi, poltinko minä; sanoin, etten polta. Hän katsoi hetkisen savukettaan ja sanoi: „Oletan, että polttaminen on tarpeetonta", ja minä sanoin: „Luultavasti". Tämä mies, jonka suurin nautinto ehkä oli tupakoiminen, sanoi: „Tästä lähtien en enää polta", ja hän heitti savukkeen pois sellaisella kiivaudella, että se suorastaan hämmästytti minua.

En ole kertonut teille tätä tapausta sentähden, ettei teidän pitäisi tupakoida — se ei kuulu tähän. Mutta yksi ainoa teko, joka pohjautuu todelliseen ymmärrykseen, todelliseen tunteen syvyyteen, kohottaa ihmisen suuren näkemyksen huipulle, suureen ymmärrykseen ja suureen onneen. Kuten olen puheissani sanonut, jotta voitaisiin löytää se ikuisuus, joka on itsen täyttymys, se järjen ja rakkauden sopusointu, on minun näkökannaltani välttämätöntä luopua kaikista epäoleellisista asioista ja tällä luopumisella tulee olla fyysillinen ilmauksensa. Älkää kuvitelko, että koska

asiat ovat epäoleellisia, teidän tulee edelleenkin nauttia niistä. Tiedän, että monet ihmiset sanovat: „teen edelleenkin näitä asioita, koska ne ovat epäoleellisia”. Tämä saattaa olla varsin mukava tapa suhtautua elämään, mutta paremminkin teidän tulee karkoittamisen avulla luopua kaikista näistä epäoleellisista asioista, koska ne ovat kokonaan lapsellisia, alhaisia, mielettömiä. Tämän luopumisen kautta te löydätte todellisen itsen ja hallitsette tätä itseä. Ette löydä totuutta näiden sekasotkujen, näiden epäoleellisten asioiden avulla, vaan poistamalla ne, syrjäyttämällä ne löydätte totuuden, löydätte todellisen itsen, jolloin oikea itsehillintätyö alkaa.

Itsehallinnalla en tarkoita lannistamista vaan itsehallintaa ymmärryksen avulla, joka johtaa teidät vapautukseen, tuohon rakkauden ja älyn sopusointuun. Jos tahdotte löytää totuuden, teidän tulee harjoittaa tuota itsehallintaa, joka on älyn ja rakkauden siemen, päivän joka ainoana hetkenä, se on keskitettävä täsmällisesti jokaiseen tekoonne. Totuus on kehityskulussa ei saavutuksessa. Eläessänne, ilmentäessänne itseänne, työskennellessänne jokapäiväisessä elämässä löydätte totuuden. Tuon itsen valmentamisessa on totuus — eikä missään muussa. Sentähden ei lainkaan ole tärkeätä keksiä joukottain teorioja tai filosofioja, vaan tärkeätä on löytää se „minä”, joka on kehittyvä ja tehdä tuo kehittyvä „minä” turmeltumattomaksi. Tämän „minän” kasvattamisessa, hoitamisessa, elähdyttämisessä vapautta kohti, sitä tilaa kohti, jossa itsellä ei ole mitään rajoituksia, on totuus. Todellinen saavuttaminen, itsen turmeltumattomuus, täyttymys, on siinä, että näköpiirissänne on se vapautuminen, josta puhun, että harjoitatte itsehallintaa omasta tahdostanne, ettekä palkinnon toivosta tai rangaistuksen pelosta. Kaikki ilmennys — en puhu filosofisessa mielessä, käytän vain tavallista kieltä — on itsen luomaa, itsen varjoa. Jos itse on epäpuhdas, turmeltunut, silloin tuon itsen kaikki ilmaukset ovat epäpuhtaita ja turmeltuneita. Niinpä teidän on etsittävä itsen täydellisyyttä, turmeltumattomuutta, sillä vain siinä on totuus. Teidän on luovuttava kaikista epäoleellisista asioista, sillä ne rajoittavat itseä. Teidän on tultava taakattomiksi, vapaiksi, rajoittamattomiksi; silloin löydätte sen totuuden, joka ei ole etäällä eikä lähellä, ja hän, joka on sen löytänyt, koituu vaaraksi kaikelle epätodelliselle, kaikille elämän erehdyksille.

SUNNUNTAINA ELOKUUN 4 P:NÄ.

Tarkastaessanne elämää ympärillänne huomaatte, että ryhmät ja yksilöt ovat aina vastakkain. Käyttäessäni sanaa „yksilö” tarkoitan ihmistä: joka on kokonainen, itsessään täydellinen, vastakohtana ryhmälle,

joka väittää olevansa olemassa hyödyttääkseen yksilöä. Kaikilla ajatuksen ja tunteen aloilla huomaatte, että tämä ryhmä vastustaa yksilöä. Ja kuitenkin ryhmä itse on yksilö, sillä ryhmä on muodostettu yksilöistä. Koskettelen yksilöä, sillä juuri yksilö luo sekasortoa, taistelua ympärilleen. Jokaisessa yksilössä — jokaisessa ihmisessä kautta koko maailman harvoja poikkeuksia lukuunottamatta — vallitsee sekasortoa, taistelua ja kieroutta. Ja kuitenkin ryhmä yrittää aikaansaada järjestystä, vakavuutta ja suoruutta. Ryhmän sydämessä ja siis jokaisen ryhmän muodostavan yksilön sydämessä, on sekasortoa, taistelua ja kamppailua; jotta siis voisimme aikaansaada järjestystä, vakavuutta ja vilpittömyyttä, on meidän turvauduttava yksilöön. Yksilö on tärkein kaikesta.

Juuri te itse olette yksilö ja tehdessänne tuon yksilön vilpittömäksi, kirkkaaksi, luovaksi, silloin vasta todella ilmennätte itseänne. Teidän on aina tutkisteltava yksilöä, mutta tutkistelu ei saa tapahtua naapurinne kustannuksella: sillä väitän, että yksilön on kehityksensä alusta saakka oltava itsellensä lamppuna, jotta hän ei heittäisi varjoa toisen kasvoille.

Kukaan muu ei voi tehdä yksilöä vilpittömäksi, kirkkaaksi, luovaksi, paitsi hän itse. Luomisella tarkoitan todellista itsensä ilmaisemista enkä vain koristeiden, pöytien, taulujen y.m.s. luomista; näitä en pidä todellisena luomisena. Itsen täydellistymisen, kypsymisen, täyttymisen ilmaus on minun ajatuskannaltani todellista luomista. Tämä voi olla ainoastaan yksilöllisen näkemyksen tulosta. Ei mikään järjestö, eivät mitkään uskonnolliset seurat, ei mikään ulkopuolinen yhtyminen, ei mikään ulkopuolisen avun etsiminen saata tehdä yksilöä vilpittömäksi, kirkkaaksi ja todella luovaksi; koska yksilö on täydellisesti vapaa, hän on vastuunalainen yksinomaan itsellensä. Tätä ajatusta tahtoisin teidän harkitsevan huolellisesti, sillä ellette ymmärrä tätä, ette myöskään täydellisesti voi ymmärtää mitään muuta, mitä minulla on sanottavana. Jokainen yksilö maailmassa, elipä hän millaisissa olosuhteissa tahansa, on täydellisesti ja kokonaan vastuunalainen omalle itsellensä. Sentähden on mahdollista ainoastaan itsen voimalla vapauttaa itsensä täydellisesti, kokonaisesti, ehdottomasti epätäydellisen rakkauden kahleista ja turmeltuneisuudesta. Hän on ainoa, joka kykenee voittamaan oman heikkoutensa, joka voi hallita omia himojaan, joka voi hillitä omia halujaan ja joka on kokonaan edesvastuussa omista pyrkimyksistään. Jos haluatte luoda järjestystä, kirkkautta, ajatusten selvyyttä ja onnea sekä yksilölle että joka ikiselle olennolle maailmassa, on äärettömän tärkeätä kiinnittää huomio yksilöön aivan alusta alkaen. Sillä jos yksilö on sisäisesti sekasortoineen, luo hän sekasortoa ympäristöönsä; jos hän on sisäisesti kiero, tekee hän kaikki asiat ympärillään kieroiksi; jos hän on sisäisesti levoton, luo hän ympäristönsäkin levottomaksi.

Mitä yksilö kaiken aikaa kaipaa? Mitä hän jatkuvasti etsii? Mitä hän tavoittelee taistelussaan, turmeluksessaan, pyrkimyksessään, kurjuudessaan, kyynelissään ja nautinnoissaan? Hän koettaa murtaa niitä rajoituksia, jotka itse on itselleen asettanut, saavuttaakseen sen vapautuksen, joka on täydellisyyttä, rakkauden ja ajatuksen turmeltumattomuuden, joka aikaansaa täydellisyyden sopusoinnun, onnen. Halu — joka kaikilla on, joka on elämä itse — työntää ja innostaa jokaista jatkuvasti eteenpäin; halu etsii aina täyttymystä kokemuksessa, koska se tahtoo purkautua, koska se tahtoo ilmaista itsensä. Kokemus ilman tarkoitusta on hävittävää, jotavastoin tarkoituksellinen kokemus on todella luovaa. Siitä syystä teidän täytyy ensin sisällisesti löytää elämän tarkoitus, ja sen jälkeen, luotuanne tämän perustuksen, joka on kestävä ikuisesti, jatkuvasti, muuttumattomana sukupolvesta sukupolveen, tuo tarkoitus on oleva päämäärä, se maali, johon kaikki halu — joka on elämä itse — johtaa. Jos sellainen tarkoitus on olemassa — ja väitän, että se on olemassa ja että tunnen sen — silloin jokaisen kokemuksen, joka on halun täyttymys, täytyy vahvistaa, vapauttaa yksilöä juuri tuosta halusta. Tämä merkitsee: läpäistyänne yhden kokemuksen tulisi sen riittää vapauttamaan teidät juuri tuosta erikoisesta kokemuslajista. Siten te murratte kaikki rajoitukset ja saavutatte sen vapautuksen, joka on kaiken elämän täyttymys.

Tuntiessanne siis elämän tarkoituksen ja tietäessänne, että yksilö on kokonaan ja täydellisesti vastuunalainen itsellensä, voitatte kaiken pelon. Juuri pelko kuristaa, tukahduttaa jokaista ihmisolentoa. Se on se haamu, joka seuraa jokaista ihmisolentoa kuin varjo, koska hän ei käsitä, että jokaisesta teosta ja jokaisen teon seurauksesta, jokaisesta halusta ja sen halun täyttymisestä hän on kokonaan vastuunalainen ainoastaan itselleen. Kun yksilö käsittää tämän, häviää kaikki pelko, koska hän on täydellisesti oman itsensä herra.

Kun teillä ei ole pelkoa, vasta silloin alatte oikein elää. Ette elä tulevaisuudessa ettekä menneisyydessä, ette toivo pelastusta tulevaisuudessa ettekä odota voimaa kuolleelta menneisyydeltä, vaan — koska ette pelkää — elätte siinä ikuisuuden hetkessä, joka on NYT.

Vain NYT on tärkeätä, ei tulevaisuus, eikä menneisyys. Vain sillä on arvoa, mitä teette, mitä ajattelette, miten elätte, miten toimitte NYT. Totuus ei ole tulevaisuudessa eikä menneisyydessä. Ihminen, joka ei ole pelon kahlitsema, elää kokonaan vastuunalaisena itsellensä, keskitettynä siihen hetkeen, joka on nyt, joka on ikuisuus.

Sellaiselle ihmiselle ei ole olemassa syntymää eikä kuolemaa. Useimmat ihmiset pelkäävät kuolemaa, koska pelkäävät elää. He ajattelevat enemmän kuolemaa kuin sitä, miten voisivat elää nykyhetkessä, joka on ikuisuus, joka on NYT.

Tietäessänne, sentähden, mikä on jokaisen ihmisolennon, jokaisen yksilön tulevaisuus, miten hän on toteuttava itsensä vapautuksessa, mikä on itsen turmeltumattomuus, mikä on älyn ja rakkauden sopusointu — tietäessänne tämän — on äärettömän tärkeätä, että elätte ja toteutatte tuota suuruutta ja tuota kauneutta nykyhetkessä.

Kun kärsitte, kun vuodatatte kyyneleitä, kun sydämessänne on pelkoa, mitä hyödyttää tietää, että kaikki tuo häviää tulevaisuudessa. Haluatte onnea, haluatte vapautta tällä hetkellä, ettekä joskus kaukaisessa tulevaisuudessa. Kukaan ei voi antaa teille onnea, kukaan ei voi vapauttaa teitä, paitsi te itse. Ette voi saavuttaa vapautusta millään polulla, ette minkään uskonnon ettekä lahkon kautta. Vapautus piilee jokaisessa yksilössä; se on kokonaan hänestä riippuvainen ja saavutetaan vain hänen omasta määräyksestään.

Vapautuminen, tuo onni, joka on muuttumaton, kirkas, tuo täydellisyys ei ole etäällä eikä lähellä, koska täydellisyys on siellä, missä yksilökin on, hänessä itsessään.

Sillä sen sopusoinnun saavuttamiseksi, joka on koko elämän täyttymys, joka on itsen täydellistyminen, on tärkeätä kaikki se, mitä yksilö on, kaikki mitä hän tekee, mitä hän ajattelee, miten hän käyttäytyy ja millä tavoin hän rakastaa. Hänen ei tule aloittaa tuon täydellisyyden saavuttamista tulevaisuudessa eikä menneisyydessä, vaan sinä kirkastuneen ajatuksen hetkenä, siinä ymmärryksen silmänräpäyksessä — joka on NYT.

TIISTAINA ELOKUUN 6 P:NÄ.

Olen sanonut, että henkisyyden, totuuden maailman, vapauden saavuttamiseksi, ei ole olemassa mitään lakia ja tahdon selittää tätä vähän lähemmin. Äly on se kyky, jolla erotamme oleellisen epäoleellisesta. Äly on mielestäni kaiken kokemuksen ydin. Harjoittamalla keskeytymättä tätä erottamiskykyä ja pitämällä sitä jatkuvasti valveilla, saavuttaa se huippukohtansa inspirationissa. Sentähden inspirationin juuret pohjautuvat ikuiseen, ijankaikkiseen totuuteen. Sellaiselle ihmiselle, joka on täydellisesti kehittänyt tämän älyn, joka on saavuttanut vapautuksen tilan, jota kutsun älyn ja rakkauden sopusoinnuksi, sellaiselle inspirationi ei ole tilapäistä vaan jatkuvaa. Jokainen etsii juuri tuota inspirationin jatkuvaisuutta. Jokainen ihminen maailmassa tavoittelee juuri tuota onnen jatkuvaisuutta. Hän koettaa vakiinnuttaa itsessään sen muuttumattoman, jatkuvan onnen, joka on ikuisesti läsnäolevana tuossa täydellisen sopusoinnun tilassa.

Kun kerran vapautuksen tila on sellainen, kun kerran totuuden olemus on sellainen, kuka voi auttaa teitä saavuttamaan ja säilyttämään tuota

jatkuvaisuutta ilman keskeytystä, ilman rikkoutumista, tuota laajaa elämän päättymätöntä täyttymystä? Teitä ei voi auttaa kukaan muu kuin te itse, koska sitä ei voida saavuttaa toisen avulla eikä turvautumalla toiseen. Miten sitten yksilö voi saavuttaa? Elämän on tehtävä itsensä täydelliseksi saavuttaakseen vapautuksen, sitä merkitsee jokaisen yksilöllisen elämän täyttymys. Pitämällä älynne jatkuvasti valveilla opitte erottamaan, mikä on haihtuvaa ja mikä on pysyväistä, erottamaan väärän vääryydessä, totuuden todessa. Mutta tämä alati valvova äly voidaan ainoastaan saavuttaa jatkuvalla valppaudella, jatkuvalla tietoisuudella, itsehallinnalla ja itsehillinnällä, jonka olette saavuttaneet elämän tarkoituksen ymmärtämisellä.

Kaikkialla maailmassa luovutaan nykyjään auktoriteetistä, varsinkin ulkonaisesta auktoriteetistä. Varsinkin nuorempi sukupolvi vapautuu siitä auktoriteetistä, jota ovat ylläpitäneet heidän vanhempansa, joiden otaksutaan olevan viisaampia. Tätä auktoriteettiä murretaan parhaillaan, mutta jäljelle jää vielä se auktoriteetti, johon ihminen kietoutuu sydämessään henkisen kasvunsa vuoksi ja tästä auktoriteetistä hänen on myöskin vapauduttava ennenkuin hän voi kehittää oman älynsä korkeimpaan huippuunsa. Teidän on oltava korkein auktoriteetti itsellenne, oman älynne ja oman elämänne arkkitehti ikuisuuden valossa. Tuo, sanon minä, on vapautusta, sopusointua järjen ja rakkauden välillä. Saavutettuanne sen, häviää tiedon puutteesta syntynyt pelko. Sentähden, rakentaessanne elämänne elämän tarkoituksen ymmärtämiselle, luotte itsellenne jatkuvan onnen, ojennatte juuret siihen maaperään, joka on ikuinen. On kysymyksessä yksilöllinen pyrkimys, yksilöllinen taistelu, keskeytymätön valmeus, jatkuva itsehallinta. Ei ole olemassa enää ulkopuolista auktoriteettiä määräämässä oikeata toimintaa — auktoriteettiä, jossa voisi elää, johon voisi nojata. Kaikki mitä rakennatte tuon ikuisuuden valossa säilyy, koska sillä on hyvä perustus, koska se nojautuu vapautukseen. Ihminen, joka on saavuttanut, ei tunne mitään loppua eikä keskeytystä siinä, mikä on ikuista, mikä on vapaata.

KESKIVIIKKONA ELOKUUN 7 P:NÄ.

Intiassa pidetään hyvänä enteenä, jos vieraitten lähtiessä, varsinkin häitten jälkeen, rupeaa satamaan, ja koska te kaikki lähdette täältä huomenna toivon, että tämäkin sade osoittautuu hyväenteiseksi.

Toivon, että tämä viikko on ollut rikas kokemuksista, on muuttanut koko teidän näkemyksenne, on avannut uusia ajatuksen ja tuntee näköaloja, jotta kylvätte ilmenneeseen maailmaan uusia siemeniä, jotka kasvavat ja lisääntyvät ja peittävät maan kauneudellaan. Silloin ette heitä mi-

tään varjoa toisen kasvoille ettekä aiheuta kyyneleitä tai haihtuvia iloja sydämiin. Toivon, että jokainen, joka on ollut täällä tämän viikon aikana, ja joka on taistellut ymmärryksen saavuttamiseksi — ja olen vakuutettu siitä, että niitä on monta — on tullut varmemmaksi, vahvemmaksi ja määrätietoisemmaksi kuin tänne tullessaan. Hänelle on vastaisuudessa vain yksi asia tärkeä ja se on: valvoa, hoitaa sitä itseä, josta kaikki asiat riippuvat ja josta kaikki muunnokset syntyvät. Älkää käsittäkö tätä millään itsekkäällä tavalla, sillä jos voitte tehdä itsen puhdistuksen ja turmeltumattomuuden ainoaksi merkitykselliseksi asiaksi, silloin teoillanne, ajatuksillanne ja kiintymyksillänne on turmeltumattomuuden tunnusmerkki.

Jos te, jotka olette kokoontuneet tänne tämän viikon aikana, olette tutkimalla saavuttaneet sisäisen varmuuden ja vakaumuksen, ajatuksen selvyyden, olette niitä vahvoja, jotka ruokkivat, tukevat ja nostavat niitä, jotka ovat surun vallassa. Vain sillä tavoin voitte todella auttaa, voitte antaa ijäti kestävää ravintoa, vettä, joka sammuttaa kaiken janon, balsamia, joka parantaa kaikki haavat. Koska olette olleet täällä, koska olette taistelleet saavuttaaksenne ymmärryksen, tulevat ystävänne, naapurinne välittömästi muuttumaan tuon ymmärryksen vaikutuksesta. Filosofisten teoriojen keksiminen ja niistä nauttiminen ei ole tärkeätä, vaan tärkeätä on, miten elätte elämänne teitä ympäröivässä maailmassa tuon ymmärryksenne mukaisesti.

Kuten kotka, joka laskeutuu laaksoon, siten teidän on lähdettävä tältä leiriltä vieden mukananne lujan päätöksen, innostuksen ja riemun, jotta voitte muuttaa, jotta voitte juurinensa hävittää kaikki ne epäoleelliset asiat, jotka ympäröivät ihmistä ja rajoittavat ja turmelevat häntä ja siten luovat surua ja onnettomuutta kaikkialle. Teidän on tehtävä tämä huolellisella tarkkaavaisuudella, huolellisella tutkimuksella, erittelyllä ja sen itsen itsehallinnalla, josta kaikki asiat ovat riippuvaisia ja josta kaikki elämän muodot syntyvät. Enemmän päättäväisyyttä, enemmän innostusta, enemmän halua etsiä kulkuväyliä, etsiä ajatuksen salaisia pyhättöjä ja sen kautta puhdistaa ja tehdä tuo itse turmeltumattomaksi, jossa voitte antaa iloa, onnea ja ymmärrystä toisille, vain näitä asioita voitte viedä mukananne tältä leiriltä.

Niinpä toivotan teille kaikille onnellista matkaa ja toivon, että tapaamme jälleen ensi vuonna, jolloin jokaisen päättäväisyys on varmempi, innostus suurempi, mutta jokaisen hymy on erilainen ja käynti erilainen, jokaisella on erilainen varmuus omasta itsestään ja omasta voimastaan.

KYSYMYKSIÄ JA VASTAUKSIA.

KESKIVIIKKONA ELOKUUN 7 P:NÄ.

Monet ovat sanoneet minulle täällä Euroopassa ja myös Intiassa ja Amerikassa, että puheessani ei ole mitään uutta. Ei ole mitään uutta auringon alla. Mutta jokaiselle ihmiselle, joka löytää, joka saavuttaa, *kaikki* on uutta. Ellette siis löydä mitään uutta siinä, mitä sanon, ei se ole minun vikani, se on niiden vika (jos se on lainkaan mikään vika), joilla ei ole mitään uutta itsessään. Kuten jokainen päivä on tuore ja virkeä, kuten jokainen lähde on uusi, täytyy teidän, jos haluatte löytää jotakin uutta, erikoista, kirkasta, erilaista, täytyy *teidän itsenne* olla erilaisia. Löytääksenne jotakin uutta, täytyy sydämessänne olla halu vapautua vanhasta.

1. Meille sanotaan aina, että mitä puhutte seremoniojen, kirkkojen (Vapaamielinen Katolinen kirkko mukaanluettuna), uskontojen hyödyttömyydestä ei koske nykyhetkeä, vaan tarkoittaa kuudetta alarotua. Mitä sanotte tästä?

Vastaus: Lykkäättekö tuonnemmaksi syöntihetken ollessanne nälkäinen? Ollessanne hukkumaisillanne, kuunteletteko miestä, joka rannalla huutaa: „Huomenna pelastan sinut.” Ollessanne surun vallassa, siirrättekö lohdutuksen saannin tuonnemmaksi unohtamalla tuskanne? Mitä teette? Kun olette nälkäinen, etsitte ruokaa ja syötte. Jos olette hukkumaisillanne, ponnistelette voidaksenne haukata raitista ilmaa ja jos teitä painaa suru, tahdotte poistaa sen viipymättä. Selitin eilen mitä tarkoitan ikuisella hetkellä ja mielestäni tulisi jokaisen eikä vain harvojen harrastaa tuota ikuista hetkeä. Tämä kokemus ei ole tulevaisuutta varten, teidän on saavutettava se nyt. Mitä arvoa sillä on tulevaisuudessa? Kuka siitä hyötyy? Ette te itse eikä naapurinne.

Ettekö kaikki tahdo olla vapaita? Ettekö tahdo olla vapaita surusta, jatkuvasta jäätävästä kurjuudesta NYT? Mitä hyödyttää odottaa tulevaisuutta? Teidän on ratkaistava probleeminne nyt, teidän on elettävä nyt, teidän on taisteltava nyt, jokapäiväisessä elämässänne. Teidän on muutettava ulkonaisesti olosuhteenne nyt. Teidän on raivattava metsä ja tehtävä tie selväksi nyt, eikä tulevaisuudessa. Tulevaisuus jää aina tulevaisuudeksi, ellette muuta sitä nyt. Tulevaisuus jää aina hämäryyden peittoon, ellette saavuta nykyhetken yliherruutta. Vaikeutenne on siinä, että te ette tiedä olevanne vankeja. Kun teillä on surua — todellista surua — ette käytä tuota surua murtaaksenne ne muurit, jotka luovat toisia suruja. Vain *nykyhetki* on tärkeätä: tärkeätä on, miten elätte, miten käyttäydytte, miten rakastatte ihmisiä, mitä ajattelette ihmisistä. Mitä merkitystä sillä

on, mitä olette tulevaisuudessa? Ellette nyt kasva suuruuteenne jatkuvalla ponnistuksella, pakenee tulevaisuus aina edestänne. Ellette kasva tuohon turmeltumattomuuteen nyt, rakennatte suurempia muureja, suurempia aitauksia itsenne ja saavutuksenne välille ja siten luotte enemmän rajoituksia ja enemmän murhetta.

Luulette olevanne heikkoja, luulette, ettei teissä ole voimaa säilyttämään itseänne saavutuksessanne, kuvittelette, ettette voi seistä omilla jaloillanne. Sanon, että voitte, jos todella tahdotte, jos teissä palaa tavaton halu etsiä totuutta, löytää se, järkeillä ja taistella sen kanssa ja siten saavuttaa se itsellenne — ja teidän on tehtävä se NYT eikä tulevaisuudessa. Kuoleman pimeys ja salaperäisyys odottavat teitä tulevaisuudessa; sentähden teidän täytyy eläessänne keskittyä elämään ja muuttaa tuon elämän kulkua repien rikki kaikki aitaukset, rajoitukset, pikkumaisuudet, jotka ovat teidän ja paremman ymmärryksenne välillä. Miksi odotatte tulevaisuutta ja mitä hyödyttää odottaa tulevaisuutta? Millä tavoin on tulevaisuus antava teille täydellisyyden, ellette rakenna suurisuuntaisesti, laajakantoisesti, uskaliaasti nykyhetkellä? Te tapaatte tulevaisuuden nykyhetkellä. Tuo tulevaisuus on aina vääristelty ja kiero, ellette elä nykyhetkessä. En voi ymmärtää, minkätähden teidän on niin vaikeata käsittää, mitä sanon, mikä siinä on niin monimutkaista. Sanon, ettei kukaan ulkopuolinen voi tehdä mieltänne tai sydäntänne turmeltumattomaksi, että vain tuossa turmeltumattomuudessa piilee elämän täydellisyys, kauneus, ihanuus, josta jokainen on osallinen. Tämä on niin yksinkertaista, että te tahdotte mutkistuttaa sitä filosofialla, järjestelmillä, uskonkappaleilla, uskonnolla, kirkolla, menoilla. Miten voitte elää suurpiirteisesti, laajakatseisesti, ihanteellisesti, kauniisti tulevaisuudessa, ellette laske perustusta nyt, ellette elä tuossa ikuisuudessa nyt, kaikella voimallanne, kaikella innollanne ja hartaudellanne?

Jos olette nälkäinen, etsitte työtä saadaksenne rahaa ruoan ostoon. Ette lykkää sitä hetkeä, lähdette liikkeelle ja taistelette tyydyttääksenne tarpeenne. Kaikki nämä vaikeudet ovat olemassa, koska teissä ei ole todellista palavaa kaipausta löytää totuus heti, NYT; kaikkein tärkeintä on, että teillä on tuo itsen turmeltumattomuus tällä hetkellä, NYT. Voitte löytää sen ainoastaan NYT, ette tulevaisuudessa. Menkää johonkin Lontoon tai jonkin muun suurkaupungin köyhäinkortteleihin ja kysykää niiden asukkailta, haluavatko he ruokaa, mukavuutta, valoa tulevaisuudessa. Olette aivan liian mukavuutta rakastavia mieleltänne ja sydämeltänne ja myöskin ruumiiltanne. Olette tyytyväisiä ja penseitä ja kuitenkin kaipaatte totuutta, jota ei saavuteta tyytyväisyydellä eikä penseydellä.

2. Seuraava kertomus on kierrellyt laajalti teosofisissa- ja tähtilehdissä. Eräs pappi meni mr. Krishnamurtin luo ja sanoi, että leirillä saamansa innoituksen jälkeen hän aikoo antautua entistä kiihkeämmin kirkkotyöhön ja mr. Krishnamurti vastasi: „Te ainakin olette ymmärtänyt opetukseni". Eräs nainen kysyi häneltä myöskin, tulisiko hänen luopua yhteisvapaamuurariudesta. Mr. Krishnamurti vastasi: „No, pelkäättekö yhteisvapaamuurariutta". Ovatko nämä kertomukset tosia?

Vastaus: Mitä arvelette? Älkää naurako, pyydän älkää naurako, tämä ei ole leikin asia. En ole kumonnut tätä kertomusta, koska se on liian typerä. Se osoittaa vain millainen murhe ihmisten sydämissä vallitsee, miten pikkumaisia he ovat mieleltään, miten turhanaikaista on heidän taistelunsa. En koeta lamaannuttaa tai horjuttaa teitä, mutta kuinka voitte uskoa sellaisia asioita sen jälkeen mitä olen puhunut teille kolmen vuoden aikana.

Ei kumpikaan näistä jutuista ole tosi. Väitän, (kuinka usein olenkaan sen tehnyt) että nämä seikat ovat täydellisesti ja kokonaan epäoleellisia itsen vapauttamistyössä. Ellette tavoittele tuota itsen täydellisyyttä, silloin nämä seikat ovat tarpeellisia. Tahtoisin mieluummin, että olisitte eri mieltä kanssani kuin että keksitte tämän kaltaisia juttuja, näkisin paljon mieluummin, että vastustaisitte kaikkea, mitä olen sanonut kuin jatkaisitte tätä sovittelua. Ystävät, koska olette epävarmoja omassa mielessänne ja sydämessänne, sentähden olette onnettomia. Suunnatkaa mielenne yhteen suuntaan ja jättäkää toinen sikseen. Älkää leikitelkö molemmilla. Henkilö, joka etsii itsen turmeltumattomuutta, ei voi suvaita yht'aikaa totuutta ja vääryyttä, oleellista ja epäoleellista.

3. Kuoleman pelko, ei niin paljon itsemme kuin rakkaittemme vuoksi, on miltei yleismaailmallinen ilmiö, joskin se on ehkä yleisempää lännessä kuin idässä. Se on pimeä arvoitus, josta ei näytä olevan mitään pelastusta ja jolle ei voida löytää mitään selitystä. Voitteko sanoa, miten teidän kannaltanne voimme vapauttaa itsemme tästä eristyksen pelosta?

Vastaus: Elämällä nykyhetkessä. Mitä on kuolema? Kuolema on vain pimeyttä siinä elämässä, joka on jatkuvaa. Se on verho, joka erottaa teidät jostakin toisesta. Eristyneisyys aiheuttaa yksinäisyyttä ja yksinäisyys aiheuttaa surua. Sentähden teidän on taisteltava surun, yksinäisyyden ja eristyksen kanssa eikä kuoleman. Kuolemata ei voida välttää, se on kuin yö, joka seuraa päivää, mutta valmistautuaksenne yötä varten teidän on työskenneltävä päivällä; älkää sentähden etsikö selityksiä kuolemalle, vaan tehkää paremminkin itse turmeltumattomaksi, mikä merkitsee, ettei se enää ole eristetty mistään eikä kenestäkään. Silloin sekä syntymä että kuolema lakkaavat. Eristys on murheen aiheuttaja ja itse tuntee itsensä eristetyksi kavutessaan vuoren huipulle. Tuo itsetehostus

on olemassa ja sen tulee olla olemassa niin kauan kuin itse vielä on turmeltunut. Turmeltumaton ihminen ei tunne syntymää eikä kuolemaa, eikä siis murhettakaan.

4. Jos saavutamme vapautuksen „täällä" ja „nyt", mitä kehitysmahdollisuuksia meillä on kuoleman jälkeen?

Vastaus: Olisi parempi kysyä, „Millainen kehitys on mahdollista elinaikanamme?" Teitä kiinnostaa kuolema paljon enemmän kuin elämä. Vapautus, totuus, josta puhun, ei ole mitään ulkonaista, ulkopuolista, vaan sisältyy se saavutuksen tavoitteluun eikä itse saavutukseen. Totuus on juuri siinä jatkuvassa taistelussa ja siinä luopumuksessa ja siinä saavutuksessa, jotka ovat tuon taistelun tuloksia. Totuus on varttuvan „minän", „itsen", kehityksessä eikä sen lopullisessa toteuttamisessa. Tuon itsen varttuminen ei tapahdu tulevaisuudessa eikä joskus kaukaisuudessa, vaan se tapahtuu eläessänne, taistellessanne, riemuitessanne, surressanne, nyt. Niinpä olisi paljon parempi, että koettaisitte ymmärtää elämää, päästä käsiksi elämään nyt, kuin tutkia kuolemanjälkeistä elämää. Kuten valmistaudutte yön varalta päiväsaikaan, samoin valmistautuaksenne kuolemaa varten on teidän elettävä. Eläkää nyt, sillä se on ainoa seikka, jolla on merkitystä. Muuttakaa ajatustenne rata, muuttakaa turmeltunut rakkautenne nyt, tämä on ainoa seikka, jolla on merkitystä. Pyydän teitä käsittämään, että teidän on kamppailtava keskeytymättä, jatkuvasti, nyt, voidaksenne synnyttää tuon turmeltumattomuuden mielessänne ja sydämessänne. On erittäin vaikeata taistella jatkuvasti; siihen tarvitaan suurta voimaa, suurta päättäväisyyttä. Koska vain harvoilla on kylliksi voimaa, vaellatte te näitä lukemattomia kiertoteitä saadaksenne rohkaisua; mutta vaikkakin vaellatte näitä kiertoteitä, palaatte kuitenkin aina takaisin tähän ainoaan seikkaan. Voitte palvella jumalaa tuhansilla alttareilla, suorittaa tuhansia menoja, mutta te palaatte aina takaisin tähän ainoaan seikkaan. Näillä harhan keinoilla ette voi unohtaa murhetta, ette voi vapautua epätoivosta, tai yksinäisyydestä, tai pelosta. Teidän on tunkeuduttava kaiken murheen juuriin, ja rakennettava sinne täydellisyys, sopusointu järjen ja rakkauden välillä, ja senjälkeen näillä epäoleellisilla kiertoteillä ei ole mitään arvoa.

5. Minusta tuntuu, että menneisyydestä luopuminen ja sen täydellinen unohtaminen ei ole aivan sama asia. Tahtoisitteko selittää meille, mitä ymmärrätte muistilla? Millaista on *oikea muistaminen* ja millaista on *oikea unohtaminen?* Ja *oikea kiitollisuus?* Mikä on muistin suhde oleellisen ja epäoleellisen erottamiskykyyn ja olisiko sitä kehitettävä, jotta se toimisi oikein?

Vastaus: Tämä on vaihteeksi todella mielenkiintoinen kysymys. „Minusta tuntuu, että menneisyydestä luopuminen ja sen täydellinen unohtami-

nen ei ole aivan sama asia. Tahtoisitteko selittää meille mitä ymmärrätte muistilla?" Minusta muistin ei tule olla itse kokemuksen muistamista, vaan paremminkin kokemuksen tuloksen muistamista. Teidän on unohdettava kokemus ja muistettava sen läksy. Se on oikeata muistamista. Se on ikuista, sillä vain se on kokemuksessa arvokasta. Tällainen tosi muisti on ymmärrystä. Kuten eilen illalla sanoin, on äly ihmisen kyky valita, erottaa oleellinen epäoleellisesta. Tämän ymmärryksen saavutamme kokemuksen avulla, kokemuksen antaman opetuksen avulla. Tämän ymmärryksen korkein muoto on intuitioni, sisäinen näkemys, koska se on kaikkien koottujen kokemusten kokonaismäärä. Tämä on muistin todellinen tehtävä.

„Millaista on oikea muistaminen ja oikea unohtaminen?" Oikea muistaminen on minun kannaltani sellaista, että muistamme, että säilytämme mielessämme kaiken tuon kokemuksen kokonaismäärän, jotta emme enää antaudu samanlaisiin kokemuksiin. Jos antaudutte kokemuksiin, jotka jo olette suorittaneet, synnytätte karmaa ja esteitä. Viisaalle ihmiselle riittää yksi kokemus samaa laatua. Oikea muisti ja oikea unohdus on siis kyky oppia kokemuksista ja syrjäyttää kaikki sellaiset kokemukset, joilla ei ole mitään arvoa.

Seuraava kysymys on „Mitä on oikea kiitollisuus?" Minusta ei kiitollisuutta voi olla olemassa, sillä jos todella rakastatte kaikkia, opitte kaikilta yhtä paljon. Ette ole sidottu yhteen henkilöön. Rakastaessanne olette kiitollisia kaikille. Opitte palvelijoiltanne, jos olette tarkkaavaisia, työmieheltä, pellonmuokkaajalta ja suurimmalta sankariltanne. Opitte heiltä kaikilta, koska todella rakastatte heitä kaikkia, eikä silloin ole mitään kiitollisuuden tunnetta ketään kohtaan. Edelleen te olette uskollinen kaikille, ettekä jollekin erikoiselle henkilölle. Olette uskollinen yhdelle, jos olette uskollinen kaikille — koska rakastatte kaikkia. Sanon teille: on paljon hauskempaa, paljon rauhallisempaa, kirkkaampaa rakastaa kaikkia yhtä paljon; kantaa todella kaikkia ihmisiä sydämessään eikä olla välinpitämätön ketään kohtaan, eikä tuntea sydämessään tuon turmeltuneen rakkauden ainaista vaihtelua, se on todella suurin autuus. Kun teillä on sellainen rakkaus, ette opi jotakin ainoastaan yhdeltä olennolta, vaan opitte kaikesta liikkuvasta ja liikkumattomasta, kaikesta katoavasta ja katoamattomasta. Jos rakastatte vain yhtä, alatte palvella tuota henkilöä, alatte ylistää tuota henkilöä, alatte tukehduttaa itseänne; ette opi elämästä, ette riemuitse elämästä, ettekä rakasta elämää. Kysymys kiitollisuudesta on kysymys rakkaudesta ja joka rakastaa toista, eikä toista, hän saa kärsiä murhetta. Tämä ei ole mikään tavanomainen sanontatapa vaan todellisuus. Niinpä rakkaus on kukka, joka luovuttaa tuoksuaan jokaiselle ohikulkijalle, olipa hän tuon tai tämän värinen, olipa hän tuon tai tämän näköinen. Kukka antaa tuoksunsa kaikille ja jos olet viisas, hengität tuota tuoksua,

riemuitset siitä. Pienestä, kahlitsevasta, turmeltuneesta rakkaudesta kehitytte rakkauteen, joka ei kahlitse, joka on turmeltumaton.

„Mikä on muistin suhde oleellisen ja epäoleellisen erottamiskykyyn ja olisiko sitä kehitettävä, jotta se toimisi oikein?" Tietenkin. Juuri tästä olen puhunut teille. Oikea itsehallinta on „minän" kasvattamista. „Mikä on muistin suhde epäoleellisen ja oleellisen erottamiskykyyn?" Ei ole kysymys suhteesta, sillä ne muodostavat yhdessä kokonaisuuden. Ellei teillä ole oikeata muistia, jos olette epävarmoja, jos aina emmitte, silloin erottamiskyvyllänne ei ole mitään arvoa, mutta jos muistinne on kaiken kokemuksenne kokonaismäärä, tulisi teidän kohdatessanne lukemattomia epäoleellisia asioita ja yhden oleellisen asian, kyetä valitsemaan tuo yksi oleellinen asia, koska muistinne on harjaantunut. Tutkikaa jokaista kokemusta, jonka kohtaatte, kuten tuuli, joka panee hiljaisen veden pinnan väreilemään, ja tarkastakaa onko tuo kokemus oleellinen. Ellei se ole, jättäkää se siihen, sillä jos se on epäoleellinen, olette jo sen läpikäyneet. Lapsi, joka kerran on polttanut sormensa, ei enää milloinkaan pistä kättään tuleen. Hänellä on ollut kokemuksensa ja läksy on opittu. Jos teillä siis kerran on ollut joku määrätty kokemus, tulisi teidän hyötyä kaikista sen seurauksista.

„Ja olisiko sitä kehitettävä, jotta se toimisi oikein?" Ettekö kehitä sitä joka ainoa hetki keskittäessänne hartaasti tarkkaavaisuuttanne, kasvattaessanne itseänne jatkuvasti ikuisuusymmärryksenne valossa. Teidän ei tarvitse suorittaa mitään erikoista harjoitusmenetelmää; elämä harjaannuttaa teitä, jos olette valveilla, tarkkaavaisia. Vain laiskat tarvitsevat tukea, huolettomat, jotka ovat väsyneet tutkimaan kaikkea, mikä heitä kohtaa. Voitte tehdä itsenne täysin puhtaaksi ja turmeltumattomaksi ainoastaan omalla itsehallinnallanne, jonka olette saavuttaneet, ei pakolla, vaan sen vapauden rakastamisella, joka on totuus.

6. Mitä sanoisitte ylioppilaille, jotka sanovat, etteivät he usko mihinkään uskontoon, mihinkään oppiin, paitsi aineelliseen tieteeseen, eivätkä pidä mitään ihanteita tarpeellisina, kunhan vain ansaitsevat elatuksensa.

Vastaus: Kysyisin heiltä eikö heillä ole suruja, eivätkö he ole rakastuneet johonkin, eivätkö he rakasta jotakin. Ylioppilas, samoinkuin kaikki muutkin, elää erilaisten surujen kuiluissa — vaikkei ehkä aivan samanlaisissa kuin te. Hän ei huolehdi siitä, mikä on oleellista tai mikä on oikea seremonia, vaan hän huolehtii omista kärsimyksistään ja hän tahtoo vapautua niistä. Hän on rakastunut johonkin, mistä aiheutuvat rakkauden kahleet, ja siinä on surua. On vallan helppoa puhua sellaisille henkilöille, sillä heillä ei ole niin paljon ennakkokäsityksiä, ennakkoluuloja, vakaumuksia. He ovat halukkaita tutkimaan, arvostelemaan, mitä esitätte heille.

7. Ettekö luule, että hyvin nuorten ihmisten on vaikeata nähdä, mikä on oleellista ja mikä on epäoleellista?

Vastaus: Tietääkseni ei se ole vaikeata vain nuorille. Olen selittänyt, miten on harjoitettava erottamiskykyä. En voi sanoa teille, mikä on oleellista ja mikä on valheellista, mikä on pysyväistä ja mikä on häviävää, sillä jos sen tekisin, muodostuisi siitä kahle. TEIDÄN on kärsittävä, TEIDÄN on taisteltava, teidän on kyettävä erottamaan nyt. Sanon, että oleellisia asioita ovat ne, jotka antavat teille vapauden, ehdottoman ja rajattoman vapauden, antavat teille sen onnen, jossa ei ole mitään ristiriitaa. Kaikki muut asiat ovat epäoleellisia. Teidän on itsenne tutkittava ja selvitettävä mitä pidätte oleellisena. Sillä jos minä sanoisin teille, mitkä ovat epäoleelliset asiat, missä olisi edistyksenne, missä olisi oman saavutuksenne ainutlaatuisuus?

8. Mitä arvoa on inhimillisellä ystävyydellä sille, joka on vapautunut inhimillisen kiintymyksen tarpeesta?

Vastaus: Jos olette todella irti kaikesta, olette sidottu kaikkiin, joten se on kaiken inhimillisen kiintymyksen lopullinen tulos, ja ylittää kaikki erikoiset ystävyyssuhteet. Tosi rakkaus, joka on irti siten, että se on sidottu kaikkeen, on todella kaiken rakkauden täyttymys, kaikkien inhimillisten kiintymysten yhteissumma, lopullinen tulos. Niinpä inhimillinen ystävyys on aivan tarpeetonta ihmiselle, joka on saavuttanut, sillä inhimillinen ystävyys on useimmissa tapauksissa yksinäisyyden, murheiden, toveruuden kaipuun tulos. Mutta jos kaiken aikaa taistelette ja yritätte saavuttaa sen rakkauden, joka kuuluu kaikille, silloin käytätte inhimillistä kiintymystä, jokaista kiintymystä, joka lämmittää sydäntänne, saavuttamaan tuon täydellisen rakkauden.

9. Jos olen aivan rehellinen itselleni, täytyy minun sanoa, ettei minulla ole tuota palavaa halua saavuttaa vapautusta ja totuutta ja jos minulla oli tuo halu, en sittenkään uskoisi, että minulla on kylliksi voimaa ja kestävyyttä saavuttaa sitä. Minulla on vain yksi harras pyrkimys: olla mestarien palvelija ihmiskunnan auttamisessa. Sentähden arvelen, että ainoa minkä voin tehdä, on jatkaa työtäni eri aloilla toisten auttamiseksi . . .

Vastaus: Siinäpä se juuri on. Tahdotte auttaa toisia. Hyvä, on vain yksi tapa auttaa toisia, tehdä itsenne kaikesta avusta riippumattomaksi, siis tehdä itsenne turmeltumattomaksi. Ette voi auttaa todellisesti, pysyväisesti millään muulla tavalla. Ei silti, etteikö teidän tulisi auttaa saavutustyössä. Miten mielellänne sivuutattekaan asiain ytimen!

Jatkoa: . . . toisaalta tunnen, että te olette „Herättäjä" ja ehkä teidän vaikutuksestanne kerran herään palavaan haluun totuutta ja vapautusta kohti . . .

Vastaus: Ette koskaan herää minun halustani. Teillä itsellänne täytyy olla halu, teillä täytyy olla kaipaus, koska olette kärsinyt. En voi herättää sitä mikä nukkuu teissä. Teidän täytyy herättää se itse ja silloin saatte elämästä suurimman nautinnon.

Jatkoa: . . . Onko näissä olosuhteissa sallittua edelleen käydä leirillänne ja kokouksissanne vaikken vielä pyrikään vapautukseen?

Vastaus: Tietysti. Kukaan ei tule estämään teitä eikä tutkimaan tavoitteletteko todellakin vapautusta. Miten he voisivat? Tulkaa näille leireille, jos haluatte tulla. Emme tutki kuka todella pyrkii vapautukseen ja kuka ei. Kuka sen voisi tietää? Ei ainakaan leirin johto enkä minäkään. Teidän on itsenne tultava vakuutetuksi taisteletteko todella. Pyydän, ymmärtäkää tämä. Kaikki maailman kysymykset ja näiden kysymysten ratkaisu on olemassa ainoastaan teissä itsessänne. Kaikki ulkopuoliset kysymykset johtuvat yksilöllisestä taistelusta. Ulkopuoliset kysymykset ovat yksilöllisen, sekasortoisen taistelun ilmauksia, ettekä voi ratkaista noita ulkopuolisia kysymyksiä, niin kauan kun teissä itsessänne vielä on murhetta, kärsimystä, riemua, nautintoa, tukehtumista. Jos siis todella tahdotte auttaa — kuten kaikki sanotte tahtovanne — voitte tehdä sitä vain saattamalla itsen täydelliseksi, tekemällä itsen turmeltumattomaksi ettekä millään muulla tavalla.

TIEN VAPAUS.

Käännös johtavasta kirjoituksesta, joka julkaistiin eräässä Hollannin huomattavimmassa päivälehdessä Amsterdamin *Algemeen Handelsblad*'issa sunnuntaina syyskuun 1 p:nä 1929.

Näihin saakka olemme pitäneet Krishnamurtia eräänlaisena ajan ilmiönä, eräänä niistä monista suotuisista oireista, jotka viittaavat materialismin loppumiseen ja pyrkimykseen jotakin korkeampaa kohti. Tämä pyrkimys on voimakas niidenkin keskuudessa, jotka eivät löydä mitä etsivät tunnustettujen uskontojen nykyisissä muodoissa ja jotka käsittävät, etteivät inhimillinen tieto ja metafysiikka yksin voi milloinkaan luoda pysyväistä rauhaa ihmissieluun.

Krishnamurtista itsestään meillä ei ole mitään määrättyä mielipidettä; emme ole niitä, jotka näkevät hänessä Maailmanopettajan, Buddhan, Kristuksen, joka on tullut antamaan uutta sanomaa koko maailmalle; emme myöskään kuulu niihin, jotka pitävät hänen sanojansa pelkkinä sanoina ja joiden mielestä häneltä puuttuu persoonallisuutta, pitäen häntä vain pelkkänä suunsoittajana. Samanlaisella puoluettomalla tavalla ajattelevan ihmisen tulee suhtautua teosofiaan, antroposofiaan, mazdaznaan, Christian Science'in ja muihin vallitseviin uskoihin, ellei hän ole ollut missään elävässä kosketuksessa niiden kanssa. Ei kirjain vaan henki on olennaista niiden vaikutukselle totuutta etsivään sieluun.

Mutta nyt Krishnamurti on suorittanut teon, joka etäältä arvostellen kohottaa hänet asteelle, joka on paljon korkeammalla tavallista sanataituria; tämä teko, vaikkei se teekään häntä Maailmanopettajaksi, saattaisi itse asiassa olla Maailmanopettajan teko. Hänen sanoillaan ei toistaiseksi ole meille mitään erikoista merkitystä, mutta tämä hänen tekonsa asettaa hänet ainutlaatuiseen ja erikoiseen asemaan. Hänen, joka tahtoo opettaa maailmaa, tulee ensin seisoa yksinään.

Tähden Järjestön hajoittamisen yhteydessä Krishnamurtille tehtiin seuraavat kysymykset:

Kysymys: Miksi hajoititte järjestön?

Vastaus: Mielestäni ei totuutta voida lähestyä mitään määrättyä polkua pitkin tai minkään määrätyn järjestön kautta. Heti kun henkisyyttä aletaan organisoida, se kivettyy ja kun sitä tyrkytetään jollekin uskona, se kuolee. Monet ihmiset ajattelevat tullessaan henkiseen järjestöön, että nyt he ovat „turvassa" ja voivat päästä totuuteen käsiksi tuon järjestön avulla. Tämä on kokonaan väärä käsitys. Se tekee ihmiset heikoiksi ja minä haluan lujia luonteita, jotka omalla sisäisellä voimallaan saavuttavat totuuden.

Kysymys: Eivätkö ihmiset perusta uusia järjestöjä?

Vastaus: Todennäköisesti, mutta se ei liikuta minua. Minulla on vain yksi tarkoitus ja se on vapauttaa ihmiset kaikesta pelosta. Tarkoitukseni ei ole perustaa tahi edistää uutta uskontoa, toisia lahkoja tai teorioja.

Kysymys: Miksi sitten matkustatte maailmassa levittäen aatteitanne kaikkialle?

Vastaus: Koska tahdon herättää ihmiset ymmärtämään, että vain he itse voivat tehdä itsensä vapaiksi. Koska olen täydellisesti vapaa ja olen saavuttanut ehdottoman totuuden, haluan, että toisetkin tulisivat osallisiksi tästä onnesta.

Kysymme itseltämme, mitä Kristus tekisi, jos hän ilmestyisi maan päälle näinä päivinä ja monet sadat kristilliset seurakunnat pitäisivät häntä omien järjestöjensä päänä ja perustajana? Mielikuvituksessamme näemme jo, miten nämä järjestöt taistelevat keskenään etusijasta — käyttäen kaikkia mahdollisia poliittisia ja taloudellisia keinoja saadakseen hänet käsiinsä ja siten vahingoittaakseen toisia.

Järjestäytyminen — työnjako ihmisten ja ihmisryhmien keskuudessa, jotta jokainen voisi tehdä parhaansa on hyvä keino saavuttaa päämaali pienimmällä vastuksella ja suurimmalla teholla. Maailmassa emme voi tulla toimeen ilman sitä; mutta se kuuluu maallisiin asioihin eikä saa uskotella hallitsevansa ajatuksen ja tunteen piirejä. Se saattaa olla olemassa tulkitakseen uskonnollisen elämän maallisia ilmauksia. Se on tarpeellista kirkkojen rakentamiseksi ja nuorten opettamiseksi, köyhien ja sairaiden huoltamiseksi. Sellaisena järjestönä kirkko ansaitsee kaiken tunnustuksen. Sillä sen tulee auttaa eikä yrittää hallita ihmisen sielua.

Sillä kuten Krishnamurti aivan oikein huomauttaa, jos koetamme organisoida henkistä elämää, se kuolee — virtaava, säkenöivä elämä tulee ajan mittaan kovaksi, määrätyn muotoiseksi, kuolleeksi kristalliksi. Kirkko, joka ehdottomasti vaatii jäseniltään, että kaikkien on uskottava samalla tavoin menneisyydestä ja tulevaisuudesta ja joka tyrkyttää kaikille samanlaisia määrättyjä käsityksiä tuonpuoleisista asioista, tekee uskonnoille ja uskoville sellaista, mitä ne eivät voi kestää. Silloin kirkko asettaa jotakin Jumalan ja ihmisen välille. Ihmisen on nykyajan sekasorrossa jo hyvin vaikeata tuntea ikuisuuden kosketusta. Kirkko on tarkoitettu paikaksi, jonne hän saattaa mennä kuuntelemaan sanoja, jotka nostavat hänet irti maasta, irroittaen hänet ajasta ja aineesta, eikä paikaksi, jossa ihmisen henki kytketään lujien uskonkappaleiden kahleisiin, jotka on luotu maailman opettajien sanoista — sanoista, jotka vaikuttaessaan henkeen aikaansaavat uskoa, toivoa ja rakkautta; ei uskoa henkisten asioiden maallisiin muotoihin, vaan uskoa sanoin kuvaamattomaan rakkauteen, joka tietämättämme

ympäröi meitä; rakkauteen, joka pysyy ikuisesti; rauhaan, joka kerran on täyttävä meidät, mutta joka on kaiken käsityskyvyn ulkopuolella; vaikutelmia, jotka välittömästi saattavat ihmisen rakastamaan ja hoivaamaan kaikkea, mikä hänen tielleen on asetettu.

Nuori mies Idästä on ainakin ymmärtänyt tämän ja hänen tekonsa ja Kristuksen ohjeen välillä on eräänlaista yhtäläisyyttä: ,,Jumala on henki ja niiden jotka palvelevat häntä on palveltava häntä hengessä ja totuudessa".

MYRSKY.

Sen hajoittaminen, joka oli Tähden Järjestö: kuolleen hautaaminen. Tämä hautaaminen ei merkitse sitä, ettei kuolleella ollut mitään ansioita elinaikananansa. Mutta mikä on tärkeämpää — hautaaminen vai hautausmenot? Ei kumpikaan. Emme tuhlaa asiaan mitään ajatuksia. Krishnamurti on hirvittävä myrsky. Se on ainoa tärkeä asia. Lähdemmekö myrskyyn hänen kanssaan? Olemmeko me noita vapautettuja alkuvoimia, sen voiman ydin, joka hävittää kaikki epäoleelliset asiat? Vai pelkäämmekö . . . . Joko toinen tai toinen. Harrastelijan ajat ovat ohi. Vallankumousko? Niin, mutta älkäämme unohtako, että sanalla vallankumous on kaksi merkitystä. Vallankumous (revolution) on eräässä mielessä pyörimistä (rotatio), palaamista takaisin samaan paikkaan, josta lähdimme. On myös olemassa toisenlaista vallankumousta, joka merkitsee yhteiskunnallista mullistusta. No hyvä, meidän on tehtävä nämä kaksi yhdeksi; sillä suurin, ainoa yhteiskunnallinen vallankumous, joka ei johda sekasortoon, vaan uuteen yhteiskuntajärjestykseen, on perustettava ikuisuuden pohjalle, palaamalla siihen kohtaan, josta lähdimme — ikuisuuteen. Ihmisen perusolemuksen jälleen löytäminen merkitsee uuden ihmisen rakentamista ja uuden yhteiskuntajärjestyksen luomista.

Tänään työmiehet ovat kokoutuneet yhteen. Toiset, jotka kuuluvat maailmaan, joka on hajoamassa, eivät enää kykene turvautumaan ,,nimilappuihin", kuten sateenvarjon suojaan lähestyvän rajuilman edellä.

— *Carlo Suares.*

VÄÄRIÄ HUHUJA.

Ei ollut vältettävissä, että Tähden Järjestön hajoittamisen seurauksena on pantu liikkeelle useita järjettömiä huhuja. Muutamia järjettömimpiä näistä mainitsemme tässä päättävästi torjuaksemme ne perättöminä, joka-ainoan niistä, ja toivomme, että lukijamme tekevät samoin, jos heidän tielleen sattuu jokin tällainen huhu:

1. Että Krishnamurti on hyljännyt Maailmanopettajan nimen, koska hänellä ei ole enää mitään lähetystehtävää suoritettavana eikä opetusta annettavana.

2. Että hajoittaessaan Tähden Järjestön Krishnamurti on jättänyt alhoon koko kansansa, paennut joukoiltaan ja vetäytynyt vuorille.

3. Ettei enää pidetä mitään leirikokouksia.

Vastaukseksi ensimmäiseen tahdomme sanoa, että Krishnamurti ei ole milloinkaan ennen julistanut varmuuttaan sen täydellisyyden ja onnen tilan saavuttamisestaan, jota hän sanoo vapautukseksi, määrätymmin kuin Ommenin viime leirikokouksessa. Ei mitenkään hänen lähetystehtävänsä ole ohitse, se on nyt vain alkanut koko täydellisyydessään. Järjestön hajoittaminen on Opettajan ensimmäinen suuri teko, joka johdonmukaisesti seuraa hänen suhtautumisestaan elämään. Kun Järjestö oli esteenä ja rajoituksena hänen opetustensa levittämiselle, on se hajoitettu; sitä ei tehty sentähden, että Opettaja olisi kieltänyt aikaisemman väitteensä.

Toinen huhu on melkein koomillisin ja järjettömin niistä kaikista. Kuinka voisi Krishnamurti „pettää kansansa" muuten kuin pettämällä oman uskollisuutensa totuudelle? Hän on ikuisesti niiden kaikkien ystävä ja toveri, jotka tahtovat vaeltaa hänen myötänsä totuuden etsinnässä. Ei voida liian usein yhä uudelleen toistaa, että Järjestön hajoittaminen ei ole mitään muuta kuin muodon särkemistä, jotta elämä voisi virrata rajoittamattomana. Tässä ei ole mitään vanhojen ystävien luota pakenemista taikka luottamuksen pettämistä, vaan on se myötätunnon ja yhteistoiminnan siteiden lujempaan sitomista.

Me ilmoitamme jyrkästi, että Intiassa Benaresissa pidetään leirikokous tämän vuoden marraskuun 10—17 p:nä, että Kaliforniassa Ojaissa pidetään leirikokous toukokuussa 1930 21—30 p:nä ja että Hollannissa Ommenissa pidetään leirikokous heinäkuun lopussa 1930. Ainoana erona tulee olemaan se, että kun aikaisemmin pääsy näihin leirikokouksiin oli rajoitettu vain erityisen järjestön jäsenille taikka tuohon järjestöön myötätuntoisesti suhtautuville, nyt nämä leirikokoukset tehdään avoimiksi *kaikille*, jotka haluavat olla niissä saapuvilla, ja joka-ainoa ilman mitään eroitusta on tervetullut. Kaikki erikoistiedot Ojain ja Ommenin leirikokouksista julkaistaan asianmukaisesti aikanaan International Star Bulletin-lehdessä. — Toimittajat.

UUTISKIRJE.

Ommenin tähtileirin jälkeen pidettiin suuri kokous Eerden linnassa melkein viikon ajan. Siellä oli yli kuusikymmentä vierasta, joista jotkut olivat varta vasten tulleet keskustelemaan ja pohtimaan Tähden Järjestön hajoittamisesta aiheutuneista laillisista ja toimintaa koskevista yksityiskohtaisista toimenpiteistä sekä Tähden Kustannusyhtymän toimivien asioimistojen perustamisesta kautta maailman, joiden asioimistojen kannettavaksi nyt kokonaan joutuu propagandaa, Krishnamurtin kirjoitusten julkaisemista ja myymistä koskeva vastuu. Monet vieraista olivat onnellisia tullessaan täten persoonalliseen kosketukseen Krishnamurtin kanssa ja keskustellessaan hänen kanssaan hänen näkökannastaan.

» » »

Viime kuukauden ajan Krishnamurti on ollut lepäämässä ja virkistymässä Tyrolissa Itävallassa, ja on hän nyt valmis lähtemään Intiaan, jossa työn monipuolinen ohjelma odottaa häntä. Ennen hänen matkustamistaan Triestistä lokakuun 11 päivänä höyrylaiva *President Wilson*'illa, hän vierailee Eerdessä viikon ajan keskustellakseen mr. D. Rajagopalin ynnä muiden kanssa Eerdessä määrätyistä työtä koskevista aatteista kansainvälisessä keskuksessa. Sitten lyhyen käynnin jälkeen Lontoossa syyskuun lopulla hän menee Pariisiin, missä on järjestetty monia tärkeitä haastatteluja hänelle. Hän lähtee Pariisista Triestiin 9 päivä.

» » »

Intiassa on hänen näihin asti suunniteltu ohjelmansa seuraava:

a. Intian leirikokous Benaresessa marraskuun 7—14 p,nä.

b. Vierailu kolmessa tai neljässä Pohjois-Intian huomattavimmassa kaupungissa.

c. Puheita Etelä-Intiasta kokoontuneille ystäville Madrasissa.

d. Vierailu kahdessa tai kolmessa Etelä-Intian huomattavimmassa kaupungissa.

» » »

Tämän enempää ei ole varmasti määritelty paitsi että Intiasta Krishnamurti siirtyy suoraan Kaliforniaan Euroopan kautta.

Syyskuun 20 p.

Yadunandan Prasad.

KANSAINVÄLINEN TÄHDEN KUSTANNUSYHTYMÄ JA SEN ASIOIMISTOT.

Tähden Kustannusyhtymän perustivat yli kolme vuotta sitten Ommenin Eerdessä Hollannissa eräät Krishnamurtin ystävät, jotka olivat vakuutettuja hänen puheittensa ja kirjoitustensa sisältämistä arvokkaista totuuksista ja joilla oli palava halu saattaa ne maailmassa nopeasti ja laajalti tunnetuiksi. Yhtymän pyrkimyksenä on ollut julkaista Krishnamurtin teokset sellaisessa ulkoasussa, että niitä haluttaisiin kirjastoihin ja kirjakauppoihin ja että suuri yleisö niitä ostaisi. Jos on saatu jotakin voittoa, on se käytetty huokeahintaisten painosten julkaisemiseen, laajempaan levittämiseen tai ilmaiseen jakeluun. Tässä ei tarvitse huomauttaa yhtymän käytännöllisistä saavutuksista kolmena viime vuotena, koskapa Bulletinin lukijat sen hyvin tuntevat. Mutta voidaan ilmoittaa, ja tehdään se erityisesti tähdentäen, että vaikka yhtymä toimii liikeperiaatteiden mukaisesti, niin varmasti se ei ole kenenkään henkilön tai minkään seuran rahanansaitsemisjärjestö.

Nyt kun Krishnamurti on hajoittanut Tähden Järjestön, on yhtymän vastuullisuus tuntuvasti kasvanut ja kaikki se julkaisutyö ja tietojen antaminen Krishnamurtista, hänen opetuksistaan ja toiminnastaan, minkä aikaisemmin on suorittanut Tähden Järjestö ja sen toimihenkilöt ympäri maailman, on nyt tehtävä yhtymän ja sen toimistojen eri maissa.

Että Tähden Järjestö, joka oli järjestetty henkisen uskon ja henkisen arvovallan pohjalle, piti hajoittaa, se on oikein, mutta edelleen pysyy sellaisen *koneiston* tarve, joka antaa tietoja Krishnamurtista niitä haluaville, rahoittaa kirjojen ja International Star Bulletin julkaisemisen, niin että Krishnamurtin puheet voidaan viivytyksettä lennättää paljon laajemmalle yleisölle kuin välittömille kuulijoille, ja joka tavalliselle yleisölle antaa tietoja leirikokouksista ja muista kokouksista Ommenissa, Amerikassa ja Intiassa sekä pitää yllä jatkuvaa kosketusta asiaa harrastavien kanssa. Yhtymä ja sen asioimistot yrittävät huolella täyttää nämä tarkoitukset.

On sentähden selvää, että yhtymä ja sen asioimistot ovat ottaneet itselleen taloudellisen kuorman ja vastuullisuuden, mikä tuo mukanaan sellaisia kustannuksia kuin toimistotehtävien ja tiedonantotarkoituksessa levitettävien lentolehtisten ja lentokirjasten painattamisen aiheuttamat, sekä posti-, paperikauppa- ja muut välttämättömät kulut; eikä kaikkia näitä tietenkään voida peittää yhden ainoan tekijän kirjojen myymisestä saadulla voitolla, olkoon tämä tekijä kuinka huomattu tahansa.

Täytyy olla ympäri maailman monia, jotka osoittavat myötätuntoa yhtymän ja sen toimistojen työtä kohtaan ja ovat innokkaita avustamaan miten suinkin voivat, henkilökohtaisesti tai rahallisesti, koska heillä itsellään on vakaumus Krishnamurtin sanoman maailmalle levittämisen tarpeellisuudesta. Toivomme, että he tahtovat auttaa kirjojemme ja International Star Bulletinin levittämisessä paikallisten kirjakauppojen ja kirjastojen välityksellä. Heidän raha-avustuksensa ovat tervetulleita ja kiitollisina ottavat niitä vastaan yhtymä ja sen asioimistot. Kaikkia propagandaa ja julkaisutoimintaa koskevia uusia aatteita toivotaan esitettävän ja otetaan ne huolellisesti pohdittaviksi.

— The Star Publishing Trust
Eerde — Ommen — Holland.

UUDET OSOITTEET.

Tästä lähtien on käytettävä seuraavia osoitteita kirjoittaessa päämajaan Eerdessä:

Tilattaessa kirjoja ja valokuvia, pyydettäessä kääntämisoikeuksia y.m.:
THE STAR PUBLISHING TRUST, Eerde, Ommen, Holland.
Sähköos.: Erdom, Ommen.

Maksettaessa ja tilattaessa *Bulletin*'ia:
INTERNATIONAL STAR BULLETIN, Eerde, Ommen, Holland.
Sähköos.: Erdom, Ommen.

Toimitukselle kirjoitettaessa on osoite *The Editors.*

Kaikki maksut sekä Trust'ille että Bulletin'ista on osoitettava The Star Publishing Trust'ille, eikä yksityisille henkilöille.

Kaikissa Ommenin tähtileiriä koskevissa kysymyksissä:
CAMP MANAGER, OMMEN STAR CAMP, Ommen (O.), Holland.
Sähköos.: Starcamp, Ommen.

Aikaisemmat osastojen osoitteet eivät ole enää voimassa paitsi osoite Chief Organizer, Order of the Star, Eerde, Ommen, Holland, jota voidaan vielä käyttää, mutta ainoastaan järjestön selvitystä koskevissa asioissa.

TOIMITUKSELTA.

Melkein jokaisessa pitämässään puheessa Krishnamurti on huolellinen tähdentäessään, että hän ei esitä uutta uskontoa, uutta filosofiaa, uutta ajatusjärjestelmää, joka voitaisiin kääntää uskontunnustukseksi tai opinkappaleeksi. Hän puhuu elämästä, jota jokaisen yksilön on vietettävä omalta kohdaltaan, kokemuksesta, joka itse kunkin on tehtävä, päämäärästä, joka itse kunkin on saavutettava itselleen. Kaikki, mitä hän sanoo, perustuu hänen omaan kokemukseensa tuon päämäärän saavuttamisesta. Hän kertoo meille, mitä hän on löytänyt, hän kuvaa, mikäli pystyy, ehdottoman täyttämisen tilaa, jonka hän vakuuttaa olevan päämäärä kaikelle ehdonalaiselle elämälle. Hän puhuu kokemuksen ja saavutuksen arvovallalla, mutta ei pyydä hyväksymistä tai sokeaa seuraamista. Hänen elämänkatsomuksensa nojautuu hänen omaan kokemukseensa elämisestä, ja kokemusta ei voida milloinkaan tehdä järjestelmäksi tai kaavaksi, koska kaikki kokemus on yksilöllisen ainoalaatuisuuden kysymys, ja jokainen yritys kokemuksen systemoimiseksi, sen saattamiseksi muodoksi, jota toinen saattaa toistaa, on sen elämän kuolettamista, joka on kaiken kokemuksen pohjana.

» » »

Ei kukaan voi tutkia toisen kokemusta tai toistaa sitä, sillä ei ole kahtakaan ihmistä, joka milloinkaan voisi läpikäydä saman kokemuksen. Ensi näkemältä tämä saattaa näyttää kysymyksenalaiselta väitteeltä, mutta hetkisenkin ajattelu osoittaa sen todeksi. Samat olosuhteet saattavat olla olemassa tai voivat muodostua monille yksilöille, mutta noihin olosuhteisiin vastaaminen on oleva erilainen kussakin yksilössä ja niinpä toisen kokemus ei milloinkaan saata olla toisen kokemus. Kaikki ihmiset ovat syntyneet erikoisesti ja monella eri tavalla, kuten jokainen äiti on todistava. Ja kuitenkin kaikki kokemukset johtavat samaan loppuun, joka on elämän täyttämys täydellisyydessä. Juuri tässä rynnistystapahtumuksessa kohti saavutusta yksilöllinen ainoalaatuisuus ilmaisee itsensä, mutta saavutuksessa kaikki ovat yhtä. Kaunokki ei milloinkaan tule olemaan ruusu, mutta oman täydellisyytensä saavuttamisessa Kaunokki tulee yhdeksi kaiken täydellistymisen kanssa.

Toisen ihmisen syötävä on toisen ihmisen myrkkyä, toisen ihmisen halu on toisen vastenmielisyys, toisen ihmisen taivas on toisen ihmisen helvetti; mutta syötävä ja myrkky, viehätys ja vastenmielisyys, taivas ja helvetti vievät ihmisiä samalla tavalla samaan päämäärään.

» » »

Ihmisyyden ainoa yleismaailmallinen olemuspuoli on sen yksilöllinen olemuspuoli, niin paradoksaaliselta kuin tämä saattaa kuuluakin. Inhimil-

listen olentojen luonnollinen jako on yksilöihin, ja kaikki yksilöt ovat yhdistetyt toisiinsa elämän yhteisellä siteellä. Kaikki muut ryhmittymiset, joko roduiksi, kansoiksi, uskonnoiksi, lahkoiksi tai luokiksi ovat keinotekoisia ja sellaisena yleismaailmalliselle asetettuja rajoituksia. Uskonnot, filosofiat, uskontunnustukset, järjestelmät, kaikki nämä kadottavat näkyvistään tämän yksilöllisen ainoalaatuisuuden ja yrittävät muovata yksilöllistä elämää ja ajatusta yleiseksi kaavaksi, yleiseksi ykseydeksi, samalla kuin se vielä käy saavuttamistapahtumustaan. Täten, kuten Krishnamurti alinomaa osoittaa, elämä käy vääristyneeksi, vääntyneeksi, orjuuteen kahlehdituksi, koska ihminen saattaa ainoastaan silloin todella täyttää elämää itsessään, kun hänellä on vapaus sen yksilölliseen ilmaisemiseen. Ryhmä ja yksilö ovat aina vastakkain, koska ryhmä välttämättä asettaa rajoituksen yksilön vapaudelle. Jos yksilö kuuluu erikoiseen rotuun tai kansaan, tuon rodun tai kansan johtajat aina yrittävät pakoittaa häntä kasvatuksen, perinteiden ja yleisen mielipiteen välityksellä muovautumaan tuon rodun tajuntaan tai kansalliseen henkeen. Jos yksilö on syntynyt erikoiseen uskontoon tai luokkaan, hänen ympäristönsä alituinen painostus pyrkii pakoittamaan häntä sulautumaan tuon ryhmän tajuntaan. Ja missä määrin yksilö tulee sulautuneeksi ryhmään siinä määrin hän menettää yksilöllisyyttään, se on ihmisyyttään.

Krishnamurti vetoaa yksilöön, ja siksi hänen vetoumuksensa on yleismaailmallinen. Hän ei kohdistu mihinkään ryhmään, koska ryhmä on aina yksilön vastustaja, ja niin ollen yleismaailmallisen vastustaja, ja kaikissa ryhmissä ihmisiä pidetään kuin häkissä eristettyinä lähimmäisistään.

» » »

Krishnamurti ei puhu meille filosofina, tiedemiehenä, tai taiteilijana, tai toiminnan ihmisenä, koska nämä ovat vain elämän ilmennyksen erikoistuneita vaiheita. Elämän oppiminen uskonnon, filosofian, tieteen, taiteen, tai ulkonaisen toiminnan välityksellä on sen opiskelun rajoittamista, jota elämä antaisi pelkästään elämisen kokemuksella. Ei mikään noista rajoitetuista ilmennyksistä saata opettaa ihmistä, kuinka on toteutettava itsensä vapaudessa, ja siksi Krishnamurti luonnehtii ne epäoleellisiksi elämän tosi tarkoituksen suhteen. Mutta ihmiselle, joka on määritellyt tarkoituksensa elämässä, ja joka pitää jokaista kokemusta päämääräänsä vievänä välineenä, kaikki nuo seikat, ja todellakin elämän kaikki ilmennykset, tulevat olemaan hyödyksi. Sillä ihmiselle, joka ,,on rakastunut elämään" kaikki on kokemusta, joka vie hänet lähemmäksi rakastettuaan olkoon sitten tuo kokemus joko suuri filosofia tai suuri tunne, ruohonlehti niityllä, tai vierivä kivi rantamalla, hymyily tai kyynel hänen lähimmäisensä kasvoilla. Ihminen saattaa olla suuri filosofi tai tiedemies tai taiteilija, mutta kun kuolema kohtaa, tai rakkauden pettymykset, onko hänen suhtautumi-

sensa näihin kokemuksiin oleva ylevämpi kuin sellaisen ihmisen, joka pyrkii ymmärtämään elämää elämisen tavallisten kokemusten avulla? Ihminen voi olla suuri filosofi, mutta kuitenkin hän voi olla puuttuvainen kohteliaisuudessaan, ystävällisyydessään ja huomaavaisuudessaan häntä palvelevan palvelijan suhteen, tai häneltä almua pyytävän kadun kerjäläisen suhteen.

Elämisen koetus on jokapäiväisessä suhtautumisessa kaikkiin kokemuksiin. Täyttäminen kokemuksessa yksin johtaa täyttämiseen saavutuksessa. Jos kokemustapahtumus on tehty täydelliseksi, loppu on oleva täydellinen.

» » »

Krishnamurti on elämän opettaja, koska hänessä, yksilössä, elämä on tullut täydellisesti toteutetuksi. Hän ei ole järjestelmien, filosofioiden, eikä uskonnon opettaja, eikä miltään näiltä näkökannoilta voida hänen opetustaan kokonaan ymmärtää. Mutta kaikki ne, jotka sallivat elämän olla heidän opettajanaan, säikkymättä mitään kokemusta, koettaessaan ymmärtää, he tulevat vastaamaan, kun Krishnamurti puhuu heille siitä vapaudesta ja onnesta, joka on päämäärä kaikille, he hyväksyvät hänet ystävänään ja toverinaan hänen elämän ymmärryksensä vuoksi.

Ne, joiden elämä nojautuu uskoon, teoriaan, uskontoon tai filosofiaan, he kenties hylkäävät Krishnamurtin opetuksen liian epämääräisenä, liian epäkäytännöllisenä, koska heille elämä on aina ollut seinillä kahlehdittua, ja systemaattisesta ajattelusta vapautuminen merkitsee heille sekasortoa, heillä ei ole uskoa ihmisen voimaan ohjata itseään. Mutta on aina totta, että, „hän joka elää elämää, on oppiva opista" ja ne jotka pyrkivät elämään siinä valossa, jonka Krishnamurti on virittänyt heissä, tietävät, kuinka tämä valo valaisee päivän jokaisen hetkisen. Eläminen pysyvästi keskitettynä ikuisessa hetkessä on sellaisen elämän elämistä, joka on melkein rajaton käytännöllisissä tuloksissaan.

» » »

Älyllisen arvostelun kautta yksin ei ihminen milloinkaan saavu elämän täyttämiseen, sillä, kuten Krishnamurti sanoo meille, tuo täyttämys on saavutettava järjen ja rakkauden täydellisellä sopusoinnulla, ja yksipuolinen kehitys ei voi johtaa täydellisyyteen. Joka ihmiselle elämällä on erikoinen tarkoitus; jotkut kulkevat toista polkua, jotkut toista, mutta kaikki polut johtavat samaan päämäärään. Krishnamurti puhuu vuoren huipusta, jossa kaikki polut yhtyvät, ja niiden arvostelu tuosta ainoasta tiestä, jotka vielä ovat ponnistelemassa sitä kohti, ei voi olla hyödyksi. Mutta saattaa olla arvoa eri vaeltajille vertailla kokemuksia, kuvailla heidän erilaisia polkujaan, heidän erilaisilta näkökannoiltaan keskustella, mitä he ovat nähneet ja ymmärtäneet vuoren huipusta.

AINOA aikakauslehti

joka tutustuttaa Teidät maailmankuulun Opettajan

J. Krishnamurtin

opetuksiin ja toimintaan, on

KANSAINVÄLINEN

TÄHTILEHTI

Tämä lehti, joka toimitetaan englanninkielisenä Hollannissa, ilmestyy monessa eri maassa kunkin maan kielelle käännettynä. KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI ilmestyy v. 1930 12-numeroisena laajana aikakauslehtenä. Sitä voidaan tilata postitoimistoista, asiamiehiltä ja lehden toimistosta os.: Hyvinkää. Tilaushinta Smk. 50:— 1/1 vsk., sekä Smk. 30:— 1/2 vsk. Amerikassa Doll. 2:— 1/1 vsk. Asiamiespalkkio on vähintään 5 vuosikerrasta 20 %.

Tilatkaa KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI aivan ensi tilassa. Ryhtykää ajoissa keräämään sille tilauksia.

Älkää laiminlyökö tätä tilaisuutta tullaksenne kosketukseen aikamme merkityksellisimmän henkilön kanssa.

Tänä vuonna ilmestyvät KANSAINVÄLISEN TÄHTILEHDEN 2 numeroa voidaan tilata erikseen à Smk. 5:—.

Toimitus.

KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI

(INTERNATIONAL STAR BULLETIN)

N:o 2. 1929 JOULUKUU

SISÄLLYS

KANSAINVÄLISEN TÄHTILEHDEN englanninkielisen painoksen toimittajat:

LADY EMILY LUTYENS ja D. RAJAGOPAL, M. A., LL.B. (Cantab.)

Kustantaja: THE STAR PUBLISHING TRUST, EERDE OMMEN, HOLLAND.

KANSAINVÄLISEN TÄHTILEHDEN suomalaisen painoksen vastaava toimittaja:

Helmi Jalovaara, os. Katajanokank. 8, Helsinki.

Kustantaja: TÄHDEN KUSTANNUSTOIMISTO, Helsinki.

LEHDEN TEHTÄVÄ.

JULKAISTA ALKUPERÄISIÄ SELOSTUKSIA KRISHNAMURTIN LUENNOISTA JA PUHEISTA.

ESITTÄÄ KRISHNAMURTIN ELÄMÄNKATSOMUSTA JA SEN VALOSSA TUTKIA NYKYAIKAISEN AJATTELUN ERI SUUNTIA.

SELOSTAA KRISHNAMURTIN TOIMINTAA.

» » »

TOIMITTAJAT EIVÄT OLE VASTUUSSA MISTÄÄN MIELIPITEISTÄ, JOITA ESITETÄÄN KIRJOITTAJAN NIMELLÄ VARUSTETUISSA KIRJOITUKSISSA.

EDELLEEN, KRISHNAMURTI HALUAA PAINOSTAA, ETTEI HÄNTÄ VOIDA PITÄÄ VASTUUSSA KIRJOITUKSISTA, JOTKA SISÄLTÄVÄT HÄNEN PUHEITAAN TAI KIRJOITUKSIAAN, ELLEIVÄT NE OLE VARUSTETUT HÄNEN NIMIKIRJOITUKSELLAAN. SELOSTETTAESSA HÄNEN PUHEITAAN PYRITÄÄN ESITTÄMÄÄN HÄNEN AJATUKSENSA MAHDOLLISIMMAN TÄSMÄLLISESTI.

SÄHKÖSANOMAUUTINEN BENARESIN LEIRILTÄ.

Mr. Yadunandan Prasad on lähettänyt seuraavan, Benaresin leiriä koskevan sähkösanoman:

"Leirillä oli viisisataa henkilöä. Krishnamurti teroitti kuulijoilleen miten tarpeellista on irroittaa itsensä toisten tyrkyttämistä perintätavoista ja ajatustottumuksista. Hän kehoitti heitä aloittamaan uudella tavalla ikuisen etsimisen. Epäpersoonallinen käytöstapa johtaa pelottomuuteen, sattaa ihmisen tajuamaan täydellisen ylivaltansa ympäröiviin olosuhteisiin nähden. Turmeltumaton rakkaus on välttämätöntä jotta voisimme saavuttaa. Jos alamme rakastaa elämän ilmauksia, johtaa se meidät itse elämän rakastamiseen. Koettakaamme puhdistaa elämän ilmauksia, tehkäämme rakkaus turmeltumattomaksi.

Kysyttäessä tulevatko *gurut* avuksi lausui Krishnamurti, ettei pelastusta voi saada toiselta, oli toinen miten suuri tahansa.

Käsitellessään kasvatusta lausui Krishnamurti mielipiteenään, että ennen kaikkea tarvitaan pelottomuutta, aloitekykyä ja seikkailun henkeä. Käsityötä olisi suosittava, samoin yhteiskasvatusta. Olisi valittava sellaisia opettajia, jotka ovat tajunneet ja osaksi kokeneet elämän tarkoituksen.

Krishnamurti on suuresti kiinnostunut Benaresin ja Madanapallen kouluista. Ne ovat muodostumassa hänen näkökantansa ulkokohtaisiksi ilmaisuiksi ja tulevat ylläpitämään vapauden ja seikkailun henkeä aikakaudesta toiseen, ei kuolleen tradition voimalla, vaan elävien ihmisten avulla.

Vietettiin vain yksi leirituli, jotta vältettäisiin perintätavan ja seremonian muodostumista. Leirin henki oli rauhaisaa, hiljasta, rakentavaa ajattelua eikä pelkkää harhojen hävittämisestä johtuvaa erikoisuuden tavoittelua."

Marraskuun 20 p:nä, 1929.

— Toimitus.

Oi ystävä, minua varro,
elämän sulotuoksun salaisuuden sulle kerron.

Ei Elämällä ole mitään filosofiaa,
ei liioin ajattelun systeemejä taidokkaita.
Ei ole uskontoa Elämällä,
ei myöskään syvää palvontaa salatuissa pyhäköissä.
Ei Elämällä ole mitään Jumalaa,
ei liioin kuormaa pelättävän mysteerin.
Ei Elämällä ole mitään asumusta,
ei myöskään lopullisen kuihtumuksen murhetta ankeaa.
Ei Elämällä ole mitään nautintoa eikä tuskaa,
ei liioin turmelusta vainoavan rakkauden.
Ei Elämällä ole mitään hyvää eikä pahaa,
ei myöskään synkkää rangaistusta huolettoman synnin.
Ei Elämä mitään lohdutusta suo,
ei liioin lepoon jää se unohduksen pyhäkköihin.
Ei Elämä ole mitään henkeä, ainetta ei myöskään,
ei siinä ole karkeata jakoa toimen sekä toimettomuuden.
Ei Elämällä ole mitään kuolemaa,
ei liioin autiutta ajan varjoss' olon yksinäisen.

Vapaa on ihminen, ken elää iäisessä,
sillä Elämä on.

—J. Krishnamurti.

VAPAUDEN TODELLINEN VIHOLLINEN.

Kirj. J. KRISHNAMURTI.

ERÄS NÄKÖKANTA INTIAN HENKISISTÄ PYRKIMYKSISTÄ.

Sisäistä ja ulkonaista vapautta ei voida erottaa toisistaan. Suurempi kuin mikään kansa on elämä, ja ainoastaan silloin kun kansa on toteuttanut ja sovelluttanut itseensä elämän syvemmät lait, se on, tai se voi olla, todella vapaa. Tältä näkökannalta katsoen ei ole yhtään täydellisesti vapaata maata tällä hetkellä. Kaikkialla on pelkästään vain vapauden eri asteita. Mutta joka tapauksessa, missä valtiollinen vapaus on olemassa, siellä myöskin on olemassa sen yhteydessä määrätty vapaus niistä epätodellisista rajoituksista, jotka estävät ja supistavat elämän välitöntä ja luovaa purkautumista. Vapauden todellinen vihollinen on kuollut traditio, eläminen toisen välittämän tiedon varassa, nykyhetken elämän orjuuttaminen menneiltä ajoilta periytyneisiin vanhentuneisiin kaavoihin. Ja tuskinpa on toista maata maailmassa, jonka yllä perinteiden kuollut käsi lepäisi niin raskaana kuin Intian yllä. Tämä on todellinen Intian pulma. Ratkaiskaa tämä, ja kaikki muu, mikä pidättää Intiaa tänä päivänä, on haihtuva kuin aamuinen usva. Elämän lakia ei voida puijata. Rotu tai kansa, joka ei ole vapauttanut sisäistä elämäänsä, ei voi toivoa vapautta sen sanan todellisessa merkityksessä. Ja vaikkapa se saisikin sen, mikä näyttää ulkonaiselta vapaudelta, niin hedelmä, kun sitä maistetaan, havaitaan olevan ulkonaisesta kauneudestaan huolimatta vain tomua ja tuhkaa sisältään.

Tämä on raskas läksy opittavaksi ja ehkäpä epämieluinenkin. Mutta Intian todellinen toivo on siinä tosiseikassa, että kansan eläessä olosuhteissa, jotka pakoittavat sitä oppimaan tuon läksyn voittaakseen sen mitä se tahtoo, se on kohoava koetuksestaan sitä täydellisemmin puhdistuneena mitä kovempi kamppailu sillä on läpikäytävänä. Intian sielu on suuri sielu kahlehdittuna. Vapauttakaa se, ja on nouseva jättiläinen kansojen keskelle; sillä ei epäilyäkään, etteikö uudestisyntynyt Intia voisi ja tahtoisikin tehdä paljon koko maailman uudestisyntymiseksi. Meillä on loistava henkinen perintö, mutta se on käynyt vanhentuneeksi ja hyödyttömäksi erään seikan puutteessa, seikan, joka yksin pystyy säilyttämään tradition tuoreena ja hyötyisänä; ja tämä on toisiin kohdistuva todellisen kiintymyksen ja huomaavaisuuden henki. Valtaisimmat jätteet meidän ikimuistoisesta menneisyydestämme ovat nyt — mitkä? Kiteytynyt julmuus ja itsekkyys, alaikäisten avioliitto, ne sydämettömät kahleet, joihin me kytkemme lesket, naisten kohtelu yleensä, koskemattomuus järjestelmä kokonaisuudessaan; mitä nämä ovat muuta kuin seikkoja, joissa tavan kuollut paino murskaa

meissä tavalliset kohtalaiset tunteet, jotka sulostuttaisivat ja sopusoinnuttaisivat inhimillisten olentojen elämää? Ja mitä on kastilaitos sinänsä muuta kuin järjestellyn itsekkyyden järjestelmä ilmaisten jokaisen ihmisen pyyteen tuntea itsensä toisista eroavaksi ja halun tietää omistavansa jotakin sellaista, mitä toiset eivät omista. Nämä ja monet muut samanlaiset seikat ovat meidän perintöämme tänä päivänä; ja tämän painon alla me voihkimme. Mutta — ja tämä on tärkein kohta — ne eivät ole koko meidän perintömme, vaan ainoastaan sen kuollut osa. Tuon alle haudattuna on Intian todellinen perintö, elävä osa, menneisyyden jättämä todellinen perintö. Ja tämä ei ole mitään muuta kuin luontainen taipumus vapautukseen, jos voinen sitä siksi nimittää, ja joka on Intian olemuksen juuri. Riuhtaiskaa irti kaikki kasvannaiset Intian sielusta ja olette löytävä siitä vieläkin väkevän ja elävän kyvyn perinpohjaisesti erottaa, mikä on todellista, sekä syvän todellisuustajun.

Tämä, Intian syvällisempi sielu, on elvytettävä tänä aikana; ja se se juuri, — jos se vain voidaan kirvoittaa ja päästää vapaasti ilmaisemaan itseään, — aikaansaisi tuon uudestisyntymisen ihmeen, josta olen puhunut. Sillä sellaiselle hengelle ei mikään ole mahdotonta, ja kerran vapaaksi päästyään se aikaansaisi suunnattoman menestyksen. Se ei toisi vain valtiollista vapautta yhtenä vähemmistä ja luonnollisista tuloksistaan, vaan se voisi suuressa itsevarmuudessaan tehdä Intian siksi, miksi se on määrätty tulemaan, niin minä tunnen, — nimittäin maailman henkiseksi keskukseksi ja voimanlähteeksi.

Ja mitä tarvitaan tähän valveutumiseen? Ensiksi todellista vilpittömyyttä ja taitoa katsoa puutteitamme suoraan silmiin; ja toiseksi se tyytymättömyyden vimma, joka on nouseva tuollaisesta selkeästä näkemyksestä. Ja tätä täytyy seurata päättävä pyrkimys, maksoi mitä maksoi, saattaa kotimme järjestykseen, ja missä vain on tähdellistä, on nykyhetken tarve asetettava ennen vanhoja rajoittavia määräyksiä. Ohi on jo aika laahata perässään yhä pidentyvää kahletta. Meidän on herättävä häpeämään sellaisia puolia jokapäiväisessä elämässämme, joita emme kehtaa näyttää ulkopuolisen katselijan kylmästi arvioivalle katseelle. Meidän on tunnustettava, kuinka turhaa on yritellä niiden peittelemistä sanoilla, kun Maailman-Hengen silmä kaiken aikaa tyynesti katselee niitä ja arvostelee meitä niiden valossa. Lyhyesti sanoen, olemme saaneet tehtäväksemme saattaa Intian jälleen sopusointuun todellisen kanssa. Ja vasta kun olemme ryhtyneet tähän tehtävään ja aiomme jatkaa sitä, vasta sitten voi Intian tosi vapautuminen koitua.

Kaiken tämän suhteen meillä on paljon opittavaa toisilta kansoilta. Älkäämme olko liian ylpeitä oppiaksemme. On paljon sellaista, mitä Länsi voi opettaa meille, kuten fyysillisen elämän hienostuneisuutta ja puhtautta, työtä säästävien keksintöjen käyttöä, yhteiskunnallista vapautta, yhdistävää

järjestäytymistä, kunnioitettavaa yhteistoimintaa ja persoonatonta velvollisuuden tuntoa. Ja samassa määrin kuin meidän pyrkimyksemme Itsen täydellistymistä kohti on oikeata, me myös olemme valmiit ilomielin oppimaan; ja kun olemme oppineet, me voimme myöskin opettaa. Sillä on jotakin, mitä henkisesti uudelleen valveutunut Intia voi jakaa, ja joka on nykyjään länsimaisen ajattelupiirin ulkopuolella. Enemmän kuin mitkään muut kansat me voimme osoittaa ihmiskunnalle fyysillisen elämän riippuvaisuuden laajemmasta, näkymättömästä henkisestä järjestyksestä. Niinpä myöskin enemmän kuin mitkään toiset kansat me voimme osoittaa, ettei onni ole omistuksessa, vaan ulkonaisen elämän ja sisäisen hengen elämän välisessä sopusoinnussa. Mutta voidaksemme opettaa meidän on vahvistettava oikeuttamme siihen; ja tämän me voimme tehdä vain siten, että kansallisen elämämme jokaisen yksityiskohdan suhteen vetoamme terveeseen järkeen ja tämän aikakauden oikeaan tunteeseen eikä joihinkin ikimuistoisiin määräyksiin. Tämä on ensimmäinen askel tosi vapautusta kohti, joka minun mielestäni on tähdellinen Intialle.

"ELÄMÄNKYSYMYKSIÄ".

Alkaen Tähtilehden ensi tammikuun numerosta aiomme julkaista sarjoittain muutamia Krishnamurtille tehtyjä kysymyksiä ja hänen vastauksiaan niihin. Koska ne käsittelevät laajaa inhimillisen kokemuksen alaa, ilmestyvät ne "Elämänkysymyksiä"-nimisen yleisotsakkeen alla. Uskomme, että Krishnamurtin vastaukset tulevat osoittautumaan hyödyllisiksi ja valaiseviksi. Ilmoitamme lehden lukijoille, että niiden, jotka haluavat ylimääräisiä kappaleita, tulisi tilata ne hyvissä ajoin ennen kunkin numeron ilmestymistä, koska painoksemme tavallisesti loppuu hyvin nopeasti.

— Toimitus.

MIKSI PALVELETTE?

Kirj. J. KRISHNAMURTI.

PALVELEVAN JÄRJESTÖN LEIRITULELLA OMMENISSA 1927 PIDETTY PUHE, JOKA NYT JULKAISTAAN ENSI KERTAA.

Olitte hyvin hyviä kutsuessanne minut puhumaan kokouksessanne, ja aion puhua tänä iltana aiheesta, joka on vallinnut mieliänne viimeisen kolmen päivän aikana — puhun palveluksesta. Jätän teidän arvostelunne ratkaistavaksi, olenko mystikko vai salatieteilijä, sillä sanat helposti hämmentävät mielen, ja jaoitteleminen on vastenmielistä sekä johtaa väärinkäsitykseen ja toisen henkilön toisesta erottelemiseen. Minun näkökannaltani ei ole olemassa salatieteilijää eikä mystikkoa, sillä kaikki ovat samaa, olivatpa he sitten fyysillisesti toimivia luoden ympäristössään, tai sitten ajatuksissaan tai tunteissaan toimivia, taikka vetäytyvätkö he maailmasta ja unelmoivat, täten unelmillaan luoden. Niinpä aion puhua ainoalta tuntemaltani näkökannalta, joka ei ole mystikon eikä salatieteilijänkään. En aio puheessani erotella kumpaakaan näistä, sillä mielessäni ei ole näitä erotuksia.

Ennenkuin alkaa luoda joko ajatuksissaan, tunteissaan tai fyysillisesti, täytyy olla selvillä luomisen tarkoituksesta, tuotannon, toiminnan, vetäytymisen tarkoituksesta. Minulle kaiken palvelemisen, kaiken ajatuksen ja tunteen ja toiminnan tarkoitus on ajatuksen, tunteiden ja fyysillisen ruumiin täydellistäminen, sillä ilman näiden kolmen täydellisyyttä, ilman sopusointua niiden välillä, ei voi olla kokonaisuuden hyvinvointia. Tämän vuoksi on välttämätöntä tehdä selväksi, minne aiomme, mikä on tämän olemassaolon tarkoitus taisteluineen, iloineen ja suruineen. Minulle koko elämän tarkoitus on alas tulemisessa ja ylös kiipeämisessä, liekistä syntymisessä, kipinän asteettaisessa kehityksessä, kunnes se tulee jälleen yhdeksi liekin kanssa. Liekin kaltaisiksi kaikki tulevat ilman erotuksia, nimittänettepä nyt itseänne mystikoiksi tai okultisteiksi. Minulle ei ole eri polkuja, on vain yksi polku. Vuorelle kiivetessänne näette, kuinka sen juurella on satoja ylöspäin johtavia polkuja, mutta vuoren jyrketessä ja lähetessä huippuaan on vain yksi erillinen ainutlaatuinen polku. Saattaa olla useita polkuja alhaalla, mutta korkeammalla on vain yksi.

Nyt meidän on katseltava palvelusta — josta te olette keskustelleet täällä — tuolta ainoalta näkökannalta, korkeimmalta, missä on vain yksi polku, rauhan polku. Harrastuneiden, ponnistelevien, niiden, jotka työskentelevät tuon päämäärän puolesta, sen rauhan puolesta, joka on tuleva

maailmaan, niiden tulee katsella kaikkia kysymyksiä tältä ainoalta näkökannalta. Vaikka myönnän, kuten jokaisen ajattelevan ihmisen täytyy, että on useita luonnonlaatuja, useita tyyppejä, niin sittenkin nämä monet perusmuodot ja luonnonlaadut ovat olemassa vain mielessä, niitä ei näy vuoren huipulta. Tämän vuoksi, jaoitellessanne liian paljon, erotellessanne liian paljon, syntyy hajaannusta, vaikkakin kaikki toimimme saman päämäärän saavuttamiseksi. Jos menette Intiaan, niin havaitsette siellä olevan paljon temppeleitä, monia pyhättöjä, monia kirkkoja, joissa ihmiset palvovat, tunnustavat samaa Jumalaa, mutta kun he poistuvat temppeleistä, he eivät tahdo katsoakaan toisiinsa, koska he ovat monia eri luonnonlaatuja, eri tyyppejä. Täten on Jumala jaoiteltu, kuten ihmisolennot ovat pirstoneet maan kedot aidoillaan, ahtailla rajoillaan. Te jaoittelette Jumalan näillä luonnonlaaduilla, perusmuodoilla, ja siksi on erimielisyyttä.

Te sanotte minulle, etten ole teidän tyyppiänne, sanotte, että olen mystikko, ja te sanotte toiselle, että hän on okultisti. Mikä on erotus? Millä tavalla mystikko kärsii enemmän tai vähemmän kuin salatieteilijä? He eivät ole millään muulla tavalla erilaisia paitsi surunsa määrässä. Heillä saattaa olla erilaisia murheita, mutta heillä kaikilla on niitä ja siten he kaikki ovat tavallisia ihmisolentoja, ja minun kantani on, ettei pitäisi olla mitään jaoituksia. Jos olette viisaita, ette erottele ihmisiä heidän luonnonlaatujensa mukaan, ettekä luetteloi heitä.

Jos tunnustatte perusyhteyden, sen, että kaikki ihmisolennot ovat olennaisesti samaa, olennaisesti yhtä, vaikka heidän ihonsa ja mielenlaatunsa saattavat olla erilaisia, silloin on tosi halu auttaa, tosi halu palvella. Minulle on niin usein sanottu, että olen mystikko, että polkuni on lyhyempi ja vaikeampi kuin toisten. Minun polkuni on teidän polkunne kaltainen, kaikki tapaamme toisemme matkan päässä, ollettepa sitten salatieteilijä tai mystikko tai toiminnan ihminen, kaikki me kerran yhdessä saavumme vuoren huipulle, jossa unhoitamme nuo mielenlaadun ahtaat jaoitukset ja alijaoitukset.

Niillä, jotka tahtovat auttaa, tulee olla palava halu jakaa sitä tietoa, joka syntyy ymmärryksestä. Vaikka olisitte hyvin oppinut — perehtynyt kirjatietoihin — ette vielä ymmärrä, jos luulette yksin näillä mutkallisilla oppitiedoillanne, ilman tuota palavaa halua, voivanne auttaa maailmaa. Jokainen, joka itse on saavuttanut onnen, haluaa jakaa sitä muille.

Niinpä tahtoisin katsella toimintaa kahdelta eri näkökannalta. Ensiksi on tiedosta ja viisaudesta syntynyttä toimintaa ja sitten toimintaa, joka aiheutuu tavallisesta fyysillisestä terveestä järjestä. Täällä te kaikki puuhailette maailman auttamiseksi, te olette puhuneet siitä viime kymmenenä päivänä — väliin mitä innokkaimmin, kiihtyneimmin. Mitä te oikein tarkoitatte "maailman auttamisella"? Kuka teitä tahtoo auttamaan maailmaa? Oletteko niin peräti yläpuolella minua tai tavallista ihmistä ulkoi-

sessa maailmassa? Millä tavoin on teidän tietonne iäistä ja varmaa? Onko se, mitä annatte, syntynyt varmuudesta, omasta ymmärtämisestänne? Kun olette varmoja omasta tiedostanne, voitte pitää itseänne muiden auttajana. Teidän tietonne on enimmäkseen toisenkäden tietoa; teidän teorianne ovat enimmäkseen toisenkäden teorioita; teidän viisautenne enimmäkseen kirjoista kerättyä; hartautenne enimmäkseen ahdasta ja rajoitettua. Tämän tähden antamanne apu on haihtuvaa, koska se ei ole teidän omaa luomustanne, omasta varmuudestanne syntynyttä. Se, mitä annatte, ei todella auta, ellette voi antaa sitä sisältänne, omasta elämänymmärryksestänne ja tiedostanne. Useimmat teistä eivät ole kosketuksissa maailman kanssa, vaikka te elänettekin maailmassa. Tahdon teidän tulevan varmoiksi omista toiveistanne, varmoiksi omasta tiedostanne, varmoiksi omasta tarkoitusperästänne.

Päästäksenne selvyyteen siitä, mikä on omaanne, tulee teidän kysyä, tulee teidän epäillä. Minä jatkoin epäilyäni ja kyselemistäni, kunnes olin varma omasta tiedostani, kunnes saatoin sanoa, että tiesin, kunnes olin myönteinen. Nyt ei merkitse mitään minulle kenenkään epäilyt tai pilkka tai toisen älyllinen ylemmyydentunto; mitä olen saavuttanut, se on omaani, on kautta menneitten vuosisatojen, kautta menneitten vuosituhansien koottua; mitä omistan, on omaa luomustani. Olen tullut täydelliseksi omassa tiedossani, tiedossa, jolla on merkitystä, tiedossa, jolla on arvoa, joka opastaa, suojaa, joka antaa voimaa.

Jos teillä on sellaista tietoa — itsenne saavuttamaa — silloin palveluksellanne on oleva arvoa ihmiskunnalle. Todellista apua voitte antaa vain silloin, kun itse olette avuntarpeen yläpuolella. En sano, ettei teidän pitäisi auttaa toisia samalla kuin itse etsitte, mutta kaiken tarkoitusperänä pitäisi olla tuon viisauden, tuon tiedon voittaminen, siten auttaaksenne todellisesti, siten antaaksenne varmuutta epäileville, kärsiville tai haihtuvissa iloissa eläville. Tämän vuoksi niiden, jotka haluavat auttaa joko aineellisesti fyysillisellä tasolla tai luomalla aatteita ajatustasolle — tämähän on oleellisesti samaa — tulee olla varmoja omasta tiedostaan, heillä tulee olla varmuutta antavaa viisautta, heidän on täytynyt juoda viisauden lähteestä. Muutoin, miten suuresti tahtonettekin auttaa, te ravitsette ainoastaan katoavia ruumiita.

Mikä on arvokkaampaa, ravita ruumista vai jalostaa sielua? Kummatkin ovat olennaisesti tärkeitä, mutta teidän ei tule alkaa väärästä päästä. Teidän tulee alkaa mielen ja sydämen jalostamisesta, sielun puhdistamisesta, ja sitten mitä tehnettekin, mitä lienevätkään toimintanne, mitä ajatuksenne, mitä tunteenne, niin ne ovat oikeassa suhteessa tietoonne; eivätkä ole eriskummaisia, eivät sopimattomia. Tämän tähden tulee teidän käyttää erottamiskykyä voidaksenne erottaa kestävän häviävästä, pysyväisen ohi-

menevästä. Kyetessänne erottamaan ja valitsemaan väärän ja oikean välillä, teidän palvelemisenne on oleva avuksi.

Kaikki te toivotte aikaa, jolloin olette kuudennessa juurirodussa, mutta odotellessanne kuudetta juurirotua älkää hukatko kaunista päivää. Te toivotte saavanne tietoa arvovaltaisilta henkilöiltä, keltä tahansa; te odotatte, että teidät ravittaisiin, ja odottaessanne kesä menee ja pimeys saapuu, ja yhä te odottelette kuudetta juurirotua. Kun teillä on hyvin vähän tietoa nykyisestä elämästä, te tahdotte päästä siitä ja niin te odottelette jotakin tulevaisuudelta, jotakin kaunista, hauskaa, hurmaavaa ja ihmeellistä. Mitä nyt olette, sillä on arvoa; jättäkää kuudes juurirotu sikseen. Sillä vain on merkitystä, mitä luotte nykyhetkellä. Jos kylvätte viljaa, toivotteko tammen kasvavan? Jos kylvätte vehnää, toivotteko saavanne granaattiomenoita? Jos kylvätte viinirypäleitä, toivotteko omenoita? Mitä te teette nyt, tuottaa toiveittenne todelliset seuraukset. Omassa voimassanne on onnen ja vapautuksen saavuttaminen, ei kukaan voi antaa niitä teille; niitä ei tarjota teille lautaselta, jonka voitte sysätä syrjään, ne ovat teissä itsessänne, ja jos olette suuria, jos kykenette irtautumaan ajan rajoituksista, silloin olette ylempänä kuudettakin juurirotua.

Niinpä tahtoisin palata siihen, mistä puhuin alussa, toimintaan, jota Lännen maailma on niin kukkuroillaan. Saatatte olla suuri mystikko ja kuitenkin olla toimiva tunne- ja ajatusmaailmassa, vaikka ehkä on vaikeampaa olla sitä fyysillisellä tasolla. Intiaan mennessänne tulette kenties havaitsemaan, että siellä ollaan ilmanalan vaikutuksesta toimivampia tunne- ja ajatustasoilla kuin fyysillisellä. Täällä on hyvin kylmä, ja teidän täytyy toimia fyysillisesti pysyäksenne hengissä, mutta se toimeliaisuus ei merkitse sitä, että te silti ratkaisette maailman pulmat, ehkäpä vain kartutatte noita pulmia, lisäten rajoitusta.

Niin, ystävät, jos todella haluatte auttaa, kuten teidän täytyy, ette saa olla vain toimivia, teidän tulee myöskin mietiskellä, teidän tulee etsiä yksinäisyyttä, teillä tulee olla unelmia. Miksi on niin paljon hämminkiä maailmassa itämaitten ja länsimaitten välillä? Siksi että itämailla ajatellaan, että fyysillinen ei ole olemassa, fyysillinen on *maya*, se häviää ja uusi elämä tulee olentoon; täällä sitävastoin fyysillinen elämä on ainoa arvokas, niin että te sanotte: "Iloitkaamme niin kauan kuin tätä elämää kestää", ja te unohdatte, että kuvalla on toinenkin puoli. Siis näiden kahden ollessa ristiriidassa — fyysillisen toiselta puolen ja tunne- ja ajatusmaailman toiselta puolen — on aina hämminkiä, on aina väärinymmärrystä; mutta kun voitte yhdistää nämä molemmat, kun voitte tehdä maailman täydelliseksi näiden kummankin tiedosta, niin siinä on onni. Ja niiden, joilla on halu palvella, joilla on tämä polttava halu auttaa, tulee ymmärtää, ketä he auttavat ja miksi he auttavat. Auttaaksenne todella ja totisesti ja kestävästi teillä täytyy olla sisällänne ikuinen rauha, ikuinen

varmuus ja vapautus. Ellei teillä ole näkyä, ei tietoa siitä, minkä hyväksi toimitte, niin mitä tehnettekin, joko ajatus- tai tunnemaailmassa tai fyysillisessä, ei sillä ole mitään arvoa. Tämän vuoksi niiden joukostanne, jotka kuuluvat järjestöihin ja jotka ovat hyvin kirjaviisaita, tulee varoa, ettei tietonne tule yksinomaan tietopuoliseksi, ettei se ole vailla kokemuksen ja varmuuden perustaa, sillä ilman tätä varmuutta — varjelkoon — miten te autattekaan ihmisiä. Jos voitte lieventää surua, jos voitte antaa balsamia kirveleviin haavoihin, silloin ette pidä lukua, mitä tyyppiä te olette tai missä kehitysvaiheessa. Haluatte vain auttaa, koska teillä on varmuus ja koska teillä on se tieto, jonka tehtävänä maailmassa on jakaa viisautta.

Niinpä, ystävät, te olette aivan samanlaisia kuin jokainen muukin maailmassa, vaikka saatattekin nimittää itseänne eri nimillä, sillä te olette yhäti murheen laaksossa, ja te voitte saavuttaa itsessänne olevan onnen kirkkaan valon vain omalla ponnistuksellanne, omalla arvovallallanne, ettekä toisen arvovallalla. Oman tietonne avulla, oman murheenne kautta voitte löytää tien; ja kun olette varmoja, kun olette myönteisiä, kun olette varmoja omalta kohdaltanne saavutetussa viisaudessa, silloin se, mitä annatte, on suureksi avuksi, sillä on kestävä arvo, se auttaa ja antaa onnea niille, joilla sitä ei ole.

ANTOINE BOURDELLE.

M. BERMOND.

Suuri ranskalainen kuvanveistäjä, Antoine Bourdelle, on kuollut. Kuvanveistäjä, maalari, arkkitehti ja runoilija, hänen maineensa hohtaa kauas hänen oman maansa ulkopuolelle, hänen työnsä tunnetaan ja sitä rakastetaan monissa maissa.

Hän jättää jälkeensä suurenmoisesti käsitellyn rintakuvan Krishnamurtista, rintakuvan, jota hän itse piti mestariteoksiinsa kuuluvana. Hän hakkasi sen rakkaudella, ei vain senvuoksi, että hänen mallinsa oli kaunis, vaan myös sen väkevän vetovoiman vuoksi, mikä Krishnamurtilla oli häneen ensi näkemältä. Tuosta tapaamisesta oli seurauksena erittäin läheinen

ystävyys. Viikon ajan, jonka Krishnamurti istui hänen mallinaan aamut ja illat, oli heidän ajatustenvaihtonsa viehätystä niin toiselle kuin toisellekin. Sen näki, kuinka Krishnamurti nautti Bourdellen seurasta. Hän sanoi tätä "suureksi", Bourdelle sanoi Krishnamurtia "jumalalliseksi".

Kuvanveistäjän unelmana oli valmistaa täysvartalokuva Krishnamurtista hindun puvun yksinkertaisuudessa ja puhtaissa viivoissa, mutta viime vuosien huono terveys ja nyt kuolema ovat riistäneet maailmalta taideteoksen, joka epäilemättä olisi ollut mallin ja taiteilijan arvoinen.

Se kuukausi, joka kului Bourdellen kuoleman aattona, oli hänelle henkisen valaistuksen aikaa. Näytti melkein siltä, kuin runoilija olisi halajoinut viimeisinä aikoina vuodattaa sielunsa pyrkimyksen lyyrilliseen lauluun — eikä hän kuitenkaan odottanut kuolevansa niin pian. Hänen viimeinen kirjoituksensa todistaa ylevää aavistusta.

Parisi piti Bourdellelle liikuttavat hautajaiset. Valistusministeri ja alivaltiosihteeri sekä kaunotaiteiden hallituksen päällikkö ynnä lukuisasti taiteilijoita, poliitikkoja ja muiden maiden lähetystöjen edustajia oli saattamassa ruumisarkkua hautauspaikalle. Mutta kaikkein liikuttavinta — ja se on ylevintä hänen maineessaan — olivat hänen oppilaittensa rakkaudenosoitukset. Hänen vaikutuksensa heihin oli suurta, ja se johtui hänen opetuksensa jaloudesta sekä hänen ylevän moraalisen persoonallisuutensa säteilystä. Bourdellella oli todellista sydämen hyvyyttä, ja hän oli antelias kaikille, jotka tulivat häneltä apua ja tukea etsimään.

Hautajaispäivän aattona hänen ruumiinsa lepäsi juhlavuoteella eräässä hänen studiossaan hänen muutamien luomustensa ympäröimänä. Kaikkein lähimpänä oli Krishnamurtin rintakuva. Kaiken päivää kulki ruumisarkun ohi hänen ystäviään ja ihailijoitaan; iltahämärissä hänen oppilaansa kokoontuivat yövartioon. Tuntien vieriessä ohitse he kerääntyivät taiteilijan lesken, hänen elämänkumppaninsa ympärille, joka heidän kanssaan piti vartiota. Hänen hautasaatossaan satoja taiteilijoita ja hänen oppilaitaan, niin läheisiä kuin etäisiäkin, joilla oli kiihkeä halu jollakin tavoin osoittaa ylpeyttään omasta mestaristaan ja rakkauttaan häntä kohtaan, marssi saattueen kärjessä.

Bourdelle on elävä kauan, ei vain työssään, vaan myös niiden sydämessä, joita hän opetti.

KIRJE BENARESTA.

Krishnamurti oli viikon päivät kestäneellä käynnillä Eerdessä ennen Europasta lähtöään. Täksi ajaksi oli linnaan kokontunut noin kolmekymmentä tai neljäkymmentä vierasta, joiden joukossa oli tunnettu hollantilainen idealisti mr. Kees Boeke. Iltaisin oli joitakin kiinnostavia keskusteluja "auktoriteetista", "yksilöllisestä vapaudesta elämässä" ja "täydellisyyden" tosi tarkoituksesta.

Krishnamurti lähti Triestistä Intiaan lokak. 11 p:nä. Monet ystävät Pohjois-Italiasta olivat saapuneet Triestiin tervehtimään häntä, mutta mitään kokousta ei voitu järjestää ajan puutteen takia. Hän kuitenkin antoi tilaisuuden lyhyeen haastatteluun Italian sanomalehdistön edustajille.

Saavuttuaan Bombayiin lokakuun 23 p:nä hänet kutsuttiin illaksi tohtori Annie Besantin ja Sir Chumilal Mehtan kunniaksi järjestettyyn vastaanottojuhlaan. Sir C. Mehta on Bombayn hallintopiirin entinen valtioministeri ja oli tänä vuonna Intian edustaja Kansainliiton kokouksessa.

Krishnamurti piti kolme puhetta Bombayssa tehostaen kuulijakunnalleen, kuinka henkisten arvojen taju yksilössä voi tulla herätetyksi vain sisältäpäin eikä sitä voida vuodattaa ulkoapäin yritettäköönpä sitä joko opinkappaleen, tradition, seremonian, tieteen tai sivistyksen välityksellä. Hän myöskin vastaili kysymyksiin kolmessa eri kokouksessa.

Lokakuun 28 p. saavuimme Benareseen, jossa aamuksi järjestetyssä vastaanotossa Krishnamurti puhui lyhyesti Collegen ja Rishi Valley Trustin koulun pojille ja tytöille. Tämä trusti on vastuussa työstä Intiassa ja on siitä Krishnamurti suuresti kiinnostunut. Arvovallan ja tradition eli uskonnollisten uskomusten sokean hyväksymisen hylkääminen kasvatuksessa ja käytännössä on ollut tärkeimpänä aiheena niissä keskusteluissa, joita on pidetty nyt Benaressa.

Benaresen leirin ohjelma on ollut kiintoisa; leiri oli marrask. 7—14 p:nä. Kaikki kokoukset olivat avoinna jokaiselle. Leirin jälkeen Krishnamurti tulee puhumaan täällä päivisin kymmenen päivän aikana ja keskustelemaan hänen näkökannastaan Collegen ja koulun opettajien sekä vanhempien oppilaiden kanssa. On käynyt selväksi, että nuorten ihmisten kasvattaminen ehdottoman vapauden hengessä on mitä merkityksellisintä Intialle.

Krishnamurti lähtee Benaresta marraskuun viimeisellä viikolla matkalle Luoteis-Intiaan.

— Yadunandan Prasad.

KRISHNAMURTI

KRIITILLINEN TUTKIELMA*

I. DE MANZIARLY.

Kaikki, mitä nykyhetkellä voidaan sanoa Krishnamurtin työstä, on pakostakin vain vähäisiä sirpaleita. Mitenkä kukaan voi käsittää elävän ajatuksen sen koko kehitysmitassa?

Krishnamurti on tuskin vain aloittanut työnsä. Hän on nuori, hän on kehittymässä. Mitä on hänellä muuta sanottavaa? Mitä aukkoja hän on täyttävä? Mitä kehitystä seuraa tällaisista ja tällaisista aatteista? Käy mahdottomaksi kaavoihin haahmoitella hänen koko ajatteluaan, ennenkuin ehtii se päivä, jolloin hänen henkensä leimahtelu on tauonnut.

Hänen työnsä luonnekin suorastaan herättää uusia vaikeuksia, sillä hänen aatteittensa erittelyyn meillä on vain pikakirjoitusselostuksia hänen tuttavallisista puheistaan, luennoistaan ja haastatteluistaan. Harvoin hän kirjoittaa itse muuta kuin runojaan ja vertauksiaan. Meille on sentähden tarjona vain puhuttua sanaa, melkoisesti muokattua, usein sillä on improvisoidun leima, ja usein se on ympäröivien olosuhteiden herättämää tai niiden ehdoista riippuvaa. Saamme elämää varsin sekalaisessa muodossa, milloin luonnon vaikutelmina, milloin symboolien ja vertausten asussa. Tällä tavoin hänen ajatuksensa, joka vieroo abstraktioita ja metafysiikkaa, on harvoin omassa alastomuudessaan tavoitettavissa.

Senlisäksi kaiken hänen työnsä arvostelun täytyy ottaa huomioon kaksi eri jaksoa, joita erottaa v. 1927, se käännekausi, jolloin hän löysi oman itsensä. Näiden hänen työnsä kahden jakson arvo on hyvin erilainen: ensimmäinen jakso näyttää kuvastavan sellaisen olennon pyrkimyksiä, joka ei vielä ole omaa itseään löytänyt, toinen on sellaisen henkilön ilmausta, joka on oman itsensä löytänyt, se paljastaa uuden maailman.

» » »

Jokainen, joka elää uuden kokemuksen, havaitsee erittäin vaikeaksi tämän kokemuksen kuvaamisen vanhoilla ilmaisumuodoilla. Ja Krishnamurti, kuten jokainen tuntemattomien alueiden tutkija, joutuu vaikeuksiin, kun hänelle pakolla panevat rajoja tutut jokapäiväiset sanat, jotka eivät pysty tulkitsemaan aivan uutta keksintöä, varsinkaan subjektiivisluontoista.

Krishnamurti ei esitä meille uutta teoriaa eikä uutta filosofiaa, vaan elävän kokemuksen, elämän tutkimisen, yhtähyvin kuin hänen oman elämänsä, koko hänen elämänsä, kaikkien elämän ydinolemuksenkin tulosta.

---

* Oikeus tämän artikkelin julkaisemiseen ranskankielisessä asussa on "Cahiers de l'Étoile"-lehdellä.

Niiden sanojen takaa, jotka kuvaavat tuota kokemusta, on löydettävä se ilmaisematon, jota hän kuitenkin yrittää ilmaista . . . Mutta miten? Niistä kuvista, jotka seuraavat toinen toistaan, jotka ovat toinen toiselleen vastakkaisia ja ristiriidassa keskenään, jotka siepataan ja taas hylätään, kenties uudelleen siepattaviksi, kaikki enemmän taikka vähemmän vain lähimain sattuvia, epätarkkoja, epätäydellisiä. Tätä kuvien yltäkylläisyyttä ja samalla yksitoikkoisuutta, jonka peitossa hänen ajatuksensa kehitteleikse, hän käyttää toisena hetkenä erilaisten tarkoitusten kuvaamiseen samalla sanonnalla, toisena ilmaistakseen samaa ajatusta eri luonnehtimisin. Kun Krishnamurti ei voi käyttää aivan uutta kieltä, hän usein toivottomana luopuu luomasta ajatustaan täsmälliseksi, koska hän pelkää siten vääristävänsä sen. Tämän seurauksena onkin eräänlainen epämääräisyys, josta turhantarkat häntä moittivat, koska heille on tuntematonta se syy, joka tämän aiheuttaa. Ja kuinka on mahdollista antaa tarkka määritelmä sellaisista sanoista kuin "Elämä", "Iäinen", "Totuus", »Onni», joita Krishnamurti käyttelee vuorotellen, puhuen jonakin vuonna vain "Onnesta", seuraavana "Elämästä" taikka "Totuudesta"? Ovatko nämä sanat rinnakkaismerkityksellisiä? on häneltä kysytty. "Ovat" ja "eivät", hän vastaa, eikä tämä johdu kaksimielisyydestä taikka hämäryydestä, vaan syynä on se, että hän puhuu sellaisesta, jota ei riitä ilmaisemaan yksi sana, koska hän haluaisi kuvata maailman, joka on kuvaamaton ja jota hänen kuulijakuntansa ei pysty olettamaan, kun se ei ole tuohon maailmaan tunkeutunut. Mutta se, mitä hän tahtoo sanoa, on aivan selvää ja yksinkertaista, hän puhuu vain siitä, mitä hän lakkaamatta toistaa, mutta jonka täydelleen ymmärtääkseen täytyy olla sen kokenut ja elänyt, vain siitä, mikä ei kuulu mihinkään älyn, tunteen, taiteen taikka tieteen yksinomaiseen valtapiiriin, vaan sisältää ne kaikki ja kohoaa niiden yläpuolelle, ja mikä ei siedä rajoittamista eikä määrittelemistä.

Krishnamurti itse ensimmäisenä tunnustaa tämän vaikeuden ja hän kehoittaa meitä, mikäli tahdomme häntä ymmärtää, omassa sisimmässämme rakentamaan järjen ja tunteen keskinäisen sopusoinnun, tasapainon. Yhtä hyvin sydämen kuin älynkin täytyy ottaa osaa siihen ponnistukseen, joka tavoittaa kiinni hänen meille esittämäänsä elävää totuutta. Ja juuri tämä tasapainon puute toisaalta ja toisaalta tietämättömyys, mikä meissä on (ja jonka Krishnamurti määrittelee varsinaisen ja merkityksettömän, oleellisen ja epäoleellisen sotkemiseksi), ehkäisee meitä ymmärtämästä hänen sanojensa tosi merkitystä. Me sekotamme iäisen katoavaiseen, varsinaisen, oleellisen siihen, mikä ei merkitse mitään, aina siihen hetkeen asti, kunnes ilmaantuu erottamiskyky, mikä on kokemuksen hedelmää, ja tekee mahdolliseksi tiedon, tuon tiedon, joka on ajatuksen ja sydämen keskinäistä tasapainoa. Siihen asti ihminen tietämättömyytensä vankina ja älynsä ja intohimonsa hirmuvallan hallitsemana, järkensä yhtäälle, tunteensa toisaalle

raastamana, taistelee turhaan tässä sekasorrossa. Kuinka hän näissä olosuhteissa voi käsittää Krishnamurtin kokemuksen merkitystä, sen tosi arvoa arvioida ja ymmärtää niiden sanojen sisältöä, jotka tätä kokemusta kuvaavat?

» » »

Krishnamurtin ymmärtämisen vaikeus käy vieläkin suuremmaksi sentähden, että hänen sanottavansa ilmeinen yksinkertaisuus johtaa harhaan hänen kuulijoitaan, joiden älyllistä näppäryyttä pettävät liian itsestään selviltä, yksinkertaisilta ja jokaisen käsitettävissä olevilta näyttävät totuudet. Tästä huolimatta, jos jokukaan yrittää määritellä sitä, mitä Krishnamurti sanoo "Totuudeksi", ei hän löydä kaavaa tätä ilmaistakseen. Sillä sensijaan, että se Krishnamurtin omien sanojen mukaan olisi lopullista tulosta, se on prosessia, jatkuvaisuutta, elämän täyttämystä. Totuutta tässä mielessä ei voida erottaa hänen käyttämästään rinnakkaisnimityksestä "Elämä". Ja juuri senvuoksi sisältyy Krishnamurtin sanojen näennäiseen yksinkertaisuuteen sellaisten välttämättömien kokemusten rajojen rajaton yhteenpunoutuma, joihin ihmisen täytyy olla koko olemuksellaan osallisena. Näiden sanojen merkityksen selvittäminen vaatii niiden elämistä.

Meidän täytyy jälleenkin tähdentää: Krishnamurti ei esitä mitään uutta filosofiaa, ei oppia, ei oppijärjestelmää, eikä teoriaa; hän ei ole mystikko, ei runoilija, ei kirjailija, eikä toiminnan mies; mutta hänessä yhtyvät kaikki nämä puolet, eikä hän salli minkään niistä erikseen vallata itseään kokonaan ja hän käyttää niitä kaikkia keinoina päämäärän saavuttamiseen, välikappaleina, useana fasettina, joilla hän ilmaisee suorittamansa suuren kokeen. Sanomme *kokeen*. Mutta sinä seikkana, mikä erottaa hänen luovan kokeensa tieteellisestä kokeesta, on se, ettei sitä voi samalla tavalla toinen toistaa. Sen voi kukin tehdä vain kerran, sillä siihen sisältyy koko elämä yksilöllisenä, erikoisominaisena. Se, mihin Krishnamurti on ryhtynyt ja mitä hän ehdottaa muillekin, on se kokeellinen löytö, mikä koskee kunkin omaa elämää ja minkä ennalta tuntemattomat tulokset vaihtelevat joka hetki.

Jos meidän erillinen olemassaolomme toisinaan tuntuukin paljon muistuttavan toinen toisemme oloa, tapahtuu se sentähden, että enemmistö ei olemassaoloaan todellisesti *elä* tämän sanan oikeassa merkityksessä, jota me kaiken aikaa pyrimme selittämään. Ne ovat toisten olemassaolon kehnoa jäljennöstä. Vähäinen kunnianhimo rajoittuu haluun jäljitellä, matkia, tehdä, mitä muut tekevät. Toistaminen on tekoa, joka on luovan periaatteen riistämistä. Mutta luonto ei pyri jäljittelemään, koneellisesti valamaan tarkkoihin muotteihin. Se muuntelee samaa teemaa täysin vapaasti ja tapaa määräämättä, mikä samanaikaisesti synnyttää maailmankaikkeuden yksey-den ja erilaisuuden. Psykologian alueella tämä erilaisuuksien aikaansaa-

minen luo ne yksilölliset luonteenominaisuudet, jotka erottavat ihmisen joukoista, ja juuri tähän "yksilölliseen omalaatuisuuteen" — siihen, mikä kussakin yksilössä on omalaatuista — Krishnamurti kiinnittää niin paljon huomiota.

» » »

Aivan näihin asti on Krishnamurti erikoisemmin puhunut erityiselle kuulijakunnalle, joka suurimmaksi osaksi on ollut Tähden Järjestön jäseniä ja teosofisia oppeja imeneitä. Tämä yleisö ei ole viitsinyt vaivautua erilaistumaan, vaan he panevat kaikkeen teosofisia nimilippuja ja niillä kaikkea selittävät. Sentähden meidän täytyy tässä mainita muutamista seikoista Krishnamurtin elämästä, mikä selittänee tämän tilanteen. Hän oli etelä intialaisen teosofisen bramiinin poika, jonka todella "löysivät" teosofisen seuran johtajat ja jonka rouva Besant otti ottolapsekseen samoin kuin Krishnamurtin veljenkin, Nityanandan. Tämänpä vuoksi hän viettikin nuoruutensa teosofisessa ilmapiirissä ja teosofien ympäröimänä. Hänen ensimmäinen pieni kirjansa *Mestarin jalkain juuressa*, joka nyt on kuuluisa, on peräisin tältä kaudelta, ja siitä usein otetaan lainauksia heikentämään taikka väärin tulkitsemaan hänen nykyisiä sanojaan. Melko äskeisessä lehtisessään, jonka nimi on *Kuka tuo totuuden*, hän itse kuvaa kaikkia niitä vaikutuksia, joita hänen henkensä sai vuoronperään vastaanottaa. Hänen äitinsä palvoi Shri Krishnaa ja usein puhui hänestä, ja sentähden tämä jumala oli hänen ensimmäisen lapsuutensa jumaluutena. Sitten teosofisen vaikutuksen vallitessa Mahatmat ottivat ensimmäisen sijan hänen sielussaan; sitten tuli herra Maitrejan vuoro; sitten lopuksi Buddhan vuoro, siihen päivään asti, jolloin hän vuoden 1927 alussa löysi oman itsensä.

Jos näkee sen vaivan, että selvittelee kaikki nämä erilaiset ainekset, kaikki nämä pysähdyspaikat, kaikki nämä portaat, ei enää joudu kiusaukseen sotkea nykyistä Krishnamurtia Krishnamurtiin 10 vuotta sitten. Kylläkin oli aikoja, jolloin reformeerattu hindulaisuus pystyi häntä kiinnostamaan ja jolloin hän pakoittautui edistämään sitä puhumalla "vapaamielisten" hindulaisten temppeleissä. Tämä ei millään tavoin ehkäise häntä nykyjään ajattelemasta, että kaikki uskonnolliset muodot ovat tarpeettomia ja todellakin haitaksi totuuden etsimisessä. Vaikkakin eräinä hetkinä eräät teosofiset käsitykset tulivat hänelle vakaumuksiksi, on hän nykyisin tehnyt selvän tilin jokaisesta toiselta saadusta aatteesta, kaikista muodollisista opetuksista, kaikesta, mitä hän ei ole löytänyt omalta kohdaltaan, jokaisesta ennakolta valmiista ajatuksesta, olkoon se teosofian värittämää taikka ei.

Kuinka voi odottaa sellaisen erikoistuneen piirin, joka oli tottunut ajattelemaan määrättyyn tapaan — emme tahdo sanoa kehittyvän yhtä nopeasti kuin hän kehittyi, sehän olisi ollut mahdotonta — vaan edes

oikeaan arvoonsa arvioivan sellaisia muutoksia? Esoteerinen perintätieto, erityisen henkisen hierarkian kunnioittaminen, okkultismin aatteet, mystilliset pyrkimykset ovat kääntäneet kaikkien näiden ihmisten huomion eräälle suunnalle, joka ei ole lainkaan samansuuntainen näiden päivien Krishnamurtin ajatussuunnan kanssa. Tästä on ollut välttämättömänä seurauksena suurta hämmennystä.

Mistä totuus on löydettävissä? Tämä kysymys on vaivannut Tähden Järjestön jäseniä. Onko se löydettävissä niin monia vuosia auktoriteeteiksi tunnustettujen opetuksista? Vai tämän nuoren miehenkö sanoista, jonka itse nämä auktoriteetit ovat selittäneet ylemmäksi olennoksi? Valinta oli sydäntä raastavaa. Sovittelun kiusaus oli liian väkevä. Silloin monet ihmiset alkoivat selittää tilannetta omaksi tyydytyksekseen. Se merkitsee, että he löysivät lohtunsa hänen sanojensa tulkitsemisesta. Krishnamurti on tähdentänyt sitä välttämättömyyttä, että on oltava ilman mestareita, Mahatmoja, guruja ja välittäjiä, jotta voisi löyää sen totuuden, mikä jokaisen ihmisen täytyy saavuttaa omalta kohdaltaan ja ilman toisen tukea: "Nämä sanat vievät hänen ajatuksensa sille partaalle asti, että ne pettävät sen", he selittävät ja sanovat, "katsokaa hänen ensimmäistä kirjaansa *Mestarin jalkain juuressa*, jonka nimi yksinään riittää oikaisemaan näin ahtaan käsityksen."

Nämä ihmiset ympäröivät Krishnamurtin, ahdistavat häntä ymmärryksenpuutteellaan, omilla tulkinnoillaan, ja sokeina ja kuuroina ponnistavat kaikkensa ollakseen tunnustamatta hänen suuruuttaan. He pakottavat hänet alati palaamaan omaan itseensä, esittämään tuhansia kertoja toistamiaan vakuutuksia, ja he esittävät hänelle alati samoja heidän omaa sisäistä taisteluaan koskevia kysymyksiä, jo etukäteen päätettyään, ettei mikään saa saada ratkaisuaan, sillä kun he pyrkivät vain löytämään oikeutuksen omille tinkimisilleen, eivät he voi milloinkaan hylätä omia tulkinnoitaan; taikka sitten tehden ovelia kysymyksiä, jotka he peittävät varsin teennäiseen järkeilyyn, he virittävät hänelle ansaa! Nämä kiusat ovat Krishnamurtin suurena taakkana. Tämä selittää sen, miksi eräät väittelyt saavat niin suuren tilan, ja se luo myöskin valoa eräisiin Krishnamurtin viljelemiin asenteihin, mikä hänen taistelussaan riippumattomuuden puolesta ja hänen jatkuvassa pyrkimyksessään päästä vapaaksi häntä ympäröivästä taikauskosta, ahdasmielisyydestä ja typeryydestä on vienyt paljon hänen energiaansa.

Nyt kun Tähden Järjestö on hajoitettu ja hänen ja maailman välille pystytetyt muurit ovat suureksi osaksi luhistuneet, ilmaantuu hänelle epäilemättä uusia pulmia. Sillä välin, jättäen syrjään kaiken sen, mikä hänen työssään aiheutuu vanhoista väittelyistä, me tahdomme tutkia ydinkohtia hänen tähän asti meille esittämistään ajatuksista.

» » »

Krishnamurtin ideologia, kun sitä ajattelee hänen elämään sopeutumisensa funktiona, näyttää meistä ennenkaikkea käytännölliseltä ideologialta, joka pyrkii muovailemaan elämää ja onnistuu sen tekemään. Emme kuitenkaan saa unohtaa, että tämän muutoksen täytyy alkaa sisästä päin ja että olemassaolon ulkopuolinen uudeksi muodostuminen on vain sitä seuraavaa, sisäisen muutoksen tarkkaa ilmausta.

Niistä opetuksista, joita nyt tutkimme, puuttuu kokonaan eri filosofioiden metafyysillisiksi ja kosmoloogisiksi opeiksi soviteltu spekulatiivinen puoli. Tämä saa selityksensä siitä tosiasiasta, että eräitä teorioita esiintyy niin sanoaksemme rinnakkaisesti sen aikakauden elämän sivussa, joka on nämä teoriat rakentanut. Ne eivät välitä millään tavoin muuttaa olemassaoloa, kun taas Krishnamurtin opetuksilla on tarkalleen tehtävänään Elämän luominen jalommaksi, kauniimmaksi, onnellisemmaksi, rikkaammaksi, oleellisesti enemmän luovaksi. Juuri tässä lähemmäksi elämää lähestymisessä, tässä pyrkimyksessä sen muuntamiseen, saadaan havaita Krishnamurtin ideologian dynaaminen luonne.

Hän tekee eri maissa huomioita yhteiskunnallisesta elämästä ja yksilöiden elämästä sekä havaitsee, kuinka sekasortoista ne ovat, kuinka täynnä huolta, ponnistusta, kärsimystä ja ratkaisemattomia pulmia. Kun ihmiskunta rakentuu erillisistä yksilöistä, eivät mitkään yleiset toimenpiteet pysty tasoittamaan pois vaikeuksia eivätkä ratkaisemaan näitä kiduttavia pulmia. Ei ole mitään mahdollisuutta saattaa sekasortoa loppumaan, ennenkuin jokainen yksilö on sisimmässään löytänyt rauhan. Niinpä havaitsemme, että maailman pulma on johdettavissa yksilöllisen pulman pohjalle.

Mistä siis voimme löytää yksilön sekasortoisen olon tyytymättömyyden ja kärsimysten syyn? Minkätähden inhimillinen elämä on niin usein murheellista, kurjaa ja hedelmätöntä?

Tämän kysymyksen vastaus on Krishnamurtin elämänkäsityksen tärkeimpiä aineksia. Syvällisellä intuitiolla, eräänlaisen sisäisen ilmestyksen kautta, hän päätyy siihen toteamiseen, että elämän kaikissa ilmennyksissä, kaikissa luonnonkunnissa, kaikkialla on havaittavissa sama elämän elinydin, niin sanoaksemme sama substanssi. Se on yhtähyvin kukan tuoksussa kuin ihmisen jaloimmissa luomuksissa.

Tämä elämän ydin, sen prinssiippi (Elämän isolla "E":llä kirjoitettuna), pyrkii täydessä kukoistuksessaan ilmentämään itseään yhtähyvin luonnossa kuin ihmisessäkin. Kuten kukka on kasvin elinprinsiipin täydellisimpänä ilmennyksenä, kuten eläin leikissään osoittaa elinvoimiensa yltäkylläisyyden, niin ihmisellekin on onni elämän täyttämystä.

Se onni, jota Krishnamurti ajattelee, ei merkitse lähellekään samaa kuin mukavuus, lohdullisuus ja hyvä olo. Hänelle elämän täyttämys merkitsee hänen koko sisäisen energiansa jännittämistä, s.o. luomista. Onni ei ole sellaista olotilaa, jossa ihminen on suojassa kaikilta epämieluisilta

olosuhteilta, vaan se on pikemminkin olotilaa, joka antaa hänelle kyvyn elämän vastoinkäymisten kestämiseen. Onni, jota ajatellaan kaikista vaihteluista pakenemisen mahdollisuudeksi, voi olla vain lyhytaikaista, kun taas onni, joka ei ole mistään ulkonaisista olosuhteista riippuvaista, on iäistä, on horjumatonta; se on ehtymätön suihkulähde eikä mikään lämmin kylpy, joka vähitellen jäähtyisi ja josta vedet ajanmittaan tyrehtyisivät. Onni ei ole tyytymystä, vaan Iäisen Elämän ilmentymisen huipennuskohta, kaiken energian, kaikkien mahdollisuuksien laajimmilleen puhkeamista. Onni on hengen kukkimista, sen luomistyötä. Missä rajoitukset ehkäisevät ja tukahduttavat elämää, siellä saadaan havaita myös surua, tuskaa, sairautta. Kasvi, jolta auringonpaiste on riistetty, käy voimattomaksi ja kuihtuu; se ei voi antaa elämälle täyttä ilmausta; häkissä eläin ikävöi; ihminen, jota kahlehtivat hänen pelkonsa, hänelle ulkopuolelta pakotetut velvollisuudet, hänen uskomuksensa, ulkopuolinen arvovalta ja hänen persoonalliset kiintymyksensä ja ennakkoluulonsa, käy heikoksi, mitättömäksi, hedelmättömäksi, eikä hänellä ole mitään tilaa luovien kykyjensä viljelemiseen.

Eräs syy maailman kärsimykseen ja tähän sekasorrontilaan on täsmälleen löydettävissä ihmisen sisäisen orjuuden olotilasta. Elämä ei voi hänessä milloinkaan kukkia. Ilmennykseltään rajoitettuna se pysyy hedelmättömänä, ja tästä syystä ihmiset eivät tunne olemisensa tarkoitusta eivätkä löydä mitään onnea. Jos maailma on saatava muuttumaan, jos on mieli nähdä kauneus ja onni oikealla paikallaan, täytyy elämän saada ilmaisunsa vapaasti kussakin yksilössä. Ihminen, joka on sokea, tyytymätön olemassaoloon, miltä tarkoitus on riistetty, ihminen, joka on täynnä hätää ja ahdistusta, etsii kaikkia mahdollisia keinoja kärsimyksensä välttämiseen, etsii unohdusta, etsii suojaa ja tyydytystä, vaikkapa se olisi hetkellistä ja keinotekoista. Samalla aikaa hänet täyttää pelko, hän pelkää elämän monimutkaisuutta, vaikeuksia ja mittaamattomuutta. Hän pyrkii suojelemaan itseään uskomuksillaan, teorioillaan, opinkappaleillaan, jotka auttavat hänet paloihin hajoittamaan koneen rattaat ja sijoittamaan ne eri kyyhkyslakkoihin, niin ettei hänelle jäisi mitään odottamatonta tai pelättävää. Tätä varten hän liittyy seurojen, kirkkokuntien, lahkojen, poliittisten puolueiden jäseneksi ja näin aina liittää uuden kahleen entisiin. Hänestä tulee yleisen mielipiteen orja, oman kirkkonsa opinkappaleiden, oman luokkansa ennakkoluulojen, kansallisen ajatustavan ja omien persoonallisten ennakkoluulojensa orja. Kaikkialla häntä ympäröivät rajoitukset, jotka ehkäisevät hänen ajatuksensa ja tunteittensa laajentumista, ja hän pysyy siihen ahtaaseen piiriin sulkeutuneena, josta hän ei tohdi astua pois.

Mutta onni on elämän täyteydessä, siinä luomisen täyteydessä, joka vaatii täyttä sisäistä vapautta ja kaiken sen syrjään sysäämistä, mikä vie ajatuksen pulppuilulta ja sydämen tunneliikunnoilta voiman. Ja niin me

päädymme tuohon vapautuksen välttämättömyyteen, joka Krishnamurtin ideologiassa esittää niin suurta osaa. Se on välttämätöntä Elämän täyttämykseen. Se ei ole millään tavoin hävittävää eikä edes kielteistä — kuten jotkut arvelevat — vaan päinvastoinkin mitä myönteisintä. Se on se aktiivinen prinsiippi, joka johtaa ihmistä täydellisyyteen. Elämän ehjä ja täydellinen ilmaisu on sen vapaata ilmennystä; tästä johtuu, että Vapautuksen prosessi tulee siksi prosessiksi, jolla Elämän täydellisyys vaivalla valmistetaan. Kuinka voi toivoa saavuttavansa tämän onnen, tämän Vapautuksen, kun ihminen epävarmuuden ja epäilyksen täyttämänä yhä on sekasorron maailmassa?

Krishnamurti on omalla etsinnällään, omalla kärsimyksellään, omalla tyydyttämättömyydellään ja lopuksi omalla saavutuksellaan löytänyt tähän seuraavan vastauksen: ihmisen on omalta kohdaltaan itse keksittävä päämääränsä, ja kaikki hänen pyrkimyksensä, hänen kaikki ajatuksensa, hänen kaikki tunteensa on suunnattava tähän päämäärään. Mutta ihminen voi päätyä tähän välttämättömään ymmärrykseen vasta sitten, kun hän on kokenut lukemattomat taistelut, harhaluulojen hajoamiset ja kärsimykset. Kun hän vielä on tyytyväinen vähäpätöiseen oloon ja tarrautuu siihen, minkä hän jo omistaa, kun elämä ei ole hänelle vielä osoittanut hänen ilojensa turhuutta ja hänen pyyteittensä mitättömyyttä, hänen täytyy viljellä sitä epäilystä, joka on tekevä hänelle hänen oman keskinkertaisuutensa vastenmieliseksi ja herättävä hänessä pyyteen olemisensa järjellisen syyn löytämiseen. Ylimmän päämääränsä toteamista etsiessään ihminen valitsee ja hylkää ja valitsee taas; mitä omantunnon tarkempaa hänen erittelevä valikoimisensa on, sitä selkeämmäksi on käyvä hänen näkynsä. Tällätavoin Krishnamurti on keksinyt sen, että iäinen määränpää, ehdoton Totuus, ei ole mitään muuta kuin se ainoa Elämä, joka vapautuksen saavuttaneessa ihmisessä tulee jumalalliseksi. Sen voi saavuttaa vain sitä väkevästi himoiten, itsensä ilmentämisen elävän energian pyyteellä. Juuri tämä pyyde ensiksi herättää kokemuksen ja sitten sen tiedon, mikä on kokemuksen hedelmänä ja lopuksi sen totuuden, mikä on sen kruununa. Tämä totuus on muuttuva sisäiseksi varmuudeksi, siksi ainoaksi auktoriteetiksi, jota ihmisen on toteltava.

Tämän iäisen päämäärän etsimisellä, sen saavuttamiseen pyrkimällä rakennetaan järjestys niin itse ihmisen olemukseen kuin hänen olemassaolonsakin: huomatessaan yksilöllisen sekasorron mitättömäksi ihminen siten saa loistavan voiton yleisestä sekasorrosta. Vapautus ja täydellisyys ovat läheisesti toisiinsa sidottuja. Ne saavat ilmennyksensä vapautuneessa ihmisessä sinä inhimillisen erilaisuuden kukoistuksena, jota Krishnamurti sanoo "yksilölliseksi omalaatuisuudeksi". Mutta hän ei esitä mitään sääntöjä, joita noudattaen ihminen voi tämän täydellisyyden saavuttaa. Vain subjektiivisen kokemuksen tietä ja väkevää sisäistä pyydettä seuraten on

kukin päätyvä — sysättyään elämästään sivuseikallisen, epäoleellisen syrjään — iäisen totuuden löytöön. Ilman mitään muuta opasta kuin tämän pyyteen polte täytyy ihmisen rohkeana syöksyä virtaan oman itsensä löytääkseen. Konkreettiset säännöt vain kiteyttäisivät ja rajoittaisivat tämän Totuuden ja siten tyrehdyttäisivät yksilöllisen ajattelun vapaan liikkumisen.

Eikö ihminen, joka suurta pyydettä palaen on päättänyt löytää ja saavuttaa iäisen totuuden, ilman minkään auktoriteetin tukea, vain oman itsensä varassa, kohtaa monia esteitä?

Aika kietoo hänet verkkoonsa. Ihmiset ovat menneisyytensä hedelmää, menneisyyden, johon he tarrautuvat kiinni ja josta he eivät tahdo erota. Samalla tulevaisuus tekee heidät heikoiksi pimeytensä ja mysteerinsä vuoksi. Näiden kahden välitse nykyisyys lipuu kuin varjo pois, ja he unohtavat, että vain luova nykyhetki on heidän hallintavallassaan. Mutta jos he voivat nykyhetken pysähdyttää ja sen omistaa, he kykenevät murtamaan ajan kahleet. He voivat erota menneisyydestä kuten turhasta taakasta ja voivat siirtää itsensä tulevaisuuteen nykyisyydessä tulemalla itse omaksi päämääräkseen ja näin siihen itsensä hukuttaen. He ovat saaneet voiton ajasta ja sen täyteyteen Elämän täyttämyksessä päätyneet, vihdoinkin vapautuksen saavuttaneet. Ja senjälkeen he halajavat vain jakaa onnensa kaikkien kanssa, niin että Elämä saisi täyttymyksensä kaikissa ja jotta uusi luomisen aikakausi alkaisi. (Jatkuu.)

UUDET OSOITTEET.

Tästä lähtien on käytettävä seuraavia osoitteita kirjoittaessa päämajaan Eerdessä:

Tilattaessa kirjoja ja valokuvia, pyydettäessä kääntämisoikeuksia y.m.:
THE STAR PUBLISHING TRUST, Eerde, Ommen, Holland.
Sähköos.: Erdom, Ommen.

Maksettaessa ja tilattaessa *Bulletin*'ia:
INTERNATIONAL STAR BULLETIN, Eerde, Ommen, Holland.
Sähköos.: Erdom, Ommen.

Toimitukselle kirjoitettaessa on osoite *The Editors.*

Kaikki maksut sekä Trust'ille että Bulletin'ista on osoitettava The Star Publishing Trust'ille, eikä yksityisille henkilöille.

Kaikissa Ommenin tähtileiriä koskevissa kysymyksissä:
CAMP MANAGER, OMMEN STAR CAMP, Ommen (O.), Holland.
Sähköos.: Starcamp, Ommen.

Aikaisemmat osastojen osoitteet eivät ole enää voimassa paitsi osoite Chief Organizer, Order of the Star, Eerde, Ommen, Holland, jota voidaan vielä käyttää, mutta ainoastaan järjestön selvitystä koskevissa asioissa.

SURUN SYY.

J. KRISHNAMURTI.

Kaikki ihmiset tahtovat päästä omakohtaiseen varmuuteen siitä, mikä on elämän tarkoitus. Tämä voidaan saavuttaa ainoastaan elämällä eikä pelkällä älyllisellä teoretisoimisella. Löydettyään tuon tarkoituksen voivat he määrätietoisesti työskennellä sen hyväksi. Mutta ensin heidän on vapauduttava kaikista filosofioista, opinkappaleista, uskoista, uskonnoista, erikoisista menoista — *kaikesta*, sillä kukaan ei voi hetkeksikään löytää elämänsä todellista tarkoitusta, tai elämää itseänsä, kaikkine näine esteineen. Kun ihminen on täydellisesti irroittanut itsensä kaikista epäoleellisista asioista, saattaa hän ruveta huomaamaan, mikä on se, jota hän etsii. Yksilönä hänen täytyy tehdä tuo löytö.

Jokainen ihminen koettaa vapauttaa itsensä surusta. Himo on elämää ja tuo himo taistelee alati rajoituksia vastaan. Se tahtoo olla vapaa. Etsiessään onnea murtautuu se alati irti rajoituksista.

Ihmiset etsivät kaiken aikaa täydellisyyttä. Epätäydellisyys on rajoitus, ja yksilöllinen elämä, joka alkaa rajoitettuna, joka astuu turmeluksesta turmelukseen, etsii keskeytymättä turmeltumattomuutta ja vapautta. Niinkauankuin on olemassa rajoitusta, on surua, ja juuri surusta kaikki ihmiset tahtoisivat vapautua. He koettavat etsiä tietä pois surusta, pois surun ja tuskan pyörästä, johon he ovat sidotut. Vapautus on ainoastaan täydellisyyden saavuttamisessa eikä missään muualla.

Etsikää sentähden täydellisyyttä ennemmin kuin filosofioita, teorioita, opinkappaleita, uskontoja ja palvonnan esineitä — jotka ovat kaikki epätodellisia, lapsellisia, epäoleellisia. Näiden kaikkien hämmentäminä eivät ihmiset käy käsiksi siihen yhteen ainoaan kysymykseen, joka on kaiken heitä tukahduttavan ytimenä, joka synnyttää hävitystä heidän itseilmennyksessään, heidän yksilöllisessä kasvussaan.

Älkää hukatko aikaa varjoihin, jotka häviävät kuten aamusumu.

Niinpä palaamme takaisin siihen dynaamiseen seikkaan, mikä on himo. Saatatte palvella vääriä jumalia — ja kaikki jumalat ovat vääriä — saatatte takertua epätodelliseen, mutta himo on kasvava ja valloittava teidät, ellette johdata tuota himoa täydellisyyttä kohti. Teidän on harrastettava ainoastaan täydellisyyden ajatusta, koska se on elämä; se se yksin on voittava sekasorron, ne epätodellisuudet, joihin ihmiset takertuvat todellisen asemesta.

Mikä siis on surun syy? Tästä meidän on huolehdittava. Suru ja ilo, tuska ja nautinto, valo ja varjo, ovat yhtä ja samaa. Surua täytyy olla, samoinkuin nautintoakin. On hyödytöntä koettaa paeta kumpaakaan. Vasta

kun kumpikaan ei teitä lainkaan liikuta, saattaa tosi täydellisyys viihtyä sydämessänne ja mielessänne.

Itse kiipeää jatkuvasti täydellisyyttä kohti itseluottamuksen voimalla. Se sanoo "minä olen" kiivetessään kokemuksen vuorta. Tuo itsetehostus "minä olen" synnyttää kaikuja ja nuo kaiut palaavat suruna, tuskana, nautintona. Tuo itsetehostus "minä olen" on välttämätön. Ette voi kiertää sitä. Itsetehostus epätäydellisyydessä synnyttää yksilöllisyyttä. Kaiken aikaa te tehostatte "minä olen", "minä" ajattelen niin ja niin, "minä" tunnen tätä, "minä" olen paljon suurempi kuin joku toinen. "Minä" synnyttää kaiken aikaa tätä kaikujen suurta kurimusta, ja kaiut palaavat teihin ja sitovat teitä. Mutta kun olette saavuttanut elämän täyttymyksen, ei teidän "minä olen" enää synnytä kaikuja, ei enää synnytä kurimuksia. Itsetehostuksen prosessissa unohtuu rakkaus elämään, mikä on kaikki kaikessa —, mihin kaiken elämän sekä yksilöllisen että kaikkeudellisen kerran on tultava.

Mitä on itsensä ilmentäminen? Ilmaisette itseänne tuntematta todellista itseänne. Ilmaisette kaikkea, mikä mieleenne tulee ja siitä johtuu tämä eri "minuuksien" taisteleva sekamelska. Kuten metsän puu varastaa valon naapuriltaan, samoin te ilmentäessänne itseänne varastatte valon, ymmärryksen, onnen toiselta ja synnytätte siten surua, onnettomuutta ja väsymystä. Oikean itsensä ilmentämisen täytyy johtua rakkaudesta elämään, joka on vapautta, joka on täydellisyyttä. Silloin ette voi tulla ristiriitaan toisten kanssa. Silloin olette naapurinne tosi ystävä. Silloin tunnette sen ykseyden, josta niin kielevästi puhutte. Sinä hetkenä, jona menetätte rakkauden elämään ja asetatte itseilmauksen teidän itsenne ja ikuisen välille, silloin on teidän rajoituksessanne pakko kärsiä, synnyttää tuskaa itsellenne ja toisille. Siitä syystä teidän tulisi tietää, mikä on kaiken elämän lopullinen täyttymys. Kun kerran tajuatte täydellisyyden näkemyksen, osana itsestänne, ja kun muunnatte tuota näkemystä — joka sekin on itsetehostusta — siinä on todellista luomista. Luominen merkitsee useimmille ihmisille talojen rakentamista, taulujen maalaamista, runojen kirjoittamista. Se ei ole todellista luomista, se on vain rajoitetun itsen luomista. Tosi luominen on sen sopusoinnun tulosta, joka on täydellisyyttä, älyn ja rakkauden hienoa tasapainoa. Elämä itse on luomista, elämä itse on suurin taiteilija. Heti kun kykenette saavuttamaan täydellisyyden, tulette myös tosi luojiksi, koska olette yhtä itse elämän kanssa.

Ette voi vapautua itsetehostuksesta, koska olemassaolo itse on itsetehostusta. Mutta itse on tehtävä täydelliseksi itsetehostuksen kautta, siten että ihminen tajuaa, että niinkauankuin tuo itsetehostus on kytketty, rajoitettu, synnyttää se surua ja tuskaa. Kun murratte sen rajoituksen, koska olette ymmärtänyt, olette saavuttaneet elämän rakkauden.

— J. Krishnamurti.

KRISHNAMURTI JA JÄRJESTÖ.

C. JINARAJADASA.

POIMINTOJA ERÄÄSTÄ KRISHNAMURTIN OPETUKSIA KOSKEVASTA LUENNOSTA.

Saavuttuani Havanaan sain vastaanottaa sen kiintoisan uutisen, että Krishnamurti on hajoittanut Tähden Järjestön. Tämän järjestön, joka on toiminut yhdeksäntoista vuotta, on hän hajoittanut sen vuoksi, että sen suhteen oli olemassa vaara, josta hän jatkuvasti varoittaa meitä. Useimmat ihmiset ajattelevat, että heidän pelastuksensa osaltaan saavutetaan siten, että he kuuluvat johonkin palvontamuotoon. On lohdullista nojautua toisen arvoltaan omien vaikeuksiemme ratkaisussa, ja tästä johtuukin pappien ja opettajien osaksi tullut suosio. Mutta Krishnamurti vakuuttaa pontevasti, kuten kaikki suuret opettajat, että jokaisen on omaperäisesti ja välittömästi etsittävä henkistä elämää. Krishnamurti ei tahdo kenenkään lainaavan hänen sanojaan ja nojautuvan niihin henkisenä käsikirjana; hän toivoo kaikkien seisovan omilla jaloillaan, jokaisen paljastavan itselleen ja omin päin tuon kaikista suurimman mysteerin tarkoituksen, jota nimitetään elämäksi.

Krishnamurti kuitenkin hyväksyy järjestön, kun järjestö on pelkästään työtä varten eikä elämän tarkoituksen paljastamista varten. Hajoittamastaan Tähden Järjestöstä hän hyväksyy sen puhtaasti hallinnollisen puolen; keskusjärjestö Hollannissa hänen opetustensa julkaisemista varten yhäkin on olemassa, ja niin myös Hollannissa, Intiassa, Australiassa ja Yhdysvalloissa toimivat edelleenkin järjestöt, jotka johtavat vuotuisia leirejä tuhansien ihmisten vastaanottamiseksi niihin kuuntelemaan hänen opetuksiaan.

On varmaa, että järjestöt ovat välttämättömät työtä varten, siis muutosten aikaansaamiseksi maailmassa; mutta ei tarvita minkäänlaista järjestöä aikaansaamaan muutoksia yksilön elämässä. Ei kenkään tule henkiseen elämään järjestön kautta; kuitenkin, toiselta puolen, jos jokin ihmisryhmä haluaa muutosta joissakin olosuhteissa maailmassa, he onnistuvat paremmin ryhmänä, järjestönä, kuin jos he työskentelisivät yksilöllisesti ja eristettyinä.

Työskenteleminen ”joukkueena” palvelun tehostamiseksi, ja kuitenkin välttyä ”joukkueen” herruudesta yksilöön nähden, on todellakin vaikeasti ratkaistava pulma. Kaikessa tapauksessa Krishnamurti voimalla vakuuttaa, että hän ei tahdo kenenkään hyväksyvän häntä auktoriteettina, mutta hän ei varmastikaan tarkoita niiden ihmisten toimintojen ohjaamista, jotka ovat hyväksyneet hänen opetuksensa sen vuoksi, että ne opetukset ovat tulleet heidän omikseen. Vieläkin kerran: joka ihminen on itselleen ”Tie, totuus ja elämä”, vaikka hän voikin liittyä toisiin ollakseen tehokkaampi lähimmäistensä palvelemisessa.

UUDENAIKAISIA LUOSTAREITAKO?

E. S. CRAIGHILL HANDY, fil.tri.

INNOITUKSESTA KIITOLLISENA V:N 1929 ELOKUUN BULLETINISSA JULKAISTUN "ELÄMÄ AINOANA OPETTAJANA"-ARTIKKELIN KIRJOITTAJALLE.

Pitääkö ihmisen, joka on armotta karkotettu kirkkokuntien, g u r u j e n y.m.s. lohdullisesta suojasta ja varjosta, uudelleen joutua "uudenaikaisiin luostareihin"?

Heinäk. 12 p:nä Krishnamurti lausui: "Vain siitä huolin, että saan luoda väkeviä ihmisiä m a a i l m a a n, ihmisiä, jotka ovat lahjomattomia, turmelemattomia, joilla on selkeä näky ja jotka tahtovat synnyttää ja luoda ymmärrykseltään selkeän sukupolven."

Kuinka moni ihmiskunnan väkevistä, joiden ymmärrys täydestä IHMISYYDESTÄ ja NERON täydestä kukoistuksesta on eri asteissa vaihdellut, on näkemyksensä saavuttanut luostariin karkoitettuna? Kuinka moni on perustanut luostareita tai niiden kaltaisia taikka huolinut tuollaisesta ulkonaisesta päämääränsä saavuttamisessa?

Ottaaksemme umpimähkään muutamia harvoja ihmiskunnan kukkia eri saroilta — Gautaman, Sokrateen, Michel Angelon, Jeanne d'Arcin, Wagnerin, Lincolnin, Edisonin — kuinka moni näistä on ollut suojapaikan etsijöitä tai niiden rakentajia? Kuinka monta voitte nimetä, jotka sellaisia ovat olleet?

Eivätkö kaikki tosi suuret — keskivirtaa uiden, kilvoitellen, nauttien, hyljäten, taistellen, kohoten, kiiveten oman itsensä, ihmisveljiensä, maailman yläpuolelle — ole käsittäneet kohtalonsa ja paljain käsin ahertaen synnyttäneet kuolemattomat työnsä?

Väkevillä ihmisillä on vähän aikaa keitaissa viipyä. Heidän omaansa on ylvään ja yksinäisen taistelun, itsensä tajuamisen ja saavutuksen riemukas hurmio, kun he neroudessaan ovat alastomina ihmisten tarpeiden erämaassa, inhimillisten pulmien korvessa, maailman kilvoittelujen merillä, suuren kaipauksen vuorenhuipuilla.

Mikä on Krishnamurtin ylimpänä harrastuksena?

"Halajan herättää jokaisessa tuon Äänen, tuon Tyrannin — tuon Hengen hellittämättömän ajovoiman, joka ei anna alemmalle luonnolle mitään rauhaa, ennenkuin se on kuuliaiseksi tehty — tuon ainoan tosi oppaan, joka auttaa teitä luomaan."

Siispä se ensin on "tuon loistavan minän" Etsintää ilman lepoa, sitten tinkimätöntä kuuliaisuutta ja ilmaisun antamista, kun se Ääni pääsee vallitsevaksi.

Kaipaako Elämän liekin sytyttämä nero eristetyn yhdyskunnan ilmapiiriä? Kun ihmisyyden kukka kukoistaa ihmisessä, kuten Krishnamurtissa, niin vaatiiko se ympärilleen luostarin ilmapiiriä, missä sen tuoksu varataan valituille; vai lehahtaako sen tuoksu jokaista ohikulkijaa vastaan?

Voivatko inhimilliset elämännesteen varastot koota vetensä talteen vähäisiin säiliöihin ja jaella niitä kuppikaupalla? Askarruttavatko meitä vain rauhaisan laakson vähäiset usvahattarat vaiko kapinoivan hengen myrskypilvet, jotka vuorenhuippujen yllä tiivistyen lupaavat huuhtoa maan elävöittävillä sateilla?

Kuka enää uskoo, että tämä Maailmanopetus on pientä viriä, puuskia ja vihuria, joka saa suojaisten lahdekkeiden tasapinnan karehtimaan? Mitä sanotte kuohuvan ihmiskunnan laajasta merestä ja rajattoman tajunnan vielä laajemmasta valtamerestä? Eikö juuri sinne Krishnamurtin ääni kutsu, juuri sinne se vaatimalla vaadi?

Mikä "Keskus" on Krishnamurtin ylimpänä kiinnostuksena? Eikö se ole tuo iäinen Ihmisyyden Keskus, Taivaan Valtakunta ja Luomisen Tuli Jokamiehen sisimmässä?

Sillä mitä pyrkivä ihmiskunta tänä päivänä isoaa? Pakopaikkaako, suojaako, keitaitako, luostareitako; vai isoaako se suuren rakkauden, suuren toimekkuuden, suurten näkyjen, saavutusten, sankaruuden elävöittävää taikavoimaa? Runoilijatko, lentäjät, löytöretkeilijät, tutkijat, tienraivaajat, rakentajat, hävittäjät, tämän taikka tuon — kaiken ja joka asian — intomieliset tavoittelijatko juuri tulevat olemaan uuden maailman luojina; vaiko "uuden vapauden elämän" teoreettiset, pidättyvät palvojat?

Eikö Krishnamurti ole PYRKIVÄ IHMISYYS, kirkkaan selkeänä? Ja keitä Ääni kutsuu — uudenaikaisia munkkejako, vaiko IHMISIÄ? Ja minne — maailmastako pois, vaiko MAAILMALLE?

Mentyä Tähden Järjestön — ja sen mukana sen "ryhmien" — mitä jää jäljelle entisille jäsenille, jotka ovat päättäneet kulkea eteenpäin Krishnamurtin myötä? Eikö jää juuri tämä? — kaikesta ulkonaisesta luopuminen, kiirehtiminen saavuttamaan laadunkelpoisuuden Ihmiskunnan Tähtien iäisen järjestön jäseneksi, — sen järjestön, joka on olemassa kaikkina aikoina ja kaikkialla, mutta ei kehenkään rajoitettuna?

"Kun kerran olette käsittäneet Heidän Valtakuntansa ihanuuden, silloin voitte omalta kohdaltanne suorittaa työnne, millä luomisen erikoisalalla vain haluatte antaa ilmauksen omalle näyllenne tuosta iäisestä ihanuudesta. Silloin tulette olemaan kirjailijoista suurimpia, taikka taiteilijoista taikka tiedemiehistä suurimpia; silloin tulette puhumaan oppineen suulla. Siinä on henkevyyden hurma, tämän maailman ainoa kunnianhimo, joka kannattaa omistaa." (Onnen Valtakunta, s. 60).

Onko tähän Iäiseen Järjestöön yhtyneiden yhteys jokin paikka taikka ryhmä? Vai onko se sisäistä yhteyttä, jossa sitojana on syvempi ystävyys ja vastakaiku, kuin minkä mikään yhdyskunta — sillä yhdyskunnat ovat ulkonaisia — on milloinkaan tuntenut tai voi tuntea?

Välttämättä meidän aikamme miehet ja naiset, jotka ovat Krishnamurtilta saaneet innoitusta ja ovat vihkiytyneet täyden IHMISYYDEN uudelle aikakaudelle, tulevat toisinaan ja paikoitellen yhteen kokoontumaan. Mutta kuten nämä uudestisyntymisen luomukset omavireisesti maailmasta puhkeavat, eivätkö samaten heidän maailmassa tapaamisensa ajat ja paikat ole ilmaantuva itsestään?

Mitä varten siis tämä haastelu uudenaikaisista luostareista?

Haastelkaamme mieluummin Ihmisyydestä, Ihmiskunnasta, Nerosta, Elämästä, Maailmasta — ja TUOSTA, joka on kaiken tämän yläpuolella mutta voidaan saavuttaa vain näiden kautta kulkien.

Ja haastelkoon kukin itselleen oman sydämensä kätkössä ja sanokoon: "Minäkin *tahdon* olla kuolemattomia."

SKEPTIKKO KRIITIKKONA, eräästä G. K. Chestertonin artikkelista, joka on julkaistu THE FORUM-lehdessä helmikuussa 1929.

Palveluksen palvonnan laita on sama kuin niin monen muunkin nykyaikaisen havitelman, se on väliasteen epäjumalanpalvelusta, jossa unohdetaan lopullinen. Se on kuin typerysten korupuhetta, kun he puhuvat tehokkaasta toiminnasta kykenemättä lainkaan arvostelemaan, mikä on tehokkuutta. Palveluksen synti on Saatanan syntiä: syntiä yrittää olla ensimmäisenä siellä, missä pystyy olemaan vain toisena. Senkaltainen sana kuin Palvelus on varastanut suuren alkukirjaimensa siltä, jota sen kerran oletettiin palvelevan. On jotakin järkeä Jumalan palvelemisessa, vieläpä jotakin jo kyseenalaisempaa järkeä ihmisen palvelemisessa; mutta ei ole mitään järkeä Palveluksen palvelemisessa. Jumalan palveleminen on ainakin ihanneolennon palvelemista. Tuolla ihanteella on tarkkoja, vieläpä dogmaattisiakin laatunimityksiä — totuus, oikeus, myötätunto, puhtaus y.m. Sen palveleminen, miten epätäydellisesti tahansa, on jonkin erityisen täydellisyyden käsityksen palvelemista. Mutta ihminen, joka ryntää pitkin katuja käsiänsä heiluttaen ja odottaa jotakin tai jotakuta palvellakseen, joutuu oletettavasti johonkin pesutupaan tai varkaiden ja koronkiskurien luolaan ja tavataan ahkerasti palvelemasta *heitä.* Tästä herää se hirvittävä aate, että ahkeruus, luotettavuus, täsmällisyys ja liiketoiminta ovat hyviä asioita; että pelkkä valmius tämän maailman mahteja palvelemaan on kristillinen hyve. Tällainen on juttu, joka puhuu Palvelusta vastaan; se on erikseen ja erikseen Palveluksen kiroaminen . . .

TOIMITUKSELTA.

Joka ihmisen on kysyttävä itseltään ennemmin tai myöhemmin: Mikä on surun syy? Kaikki uskonnot ovat yrittäneet antaa vastauksen tähän kysymykseen. Hindulaisuus opettaa karman lakia, syyn ja seurauksen lakia. Suru ja tuska ovat seurauksia edellisessä elämässä tehdystä pahasta. Buddalaisuus pitää himoa surun syynä ja surusta pelastuminen on sen vuoksi irroittumisessa himosta — elämän rakkaudesta. Suru päättyy, kun lakkaa himoitsemasta. Zoroasterilaisuudessa, kristinopissa ja muhamettilaisuudessa kuvitellaan pahan prinssiipin houkuttelevan ihmistä syntiin ja siksi murheeseen. Ihmiset ovat huojuneet noiden vastakkaisten oppien välillä kohtalosta ja vapaasta tahdosta, tietämättä, pannako kärsimyksiensä syy jumalan vai paholaisen niskoille, tai ottaako se itse kannettavakseen; mutta molemmissa tapauksissa heidän vaistonsa on ollut surua vältteleva, sitä pelkäävä, enemmän kuin sen syytä tiedusteleva.

Krishnamurti on esittänyt meille uuden näkökannan surun, sen syyn ja sen parantamisen suhteen. Tämä on näkökanta, joka luullaksemme kallistuu uudenaikaisen ajattelun suuntaan paljon enemmän kuin yhdenkään aikaisemman opettajan esittämä. Buddha edusti katsantokantaa, jota voitanee nimittää maailmaan kyllästymiseksi ja joka katsantokanta on niin tavallinen Idässä. Sen vuoksi hänen filosofiansa synnyttää helposti kielteisen asenteen elämän suhteen. ”Ihmisen elämä on vain kuin savenvalajan työpajassa tehdyt saviastiat, sellaisella huolella muovatut, ja ne kaikki ovat häviöön tuomitut. Ah! Mikä onni tästä olotilasta pakenemisessa!” Surun syy, Buddhan mukaan, on elämän jano, joka ajaa ihmistä syntymästä syntymään, ja vasta kun tämä jano voitetaan, päättyy syntymien ja kuolemien kiertokulku ja ihminen astuu Nirvanaan — olotilaan, joka ainakin länsimaisen mielestä näyttää olevan kaiken sammumista.

Kristillinen etiikka opettaa pitämään surua synnin välttämättömänä seurauksena — synnin, jossa kaikki ihmiset ovat syntyneet ja josta heidät pelastaa vain Kristuksen sovittava veri. Tämä katoavainen elämä kaikkine kamppailuineen, vaivoineen ja kipuineen on alistuen hyväksyttävä ja pidettävä sitä osana ristiinnaulitsemisesta, johon kaikki ihmiset Herransa kanssa osallistuvat, jotta he voisivat kohota riemuisaan ylösnousemukseen jossakin kaukaisessa taivaassa.

Ei kumpaakaan näistä katsantokannoista suosi uudenaikainen sukupolvi, joka janoaa elämää sen täysissä ilmaisuissa ja joka epäillen suhtautuu olemassaoloon kuoleman tuolla puolen. Krishnamurti tässä suhteessa, kuten monessa muussakin, näyttää olevan varsinaisesti aikansa profeetta. Hänen mielestään ei ole mitään merkitystä ”maailmaan väsymisellä” eikä opeilla kieltäytymisestä, alistumisesta ja itseuhrauksesta. Hänen evankeliu-

minsa on elämän evankeliumia, joka puhuu elämästä sen täyttymisessä, ilosta kokemuksessa, pyyteestä muunnettuna eikä tukahdutettuna. Aikana, joka on hyljännyt kaiken arvovallan, hän julistaa yksilön täydellistä ja ehdotonta vapautta, mutta väittää, että juuri tämä vapaus on se, joka aikaansaa rajoituksen. Koska ihminen on vapaa ajattelemaan, tuntemaan ja toimimaan aivan niinkuin hän hyväksi näkee, ja koska hän on tietämätön päämäärästä, jota kohti koko elämä suuntautuu, niin hän ajattelee ja tuntee ja toimii sellaisella tavalla, että hän itse tulee ottaneeksi ylleen kahleet, jotka ovat kaiken surun, tuskan ja kärsimyksen suoranaisena syynä. Ainoastaan irroittamalla itsensä näistä itsemääräämistään kahleista hän saavuttaa sen todellisen onnen, joka on kaiken luodun tarkoitusperänä — tuon todellisen onnen, joka voidaan saavuttaa vasta sitten, kun elämä täyttää itsensä täydellisessä vapaudessa. "Itse kiipeää jatkuvasti täydellisyyttä kohti itseluottamuksen voimalla. Se sanoo 'minä olen' kiivetessään kokemuksen vuorta. Tämä itsetehostus 'minä olen' luo kaikuja ja nämä kaiut palaavat suruna, tuskana, nautintona." Krishnamurtin mukaan on tässä surun syy, joka on yhtä väistämätön kuin itse olemassaolo. Ihminen toteuttaa yksilöllisyytensä vain siten, että hän asettuu erilleen ympäristöstään, ja samassa määrin kuin hän erottaa itsensä siitä, samassa määrin hänen täytyy kärsiä, sillä kaikki kärsimys alunperin johtuu sen kokonaisuuden yhteydestä erottumisesta, jonka osa hän on. Ja kuitenkin vailla tätä yksilöllisyyden tietoisuutta elämä, joka ilmaisee itseään yksilön kautta, ei milloinkaan saavuttaisi kypsyyttä, ei milloinkaan voisi täyttää tehtäväänsä ja olla avullisena tuon elämän kauneuden ja runsauden edistämisessä, elämän, josta se on puhjennut. Sitä mukaa kuin ihminen kasvattaa yksilöllisyyttään, ainoalaatuisuuttaan, erottumistaan toisista muodoista ja elämän ilmauksista, sitä mukaa kartuttaa hän kykyä kestää tuskaa ja kärsimystä. Tietämättömänä olemassaolon syystä, tietämättömänä sen päämaalista, hän taistelee turhaan kaikkia olosuhteita vastaan (jotka hän tietämättään on itse luonut), jotka näyttävät joka käänteessään kuristavan ja vangitsevan hänet. Pyyteittensä ajamana jatkuvasti eteenpäin (ja pyyde, sanoo Krishnamurti, on elämää) hän kamppailee ympäristönsä rajoituksia vastaan, kunnes hän raivaa tiensä vapautukseen taikka painautuu entiselleen uupuneena, tyytyen jäämään vangiksi ja koristelemaan häkkinsä ristikkoja, jotta hän ei voisi nähdä sitä tosiseikkaa, että ne *ovat* häkin ristikkoja.

Mutta on tuleva päivä, niin meille vakuutetaan, jolloin ihminen tuntee, mitä hänen rajoituksensa ovat — hänen itsensä luomia, hänen itsensä kannettavakseen ottamia — ja jolloin hän kokemuksen ja kärsimyksen kuljettamana on tullut kohtaan, jossa hänet voi vallata näky päämaalistaan; on tuleva päivä, jolloin hän tuntee itsensä vain yksiöksi häntä ympäröivässä suuressa elämässä, yksiöksi, jolla on oma osansa näyteltävänään. Ja silloin juuri pyyteet, himot, jotka ovat aikaansaaneet rajoituksen, tekevät hänet pystyväksi murtautumaan niiden lävitse ja irtautumaan niistä.

Krishnamurti sanoo meille, että emme saata paeta itsetehostusta, "koska olemassaolo sinänsä on itsetehostusta". Toisin sanoen, emme voi paeta surua — paitsi tuon tosi itsen ymmärtämisen avulla, jonka itsetehostus vapauttaa sitomisen sijasta, luo järjestyksen sekasotkun sijasta. Tältä näkökannalta katsoen me käsitämme, kuinka turhaa on etsiä lohdutusta ja kuinka turhaa pysähtyä seurauksien käsittelyyn, samalla kuin surun syy pysyy koskettamattomana. Krishnamurtia on joskus moitittu siitä tosiseikasta, että hän niin harvoin käyttää sanoja "palvelus", "uhraus" ja "kieltäymys", mutta onhan selvää, että hänen näkökannaltaan nämä sanat eivät ilmaise, eivätkä voi ilmaista, mitään totuutta. Ainoa todella arvokas palvelus, jonka voimme tehdä toiselle, on ymmärtämisen kyvyn antaminen — ja mehän emme voi antaa toiselle, mitä emme ole vielä saavuttaneet itsemme suhteen. Siksipä onkin ymmärryksen hankkiminen ensimmäinen askel ihmiskunnan palvelemisessa. Eikä sanoilla "kieltäytyminen" tai "itsensä uhraaminen" ole mitään merkitystä sellaiselle, joka pyrkii täyttämään elämän itsessään, joka seikka, Krishnamurtin mukaan, on ainoa kehityksen tarkoitus. Uhrautumista voivat harjoittaa vain ne, jotka tappavat elämän nykyisyydessä siinä toivossa, että sitten eläisivät jossakin kaukaisessa tulevaisuudessa. Jos me kiellämme elämältä sen ilmenemisen meidän kauttamme yksilöinä, me kiellämme itse olemassaolon tarkoituksen ja petämme oman jumalallisuutemme.

Tämän päivän maailma on kristillistä käsitystä vastaan synnistä ja uhrauksesta, on murheen ja asketismin ylistämistä vastaan. Voinemme nimittää tätä piirrettä "uudeksi pakanuudeksi", ellei vain tuo sana niin helposti johtaisi väärinymmärtämiseen. Mutta kurotellessaan kohti elämän täysinäisempiä muotoja ja onnen valtaisempaa toteuttamista uusi sukupolvi on kenties lähenemässä kreikkalaista ihannetta enemmän kuin maailmassa on tapahtunut moneen vuosisataan. Kun Krishnamurti puhuu onnesta elämän tarkoituksena, puhuu yksilön vapautumisesta rajoituksista sinä kehitysvaiheena, jolla tuo päämaali on saavutettavissa, kun hän puhuu meille, että himo ei ole mitään pahaa, vaan pikemminkin elämän dynaaminen voima, joka on muunnettava ja käytettävä vipuna siirtämään meidät päämääräämme, niin hän täten löytää vastakaiun nuorten ihmisten sydämistä, nuorten, jotka käyvät rakentamaan huomispäivän maailmaa. Kaikki nuoret tänä aikana pyrkivät ilmaisemaan itseään, mutta, niinkuin Krishnamurti aina oikein sanoo, "Miten voitte ilmaista sitä, mitä ette tunne?" Ja viimeinen asia, mistä ihmiset eivät tiedä mitään, — ovat he itse. "Oikea itsensä ilmaiseminen", hän sanoo, "täytyy puhjeta elämän rakkaudesta" ja elämän rakastaminen on elämän ilmausten rakastamista ja oppimista kaikista elämän ilmauksista, ja kaikista kokemuksista, olkoot nämä kokemukset joko murheen- tai riemuntäysiä, on astuinkivien valmistamista päämaaliin riennettäessä, päämaaliin, joka on jokaisen yksilöllisen elämän ehdoton täyttyminen.

TÄHDEN KUSTANNUSYMTYMÄN (The Star Publishing Trust)

ASIAMIEHET:

AUSTRALIA:	Mr. John Mackay, Myola, 2 David Street, Mosman, N.S.W.
BRASILIA:	Sr. A. de Souza, Rua Santa Aleksandrina 221, Rio de Janeiro
CUBA:	Dr. Damaso Pasalodos, Consulado 18, Altos, Apartado 2474, Havanna
ENGLANTI, WALES ja IRLANTI:	Mrs. Gertrude Roberts, 6, Tavistock Square, London, W.C. 1
HOLLANTI:	Mr. M. Ch. Bouman, Alkmaarsche Straat 1, Scheveningen
NORJA:	Dr. Lilly Heber, Box 34, Blommenholm
PUOLA:	Mrs. H. Boloz Antoniewicz, Moniuszki 4/7, Warsaw
RUOTSI:	Miss Noomi Hagge, Villagatan 17, Stockholm
SAKSA:	Mr. James Vigeveno, Viktoriastr. 7, Berlin-Neubabelsberg
SKOTLANTI:	Mrs. Jean Bindley, 12, Albert Terrace, Edinburgh
UUSI SEELANTI:	Miss E. Hunt, 171 Idris Road, Papanui, Christchurch
YHDYSVALLAT:	Mr. E. Osborne, Room 1526, 100 E. 42nd St., New York City

Ensi numerossa julkaistaan asiamiesluettelo täydellisempänä.

OMMENIN TÄHTILEIRISÄÄTIÖN ASIAMIEHET:

ENGLANTI:	Mrs. Gertrude Roberts, 6 Tavistock Square, London WC-1
HOLLANTI:	Mrs. C. Kroesen-van Goens, Leuvenschestraat 37, Scheveningen
IRLANTI:	Mr. Leslie Pielou, 13 Sandford Road, Ranelagh, Dublin
ITÄVALTA:	Dr. Richard Weiss, Schelleingasse 9, vii-6, Vien IV
JUGOSLAVIA:	Miss Jelisava Vavra, Primorska Ulica 32, Zagreb
LATVIA:	Miss Vera Meyer-Klimenno, Lacplesa'iela 23 dz. 6, Riga
LUXEMBURG:	Mr. Mathias Brenner, 168 Route de Thionville, Luxemburg-Bonnevoie
NORJA:	Dr. Lilly Heber, P. O. Box 34, Blommenholm
PUOLA:	Mrs. H. Boloz Antoniewicz, Moniuszki 4/7, Warsaw
RANSKA:	Mme. Zelma Blech, 21 Avenue Montaigne, Paris VIII
SAKSA:	Mr. James Vigeveno, 7 Viktoriastrasse, Berlin-Neubabelsberg
SKOTLANTI:	Mrs. Jean Bindley, 12 Albert Terrace, Edinburgh
SVEITSI:	Mlle. Helen Rochat, 31 Riant Parc, Geneva
TSEKKO-SLOVAKIA:	Mr. Joseph Skuta, Ostrava-Kuncicky
UNKARI:	Mrs. Ella von Hild, 9 Ferem Korut 5-2-II, Budapest
WALES:	Miss E. C. Owen, 26 Winchester Avenue, Roath, Cardiff
VIRO:	Miss Margaret Kendler, c/o P. Irtel von Brenndorf, G. Scheel & Company, Tallinn

OMMEN STARCAMP FOUNDATION *Eerde, Ommen, Holland.*

Seuraavissa numeroissa julkaistaan luettelo täydellisempänä.

TÄHDEN JÄRJESTÖN

entisiä jäseniä ja asianharrastajia Helsingissä pyydetään kokoontuman ensi tammik. 19 p. klo 13 Kansakoulunk. 8:aan.

ESITELMÄ JA KESKUSTELUA.

KANSAINVÄLINEN

TÄHTILEHTI

TAMMIKUU

1930

Kansainvälinen Tähtilehti

Julkaisee alkuperäisiä selostuksia Krishnamurtin luennoista ja puheista.

Esittää Krishnamurtin elämänkatsomusta ja sen valossa tutkii nykyaikaisen ajattelun suuntia.

Selostaa Krishnamurtin toimintaa.

KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI on suomalainen painos monessa maassa samanaikaisesti ilmestyvästä aikakauslehdestä. Sen englantilainen painos ilmestyy Hollannissa, Ommenin Eerdessä ja ovat sen toimittajina Lady Emily Lytuens sekä D. Rajagopal, M. A., L. L. B. (Cantab), jotka muodostavat kansainvälisen toimituskunnan.

KANSAINVÄLISEN TÄHTILEHDEN vastaava toimittaja Suomessa:
Helmi Jalovaara, os.: Katajanokank. 8. Helsinki.

KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI ilmestyy v. 1930 10—12-numeroisena laajana aikakauslehtenä. Se voidaan tilata postitoimistoista, asiamiehiltä ja lehden toimitukselta os.: Helsinki, Katajanokank. 8. Tilaushinta Smk. 50:— 1/1 vsk., sekä Smk. 30:— 1/2 vsk. Amerikassa Doll. 2:— 1/1 vsk. Asiamiespalkkio on vähintään 5 vuosikerrasta 20 %.

N:o 1 TAMMIKUU 1930

Sisällys

Oi, ystävä,
on murhe ymmärryksen kukka
ja se kantaa riemun hedelmän.

Oman sydämesi kyllyydestä
esille kutsu murhe,
ja se iloa on suova yltäkylläisesti.
On murhe synnyttävä iäisen rakkauden,
on murhe kehittävä auki elon kankaan,
on murhe suova yksinäisyyden väkevyyden,
on murhe avaava sydämes ovet suljetut,
on murhe valloittava avaruudet iäisyyden.

Oman sydämesi kyllyydestä
esille kutsu murhe.
Kuten paisuvat virrat
suurten sateiden jälkeen
ja pienet ukonkivet riemuitsevat jälleen
vyöryväin vetten kohinassa,
niin tienvarren saalis poimittu
on täyttävä sen tyhjyyden, joka pelkoa luo.

On tuoksu tulossa siivillä vihurin.
Älä etsi suojaa
asunnoista arvovaltaisuuden,
missä sikiää lohtu ja lakastumus.
Tule pois, tule pois.
Kauas kulkeakses
läheltä lähdettävä sun on.
Korkealle kiivetäkses
sun matalalta täytyy aloittaa.
On murheen ääni täyttämyksen huuto,
ja sen suomat riemut
täyteyttä Elämän.

— *J. Krishnamurti.*

ELÄMÄN PULMIA.

KYSYMYKSIÄ JA VASTAUKSIA.

(J. KRISHNAMURTI)

JOHDANTOA.

Missäpäin tahansa koko maailmassa olenkin ollut, on minulta kyselty, onko tarkoituksenani perustaa uusi uskonto, herättää seremonioita, valita opetuslapsia. Kaikkiin näihin kysymyksiin vastaan, etten halua rakentaa uutta uskontoa, uusia uskomuksia, uusia dogmeja, uusia seremonioita, koska nämä kaikki minun kannaltani ovat elämän täyttämykseen epätähdellisiä, epäoleellisia.

Ei minulla ole mitään opetuslapsia, ei mitään seuraajia, koska nämä, minun kannaltani, olisivat totuutta rajoittamassa.

Ainoana tarkoituksenani elämässä on muiden ihmisten auttaminen saavuttamaan vapautus ja onni, minkä omalta kohdaltani olen löytänyt ja joka on koko ihmiskunnan äärimmäinen päämäärä.

Opetukseni ei ole sen paremmin mystillistä kuin okkultistakaan, sillä olen sitä mieltä, että sekä mystisismi että okkultismi ovat ihmisten totuudelle asettamia rajoituksia. Elämä on tärkeämpää kuin mitkään uskomukset tai dogmit, ja päästääksenne elämän täyteen heilimöintiinsä täytyy teidän vapauttaa se uskomuksista, auktoriteetista ja traditiosta. Mutta niiden, joita nämä sitovat, on vaikea ymmärtää totuutta.

Niistä kysymyksistä, joita minulle on esitetty pitkin maailmaa, saadaan nähdä, miten harvat ihmiset todellakin halajavat ymmärtää ja saavuttaa elämän tosi vapautta. He tuovat esille lainauksia muinoisista pyhistä kirjoista ja oppineiden auktoriteettien lausunnoista sekä panevat minut ja ne vastakkain, ja he kuvittelevat siten tuoneensa esiin omat pulmansa. Mutta niiden, jotka tahtovat ymmärtää elämää, täytyy etsiä totuutta näiden ahtaiden perinnäisten muurien ulkopuolelta, vanhempien ojennusnuorista irrallaan, olkoot nämä vanhemmat miten oppineita, miten viisaita tahansa.

Traditiosta voi olla hyötyä nuorelle, joka tarvitsee varjelusta, mutta kärsimyksen ja kokemuksen pitäisi tuoda halu kaikkien ehkäisevien muurien alasrepimiseen ja vapaaseen oloon. Kaikkialla ihmisolennot tähyilevät opastusta, toivovat auktoriteettia, joka sanoisi heille, mikä on oikeata, mikä väärää, mikä on totta, mikä valheellista, mikä on ydintä, mikä sivuseikallista.

Jos tukea ja lohtua saadaksenne nojaatte auktoriteettiin, sensijaan että kasvaisitte omaan väkevyyteenne, on pimeys koittava ja kätkevä totuuden. Jos nojaatte auktoriteettiin, menetätte oman luovan ajatuksen kykynne.

Minä tahtoisin päästää luovan energian vapaaksi joka-ainoassa, niin että kukin voisi itse löytää ja kehittää oman yksilöllisen omalaatuisuutensa, niin että kukin puhkeaisi kukkaan kuin aamulla ruusu, joka suo tuoksunsa ilmoille ja ilahduttaa jokaista ohikulkijaa rakkaudellaan ja tuoksunsa suloudella.

Ette milloinkaan voi löytää onnea ettekä vapautusta, jos pelkästään seuraatte toista, pelkästään kuuntelette ja tottelette. Kirjojen taikka henkilöiden auktoriteetti ei milloinkaan voi avartaa ajatusta eikä sydäntä. Se päinvastoin tukahduttaa niitä.

Useimpia ihmisiä kiinnostaa enemmän elämän pinta kuin sen lähde. He kääntyvät auktoriteetin puoleen, koska he pelkäävät katsoa elämää ja sen pulmia, sen murheita ja tuskia kasvoista kasvoihin. Minun tarkoitusperänäni on osoittaa, ettei mikään auktoriteetti, miten viisas se lieneekin, voi milloinkaan auttaa. Auktoriteetin suojassa eläminen on puun varjossa elämisen kaltaista. Se voi olla ihanaa, vilpoista ja miellyttävää, mutta kun aurinko siirtyy, siirtyy varjokin, ja niin saatte alituiseen muuttelehtia ettekä milloinkaan saa rauhaa, ette mitään tyvenyyttä.

Kun tulee suuri tulva, pyyhkäisee se pois satoja taloja, suloisia puistoja ja viheriöiviä niittyjä. Niinpä jos tahdotte katsoa kasvoihin totuutta, täytyy pyyhkäistä pois kaikki, ja tähän tapahtumaan sisältyy hävitystä, sekasortoa, hätää ja suurta epävarmuutta. Jos tahdotte ymmärtää totuutta, teidän täytyy käsittää, ettei sitä voi "säädellä", kuten voimalaitoksella säädellään korkeajännityksellistä sähköä teidän käytettäväksenne. Ette voi sillä tavoin rajoittaa totuutta, sitä ette voi säädellä. Pikemminkin on tei-

dän tavoitettava totuus kuin yritettävä vetää se alas oman rajoittuneisuutenne tasolle.

Totuuden rajoittaminen on elämän kahleena. Väitän, että kun kahlitsette elämää, on seurauksena ummehtumista ja onnen puutetta. Elämän vapaus koituu ymmärtämisestä eikä lohdusta. Sentähden, että halki aikain on ollut halua säädellä totuutta ihmisen ymmärtämisen tasolle sopeutuvaksi, on luotu lukemattomia häkkejä, ja ihminen vaeltaa häkistä toiseen — toisinaan avarampaan häkkiin, kenties, mutta aina vain häkkiin.

Kaikki uskot, kaikki uskonnot pyrkivät antamaan lohtua ennemmin kuin älyn ymmärrystä ja sydämen täyttymystä. Älkää etsikö lohtua, jos te tahdotte tyhjentää sydämestänne uupumuksen, sillä lohtu ei milloinkaan synnytä elämän täyttämystä, se voi vain luoda esteen teidän ja etsimänne totuuden välille.

Totuus vaihtelee yksilöllisen käsityksen mukaan, ja tosi kulttuuri on tämän luovan käsityksen ilmausta. Kun kerran olette saaneet välähdyksen tuosta iäisestä totuudesta, on se toimiva oppaana. Kuten laivaa hallitaan ja ohjataan kompassin avulla, siten opastatte itseänne ajatuksenne ja tunteenne sekavuuden halki sen totuuden avulla, jonka olette nähneet. Teistä tulee oma valonne, ja niinpä ette luokaan varjoa toisen polulle taikka toisen kasvoille.

Totuuteen ei sisälly mitään epäonnistumista eikä erehdystä, ei hyvää eikä pahaa. Kaikki on kokemuksen aihetta elämän täyttämyksen varalle, ja täydellisyys on saavutettu, kun olette kaiken kokemuksen tarpeen yläpuolella.

Minun vastaukseni kaikkiin niihin kysymyksiin, joita minulle on esitetty, eivät perustu oppineiden kirjojen eivätkä vakiintuneiden mielipiteiden auktoriteettiin. Olen löytänyt vapautuksen ja astunut siihen valtakuntaan, missä on iäinen onni, ja tahdon auttaa toisia ymmärtämään asioita siltä näkökannalta.

Kun olen vapaa traditioista ja uskomuksista, haluan päästää muita ihmisiä vapaiksi noista uskomuksista, dogmeista, uskontunnustuksista ja uskonnoista, jotka panevat elämälle ehtoja. Yksinomaan siltä näkökannalta puhun, enkä halusta uuden opin kehittelemiseen taikka uuden auktoriteetin tyrkyttämiseen. Kun olen päässyt pois kaikista rajoituksista, on pyyteenäni päästää kaikki ihmiset vapaiksi.

En ole mikään oraakkeli ratkaistakseni kaikki pulmat. Halajan saattaa ihmiset ajattelemaan omasta takaa. Toivon heidän tekevän kysymyksiä aivan niistä asioista, joita he pitävät kalleimpina ja arvokkaimpina, niin että kun he ovat epäilystä viljelleet, vain se, millä on iäinen arvo, jäisi pysymään.

— *J. Krishnamurti.*

Kysymys: Olkaa hyvä ja selittäkää ajatuksenne, mitä on olla elämään rakastunut.

KRISHNAMURTI: Elämässä on yhdenlaisuutta, muodossa on erilaisuutta. Elämässä on ykseyttä, koska kaikki elämä on yhtä; tuon elämän ilmaisussa, mikä on muotoa, täytyy olla erilaisuutta.

Kun te kiinnitätte huomion enemmän muotoon, mikä on elämän ilmauksena ja jota ei voi yhdeksi yhdistää, silloin on itse elämässäkin yhteyden puutetta. Te tahtoisitte kaikkien ihmisten olevan yhtäläisiä, kaikkien muotojen olevan samanlaisia. Ajatuksen ja tunteen ilmauksilta tahtoisitte koko maailman olevan samanlaista, mikä ei voi milloinkaan tapahtua.

Elämän täyttämyksessä, mikä vuorostaan on totuutta, on ykseyttä, ja jos pidätte sen alati mielessä sekä elätte siinä ykseydessä, mikä on elämää, silloin saa elämän ilmausten erilaisuus ja epäsointu toisenlaisen merkityksen. Te tahtoisitte elämän kaikkien ilmausten olevan yhdeksi yhdistettyä. Miten se voi tapahtua? Ajatelkaa, kuinka väsyttävä maailma olisi, jos kaikki olisimme yhtä mieltä, jos kaikilla olisi samat ajatukset, sama katsantokanta! Teidän täytyy saada vapaasti kehittää omaa erikoista ilmaisumuotoanne, omaa omalaatuisuuttanne. Elämän ilmausten samanlaisiksi luomisen pyyteessään on maailma nykyaikana luonut keskinkertaisuutta. Elämän täyttämys on sentähden niin asian ydintä, niin tärkeätä, koska ilman sitä ei voi olla mitään rauhaa, ei mitään ymmärtämystä, ei mitään onnen saavutusta.

Kysymys: Eikö meidän ole annettava aatteillemme ilmaus toimintana, joka lopun lopuksi on konkreettista? Onko koko asia silloin siis jatkuvaa pakenemista siitä, mitä teemme?

KRISHNAMURTI: On. Kun rakennatte taloa, pystytätte ensin telineet, ja jäljestäpäin, kun olette talonne rakentaneet, hajoitatte telineet. Täytyy tapahtua sen muotin alituista hävittämistä, johon luotte.

Kysymys: Eikö kehityksen päämäärä ole kaksinainen, toisaalta ykseyden saavuttaminen ja toisaalta täydellisen vallan saavuttaminen aineen maailmasta?

KRISHNAMURTI: En arvele sen olevan kaksinaista. Ette voi saavuttaa ykseyttä saavuttamatta täydellistä aineen herruutta. Ei tule kysymykseen ensin saavuttaminen ja sitten saavutuksenne ilmaiseminen muodossa. Ette voi erottaa ainetta ja henkeä.

Elämän kehityksessä täytyy olla tasaisuutta ja sopusuhtaista ilmausta. Ette voi ykseyttä löytää muotoa väheksimällä — juuri sitä ovat Intiassa koettaneet — ettekä liioin, kuten Lännessä yritetään, kehittämällä muotoa ja unohtamalla elämän. Siitä hetkestä lähtien, jolloin jaatte elämän aineeseen ja henkeen, joudutte moniin sokkeloihin, kun taas käsittäessänne aineen ja hengen yhdeksi, monet pulmat ratkeavat. Te itse olette sekä henkeä että ainetta. Olette vastuussa siitä aineesta, joka ympärillänne on olemassa, ja myöskin siitä elämästä, joka sitä ohjaa.

Kysymys: Kaikella elämällä ja kaikella henkisellä voimalla täytyy olla jokin ilmennysmuoto fyysillisellä tasolla. Ette voi lähettää sähkösanomaa noin vain laivan kaiteen yli. Minkätähden siis sanotte, ettei muoto ole välttämätöntä?

KRISHNAMURTI: Olen ensimmäinen tunnustamaan, että muodot eräissä tapauksissa ovat välttämättömiä. Mutta kun muodot käyvät kaikeksi kaikessa, tappavat ne elämän. Minua liikuttaa enemmän elämä kuin muoto, ja senvuoksi puhun elämästä. Kun ymmärrätte elämää, luotte täydellistä muotoa. Te teette muodon tärkeämmäksi kuin elämän.

Kaikki säädännöllisyys tappaa elämän. Ja kun rajoitatte elämää muodoilla, seuroilla, uskonnoilla, muuttuvat nämä tärkeämmiksi kuin itse elämä.

Pätee sanomattakin, että jos tahdotte lähettää sähkösanoman, teidän täytyy lähettää se asianmukaista tietä, sähkölennätinjohtoa pitkin. Mutta

sähkölennätinjohdot eivät ole yhtä tärkeitä kuin niitä pitkin lähettämänne sanomat.

Kysymys: Sanotte, etsikää elämää, joka on yhtä, älkääkä muotoja, joita on monia. Tuo elämä on yhtä ja väritöntä; mistä syntyy sen ilmauksen erilaisuus? Jos muoto on elämän ilmausta, niin millä tavalla elämä ilmaiseikse?

KRISHNAMURTI: Olen sanonut, rakastakaa elämää, ja siitä löydätte ykseyden. Muodoissa täytyy olla erilaisuutta. Te yritätte saattaa muotoja yhdeksi, mitä ei milloinkaan voi tehdä. Teidän pitää kohota kaiken tämän yläpuolelle. Kun virta lähtee etäisiltä vuorilta, on lähteillä ykseys. Mutta kun se kulkee monen maan halki, tehdään tuosta virrasta monia kanavia ja silloin esiintyy erilaisuutta, vaikka virran vesi onkin samaa. Te yritätte tehdä yhdeksi nuo kanavat.

"Sillä elämä on yhtä ja väritöntä; mistä syntyy sen ilmauksen erilaisuus?" Joku menee lähteelle noutamaan vettä hopeapikarilla, joku toinen savisella ruukulla ja vielä joku kirkkaaksi kiillotetulla kupariastialla. On suurta erilaisuutta astioissa, jotka vettä pitävät, mutta vesi on kaikissa samaa.

"Et voi pitää tuulia kourassasi etkä koota meren vesiä helmaasi", ja te tuhlaatte aikaanne niiden astioiden tutkimiseen, jotka säilyttävät elämää.

Kysymys: Sanotte, "minä olen yhtä Rakkaani kanssa". Ketä Rakkaallanne tarkoitatte?

KRISHNAMURTI: Kunkin ihmisen Rakas vaihtelee hänen oman arvonsa, hänen oman kasvamisensa, hänen oman ymmärryksensä, hänen oman kärsimyksensä mukaan. Minun Rakkaani on jokainen teistä, ruohon korsi, köyhä ja rikas, kurja koira ja mahtava vuori, uhkeat puut ja kaikki Jumalat. Se on minun Rakkaani.

Kysymys: Te todistatte, henkilökohtaisen kokemuksenne perusteella, iäisen onnen ja vapauden saavuttamisen mahdollisuudesta ja arvosta ja tahdotte osoittaa meille siihen samaan yksinkertaisimman ja suorimman tien. Teidän sanomanne on pakko pukeutua yleisiin sanontamuotoihin, jotta se voisi tavoittaa kaikki, ja epäilemättä on vaikea tarkoin määritellä

sanojen rajoituksilla sellaista, mikä on sanojen takana ja yläpuolella. Mutta tuloksena, ainakin meistä joillekuille, on epämääräisyyden ja vältteleväisyyden tuntu.

On aivan totta, että jos tahdomme mihinkään päästä, täytyy meidän ratkaista päämäärämme. Mutta sanaan "päämäärä" sisältyy jokin pää, jokin l o p p u, kun taas puhutte jostakin "iäisestä", puhutte "elämästä", "totuudesta", jotka ovat abstraktisia käsitteitä, vain niiden osittaisista, muuttuvista, konkreettisista ilmauksista meille tuttuja. Tarkoitatteko, että se abstraktinen, ääretön, iäinen prinssiippi, jota sanotte "elämäksi" taikka "totuudeksi" n a u t t i i i l m i t u o d e s s a a n itseään ilmentyneissä muodoissa ja että Te houkutatte meitä oppimaan osanottoa tuohon luomisen riemuun? Mutta miten? Ja minkätähden tuska ja kärsimys ovat välttämättömiä ymmärtämiseen? Onko niin, että vain siten osaamme nauttia niiden vastakohdista? Mitä lohtua, niin, sanokaapa se, nälkäinen, työtön ihminen saa Teidän sanomastanne?

KRISHNAMURTI: Onni puuttuu vain silloin, kun elämää pidetään kahleissa. Samasta hetkestä, jolloin annatte elämälle vapauden, on kaiken päässä kestävä onni, vaikka alussa olisikin surua. Kun käytän sanaa "päämäärä", "määränpää", niin vaikka sillä onkin rajoitettu merkitys, en tarkoita päätä, loppua, sellaisenaan. Ei sillä ole mitään alkua eikä loppua. Vain rajoitettu ajatus panee elämälle rajoituksen. Kun käytän sanaa "päämäärä", "määränpää", annan sille sävyä sanomalla "aluton ja loputon".

Sitten seuraavana kysymyksenä on: "Tarkoitatteko, että se abstraktinen, ääretön, iäinen prinssiippi, jota sanotte elämäksi eli totuudeksi, nauttii ilmituodessaan itseään ilmentyneissä muodoissa ja että Te houkutatte meitä oppimaan osanottoa tuohon luomisen riemuun?"

Mitä hyötyä elämästä on, ellei tuo elämä tuo itseään ilmi? Kaikki te olette tuon elämän ilmennyksiä, sen ilmauksia. Ja murhe, tuska, riemu ja hurmio, kaikki ne ovat elämän ilmennyksiä, ne ovat sen ilmauksia. Ellette ota niihin osaa ettekä nauti niistä, ei elämällä ole mitään arvoa, elämä ei saa teissä täyttymystään.

”Ja minkätähden tuska ja kärsimys ovat ymmärtämiseen välttämättömiä?”

Oletteko milloinkaan kohdannut ihmistä, joka ei ole kärsinyt ja jolla kuitenkin on ymmärrystä? Taikka ihmistä, joka ei ole käynyt läpi tuskan ja jolla on myötätuntoa taikka kiintymystä? Kysytte minulta: Minkätähden on välttämätöntä kärsiä taikka kokea tuskaa? Väitän, että niin kauan kuin elämää — joka on ajatusta, tunnetta ja vielä paljon muuta — pidetään kahleissa, rajoitetaan, täytyy aina olla tuskaa ja kärsimystä. Mitä enemmän tätä elämää vapautatte, sitä vähemmän on oleva tuskaa ja murhetta.

”Ja mitä lohtua, niin, sanokaapa se, nälkäinen, työtön ihminen saa Teidän sanomastanne?”

Ehkäpä ei mitään. Ystäväni, nälkäinen ja työtön on teidän luomustanne, teidän sivistyksenne tuotetta. Ja muuttaakseen sivistystä, joka on elämän ilmausta, täytyy elämää puhdistaa ja päästää se kahleista. Jos elämä on saastaista, on sivistyskin oleva saastaista. Ja nälkäinen, työtön, sorrettu ovat sellaisen sivistyksen tulosta, joka on mennyt väärään. Eipä siis ole hyötyä pelkästä nälkäisen ruokkimisesta: teidän täytyy muuttaa sivistystä, aivan sen ajatuksia ja tunteita. Se merkitsee sitä, että teidän täytyy palata lähteelle, joka on elämää, ja puhdistaa tuo elämä.

Lehden ensi numerossa toivomme voivamme jatkaa tässä numerossa alettua kysymys- ja vastaussarjaa. Ilmoitamme lehden lukijoille, että niiden, jotka haluavat ylimääräisiä kappaleita, tulisi tilata ne hyvissä ajoin ennen kunkin numeron ilmestymistä.

— Toimitus.

KOKEMUKSEN VIISAUS.

INTIASSA BENARESISSA PIDETTY PUHE.

J. KRISHNAMURTI.

Kuten monioksainen puu pystyy suomaan katvettaan väsyneelle vaeltajalle niin jokaisella, joka elämän tiellä haluaa saada miellyttävän matkan, täytyy olla sellaista tietoa, joka on tosi kokemuksesta saatua. Sillä ei pelkkä kirjatieto, älyllisten teorioiden tunteminen, vaan tosi kokemuksesta syntynyt tieto, jota alituinen ajattelu kultivoi ja ainainen huomioidenteko ravitsee, on auttava elämän tosi ymmärrykseen.

Voidaksenne ymmärtää ja asioita oikein arvioida, kuten niin usein olen sanonut, täytyy teidän oppia tekemään huomioita. Sillä totuuden ymmärrys ja elämän ymmärrys puhkeavat, kun kykenette jokapäiväisessä elämässänne tulkitsemaan sen, mistä olette huomioita tehneet. Toissapäivänä olin matkalla Shanti Kunjista T.S:n kokoushuoneistoon, ja silloin satoi. Jokainen lehti vavahteli ja puhdistui. Shanti Kunjin puiston ja portin välisellä sillalla oli istumassa mies, muudan puutarhuri, joka oli nenännipukkaansa myöten vaatteisiinsa verhoutuneena. Ihmettelenpä, kuinka moni teistä on hänet huomannut. Kun en osannut puhua hindun kieltä, pyysin ystävääni, joka kulki matkassani, kehoittamaan miestä menemään kuistikolle, koska parhaillaan satoi eikä ollut kovinkaan miellyttävää istua sateen aikana ulkosalla. Tuo ystävä vakuutti minulle, että mies oli varsin tottunut siihen, taikka jotakin sen suuntaista. Minua hämmästytti, kuinka kylmäksi ihminen muuttuu sellaiselle, mitä hän saa jokapäivä huomata. Kokoussaliin mennessäni kuvittelin, että vanha mies vilustuisi ja sairastuisi ja mitä kaikkia vaikeuksia hän ja hänen perheensä saisivat kestää sen vuoksi, että mies istui sateessa. Aivan lähellä oli kuistikko, jossa hän saattoi istua kenenkään siitä huomauttamatta, ja kuitenkin jokainen kulki hänen ohitsensa eikä milloinkaan kehoittanut häntä menemään verannalle. Sensijaan, että niin viljalti harjoitatte mietiskelyä Gangesvirran rannalla ja suoritatte *tapassianne* ja kaikkia noita mutkikkaisuuksia, joita pidätte henkiselle elämälle välttämättöminä, toivoisin, että voisitte oppia totuutta ja ymmärrystä elämän pikku tapahtumista eikä isoja läksyjä oppimalla

taikka suuria uhrauksia suorittamalla. Jos kadun koira on kapinen, karvaton, monien hyönteisten purema, todellakin surkea nähtävä, joka tuskin pystyy jaloillaan seisomaan, niin kuinka moni teistä — jotka olette nuoria ja käytte koulua, jotka teette mutkikkaita kysymyksiä vanhemmiksi kasvaessanne, suoritatte kaikenlaisia seremonioita, käytte Gangesvirran rannalla, käytte pyhissä paikoissa, käytte pyhäköissä — kuinka moni teistä on milloinkaan suonut ajatustakaan tuolle onnettomalle koiralle? Mitä on merkitystä sillä, pääsettekö te saavutukseen taikka löydättekö tenhon jostakin erityisestä totuudesta, ellette käytännöllisessä elämässä anna tuolle tenholle tulkintaa? Monet ystävistäni tulevat luokseni ja pyytävät minua sanomaan heille, kuinka on mietiskeltävä. Katson heitä pitkän tovin, en isällisesti, en säälitellen, vaan sydämessäni murheellisena ihmetellen, voivatko he mietiskelyllä tuoda ratkaisun sillalla sateessa istuvan miehen murheisiin taikka nälkäisen ja kapisen, kaikkien karttaman koiran kärsimyksiin. Ellette auta sellaisessa, mitä hyötyä on mietiskelystänne, *tapasistanne?* Enpä tiedä, miksi teidän pitäisi mietiskellä, ellette voi jakaa vähäisestä ymmärryksestänne toiselle.

Niinpä, nuoria ollessanne opetelkaa, jos siitä saan mielipiteeni lausua, tarkkailemaan pilveä, kun se kulkee poikki taivaan, huomaamaan, kuinka se luo katvetta, minne sen varjo sattuu, kenen ylle se heittää loistavalta aurinkolta suojaavan hämäränsä, ja illalla tarkkamaan hohtavaa pilveä, joka ilahduttaa yksinäistä lintua sen kotimatkalla. Tarkatkaa lintua, kun se oksalle laskeutuu arvaillen, mistä saisi ravintonsa, tarkkaillen jokaista matoa, tarkkaillen jokaista ruohonkortta. Niinikään tehkää huomioita, kuinka ihmiset kävelevät, kuinka he käyttäytyvät, millä tavalla he pukeutuvat, heidän puhetapaansa, heidän aterioimistapaansa ja millä tavalla he opiskelevat; sillä kaikella, jos opettelette huomioita tekemään, on teille erikoinen merkitys. Sillä tavalla minä olen totuuden löytänyt; sillä tavalla minä olen pysyväisesti todennut totuuden omassa sisimmässäni, sillä tavalla minä olen saavutukseni saavuttanut. Olen opetellut käyttämään hyväkseni jokaista vähäistä tapahtumaa, joka sattuu. Kun syötte viinirypäleen, nautitte te mehun ja heitätte kuoren pois. Kuorella ei ole mitään arvoa, te heitätte sen syrjään ja se kuivuu auringossa ja häviää, mutta viinirypäleen mehu antaa ravintoa. Samalla tavalla unoh-

takaa tapahtuma ja muistakaa sen läksy. Läksy on antava teille lujuutta oppimaan uusia läksyjä uusista tapahtumista, ja kokemuksen kerääntyminen luo elämän täydelliseksi ja eheäksi.

Jos te olette viisaita, ette pelkästä kirjatiedosta viisaita, ettekä täynnä sitä viisautta, jota koituu kuvien palvelemisesta taikka pyhäköissä ja temppeleissä käymisestä — vaikka kaikella tälläkin voi olla arvonsa — vaan jos teillä on sitä viisautta, joka syntyy kokemuksesta, murheen ja tuskan ja suuren riemun ymmärtämisestä, niin te opitte vaeltamaan joka katua, joka miehen matkassa. Tunnen Englannissa miehen, jolla oli tapana nauttia väkijuomia joka ilta. Mutta yhtenä päivänä viikossa ei hän milloinkaan juopotellut, sillä tuona erikoisena päivänä hänen lapsensa tuli koulusta kotiin. Ette voi kuvitella, mikä uhraus hänelle ali olla juomatta eräänä erityisenä päivänä, kun hän oli tottunut olemaan joka ilta humalassa. Se kiintymys, jota hän lastaan kohtaan tunsi, se vähäinen ymmärrys, jonka hän oli kehittänyt, antoi hänelle kyvyn suunnattoman juomahimonsa uhraamiseen. Mutta mitä teemme me, jotka luemme *Bhagavad Gitaa* montaa kertaa päivässä, jotka harjoitamme mietiskelyä, jotka suoritamme monia seremonioita luullen niiden tuovan ratkaisun elämän pulmiin? Kenties me olemme lapsillemme, vaimoillemme julmempia, kuin tuo juoppo oli. Te voitte lukea maailmankirjallisuutta, te voitte mietiskellä, te voitte palvella joka pyhäkössä, te voitte toimittaa kukkauhreja, mutta ellette te tiedä, kuinka on kohdeltava toista hellyydellä, suotava toiselle sija sydämessänne, ei kaikesta mietiskelystänne, kaikista uhreistanne, kaikesta tiedostanne ole mitään hyötyä.

Oppikaa pitämään silmänne auki. Jokaisella puusta putoavalla lehdellä on merkityksensä, jokainen avoimen taivaan poikki lentävä lintu voi teille tarjota suloaan, hempeyttään, tarmoaan. Jokainen vähäinen tapahtuma ympäristössänne voi opettaa teille suuren läksyn. Jos tuohon tapaan opitte elämästä, silloin ette kaipaa suuria auktoriteetteja itseänne uneen huumaamaan; ette kaipaa oppeja elämäänne kahlitsemaan ja tukahduttamaan; ette kaipaa uskomuksia luomaan teistä mutkikkaita, käyrtyneitä ja kiertyneitä kuin viiniköynnös, kuin muratti; ette kaipaa pyhäkköjä lukemattomine kuvineen, monipyyteisine jumalineen. Sentähden että teistä itsestänne tulee pyhä kuva, teistä itsestänne tulee temppeli. Juuri

sentähden teidän pitäisi tehdä huomioita ja koota kokemusta, jotta voisitte ymmärtää. Juuri sen voiman haluaisin teille antaa, jos mikään antaminen on lainkaan mahdollista; tahtoisin avata teidän sydämenne ja mielenne.

Näinä päivinä, jotka olen Benaresissa ollut, olen tarkkaillut, kuinka ihmiset kuuntelevat eri puhujiaan, niiden joukossa minuakin, ja olen huomannut, kuinka vähän he todellakin ymmärtävät; eivät ainoastaan heidän kysymyksensä anna ilmi heidän ymmärryksenpuutettaan, vaan myöskin se tapa, jolla he käyttäytyvät. Kysymys ei ole suuresta ymmärryksestä, kysymys on muuttumisesta elämässä vähemmän mutkikkaaksi, koska totuus on yksinkertainen. Totuus lähestyy vain sitä ihmistä, jonka suuri ymmärrys on tehnyt yksinkertaiseksi. Totuus lähestyy vain sitä ihmistä, joka on oppinut käyttämään tuota ymmärrystä hyväkseen muita auttaakseen, poistaakseen väärinymmärrystä muiden sielusta ja sydämestä. Totuus lähestyy vain niitä, jotka elämän tietä astelevat ymmärtäväisinä.

Kun taas ensi vuonna tulen takaisin, soisin mielelläni teidän kaikkien olevan minun tosi tovereitani sen perusteella, että todellakin ymmärrätte. Soisin mielelläni, että teidän ja minun väliltäni olisi muuri poistettu, väärinymmärryksen muuri ja tuon tosi ymmärryksen elämässä tulkitsemisen voiman puuttumisen muuri. Yksinkertaiseksi, tahrattomaksi, puhtaaksi ja vakaaksi kasvamisen aika on silloin, kun olette nuoria. Nuoria ollessanne teidän täytyy suojata itseänne kuin hentoa tainta kaikkea taikauskoa, uskonoppeja ja auktoriteetteja vastaan. Oppikaa, niin kauan kuin nuoria olette, kasvamaan niinkuin uhkea palmu suoraksi, yksinkertaiseksi ja puhtaaksi. Ainoa totuus, ainoa määränpää on suunnattomasta mutkikkaisuudesta suureen yksinkertaisuuteen kasvaminen. Kun olette mutkattomuuden saavuttaneet, syntyy totuuden tosi ymmärtäminen, ja mutkattomuuden ja tosi ymmärryksen voitte saavuttaa vain silloin, kun kykenette antamaan jokaiselle ympärillä sattuvalle tapahtumalle sen oikean arvon, niin että kun sen tarjooman läksyn opitte, kykenette itse tapahtuman unohtamaan. Omissa käsissänne on oman täydellisyytenne suuruus, omassa sydämessänne on kiintymyksen puhdistus, ja omassa sielussanne on yksilöllisen omalaatuisuuden kehittämisen voima. Silloin te voitte käyttää hyödyksenne kaikkea sitä, mikä ympärillänne tapahtuu, ja voitte rakentaa talonne perustuksiltaan niin vankaksi, että se on pysyvä iankaikkisesta iankaikkiseen. Sellaiseen rakennukseen totuus ottaa sijansa.

KRISHNAMURTI.

ARVOSTELTAVA TUTKIELMA.*

I. DE MANZIARLY.

(Jatkoa lehden joulukuun numeron kirjoitukseen)

Olemme jo maininneet Tähden Järjestön hajoittamisen, teon, joka on näiden viime vuosien Krishnamurtin pyrkimyksille tunnusomainen. Se on vapauden, vapauttamisen pyydettä. Selkeästi tämä nuori hindu selittää, että hänen ainoana pyyteenään on yksilön vapauttaminen ehdottomasti ja absoluuttisesti, ihmisen vapauttaminen kaikesta siitä, joka häntä sisäisesti vangitsee, joka lamauttaa häntä, joka rajoittaa häntä, vapauttaa sitä varten, että se Elämä, joka on hänen sisimmässään, saisi vapaan, luovan ilmaisunsa. Hänen työnsä on sentähden ytimeltään henkistä ja senvuoksi niille käsittämätöntä, jotka — henkisyyden menettäneinä — tahtoisivat antaa hänen sanoilleen toisenlaisen merkityksen. Heidän kielellään vapaus on useasti omavaltaisuuden täysi vastine.

Tähden Järjestön päämiehenä Krishnamurti hävittää tämän järjestön, koska hän uskoo, ettei totuutta voi organisoida ja koska hän ei itse tahdo kuulua mihinkään järjestöön, jolla on henkinen tarkoitusperä. On syntynyt hämminkiä ja Krishnamurti koetetaan saattaa pulaan asiattomilla kysymyksillä. Hänen väitöksensä koskee kokonaan vain henkisluontoisia järjestöjä, mutta tämä ei estä yleisöä syyttämästä Krishnamurtia kaikkien järjestöjen vastustamisesta, mikä on pakottanut hänet selittämään, että hänkin välttämättä käyttää hyväkseen postia ja sähkölennätintä.

Ajattelevainen vanhoillinen ei näissä julistuksissa suinkaan voi havaita mitään anarkistista pyrkimystä, kun taas vastapuolen äärimmäisyysmies käyttää tätä julistusta, pahasti tulkittuna, oman vakaumuksensa tueksi. Mutta Krishnamurtin harrastuksena ei lainkaan ole julkisten laitosten hävittäminen. Hän hyväksyy valtion huolenpidon asiaksi kansakunnan ai-

---

* Oikeus tämän kirjoituksen julkaisemiseen ranskankielisenä on Cahiers de l'Etoile-lehdellä.

neellisen hallinnon, mutta hän kieltäytyy hyväksymästä sitä moraalisena pakkovoimana: hän vaatii yksilölle oikeuden vapaasti ja ulkopuolisen auktoriteetin asiaan sekantumatta valita sen suunnan, jota hän sisimmässään tahtoo seurata. Kumous, vapauttaminen, vapaus ovat hengen kumousta, hengen vapauttamista, hengen vapautta. Hänelle kuohunta, vapaaksi pääseminen eivät merkitse pohjaltaan ja ensi sijassa maan laillisia laitoksia vastaan hyökkäämistä, vaan sisäistä vapautumista kaikista kainalosauvoista, kaikesta avusta, kaikesta suojasta, kaikesta auktoriteetista. Ensimmäisen teon ei pidä olla ulkonaista, vaan omien ennakkoluulojemme, omien rajoitustemme, omien vallitsevien himojemme hävitystä. Se on lähtökohta.

Vapautumisensa hetken saavutettuaan on ihminen muuttuva uudeksi olennoksi, jonka kohdalta maailma saa uuden merkityksen. Mitä tämä uusi olento on tekevä, kun tuo hetki on tullut, sen voi vain hän itse sanoa; sen ennustaminen tai arvaileminen olisi turhaa pohdiskelua. Ottakaamme tulevaisuus askarteluksemme, niin, mutta vain siinä määrin, kuin se sisältyy nykyhetkeen.

Yksilö (joka kullekin merkitsee *omaa itseä), tässä ja tällä hetkellä,* siinä on huomionesineemme ja tehtävämme tarkoin määriteltynä. Meidän ei ole sallittua välttää tätä kiistakapinetta lykkäämällä se johonkin usvaiseen tulevaisuuteen, jossa kaikki järjestyy meitä varten ihmeen tietä. Meitä eivät liioin saa liikuttaa naapuriemme velvollisuudet itseämme kohtaan. Juuri *oma* käytöksemme, *oma* suhtautumisemme, *oma* jokapäiväinen elämämme on täydelliseksi luotava, s.o. saatettava siihen kohtaan, jossa katoavainen on sopusoinnussa iäisen kanssa. Ja aivan juuri tämä katoavainen suo meidän tuntea iäisen. Se on tehtävä mutkattomaksi. Emme saa eksyttää itseämme hyödyttömällä ajatusrakentelulla, vaan on mentävä suoraan toisesta ydinkohdasta toiseen eksyttäytymättä syrjäpolkujen sokkeloihin.

Hengen elämä vaatii oikeuksiaan yhtä tiukasti kuin ruumiinkin elämä. Nälkäinen ihminen ei kysele, mitä Timbuktun neekerit tällä hetkellä syövät, eikä liioin sitä, mitä hän itse on tästä kymmenen vuoden päästä syövä; hän tahtoo syödä heti. Jos totuuden nälkä on yhtä julma, panee se meidät hylkäämään kaiken, joka vie ajatuksen muuhun, ja kaiken, joka

viivyttää sen tyydytystä. Huomautamme tässä siitä, kuinka Krishnamurti tähdentää välttämättömänä sitä, että ihminen tekee itselleen selväksi, mitä on sanottava "ytimeksi", "oleelliseksi", ja sitten harkiten valitsee. Hän kehoittaa jokaista tutkimaan, mikä kustakin näyttää olevan kaikkein tärkeintä. Etsiikö hän aineellista vaurautta, kansansuosiota, kunniaa? Vaiko henkistä täydellisyyttä, vapahdusta? Ennen kaikkea älkäämme sotkeko niitä toisiinsa taikka yrittäkö saavuttaa molempia taikka leikitellä molemmilla. Kun jokainen olento on täysin vapaa, kun kukaan tuomari ei kelpaa sanomaan hänen ansioitaan, voi hän täysin turvallisena yrittää löytää omat todelliset pyrkimyksensä pettämättä itseään siinä mielessä, että saisi kuvitellun mielenrauhan. Sentähden ratkaiskoon hän etsintänsä kohteen ja sitten tavoittakoon sitä koko kiihkollaan. Ainoa todellinen paha on valheellisuus omaa itseä kohtaan, yrittäminen tinkivään sovitteluun sovittamattomissa asioissa. Krishnamurtin viisaus ilmenee tästä suorasta tinkimättömyyden suunnasta, tästä kaikkien pyrkimysten suuntautumisesta ydinkohtaan. Sellaiseen keskittymiseen on välttämätöntä vain palava halu. Se riippuu meistä itsestämme, eikä mikään henkinen opastaja voi meitä siinä auttaa. Rakennetut käytösohjeet, järjestelmät, voivat tyydyttää vain sellaista, joka odottaa vastausta ulkopuoleltaan. Mutta vain eletty kokemus voi antaa vastauksen sisästäpäin, vastauksen, jolla on kestävä arvo. Juuri tämän löydön, tämän intiimin ilmestyksen täytyy meitä ohjata, juuri oman valppaan valvomisemme täytyy olla oikeana oppaanamme varottamassa meitä kaiken päivää niistä erehdyksistä, joita olemme tehneet. Ei ole mitään ennaltasäädettyjä lakeja henkeä johtamaan. Henki laatii omat lakinsa ja puhaltaa, kusta tahtoo. Tehtävämme täyttäminen todistaa meille sen, että olemme tunteneet, miten tätä Elämän ääntä on kuultava. Totuus on löydettävä: ei mikään rastittu polku siihen vie. Totuuden maailma on kussakin yksilöllisessä tapauksessa vielä löytämätön maailma. Tämä ei merkitse sitä, että tuo löytöretkeily olisi tuomittu välttämättä olemaan sattumanomaista, sekasortoa taikka anarkiaa. Päinvastoinkin sitä hallitsee järjestys, mutta sen oma erikoinen järjestys, ja staattisten, ajallisten arvojen tilalle tulevat iäiset arvot, jotka ovat dynaamisia.

Juuri nykyhetken kädessä ne ovat. Juuri tässä hetkessä Totuuden maailman löydämme, näkymättömän ja kuitenkin todellisen, läheisen,

mutta sille saavuttamattoman, joka elää menneisyyteen uponneena taikka tulevaisuuteen hukkuneena.

» » »

Mitä uutta on siinä, mitä Krishnamurti sanoo?

Hänen kokeellisen löytönsä ilmaisu. Mutta se menettää uutuudentuntunsa, ellei sitä oteta vastaan sellaisella mielellä, joka on valmis tekemään samanlaatuisen kokeen. Vanhat astiat pilaavat uuden viinin, ja ne, jotka ovat "tulleet viisaiksi lapsellisissa asioissa", ovat kykenemättömiä tunteman tätä uutta raikkautta. Vain ne, jotka ovat hengessä kapinoivia, joita voi tyydyttää vain vanhan järjestyksen hävittäminen omasta itsestään, kykenevät vastaamaan tähän iäiseen hengen uuteen hengähdykseen.

Näin sanoo Krishnamurti itse tästä asiasta:

"Ne, jotka tahtovat ymmärtää minun näkökantani, ne, joilla on halu saavuttaa se, minkä minä olen saavuttanut, eivät voi millään tavalla käydä sovitteluun niiden epätodellisuuksien, niiden epäoleellisuuksien kanssa, jotka heitä ympäröivät. Aivan haltioihin nostattavan saavuttamispyyteensä voimalla heidän täytyy saada itselleen se itsekuri, josta olen aikeissa puhua. Haluan, että tämä täysin ymmärretään. Mitä hyötyä on suuresta ihmislaumasta, joka alati käy sovitteluun, suuresta joukosta, joka on epävarmaa, horjuvaista, pelokasta, epäröivää? Jos on kolme, joista on tullut Totuuden liekkejä, jotka ovat vaarana kaikelle epäoleelliselle ympärillään, niin nuo kolme ja minä, me luomme uuden ymmärryksen, uuden ilon, uuden maailman. Aikeenani on löytää yksi tai kolme taikka puolen tusinaa sellaisia, jotka ovat ehdottoman varmoja ja päättäväisiä, jotka ovat lopettaneet kaiken sovitteluun käynnin. Loput seuraavat jäljestä verkkaisesti, kuinka heille sopii, koska he tarvitsevat enemmän kärsimisen, enemmän oppimisen täytymystä.

"Ihminen, joka on vapaa, on kokonaan vastuunalainen itselleen ,hänen oppaanaan ei ole mikään suunnitelma, ei mikää henkinen auktoriteetti, ei minkäänlaatuinen jumalallinen johto. Kun hän on vapaa, rajoittaa häntä itse tuo vapaus. Ellette olisi vapaita, olisi teillä toisenlainen maailma kuin se, joka nyt on olemassa. Kun tahto on jokaisella vapaa, on se rajoitettu, ja kun itse on pieni eikä sillä aluksi ole määrättyä suuntaa

taikka tarkoitusperää, se erottelee, sillä on omat mielihalunsa ja vastenmielisyytensä. Tuon rajoituksen poistamisessa, jonka itse panee itselleen, on itsen täyttämyksen ihanuus, itsen vapaus.

"Tämä saavutus ei ole toteutettavissa haltioitumisella, ei se koidu myöskään siitä, että kieltää itsensä ryhtymällä tekoihin taikka mietiskelyyn, ei liioin sokeasta toisen seuraamisesta eikä jollekin asialle uhrautumisesta. Koska "minä", itse, sisältyy saavuttamis prosessiin, niin se luo esteitä oman itsensä ja täyttymyksensä välille innollaan, ponnisteluillaan, pelollaan, lukemattomilla mutkikkaisuuksilla. Poistaaksenne nämä rajoittavat esteet tarvitsette ainaista valppautta, alituista tarkkaavaisuutta, jatkuvaa itsetutkistelua, johon teitä täytyy ajaa oman itsenne, ei milloinkaan toisen. Mutta jos te viljelette itsekuria tiedottomasti, tietämättä, mihin olette menossa, tulee itse tuo itsekurikin esteeksi. Ymmärtäkää Elämän tarkoitus, ja ihan tuosta ymmärryksestä on itsekuri syntyvä. Itsekurin täytyy olla Elämän rakkaudesta syntynyttä — laajasta, mittaamattomasta, eheästä, ehdoin rajoittamattomasta, rajoituksettomasta, koko ihmiskunnan käsittävästä rakkaudesta. Koska rakastatte tuota vapautta, joka on ehdotonta, joka on itse Totuus, joka on iäistä Elämää, joka on täydellisyyttä, joka on turmeltumattomuutta, joka on sopusointua, niin aivan tuon rakkauden pakosta on itsekurinne tekevä teidät turmeltumattomaksi; niinpä siis teidän on ravittava tuota rakkautta. Itsen turmeltumattomuus on elämän täydellisyys.

"Niin kauan kuin ihminen ei ole itse luonut itseänsä turmeltumattomaksi, ei hän ole tunteva mitään onnea, häntä ystävyys ja yksinäisyyden pelko pitävät kahleissaan. Hän on oleva yhä taistelun uupumuksen valloissa. On luotava sellaisia ihmisiä, joilla on sopusoinnun vakaisuuden suuruutta. Sellaisen ihmisen täytyy syntyä teissä. Sellaisten ihmisten täytyy antaa synty uusille muutoksille, heistä täytyy tulla liekki, joka polttaa pois epätodellisuuden kuonan ja luo sen hirvittävän energian, mikä on oleva vaaraksi kaikelle epäoleelliselle, lapsellisuuksille.

"Sellaisiksi ihmisiksi tullaksenne teidän täytyy elää iäisessä nykyhetkessä, tuossa iäisyyden hetkessä, joka ei ole tulevaisuutta eikä menneisyyttä. Teihin täytyy keskittyä sen ymmärryksen, sen suunnattoman voiman, joka on hävittävä kaiken epätodellisen, ne epäoleellisuudet, jotka

itseä ympäröivät. Sellaiset ihmiset tulevat elämällään luomaan uuden maailman, uuden ymmärryksen. Tärkeää on yksinomaan teidän elämänne, se mitä teette, se mitä ajattelette, ei se mitä saarnaatte, ei se millä tavalla heitätte varjon elämän kasvoille.

"Kaikki tämä voi tuntua suunnattomalta, epämääräiseltä, epävarmalta, mahdottomalta saavutettavaksi; mutta teidän täytyy ajaa sitä takaa, vaikkapa olette heikkojakin, vaikkapa teillä onkin sokkeloihin sotkeutumisenne, yksinäisyytenne, mutkikkaisuutenne — nämä kaikki ovat vähäistä verrattuina ikikestävään."

AJATUKSIA ELÄMÄSTÄ.

Elämä ei hengähdä kahdesti samaan tapaan. Ei ole koskaan kahta samanlaista lehteä, hymy eroaa hymystä, eikä kyynelvirralla ole toista kaltaistansa. Meidän täytyy syöksyä Haadekseen oppiaksemme naapurimme tekojen vaikuttimen, ja meidän täytyy olla tähtien ystäviä tunteaksemme levon salaisuuden. Meidän täytyy uudelleen muistella unohtuneet unelmamme tunteaksemme sielumme kaipauksen, ja meidän täytyy tarkkailla leikkivää kissanpoikasta, jos mieli ymmärtää tarkoituksettomuutta ja sen kauneutta ja tasapainoisuutta. Elämän polut ovat jyrkkiä ja ahtaita, ne kohoavat ylös ja painuvat taas alas, ja toisinaan ne päättyvät aarniometsän ryteikköön. Ei ole mitään levähdyspaikkaa, ja ken on vaeltamassa, ei niitä odotakaan. Ei kukaan halaja levätä kallionkielekkeellä taikka erämaan hiekalla. Mikä saa ihmisen näin juoksemaan kuin mieletön pitkin näitä yksinäisiä polkuja? Ei se ole sitäkään, että kuvittelee kuulleensa etäisyydestä taivaallista soittoa ja kompastelee eteenpäin löytääkseen sävelniekan. Elämä on meissä ja kiidättää meitä eteenpäin. Sille ei ole alkua eikä loppua, ja kuta pitemmälle kuljemme, sitä enemmän hengästymme ja sitä muodottomammiksi käymme. Osanamme on pudottaa pois kaikki muodot ja pukeutua iäiseen OLEMISEEN — mikä on tajuntaa — ainoana olemisenamme. Sitten ei ole enää mitään yksinäisiä kivikkoteitä eikä mitään toivotonta kilpajuoksua Elämän piiskan edellä. — Ja sittenkin, iäinen OLEMINEN voi olla yhtä levotonta kilpajuoksua omalla tasollaan kuin tämä juoksumme ymmärryksemme varjojen keskellä. Kuka sen tietää? Ja ken tahansa tietäneekin, hän ei voi jakaa tietoaan tietämättömälle. Korkeiden vuorten tuulet ovat tuimia, ja niiden kohina nielee Vapahdetun kutsun.

— *S. G.*

UUTISKIRJE BENARESISTA.

Krishnamurti on nyt viipynyt Benaresissa melkein kuukauden ajan. Hän nauttii aina tässä kaupungissa oleskelustaan, koska hänen ympärillään on täällä suuri joukko nuoria ihmisiä, sekä poikia että tyttöjä täkäläisistä kouluistamme. Ja tämän paikan elämässä on suurta vaihtelua. On musiikkitilaisuuksia, näytelmäesityksiä, seuraelämää kuten tee- ja päivälliskutsuja, erilaisia leikkejä, tavallisten luentojen ja puheiden lisäksi keskustelu- sekä kysymys- ja vastauskokouksia. Täällä kasvatettu ja kehitetty poika- ja tyttötyyppi on tässä osassa Intiaa jo varsin tunnettu ja tunnustettu erittäin toivottavana — sellaisena, jota olisi kehitettävä tämän maan vastaista nousua varten. Krishnamurtin näkökannalta on koulujen todellisena arvona se, että, kuten hän toivoo, kasvaisi nuoria ihmisiä, joita ei ole opetettu eikä kasvatettu pelossa, ohjeiden ja sääntöjen, oppien ja perinnäistapojen kahleissa, vaan joiden on suotu kehittyä täydelleen heidän oman omalaatuisuutensa suuntaan omasta harrastuksestaan ja innostuksestaan ja jotka ymmärtävät, että parasta elämää on hyvä elämä ja että hyvä elämä on sitä, mikä nopeimmin vie kaiken elämän täyttämykseen. Toivotaan tällä tavalla kehittyvän ja leviävän kautta maan ihmisrodun sellaisen, joka on vievä eteenpäin elämän täyttämyksen henkeä, ei dogmien eikä järjestetyn uskonnon rakennelmien tietä, vaan omalla miehuullisella elämällään.

Leirikokousta vietettiin täällä marraskuun 7—14 p:nä. Krishnamurti piti 4 puhetta sekä kolme kysymys- ja vastauskokousta. Vain yksi leiritulikokous oli järjestetty, jotta vältettäisiin tekemästä tätä miksikään rituaaliksi. Leiritulen ääressä ei pidetty ainoatakaan puhetta, vaan istuivat ihmiset tulen ympärillä ja koulutytöt ja -pojat lauloivat muutamia kauniita lauluja.

Puheissaan Krishnamurti esitti perusajatuksiaan siitä saavutuksesta, josta hän on ollut jo yli vuoden ajan vaikuttavana esimerkkinä meille. Hän antoi loistavan selityksen siitä, mitä hän tarkoittaa järjen ja rakkauden välisellä tasapainolla. Kysymys- ja vastauskokouksissa ilmeni, ettei ihmisten vaikeutena ollut niinkään paljon seremonioiden arvoon ja niihin muuten suhtautuminen kuin Krishnamurtin suhtautuminen *guruihin* eli mestareihin. Tinkimättä hän väitti, että ellei ihminen herätä sisimmässään väkevää päämäärään saavuttamisen pyydettä, ei mikään mestari taikka *guru* voi auttaa, ja että jos ihmisellä on tämä väkevä pyyde, silloin — ei vain *guru* taikka mestari, vaan — jokainen ja joka asia antaa apua. Toisena vaikeutena oli monien keskuudessa vallitseva tunne, että he olivat kuin kadotettuja lampaita eivätkä tienneet, mitä tehdä, ja tähän oli syynä

Tähden Järjestön hajoittaminen. Mutta ilmeni, että monet lähtivät leirikokouksesta sen vakaumuksen saaneina, ettei millään teolla, joka tehoisuuteensa ja energiaansa nähden on ulkopuolisen järjestön taikka lähteen varassa, voi olla todellista arvoa, mutta että sellaisella teolla, joka puhkeaa sisäisestä vakaumuksesta, on todellista luovaa arvoa. He lähtivät ymmärtäen sen, ettei Tähden Järjestön hajoittaminen ollut lopettanut heidän vastuullisuuttaan vaan pikemminkin lisännyt sen satakertaiseksi, ja että sikäli kuin näin kävi, sikäli kuin tämä johti itsestään kumpuavaan elämään ja toimintaan, hajoitus oli ollut todella luova askel.

Leirikokouksen aikana ilmoitettiin, että kaiken Krishnamurtin yhteyteen kuuluvan työn Intiassa oli ottanut huolekseen Rishin Laakson Yhtymä, laillinen yhtymä, joka viime vuonna tätä varten perustettiin. Tähän koneistoon tulee kuulumaan kolme osastoa.

1. *Propaganda:* Tämä käsittää kaiken sen toiminnan, joka koskee leirikokouksia, luentoja, Krishnamurtin kirjojen myyntiä ja jakelua, lentokirjasia sekä muuta niin englannin kielisiä kuin intialaisilla kielilläkin julkaistua kirjallisuutta.

2. *Kasvatus:* Tämän asiana ovat kaikki kasvatuskysymykset, jotka liittyvät välittömästi Rishin Laakson Yhtymän alaisiin laitoksiin Benaresissa ja Madanapallessa.

3. *Raha-asiat ja yleinen hallinto:* Tämän tehtävänä on koota yhtymälle rahaa sekä hoitaa kaikki oikeudelliset y.m. liiketoimintaan kuuluvat sopimukset, jotka voivat olla tarpeellisia.

» » »

Koeyritykseksi pidettiin kaksi keskustelukokousta, joissa kuulijakuntaa pyydettiin arvostelemaan niin hyväksyvässä kuin vastustavassa mielessä Krishnamurtin elämän suhteen omaksuman näkökannan kaikkia puolia. Arvostelevat huomautukset olivat seuraavia:

(a) ettei Krishnamurti anna meille mitään tehtäväksi;

(b) että kun hän sanoo meidän olevan vapaita, ei hän anna meille mitään kannustinta pyrkimiseen;

(c) että kun mestareilla, jotka ovat suuria olentoja, on paljon enemmän kokemusta ja saavutusta kuin meillä, he varmastikin voivat johtaa meitä saavutukseen, jos seuraamme heitä.

On tarpeetonta sanoa, että kuulijakunnasta toiset antoivat täyden vastauksen näihin arvosteluihin.

Pidettiin myös kasvatuksellinen kokous, jossa Krishnamurtia pyydet-

tiin esittämään joitakin kasvatusta koskevia näkökantojaan. Hänen esittämiään pääkohtia olivat seuraavat:

(a) että opettajien täytyy olla täydelleen eheitä persoonallisuuksia ja että heillä täytyy olla jokin näkemys elämän tarkoituksesta, vieläpä heidän täytyy olla sen osittain saavuttaneita;

(b) että pelottomuuden, aloitekykyisyyden ja seikkailuhengen pitäisi olla koulua vallitsevana henkenä;

(c) että opettajien ja poikien sekä tyttöjen tulisi elää, ei kuten ankarassa järjestössä, vaan kuten yhdyskunnassa taikka perheessä. Opettaja silloin tulee tuntemaan pojan ja tytön kokonaan, ja poika ja tyttö tulevat tuntemaan koko opettajan — eivät ainoastaan osaa hänestä;

(d) että koska miesten ja naisten on maailmassa yhdessä työskenneltävä, olisi poikia ja tyttöjä jo lapsuudesta asti opetettava yhdessä työskentelemään, jotta vältettäisiin mutkallisuuksia ja vääriä aatteita;

(e) että luovaa henkeä olisi tehostettava erilaisella käytännöllisellä työllä.

Pidettiin niinikään kaksi seuratilaisuutta, joiden aikana Krishnamurtilla oli tilaisuus joutua persoonalliseen kosketukseen ihmisten kanssa. Oli myös musikaalinen tilaisuus ja näytelmäesitys, joiden järjestäjinä olivat nuoret ihmiset; ja minä näytin elokuvan Ojain ja Ommenin leiriltä, joka jossakin määrin toi katselijoille näiden leirien henkeä.

Leirikokous kokonaisuudessaan oli aivan toisenlainen kuin viimevuotinen, sillä ihmiset eivät olleet sensatsionihalun vallassa, ja syynä tähän oli Krishnamurtin katsantokanta seremonioihin, perinnäistapoihin ja uskontoihin nähden. Toisaalta vallitsi rauhallisuuden henki ja vakaa pyrkimys ymmärtämään ja käsittämään Krishnamurtin näkökannan rakentavaa puolta.

Tämän leirikokouksen jälkeen on Krishnamurti pitänyt täällä opettajille ja pojille muutamia mielenkiintoisia puheita ja keskustellut heidän kanssaan.

Sen mukaan kuin nyt on järjestetty, hän lähtee Intiasta Eurooppaan matkallaan Kaliforniaan; lähtö tapahtuu helmik. 1 p:nä Bombaysta hl:lla President Wilson.

— *Yadunandan Prasad.*

TOIMITTAJAN KYNÄSTÄ.

Krishnamurti väittää toistuvasti — se on todellakin hänen kaiken opetuksensa pohjasävynä — että vain omalta kohdaltaan päämääränsä vakaasti asettamalla onnistuu ihminen luomaan sekasorrosta järjestystä niin omassa sisimmässään kuin avarassa maailmassakin. Tämän päämäärän käsittäminen ja sen horjumaton tavoittaminen vain antaa hänelle kyvyn omien pulmiensa ratkaisemiseen ja surujensa voittamiseen. Toisin sanoin, on sysättävä syrjään kaikki se, mikä tähän asti on hänen olemassaoloaan vallinnut — vakiintuneet tavat ja tradition pyhittämät lait, jumalat, välittäjät, kaikenlaiset henkiset auktoriteetit. Sensijasta, että hän totuuden löytääkseen kääntyy ulospäin, hänen täytyy luoda katseensa sisimpäänsä. Sensijaan, että hän onnensa puolesta on ulkonaisista olosuhteista riippuvainen, hänen täytyy löytää onnensa omasta sisimmästään. Sensijaan, että hän nojaa muihin ja siten lisää heikkouttaan, hänen täytyy kehittää omaa väkevyyttään. Sensijaan, että häntä hallitsee menneisyys ja hän suo sen tukahduttaa nykyisyyttä, hänen täytyy ottaa innoituksensa tulevaisuudesta, siitä päämäärästä, jonka hän tahtoo saavuttaa, ja sallia sen valaista nykyisyyttä.

» » »

Mikä tämä päämäärä on? Krishnamurti sanoo meille, että päämäärä on kaikille sama, sillä kaikkien täytyy päätyä samaan elämän täyttämykseen. Tuo elämän täyttämys on täydellisyyttä, ja täydellisyys merkitsee samaa kuin iäinen onni, koska siihen sisältyy vapahdus kokemuksen ikeestä. Kokemus on välttämätöntä kasvamiseen, mutta vasta kun kokemusta hallitaan, käy saavuttaminen mahdolliseksi.

Nyt on ilmeistä, että vaikkapa täydellisyys onkin kaikkien ihmisten päämäärä, ei se voi olla samaa täydellisyyttä kaikille ihmisille. Täydellisyydessä täytyy yhtäläisesti olla yksilöllistä omalaatuisuutta kuin epätäydellisyydessäkin. *Samanlaisuus* täydellisyydessä olisi murheellista ajatella, mutta ilmeisestikään Krishnamurti ei tarkoita tätä, sillä elämä ottaa erilaisen ilmauksen jokaisessa yksilöllisessä ilmennyksessä, jokaisessa luonnonkunnassa. Tuhatkauno täyttää oman kohtalonsa tulemalla täydelliseksi tuhatkaunoksi eikä hankkimalla itselleen ruusun väriä, tuoksua ja muotoa. Leijonan kauneutena on sen väkevyys ja uljuus; vinttikoiralla sen nopeus; kotikoiralla sen uskollisuus; muurahaisella ja mehiläisellä niiden kuuliaisuus yhteiskunnan laeille. Timantin täydellisyytenä on sen kristallinen kirkkaus; rubinilla ja smaragdilla niiden värin syvyys. Ei kukaan

muu kuin typerys kuvittele, että maailma olisi kauniimpi, jos kaikki elämän ilmaukset olisivat yhdenmuotoisia, sen sijaan että ne ovat erilaisia. *Kaiken* elämän täyttämyksenä täytyy olla kunkin erillisen elämän yksiön täyttämyksen tulos. Siihen asti, kunnes *kaikki* ovat oman tarkoituksensa ja kohtalonsa täyttäneet, ei elämä kokonaisuutena voi olla täydellinen, ja juuri vain yksilöinä me voimme täydentää ja täyttää sisässämme olevan elämän. Emme voi täydellisyyttä kohti kasvaa joukkona. Juuri sentähden Krishnamurti niin tiukasti tähdentää yksilöllistä omalaatuisuutta ja yksilöllistä kehitystä. Juuri sen vuoksi hän sanoo, ettei mikään kirkko, seura taikka järjestö voi johtaa totuuteen, sillä totuus hänen kannaltaan on elämän täyttämystä.

» » »

Ja mitä on täydellisyys ihmisluonnossa? Onko meillä mitään mittapuuta sitä arvioidaksemme, onko meillä mitään tietoa, joka auttaa meitä saamaan siitä selvän? Alempien luonnonkuntien täydellisyyden arvostelemisessa tarvitaan asiantuntijaa oikean arvostelun antamaan. Ihminen, joka kykenee arvostelemaan timantin täydellisyyden, voisi olla kelvoton arvostelemaan sian taikka daalian täydellisyyttä.

Mutta jokainen ihminen ajattelee, että kun on kysymys inhimillisestä täydellisyydestä, hän täysin kelpaa ja pystyy siitä sanansa sanomaan. Jokainen ihminen olettaa itsestään selvänä seikkana, että hän kykenee tuntemaan ja arvioimaan "täydelliseksi tulleen ihmisen". Mitä oikeutusta on tuollaiseen olettamukseen? Jos hän on kyvytön arvostelemaan edes sitä, mikä sisältyy alempienkin luonnonkuntien täydellisyyteen, niin kuinka paljon kyvyttömämpi hän onkaan arvostelemaan hengen ylempien maailmoiden täydellisyyttä?

Kristityllä on käsitys Kristuksesta täydellisenä ihmisenä, mutta tuo käsitys ei perustu historialliseen tosiasiaan taikka henkilökohtaiseen tietoon, vaan teoloogiseen ideaan. Kristuksen täydellisyyttä perustellaan hänen jumaluutensa pohjalta, ei hänen inhimillisyytensä pohjalta. On täysin mahdollista ajatella täydellistä ihmistä, joka ei millään tavalla muistuttaisi Kristusta, aivan samoin kuin on mahdollista huomata täydellinen tuhatkauno, joka ei millään tavalla muistuta täydellistä ruusua.

Yleensä oletetaan, että täydellisellä ihmisellä täytyy olla kaikki viisaus, kaikki tieto, kaikki voima yhtä hyvin kuin kaikki hyveellisyyskin. Mutta minkätähden näin? Inhimillisen täydellisyyden ei välttämättä tarvitse merkitä samaa kuin kaikkivoipaisuus ja kaikkitietäväisyys. Jos se sitä olisi, olisi inhimillisen täydellisyyden päämääränä kaiken kehityksen loppu, kun se kenties on vain kohta elämän ikikehässä.

Kun Krishnamurtilta kysytään, eikö sana ""päämäärä" sisällä loppua, päätä, ja sentähden pysähdystä, vastaa hän: "Kun käytän sanaa "päämäärä", niin vaikka sillä onkin rajoitettu merkitys, en tarkoita mitään loppua sellaisenaan. Sillä ei ole mitään alkua eikä mitään loppua. Vain rajoitettu ajatus asettaa elämälle rajoituksen." Hän sanoo myöskin: "Kun kuljette jotakin kohden, on se eteenpäinmenoa; mutta kun astutte sisään siihen, jota kohden olette eteenpäin menneet, lakkaa eräänlainen eteenpäinmeno ja toisenlainen eteenpäinmeno, toisenlainen täydellisyys, alkaa. Kun kuljette kohden iäistä, on silloin halua päästä täydelliseksi; mutta kun te astutte sopusointuisuuteen iäisen kanssa, lakkaa tämä edistyvä täydellisyys, johon olette tottuneet."

Lakkaa, aivan oikein, mutta mitä tuosta lakkaamisesta seuraa? Avarampi ja kauemmas ulottuva näkykö tuosta iäisestä "olemisesta", joka ei tunne sen paremmin alkua kuin loppuakaan?

» » »

"Totuus on poluton maa", sanoo Krishnamurti. Sentähden ei kukaan voi viitoittaa toiselle sitä polkua, jota kulkien tämä on totuuden saavuttava. Eikä kukaan ihminen voi toisen puolesta nähdä tämän täydellisyyden näkyä. Jokaisella täytyy olla oma näkynsä ja jokaisen täytyy raivata oma tiensä sen saavutukseen. Nykyisellä asteellamme me elämme kokemuksemme varassa, ja ajatus kokemuksen yläpuolella olemisesta tuo meille ajatuksen kielteisyydestä, lakkaamisesta, kuolemasta. Mutta kun kokemuksen ote meitä yhä lujasti pusertaa, emme voi täydelleen antaa ilmausta sisässämme olevalle elämälle. Meidän energiamme kuluu taisteluun vankilamme rautaristikoita vastaan. Vapaana olemisen, täydelliseksi päässeenä olemisen, kokemuksen ikeen yläpuolella olemisen täytyy olla elämistä tuossa täydellisen tasapainon, täydellisen valvonnan ja hallitsemisen korkeassa vireessä, jonka Krishnamurti sanoo olevan ominaista "tosi luomiselle". Vasta sitten, kun olemme tulemassa todella luoviksi, me todella elämme.

Elämän ilmaukset ovat sisäisen elämän heijastusta. Ellei elämä sisässä vielä ole puhdasta, väkevää ja vapaata, on tuo elämä pakostakin oleva heikkoa, kehnoa, lamaantunutta ja nurinkurista. Joka ihmisen täytyy olla oma vapahtajansa, koska yksin hän itse voi vapauttaa oman sisimpänsä elämän ja antaa tuon elämän ilmauksille sen näkemyksen mukaisen muodon, jonka yksin hän voi nähdä. Kunkin ihmisen näky, kunkin ihmisen määränpää, on omalaatuinen, ja sellaista täytyy olla myöskin tuon näkemyksen toteuttamisen. Ei kukaan ihminen voi puhdistaa elämän lähdettä

toisen osalta, eikä senvuoksi kukaan ihminen voi ratkaisevasti muuttaa toista taikka vapahtaa toista. Tietenkin meihin enemmän tai vähemmän vaikuttavat omat olosuhteemme ja ympäristömme, sillä kuten muudan suuri tiedemies sen esittää: "Elämiseen alati sisältyy antamista ja ottamista luontokappaleen ja sen ympäristön kesken, taikka ilmaistaksemme sen paremmin ammattisanoilla, elimistön ja sen ympäristön kesken. Tosiaankin voisimme sanoa tätä loppumattomaksi elämän pulmaksi, — tätä hyvien suhteiden rakentamista ja ylläpitämistä elävän luontokappaleen ja sen ympäristön välillä." *

Elämisen tarkoitusperänä Krishnamurtin mukaan on ympäröivien olosuhteittemme herraksi tuleminen. Juuri sitä täydellisyys merkitsee; ja kun me olemme sen käsittäneet, ei se tiedä sitä, että me pysähtyisimme paikallemme, vaan että ensimmäistä kertaa täysin käyttäisimme hyödyksi kaikkia kykyjämme, kaikkia olosuhteitamme, kaikkia niitä elämän ilmauksia, jotka tähän asti ovat olleet meidän herroinamme. Sisäisen vapahduksen saavuttaminen tietää vapahdusta kaikesta ulkopuolisesta pakosta, ja juuri sentähden täydellisyys merkitsee vapahdusta, merkitsee elämän täyttämystä, eikä mitään muuta.

---

* Modern Science, kirj. Arthur Thomson.

OMMENIN TÄHTILEIRI.

YLEISIÄ ILMOITUKSIA

7:S KANSAINVÄLINEN LEIRI OMMENISSA (O), HOLLANNISSA

tiistaista HEINÄKUUN 29 p:stä torstaihin ELOKUUN 7 p:ään 1930.

I. VALMISTAVA OHJELMA

Tiistai heinäkuun 29 p.:	TULO (Tulokkaita ei päästetä leirialueelle kello 20 jälkeen). Päivällinen kello 18.	
Keskiviikko heinäkuun 30 p.:	LEIRIN avaus.	
Muut päivät:	Aamuisin: esitelmiä. Iltapäivät: vapaat. Illat: Leirituli.	Lopullinen leiriohjelma saatavissa leirille saavuttaessa.
Sunnuntaina elokuun 3 p.:	VIERAILIOIDEN PÄIVÄ: Katso ilmoituksia *Kansainvälisen Tähtilehden* heinäkuun ja elokuun numeroista.	
Torstaina elokuun 7 p.:	LÄHTÖ.	

II. REKISTERÖIMINEN

TÄRKEÄ ILMOITUS: NE JOTKA HALUAVAT ILMOITTAUTUA OSANOTTAJIKSI LEIRILLE TULISI HETI KIRJOITTAA SIITÄ LEIRI-ASIAMIEHELLE (KATSO LISTAA TÄMÄN ILMOITUKSEN LOPUSSA) PYYTÄEN ILMOITUSKAAVAKKEITA SEKÄ REKISTERÖIMISTÄ KOSKEVAA TARKKAA TIEDONANTOA. LOPULLINEN REKISTERÖIMISTÄ KOSKEVA ILMOITUS MYÖTÄLIITTÄEN TÄYDEN MAKSUN, ON LÄHETETTÄVÄ ENNEN KESÄKUUN 30 P:ÄÄ.

1. LEIRI-ASIAMIEHET: Rekisteröimisen helpoittamiseksi on nimitetty Ommenin leirin asiamiehet eri maihin. Näistä luettelo tämän ilmoituksen lopussa. Rekisteröiminen tulisi tapahtua heidän välityksellään.

1. EHDOT: Rekisteröiminen on riippuvainen siitä, että hakija hyväksyy leirin säännöt ja asetukset ja että tähtileirin johtokunta hyväksyy hakijan.

3. REKISTERÖIMISMAKSU: Hollannin Fl. 40:— kymmenen päivän ajalta. Tähän maksuun sisältyy tavallinen leirivuode yhteisessä teltassa toisten kanssa, sekä kasvisravinto. Rekisteröimistä koskevia yksityistietoja lyhemmältä ajalta antaa leiri-asiamies.

4. MAKSU TOIMISTOMENOISTA: Asiamiehen harkinnan mukaan kannetaan maksu, joka ei saa ylittää Hollannin FL. 1:50 (Smk. 25:—) toimistomenojen y.m. korvaamiseksi.

5. MYÖHÄISET REKISTERÖIMISMAKSUT: Ilmoituksia, joita vastaanotetaan kesäkuun 15 p:n jälkeen heinäkuun 30 p:ään kannetaan ylimääräinen maksu Fl. 5:—.

6. PERUUTUSMAKSUT: Rekisteröimisperuutuksista, joita *vastaanotetaan* ennen 1 p:ää heinäkuuta, maksetaan takaisin Fl. 35:—. Erikoisista mukavuuksista suoritetut maksut samoin kuin myöhäiset rekisteröimismaksut maksetaan takaisin kokonaisuudessaan. Peruutuksista, jotka tehdään kesäkuun 30 p:n jälkeen, ei makseta mitään takaisin.

7. REKISTERÖIMISAIKA: Ilmoituksia voi tehdä helmikuun 1 p:stä kesäkuun 30 p:ään. Ilmoituksia, jotka *vastaanotetaan* kesäkuun 30 p:n jälkeen, ei hyväksytä. Päivä, jolloin on vastaanotettu täysi maksu rekisteröimisestä, lasketaan rekisteröimisen kuittauspäiväksi.

8. KORKEIN MÄÄRÄ OSANOTTAJIA: Ommenin leirin rekisteröimisluku v. 1930 on rajoitettu kolmeen tuhanteen (3000). On suotavaa, että ilmoittaudutaan niin pian kuin mahdollista helmikuun 1 p:n jälkeen.

9. ERIKOISIA TOIVOMUKSIA: Mitään takeita ei voida antaa telttojen tai vuoteitten erikoisesta sijoittamisesta. Hakemuksia, joissa tällaiset vaatimukset ovat *ehtoina* ei voida hyväksyä.

10. LASTEN REKISTERÖIMINEN: Jokaisesta lapsesta (7:stä 18 vuoteen) jotka seuraavat vanhempiaan kannetaan rekisteröimismaksuna Fl. 25:—, lukuunottamatta mahdollisia ylimääräisiä maksuja jos sellaisia on. Lapsien suhteen leirin perheosastossa katso pykälää 14.

11. OMATALOUS LEIRI: Tämän rekisteröimisen suhteen on käännyttävä suoraan leirin johtajan puoleen osoitteella: Eerde, Ommen, Holland. Huomioon otetaan vain erikoisia tapauksia.

III. MAJOITUS

12. LEIRI OSASTOT: Leiri on jaettu neljään osastoon: (a) Naisten osasto, (b) miesten osasto, (c) naineitten osasto, (d) perheosasto. Erikoisia telttoja voi saada jokaisessa näissä osastoissa. Katso pykälä 15.

13. NAINEITTEN OSASTO: Ne jotka ilmoittautuvat naineitten osastoon tulee suorittaa ylimääräinen maksu erikoisesta teltasta, katso pykälä 15. Naineitten osastossa ei nimittäin ole tavallisia telttoja.

14. PERHEOSASTO: Perheosasto on erotettu niitä varten, joilla on monta lasta ja jotka eivät ole ilmoittautuneet Omatalous leiriin, vaan jotka haluavat saada ateriansa lapsineen ruokateltoissa kuten tavallisesti. Tämä osasto on läheisyydessä, ja siihen on yhdistetty lasten leikkikenttä, jota vartioi vapaaehtoinen holhooja. Vanhemmat ovat luonnollisesti kuitenkin vastuussa lastensa käytöksestä. Rekisteröiminen perheosastoon on sama kuin tavallinen rekisteröiminen (katso osasto 2.). Perheiden, joiden jäsenlukumäärä on *alle viiden henkilön*, on suoritettava tavallinen erikoistelttojen maksu. Katso pykälä 15. Jos *viisi tai useampia henkilöitä* liittyy yhteen muodostaen yhden tai useamman perheryhmän, asuen samassa teltassa, ei suoriteta ylimääräistä maksua erikoisteltasta.

15. ERIKOISET TELTAT: Erikoisia yksityisiä telttoja voi tilata erikoismaksua vastaan alla seuraavan hintaluettelon mukaan. Tämä maksu ynnä tarkka selostus halutun teltan suuruudesta on lähetettävä rekisteröimiskaavakkeen mukana.

		Suuret teltat.	Pienet teltat.
Yksi henkilö	Leirin ajaksi	Fl. 30: —	Fl. 20: —
Kaksi henkilöä, *kukin*	„ „	„ 20: —	„ 15: —
3 tai 4 henkilöä, *kukin*	„ „	„ 15: —	———

16. OMAT TELTAT: Ne jotka aikovat tuoda mukanaan omat telttansa tulee mainita siitä rekisteröimisilmoituksessaan. Omat teltat on lähetettävä etukäteen varustettuna *varmalla osoitteella,* ja tulee ne lähettää Ommeniin ennen heinäkuun 10 p:ää. Koska nämä teltat useimmiten ottavat tavallista suuremman tilan, tulee sitä varten lähettää rekisteröimisilmoituksen mukaan Fl. 10: —. Leirihenkilökunta pystyttää ne ja hankkii niihin leirivuoteet ja patjat.

17. MAJOITUS LEIRIN ULKOPUOLELLA: Huonetilaukset ulkopuolella leirin tulee tapahtua *yksinomaan* American Express Company'n välityksellä osoitteella: Beursplein, Rotterdam, Holland. Ennenkuin tilaukset merkitään, tulee lähettää koko rekisteröimismaksu Fl. 40: —, ynnä Fl. 30: — maksuna huoneesta (kymmenestä päivästä tai vähemmän) yhdessä rekisteröimisanomuksen mukana, sekä saatava koko summaa käsittävä kuitti. Kuitin numero on ilmoitettava American Express Company'lle. Kaikki huoneitten tilaustaa koskeva kirjeenvaihto on lähetettävä American Express Company'lle *eikä* leirin johtajalle, hotelleihin tai yksityisiin taloihin. Ei leirin johtaja eikä American Express Company voi mennä takuuseen huoneista, mutta luonnollisesti järjestellään asiat niin hyvin kuin mahdollista. Jokainen henkilö, joka on asianmukaisesti rekisteröity ja joka asuu leirialueen ulkopuolella, on oikeutettu saamaan leirivuoteen yhteisessä teltassa leirillä, *jos hän pyytää sitä rekisteröimistilaisuudessa.*

18. LEIRIMAJA: Ne jotka omistavat *leirimajojen* omistuskirjeen tulee mainita rekisteröimisilmoituksessaan niiden nimet, jotka tulevat asumaan heidän majoissaan.

IV. LEIRIVARUSTEET

19. LEIRIVARUSTEET: Kuppi, lautanen, lusikka, kahveli, veitsi, sähkölamppu, lakanat, huopapeite, saippua, pyyhenliinat j.n.e. Kaikkia näitä tarpeita saa ostaa leirin myymälästä. Yöt voivat olla kylmät heinäkuussakin. *Huopapeitteitä* voi vuokrata leirin varastohuoneesta, mutta vain *poikkeustapauksissa.*

V. LEIRILLE SAAPUMINEN JA MATKATAVARAT

20. JUNIEN SAAPUMINEN: Tungoksen välttämiseksi pyydetään niitä, jotka saapuvat ylimääräisillä junilla ystävällisesti pysymään paikoillaan tavaroineen, kunnes heitä käsketään jättämään vaunut. Erikoiset vaunut vievät matkustajat leirille, jossa ne tyhjentyvät yksitellen jottei synny tungosta pienellä asemasillalla.

21. SAAPUMINEN HOTELLEIHIN TAI MAJATALOIHIN: Ne, jotka asuvat hotelleissa tai yksityisissä taloissa, tulee ilmoittautua erityiseen rekisteröimistoimistoon Ommenin asemalla (tehkää tiedusteluja saavuttuanne). Tämä tulee tehdä ennenkuin lähtee hotelliin tai leirille.

22. SAAPUMINEN OMATALOUS LEIRIIN: Saapumisrekisteröiminen omatalous leiriin, tulisi tapahtua yleisessä rekisteröimisteltassa, joka sijaitsee lähellä leirin

pääsisäänkäytävää. Matkatavarat viedään omatalousleiriin moottorivaunuilla, mutta vain siinä tapauksessa että tavaroihin on kiinnitetty *erikoinen omatalous*-nimi merkki *(keltainen)*.

23. AUTOMAKSUT: Automaksuista leirille saavuttaessa suoritetaan Fl. 0:50, joka maksetaan autonkuljettajalle. Sama maksu suoritetaan jälleen lähtiessä.

24. MATKATAVAROITTEN NIMIMERKIT: Kunkin erikoisesti tilatun leiri osaston eriväriset matkatavaroitten nimimerkit lähetetään silloin kun rekisteröiminen tapahtuu. Näitten nimimerkkien käyttäminen, niinkuin alhaalla ilmenee, säästää aikaa ja vaivaa lunastaessaan tavaransa leirillä.

Naisten osasto	VALKOINEN	merkki
Miesten osasto	SININEN	„
Perheosasto	VALKOINEN- JA KELTAINEN	„
Naineitten osasto	VALKOINEN- JA SININEN	„
Leirimajat	VIHERIÄ	„
Hotellit ja ulkopuolella leiriä olevat ...	VAALEANPUNAINEN	„
Omatalousleiri	KELTAINEN	„

Matakatavarat tulee olla selvästi nimileimalla merkityt. Vaikka ollaankin mitä varovaisempia ei Ommenin Tähtileirin toimikunta voi olla vastuussa matkatavaroiden hukkumisesta.

25. VAKUUTETUT MATKATAVARAT: Kaikki vakuutetut matkatavarat tulisi olla merkityt OMMEN (O) sekä selvällä nimimerkillä: omistajan nimi sekä rekisteröimiskuitin numero. Yhden hengen matkatavarat tulisi olla rekisteröity jokaisessa rautatiekuitissa, koska nopea ja täsmällinen jakelu leirillä muutoin on mahdoton.

26. ETUKÄTEEN LÄHETETTY MATKATAVARA: Matkatavarat, jotka lähetetään etukäteen, tulee saapua Ommeniin ennen heinäkuun 10 p:ää ja tulisi olla selvästi merkitty:

FRANCO BESTELGOED	*Omistajan nimi* STAR CAMP. OMMEN (O)
Rekisteröimiskuitti N:o	

27. MATKATAVAROIDEN SÄILYTYSPAIKKA: On olemassa paikka, jossa säilytetään suuret matkatavarat ja joka on auki määrätyt tunnit joka päivä (katso leiriohjelmaa saavuttuessa). Näihin matkatavaroihin tulisi olla merkitty: omistajan nimi, rekisteröimiskuitin numero ja sana WANTED kirjoitettuna suurilla kirjaimilla (ainakin 2 cm. korkuiset) erikoiselle nimilapulle.

VI. LEIRIMUKAVUUDET

28. POSTI JA SÄHKÖLAITOS: Leirillä on virallinen kyläpostitoimisto, mutta leiriin osaaottajia vakavasti pyydetään toimimaan niin, että heille saapuisi leirin aikana niin vähän kirjeitä ja lehtiä kun mahdollista.

29. PANKKI, RAHANVAIHTO, MATKATOIMISTO: American Express Company toimii leirin raha- ja matka-agenttina. Tämän yhtiön toimistossa leirillä on nähtävänä ilmoitustaululle merkityt tiedonannot rahankurssista, sekä 1:n, 2:n ja 3:nnen luokan matkalippujen hinnat Europan suurimpiin kaupunkeihin. Kaikki vali-

tukset rahankurssien ja matkahintojen suhteen olisi heti ilmoitettava leirin aikana leirin toimistoon, *päivämäärä ja yksityiskohdat mainittuina.* Leirin sulkemisen jälkeen ei voida taata mitään apua.

30. SHEKKIEN LUNASTUS: Shekit jotka eivät nouse yli Smk. 10,000: —, ja jotka on asetettu hyvin tunnetun pankin nimeen, lunastetaan tai hyväksyy American Express Company'n rahastonhoitaja leirin aikana. *Henkilökohtaisia shekkejä ei lunasteta.* Huomio olisi kiinnitettävä siihen mukavuuteen, minkä American Expressin matkashekit myöntävät.

31. PESU: Pesuteltta on olemassa ja siinä voidaan pestä ja silittää vaatteita. Vaatteitten pesu kylpyhuoneissa ei ole sallittu.

32. AUTOTALLIT: Autosuojat sijaitsevat lähellä portteja A ja C ja voidaan niitä vuokrata leirin ajaksi Fl. 24: — (Smk. 385: —). Vaatimukset tulisi merkitä ja maksu suorittaa rekisteröimisilmoitusta tehdessä. Autotalleja, joita ei ole tilattu etukäteen, ei ole saatavissa.

VII. TOIVOMUKSIA JA MÄÄRÄYKSIÄ

33. EI ELÄIMIÄ: Ei minkäänlaisia eläimiä saa tuoda leiriin.

34. REKISTERÖIMÄTTÖMIÄ LEIRILÄISIÄ: Henkilöt, jotka pitävät luonaan teltoissaan sellaisia, joita ei ole asianmukaisesti rekisteröity, pyydetään jättämään leirin vieraittensa mukana.

35. SAIRAUS: Henkilöiden, jotka ovat vakavasti sairaita tai potevat jotakin vakavaa tautia, ei sallita tulla leirille.

36. MOOTTORIPYÖRÄT: Lukuunottamatta saapumis- ja lähtöpäivää, ei moottoripyöriä saa käyttää leirialueen sisällä.

37. YKSITYISET OSASTOT MIEHIÄ JA NAISIA VARTEN: Leirin aikana on naisten osaston teltat katsottava tarkoin yksityisiksi, samoin kuin miesten osaston teltat. Vierailu toisesta osastosta toiseen on kielletty, koska se tuottaa epämukavuutta muille telttojen asukkaille. Naineitten osasto on varattu naineita varten. Katso pykälää 13.

VIII. VAPAAEHTOISET TYÖNTEKIJÄT

38. AIKA ENNEN JA JÄLKEEN LEIRIN: Ainoastaan työntekijät, jotka ovat saaneet leirinjohtajan *kutsun,* ovat oikeutetut oleskelemaan paikalla ennen ja jälkeen leiripäivien. Ketään, jolla ei ole tällainen erikoinen kutsu, ei päästetä leiriin ennen heinäkuun 29 p:ää eikä liioin sallita jäädä leirille elokuun 7 p:n jälkeen.

39. LEIRIPALVELUS: Koska on suuri määrä työtä suoritettava leiriä varten ja koska leirin pitäminen on mahdollinen vain kykenevän ja kokonaan vapaaehtoisen työn avulla, toivomme, että jokainen on innokas suorittamaan jonkun osan siitä. Jotta etukäteen tietäisimme, mitä apua voimme saada, pyydämme niitä, jotka todella tahtovat auttaa, valitsemaan työnsä siitä työluettelosta, joka seuraa alla, ilmoittaen sen numerolla rekisteröimishakemuksessaan.

Ellei riittävä määrä vapaaehtoisia työntekijöitä ilmaannu, on jokaisen, joka on alle kuusikymmentä vuotta, valmistauduttava pyydettäessä auttamaan leirityössä.

LEIRITYÖN LAJITTELU

LUOKKA	TYÖ	TUNNIT	LUKUMÄÄRÄ
1:	Ne jotka ovat valmiit tekemään mitä työtä tahansa mihin aikaan tahansa, senkin uhalla, että mahdollisesti tulevat estetyksi olemasta läsnä esitelmä- tai muissa tilaisuuksissa.		
2:	Ne jotka ovat valmiit tekemään mitä työtä tahansa *paitsi* esitelmien aikana.		
3:	Kyökki ja ruokateltat	7—10 a.p.	100
4:	" " "	12— 3 j.p.p.	100
5:	" " "	5— 8 j.p.p.	100
6:	Valvonta kylpyaikoina	6— 8 a.p.	6
7:	" "	8— 9 a.p.	6
8:	Kylpyhuoneitten ja mukavuuslaitteiden tarkistelu	Tarkistelu monta kertaa päivässä	3
9:	Oppaita (esitelmäteltoissa j.n.e.)	Esitelmien aikana	20
10:	Ruoan kuljetus	Aterioitten aikana	25
11:	Pikakirjoittajia ja konekirjoittajia toimistoon	Aamulla	2
12:	" " "	Iltapäivällä	2
13:	Puhelin toimistoon	8—10 a.p.	2
14:	" "	10—12 a.p.	2
15:	" "	12— 2 j.p.p.	2
16:	" "	2— 2 j.p.p.	2
17:	" "	4— 6 j.p.p.	2
18:	" "	6— 8 j.p.p.	2
19:	Pikakirjoittajia esitelmien aikana (ainoastaan kyvykkäät.)	Esitelmien aikana	10
20:	Sairaanhoitajattaria sairaalaan	Tunnit määrää toimisto	12
21:	Toimisto sanansaattajia	8—11 a.p.	2
22:	" "	11— 2 j.p.p.	2
23:	" "	2— 5 j.p.p.	2
24:	" "	5— 8 j.p.p.	2
25:	Matkatavarateltaan (vahvoja miehiä)	Joka toinen päivä	10
26:	Kenttäravintola: apulaisjohtajia ja apulaisia	Koko päivän paitsi ei esitelmien aikana	44
27:	Kenttäravintola tarjoilijoita: (poikia)	" " " " " "	20
	" " (tyttöjä)	" " " " " "	20
28:	Auto-bussien ohjaajia	Saapumis- ja lähtöpäivinä koko päivän, muut päivät pääasiallisesti aamuin ja illoin	12
29:	Oppaita	Ainoastaan saapumispäivänä	30
30:	Porttivartijoita	Vuorotellen, 8 a.p.—1 j.p.p. toisena päivänä ja 1 j.p.p.—6 j.p.p. toisena päivänä	100
31:	"	Iltaisin 6—10 j.p.p. joka toinen päivä	9
32:	"	Yöllä, 10 j.p.p.—8 a.p. Saa nukkua silloin, kun ei kukaan pyri leiriin	12
33:	Päivä vartija	Aika: 6 a.p.—2 j.p.p. tai 2—10 j.p.p. Vain kerran jos on tarpeeksi ilmoittautujia. Ilmoittauduttava myöskin kerran päivässä mahdolliseen ylimääräiseen työhön	60

LUOKKA	TYÖ	TUNNIT	LUKUMÄÄRÄ
34:	Yövahti (Ilmoittajien tulee osata joko englannin tai hollannin kieltä)	4 tuntia, yksi yö kolmesta, jos mahdollista	36
35:	Tapaturmaosasto (myrskyn tai tulen varalta.) Ainoastaan sellaisia, jotka ovat tottuneet tapaturmatilanteita käsittelemään	Ilmoittauduttava heti, kun tapaturmamerkki annetaan	50
36:	Postitoimistoapulaisia (Ainoastaan hollantilaisia)	Postitoimisto tunneilla, 12—1 j.p.p. tai 4:30—6 j.p.p.	25
37:	Kadotettu ja löydetty tavara	11:30 j.p.p.—12:30 j.p.p.	4
	„ „ „ „	tai 4—5 j.p.p.	4
38:	Tekniilliset asiantuntijat		4
39:	Tottuneet leikkienjohtajat	Iltapäivisin	10
40:	Yleinen reservi (valmis tekemään mitä työtä tahansa, silloin kun työtä on. Kokoontuvat neuvottelemaan työstä joka aamu 9:30.		
		6— 8 a.p.	3
41:	„ „ „ „	8—10 a.p.	3
42:	„ „ „ „	10—12 a.p.	3
43:	„ „ „ „	12— 2 j.p.p.	3
44:	„ „ „ „	2— 4 j.p.p.	3
45:	„ „ „ „	4— 6 j.p.p.	3
46:	„ „ „ „	6— 8 j.p.p.	3
47:	„ „ „ „	8—10 j.p.p.	4
48:	Lippujen valvoja	Aamuin ja illoin	2
49:	Toimiston puhdistaminen	Aikaisin aamulla	8
50:	Autopalvelus (niille jotka omistavat automobiilejä)	Kaikkina aikoina pitkin päivää milloin Leirinjohtokunta sitä tarvitsee	
51:	Varastonhoitajan apulaisia	Aika määrätään myöhemmin	3

LEIRIN JOHTAJA,
OMMENIN TÄHTILEIRIN TOIMIKUNTA,
OMMEN (O) HOLLANTI.

OMMENIN TÄHTILEIRISÄÄTIÖN ASIAMIEHET:

BELGIA:	Mme. Juliette Hou, 84, Ave. de Floréal, Brussels Uccle
BRASILIA:	Sr. A. de Souza, Rua Sta. Alexandrina 221, Rio de Janeiro
ENGLANTI:	Mrs. Gertrude Roberts, 6 Tavistock Square, London WC-1
ESPANJA:	Sr. Francisco Rovira, Apartado No. 867, Madrid
HOLLANTI:	Mrs. C. Kroesen-van Goens, Leuvenschestraat 37, Scheveningen
INTIA:	Mr. N. S. Rama Rao, c/o Star Office, Adyar, Madras S.
IRLANTI:	Mr. Leslie Pielou, 13 Sandford Road, Ranelagh, Dublin
ISLANTI:	Mrs. A. Sigurdardottir Niellson, Laugarnesi, Reykjavik
ITALIA:	Dr. Pietro Cragnolini, 35 Viale Campania, Milan 133
ITÄVALTA:	Dr. Richard Weiss, Schelleingasse 9, vii-6, Vien IV
JUGOSLAVIA:	Miss Jelisava Vavra, Primorska Ulica 32, Zagreb
KREIKKA:	Mr. Paris Hadjipetros, Hermes St. 35, Athens
LATVIA:	Miss Vera Meyer-Klimenno, Lacplesa'iela 23 dz. 6, Riga
LUXEMBURG:	Mr. Mathias Brenner, 168 Route de Thionville, Luxemburg-Bonnevoie
NORJA:	Dr. Lilly Heber, P. O. Box 34, Blommenholm
PUOLA:	Mrs. H. Boloz Antoniewicz, Moniuszki 4/7, Warsaw
RANSKA:	Mme. Zelma Blech, 21 Avenue Montaigne, Paris VIII
RUOTSI:	Miss Noomi Hagge, Villagatan 17, Stockholm
RUMANIA:	Mr. E. Betram, 29 rue de Longchamps II, Neuilly 5, Seine *France*
SAKSA:	Mr. James Vigeveno, 7 Viktoriastrasse, Berlin-Neubabelsberg
SKOTLANTI:	Mrs. Jean Bindley, 12 Albert Terrace, Edinburgh
SUOMI:	Mrs. Magda Aspelin, 3 Pormestarinrinne, Helsingfors
SVEITSI:	Mlle. Helen Rochat, 31 Riant Parc, Geneva
TANSKA:	Mr. Otto Viking, Villa "Jomsborg", Nakskov
TSHEKKO-SLOVAKIA:	Mr. Joseph Skuta, Ostrava-Kuncicky
U.S.A.:	Mr. Ernest Osborne, Room 1526, 100 E. 42nd St., New York City
UNKARI:	Mrs. Ella von Hild, 9 Ferem Korut 5-2-II, Budapest
URUGUA:	Sr. Adolfo Castells, Agraciada 2469, Montevideo
WALES:	Miss E. C. Owen, 26 Winchester Avenue, Roath, Cardiff
VENÄJÄ:	Mme. Barbara Poushkine, 42 rue de la Montagne, Ste. Genevieve, Paris V, *France*
VIRO:	Miss Margaret Kendler, c/o P. Irtel von Brenndorf, G. Scheel & Company, Tallinn

OMMEN STARCAMP FOUNDATION *Eerde, Ommen, Holland.*

Seuraavissa numeroissa julkaistaan luettelo täydellisempänä.

KANSAINVÄLISEN TÄHTILEHDEN

ERI KIELISET PAINOKSET

BRASILIA:	*Portugalilainen* Senor A. de Souza, Rua Santa Alexandrina 221, Rio de Janeiro
CUBA:	*Espanjalainen* Dr. Damaso Pasalodos, Consulado 18, Altos, Apartado 2474
HOLLANTI:	*Hollantilainen* Mrs. J. M. Selleger-Elout, De Reigertoren, Bergen, N. H.
ITALIA:	*Italialainen* Mrs. R. B. Koechlin, Via Lavinia 43-B, Genoa
NORJA, RUOTSI, TANSKA:	*Skandinavialaiset kielet* Dr. Lilly Heber, Mrs. Olga Knudsen, Box 34, Blommenholm, Norja
PUOLA:	*Puolalainen* Mrs. H. Boloz Antoniewicz, Moniusxki 4/7, Warsaw
RANSKA:	*Ranskalainen* Mme. Zelma Blech, 21, Avenue Montaigne, Paris VIII
RUMANIA:	*Rumanialainen:* Mrs. Stefania Rusu, Piata Lahovary N:o 1, loc. 10, etaj 2, Bucharest 1
SAKSA:	*Saksalainen* Dr. Annie Vigeveno, Viktoriastrasse 7, Berlin-Neubabelsberg
SUOMI:	*Suomalainen* Neiti Helmi Jalovaara, Katajanokankatu 8, Helsinki
VENÄJÄ:	*Venäläinen* Mme. Barbara Poushkine, 42 rue de la Montagne, Ste. Genevieve, Paris V, France

TÄHDEN KUSTANNUSYHTYMÄN (The Star Publishing Trust)

ASIAMIEHET:

AUSTRALIA:	Mr. John Mackay, Myola, 2 David Street, Mosman, N.S.W.
BRASILIA:	Sr. A. de Souza, Rua Santa Aleksandrina 221, Rio de Janeiro
CUBA:	Dr. Damaso Pasalodos, Consulado 18, Altos, Apartado 2474, Havanna
ENGLANTI, WALES ja IRLANTI:	Mrs. Gertrude Roberts, 6, Tavistock Square, London, W.C. 1
HOLLANTI:	Mr. M. Ch. Bowman, Alkmaarsche Straat 1, Scheveningen
ITÄVALTA:	Dr. Richard Weiss, Schelleingasse 9, VII—6, Vien IV.
NORJA:	Dr. Lilly Heber, Box 34, Blommenholm
RUMANIA:	Mrs. Stefaina Rusu, Piata Lahovary N:o 1, Bukarest IL.
PUOLA:	Mrs. H. Boloz Antoniewicz, Moniuszki 4/7, Warsaw
RUOTSI:	Miss Noomi Hagge, Villagatan 17, Stockholm
SAKSA:	Mr. James Vigeveno, Viktoriastr. 7, Berlin-Neubabelsberg
SUOMI:	Neiti Helmi Jalovaara, Katajanokank. 8. Helsinki.
TANSKA:	Mr. Marius Andersen, Aaboulevard 22, Kööpenhamina N.
UNKARI:	Mrs. Ella von Hild, 9 Ferem Korut 5—2 II, Budapest.
SKOTLANTI:	Mrs. Jean Bindley, 12, Albert Terrace, Edinburgh
UUSI SEELANTI:	Miss E. Hunt, 171 Idris Road, Papanui, Christchurch
YHDYSVALLAT:	Mr. E. Osborne, Room 1526, 100 E. 42nd St., New York City

Ensi numerossa julkaistaan asiamiesluettelo täydellisempänä.

Helsinki 1930, Oy. Gutenberg

KANSAINVÄLINEN

TÄHTILEHTI

HELMIKUU

1930

KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI

JULKAISEE ALKUPERÄISIÄ SELOSTUKSIA KRISHNAMURTIN LUENNOISTA JA PUHEISTA
ESITTÄÄ KRISHNAMURTIN ELÄMÄNKATSOMUSTA JA SEN VALOSSA TUTKII NYKYAIKAISEN AJATTELUN SUUNTIA
SELOSTAA KRISHNAMURTIN TOIMINTAA

KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI on suomalainen painos monessa maassa samanaikaisesti ilmestyvästä aikakauslehdestä. Sen englantilainen painos ilmestyy Hollannissa, Ommenin Eerdessä ja ovat sen toimittajina Lady Emily Lytuens sekä D. Rajagopal, M. A., L. L. B. (Cantab), jotka muodostavat kansainvälisen toimituskunnan. Kustantaja: The Star Publishing Trust.

Lehden toimittajat eivät ole vastuussa mistään mielipiteistä, joita esitetään kirjoittajan nimellä varustetuissa kirjoituksissa.

Edelleen, Krishnamurti haluaa painostaa, ettei häntä voida pitää vastuussa kirjoituksista, jotka sisältävät hänen puheitaan tai kirjoituksiaan, elleivät ne ole varustetut hänen nimikirjoituksellaan. Selostettaessa hänen puheitaan pyritään esittämään hänen ajatuksensa mahdollisimman täsmällisesti.

KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI ilmestyy v. 1930 10—12-numeroisena laajana aikakauslehtenä. Se voidaan tilata postitoimistoista, asiamiehiltä ja lehden toimitukselta os.: Vuorikatu 5. B. Helsinki, Tilaushinta Smk. 50:— 1/1 vsk., sekä Smk. 30:— 1/2 vsk. Amerikassa Doll. 2:— 1/1 vsk. Asiamiespalkkio on vähintään 5 vuosikerrasta 20 %.

KANSAINVÄLISEN TÄHTILEHDEN vastaava toimittaja Suomessa on Helmi Jalovaara, osoite Vuorikatu 5. B. Helsinki.
Kustantaja TÄHDEN KUSTANNUSTOIMISTO.

KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI N:o 2. HELMIKUU 1930.

Oi ystävä,
hartaasti odotan sua.

Tuo pitkä kiito kilpaa ajan kanssa,
kisa lakkaamaton kera avaruuden tuulten,
tuo taakka yksinäisen murheen
ja poiminta riemujen:
ohi on se nyt, ja sinua varron
kuin kuivunut maa sateiden saavuntaa.

Rakkaus, joka raiskaa armautensa muodon,
ne uhrit, joilla tahdotaan sisäinen ajatuksen pelko tyynnyttää,
nuo turhat toiveet, joista puuttuu ymmärrys,
näyt ja unelmat, joilla aina on ihmishaahmo,
kuolema, joka synkeyttä luo elämään;
ne ovat ohitse, ja sinua varron
kuin lootus yön ilmaa viileää.

Oi ystävä, kuule mua.
Minä odotan sua
kuin lunten peittämä huippu laaksossa rauhaisassa.

— J. KRISHNAMURTI.

Kuulkaa!

Elämä yhtä on.
Ei ole sillä alkua, ei loppuakaan,
omassa sydämessäsi elää alkulähde ja määränpää.
Sinut kietonut on
pimeys sen avaran kuilun.
Elämällä ei ole uskoa, ei uskontunnustusta ainoatakaan.
Se ei kuulu mihinkään kansallisuuteen,
se ei kuulu kirkkoon ainoaankaan;
sitä ei sido syntymä, kuolema,
se ei ole miestä, ei naista.

Voitko kietoa "vedet vaatteeseen"
tai "koota kouriisi tuulen"?

Oi ystävä, vastaa.

Juo lähteestä Elämän.
Tule,
minä näytän tien.

Elämän viitta kaiken verhoaa.

— J. KRISHNAMURTI.

ELÄMÄN PULMA

KYSYMYKSIÄ JA VASTAUKSIA.

(J. KRISHNAMURTI)

JOHDANTOA.

Niistä kysymyksistä, joita minulle on esitetty pitkin maailmaa, saadaan nähdä, miten harvat ihmiset todellakin halajavat ymmärtää ja saavuttaa elämän tosi vapautta. He tuovat esille lainauksia muinoisista pyhistä kirjoista ja oppineiden auktoriteettien lausunnoista sekä panevat minut ja ne vastakkain, ja he kuvittelevat siten tuoneensa esiin omat pulmansa. Mutta niiden, jotka tahtovat ymmärtää elämää, täytyy etsiä totuutta näiden ahtaiden perinnäisten muurien ulkopuolelta, vanhempien ojennusnuorista irrallaan, olkoot nämä vanhemmat miten oppineita, miten viisaita tahansa.

Opetukseni ei ole sen paremmin mystillistä kuin okkultistakaan, sillä olen sitä mieltä, että sekä mystisismi että okkultismi ovat ihmisten totuudelle asettamia rajoituksia. Elämä on tärkeämpää kuin mitkään uskomukset tai dogmit, ja päästääksenne elämän täyteen heilimöintiinsä täytyy teidän vapauttaa se uskomuksista, auktoriteetista ja traditiosta. Mutta niiden, joita nämä sitovat, on vaikea ymmärtää totuutta.

Minun vastaukseni kaikkiin niihin kysymyksiin, joita minulle on esitetty, eivät perustu oppineiden kirjojen eivätkä vakiintuneiden mielipiteiden auktoriteettiin. Olen löytänyt vapautuksen ja astunut siihen valtakuntaan, missä on iäinen onni, ja tahdon auttaa toisia ymmärtämään asioita siltä näkökannalta.

Kun olen vapaa traditioista ja uskomuksista, haluan päästää muita ihmisiä vapaiksi noista uskomuksista, dogmeista, uskontunnustuksista ja uskonnoista, jotka panevat elämälle ehtoja. Yksinomaan siltä näkökannalta puhun, enkä halusta uuden opin kehittelemiseen taikka uuden auktoriteetin tyrkyttämiseen. Kun olen päässyt pois kaikista rajoituksista, on pyyteenäni päästää kaikki ihmiset vapaiksi.

En ole mikään oraakkeli ratkaistakseni kaikki pulmat. Halajan saattaa ihmiset ajattelemaan omasta takaa. Toivon heidän tekevän kysymyksiä aivan niistä asioista, joita he pitävät kalleimpina ja arvokkaimpina, niin että kun he ovat epäilystä viljelleet, vain se, millä on iäinen arvo, jäisi pysymään.

— *J. Krishnamurti.*

Kysymys: Onko Opettajan neuvoma suora polku kaikkien kuljettavaksi, eli voiko se olla kaikille hyödyllinen?

KRISHNAMURTI: Ainoa polku on elämänymmärrys, ja tuo polku on sisimmässänne — ei ulkopuolellanne — ja luonnollisestikin tuo polku on kaikkien kuljettavaksi, eikä vain harvojen etuoikeutettujen, älykkäiden, hartaiden, mystikkojen, okkultistien tai tiedemiesten. Se on jokaisen kuljettavaksi. Vain senvuoksi, että uskolla olette tehneet elämän sotkuiseksi, on teillä vastassanne nämä lukemattomat mutkikkaisuudet.

Kysymys: Kuinka voi sellaisen väitteen saada sopusointuun sen tosiasian kanssa, että eri kehitysasteilla olevat ihmiset kaipaavat erilaisia opetuksia?

KRISHNAMURTI: Mitä ovat nämä erilaiset opetukset, joita kaivataan? Te teette itsestänne muusta ihmiskunnasta eroavia jakamalla ihmiset parempiin ja tavallisiin ihmisiin. Tavallinen ihminen halajaa olla onnellinen, samoin kuin tekin halajatte olla onnellisia. Mikäpä siis on erona? Tavallinen ihminen halajaa päästä pakoon elämän tuskastuttavuutta, ahtautta, rajoituksia. Samaa halajatte tekin. Jos keskustelette tavallisen ihmisen kanssa, ilmaisee hän samoja pyyteitä, joita teilläkin on. Ehkäpä juuri senvuoksi, että olette menettäneet kosketuksenne tavallisen maailmanihmisen kanssa, te kuvittelette olevanne toisella tasolla. Kun te pidätte eräitä nimilippuja te kuvittelette olevanne toisella tasolla. Kun te pidätte eräitä nimilippuja — teosofi, hindulainen, buddalainen, kristitty — te luulette, että olette jollakin ihmeen tavalla muista eroavia, että olette äkkiä muuttuneet näihin yhdistyksiin liittymällä. Olette aivan samanlaisia kuin ken muu tahansa kadulta. Te halajatte ymmärtää elämää, ja samaa halajaa kadunkulkijakin; ja siinä on riittävä syy olla tunteissaan ystävällinen.

Koska Rakas on täällä läsnä, on aika sellaisenaan hetkeksi kadonnut. Kun te kuljette kohden totuutta, on ajalla pätevyytensä, syntyy karmaa. Mutta kun te kykenette omalta kohdaltanne rakentamaan totuuden sydämeenne ja sieluunne ja samaistamaan itsenne sen kanssa, lakkaa aika. Kun nyt Rakas on täällä teidän kanssanne, on päämäärä saanut ilmauksensa ja tullut teitä lähelle. Sentähden jos kykenette ottamaan Rakkaan vastaan — ei sokeasti, ei ahtaasti, ei typerästi eikä auktoriteetin varassa — aika on silloin katoava, ja tämä soveltuu kaikkiin, millä kehitysasteella, millä kokemusten asteella tahansa lietäneenkin.

Kysymys: Eikö ole useimpien vuorelle nousijain kokemus sellainen, että he vuorenhuipulle ehdittyään toteavat sen koukerotien, jota heidän oli kuljettava huipulle päästäkseen, ja osoittavat suoremman tien? Mutta tavallisesti on mahdotonta saada jalansijaa kaikkein suorimpaan tähtäävältä po-

lulta. Tarkoitatteko kulkeneenne g u r u j e n tietä eräälle korkeudelle asti, ja että Teille sitten omasta takaa valkeni uusi polku huipulle?

KRISHNAMURTI: Minä kuljin sitä polkua, jota te kuljette välittäjinenne, *guruinenne*, seremonioinenne, temppeleinenne, rajoituksinenne. Ja koska olen kaiken tämän käynyt läpi, minä sanon: "Sysätkää syrjään nämä". Sentähden että olen kärsinyt ja ollut orjuudessa, minä sanon: "Jättäkää syrjään nämä: niistä ei ole todellista apua; ne eivät anna iäistä ravintoa väkevyydellenne. Suokaa tuon vuorenhuipun, tuon ehdottoman, loputtoman totuuden olla oppaananne kaiken sen ajan, jonka laaksossa tuskaillen kilvoittelette." Se on suora polku sentähden, että se ei petä totuutta.

Kysymys: Mikä osa on Opettajalla oppilaan edistyksessä? Onko hän välttämätön?

KRISHNAMURTI: Mikä on tienviitan osa jalankulkijan kannalta? Tienviitta osoittaa tietä. Se on ainoa osa, jota kukaan Opettaja voi esittää. Teitä kahlitsevat vanhat perintäkäsityksenne opettajasta ja oppilaasta, se ajatus, että opettaja antaa jotakin, joka oppilaan täytyy hyväksyen vastaanottaa. Oikea opettaja ei milloinkaan anna; hän selittää, hän osoittaa tien. Jos henkilö, jolla on vähän ymmärrystä, pysähtyy palvelemaan tienviitan alttarin ääressä, hän on jäävä siihen monen elämän ajaksi, kunnes kärsimys ajaa häntä eteenpäin.

Jos te olette hämmennyksissänne ettekä tiedä, mille tielle lähteä, täytyy olla tienviitta teitä opastamaan.

Kysymys: Kuinka Te voitte olla tienviittana tiellä, jota ette ole vaeltanut? Sillä ettekö ole sanonut, että olette kulkenut g u r u j e n tietä ja että vuorenhuipulle ehdittyänne näette mutkattomamman, suoremman tien?

KRISHNAMURTI: Ystäväni, sitä tietä, jota minä olen vaeltanut, vaeltaa teistä jokainen parhaillaan. Sitä suoraa tietä, jota minä olen vaeltanut, te käytte vaeltamaan, kun hylkäätte ne polut, jotka johtavat monimutkaisuuksiin. Yksistään se polku suo teille elämänymmärrystä. Te tarvitsette tienviittoja niillä poluilla, jotka vievät ryteikköön; mutta jos kulkunne käy pitkin suoraa polkua, välitöntä polkua, ette mitään tienviittoja tarvitse. Tässä sotkuisuuden maailmassa te kaipaatte *gurujanne*, välittäjiänne, mutta te jätätte ne syrjään, jos te vaellatte sitä suoraa polkua, joka on sisimmässänne.

Kysymys: Mitä pitää tekemän sen, joka tahtoo palvella ja seurata Teitä?

KRISHNAMURTI: Hänen pitää seurata omaa itseään. Se, mitä minä olen saavuttanut, on sitä, mitä jokainen halajaa saavuttaa. Joka-ainoan sy-

dämessä on onnen ja vapahduksen pyyde. Jos sitä pyydettä seuraatte, jos — kun päätöksenne olette tehnyt — teette sydämenne teräksenlujaksi kaikkia mitättömiä epäoleellisuuksia vastaan, niin te saavutatte päämääränne. Se on suurinta, mikä teidän on mahdollista tehdä, koska te sillä tavoin löydätte vapahduksen ja onnen. Jos te seuraatte minua, on koittava aika, jolloin minä olen teidän kahleenanne ja teidän täytyy vapautua minusta. Sentähden käy paljon helpommaksi, jos te jo aivan alunpitäen seuraatte omaa itseänne, koska te ja minä olemme yhtä.

Kysymys: Koska kaikki ominaisuudet ovat elämän täyteen kehitykseen välttämättömiä, eikö hartaus, rakkauden merkityksessä, ole erityisemmin välttämätöntä kehitykselle? Ja voidaanko tätä hartautta herättää ilman G u r u n, Mestarin tai Jumalan käsitettä?

KRISHNAMURTI: Miksi ette voi olla elämään rakastuneita? Kaiken kaikkiaan, elämä on päämäärä. Ja jos teillä on rakkautta ja hartautta päämäärää kohtaan, menettävät kaikki nämä kainalosauvat välttämättömyytensä. "Teillä täytyy olla rakkautta ja hartautta." Ei niihin nähden ole mitään "teidän täytyy"; nehän ovat tuossa, kuten kukan tuoksu. Minkätähden on vaikeampaa tuntea rakkautta taikka hartautta iäistä päämäärää kohtaan kuin jotakuta välittäjää kohtaan? Te olette sotkeutuneet omiin luomuksiinne, omiin puolitotuuksiinne, omiin jumaliinne. Ja sellaisen ihmisen, joka tahtoisi osoittaa, miten on oltava vapaa, miten on oltava iäiseen rakastunut, te hylkäätte, koska te sanotte: "Se on liian vaikeata".

Minä väitän, että kun te tunnette hartautta välittäjiä ja tulkitsijoita. kohtaan, käy teille vain yhä vaikeammaksi ja mutkikkaammaksi omistaa mutkatonta elämänymmärrystä. Älkää sanoko minulle: "Eikö sinullakin näitä ollut?" Sentähden, että minulla on niitä ollut, minä sanon teille: "Älkää antako itseänne pidättää näiden suojamain, joiden koristeet houkuttavat teitä helppoon paikallaanpysymiseen ja huokeaan lohtuun. Ennemmin seisokaa ulkopuolella, vapaassa ulkoilmassa, ja olkaa elämään rakastuneita."

Kysymys: Te sanotte: älkää palvoko minua— mutta meidän täytyy rakastaa sellaista, joka rakastaa totuutta, ja eikö kaikki rakkaus ole eräänlaista palvomista?

KRISHNAMURTI: Minä sanon: "Älkää palvoko minua, vaan palvokaa totuutta." Ne, jotka rakastavat totuutta, rakastavat jokaista, myöskin minua; ne, jotka palvovat totuutta, palvovat jokaista ja kunnioittavat jokaista, myöskin minua. Totuudelle ei voi panna ehtoja joku olento, vaikka tämä olento olisikin saavuttanut totuuden täyteyden — kuten minä olen. Jos te palvotte pelkkää sitä muotoa, joka säilyttää totuuden, totuus koko täyteydessään, valtaisuudessaan, suuruudessaan on haihtuva ja teille jää tyhjä kuori.

Jos te palvotte tuota totuutta, joka on joka-ainoassa, te palvotte jokaista. Jos te rakastatte tuota totuutta, joka on joka-ainoassa, te rakastatte jokaista. Vain sentähden, että te kuvittelette totuuden olevan etäällä, yhdessä olennossa ehtojen alaisena, te katsellessanne ylöspäin kohti tuota, joka on etäällä, poljette niiden päälle, jotka makaavat poikki polkunne.

"Entä eikö kaikki rakkaus ole eräänlaista palvomista?"

Sanoja! Minkä eron se saa aikaan, jos rakastatte ja sanotte sitä palvomiseksi? Taikka jos palvotte ja sanotte sitä rakkaudeksi? Niinkauan kuin teidät täyttää rakkauden puhtaus, jalous, seesteisyys, merkitseekö mitään minkä nimen sille annatte? Jos te olette rakastuneita tuohon elämään, joka on kaikille ihmisille yhteistä, tuohon elämään, jossa on ykseys, ette te tarvitse kaikkia näitä palvontanne ulkopuolisia kiinnokkeita.

Kysymys: Toisin paikoin te sanotte, "seuratkaa minua". Toisinaan te sanotte: "Minä en halua seuraajia, tahdon vain olla teidän matkatoverinne." Mitenkä te tämän selitätte?

KRISHNAMURTI: "Seuratkaa minua", älkää ruumiillisesti, vaan ymmärryksellä, seuratkaa minua sydämellänne ja sielullanne. Minä sanon, että en halua seuraajia. Jos he ovat pelkkiä seuraajia, ovat he hyödyttömiä, koska heillä ei ole mitään omaa pystyväisyyttä, mitään omaa ymmärrystä. On paljon helpompaa seurata ajattelematta, auktoriteetin varassa, kuin ymmärtää. "Minä tahdon olla teidän matkatoverinne" ymmärtämisessä.

Kysymys: Kaikki ihmiset hyväksyvät sen, että juuri onni on heidän pyyteenään, mutta se iäinen onni, josta te puhutte, olisi epätodellista, ellei todisteena olisi sitä tosiasiaa, että teidän saavutuksessanne me näemme tuon onnen ruumiistuneena. Tämän vuoksi teidän persoonallisuutenne käy ylen tärkeäksi. Eikö siis Maailmanopettajan persoonallisuus ole välttämätön, jotta me voisimme nähdä päämäärän?

KRISHNAMURTI: Kaikki ihmiset eivät hyväksyisi sitä, että onni — se onni, josta minä puhun — on heidän pyyteenään. He halajavat onnea, joka on katoavaista. "Se iäinen onni, josta te puhutte, olisi epätodellista, ellei todisteena olisi sitä tosiasiaa, että teidän saavutuksessanne me näemme tuon onnen ruumiistuneena." Valitan, jos niin on, koska olen aina yrittänyt teille osoittaa, että tämä muoto, jota palvomaan vaisto teitä vie, on rajoitusta. Ystäväni, jos katsahdatte sydämeenne ja sieluunne ulkopuolisena, niin te halajatte tuota muuttumatonta, ehdoin rajoittamatonta onnea, josta minä puhun, te halajatte tuota totuutta, joka on elämän täyttämys, ettekä tee sitä sen perusteella, mitä minä sanon. Minä vain herättelen tuota pyydettä,

minä vain puhdistan sitä esiin siitä rikkaruohosta, joka on kasvanut sitä peittämään.

"Tämän vuoksi teidän persoonallisuutenne käy ylen tärkeäksi." Panen sen kyseelliseksi. Elämä käy ylen tärkeäksi, tuo, joka on minussa täyttämyksen saanut. Tuo elämä herättää teidän elämäänne ja saa teidät rakastamaan elämää — ei sitä persoonallisuutta, joka elämää säilyttää. Jos te palvotte persoonallisuutta, te palvotte pelkkää kehyksissä olevaa kuvaa ja kadotatte näkyvistänne sen avaran totuuden, joka on tuon kuvan takana: sen totuuden, jota ei voi ehdoin rajoittaa, jolla ei ole mitään alkua eikä loppua.

"Eikö siis Maailmanopettajan persoonallisuus ole välttämätön, jotta me voisimme nähdä päämäärän?" Sanon, että te voitte nähdä päämäärän ilman ketään henkilöä. Sentähden, että te olette aina nähneet päämäärän henkilöiden lävitse katsellen, olette te "muuntaneet" totuuden ja tukahduttaneet elämää, ja tämän tähden esiintyy murhetta, taistelua, epäjärjestystä ja sotkeutuneisuutta. Kun taas, jos te näette päämäärän, ette toisen lävitse katsellen, vaan puhdistamalla oman sielunne ja sydämenne, silloin te ette petä totuutta; niinpä siis ette tarvitse mitään henkilöllisyyksiä. Palvoessa ennakkoehdoin sidottua, rajoitettua totuutta on aina olemassa murhetta, mutta jos te rakastatte elämää ja pysytte sen täydessä pyörteessä, ei ole milloinkaan oleva murhetta, tuskaa taikka riemun vaihteluita. Saatatte sanoa: "Se on yksinkertaista sinusta, mutta se ei ole yksinkertaista minusta." Se ei ollut yksinkertaista minustakaan. Minä olin yhtä paljon ennakkoehtojen sitoma, minulla oli yhtä paljon taistelua kuin jokaisella teistä. Minä olen etsinyt pakopaikkaa samoista katveista, samoista lohdunlähteistä, samoista onnentunnon haihtuvista mielialoista kuin tekin, ja koska olen kaiken tämän kokenut, sanon minä, ettei teidän tarvitse näiden asteiden läpi kulkea, joissa totuus muunnetaan teidän ymmärryksenne tasolle. On olemassa mutkattomampi tie.

Tähtilehden ensi numerossa toivomme voivamme jatkaa tätä kysymysten ja vastausten sarjaa. Tahdomme ilmoittaa lukijoille, että niiden, jotka haluavat erikoiskappaleita, on tilattava niitä hyvissä ajoin ennen julkaisemispäivää. — T o i m i t u s.

J. KRISHNAMURTIN USKONTO, SEREMONIATON JA KIRKOTON.

PAPPI J. TYSSUL DAVIES.

Tämän perin mielenkiintoisen puheen, jonka julkaisemiseen olemme saaneet luvan, piti pappi J. Tyssul Davies Teistisen Kirkon jäsenille Aeolian Hall'issa, Bond Streetin varrella Lontoossa sunnuntaina, marrask. 17 p. 1929.

Arvelen, että sitten Emersonin itseluottamusta käsittelevän tutkielman julkaisemisen ei englanninkielellä ole ilmestynyt toista väkevämpää kehoitusta ihmisille oman voimansa varassa seisomaan, kuin ovat nuoren hindulaisen sannjaasin, hra Jiddu Krishnamurtin puheet, joita hän on pitänyt ja joita on julkaistu kahden viime vuoden varrella. Meidän täytyy antaa arvoa hänen kehoituspuheilleen aivan riippumatta niistä väitteistä, joita on esitetty hänen henkilöllisyytensä puolesta, vain yksinkertaisesti näiden kehoituspuheiden oman ansion vuoksi.

Hän on siteet katkaisten vapautunut kaikista vanhoista yhdistyksistä, hän on hajoittanut Tähden Järjestön, jonka päämies hän oli, ja hän vakuuttaa, ettei hänellä ole keitään opetuslapsia eikä aio opetuslapsia pitää. Hän on kahleeton, vapaa, ja hän on lähtenyt tekemään kaikki muutkin vapaiksi. Tämä on sellaista suhtautumista, joka herättää meissä kaikissa innostuksen, myötätunnon, ihailun ja ylpeyden vastakaikua. Tästä joukosta te, jotka olitte saapuvilla ja kuulitte hänen puhuvan Eustonin Friend's Meeting Housessa ja menitte sinne ilman ainoatakaan ennakkomielipidettä (vaikka se olikin varsin vaikeaa), kuulitte puheen, niin vaatimattoman, niin herkän, kaikesta puolustusmielen turmeluksesta aivan puhtaan, niin yleisesti vetoavan, niin mutkattoman, niin ajan parhaan ajattelun kanssa sopusointuisen, ja kuitenkin kirkkokuntien vanhoille, lopenkuluneille tunnussanoille niin tuhoisan, että se kokonaan vei kuulijan mielestä kaiken arvelun ihmisestä, joka näyttelee muka osaa, täyttää otettua kutsumusta taikka ajaa jonkin yrityksen asiaa. Hän osoittautui olevan aivan turmeltumaton siitä tavattomasta imartelusta, mitä hänelle suodaan, ja hänelle auliisti osoitetusta kiihkeästä jumaloinnista. Ja se tosiasia, että hän on torjunut takaisin tuon imartelun, kieltäytynyt ottamasta opetuslapsia, kuvaannollisesti heittänyt nurin ja jalkoihinsa tallannut ne alttarit, joilta jo on noussut palvonnan uhrisavu, ja että hän on katkerimman ja ankarimman, mitä hän sanonut on, sanonut niille, jotka olivat auliimmat hänelle kunnioitusta suomaan, se todistaa hänen totista tarkoitustaan, hänen tinkimätöntä puhtauttaan, hänen

"turmeltumattomuuttaan" — käyttääkseni sanaa, joka soi niin usein hänen huuliltaan. Mikä lieneekin se asema, joka hänen kohtalonaan on täyttää, ottaa omakseen profeettain joukossa, uskon hänen lähteneen rehelliseen tehtäväänsä; ja vaikka hän on pelkkää lempeyttä, kun totuudellisuus vaatii, alistuu hän siihen välttämättömyyteen, että hän haavoittaa vieläpä omia ystäviäänkin. Tämä minusta näyttää olevan päätodisteita siitä, että hänellä on yksi ainoa tarkoitusperä — se todistaa sitä tapaa, jolla hän on käynyt vaaraksi jokaiselle tuelle, jota johtajavalta yleensä niin huolellisesti koettaa suojata. Puheensa suorasukaisuudella hän panee kaiken kansansuosionsa vaaralle alttiiksi. Minkälainen on tämä mies, joka ei kaipaa kansansuosiota, joka ei kaipaa mitään, mitä maailma voi hänelle antaa? Pyydän teitä tänään tekemään tämän kysymyksen omille ajatuksillenne. Tässä kuulette jotakin, mitä hän on sanonut omille ystävilleen:

"Te olette tulleet tänne mielessänne punomaan, mitä minulla on sanottavaa teidän erikoisteorioihinne, teidän erikoisiin uskonkappaleisiinne, teidän erikoisuskomuksiinne sopivaa. Teidän enemmistönne on myös täynnä halua tietää, kuka tässä puhuu — onko se Krishnamurti taikka joku muu, joka käyttää häntä puhetorvenaan. Kuten olen yhä ja yhä uudestaan sanonut, on teidän arvostelunne arvoton, koska te ette tunne kumpaakaan, ette minua ettekä tuota toista."

Tätä hän ei sanonut suurelle yleisölle; tämän hän sanoi ympärilleen kokoontuneille Tähden Järjestön jäsenille. Ja edelleen:

"Teidän Tähden leirille saapuvien enemmistöllä on jumalien yksityiskokoelma, ja te tahdotte liittää minutkin kokoelmaanne. Tiedän, että tämä kuulostaa huvittavalta, mutta tosiasia on naurettavan lapsellinen."

Vielä:

"Teidän enemistönne on siinä määrin omien, äskensaatujen ennakkoluulojenne palsamissa, että te toivotte minun lohdullisesti sopivan teidän asioita järjestävään kaavaanne ... nämä ovat niitä pääsyitä, jotka ovat kannustaneet teitä tänne tulemaan ... vain odottaen vähäpätöisten kaipuittenne tyydyttämistä. Niitä ei voi milloinkaan tyydyttää, sillä ne ovat turhia, hyödyttömiä. Te tahdotte tietää, mikä on se oikeanlaatuinen seremonia, jota teidän pitäisi viettää, oikea usko uskoaksenne, oikea hyvä palvoaksenne ... Näiden kanssa minulla ei ole mitään tekemistä. Ne ovat ehdottomasti aivan arvottomia."

Millään näistä ei hänen näkökannaltaan ole arvoa. Ne eivät kuulu elämän ydinseikkoihin. Hän menee vielä tätäkin pitemmälle. (Ja muistakaa, että tämä sattuu yhtä hyvin siihen, mitä me täällä uskomme — kaikkiin teisteihin yhtä hyvin kuin kaikkiin teosofeihinkin.) Tosiaankin, nuo asiat pitävät ihmisiä totuudesta loitolla; ne kahlehtivat heitä elämässä vapauden,

onnen saavuttamisen pyrkimyksessä. Ne suuret sanat, jotka alituiseen soivat hänen huuliltaan, ovat: "Onni", "Vapaus", "Elämä" — eivät ne sanat, joita kohtaatte kirkoissa, ei "Rukous", "Jumala", "Uhri". — Ei, ei. Elämä, se on hänen sanansa. Se on jotakin suurempaa kuin Jumala.

Nämäpä hänen mukaansa ovat suuret ydinsanat. Nämä kuuluvat ihmissielun sisäiseen maailmaan. Nämä kumpuilevat todellisuudesta, kun taas jumalien, uskonmenojen, seremonioiden, rukousten palvonta, suurten henkilöllisyyksien, profeettain ja välittäjäin, pyhäkköjen, temppeleiden, kirkkojen kunnioitus, kaikki tuo perustuu pyyteeseen etsiä pelastusta ulkoapäin, saada sitä ulkonaisesta. Hän on lähtenyt hävittämään kaikkea tuota. Harkitkaa, mitä se merkitsee. Kerron teille näistä asioista, koska toivon teidän käsittävän, että te ette voi jättää Krishnamurtia huomiotta, kuten monet teistä ovat tehneet. Hän on keskellämme. Hän puhuu. Teidän on kuunneltava, olettepa sitten yhtä mieltä taikka ette. Häntä ei mitenkään voi jättää huomiotta. Harkitkaa, mitä hänen oppinsa ydin merkitsee. Se merkitsee sitä, että kaikki kristinuskon, buddhalaisuuden, hindulaisuuden, jokalaatuisen organisoidun uskonnon oleelliset muodot on pyyhkäisty yli laidan; juuri sitä se merkitsee. Mutta jos olette taipuvaisia tästä hävityksestä iloitsemaan, muistakaa, että se sattuu yhtäläisesti omaan kirkkoonne, omaan seuraanne, johon te olette kiintyneet. Niin kauan kuin te pidätte näitä laitoksia keinoina jonkin päämäärän saavuttamiseen, jonakin, josta on apua toveruuteen pyrkiessä, ohimenevänä apuna taikka tukena, niin kauan kuin pidätte Teististä Kirkkoa taikka Teosofista Seuraa jonakin edistävänä ja auttavana, ettekä oleellisena, on kaikki teidän kohdaltanne paikallaan. Te ette odota kirkkonne saavan pelastustanne aikaan. Te ette odota kirkkonne tekevän puolestanne sitä, mitä te ette voi tehdä itse omilla ponnistuksillanne. Hän sanoo, että te voitte pitää nämä mitättömät kainalosauvat pitämässä teitä huolissanne pystyssä, jos rehellisesti tunnustatte, että te käytätte kainalosauvoja. Mutta kaiken aikaa hän ponnella kehoittaa ihmisiä suoriutumaan kainalosauvoitta, käymään päin myrskyä, hävittämään pelon, hajoittamaan menneisyyden perinnön ja tulevaisuuden toivon suorittamalla koko tekonne *nyt*. Useimmat ihmiset siirtävät pelastuksensa tuonnemmaksi; hän tahtoo heidän ryhtyvän siihen heti.

Tämä vetoomus merkitsee — kaikki sanat merkitsevät — eri asiaa eri ihmisille. Hän varoittaa meitä tästä. Jokainen sana tuo meille kullekin eri mielleyhtymiä. Sentähden en tiedä, mitä teille on merkitsevä, kun teille sanotaan, että teidän harrastuksenanne pitäisi olla — eivät tottumukset ja pelot, eivät uskomukset ja uskontunnustukset, eivät uskonmenot ja velvollisuudet, eivät jumalanpalvelus ja jumalat, vaan — Elämä itse. Tämän julistuksen pontimena on se, että johonkin Raamattuun taikka Kristukseen,

tai johonkin mestariin taikka vapahtajaan uskoessanne katseenne etsii väärältä taholta; te tähyätte ulospäin. Kun te kunnioitatte menneiden aikain suuria Opettajia, te tähyilette taaksepäin; kun te ajattelette tämänjälkeistä elämäänne, te tähyilette eteenpäin tulevaisuuteen, siirrätte tehtävän tuonnemmaksi; jotavastoin maagillinen hetki on juuri nyt. Sellainen on hänen huutonsa. Ja jos sanotte hänelle, jos huomautatte — kuten ihmiset ovat huomauttaneet — "Minulla ei ole sisimmässäni mitään tosi suuruutta, minun täytyy ohjata elämääni Kristuksen käskyjen mukaan, taikka Buddhan viiden totuuden mukaan, taikka Muhametin neuvojen mukaan; nämä meille suotiin itseämme rakentaaksemme"; saatte vastaanne mitä repivintä skeptisismiä ja teille sanotaan jotakin, minkä minä epäilen olevankin todellinen tosiasia. "Minä epäilen, ovatkohan menneiden aikain suuret opettajat milloinkaan antaneet käyttäytymissääntöjä taikka etiikan järjestelmiä. Yleensä vain heidän opetuslapsensa ovat järjestelmiä hahmotelleet ja käyttäytymisohjeita sepittäneet. Todella suuret opettajat eivät sepitä lakeja. He tahtovat päästää ihmisiä vapaiksi; eikä teitä voi päästää vapaaksi etiikan järjestelmillä eikä käyttäytymissäännöillä. Etiikan järjestelmiä rakentaa ihminen määräämään naapurinsa oikeata käyttäytymistä, eikä koskaan itseään varten." Siispä huomaatte, mikä on hänen kantansa. Emme voi kuvitella Kristuksen kaltaisen suuren opettajan — lakaisevan pois, kuten hän teki, aikansa koko siveellisyyslakikirjan, noin ylimielisesti: "Ennen on sanottu, mutta minä sanon teille..."; puhuvan näitä muinoisia sääntöjä vastaan ja käyttävän jokaista tilaisuutta niitä rikkoakseen; panevan niiden tilalle Rakkauden sisäisen lakikirjan, tekojen lähteen, vaikuttimen — ette voi kuvitella Kristuksen kaltaisen ihmisen tekevän tuota ja sitten sepittävän uuden lakikirjan, uudet kymmenet käskyt, taikka julkaisevan uuden 3:nnen Mooseksen kirjan. Vain lainsäätäjät laativat lakeja, tsaarit julkaisevat käskykirjeitä, paavit antavat bullia. Koko maailma on ahdettu lakeja täyteen, ja nämä vaativat monimutkaisen koneiston, kokonaisen viranomaisten, lainvalvojain, tuomareiden, asianajajain, oikeudenpalvelijain armeijan panemaan niitä täytäntöön. Mutta mikä on profeettain tehtävänä? Profeetan asiana on herättää ihmisiä jumalan tuntemiseen sisimmässään, mistä kaikki uskonnot ja jumalanpalvelemiset kumpuavat. Siispä profeetalla ei ole mitään uskontoa. Profeetta ei saavu uutta lakikirjaa pakolla tyrkyttämään, uutta auktoriteettia luomaan, vaan ennemminkin vapahtamaan ihmistä kaikista lakikirjoista, kaikesta auktoriteetin varassa riippumisesta, tekemään hänet väkeväksi omassa jumalallisessa väkevyydessään.

Taas kerran sellainen huuto, kuin muinoin kuultu erämaan huuto, kaikuu uudelleen meidän päivinämme. Mikä oikeuttaa tämän vaativan huudon, mikä on sen puolustuksena, mikä filosofia siinä on? Nyt minun pitää puhua

veedain tuntijan tapaan. Intiassa ei ole kolmen viime vuosituhannen aikana ilmaantunut ainoatakaan suurta sielua, joka ei ole omaksunut upanishaadien opetuksen kehoitusta, tuon vanhimman ja kestävimmän uskonnollisen filosofian henkeä, filosofian, joka ei perustu ajatusrakentelulle, vaan todelliseen kokemukseen ja joka on koottu kolmeen sanaan. Se on se kallio, jonka varaan maailmaa liikahduttamaan tarkoitetun henkisen vetoamisen kääntövipu Intiasta käsin aina on laskettu.

Vanha arjalainen opinlauselma kokoaa yhteen kaikkien suurempien riishien tutkimukset. Ihmissukupolvet sukelsivat syvälle tätä löytämään, suuren arjalaisen rotumme suuret miehet, arjalaisen perintömme luojat. Elämä elämältä he palasivat takaisin suorittaakseen loppuun vakavan tutkimustyönsä. He uhrasivat kaiken saadakseen haltuunsa salaisuuden. Tämän opinlauselman takana on kokonainen lauma maailman vaikeimman yrityksen tienraivaajia, ihmisiä, jotka kuolivat tässä totuudenetsinnässä.

Eipä siis pelkkä ajatusrakentelu, ei uteliaisuuden henki näitä tienraivaajia innostanut, vaan se oli kaikista intohimoista syvin intohimo, hengen syvin kaipuu sen tietämiseen, mitä se itse on, mistä se on, miksi se on ja mihin se on matkalla. Tuo on ollut kaikkien aikojen suurena kysymyksenä, ja vastaus tuohon kysymykseen, vastaus tuohon etsimiseen on: "Sinä olet Tuo" (Tat Tvam Asi). Eräs joogi, joka oli tehnyt vaikenemislupauksen eikä ollut viiteentoista vuoteen milloinkaan puhunut, sai Intian kapinan aikana kuolinpiston eräältä sotilaalta ja rikkoi vaitiolonsa toistaakseen nämä sanat: "Sinäkin olet Tuo", kuollen oman murhaajansa jumalallisuutta vakuuttaen. Tämä on maailman tunteman suurimman filosofian salaisuus; tälle perustalle ovat kaikki Idän suuremmat riishit rakentaneet käsityksen ihmisen varsinaisesta jumaluudesta. "Sinä olet Tuo." "Sinä olet Jumala." "Sinä olet Brahmaa." Ihminen syvimmältä ydinolemukseltaan on yhtä samaa Kosmillisen Hengen kanssa, yhtä samaa kaiken takana olevan Absoluutin Äärettömän kanssa — ei Jumalan osa, ei Jumalan vuodatusta, vaan Todellisuus itse, syntymätön, kuolematon ja muuttumaton. Kun ihminen saavuttaa tämän tiedon, käsittää sen koko voimassa, hän tulee yhdeksi Tuon kanssa. Sellainen on Intian opetus.

Tässä se meillä taas on, Lännen sanontatavalla sen tuo huomiopiiriimme omalla ajallamme eräs hindulainen Opettaja. "Tämän iäisen Olemisen tunteminen, jota olemista meistä kukin jokaisessa kestävässä merkityksessä ja sisäiseltä arvoltaan on, on murheen lopettamista, on iäisen onnen takaamista, on pyrkimyksen päämäärän saavuttamista." Tämän laajan ymmärryksen välähdyksiä, tämän kosmillisen tajunnan välähdyksiä on sattunut melko useille, mutta missä on niitä, jotka pystyvät sanomaan: "Minä olen sen saavuttanut"? "Minä ja Isä olemme yhtä"? "Minä olen Rakas; Rakas

on minä"? "Minä olen Jumala"? Krishnamurti on sanonut tämän suuren asian omasta itsestään, tämän inhimillisen kehityksen täyttymyksen hänen omassa persoonallisessa kehityksessään. Siksihän, sensijaan että hän tekisi, mitä on odotettu, sensijaan, että hän tekisi, mitä on luvattu, hän on palannut hindulaisten riishien menettelyyn. Sensijaan, että hän sanoisi: "Minä olen Maailmanopettaja; minä olen Kristus; minä olen Jumalan sanansaattaja; minä olen mestareista muudan"; hän on tehnyt jotakin, joka tekee kaikista näistä väitteistä tyhjänpäiväisiä, persoonallisia ja lyhytaikaisia. Hän on uudelleen julistanut sen, mitä julistivat suuremmat riishit ja joka kuullaan vain kerran tuhannessa vuodessa. "Minä olen Hän", niin on hän sanonut. "Rakas ja minä olemme yhtä." "Minä olen Kokonaisuus."

Entä nyt, mikä on hänen tehtävänsä? Kaikki ihmiset ovat *Aatmaata*, ovat Jumalallista Henkeä, ovat ytimeltään Jumalaa. Jokainen ihminen on mahdollisuuksiltaan Brahmaa. Kaikki ihmiset voivat saavutukseen päästä. Mitä voi tehdä yksi ihminen, sen voivat tehdä kaikki ihmiset. Se on hänen sanomansa, muinoista sanomaa uudelleen esitettynä tänä aikana, jossa me elämme. Hän ei käytä sellaisia sanoja kuin "Jumala", kuin "*Dharma*", sillä näillä on omat harhaanjohtavat mielleyhtymänsä. Hänen sanansa on "Elämä". "Oi Elämä, oi Rakas. Sinussa yksistään on Iäinen Rakkaus. Sinussa yksistään on iätikestävä ajatuksen lähde." Niin hän laulaa. Ja hänen runojaan lukiessani, lukiessani hänen puheitaan, vertauksiaan ja katkelmiaan, minusta tuntuu, ikäänkuin taas kerran kuulisin Kabirin äänen; minusta tuntuu, kuin näkisin Jainavalkjan läpitunkevan viisauden; minusta tuntuu, että kuulen jälleen Buddhan hellyyttä; kuulen jälleen fariseuksille puhuvan Galilealaisen ankaruuden; kuulen jälleen Ramakrishnan mutkattomuuden. En tiedä, kuka hän on, tai mikä hän on, mutta kuulen tuon muinoisen äänen jälleen toistuvan. Tuo on kaikkien uskontojen ensimmäistä, tuo on kaikkien uskontojen viimeistä sanomaa: "Minä olen Hän."

Toivon olevan totta, että hän on saavuttanut. On uskomatonta etuoikeutta saada lihaksi tulleena nähdä sellainen, joka on saavuttanut. En tiedä, onko se totta, mutta jos se on totuus, on se kaikkein suurenmoisinta, mitä on voinut milloinkaan tapahtua ainoallekaan ihmisolennolle.

Hebrealaisiin profeettoihin nähden, kun niitä joku ilmaantui, kysyttiin ensimmäiseksi: Mikä on hänen tunnussanansa? Mikä on hänen ydinlauselmansa? Johannes kastajasta sanottiin, että hänen ydinlauselmansa oli: "Taivaan Valtakunta on läsnä." Siten Krishnamurtilla ensiksi oli ydinlauselmanaan "Onnen Valtakunta". Ihminen oli tarkoitettu onneen, onni on mahdollinen kaikille ihmisille; mutkattomasti sysätkää pois se, mikä estää teitä onnesta. Nyt on hänen huutonsa tällainen: "Olkaa Elämään rakastuneita." Olkaa Elämään rakastuneita. Olkaa rakastuneita omaan itseenne. Palauttakaa mieleenne joitakin asioita, joita uskonnoissa on tähden-

netty, ja verratkaa niitä tähän uuteen opetukseen. "Täyttäkää laki", on sanottu; "olkaa *gurullenne* kuuliaisia", "suorittakaa *dharmanne*", "katkokaa kahleenne", on sanottu; "uskokaa", "olkoon teillä uskoa", "palvelkaa ainoata totista Jumalaa", on sanottu; "rukoilkaa viisi kertaa päivässä", "tutkikaa Pyhää Sanaa", on sanottu. Nämä nyt tuntuvat melkeinpä laimeilta verrattuna kehoitukseen: *"Olkaa Elämään rakastuneita"*. Täältä kuuluu elvyttävä ääni, joka kehoittaa meitä "viskaamaan nämä kaikki pois". Ja hänen esittämänään syynä on tämä: "Sentähden, että minä olen nojannut kainalosauvoihin tukea saadakseni, minä tunnen kainalosauvojen hyödyttömyyden. Koska minä tunnen, että lohtunne vain heikentävät teitä, minä käsken teitä heittämään ne pois. Koska minä olen löytänyt mutkattoman, suoran polun, tahdon puhua teille siitä". Mutta mikä on tämä välitön tie? Tämän minä olen havainnut vaikeudeksi koettaessani hänen opetustaan ymmärtää. Mikä on tämä suora polku? Hän esittää lyhyen oikopolun onneen. Menetelmä on sama, jota Matthew Arnold suosittelee eräässä runossaan, *Nuorukainen Miehelle:* "Uppoudu itseesi, oi Nuorukainen". Ei teidän ole pyrittävä pakoon elämän murheita, kiusoja, kärsimyksiä, huolia, vaan kestettävä näitä astuessanne siihen maailmaan, missä näillä ei ole arvoa. Mitä on sanottava niistä kahleista, joita meille panevat perheemme, kansalaisasemamme, kansallisuutemme? Teidän ei pidä kieltäytyä näistä velvollisuuksista. Mitä sanottava menestyksestä liiketoimissa? Jos te kaipaatte menestystä liiketoimissa, hän sanoo, jos te tahdotte tehdä itsenne kuuluisiksi, menkää ja tehkää se, pankaa siihen koko sydämenne; mutta jos sensijaan halajatte saavuttaa totuuden, jos halajatte saada pysyvän onnen, silloin pankaa siihen koko sydämenne. Mutta hän sanoo selvästi, että emme saa käyttää korkeampaa alempaa palvelemaan, niin että siis koko nykyaikainen terveyteen ja rikkauteen kohdistuva ajatustapa saa tuomionsa.

Sentähden, että te, hän sanoo, halajatte välttää kaikkea taistelua, kaikkea tuskaa, kaikkea murhetta, on teillä kaikki nuo lohdun suojalakkanne, jumalanne, temppelinne, kirkkonne, uskontonne. Juuri muuntumisen toiminnossa on totuus, eikä pelkässä saavutuksessa. Mutta varmastikin tämä saavuttamisen toiminto on perin verkkainen ja asteittainen, jotavastoin hänen sanansa tuntuvat sisältävän sen, että on olemassa mutkaton ja välitön menetelmä. Hän hyppää pitkän vaelluksen yli. Tekemällä itsenne yhdeksi tämän Elämän kanssa, samaistamalla itsenne sen kanssa, saavutte nopeasti perille; te arvostatte kaikkea vain sen mukaan, johtaako se teitä tuohon Elämään; siihen verrattuna kaikki muu käy tyhjänpäiväiseksi ja menettää tärkeytensä. Hän ei voi ymmärtää, miksi eivät ihmiset pane tähän ylimpään etsintään, tähän ihmeelliseen, joka tuo koko maailman jalkojemme juureen, sitä tarmoaan, jonka he panevat golfipeliin, liiketoimiin ja rak-

kauasioihin. Hän väittää, että on eräänlainen tapa toteuttaa tämän jonkinlaisessa "isossa slammissa" *). Te voitte yhtäkkiä vapautua kaikesta ulkonaisten asioiden suomasta lohdusta, te voitte murtaa kahleet, suorittaa eräänlaisen sisäisen riisuutumisen, eräänlaisen syöksyn mereen. Kun vain muutatte oman itsen, muutatte koko maailman. Elämän täydellisyys, hän sanoo, ei ole edistyvää. Se saattaa käydä todeksi sadantuhannen elämän perästä. Kokemuksen kyllästämänä ihminen oppii kaikkien *gurujen*, mestareiden, maailmanopettajain, rishien, opetuslapsenpolkujen hyödyttömyyden ja löytää omasta sisimmästään sen, mikä tekee ne tyhjäksi ja ontoiksi. Hän loikkaa kosmilliseen elämään; hän havaitsee itsensä vapaaksi, autuaaksi, haltioituneeksi. Hän palaa ystäviensä luo ja sanoo: "Teidän tienne ovat liian pitkiä, liian mutkallisia, tarpeettomia. Viskatkaa ne yli laidan. Hypätkää; syöksykää elämän kurimoon. Minkätähden teidän tarvitsee palvella jumalia?"

Miten tuo lieneekin, saattaa se minut ymmälle. Jos häneltä vei satatuhatta elämää keksiä tuo, kuinka voivat ihmiset, jotka vasta ovat viidennessäkymmenesstätuhannessa taikka kymmenennessätuhannessa elämässään, ymmärtää tämän totuuden, joka vei häneltä kaiken tuon ajan sen keksiäkseen? Hän todistaa siitä siinä toivossa, että se herättäisi joitakuita. "En voi päästää teitä vapaiksi; teidän täytyy itse vapauttaa itsenne. Minun asianani on herättää teitä, kannustaa teitä tuohon vapauteen. Minä en voi todellisesti teitä auttaa, mutta minä voin tehdä tuon näyn tielle kirkkaaksi, niin että te voitte oman väkevyytenne ponnesta kilvoitella sitä saavuttamaan ja tulla ihmisiksi, jotka ovat vapaita ja joita eivät ennakkoehdot sido". Minun täytyy jättää tuo teille itsellenne. Se on enin apu, mitä hän voi teille antaa. Vieläkin, heittämällä teidät takaisin oman itsenne varaan, riistämällä teiltä innoitetun kirjan ja innoitetun opettajan, mestarin ja herran, papin ja profeetan, pyhän sanan ja pyhän kirkon, riisumalla teidät alasti päin myrskyä, viskaamalla teidät putipuhtaina elämän temppelin mosaiikkilattialle hän antaa teille takaisin miljoonia kertoja enemmän, kuin mitä hän teiltä riistää. Hän antaa teille takaisin suurimman aarteenne, koska hän antaa teille takaisin vapautenne ja kadotetun itsenne. Hän antaa teille takaisin väkevyytenne ja siveellisen rohkeutenne. Hän antaa teille takaisin Jumalan, jonka te luulitte olevan ulkopuolellanne, maailman kaikkeutenne tähtineen, ihmeineen ja laajoine avaruuksineen. Hän antaa teille takaisin taivaanne, aikakausien unelmanne, myriaadein elämän etsintänne. Hän antaa teille takaisin aamun tähtien riemun. Hän antaa teille takaisin kilvoittelun ajanjaksojen päämäärän. Hän antaa teille takaisin Rakkaan, Jumalan, Tuon ,Kokonaisuuden.

*) Vertaus on otettu whist- (skruuvi-) nimisestä korttipelistä. — Suom.

BENARESIN TÄHTILEIRI.

KRISHNAMURTIN PUHEITA.

Tässä on painettuna selostus Krishnamurtin puheesta marrask. 10 p:nä, ja toivoa on, että muita hänen Intiassa pitämiään puheita ilmestyy myöhemmin.

Tänä iltana toivon tekeväni täysin selväksi sen, että yksilö merkitsee jotakin, eivätkä ryhmät; myöskin sen, että totuus on täydellisimmässä ymmärryksessä ja ettei totuutta voi millään tavalla "muuntaa", korjailla uuteen asuun, kääntää taikka tehdä otolliseksi ihmisille, jotka ovat heikkoja. Ymmärrys on kykyä seuloa esiin ydinseikallinen ja hyljätä kaikki, mikä on sivuseikallista. Tuon ydinseikallisen toteaminen, mikä on korkeimman älyn ominaisuutta, on ihmisen tarkoitusperä. Haluaisin lausua sen, että teidän tulisi minun puhuessani koetella sitä, mitä minä sanon; s.o., älkää pelkästään hyväksykö sitä kaikkea, vaan jos havaitsette sen, mitä sanon, olevan järkevää, hyvin punnittua, pohdittua, niin tutkittuanne ottakaa se sydämeenne ja muuttakaa itsenne.

En tarkoita tätä luennoksi, jota te pelkästään kuuntelette ja sitten menette kotiin muodostettuanne pinnallisen arvostelun, jolla ei ole mitään arvoa; koska te ette ole täällä minua arvostellaksenne, enkä minä ole täällä teitä arvostellakseni. Minä väitän, ettei kukaan voi arvostella toista, varsinkaan jos hänen mielensä on ennakkoluulon vallassa. Jos te pidätte eräitä asioita taattuina, ellette ole huolellisesti tutkinut sekä kokeilun ja erittelyn suorittamisessa kärsinyt, ei teidän arvostelullanne ole mitään arvoa. Minä en sano tätä mitenkään ilkeässä mielessä. Jos te otatte sen, mitä minä sanon, selkeästi, terveellä, punnitulla arvostelulla, avoimin mielin, jolloin ajatus pystyy arvostelemaan persoonattomasti, puolueettomasti, te voitte rakentaa itsellenne puolueettoman arvostelupohjan — nämä eivät ole sanoja, jotka vain huulilta valuvat — niin että minun puhuessani te voitte muuttaa itsenne. Sillä lopun lopuksi ainoa asia, millä elämässä on merkitystä, on muuttuminen, muuttuminen *perinjuurin*, niin että kokemuksen kautta itse keksitte, mikä on totuus. Älkää hyväksykö mitään, ei merkitse mitään, kuka sen sanoo — olkoon hän entisaikain tietäjiä, olkoon se entisaikain taikka nykyistä kirjallisuutta — vaan selkeällä ajattelulla ja järjellä todetkaa itse, mikä on elämän tosi merkitys, mikä on jokaisen jokapäiväisen pikkutapahtuman oikea merkitys. Muutoin te halajatte aina vain päästä tätä sekasorron, ilmiöiden maailmaa pakoon, ja siten etsitte suojaa tästä taistelusta — mikä merkitsee paikalleen pysähtymistä.

Nytpä tietenkin tämänlaatuisessa puheessa teidän täytyy yrittää tavoittaa niiden sanojen merkitys, joita minä käytän, eikä tyytyä kirjaimelliseen

merkitykseen. Se merkitsee, että teidän täytyy koota siitä, mitä puhun, sen täydellinen merkitys, saada siitä täydellinen ymmärrys, — ne merkitykset, joita ei ole ilmaistu, sanoissa, tunteissa ja ajatuksissa — eikä arvostella pelkästään niiden ilmaisumuotojen mukaan, joita minä käytän, sillä jos sen teette, ymmärrämme toisiamme aivan väärin. Minä käyttelen sanoja, joilla ei ole mitään traditionaalista merkitystä, vaan joilla on jokapäiväisen elämän tavallinen merkitys ja joita te käyttäisitte päivän joka hetki.

Sallikaa minun tässä sanoa, että minä en saarnaa teille propagandantekijänä saadakseni teitä liittymään mihinkään seuraan. Henkisyyden alalla ei ole mitään seuraa. Totuuden yksilölliselle saavuttamiselle ei voi olla mitään järjestelmää, eikä voi olla mitään uskonnollista yhdistystä, joka on pakottava ihmisen joihinkin sitoumuksiin. Tämän puheen tarkoituksena ei ole käännyttää teistä ketään, sillä *elämä* käännyttää elämää, tekee teistä suoria, jos olette kierossa. Ellette te kärsi, elämä panee teidät kärsimään; ellette te ole ajattelevaisia, elämä tekee teistä ajattelevaisia, ja ellei teillä ole tunteita, jotka saavat teidät liikkeelle ja ravitsevat teitä, elämä on herättävä teidän tunteenne, teidän kiintymyksenne, teidän rakkautenne.

Minä olen kohdistava harrastukseni yksilöön, koska juuri yksilö muodostaa maailman, ja niin kauan kuin yksilö on murheen, taistelun, sekasorron rattaaseen sidottuna, niin tehköön hän mitä tahansa, se on lisäävä edelleen tuota sekasortoa, tuota taistelua, tuota loppumatonta väärinymmärrystä, joka aikaansaa alituista taistelun toistumista uusissa muodoissa. Yksilö — s.o. te itse — ei voi kasvaa eikä alistua mihinkään ajattelun järjestelmään, sisäisessä kasvussanne — mikä lopun lopuksi on henkisyyttä — te ette voi riippua toisesta taikka minkään uskonnon pyhien kirjojen sanoista. Minä tiedän, että te kaikki olette tästä toista mieltä. Minä en kiinnitä siihen huomiota, mutta teidän täytyy järkeilyn mukaan olla toista mieltä. Jos teidän kokemuksenne osoittautuu olevan vastakkaista sille, mitä minä nyt sanon, olette oikeassa, sillä minä harrastan vain teidän kehitystänne, eivätkä minua liikuta omat erikoiset sanomiseni. Jos te luulette, että kasvamisenne riippuu toiseen nojaamisesta, te voitte kokeilla sitä, omistaa koko ruumiinne, tahtonne, tarmonne, intonne sille, kilvoitella sen kanssa. Silloin te saatte havaita, ettei sillä ole paljonkaan arvoa. Sentähdenpä te olette sitä varten, että yksilöinä kehittyisitte. Se on ainoa syy, jota varten elämää on olemassa, jota varten te yksilöinä tässä maailmassa olette. Se merkitsee, että yksilön — teidän — täytyy kasvaa turmeluksesta turmelukseen, kunnes te yksilönä olette ehdottoman täydellisiä.

Käyn teille selittämään, mitä minä täydellisyydellä tarkoitan; minä en käyttele sanoja pelkästään niiden käyttelemisen huvista. Vain turmeluksesta turmelukseen, ahtaudesta toiseen, rajoituksesta rajoitukseen te kas-

vatte, kunnes olette vapaita, kunnes olette ehdottoman täydellisiä, mieleltänne seesteisiä, rakkaudeltanne turmeltumattomia. No nyt te olette enemmän taikka vähemmän samaa mieltä tästä väitteestä. Te nyökkäätte viisaina päätänne ja menette kotiin ja sanotte, että se on täydelleen totta. Pään nyökkäämisellä ei ole mitään arvoa, eikä sitä ole pelkällä hyväksymisellä. Jos te ajattelette minun olevan oikeassa tässä, mikä *on* ydinseikkaa — minä en saarnaa vallankumousta taikka mitään sen kaltaista — silloin kaikkien uskonnon epäoleellisuuksien täytyy hävitä, koska te omassa itsessänne olette kyllin väkeviä vastustamaan ulkonaisten olosuhteiden painostusta. Mutta jos te ajattelette minun olevan tässä väärässä, silloin teidän täytyy taistella vastaan, te ette saa antaa minun puhua. Te ette saa olla penseitä, koska penseys on johtava suurempaan murheeseen, suurempiin onnettomuuksiin. Teidän täytyy olla toimekkaita siinä, minkä arvelette olevan oikeata, ja työskennellä sen puolesta koko innollanne, vakaumuksella, tinkimättä. Sillä tavalla tullaan suureksi, joko henkisyydessä taikka maailmassa: sillä tavalla teillä on suuria kunnianhimoja ja innossanne ymmärryksenne tähden te olette valmiita uhraamaan kaiken tuon kunnianhimon; ette kasva pelkästään penseydessä, mikä on rajoittunutta. Yksitoikkoisuus tappaa aloitteellisuuden. Teidän täytyy oppia ajattelemaan itsenäisesti ja seisomaan yksin, vaikka koko maailma tuomitsisi teidän olevan väärässä. Jos te mukaudutte, silloin teidän aloitteellisuutenne saa surmansa. Pyyde on ainaista ulospääsyn etsintää. Pyyde on jatkuvaa taistelua rajoitusta vastaan. Pyyde, himo, voi kokemuksesta saada vain täyttämyksensä, se voi vain kasvaa kokemuksesta, se voidaan vain saattaa laajaksi, suunnattomaksi, rajattomaksi, mittaamattomaksi kokemuksen kautta. Niinpä jos te mukaudutte kenenkään mukaan taikka minkään ajatuksen ja tunteen perintätavan mukaan, silloin tuollainen perintätapaan mukautuminen teidän, yksilön, kehittämisen asemesta on tekevä teistä narreja. Sentähden teidän, jotta kasvaisitte, täytyy saada kokemusta. Se on ainoana lakina — jos lainkaan mitään lakia on — ja elämällä ei ole mitään lakia, ei mitään filosofiaa.

Kokemus on ainoa, mikä saa teidät, saa yksilön kasvamaan yleviin korkeuksiin. Sentähden teidän täytyy olla tyytymättömiä, tyytymättömiä jokaiseen ajatuksen välähdykseen, jokaiseen tunteen ailahdukseen, jokaiseen perintätapaan, joka on osoitettu. Teillä täytyy olla epäilemisen kyky, niin että te voitte tuon epäilemisen kautta löytää, mikä on totuutta, mikä on ydintä ja kestävää. Mutta epäillä kaikkea vaatii ymmärryksen, ajatuksen väkevyyttä, koska teidän aamusta iltaan pitää olla lakkaamatta kyseleviä, vaativia, ahdistavia. Mitä on elämä muuta kuin pelkkää olemassaoloa — rahan ansaitsemista, kokemusten kokoamista ja hylkäämistä kaikkine murheineen, mitä siitä seuraa — mitä arvoa on elämällä, ellette te elä kuin

mahtava tulivuori, joka on vaarana kaikelle? Keksiäksenne elämän tosi tarkoitusperän teidän täytyy olla kaikista ajatuksen perintätavoista vapaita, olkootpa nämä muinaisaikaisia taikka nykyaikaisia, kun ne ovat toisen viitoittamia, olkoonpa tämä toinen vaikkapa kaiken saavuttanut. Lopun lopuksi vain yksilön itse, kun hän on nälkäinen, täytyy huolehtia omasta nälästään. Mitä arvoa on sillä, että tiedätte jonkun muun olevan yltäkylläisesti ravittu, jos itse olette nälissänne? Totuuden löytämisen ydinseikkana on tyytymättömyys ja perintätavan ehdoton puute, alituinen mielenmuutos päivästä päivään hyväksymättä milloinkaan mitään, joka on vahvistettua, vaan alati hyljäten, ainaisesti innokkaana, virkeänä vaatimaan tietämistä. Teidän täytyy olla vapaita kaikesta, mikä kietoo teidät vyyhteensä, uskontunnustuksista, uskonnoista, jumalista ja kaikista noista tarpeettomista asioista, jotta löytäisitte oman itsenne, jotta löytäisitte omalta kohdaltanne tuon totuuden — joka on joka ainoan totuus — joka on elämä. Koska täydellisyys tulee teidän oman kehityksenne tietä, on totuus siinä turmeltumattomuudessa, joka syntyy turmeluksen tietä. Sentähden teidän täytyy käsittää, että ihminen yksilönä on ehdottomasti vapaa, että ihmisen suuruutena on tämä: ettei häntä voi kukaan pelastaa, ei kukaan voi häntä auttaa henkisyyteen, ei kukaan voi tehdä häntä puhtaaksi, kun hän on saastainen, ei kukaan voi johtaa häntä täydellisyyteen, kun hän itse on turmeluksen alainen.

Ihminen on ehdottomasti, kokonaan ja täysin vapaa. Kun hän sen käsittää, ei hänellä enää ole salaperäisen taikka tunnetunkaan pelkoa. Hän on kaiken aikaa innokas kokeilemaan, kokoamaan itselleen sitä elämän rikkautta, joka on totuuden täyttymys. Nyt on niin, että kun te olette vapaita, te asetatte sillä itsellenne rajoituksen, ja tämän rajoituksellisuuden halki te pyritte ja ponnistatte repiäksenne alas ne muurit, jotka ovat teidän itsenne ja tuon äärimmäisen päämäärän välillä, päämäärän, joka on täydellisyyttä. Kun vain kerran tämän käsitätte, jos todellakin ymmärrätte sen merkityksen, tulee teistä jo huomenna suuri, koska te tulette olemaan vapaana pelon otteesta. Lopun lopuksi kaikki teidän jumalanne, teidän mestarinne, teidän *gurunne* ovat olemassa senvuoksi, että teiltä puuttuu tieto. Te nojaatte johonkin apua saadaksenne, nojaatte, jotta hän antaisi teille ohjausta; mutta siitä hetkestä, kun te ette nojaa kehenkään, siitä hetkestä te tiedätte ja tunnette, että te olette ehdottomasti vapaita, te olette kehittävä itseänne ilman toisen apua. Silloin te olette oleva kuin puu otollisessa maaperässä, olette lujia, nautitte taistelun viimoista, seisotte selkeinä taivasta vasten. Ettekö huomaa, että sinä hetkenä, jolloin pelkäätte, elämän koko sekavuus kasvaa ympärillenne, kasaantuvat röykkiöksi kaikki uskonnon myötäjäiset, ja tämä raunio kasvaa kasvamistaan? Siitä hetkestä, jona te olette vapaita,

te houkuttelette esiin kokemusta, koska vain kokemuksen tietä te voitte kasvaa — ilmiömaailmassa saadun kokemuksen. Ilman ilmiöitä ei voi elämää esiintyä. Te ette voi jakaa elämää henkeen ja aineeseen, se on kokonaisuus, ja sitä ymmärtääkseen teidän täytyy kasvaa objektiivisessa vaeltaen ja ymmärtäen sen, mitä on subjektiivinen.

Tämä ei ole mikään metafyysillinen luento, joka on omiaan älyänne kiihottamaan. Kokemus on ainoa menetelmä, jota käyttäen ihminen voi kasvaa, eikä ole muuta lannoitusainetta, joka antaisi juurille väkevyyttä, muuta kuin kokemus. Mikä siis on kokemuksen tarkoitusperä? Ilman tarkoitusperää kokemus käy sekasortoiseksi. Ellette tiedä, minne olette menossa, olette eksyksissä, kyselette, epäröitte, pelko tulee teille; mutta siitä hetkestä, kun olette varmoja, löytönne puolustamisessa myönteisiä, siitä hetkestä alkaen te houkutatte esiin jokaisen kokemuksen luomaan teistä ihanan rakennuksen, jonka perustus on oleva kuolemattomuudessa. Mikä sitten on elämän tarkoitusperä? Mitä kaikki tämä kokeminen, joka iskuillaan vastaa teidän himoonne, jatkuvasti valmistelee? Mitä te jatkuvasti etsitte tämän kokemuksen tietä? Pyyde, himo, etsii vapautta rajoituksesta, etsii tarkoitusperäistä vapautta; ei kevyttä holtittomuutta, mikä on kuin veteen viskattu rikkaruoho, joka heittelehtii sinne tänne. Repiäkseen maahan rajoituksellisuuden himo etsii täyttymystään jokaisesta kokemuksesta. Himo on elämää, ja tuo elämä, joka teissä yksilöinä on, ponnistelee murtamaan erottavat esteet, niin että siitä tulee kaikenkäsittävä eikä ole enää luotaan torjuva, koska erottautuminen tuo turmeluksen. Jos te sisällytätte kaiken tuohon elämään, joka on teitä itseänne, ei teillä ole oleva mitään taikauskoa eikä senvuoksi esiinny mitään taistelua.

Lakkaamattoman ponnistamisen tietä tulee kaiken ponnistuksen lakkaaminen — ei paikoillaanolo, mikä on aivan toista. Se merkitsee, että te yksilönä jatkuvasti pyritte pakoon sitä rajoitusta, minkä elämä — joka on teitä itseänne — tuo ympärillenne ja sillä tavalla koetatte löytää onnen ja vapahduksen. Juuri sitä jokainen yksilö etsii. Tämä itse, tämä sinä, tämä minä, etsii kokemuksen tietä turmeltumattomuutta, ja turmeltumattomuuteen päästäkseen sen täytyy kulkea turmeluksen läpi tarkoitusperään pyrkien. Sillä turmelusta on vain silloin olemassa, kun itse — s.o. kun te olette kokemukselta köyhiä. Kun itse on kokemukselta rikas, kaikenkäsittävä, tuolloin on turmeltumattomuutta, mikä on täydellisyyttä. Sentähden turmeltumattomuus on järjen ja rakkauden välistä tasapainoa. Täydellinen tasapaino, sopusointu, jolle häiriintyminen on tuntematonta, kas, se on totuutta.

En toivo teidän hyväksyvän sitä, mitä minä sanon, sen perusteella, että minä vakuutan löytäneeni ja saavuttaneeni tuon sopusoinnun. Minä vakuutan sitä vain samalla tavalla, kuin vakuutan, että on ihana päivä, ja sen-

vuoksi, että se on jokaisen yksilön tavoitettavissa ja jokaisen yksilön täytyy saavuttaa tuo täyttämys. Havaitsettehan, ettei sellaiseen totuuteen, joka on elämänrakkaus, joka on elämä itse, voi johtamassa olla mitään polkua, koska tuo totuus sisältää kaiken kokemuksen. Jokaisen yksilön täyttymys, olkoon hän kaikkein kehittynein tai kehittymättömin, älykkäin tai rappeutunein ja pahin raakalainen, on ihmisen välttämätön päämäärä.

Kun sellainen päämäärä ei ole kenenkään erikoista ja yksinomaista omaisuutta, niin ette voikaan löytää sitä kenenkään henkilön opastuksella. Tämä maa on enemmän kuin mikään muu maa aivan seulana *gurujen* kunnioitusta. Te ajattelette, että pelastus tulee toisen kautta, että täydellisyys on saavutettavissa vain toista palvomalla, kun päinvastoin totuus on löydettävissä ja saavutettavissa vain oman täydellisyyden tietä ja tähän täydellisyyteen päästäksenne teillä täytyy olla viljalti kokemusta. Sen saavuttaaksenne te ette tarvitse ketään opasta, ette tarvitse mitään uskontoa, ette tarvitse mitään pappeja. Jättäkää ne kaikki syrjään, niin te olette käsittävä minun sanojeni totuuden. Teidän ei tarvitse vetäytyä kätköisään yksinäisyyteen löytämään sitä, mikä on ympärillänne jokaisessa tomuhiukkasessa, joka kiven alla, sitä, mikä on teissä jokaisessa, mikä on elämä itse.

Jos tuo on päämäärä, silloin luonnollisestikin sanotte: "Kuinka olen sen saavuttava? Mitkä ovat saavuttamisen keinot?" Ei ole mitään keinoja, koska juuri oman omalaatuisuutenne, oman erikoisen suuruutenne kehittäessänne te saavutte päämääräänne. Se merkitsee, että te teette päämäärästä keinot. Mitä te teette — mitä jokainen yksilö tekee tätä nykyä. Hänpä ei tiedä, ja niin hän syöksyy pimeyteen ja saa aikaan suurempaa hävitystä, enempi taikauskoa, enemmän uskonkappaleita ja tuo lisää asukkaita lukemattomien jumalien temppeliin. Mutta jos teillä on omasta takaa tieto, varmistunut ja varma, silloin te alatte ymmärtää, että päämäärä luo ne keinot, joilla se saavutetaan. Jos olette pimeässä paikassa ja näette etäisen valon, te raivaatte itsellenne tien sen luo; vaikka te saatatte kärsiä, vaikka te saatatte vuotaa verta, vaikka te saatatte haavoittaa jalkanne, te kuljette kohden tuota ainoata valoa, joka on antava teille iäistä ravintoa ja tarkoitusperän varmuutta.

Silloin kokemuksesta tulee ainoa opettaja. Silloin ette kaipaa välittäjiä, koska te luotte omaan sisimpäänne tuota totuuden kuvastinta, jota pilvi ei voi pimentää, joka on ehdottoman persoonaton, joka ei ole mitään yksilöllistä, vaan iäistä. Vain siltä arvostelupohjalta te voitte tuomita omia tekojanne. Ei kukaan muu voi tuomita, ei kukaan muu voi saattaa teitä murheen tilaan, kukaan muu kuin te itse. Silloin elämä, joka on jokaisessa tapahtumassa, tulee teidän opettajaksenne, joka ihmisestä tulee teidän oppaanne, mikä on paljon suurempaa, paljon suurenmoisempaa kuin oppaan saaminen

jostakin mystillisestä paikasta. Elävä opas, joka on ihminen itse, on arvokkaampi menneisyyden kuolleita opettajia.

Kun tulee tuntemaan tuon elämän tarkoitusperän, joka elämä on saava täyttymyksensä täydellisyydessä, kokemuksen ikeestä vapautumisessa, tulee jokaisesta tapahtumasta, jokaisesta ajatuksen liikahduksesta, ihmisen joka ailahduksesta astinkivi totuuteen. Silloin te olette valppaita, alituiseen tarkkaavia; silloin te vertaatte sitä, mikä on haihtuvaa, siihen, mikä on iäistä, teistä tulee oma tuomarinne, oma vapahtajanne; elämä käy äärettömän paljon mutkattomammaksi. Silloin te sensijaan, että lisäisitte jo ennestään olevaa sekasortoa luotte järjestystä, vakaisuutta. Silloin ei väkevä ole nouseva heikon olkapäille. Koko maailma on muuttuva, jos te elätte iäisen maailmasta. Tuosta maailmasta käsin teidän täytyy työskennellä ulkokohtaisessa maailmassa — ei ulkokohtaisesta käsin sisäkohtaiseen mennen, ei ilmiöllisestä siihen, mikä on pysyväistä. Tuntiessanne, mikä on iäistä, mikä on elämän tarkoitusperä, teidän täytyy elää tässä ilmiöiden maailmassa; ette voi siitä paeta. Juuri täällä teidän täytyy luoda järjestys, juuri täällä teidän täytyy varmistua siitä totuudesta, mikä on iäistä, ei tästä ilmiömaailmasta erossa.

Ottakaa muudan esimerkki; jokaisen ihmisolennon sydämessä, miten heikko, mikä raakalainen, kuinka sivistynyt tai älykäs hän lieneekin, on myötätuntoa; se on jokaisen ihmisen sydämessä tuoksuna. Jos te seuraatte rakkauden turmeltumattomuuden täyttymystapahtumaa, niin mihin se johtaa? Se on tulemista auringon kaltaiseksi tai kukan tuoksun kaltaiseksi, joka jakaa kaikille eroituksesta huolimatta; se on rakkauden täyttämystä. Jos sen tunnette, niin silloinkin, kun vielä olette rajoittuneen ja turmeluksen alaisen rakkauden pauloissa, te voitte ponnistella katkoaksenne ne. Se merkitsee sitä, että teidän täytyy alkaa rakastaa tuolla iäisellä tavalla *nyt* eikä vasta etäisessä tulevaisuudessa. Niinikään sille ihmiselle, joka on murheessa, ei ole mitään tulevaisuutta, ei mitään menneisyyttä; hän kaipaa murheensa tyynnyttämistä nyt. Kun te tunnette sen, mikä on kestävää, missä ei ole vaihtumusta, mikä ei ole suhteellista, millä ei ole mitään taikauskoa, mikä on totuutta, järjen ja rakkauden sopusointua, silloin teidän täytyy työskennellä tuosta iäisyydestä käsin. Jokainen pieni tapahtuma on antava teille väkevyyttä, on oleva astinkivenä suurempaan totuuteen, tuohon onneen, mikä on kestävää.

TOIMITTAJAN KYNÄSTÄ.

Krishnamurtiin on kohdistettu kahdenlaista arvostelua — toinen on se, ettei hänellä ole mitään uutta sanottavana, toinen se, että mitä hän opettaa, on niin vallankumouksellista, että jos sitä käytännössä toteutettaisiin, synnyttäisi se sekasortoa ja itsekkäisyyttä. Nämä molemmat arvostelut johtuvat ymmärryksen puutteesta.

Mitä edelliseen tulee, niin kuten Krishnamurti paikalleen sanoo, ei ole mitään uutta auringon alla, mutta kaikki asiat ovat uusia sille ihmiselle, joka ymmärtää. Kun te pääsette uuteen elämänymmärrykseen, kun ymmärrätte sen tarkoituksen ja tarkoitusperän, katselette te aivan erilaista maailmaa, eikä kuitenkaan maailma ole muuttunut vaan te itse. Kaikki käy uudeksi sille ihmiselle, joka alati uudistaa itseään.

On totta, että Krishnamurtin opetus, jos se asianmukaisesti ymmärretään ja käytännössä toteutetaan, kääntäisi maailman ylösalaisin, koska se tekee välttämättömäksi vallankumouksen koko ajattelussamme ja elämänkatsomuksessamme; mutta se vallankumous johtaisi järjestykseen eikä sekasortoon, se toisi elämään suurempaa kauneutta suuremman rumuuden sijasta. On myöskin totta, että yrittäminen vanhasta kiinnipitämään ja kuitenkin uutta ymmärtämään on sekasortoa synnyttävää, niin yksilössä kuin maailmassa. On mahdotonta kääntyä sekä ulos että sisään päin, mahdotonta elää vapaudessa ja orjuudessa, samaan aikaan vaeltaa etelää ja pohjoista kohti. On pakko tehdä valinta, suunnanmuutoksen täytyy olla jyrkkä. Me emme voi pitää kiinni hyväksytyistä perintätavoista ja uskomuksista ja kuitenkin olla niistä vapaita. Krishnamurti on kuin jättiläisaalto, joka on pyyhkäissyt pois ne perustukset, joille elämämme on rakennettu, ja meidän täytyy löytää uudet perustukset, uudet kivet, joista voimme uudelleen rakentaa. Jos tahdomme häntä ymmärtää, meidän täytyy tutkistella sitä, mitä hän sanoo, ennakkoluulottomin mielin ja avoimin sydämin, pelkäämättä katsoa kasvoihin kaikkea sitä, mitä muutosta, vieläpä sydämen murtumistakin se meille mukanaan tuo.

» » »

Meistä niiden, jotka on kasvatettu uskontoon taikka toiseen, on katsottava suoraan kaikkea sitä, mikä sisältyy Krishnamurtin väitteeseen, että kaikki uskonnot ovat esteenä totuudelle. Jos tällaisen väitteen esittäisi joku ateisti tai materialisti, ei sellaisella väitteellä olisi meille paljonkaan painoa, mutta kun sen esittää henkinen opettaja, joka väittää, että hän on saavuttanut inhimillisen kehityksen huipun, että hän on yhtä Elämän ja Totuuden kanssa, on se yllättävää, siitä kaikkein vähimmän sanoaksemme.

Jokainen uskonto perustuu Jumalan käsitteeseen muodossa taikka toisessa, lukuunottamatta ehkä budhalaisuutta. Kaikki uskonnot opettavat Jumalaa palvelemaan, rukoilemaan, uskomaan jonkin uskontunnustuksen taikka filosofisen järjestelmän mukaisesti, toimimaan jonkin jumalallisen innoituksen saaneen oppaan laatiman moraalin ja etiikan lakikirjan mukaisesti. Ja nyt Krishnamurti sanoo meille, että uskonnot ovat vain jähmettyneitä ihmisajatuksia ja että, mikäli mielemme on löytää Totuus, meidän täytyy olla vapaita kaikista uskonnoista.

Uskonto on herättänyt paljon kauneutta elämässä, ajattelussa ja taiteessa; se on innostanut moniin jaloihin ja sankarillisiin tekoihin. Se on vastuussa myöskin melkein uskomattomasta julmuudesta, taikauskosta ja ihmissielun orjuudesta. Tilikirjaa pitävä enkeli ainoastaan voi päättää, mille puolelle vaakakuppi kallistuu.

Jos me lähdemme uudesta elämänkäsityksestä, jossa uskonnolla ei ole mitään osaa, merkitsee se varsin jyrkänlaatuista vallankumousta. Käy varsin vaikeaksi sellaiselle sukupolvelle, joka on kasvatettu uskontoon, vapautua tästä. Juuri sen vuoksi Krishnamurti niin halusta perustaa kouluja, missä uutta sukupolvea voidaan kasvattaa ilman ainoatakaan vanhaa uskomusta, perintätapaa tai taikauskoa. Se on suurta kokeilua ja sellaista, minkä pitäisi herättää kaikkien niiden ihastusta, jotka uskovat, että ihmisessä oleva Jumala on se ainoa Jumala, jonka ihminen milloinkaan voi todellisesti tuntea.

» » »

Silloin meidän täytyy päästä eroon sellaisista iskusanoista kuin "rakkaus", "palveleminen", "veljeys", 'maailman auttaminen', jotka, kuten ihmisrakkaus, peittävät syntien paljoutta. Rakkaus saattaa olla maailman ihanin asia, mutta se voi olla myöskin mitä julminta ja kahlitsevinta. Jumalan rakastaminen on virittänyt yhtäläisesti paljon raakuutta kuin paljon hyvyyttäkin ihmistä kohtaan. Inkvisiittoreita epäilemättä innosti rakkaus ihmisten sieluja kohtaan, mutta se ei estänyt kiduttamasta näiden ruumiita. Useimmat vanhemmat rakastavat lapsiaan, mutta monessa tapauksessa itse tuo rakkaus tukahduttaa ja murskaa heidän rakkautensa esineiden elämän. Kaikkea inhimillistä rakkautta vaivaa mustasukkaisuus, mikä on "julma kuin hauta" konsanaan.

Ne seurat, jotka perustuvat veljeyden asian ajamisen pohjalle, tuntuvat olevan yhtä vähän turvattuja kuin mitkä muut tahansa jäsentensä keskeisiltä riidoilta ja epäystävälliseltä käytökseltä.

"Maailman palveleminen" on monasti vain toinen nimi muiden asioihin sekaantumiselle. Me haluamme muuttaa maailman oman kaavamme mukaiseksi, omien oikean ja väärän käsitteidemme mukaan.

Jos uskonto, ihmisystävyys, yhteiskunnallinen palvelus poistetaan jaloon käytökseen kannustimena, mitä silloin jää jäljelle? Krishnamurti sanoo, että vapahduksen ja täydellisyyden päämäärän saavuttamisen tulisi olla ainoana kannustimena, ainoana käytöksen ohjaajana. Juuri tämän vuoksi arvostelijat sanovat, että hän saarnaa itsekkyyttä. Tutkikaamme tätä arvostelua. Voimme alkaa siitä, että täydellisyydessä ei voi olla itsekkyyttä. Nämä käsitteet ovat toisilleen vastakkaisia. Täydelliseksi tuleminen, kokonaan vapaana oleminen, yksilöllisen omalaatuisuutenne täydelleen kehittäminen on maailman täyttämistä kauneudella ja ilolla. Kuvitelkaa sellaista puutarhaa, jossa kaikki tuhatkaunot kilvoittelisivat, tullakseen ruusuiksi ja kaikki ruusut olisivat muuttumassa pioneiksi! Miten surkeata se olisikaan! Ja kuitenkin juuri tätä ihmisolennot alati tavoittelevat — tavoittelevat tulla joksikin, mitä eivät ole, tahtovat vääristyä, käydä kieroon ja mukautua sellaiseen kaavaan, jonka toinen on heitä varten laatinut. Juuri senvuoksi maailma on niin ruma, täynnä epämuodostuneita ja kieroon kasvaneita ihmisiä. Me olemme täällä kasvaaksemme luonnollisesti, kauniisti tuoksi täydelliseksi ihmiskukaksi, joksi elämä on meidät tarkoittanut. Mutta tietämättömyydellämme ja typeryydellämme me teemme elämän tarkoitusperälle vastarintaa. Siitä hetkestä asti, kun lapsi on syntynyt, me koetamme muokata hänessä olevan elämän teennäisesti sommiteltuun kaavaan, jota värittävät meidän perintätapamme ja ennakkoluulomme sekä nurinkuriset aatteemme. Jos voisimme kuvitella täysin kehittyneiden ihmisolentojen, mieleltään ja ruumiiltaan kauniiden, muodostaman maailman, he välttämättömyyden pakosta loisivat kauneutta ja onnea ympärilleen.

KIRJALLISUUSKATSAUS.

UUTTA SUHTAUTUMISTA VALMISTETAAN.

CREATIVE UNDERSTANDING (Luova ymmärrys), kirj. kreivi Hermann Keyserling, saksasta englanninkielelle kääntänyt Teresa Duerr. Jonathan Cape, Lontoo, 1929; hinta £ 1—5—0, 500 siv. & akkos. luett.)

Keyserlingin uusi kirja on jotakin sellaista, joka herättelee ja raivaa tietä, se on merkkejä — ja varsin huomattava merkki — uudesta elämänymärryksestä tässä maailmassa. On usein sanottu, että "ei ole mitään uutta auringon alla". Olen täydelleen toista mieltä. Elämä lausuu joka hetki: "Katso, minä teen kaiken uudeksi!" Ja tämä on niitä maailman historian aikoja, jolloin ihmissuku, keskellä univarjojensa ravisteltuna, voi kenties herätä hämmästyttäviin mahdollisuuksiinsa.

Creative Understanding (Luova ymmärrys) on kirjan muotoon muokatun luentosarjan nimi, ja se on sekä "muistiinpanoja erikoislaatuisista sisäisistä kokemuksista" että johdantoa siihen, mitä Keyserlingin Viisaudenkoulu Darmstadtissa "todellakin ajaa". Kirjan johdannossa hän meille kertoo siitä, että hän on "varsinaisesti improvisoija" ja siten hän tuli selville koulun pyrkimyksistä vasta, kun häntä pakotettiin pitämään nämä luennot. Koulu ja sen opetus kehittyivät ja hahmottuivat hänen oman sisäisen kasvunsa ja kehityksensä ilmauksena. Edelleen hän selittää tämän kirjan tyylillä olevan edeltäjiä vain musiikin alalla eikä ainoatakaan filosofisen kirjallisuuden alalla ja sen vuoksi seuraa tästä seikasta, että kirja täytyy lukea keskeytyksettä alusta loppuun, jotta sen voi kokonaisuutena todella ymmärtää. "En pyri esittämään täydellistä teoreettista järjestelmää, minä tahdon antaa eläviä herätteitä; en aio panna lukijaini eteen kuvaa, tahdon muuttaa heidät, muuttaa heidät sellaisiksi, jotka pohtivat elämää itsenäiseltä ja ylevämmältä näkökannalta ja elävät korkeammalla tasolla, kuin ennen ovat eläneet. Tätä tapahtumaa alulle panemaan on *Luovan ymmärryksen* erikoinen rytmi tarkoitettu.

Kirja sisältää 483 tiheään ahdettua sivua, kaikki ajattelua herättäviä, ja minun on tunnustettava, ettei minun ole onnistunut täysin saavuttaa sitä *tour de force*, jota tekijä sanoo täydellisen ymmärtämisen ydinasiaksi. Sentähden aion tässä puhua vain siitä, mikä on tämän kirjan *raison d'être*, Viisaudenkoulusta.

Keyserling kertoo meille, että tämän koulun perustamisen ainoana tarkoitusperänä oli "luoda sellainen keskus, missä sisäisen suhtautumisen

muutos jota minä pidän välttämättömänä nykyisessä pulassa, saisi symboolisen ilmauksensa ja vaikuttaisi etäälle säteilevänä esimerkkinä. Kun kysymyksessäoleva muutos on dynaamista toimintoa ja kussakin tapauksessa alkuperäistä ja aivan tarkoin persoonallista toimintoa, ei voi tulla kysymykseen kerta ja kaikkiaan määrätty ohjelma. Uusintakin opetusta voidaan ottaa vastaan vanhojen ennakkoluulojen hengessä, ja parhainkin ohjelma auttaa vain pysyttämään vanhettuneita erehdyksiä." Lyhyesti: "Se ei anna abstraktista opetusta, joka jokaisen pitäisi oppia ulkoa, vaan *se luo symboolisia kuvia, se antaa esimerkkejä.*" "Koulu käsittelee eläviä yksilöllisiä persoonallisuuksia. Ja sen täytyy niin tehdä, koska se aikoo antaa ilmauksen kaikkialliselle Totuudelle. Sillä kaikkiallisen, universaalisen, korrelaatti todellisen elämän tasolla ei ole "yleinen", vaan "omalaatuinen", ei "yhteiskunta" taikka "ihmiskunta", vaan jokainen yksityinen "kukin".

Sentähden tämä koulu perin vähän muistuttaa mitään muuta koulua nykyaikaisessa maailmassa, lukuunottamatta sitä, että silläkin on tyypilliset menettelytapansa; ja Keyserling esittää sen terveen näkökannan, että 'todellisuudessa ei ole mitään sellaista kuin abstraktinen ihminen; ihminen on konkreettinen ja omalaatuinen jokaisessa tapauksessa. Tosiaankin niinkauankuin omalaatuisuuden ominaisuutta ei tähdennetä ennen kaikkea muuta, niinkauankuin säännönmukaisuutta ja ajatuksen yhtäläisyyttä pidetään ihanteina, kasvatus voi johtaa vain yhä lisääntyvään raakalaistumiseen; sillä se tieto ja toimikelpoisuus, jonka ihminen itselleen hankkii, saa merkityksensä ja arvonsa yksinomaan siitä alkuperäisestä elinvoimasta, joka niitä käyttelee. Ellei sellaista alkuperäistä voimaa ole, silloin mahdollisimman paraskin kasvatus on usein pahempaa kuin pahin metsäläisyys. Sillä tieteellisesti harjoitettu villi on epäilemättä paljon vaarallisempi luontokappale kuin tietämätön villi."

Niinpä Viisaudenkoulu, vaikka se sanookin itseään kouluksi, ei niin suurella kammolla torju mitään muuta ajatusta kuin ajatuksen toimimisesta kouluna tämän sanan tavallisesti omaksutussa merkityksessä. Mikään ei voisi olla tarkoituksensa kanssa jyrkemmin ristiriidassa kuin jonkin oppilasryhmän kehittäminen, joka sokeasti uskoisi kirjaimeen. Tämän koulun ensimmäisenä päämääränä on käytännössä tehdä selväksi se, kuinka ehdottoman luovia me ihmisolentoina olemme; toisena on ehdottoman omapäätöksellisyyden ja omavastuullisuuden opettaminen.

Keyserling on filosofi, joka on sitä mieltä, että "ratkaisevana henkisenä voimana tänä aikakautena ei ole uskonto, vaan filosofia"; onneksi kuitenkin — ja tässäpä uusi sävel soinnahtaa — hän ajattelee: "tarvittava filosofia ei ole sitä, mitä se oli viime vuosisatojen aikana; se ei ole ulospäin tähdättyä sieluntoimintaa — se on elämää, *joka saa ilmauksensa ymmärryksenä*".

"Uusi ajatuksen ja sielun välinen yhteys on sitä, mitä me tarvitsemme."

Tämän yhteyden tarpeellisuuden käsittäminen ei todellakaan ole uutta. Sen toteuttaminen olisi. Ja tämä meidän luullaksemme on Keyserlingin peruspyrkimyksen.

— *A. B.*

SÄHKÖSANOMIA ADYARISTA.

Seuraava sähkösanoma on saatu hra Yadunandan Prasadilta:

"Yli tuhatviisisataa ihmistä oli kuulemassa niitä seitsemää puhetta, jotka Krishnamurti piti Adyarissa joulukuun 28 p:stä tammikuun 3 p:ään. Nämä puheet osoittautuivat mitä elvyttävimmäksi kokemukseksi kaikille läsnäoleville ja johtivat ne monia elämänkatsomuksensa kiinnekohtien uuteen valintaan.

"Niistä ydinkohdista, joita Krishnamurti käsitteli, hän erityisesti tähdensi seuraavia: Ihmiskunta, hän sanoi, jakautuu ylellisyyden tavoittelijoihin ja askeetteihin. Nämä molemmat suhtautumiset ovat jonkun aikaa hyviä, mutta Totuus löydetään *via medialta*, keskitieltä. Persoonallisuus on synnyn, kansallisuuden ja muiden sellaisten olosuhteiden sattumusten tulosta, ja usein se vie ymmärryksen kieroon. Yksilön juuret ovat kuitenkin iäisessä. Oikea moraali on sitä, mikä rikastuttaa yksilöllisyyttä; kaikki sille vastakkainen on epämoraalista. Älkää koettako luoda itseänne joukkotyypin mukaan, mikä on pelkkää funktioiden personifioimista. Kasvakaa tietoisesta epätäydellisyydestä tietoiseen täydellisyyteen; kehittäkää kulttuuri-ihmisen tarkkatuntoisuutta; arvostelkaa, toimikaa, eläkää iäisessä."

KANSAINVÄLISEN TÄHTILEHDEN

ERI KIELISET PAINOKSET

BRASILIA:	*Portugalilainen* Senor A. de Souza, Kua Santa Alexandrina 221, Rio de Janeiro
CUBA:	*Espanjalainen* Dr. Damaso Pasalodos, Consulado 18, Altos, Apartado 2474
HOLLANTI:	*Hollantilainen* Mrs. J. M. Selleger-Elout, De Reigertoren, Bergen, N. H.
ITALIA:	*Italialainen* Mrs. R. B. Koechlin, Via Lavinia 43-B, Genoa
NORJA, RUOTSI, TANSKA:	*Skandinavialaiset kielet* Dr. Lilly Heber, Mrs. Olga Knudsen, Box 34, Blommenholm, Norja
PUOLA:	*Puolalainen* Mrs. H. Boloz Antoniewicz, Moniuszki 4/7, Warsaw
RANSKA:	*Ranskalainen* Mme. Zelma Blech, 21, Avenue Montaigne, Paris VIII
RUMANIA:	*Rumanialainen:* Mrs. Stefania Rusu, Piata Lahovary N:o 1, loc. 10, etaj 2, Bucharest 1
SAKSA:	*Saksalainen* Dr. Annie Vigeveno, Viktoriastrasse 7, Berlin-Neubabelsberg
SUOMI:	*Suomalainen* Neiti Helmi Jalovaara, Vuorik. 5. B, Helsinki.
VENÄJÄ:	*Venäläinen* Mme. Barbara Poushkine, 42 rue de la Montagne, Ste. Genevieve, Paris V, France

TÄHDEN KUSTANNUSYHTYMÄN (The Star Publishing Trust)

ASIAMIEHET:

AUSTRALIA:	Mr. John Mackay, Myola, 2 David Street, Mosman, N.S.W.
BRASILIA:	Sr. A. de Souza, Rua Santa Aleksandrina 221, Rio de Janeiro
CUBA:	Dr. Damaso Pasalodos, Consulado 18, Altos, Apartado 2474, Havanna
ENGLANTI, WALES ja IRLANTI:	Mrs. Gertrude Roberts, 6, Tavistock Square, London, W.C. 1
HOLLANTI:	Mr. M. Ch. Bowman, Alkmaarsche Straat 1, Scheveningen
ITÄVALTA:	Dr. Richard Weiss, Schelleingasse 9, VII—6, Vien IV.
NORJA:	Dr. Lilly Heber, Box 34, Blommenholm
RUMANIA:	Mrs. Stefaina Rusu, Piata Lahovary N:o 1, Bukarest II.
PUOLA:	Mrs. H. Boloz Antoniewicz, Moniuszki 4/7, Warsaw
RUOTSI:	Miss Noomi Hagge, Villagatan 17. Stockholm
SAKSA:	Mr. James Vigeveno, Viktoriastr. 7, Berlin-Neubabelsberg
SUOMI:	Neiti Helmi Jalovaara, Vuorik. 5. B, Helsinki
TANSKA:	Mr. Marius Andersen, Aaboulevard 22, Kööpenhamina N.
UNKARI:	Mrs. Ella von Hild, 9 Ferem Korut 5—2 II, Budapest.
SKOTLANTI:	Mrs. Jean Bindley, 12, Albert Terrace, Edinburgh
UUSI SEELANTI:	Miss E. Hunt, 171 Idris Road, Papanui, Christchurch
YHDYSVALLAT:	Mr. E. Osborne, Room 1526, 100 E. 42nd St., New York City

Ensi numerossa julkaistaan asiamiesluettelo täydellisempänä.

Helsinki 1930, Oy. Gutenberg

KANSAINVÄLINEN

TÄHTILEHTI

MAALISKUU

1930

KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI

JULKAISEE ALKUPERÄISIÄ SELOSTUKSIA KRISHNAMURTIN LUENNOISTA JA PUHEISTA
ESITTÄÄ KRISHNAMURTIN ELÄMÄNKATSOMUSTA JA SEN VALOSSA TUTKII NYKYAIKAISEN AJATTELUN SUUNTIA
SELOSTAA KRISHNAMURTIN TOIMINTAA

KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI on suomalainen painos monessa maassa samanaikaisesti ilmestyvästä aikakauslehdestä. Sen englantilainen painos ilmestyy Hollannissa, Ommenin Eerdessä ja ovat sen toimittajina Lady Emily Lytuens sekä D. Rajagopal, M. A., L. L. B. (Cantab), jotka muodostavat kansainvälisen toimituskunnan. Kustantaja: The Star Publishing Trust.

Lehden toimittajat eivät ole vastuussa mistään mielipiteistä, joita esitetään kirjoittajan nimellä varustetuissa kirjoituksissa.

Edelleen, Krishnamurti haluaa painostaa, ettei häntä voida pitää vastuussa kirjoituksista, jotka sisältävät hänen puheitaan tai kirjoituksiaan, elleivät ne ole varustetut hänen nimikirjoituksellaan. Selostettaessa hänen puheitaan pyritään esittämään hänen ajatuksensa mahdollisimman täsmällisesti.

KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI ilmestyy v. 1930 10—12-numeroisena laajana aikakauslehtenä. Se voidaan tilata postitoimistoista, asiamiehiltä ja lehden toimitukselta os.: Vuorikatu 5. B. Helsinki, Tilaushinta Smk. 50:— 1/1 vsk., sekä Smk. 30:— 1/2 vsk. Amerikassa Doll. 2:— 1/1 vsk. Asiamiespalkkio on vähintään 5 vuosikerrasta 20 %.

KANSAINVÄLISEN TÄHTILEHDEN vastaava toimittaja Suomessa on Helmi Jalovaara, osoite Vuorikatu 5. B. Helsinki.

Kustantaja TÄHDEN KUSTANNUSTOIMISTO.

KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI N:o 3. MAALISKUU 1930.

Niinkuin sirpaleiksi särkyvät savenvalajan astiat,
niin särjettyjä ovat, kutka suojaisuutta etsivät,
sillä se on kehto murheen ja sekasorron yhä muutuvan.
He, jotka lohtua pyytävät,
he lohduttomuuden löytää saavat.
Ja niitä kyynelet vartoovat,
jotka lohdun perustaneet ovat tarkoitusperänsä korkeuteen.

Varjossa temppelin tapasin ihmisen
ja hänen kyyneleistään omia kasvojani katselin.

Ei herätä sinua uupumuksestasi kenkään,
ja noussut on aurinko ja mailleen ehtinyt,
ennenkuin vaellat taas eteenpäin.
Sun oman sydämesi ylenkylläisyys
sokaisee silmäsi, kun tulee tuskan aika,
ja niinkuin ihmislapsi eksyy metsän pimentoon,
niin sinun käyvä on,
jos kiveenkaiverretun ajatuksen pyhäkössä viivyt.

Ah, ystävä,
polttavan tulen täytyy olla suuri
lohdunmajasi tuhaksi tuhoomaan,
ammottavammaksi vain luomaan ahdistukses ahnaan,
sillä tuhosta, turmiosta tuosta
syntyvä on täysi ymmärrys.

Pidä neuvoa kanssa kokonaisuuden,
sillä osassa on vain kuihtumus.

— J. Krishnamurti

BENARESIN TÄHTILEIRI 1929.

KRISHNAMURTIN PUHE.

Selostus Krishnamurtin marraskuun 7 päivänä pitämästä puheesta on tähän painettuna, ja muita hänen puheitaan ilmestyy, sitä mukaa kuin tila sallii.

Ei ole mitään uutta auringon alla. Kaikki on jo ajateltu perinpohjin, ajatukselle on annettu joka-ainoa ilmaisumuoto, jokainen näkökanta on esitetty. Mitä on sanottu, sitä sanotaan aina, eikä sentähden voi olla milloinkaan mitään uutta tavalliselta näkökannalta — vain ilmaisua voitte vaihdella, käyttää eri sanoja, eri selityksiä. Mutta sille ihmiselle, joka halajaa koetella kaiken, jokaisen aatteen, omasta takaa, kaikki käy uudeksi. Jos on halu päästä pelkän sanojen harhan tuolle puolen, ajatuksen ilmausten tuolle puolen, kaikkien filosofioiden ja pyhien kirjojen tuolle puolen, silloin tuossa kokeilemisessa kaikki käy uudeksi, selkeäksi, eläväksi.

Tänä aamuna haluaisin, jos saan, esittää sen mielipiteen, että voidaksenne ymmärtää — ei ole väliä, mikä on asia — teidän täytyy olla vapaana vähäpätöisistä käsityksistä, itsekkyydestä, velvollisuuden, synnin, pahan, hyvän, aivan jokalaatuisesta käsityksestä. Vain silloin te kykenette ymmärtämään, oivaltamaan ja saamaan kootuksi sen täyden merkityksen, mitä teille esitetään. Tämä ei merkitse sitä, että mielenne pitäisi olla ehdottomasti negatiivisessa tilassa, tyhjänä — ei, vaan aivan päinvastoin; mutta teillä pitää olla mieli, joka on halukas tutkimaan, joka on kahlehtimaton. Viime kahtena, kolmena vuonna olen tätä toistanut, mutta ilmeisestikin tradition käsitettä on sovellettu vain eräisiin seremonian muotoihin, eräisiin uskonmenojen muotoihin. En lainkaan tarkoita sitä. Minä tarkoitan traditiolla vakiintunutta ajatustapaa, katsantokantaa, joka on ollut vakiintuneena vuosituhansien halki, taikka vakiinnutettu äskettäin, eikä se senvuoksi voi olla teidän omaanne.

Elämän täyden merkityksen ymmärtääksenne te ette voi sitä lähestyä mieli tradition vallassa, perintäkäsityksiä viljellen, vaikka olisitte kuinkakin perehtyneitä muinaisajan kirjallisuuteen ja kaikkiin noihin hepeniin, jotka eivät merkitse mitään. Koska te olette täydelleen epävarmoja, koska te olette hämmennyksissä, te luotte vain suurempaa sekavuutta sen lisäksi, mitä jo on. Puhun aivan vakavasti, koska tämä on minulle perin vakavaa. On vain ajan haaskausta teidän saapua tutkimaan jonkun toisen ajatusta, jos mielenne täyttävät ennakkoluulot ja perinnäiset, ahtaat elämänkatsomustavat, olkoot ne uudenaikaisia taikka ikivanhoja.

Saatte havaita, että kun elämä tuo ilmi itseään, se muuttuu joka kerta. Vaikka sen ilmaukset voivat olla samoja, täytyy kokemuksen ainaisesti vaihdella. Jos teidän on mieli ymmärtää elämää, ette saa käydä sitä vastaan mieli jo perinnäisen ajattelun, perinnäiskäsitysten muokkaamana, täynnä varmoja seikkoja, joita pidätte taattuina senvuoksi, että olette lukeneet suunnattoman määrän pyhiä kirjoja. Tahtoisin, että te vapautuisitte kaikista näistä vakiinnutetuista laeista ja ajattelisitte omasta takaa. Kun teillä on murhetta, onko sillä mitään merkitystä, mitä joku toinen ajattelee? Te tahdotte vapautua tuosta murheesta; ja voitte lukea kaikki pyhät kirjat, voitte seurata joitakin uskonnollisia aatteita, mutta eivät ne ota pois tuota murheen otaa, ne eivät anna teille tarkoitusperän varmuutta, paitsi sillä keinoin ja senvuoksi, että jätätte kaiken tuon syrjään ja itse tutkitte jokaista kysymystä, jokaisen ajatuksen, jokaisen teille esitetyn näkökannan sen oman todellisen arvon takia. Kun olette omasta takaa keksineet, mikä on varmaa, silloin te ette tarvitse mitään uskomuksia, mitään uskontoja, mitään opinkappaleita, mitään jumalia, mitään mestareita, mitään *guruja*. Sillä se, mitä yritätte tehdä, on tuon itsen kehittäminen, joka on jokaisen sisimmässä, sen korkeimpaan turmeltumattomuuden muotoon. Tiedän, että te kaikki sanotte: ”Jokaisessa pyhässä kirjassa on tämä sanottu jo ennen” — mutta vaikeutena on se, että on vain harvoja, jotka sitä käytännössä viljelevät.

Jotta teillä voisi olla tuo tarkoitusperän ehdoton varmuus, teidän täytyy heittää syrjään kaikki epävarmat seikat ja alkaa uudestaan. Se on ainoa, millä on merkitystä. Elämän epävarmuudesta, omien aatteiden, oman käytöksen, oman vilpittömyyden epävarmuudesta sikiää pelko; pelosta te käytte heikoiksi; ja heikkoudesta te luotte uskomuksia, opinkappaleita, uskontoja, jumalia ja kaiken tuon kainalosauvojen ja tukipuiden määrättömän myötäjäistavaran. Sentähden on ensimmäisenä tähtäimenäni saattaa teidät itsestänne, omista aatteistanne varmoiksi; en senvuoksi, että te omaksuisitte minun aatteeni, vaan pikemminkin saattaakseni teidän omat käsityksenne elämästä ehdottomiksi, varmoiksi, myönteisiksi. Muutoin olette tuuliviirin kaltaisia, joka kääntyy jokaisen vastaan tulevan tuulen mukaan.

Sillä ihmisellä, joka on oman, kokemuksesta syntyneen tietonsa varmalla pohjalla, ei ole mitään pelkoa; hän rakentaa arvostelupohjan, joka on iäinen. Ihminen, s.o. yksilö, etsii alati kaikkien vivahdusten halki sellaista arvostelupohjaa, mikä on ehdottoman persoonaton, puolueeton, sellaista arvostelupohjaa, joka on oleva oppaana, joka ei perustu kehenkään henkilöön, mittapuuta, joka on hänellä alati myötä, niin ettei hänen tarvitse nojata kehenkään henkilöön, mihinkään traditioon, mihinkään jumaliin, mihinkään uskomuksiin, mihinkään *guruihin*. Te tahdotte rakentaa kuvastimen, joka heijastaa kaiken, minkä arvelette hyväksi, kaiken, minkä

tunnette, sen oikeassa värissä, kuvastimen, joka ei käy kieroksi omien ennakkoluulojenne, omien mielenoikkujenne mukaan, mittapuun, joka on oleva pysyväinen ja iäinen. Teidän on tutkiminen löytääksenne sellaisen arvostelupohjan, joka on sekä yksilöllisen että yleisen mittapuuna. Sanon, että sellainen mittapuu on, jonka voi soveltaa yhtä hyvin yksilöön kuin elämän kokonaisuuteenkin. Kun kerran asetatte sellaisen mittapuun, arvostelupohjan, käsitätte olevanne oma mestarinne, olevanne kokonaan ja täydelleen omalle itsellenne vastuussa sekä ettei teitä voi kukaan ulkopuolelta auttaa. Sellainen arvostelupohja, kun se on kerran käytäntöön otettu, vie ihmisen vapauden polulle.

Mikä siis on tämä mittapuu, ojennusnuora, mikä on tämä päämäärä, mikä on tämä elämän täyttämys, niin yksilöllinen kuin yleinenkin? Siitä hetkestä lähtien, kun sen tunnette, voitte tuolle tajuamiselle edelleen rakentaa; s.o. te voitte tehdä päämäärästä keinot. Siitä hetkestä lähtien, kun tunnette, mihin teidän on kuljettava, ovat päämäärän saavuttamisen keinot ylen vähän tärkeitä.

Virta etsii alati, väsymättömästi lyhintä tietä mereen; se on sen pyrkimysperänä. Mutta mereen ehtiäkseen sillä täytyy olla suuri vesimäärä — muutoin se hukkuu hiekkaan. Siten ihmisenkin elämä alituiseen etsii kokemusta tuomaan suurta väkevyyttä, joka on sitä opastava, joka on sitä kannustava sitä kohti, mikä on vapaata, mikä on iäistä, jota minä sanon vapahdukseksi taikka jolle voi antaa nimeksi minkä muun sanan tahansa, jota haluatte käyttää. Jos teillä on tuo tarkoitusperä, mikä on vapahdus, mikä on järjen ja rakkauden välinen tasapaino, mikä on itsen, sydämen ja sielun turmeltumattomuutta ja josta peräisin ovat ne elämän ilmaukset, se minun kannaltani on taas pohja, joka on iäinen.

Toivoisin teidän olevan varmoja, kuten minä olen varma. Toivoisin teidän olevan yhtä rauhallisia, vakaita, varmuuden saavuttaneita, kuin olen minä. Mistään muusta syystähän ette tule minua kuuntelemaan enkä minä teille puhu. Jos se on päämäärä, silloin kokemuksella, joka kolkuttaa ovellenne päivän joka hetkenä, on arvoa. Pyyde etsii kaiken aikaa kokemusta, koska se on sen täyttämyksen keino, niin että te ette voi tappaa pyydettä. Jos teillä on tarkoitusperä — päämäärä, pohja, totuus, joka on itse elämää — silloin jokainen kokemus on oleva niiden vesipisarain kaltainen, jotka virralle antavat suuren vesimäärän ja kannustavat sitä täyttämystään kohti. Tässä ei tule kysymykseen mikään ulkopuolinen apu taikka pelastuksen odottaminen toiselta — pelastus, hirvittävä sana — taikka toiseen turvaaminen tyydytyksenne, onnenne saavuttaaksenne.

Minä sanon, että olen päässyt tuohon totuuteen, mikä on vapahdus, mikä on järjen ja rakkauden välistä tasapainoa, itsen turmeltumattomuutta. En sano tätä senvuoksi, että te seuraisitte minua, taikka houkutukseksi,

vaan persoonattomasti, kuten sanon, että aurinko paistaa. Koska yksi ihminen on saavuttanut, on joka-ainoan mahdollista saavuttaa. Siitä hetkestä lähtien, kun te käsitätte olevanne vanki — ja sitä on vaikea käsittää — olevanne elämän rajoitusten muurien sisäpuolelle suljettuna, niin sen käsittämisen hetkestä lähtien te alatte olla vapaita. Te etsitte alituiseen tietä näiden esteiden halki vapauteen, te revitte alas muurit.

Kaiken sen aikaa kokemus odottaa hartaasti, että te käyttäisitte sitä hyväksenne ja siten hävittäisitte rajoituksenne ja vapautuisitte. Sillä ellette ole vapaita, ei ole mitään onnea, ei mitään vakaisuutta, vaan ainaista taistelua, ja mitä tahansa teettekin, se vain lisää sitä sekaannusta, sitä sekasortoa, mikä maailmassa on.

Tuohon totuuteen päästäksenne, mikä on vapahdus, teidän täytyy alkaa heittää syrjään kaikki; sitten teidän täytyy olla ehdottomasti yksin, yksin ajattelussa, ja tuolta näkökannalta lähtien löytyy saavuttamisen keinot. Teillä täytyy olla rohkeutta, teillä täytyy olla päättäväisyyttä. Se teidän on tehtävä kertana taikka toisena, huomenna taikka kymmenessätuhannessa vuodessa; sillä murhe kaiken aikaa nakertaa sen ihmisen sydänjuuria, jolla on rajoitusta, ja mitä suurempaa on se murhe, joka teillä on, sitä suurempaa on saavuttamisen varmuus. Murhe ja ilo ovat samaa, kuten valo ja varjo. Älkää karttako kumpaakaan, vaan käyttäkää hyödyksenne molempien kokemista, kuten sitä liejua, josta kukan täyttymys saa syntynsä, ja niin te saatte varmuuden, sydämen ja mielen aitouden.

Te olette saapuneet tänne keksiäksenne, onko minulla mitään uutta sanottavana. Mutta jotta jotakin keksitte, teidän täytyy saapua raikkaina, tutkivin mielin, innokkaina ja haltioituneina löytämään — eikä tuoden mukananne lukemattomia lainauksia pyhistä kirjoistanne, perintätaruistanne, joilla ei ole mitään arvoa, koska ne eivät ole teidän omaanne. Missä tahansa olen ollutkin, Euroopassa taikka täällä taikka Amerikassa, aina sanotaan: "Meille on näin sanottu", "pyhä kirjamme sanoo näin", "Buddha sanoi sitä", "Mestarimme ovat sanoneet tätä". Heittäkää syrjään kaikki tämä ja ajatelkaa omasta takaa. Sillä vain on merkitystä; omaa murhettanne vastaan te taistelette, ette jonkun toisen. Vain omat pulmanne ratkaisemalla te ratkaisette maailman pulman, ettekä millään muilla keinoilla. Omalla saavuttamisellanne, omalla itsenne puhdistamisella te saatte aikaan rauhan, sopusoinnun, järjestyksen, selkeyden maailmassa. Älkää tyytykö pelkästään kuuntelemaan, vaan päättäkää vapautua täydelleen, olla vaarana kaikelle, mikä on epäoleellista, kaikelle perinnäiselle; ja siten te rakennatte varmuuden, ette vain itsellenne, vaan jokaiselle, joka joutuu kanssanne kosketuksiin.

PUHE

TEOSOFISEN SEURANADYAR-LOOSHILLE ADYARISSA.

J. KRISHNAMURTI.

Tietenkin on teistä monen mielessä hämminkiä, ja minun arvellakseni on syytä onnitella, että sellaista hämminkiä ja epävarmuutta on. Sillä jos te olette varmoja, ette voi milloinkaan löytää totuutta. Varmuus voi tulla vain lopullisessa saavutuksessa. Tuohon lopulliseen tilaan asti täytyy olla ainaista etsintää eikä milloinkaan ainoatakaan vakaata varmuuden hetkeä. Niinpä on minulle persoonallisesti erinomaisen ilon aiheena, että mieleenne on syntynyt tuollaisia ristiriitaisuuksia, tuollaisia epävarmuuksia, niin että te kykenette omasta takaa ajattelemaan ettekä seuraa ketään.

Jos tänä aamuna puhun suorasukaisesti, niin suvaitkaa ymmärtää, ettei se tapahdu minkään persoonallisen hyökkäyksen taikka auktoriteetin hengessä eikä mistään halusta synnyttää seuraamista. Minä en toivo, kuten olen yhä ja yhä uudestaan sanonut, että kukaan ihminen seuraisi toista, että kukaan ihminen rupeaisi toisen alamaiseksi, että ketään ihmistä pidettäisiin toisen auktoriteetin ikeessä. Mitä sanon, sen sanon aivan vakavissani, täysin tietoisena siitä, mitä sanon, itselläni ehdoton vakaumus siitä, mistä puhun; ja tahtoisin pyytää niitä, jotka ovat kyllin ystävällisiä kuuntelemaan minua, että heillä olisi ajattelussaan yhtäläinen tosi mielessä, sama rehellinen mieli tutkia sitä, mitä minä sanon, sen oman todellisen arvon tähden. Ei kukaan — siitä ei väliä, kuka hän on — voi sanoa teille, mikä on lähde, ellette itse mene lähteelle. Pyydän, havaitkaa sen täysi merkitys, sen täysi syvyys, mitä minä sanon, älkääkä sen pinnallista merkitystä.

Minä en halua ryhtyä väittelyihin siitä, mitä minä olen ja kuka minä olen. Ei kukaan ihminen tiedä sitä. Ihmiset voivat vain arvailla. Siispä on aivan arvotonta, mitä ken tahansa minusta sanoo. Se on kaikkein merkityksettömin seikka. Teidän mielenne on harjaannutettu vuosisatojen aikana ei ainoastaan täällä, vaan kaikkialla maailmassa alistumaan auktoriteettiin. Kun olette kuunnelleet auktoriteettia, olette unohtaneet ajatella omasta takaa selkeästi, persoonattomasti, yksilöihin nähden aivan puolueettomasti. Tätä kaikkea en sano tylyydestä taikka mistään halusta herättää vastustusta.

Totuus ei ole kenenkään henkilön, se ei ole minkään kansanluokan, se ei kuulu ihmisryhmälle, joka osaa sitä tulkita, se ei kuulu harvoille vali-

tuille, jotka voivat välittää tuota tietoa muille. Totuus ja sen saavuttaminen on puhtaasti yksilöllistä ja sillä ei ole mitään tekemistä minkään henkilön kanssa. Viime aikoina on ollut muotina — varsinkin teosofien keskuudessa, jotka minun olettaakseni ovat mutkikkaampia kuin muut — sanoa, että Krishnamurtin persoonallisuus on joutumassa totuuden selkeän julistamisen tielle. Kuten sanoin, minun aikomuksenani ei ole väitellä tästä asiasta, ei sen vuoksi, etten siihen pystyisi, vaan siksi, että se on ehdottoman arvotonta. Teidän asianne on itse puolestanne arvostella; ei pidä pelkästään hyväksyä, mitä teille on opetettu, ei sanoa, kuka puhuu ja kuka ei puhu. Varmastikin on arvokkaampaa, suurenmoisempaa, jalompaa ajatella omasta takaa ja sitten toimia, olkoot seuraamukset mitkä tahansa. Sillä kun teillä on kyky ajatella omasta takaa, te elätte, teillä on kosketusta elämään, olette elämään rakastuneita. Sinä hetkenä, jona te heitätte sen syrjään ja annatte toisen käyttää itseänne hyväkseen, te petätte aivan juuri sen, mitä etsitte. Sentähden on vakava asia, että teidän tulisi tutkia, mitä minä sanon, unohtaen omat mutkikkaisuutenne, lapselliset sommitelmanne, jos niin saan sanoa, keksintönne siitä, kuka puhuu ja kuka ei puhu, koska sillä on perin vähän arvoa. Sitä ei voi tietää kukaan muu kuin te itse. Älkää kuunnelko ketään muuta kuin yksistään omaa ajatustanne ja omaa sydäntänne, sillä siellä on suurempi viisaus kuin kaikissa profeetoissa. Sillä, mitä te ajattelette, ja ajatuksesta syntyneiden tekojen seuraamuksilla on suurempi arvo, suurempi voima, suurempi kantavuus suunnattomiin kuin jonkun tottelemisella ja sokealla seuraamisella, taikka edes seuraamisella avokatseisesti. Henkisissä asioissa ei ole mitään muuta Kristusta taikka Buddhaa kuin te itse. Sillä juuri itse on puhdistettava, jalostettava ja vapautettava yksilössä, ja tuon vapauden suomisessa itselle on vapahdus ja muuttumaton iäinen onni.

Niinpä, pyydän teitä, kun minä puhun, koettakaa havaita sen merkitys, mitä minä sanon, sensijaan että pohditte, kuka puhuu. Se, mitä sanon, muodostaa yhtenäisen kokonaisuuden. Ette voi ottaa siitä irralleen jotakin lausetta ja aivan väheksiä kokonaisuutta. Tutkikaa tätä kokonaisuutta puolueettomasti, johdonmukaisesti; seulokaa sitä, revelkää se palasiksi; mutta älkää kuulko ketään, kuulkaa omaa mieltänne ja omaa sydäntänne. Vain niissä on Iäisyys, vain niissä on henkisyyden täysi kukka. Olisi pelkkää aikani hukkaamista väitellä siitä, kuka puhuu ja kuka ei puhu. En milloinkaan aio vastata siihen kysymykseen, koska sillä ei ole mitään arvoa. Jos siihen vastaisin, vaatisin sillä vain eräänlaista auktoriteettia, joka teitä ihastuttaisi. Mutta minä sanon — en vaativana väitteenä enkä auktoriteettia hyväkseni käyttääkseni — että minä olen saavuttanut sen, jota jokainen ihminen jokaisella kehitysasteella etsii, saavuttanut sen täydellisyyden, joka on järjen ja rakkauden tasapainoa, joka on vapahdus kaikista itsen

kokemuksista, ei suhteellisten asioiden kokemisesta. Sillä ilmenneessä on aina muutosta, vastakohtaisuuksia, vaihtelua, moninaisuutta; mutta tuon itsen saavuttamisessa, tuon itsen puhdistuksessa, tuon itsen tasapainossa, tuon itsen täydellisyydessä ja vapahduksessa on kaikkitieto. Niinpä teidän siis on kohdistettava katseenne vain siihen eikä mihinkään muuhun, jos teillä on halu ymmärtää se, mitä minä sanon. Ellette te sitä halua, ei siitä väliä. Tilaa on väljälti ja viljalti avotaivasta. Siispä, pyydän, tutkikaa, mitä minä sanon, tutkikaa tutkimisen hengessä, älkää siinä hengessä, että pohditte, "Oletko sinä oikeassa, vai väärässäkö?", mikä tulee myöhemmin, sittenkuin olette tutkineet ilman ennakkoluuloa. Pyydän, älkää etsikö missään puoluehengessä, vaan unohtakaa kaikki persoonallisuutenne ja omat persoonalliset mielenoikkunne, pitämisenne ja vastenmielisyytenne. Olkaa mieleltänne vapaita, ennakkoluulottomia, sillä minä en halua hyödyttömästi puhua sellaisille ihmisille, jotka eivät halua minua kuunnella. Paljon mieluummin lähtisin ulos. Paljon mieluummin haluaisin seuraani kaksi ihmistä, jotka todella ymmärtävät sen täyden merkityksen, mitä minä sanon, kuin tuhansia, jotka pelkästään kuuntelevat. Sillä se ihminen, joka ymmärtää, muuttaa koko elämännäkemyksensä, hän on olosuhteittensa herra, hän hävittää ympäriltään esteet. Sellainen on se ihminen, joka ymmärtää, ja minun ilonani, minun tarkoituksenani, minun aikeenani on luoda sellaista ymmärtämistä.

Ennenkuin vastaan niihin kysymyksiin, joita minulle on esitetty, haluaisin luonnollisestikin esittää teille muutaman harvan kiinnekohdan, joiden ympärille kaikki vastaukseni keskitän. Teidän täytyy siis, jos niin saan sanoa, nähdä se näkökohta, jolta minä vastaan. Olen sanonut ja yhä pysyn siinä, että totuus, henkisyyden korkein muoto, on polutonta maata. Tuota totuutta lähestyäksenne ette voi kulkea mitään polkua pitkin. Tiedän, että olen sanova monia asioita, jotka ovat vastoin sitä, mitä te ajattelette, mutta siitä en välitä. Jos te vain tahdotte kuunnella tutkivin mielin, olette te keksivä, onko se, mitä minä sanon, järkevää taikka järjetöntä.

Nyt on niin, että teidän mielenne on tottunut siihen ajatukseen, että on polku, jota teidän täytyy seurata; mutta kun totuus on itsen koti, ei sillä ole mitään polkua. Ette voi sitä lähestyä mitään polkua pitkin. Se on muuttumattomasti eheä ja täydellinen. Jos yritätte lähestyä sitä yksipuolisella edellytyksellä, ette voi milloinkaan sitä saavuttaa, koska totuus on elämää; ja tuon elämän rakkaudessa, tuon elämän täyteydessä on totuus, henkisyyden saavutus, eikä yhden ainoan ominaisuuden kehittämisessä, yhden ainoan hyveen kehittämisessä. Kaiken tämän kanssa sillä ei ole mitään tekemistä. Sille ihmiselle, joka on totuutta lähestymässä, nämä voivat siksi hetkeksi olla todellisuutta, mutta sille ihmiselle, joka etsii, ei voi olla mitään polkua. Hänen täytyy ottaa sydämeensä ja sieluunsa koko

aava taivas, jokainen parahdus, jokainen naurahdus, jokainen laulu, eikä hän saa sulkeutua määrättyihin rajoituksiin, temppeleihin, kirkkoihin. Jos iltasella kuljette tiellä, saatte kuulla monien ihmisten huutoja, linnun laulua ja lapsen naurua. Jos ymmärrätte tuota ja tuota rakastatte, silloin ymmärrätte totuutta; te olette täyden itsen valloittamisen ja syleilemisen alulla. En voi pitkään viipyä näissä kohdissa, voin vain koskettaa niitä.

En toivo teidän hyväksyvän omaa näkökantaani enkä toivo teidän papukaijojen tapaan toistavan, mitä minä sanon; muutoin te vanhan lauseparsien viljelyn asemasta käytätte uutta, muuttamatta oman ymmärryksenne asua. Tuo on aivan arvotonta. Pyydän, älkää toistelko näitä asioita, ennenkuin olette ymmärtäneet niiden täyden merkityksen, ennenkuin elätte niitä, ennenkuin tuo elämä on sisällänne palava, ennenkuin se kykenee hävittämään sen epäoleellisen, mitä ympärillänne on. Niinpä toistan: kun totuus on poluton maa, kun totuus on kokonaisuus, ei kukaan ihminen voi sitä lähestyä mitään polkua pitkin.

Totuus uhmaa kaikkea kelvolliseksi muokkaamista. Jos te muokkaatte totuutta kelvolliseksi, on se niinkuin kirkasta vettä, johon on pudotettu palanen liejua. Teidän täytyy tehdä itsestänne täyskelpoisia, totuuden arvoisia, ettekä saa muokata totuutta omalle tasollenne sopivaksi. Totuudella ei ole keitään erityisiä omia ihmisiään, ei keitään erikoisia valittuja yksilöitä, ei keitään suosikeita, ei keitään ihmisiä, joilla on kyky sitä teille tulkita. Pyydän, seuratkaa kaikkea tätä, koska minä toivon teidän muuttuvan. Te tahdotte muuttua vuoden mittaan, tietenkin, mutta mitä arvoa on nälkäisinä ollessanne ajatella juhla-ateriaa monen tulevan päivän päässä? Teidän ajatuksenne ja sydämenne on kokonaan rakennettu sen ajatuksen varaan, että vain harvat voivat ymmärtää totuutta, että sillä on omat erikoiset ihmisensä, jotka muille tulkitsevat, jotka muille esittävät sen täyden merkityksen, sen mahdin ja sen mahdollisuudet. Totuus on kokonaisuus ja poluton maa, joka uhmaa kaikkea toiselle tulkitsemista. Koska totuus on puhtaasti yksilöllinen asia, ei sillä ole mitään tekemistä jonkun toisen kanssa. Se ihminen, joka henkisyydessä etsii arvopaikkoja, suosiota, ei kykene ymmärtämään henkisyyden täyttä merkitystä.

Kuten olen sanonut, totuus on puhtaasti yksilöllinen asia. Sillä ei ole joukkion kanssa mitään tekemistä, ja kuitenkin joukkio on yksilö, kokonaisuus rakentuu yksilöstä. Sentähden älkää ajatelko totuutta joukon näkökannalta, vaan mieluumminkin ajatelkaa sitä yksilön näkökannalta. Se, mitä minä puhun, ei ole itsekkyyttä taikka omakeskeisyyttä. Minä puhun yksilön puhdistamisesta, yksilön vapaudesta ja sitä tietä maailman vapaudesta.

Totuudella ei ole mitään tekemistä kansansuosion taikka seuraamisen kanssa. Se on vastoin auktoriteettia, vastoin hypnoosia, vastoin moraali-

suutta, vastoin uskontoja, joukkojen järjestöjä, kokonaisuutta varten luotuja uskontoja. Se uhmaa kaikkea tuollaista, sillä totuus on asia, joka kuuluu pelkästään ja kokonaan yksilölle. Totuus uhmaa kaikkea auktoriteettia, olipa se moraalista taikka henkistä auktoriteettia, oppineiden taikka profeettain auktoriteettia; se uhmaa kaikkea auktoriteettia, olipa tämä mitä tahansa, koska auktoriteetti alati pyrkii olemaan vallassa, sen velvollisuus on vallita, eikä se senvuoksi milloinkaan voi lähestyä totuutta. Ja kun teidän niskallanne on ollut tämä ies vuosisatoja, säikähdätte te sen jättämistä, teitä pelottaa seisoa yksinänne ja nähdä, tutkia ja etsiä esiin omalta kohdaltanne se totuus, mikä ei ole auktoriteetin kehän sisäpuolella.

Ei teitä voi kukaan johdattaa totuuteen. Ei kukaan profeetta, ei kukaan oppinut, ei mikään määrä muiden suorittamaa uhrausta, ei mikään lunastus, ei liioin toisen pakotus — olkoon tämä henkisesti kuinka edistynyt tahansa — voi johdattaa teitä totuuteen, sillä tuollainen ei ole mitään henkistä. Se henkisyys, josta minä puhun, on peräisin pelkästään yksilöstä ja itsestä. Kun teidän tuskaanne ei voi poistaa kukaan muu kuin te itse, kun itsen levottomuutta ei voi tyynnyttää kukaan muu kuin te itse, on teidän luotava katseenne siihen itseen, joka on sisimmässänne; ja tuo itse on paljon suurempi, suunnattomasti laajempi kuin ne ihmiset, jotka ovat päämäärän saavuttaneet, kuin ne profeetat, joiden tulisi teitä kädestä johdattaa.

Ja taas, totuus ei ole hurskasta palvelemista, sillä hurskaus on keskinkertaisuutta. Totuudella ei ole mitään tekemistä jumalanpalvelemisen kanssa. Minkätähden teidän pitäisi osoittaa kunnioitusta toiselle? Mutta jos teidän täytyy palvella, palvelkaa tuota kulia, joka vaeltaa pitkin tietä. Älkää sulkeutuko temppeleihin, älkääkä palvelko jotakin kuihtuvaa Jumalaa; palvelkaa sitä olentoa, joka murehtii, joka raataa, joka kulkee pitkin kaikkia katuja. Te etsitte henkisyyttä, totuutta toisen kuolemattomaksi tekemisestä ettekä kuolemattomuuden luomisesta omassa sisimmässänne; ja niinpä teillä onkin lukemattomia jumalolentoja, jumalia, uskontoja, seremonioita — kaikkea tuota, mikä on turhuutta verrattuna todelliseen itseen.

Totuuden etsinnässä ei ole sen paremmin profeetoita kuin tietäjiäkään, paremmin pyhiä kirjoja kuin seremonioita, uskontojakaan, paremmin Kristuksia kuin Buddhojakaan. Totuuden etsinnässä on vain itse; ja tuon itsen puhdistaminen, tuon itsen vapahtaminen antaa itsen vapauden. Jos panette jotakin verraksi sen rinnalle, täytyy itsen kieltäytyä kaikesta saavutettavissa olevasta. Se ei voi saada lohtuaan muiden ihmisten auktoriteetin suojasta, muiden ihmisten viisaudesta. Mitä arvoa teille on sillä, jos minä olen onnellinen ja te olette onnettomia? Mitä arvoa on sillä, jos minä olen ylenkylläinen ja te olette nälkäisiä? Mitä arvoa on sillä, että muut ovat päämäärän saavuttaneet, ellette te ole saavuttaneet? Mitä arvoa on toisen palvelemisella, jos itse tuskaisesti taistelette? Palveleminen, hurskaus

johtaa vain itsen unohdukseen, itsen alistamiseen, itsen tukahduttamiseen, ja itse voi saavuttaa suuruuden vain kasvamalla, oman täyttämyksensä tietä, omasta hedelmöittävästä yhteydestään elämään.

Niinpä kaikki tämä mielessämme ja vielä muutakin, jota pohdimme seuraavina päivinä, jos tunnette siihen kiinnostusta — ette ainoastaan älyllisesti, keksiäksenne, oletteko te oikeassa ja minä väärässä — kirvoittakaamme se energia, joka on muuttava koko elämänkatsomuskannan. Se mielessänne teidän pitää kysyä itseltänne, mitä etsitte, mitä kaipaatte, mitä varten kaikki keksintönne ovat.

Mitä siis etsitte? Etsittekö tuota henkisyyttä, jolla ei ole mitään tekemistä minkään uskonnon kanssa, minkään seremonioiden, minkään jumalien kanssa? Etsittekö te tuota henkisyyttä, mikä on itsen täyttämys? Pyydän, älkää ajatelko, että minä puhun tylysti. Meidän täytyy suoraan käydä käsiksi tähän kysymykseen; ellei nyt, niin vastaisina vuosina.

Kaipaatteko te pelkästään koristella sitä taloa, jonka olette ympärillenne rakentaneet, keksiä sähkövalon tuomaan energiaa ulkopuolelta, ja kaikki nuo lukemattomat mutkikkaisuudet, joita epävarma mieli luo? Vai käyttekö hävittämään tätä taloa saavuttaaksenne vapauden? Kiipeättekö te vain ylös edessänne olevien portaiden puolapuita, vai kaipaatteko päästä vapaaksi kaikesta tästä rauhattomuudesta?

Jos vastaatte näihin kysymyksiin, niin saatte selville, että ympärillänne oleva on teidän omaa luomustanne. Sillä ei ole mitään tekemistä totuuden kanssa, se on älyn keksintöä, koska elämä alati etsii vapahdusta, alati etsii vapautumista niistä rajoituksista, jotka luovat murhetta; ja kun se kerran on saavutettu, ei tuolla vapahduksella ole mitään alkua, ei mitään polkua, ei mitään loppua.

Mitä te etsitte? Jos te etsitte lohtua, tuota mädännyttävää tyydytystä, silloin te tietenkin keksitte paljon kaikenlaista tukemaan itseänne murheessanne, mutta ette milloinkaan nyhdä murhetta juurineen. Mutta jos te etsitte vapautta, te alatte hävittää kaikkia näitä rajoituksia, te ette ole minkään palvojia, te etsitte tuota itsen täydellisyyttä, mikä on kokonaisuuden täydellisyyttä. Se itse, joka on jokaisessa olennossa, on elämää, ja elämä on aluksi ajatusta toiminnassa, ja kun se kasvaa lopulliseen täyttämykseensä, on se ajatusta olemisessa. Pohdimme tätä myöhemmin; mutta kuten edellä sanoin, älkää hyväksykö mitään, ellei sydämenne, sielunne ole varma ilman epäilyksen varjoakaan, ja sitten muuttakaa ja hävittäkää se epäoleellinen, mikä on ympärillänne ja olkaa vapaita. Silloin te olette täysin hurmautuneita elämään, rakastuneita elämään, jokaiseen karkeloivaan varjoon, jokaiseen itkuun, jokaiseen naurunhelinään. Älkää kääntäkö tätä mystisismin kielelle; totuudella ei ole mitään tekemistä sellaisen kanssa.

Se on kokonaisuus, ja ymmärtääksenne kokonaisuutta, ette saa lähestyä sitä mitään polkua pitkin. Teillä täytyy olla itsessänne itsen omalaatuisuus.

Kysymys: Onko maailmanrakentaminen maailmanväsymyksen vastakohtana yhtäpitävä teidän elämään suhtautumisenne kanssa?

KRISHNAMURTI: Tämä kysymys merkitsee toisin sanoen tätä: Onko teidän opetuksenne sellaista filosofiaa, joka johtaa maailmanväsymykseen? — Teille on tuttu maailmanväsymyksen aate: Te halajatte paeta tästä ilmennyksen maailmasta henkisyyttä etsimään. — Varmasti se ei ole yhtäpitävää sen kanssa, mitä minä sanon. Se, mistä minä puhun, voidaan saavuttaa vain yritteliäisyydellä, toiminnalla tässä eikä jossakin muussa maailmassa. Siispä sillä ei ole mitään tekemistä maailmanväsymyksen kanssa, joka on ummehtumista, joka on hävitystä, tyhjäksitekemistä, kieltämistä.

Kysymys: Se ihmisten usko ja hartaus, jota kaikkialla maailmassa tapaa, on usein sokeaa ja passiivista, mutta se johtaa hurskauteen ja hurmioon. Eikö se anna hyvälle elämälle tosi perustusta?

KRISHNAMURTI: Kysymys on saanut vastauksensa. Se johtaa uskoon ja hartauteen, joka on sokeaa ja passiivista. Jos rakastatte itseänne tämän sanan ylevimmässä merkityksessä, mikä on elämä, te rakastatte ja palvotte kaikkea ympärillänne, niin henkilöissä, uskonnoissa kuin kaikenlaatuisissa yksilöissä. Jos teidän täytyy palvoa — mikä on ihmisen tavatonta heikkoutta — palvelkaa kulia, tuota miestä, joka kantaa teidän tavaroitanne, joka kantaa taakkaa hartioillaan; palvelkaa palvelijaanne älkääkä kuviteltuja jumalia ja *guruja*.

"Eikö se anna hyvälle elämälle tosi perustusta?" Mitä on hyvä elämä? Kuka teille sanoo, mitä on hyvä elämä? Taaskin te tahdotte valautua lain auktoriteetin muottiin, antaa toisen hallitsemisen itseänne muokata. Hyvä elämä voi versoa vain omasta itsestänne — ei jonkun toisen laeista, ei jonkun toisen palvelemisesta.

Kysymys: Meille on sanottu, että teidän opetuksenne ovat tavallisille maailman miehille ja naisille tarkoitettuja eikä meille teosofeille. Olkaa hyvä ja esittäkää näkökantanne tästä.

KRISHNAMURTI: Mikä on teidän näkökantanne? Ei minun näkökantani. Oletteko te noita harvoja erikoisvalittuja? Silloin minä valitan, koska minä en tahdo puhua valituille ihmisille, koska valituilla ihmisillä ei ole mitään tekemistä totuuden kanssa. Ettekö te ole yhtä nälkäisiä, yhtä murheen rasittamia kuin maailman ihminenkin? Eikö teillä ole omat levottomuutenne, omat murheenne, omat himonne, oma tekopyhyytenne

kuten maailman ihmiselläkin? Minkätähden te tahdotte nimeltä erottaa itsenne? Mitä on jossakin nimessä? Ei mitään. Vain sillä, mitä sisässänne olette, on merkitystä. Ei edes sittenkään ole mitään sellaista erotusta kuin "ulkopuolinen maailma" ja "sisäpuolinen maailma". Se, mitä minä sanon, on jokaista varten, siihen luettuna onnettomat teosofitkin. — Ei tämä ole mitään leikinlaskua! Te tahdotte eristäytyä ja silloin te unohdatte maailman, te unohdatte sen murheet, sen itkut, sen valitukset. Siitä hetkestä lähtien, kun te ne unohdatte, kuulutte te kuolleitten seurakuntaan. Ei ole mitään ulkopuolista ja sisempää. On elämä, kokonainen, eheä ja täydellinen, johon joka-ainoa kuuluu. Täysi tieto tuosta ykseydestä, täysi rakkaus ilman erotusta tuo henkisyyden korkeimman muodon, eikä sitä anna mikään muu.

K y s y m y s: Oletteko hyvä ja esitätte meille näkökantanne uskonnollisesta kasvatuksesta kouluissa?

KRISHNAMURTI: En mielelläni käytä sanaa "uskonto", koska minun näkökannaltani uskonto on ihmisen jähmettynyttä ajatusta; se ei ole aktiivista, luovaa, eikä kirvoita kerrassaan mitään. Senvuoksi minä en, jos minulla olisi jotakin tekemistä jonkin koulun kanssa, käyttäisi tuota sanaa, vaan minä alati opettajien kautta tähdentäisin ehdottoman vapauden ja pelottomuuden henkeä. Sillä siitä hetkestä lähtien, kun teillä on uskontoa, tulee teille yhdenkaltaisuutta, teillä on auktoriteetti, yksilö tukahdutetaan. Mutta jos te suotte kirvoituksen yksilölle ilman minkäänlaista pelkoa, on hän suurempi kuin kaikki jumalat. Sellaisella ihmisellä ei ole mitään uskonnon tarvetta, koska hän on varmana lakina omalle itselleen.

K y s y m y s: Eikö uskonto ole jollakin tavoin välttämätöntä hyvään elämään? Eikö usko ihmiskunnan veljeyteen johda ystävällisiin tekoihin, elämän ykseyden toteuttamiseen?

KRISHNAMURTI: Usko toiseen on epäoleellista, usko itseenne, omaan uudistumiseenne, omiin varmoihin käsityksiinne, omiin ponnistuksiinne ja saavutuksiinne, oman käsityksenne vääjäämättömyyteen on oleellista. Se on luonnollista. Lopun lopuksi ei kukaan voi sanoa teille, että teillä on toisenlainen nenä, kuin minkälainen teillä on. Siihen nähden ei ole kysymys mistään uskosta; te tunnette asian. Mutta auktoriteetin pakottama usko ei voi johtaa teitä hyvään elämään, se on pelkästään pelolla nujertamista.

"Eikö usko ihmiskunnan veljeyteen johda ystävällisiin tekoihin?" Ei välttämättä. Vain uskosta itsen puhdistumiseen, mikä itse on te itse, ver-

soo tosi ystävällisyys, tosi arvonanto. Te kaiken aikaa etsitte tukea ulkopuolisesta itseä vahvistaaksenne.

K y s y m y s: Eikö usko ihmiskunnan palvelemisen arvoon johda elämän ykseyden ymmärtämiseen?

KRISHNAMURTI: Kauneutensa vuoksi suloinen ruusu on paremmaksi palvelukseksi koska se on kaunis.

K y s y m y s: Te lausutitte jotakin itsekurin arvosta. Tahdotteko olla hyvä ja selittää tämän vähän täydellisemmin, varsinkin sen ajatuksenne näkökannalta, että kurissa kasvamisen sijalla tulisi olla omavireinen kasvaminen?

KRISHNAMURTI: Tosi itsekurin täytyy olla elämän rakkaudesta syntynyttä, joka on omavireistä — ei pakotettua, tukahdutettua, ymmärrystä puuttuvaa. Ihmisten enemmistö pitää itseään kurissa lain, auktoriteetin, uskonnon, taivaan ja helvetin, tilaisuuksien menettämisen, epäonnistumisen pelosta. Tällaiset teitä pelottavat. Tuolla ei ole mitään arvoa. Mutta jos te olette elämään rakastuneita, mikä on tulkinnan antamista itselle, te alatte pitää itseänne kurissa täydellä ymmärryksellä. Se on tosi itsekuria, mikä on omavireistä, mikä on alituiseen muuttuvaa, mitä ei sido joukkomoraali, ei laki, ei ihmisen keksimät ennakkoehdot. Jokaisen ihmisen tulee olla varmana lakina itselleen. Jokaisen ihmisen täytyy etsiä totuutta omalla yksilöllisellä tavallaan eikä pakotettua tietä. Sillä totuus on jokaisen yksilön itsessä, ja kaikki nuo teennäiset keinot ovat tarpeettomia sitä lähestyessä.

KESKUSTELU KRISHNAMURTIN KANSSA.

E. A. WODEHOUSE.

Viime talvikokouksen aikana Adyarissa olin kyllin onnellinen pääsemään useaan pitkään keskusteluun Krishnamurtin kanssa. Teimme yhdessä pari kolme kävelymatkaa merenrannalle. Kerran tai kahdesti istuimme Tähden uuden toimiston ylemmän kerroksen verannalla, joka toimisto oli annettu minulle asunnoksi Adyarissa oleskeluni ajaksi. Sain huomata Krishnamurtin, kuten aina, liiankin valmiiksi keskustelemaan kaikesta, mikä oli tekemisissä hänen opetustensa kanssa. Vieläpä enemmänkin, hän luullakseni perinpohjaisesti nauttii siitä, mitä hän sanoo "sangon laskemiseksi hänen kaivoonsa", ja mitä syvemmälle sanko menee, sitä enemmän hän siitä pitää. Joka tapauksessa meillä oli muutamia kelpo keskusteluja, ja minusta on tuntunut, että olisi sääli jättää panematta muistiin, mitä joistakin niistä muistan, erittäinkin kun kohtaan tai pariin nähden tarkempi kysely sai häneltä houkutelluksi eräitä melko tärkeitä hänen opetuksensa laajempia kehittelyjä, jotka minun tunteakseni kiinnostanevat monia lukijoita.

Lisäsyynä siihen, että aion yrittää panna jotakin näistä keskusteluista muistiin, on se, että päivää tai paria ennen Adyarista lähtöäni olin saanut toimittajalta kirjeen, jossa hän pyysi minua "haastattelemaan" Krishnamurtia *International Star Bulletinia* varten. Tämänlaatuista muotojenmukaista keskustelua, jossa olisi ollut mukana pikakirjoittaja, ei syystä taikka toisesta milloinkaan tullut toimeksi. Eräässä tapauksessa me lähdimme yhdessä kävelylle varmassa aikeessa järjestää kaiken kuntoon sitä varten. Mutta todellisuudessa kävikin niin, että painuimme vilkkaaseen keskusteluun jostakin, joka virisi satunnaisen juttelun varrella, niin että aivan unohdimme "haastattelun" ja paluumatkallamme melko nolostuneina huomasimme, että olimme laiminlyöneet tehtävämme.

Juuri silloin meille pälkähti ajatus: miksi näkisimme haastattelun kiusaa? Miksi en yrittäisi panna paperille jotakin siitä, josta juuri olimme jutelleet? Arvelin voivani hoitaa sen ja suostuin yrittämään. En tietenkään voi esittää Krishnamurtin sanoja; sanonnan täytyy olla minun omaani. Mutta ne eri kohdat, joista hänellä oli sanottavaa, voin muistaa aivan hyvin. Vieläpä ennen kirjoittamaan istuutumista olen jo käynyt lävitse hänen kanssaan useimmat pääkohdat.

» » »

Tämän hetken tarkoitusta varten rajoitun yhteen ainoaan keskusteluun, joka tapahtui pari kolme päivää sitten. Se koski melko mielenkiintoista

aihetta, nim. — mitä on vapahdus? Onko meidän ajateltava vapahduksen saavuttaneen henkilön yhä toimivan tavalla taikka toisella, vai merkitseekö vapahdus kaikesta lakkaamista, tyhjiin raukeamista.

Monet ihmiset, minä lausuin, Krishnamurtin opetuksia kuullessaan ajattelevat vapahdusta kaikesta lakkaamiseksi. He pitävät sitä elämän täydellisenä pysähdyttämisenä, näin on osaksi sen vuoksi, että hän itse on usein puhunut siitä "määränpäänä"; osittain senvuoksi, että tradition perusteella (buddalaisuudessa ja muuallakin) siihen suhtaudutaan, ikäänkuin se merkitsisi kaiken loppua; osittain taas sen vuoksi, että useat ihmiset huomaavat vaikeaksi kuvitella, minkälaista toimintaa enää *voi* olla, kun yksilöllinen elämä on sulautunut kaikkialliseen elämään.

Krishnamurtin vastaus tähän pulmallisuuteen oli erinomaisen täydellinen — se ei tietenkään ollut yhtenäistä esitystä, vaan kysymysten ja vastausten katkomana se näin asteittain paljasti kohdan toisensa jälkeen. On väärin, hän sanoi, arvella vapahdusta täydelliseksi raukeamiseksi. Paljon oikeammin se on alku. Eikä se eräässä mielessä ole lainkaan mikään alku, sillä aito elämä on kokonaan Ajan ulkopuolella. Sittenkin tähän erikoiseen kysymykseen vastaamisen kannalta voimme puhua siitä jonakin alkuna; sillä se on Tosi Elämän eli Luonnollisen Elämän alku. Vapahduksen kohtaan asti me vietämme vale-elämää. Olemme harhakuvitelmien maailmassa. Vasta sen jälkeen me astumme sellaiseen elämään, jollaiseksi elämä on todella tarkoitettu. Tältä näkökannalta, hän myönsi, on tietenkin harhaanjohtavaa puhua vapahduksesta "määränpäänä". Määränpää se on niille, jotka pyrkivät sitä saavuttamaan; mutta sinänsä se on oikeammin lähtökohta.

Vapahduksessa sinänsä ei ole mitään, hän jatkoi, joka ehkäisisi enemmän toiminnan ilmiömaailmassa. Tietenkään ei voi olla mitään pakkoa siihen, koska pakosta vapautuminen kuuluu vapahduksen käsitteeseen. Mutta jos vapahduksen saanut elämä niin tahtoo, voi se ilmentää itseään aineen maailmoissa; ja sikäli kuin se noihin maailmoihin astuu, joutuu se noiden maailmoiden lakien alaiseksi, mikä on kehitystä.

Mutta jos se senkin tekee, niin se kehittyminen, joka on silloin seuraava tästä, on laadultaan toisenlaista kuin vapahduksen edellä tapahtunut. Sillä se on kehittymistä, jota ohjaa ehdoton eli aito elämä. Ennen oli (taikka näytti olleen) jokin ego, ja kehittyminen näytti olevan sen kirvoittamista. Nyt ei ole enää mitään egoa; vapahduksessa se on ainiaaksi hävinnyt. Sentähden meidän käsitettävänämme on, jos voimme — eikä se ole mikään helppo asia — käsitettävänämme ajatus kaikkiallisesta elämästä, joka rakentaa itseilmaisulleen uuden uutukaisia työvälineitä; nuo työvälineet ovat muodon maailmassa ja niinpä niillä tuossa maailmassa on yksilöllisyyden ulkonäkö. Vapahduksen *jälkeisen* toiminnan päätunnusmerkkinä on se,

että se on ehdottoman luonnollista, ponnistuksetonta, omavireistä, itsetiedotonta. Näin aineen maailmoissa ilmennetyllä elämällä on oleva juurensa Iäisessä. Se on kirvoittanut oman kaikkiallisuutensa. Ja kun enää ei ole mitään erillisen "minuuden" tuntoa ehkäisemässä, on sen toiminta oleva yhtä yksinkertaista ja yhtä luonnollista kuin jonkin kukan.

Onko sellaisella elämällä, minä kysyin häneltä, mitään vastinetta sille "minuuden" tunnolle, mikä meillä nyt on? Tällä tarkoitan, voidaanko sen kokemukset, kuten meidän kokemuksemme, panna jonkin havaintokeskuksen tilille? Säilyttääkö se jonkinlaisen tajuisen itsetunnon, vai menettääkö se kaikkiallisuutensa vuoksi tämän täydelleen, kun se samaistaa itsensä muiden elämän kanssa?

Se säilyttää, vastasi Krishnamurti, sellaisen, jota voin sanoa eräänlaiseksi itsetunnoksi. Se edelleenkin, niin sanoakseni, katselee maailmaa omien silmiensä lävitse ja vie kaikki kokemuksensa oman itsensä tilille. Mutta tämä "itse" ei ole mikään ego. Se on tuota paljon hienompaa — yksilöllistä omalaatuisuutta. Ja tässä tulemme toiseen asiaan, jonka täytyy melkein täydelleen luisua karkuun meidän ajatuskykyämme. Yksilöllinen omalaatuisuus ei ole muodon puolella esiintyvä erottautuminen, kuten on ego. Se on erottautumista, joka on itse elämän sisäistä ominaisuutta, ja se pääsee täydelleen vaikuttamaan vasta sitten, jos sen niin saa esittää, kun ego on lakannut olemasta. Sellainen omalaatuisuus on sitä, joka tekee jokaisen yksilöllisen elämän jokaisesta muusta erilaiseksi ja suo sille oman tajunnankeskuksensa; ja silloinkin, kun kaikkiallinen elämä on toteutettu, tämä omalaatuisuus pysyy. Sitä voi sanoa tuoksi yksilöllisyyden puhtaasti abstraktiseksi "muodoksi", joka jää jäljelle, kun siitä on kaikki itsekkyys tyhjennetty. Se on yksilöllistä, ja samaan aikaan se on kaikkiallista. Konkreettisella kielellä voimme osua lähimmäksi sitä kuvaamalla sitä siksi polttopisteeksi, jonka kautta kaikkiallinen elämä kirvoitetaan ja jonka kautta se vapahduksen jälkeen vapaasti ilmestyy. Ihmisolennon kohdalta ei voi olla mitään täydellistä Absoluuttiin sulautumista siinä mielessä, että ihminen haihtuisi Elämän Kokonaisuuteen. Se eroavaisuus, joka — olkoon se miten abstraktista ja ohutta tahansa — sisältyy tähän yksilölliseen omalaatuisuuteen, on iäti pysyvää; ja juuri tämä tekee mahdolliseksi minkäänlaisen jatkuvan kehittymisen, jota vapahdettu elämä edelleen voi kokea muodon maailmassa, jos se niin tahtoo.

Tosiaankin kaukana häviämisestä tai "haihtumisesta", Krishnamurti jatkoi, on tuollainen omalaatuisuus todella ylevin lahja, minkä kukin meistä elämälle antaa. Sillä kun se kerran on kaikesta itsekkyydestä puhdistettu, siitä tulee, saattanee sanoa, uusi akkuna, jonka lävitse kaikkiallinen elämä voi itsensä käsittää. Jokainen yksilöllinen elämä tällä tavalla moninkertaistuttaa kaikkeuden, sillä se suo Absoluutille uuden uutukaisen maa-

ilman, missä Se voi löytää ja uudestaan luoda oman Olemuksensa. Ja sitä kohtaa, jolloin tämä lahja kaikkialliselle elämälle ojennetaan, me juuri sanomme vapahdukseksi, sillä juuri silloin ego luopuu siitä, jota rakentamaan se on ollut auttamassa; ja suurempi elämä ottaa tämän vastaan. Esittääksemme sen toisella tavalla, ego kuolee, jotta Elämä voisi elää.

Ja tästä, Krishnamurti huomautti, me voimme havaita sen, että puhuminen "vapahduksen saavuttamisesta" sillä ja sillä tavalla on sanojen väärinkäyttöä. Vapahdettu on aina elämää eikä yksilö. Tosiaankin tuollainen vapahdus saavutetaan yksilön kustannuksella. Tästä tapahtumasta hyötyy yksinomaan elämä. On totta, että yksilöllinen omalaatuisuus, joka säilyy vapahduksen tapahtuman molemmilla puolilla, huomaa, että egolle kuulumisen asemesta se todellisesti on pitkin matkaa kuulunut kaikkialliseen elämään. Mutta tuo huomio tehdään vapahduksen hetkellä tai sen jälkeen. Kulun vapahdusta kohden täytyy aina tuntua kuin yksilöllisyyden tappamiselta — senvuoksi se on tuskallista. Vanha sana: "Sinun pitää kuoleman, jotta eläisit", pysyy yhä totena. Niinpä siis vapahdus on elämän vapahtamista erillisyyden hävittämisellä, niin että elämän siitä lähtien voi toimia koko täydellisyydessään yksilöllisen omalaatuisuuden puhtaan muodon välityksellä. Ja tämä on sitä Luonnollista Elämää, johon edellä viitattiin ja joka tällöin toteutetaan sekä jonka itse saa omakseen vapahduksessa.

Onko mitään tunnusmerkkiä, kysyin häneltä, josta tämä "Luonnollinen Elämä" helposti voidaan erottaa siitä elämästä, joka ilmentyy itsekkyyden yhä vallitessa? — mitään sellaista, joka voi antaa meille konkreettisen käsityksen siitä, minkälaista se on, niin ettei käy välttämättömäksi turvautua metafysiikkaan?

Hänen vastauksensa oli sellainen, että on muudan yksinkertainen tunnusmerkki, mikä on pätevä jokaiseen puhtaan eli kaikkiallisen elämän ilmennykseen nähden. Se on se, että tämä vaikuttaa, mutta ei milloinkaan vastaa vaikutukseen. Siihen asti, kunnes me olemme egosta vapautuneet, enin osa tajullista elämäämme rakentuu vaikutuksiin vastaamisesta. Ottakaa esimerkiksi rakkaus. Tämä on useimmissa tapauksissa vastavaikutusta, minkä meissä herättää joku henkilö, joka sattuu olemaan meille puoleensavetävä. Sellaista henkilöä, joka ei satu herättämään meissä tätä vastavaikutusta, me emme rakasta. Mutta vapahduksen jälkeen, jolloin puhdas elämä on toiminnassa, sattuu aivan vastakohtaista. Silloin rakkaudesta tulee elämänvoima, joka lähtee meistä itsestämme ulospäin. Sitä voi verrata valonheijastajaan, joka tekee rakastettavan kaikesta, jonka päälle sen valosäde sattuu lankeamaan. Se on siten riippumaton kohteistaan, koskapa valo voidaan suunnata yhtä hyvin toiseen kuin toiseenkin. Ja sama on totta kaikesta muustakin vapahdetussa elämässä. Viisaus esimerkiksi ei ole mitään

ulkoapäin saatua tietoa. Se on valoa, joka lähtee meistä itsestämme ja valaisee kaikkea, mitä se koskettaneekin. Se on puhdasta elämää, joka ilmenee asian tuntemisena. Ja tästä, ohimennen, me voimme havaita sen Krishnamurtin niin usein esittämän väitteen merkityksen, että vapahdettu elämä merkitsee rakkauden ja järjen tasapainoa. Selityksenä on se, että vapahduksen toteuttamisen jälkeen sekä ajatuksella että tunteella on aidon elämän luonteenominaisuudet. Niistä tulee positiivisia, sisäisestä keskuksesta ulospäin vaikuttavia, eikä vastavaikutus milloinkaan aja niitä takaisin omaan itseensä. Mahdottomuus siten joutua takaisin ajetuksi on "tasapainoa". Ei mikään ulkopuolinen sysäys voi sen tasapainoa häiritä; se päinvastoin on alati valmiina hypähtämään mihin suuntaan tahansa, niinpiankuin sisästäpäin tulee sykähdys. Se suuri seikka, joka meidän jokaisen on suoritettava, Krishnamurti lausui, on sentähden meidän vaikutuksiin vastaamisemme asteittainen muuttaminen vaikuttamiseksi. Jokaisen elämänliikahduksen sisimmässämme täytyy tulla omalähteiseksi. Meidän täytyy lakata joutumasta liikkeeseen sen paremmin ulkopuolisesta puoleensavetäväisyydestä kuin luotaantyöntäväisyydestäkään ja meidän täytyy panna alulle ulospäinlähtevä elämä, joka suo omat ominaisuuslaatunsa sen ulkopuolella olevalle maailmalle. Tällainen vaikutuksiin vastaamisen korvaaminen aidolla vaikuttamisella on todellista irtautuneisuutta; sillä se on omasta luonnostaan puolueeton kohteisiin nähden. Se on myöskin vapahdusta; sillä egon yksinäinen elämä — mikä sinänsä on vapauden ainoana esteenä — perustuu vastavaikutuksiin. Hävittäkää vastavaikutukset ja korvatkaa ne aidolla vaikuttamisella, niin ego automaattisesti häviää. Tämä siis on muudan keino vapahduksen aikaansaamiseen. Mitä tulee siihen kysymykseen, josta alkuun lähdimme, (tuohon vapahduksen jälkeiseen toimintaan) tämä "ilman vastavaikutuksia vaikuttamisen" oppi auttanee meitä ymmärtämään hiukan, minkäkaltaista vapahduksen *jälkeisen* elämän täytyy olla. Se on oleva aidon vaikuttamisen elämää, vastavaikutusten puuttumista; ja ajatuksissa voimme soveltaa tämän kaikenlaiseen toimintaan muodon puolella.

Muudan toinen kohta, hän lisäsi, voidaan liittää kaikkeen tähän; ja se on se kohta, joka antoi alun koko keskustelulle: — nim. se väite, että vapahdus voidaan saavuttaa millä kehitysasteella vain.

Vapahdus, Krishnamurti lausui, on tässä mielessä kehityksestä riippumaton — joten kahdesta eri kehitysasteella olevasta henkilöstä kehittymättömämpi voi hyvinkin saavuttaa vapahduksen ennen toista, jos hän on valmistuneempi suorittamaan ydinasian, s.o. täydelleen hävittämään erillisen "minän" tunteen. Tämä, eikä käyttövälineiden kehitys, on vapahduksen todellinen edellytys. Toisaalta saattaa olla totta — ehkäpä niin onkin — että jonkinvertaisen kehityksen täytyy olla välttämätöntä, ennenkuin kenel-

läkään voi olla sisässään todellista toivetta suorittaa tämä egon hävittämisen ponnistus. Sentähden se väite, että vapahdus voidaan saavuttaa millä asteella vain, on jonkinverran tarkistettava. Mikä siinä *on* totta, on se vakuutus, että vapahdus on elämän eikä muotojen kysymys, että kun on saatu kyky suorittaa tuo ponnistus, ei saavuttamiseen välttämättä kaivata mitään pitkää kehityskulkua, ja lopuksi, että ensimmäinen liikahdus vapahdusta kohden voidaan tehdä aivan varhaisella kehitysasteella ja että jokainen askel tällä Polulla sinänsä on vapahdus. Varsin pienenkin tehtävän tästä täyttäessämme me eräällä tavalla suoritamme koko teon.

Krishnamurti selitti, mitä hän tarkoitti tällä viimemainitulla huomautuksella.

Aitoa elämää, hän lausui, ei voida osiin jaoitella. Se ei tiedä mitään enemmästä taikka vähemmästä. Se on absoluutti. Sentähden jos suhteessanne mihin tahansa kirvoitatte elämän murtamalla jonkin siteen, te siinä kehässä (merkityksetöntä on, miten pieni se on) kirvoitatte koko elämän. Vastavaikutuksen kääntäminen aidoksi vaikutukseksi on siten itsessään vapahdus — omalla tavallaan aivan yhtä täydelleen kuin myöhempi kaiken käsittävä vapahdus. Tältä näkökannalta koko matka vapahdusta kohti (jos asian niin voi esittää) on yhtä samaa pitkää vapahdusta. Tärkeänä asiana on katseen suuntaaminen oikeaan suuntaan. Senjälkeen matkan mahdollisesti vaatiman ajan mitta ei merkitse mitään. "Vapahduksen aloittaminen" vain on merkitsevä seikka. Sillä se merkitsee sitä, että ihminen on päättävästi asettunut elämän puolelle siinä tehtävässä, joka on suoritettava.

Siihen ajatukseen, että vapahdus voidaan saavuttaa "hetkittäin" ja että jokaisella sellaisella hetkellä ytimeltään on täyden vapahduksen ominaisuus, pani Krishnamurti paljon painoa. Juuri senvuoksi hän toisinaan puhuu välttämättömyydestä pyrkiä täydellisyyteen kaikissa elämän pikkuasioissa. Sillä "täydellisyys" on tuota ominaisuutta, joka automaattisesti seuraa, kun on saatu kosketus absoluuttiin elämään. Se on aidon elämän luonnollisena ja omavireisenä ilmauksena. Tästä johtuen täydellisyyteen pyrkiminen pienissä yksityisseikoissa on välillisesti aidon elämän kirvoittamiseen pyrkimistä; ja jokainen täydellinen teko — sillä ei väliä, miten vähäinen se on — on siten vapahdus. Tämän tekemällä, Krishnmurti lausui, me voimme niin sanoaksemme luoda "vapahduksen tottumuksen", aikoja ennenkuin lopullinen vapaus saavutetaan.

» » »

Edelläolevat edustavat pitkän ja erittäin mielenkiintoisen keskustelun pääkohtia. Sivuutettua on tullut paljon sellaista, minkä olen unohtanut. Pelkäänpä, että on tullut sivuutettua kaikki se, mikä teki keskustelusta elävän. Siltikin on mahdollista, että tätä voivat pitää tervetulleena luki-

jat, jotka eivät usein voi saada Krishnamurtin kanssa henkilökohtaiseen kosketukseen pääsemisen etuoikeutta. Jos päähämme olisi aikaisemmin pälkähtänyt panna paperille näiden tilapäisten keskustelujen pääsisältö, kaiketikin olisin tehnyt hiukan runsaammin tällaisia muistiinpanoja. Mutta onnettomuudeksi se sattui meille vasta kolme päivää sitten; ja huomisaamu, valitettavasti, saa nähdä minun lähtevän Adyarista takaisin työhöni toiselle puolelle Intiaa.

ELÄMÄN PULMIA.

KYSYMYKSIÄ JA VASTAUKSIA.

(J. KRISHNAMURTI)

JOHDANTOA.

Niistä kysymyksistä, joita minulle on esitetty pitkin maailmaa, saadaan nähdä, miten harvat ihmiset todellakin halajavat ymmärtää ja saavuttaa elämän tosi vapautta. He tuovat esille lainauksia muinoisista pyhistä kirjoista ja oppineiden auktoriteettien lausunnoista sekä panevat minut ja ne vastakkain, ja he kuvittelevat siten tuoneensa esiin omat pulmansa. Mutta niiden, jotka tahtovat ymmärtää elämää, täytyy etsiä totuutta näiden ahtaiden perinnäisten muurien ulkopuolelta, vanhempien ojennusnuorista irrallaan, olkoot nämä vanhemmat miten oppineita, miten viisaita tahansa.

Opetukseni ei ole sen paremmin mystillistä kuin okkultistakaan, sillä olen sitä mieltä, että sekä mystisismi että okkultismi ovat ihmisten totuudelle asettamia rajoituksia. Elämä on tärkeämpää kuin mitkään uskomukset tai dogmit, ja päästääksenne elämän täyteen heilimöintiinsä täytyy teidän vapauttaa se uskomuksista, auktoriteetista ja traditiosta. Mutta niiden, joita nämä sitovat, on vaikea ymmärtää totuutta.

Minun vastaukseni kaikkiin niihin kysymyksiin, joita minulle on esitetty, eivät perustu oppineiden kirjojen eivätkä vakiintuneiden mielipiteiden auktoriteettiin. Olen löytänyt vapautuksen ja astunut siihen valtakuntaan, missä on iäinen onni, ja tahdon auttaa toisia ymmärtämään asioita siltä näkökannalta.

Kun olen vapaa traditioista ja uskomuksista, haluan päästää muita ihmisiä vapaiksi noista uskomuksista, dogmeista, uskontunnustuksista ja uskonnoista, jotka panevat elämälle ehtoja. Yksinomaan siltä näkökannalta puhun, enkä halusta uuden opin kehittelemiseen taikka uuden auktoriteetin tyrkyttämiseen. Kun olen päässyt pois kaikista rajoituksista, on pyyteenäni päästää kaikki ihmiset vapaiksi.

En ole mikään orakkeli ratkaistakseni kaikki pulmat. Halajan saattaa ihmiset ajattelemaan omasta takaa. Toivon heidän tekevän kysymyksiä aivan niistä asioista, joita he pitävät kalleimpina ja arvokkaimpina, niin että kun he ovat epäilystä viljelleet, vain se, millä on iäinen arvo, jäisi pysymään.

— *J. Krishnamurti.*

K y s y m y s: Luuletteko opetuksenne valtaavan monet tai vaikuttavan ainoastaan hyvin harvoihin?

KRISHNAMURTI: Monet ihmiset käyvät kaivolla hakemaan vettä sammuttaakseen janonsa. Jotkut tulevat mukanaan suuret astiat, puhtaat ja ihanat ja he kuljettavat paljon vettä, ei ainoastaan itseään varten, vaan myöskin perheitään ja puutarhojaan varten. Toinen, joka pystyy vain vähäsen kuljettamaan, tulee kaivolle pienine astioineen ja hän pystyy tyydyttämään vain oman tarpeensa. Voitteko kysyä vedeltä, onko se joukkoja vai harvoja varten?

Totuus on kaikkia varten. Se on kuin sade, joka kastelee yhtä hyvin rikkaan miehen maan kuin köyhänkin miehen maan. Se ihminen, joka voi raivata esteet itsensä ja totuuden väliltä, saavuttaa ikuisuuden valtavat korkeudet. Totuus on tarkoitettu kaikkia varten; mutta onko se valtaava monet tai vain harvat, riippuu jokaisesta teistä, teidän ymmärtämisenne tavasta ja siitä, miten annatte tätä ymmärtämistänne toisille. Jos te sanotte itsellenne: "Se on vain harvoja varten", silloin se tulee olemaan vain harvoja varten. Mutta jos sanotte: "Se on kaikille", silloin te ponnistelette jakaaksenne sitä totuutta joukoille, te kestätte kärsimyksiä. On aina, valitettavasti kyllä, joitakin, jotka ensiksi ymmärtävät ja perästäpäin turmelevat tuon ymmärtämisen, sillä he sanovat: "Kun heikot ja tietämättömät eivät ymmärrä, meidän velvollisuutemme on säädellä totuutta heitä varten." Mutta jos te todella tunnette, niin kuin minä tunnen, että totuus on kaikkia varten, vaikka sen ymmärtäminen voi vaatia aikaa — ja ajallahan ei ole suurtakaan merkitystä —, jos tunnette pakoittavana jakaa ymmärtämisestänne jokaiselle, silloin ette rajoittele totuutta. Totuus ei kuulu harvoille yhtään enemmän kuin se kuuluu joukoille.

Jos te pelkästään toistatte minun sanojani — kuten olette usein toistaneet puolitotuuksia, joita ette ole ymmärtäneet — silloin se on totuuden rajoitusta, se on sen tuhoamista. Mutta jos todella ymmärrätte ja olette vielä osittain saavuttaneet, silloin ette vääntele sitä, ette supista tuota saavuttamista, tuota ymmärtämistä, niitä ihmisiä varten, joilla ei vielä ole valtavaa käsitystä siitä.

K y s y m y s: Luuletteko, että palvelus ja työ, myöskin hyödyllinen ja hyvää tarkoittava, voi tulla taikakaluksi, lääkkeeksi, kainalosauvaksi?

KRISHNAMURTI: Se riippuu yksilöstä. Jos olette enemmän kiinnostuneita työstä, palveluksesta kuin elämästä, tulette koneiksi työpajassa. Työ ja palvelus ovat tunteittenne ilmauksia. Ellei ole tunnetta, mitä hyvää on palveluksesta ja työstä? Olen nähnyt useita ihmisiä, jotka työskentelevät ja palvelevat, mutta joilla ei ole sitä todellista, mikä on elämä. Kaikki

saattaa tulla naamioksi, jonka taakse kätkeydytte ja suojaudutte. Yhtenä päivänä kuulin erään miehen keskustelevan kaunopuheisesti onnesta ja vapautuksesta ja niiden saavuttamisen tavasta, mutta tuo oli vain kaunis naamio. Monet ihmiset kätkeytyvät naamioihin, joita he nimittävät auttaminen, palvelus, työ.

K y s y m y s: Te sanotte meille, että on suosittava epäilystä, mutta eikö ole mahdollista, että epäilemällä kaikkea suuresti voimme päätyä siihen, ettei ole mitään jäljellä?

KRISHNAMURTI: Ei tule jäämään jäljelle mitään niille, jotka hyväksyvät kaiken arvovaltaan nojaten, jotka ovat hautautuneet perinteiden tomuun ja haihtuvien uskomusten pölyyn. Mutta suosimalla epäilystä ja siten puhdistuen tomusta, jää ylijäämäksi teidän oma kokemuksenne, oman tarkoituksenne puhtaus, oman ajatuksenne ja tunteenne hurmio; ja tätä ei saata mikään tuhota. Mitä enemmän epäilette, mitä enemmän tutkitte kaikkia uskomuksianne säälimättömästi ja johdonmukaisesti loppuun saakka, sitä kirkkaampana totuus ilmenee alkuperäisessä voimassaan ja kauneudessaan. Mutta ne, joita epäileminen peloittaa, tukehtuvat omien traditioittensa pölyyn. Epäilys on erinomaista voidetta; se parantaa, vaikka se polttaa kovasti. Jos te peljästytte pientä polttoa, ette milloinkaan tuhoa törkyä, tuota saastaa, jota olette keränneet halki elämienne.

Sanotte, "Jos epäilemme kaikkea, ei meille jää mitään jäljelle". Sen parempi. Mitä merkitystä on sillä, mihin te tarraudutte, jos epäilys voi sen hävittää? Mitä arvoa on traditioillanne, teidän uskomuksillanne ja kaikella, mitä olette kasanneet, jos epäilyksen myrsky voi pyyhkäistä sen tiehensä? Nehän ovat kuten rakennus, joka on hiekalle pystytetty: väkevä aalto nousee ja pyyhkäisee sen kokonaan. Karttaessanne elämää, peljätessä elämää, te turvaudutte haihtuvaan, ja tuossa turvapaikassa viihtyy murhe; mutta pyytäessänne epäilyksen ja murheen sydämeenne täysimmilleen, luotte sellaista, mikä on ikuista ja mikä kantaa onnen leimaa. En käytä sanoja tarkoituksettomasti; olen pyytänyt epäilyksen, olen ottanut kysymyksenalaiseksi kaiken, mikä oli asetettu eteeni, en milloinkaan hyväksynyt mitään, en milloinkaan pysähtynyt mihinkään pelkästään alistuen ja minä olen löytänyt, minä olen saavuttanut. Siksipä minä haluaisinkin yllyttää jokaista, ken etsii totuutta, kutsumaan itseensä maailman myrskyt ja siten hävittämään mielensä ja sydämensä heikkouden. Epäilystä pelkäävä ihminen ei milloinkaan löydä totuutta. Epäilemistä pelkäävä ihminen ei milloinkaan antaudu epäilyyn ja siis hän ei milloinkaan pääse avoimelle aukealle, missä viihtyy vapaus ja tiedon varmuus.

K y s y m y s: Miten esittäisitte henkisen saavutuksen ja lopullisen täydellistymisen aatettanne tieteelliselle materialistille?

KRISHNAMURTI: Henkinen saavutus minun mielestäni on täydellistä kulttuuria. Ei tuon sanan tavallisesti käytetyssä merkityksessä, mikä tarkoittaa ihmistä, jolla on hyvin hienot tavat, joka on oppinut, kohtelias. Tuo on pinnallista kiiltoa sisäisen tyhjyyden peittämiseksi. Henkinen saavutus on kulttuurin hienoin muoto, ja kulttuuri on rajoitusta vailla olevan totuuden ymmärtämisen yksilöllistä ilmausta, totuuden, jota eivät kahlitse uskonnot, uskomukset tai opinkappaleet, seurat ja järjestelmät. Minun näkökannaltani todella sivistynyt, kultivoitunut ihminen — henkinen ihminen — on yksilö, joka ei pyydä mitään itseään varten ei keneltäkään, ei jumalaltaan eikä lähimmäisiltään; hän on ihminen, joka ei ole pelon kahlitsema, joka on epäilyksen yläpuolella, koska hän on kutsunut epäilyksen ja seisoo lujana oman tietonsa varassa. Henkinen ihminen, sivistynyt ihminen, on niin tasapainoinen, että hän pystyy nauramaan itselleen; niin vakava, että hän ottaa vakavuutensa huvittavana. Se on elämän lopullista täydellistymistä. Tätä juuri jokainen inhimillinen olento maailmassa kamppaillen pyrkii saavuttamaan: olla vapaa; ei onnensa vuoksi olla riippuvainen toisista; ei ymmärtämisensä vuoksi riippuvainen uskomuksista, peloista tai jumalista, ei perustaa toimintaansa teorioihin, ei olla uskontojen määräysten kynsissä.

Uskon, että tätä juuri jokainen inhimillinen olento maailmassa halajaa, minkä saavuttamiseksi hän kamppailee. Ja kun hän savuttaa sen, hän saavuttaa täydellisyyden.

UUTISKIRJE ADYARISTA.

Tammikuussa julkaistu kirjeeni kertoi Krishnamurtin käynnistä Benaresissa. Hänen tuli tehdä laaja kiertomatka Pohjois-Intiassa, mutta se oli peruutettava sattuneen sairauden vuoksi ja hänen oli pysähdyttävä Benaresissa, kunnes aivan parani. Hän tuli suoraan Adyariin, joka sijaitsee Madrasin läheisyydessä, joulukuun 18 p:nä. Ensimmäisen puheensa hän piti Teosofisen Seuran juhlasalissa 22 p:nä.

Joulukuun 25 p:nä Krishnamurti puhui Intian naisten yhdistyksen kokouksessa, jossa oli läsnä yli kaksituhatta ihmistä, useimmat niistä Madrasista. Kysyttäessä avioelämän vaikeuksista, hän vastasi, että avioliitto useimmille ihmisille on pelkästään pakopaikka yksinäisyyttä vastaan eikä luova yllyke. Kysyttäessä syntyväisyys-rajoituksen moraalisesta puolesta hän sanoi, että on paljon siveettömämpää, jos sitä sanaa voi käyttää, synnyttää lapsia ajattelemattomasti ja laiminlyödä ja kohdella heitä tylyn välinpitämättömästi heidän synnyttyään.

Seitsenpäiväinen kokous oli järjestetty Adyariin joulukuun 28 p:stä tammikuun 3 p:ään, jonka kokouksen ydinkohdista olen jo maininnut helmikuun Tähtilehdessä. Tämän kokouksen aikana Krishnamurti puhui ja vastaili kysymyksiin joka aamu ja yli tuhatviisisataa ihmistä oli läsnä kuulemassa hänen puheitaan joka päivä. Puheitten ohella oli keskusteluja joka ilta Krishnamurtin katsantokannan eri puolista ja mihin johtopäätöksiin ne veivät. Yhtenä iltana oli juhlatilaisuus, jonka olivat järjestäneet Rishi Valley Trust'in ylläpitämän koulun oppilaat — trustin, joka huolehtii leirien järjestelystä, Krishnamurtin kirjojen ja kirjasten myynnistä sekä muista hänen aatteittensa levittämistä koskevista toiminnoista Intiassa. Eräänä iltana oli musikaalinen tilaisuus lauluineen ja soittoineen ja elokuvanäytäntöineen Ojain, Ommenin ja Benaresin leireistä.

Erikoisesti kiintoisa oli eräs lounas, joka annettiin leirin aikana työskennelleille palvelijoille ja auttajille. Nämä palvelijat kuuluvat niinsanottuun "Panchama" luokkaan Intiassa. Oikeaoppinen bramiini pitää saastutuksena jonkun tuohon luokkaan kuuluvan astumisen ruokailuhuoneeseen puhumattakaan istuutumisesta hänen kanssaan aterioimaan. Krishnamurti ja monet muut syntyperäiset bramiinit olivat lounaalla Panchama kastiin kuuluvien miesten ja naisten, Adyarin maatilan palvelijoiden, kanssa. Olen varma, että tämä teko, ei vain Krishnamurtin vaan toistenkin suorittamana, oli merkityksellinen, ja että nuo ihmis-parat tulevat muistelemaan sitä ja vaalimaan sitä sydämissään. Toivon, että se antaa rohkeutta taistella vääryyttä ja oikeappisuutta vastaan, joilla on niin vahva jalansija Intiassa.

Krishnamurtin puheiden selostukset tullaan tietenkin julkaisemaan Kansainvälisessä Tähtilehdessä, epäilemättä niin pian ja niin täydellisinä kuin tila sallii, joten minä en koskettele, mitä puhuttiin.

Hän puhui myöskin Madrasissa; eräässä puhetilaisuudessa oli kuulijakuntana yli tuhat opiskelevaa Sir C. P. Ramaswami Aiyar'in toimiessa puheenjohtajana, ja toisen puheen Krishnamurti piti Lady Willingtonin tyttökoulun opettajille ja oppilaille.

Hän oli viikon-loppu käynnillä Trichinopolyssa ja Rajahmundryssa, jotka ovat tärkeitä kasvatuskeskuksia Etelä-Intiassa. Hän piti useita puheita ja vastasi kysymyksiin kuulijakunnan ollessa noin kaksituhatta kummassakin kaupungissa.

— *Yadunandan Prasad.*

Krishnamurti matkusti Intiasta helmikuun 1 p:nä hl. *Gange* (laivan entinen nimi *Presidente Wilson*). Saavuttuaan Triesteen hän piti julkisen luennon, jonka olivat järjestäneet ystävät Italiassa, luentosalin täyttäneelle seitsemänsataan nousseelle kuulijakunnalle; noin viisisataa sai tilanpuutteen takia kääntyä takaisin. 17 p:nä hän saapui Eerdeen, jonne monet olivat kokoontuneet tapaamaan häntä. Oleskeluaikanaan siellä hän puhui kahdesti ja vastaili kysymyksiin; joka ilta oli yleinen keskustelu, jotka tilaisuudet muodostuivat hänen siellä oleskelunsa mitä viehättävimmäksi puoleksi 22 p. hän lähti Lontooseen, missä piti yhden luennon. Helmikuun 26 p:nä hän matkusti New York'iin Plymouthista hl. *Ile de France.*

KANSAINVÄLISEN TÄHTILEHDEN

ERI KIELISET PAINOKSET

BRASILIA:	*Portugalilainen* Senor A. de Souza, Rua Santa Alexandrina 221, Rio de Janeiro
CUBA:	*Espanjalainen* Dr. Damaso Pasalodos, Consulado 18, Altos, Apartado 2474
HOLLANTI:	*Hollantilainen* Mrs. J. M. Selleger-Elout, De Reigertoren, Bergen, N. H.
ITALIA:	*Italialainen* Mrs. R. B. Koechlin, Via Lavinia 43-B, Genoa
NORJA, RUOTSI, TANSKA:	*Skandinavialaiset kielet* Dr. Lilly Heber, Mrs. Olga Knudsen, Box 34, Blommenholm, Norja
PUOLA:	*Puolalainen* Mrs. H. Boloz Antoniewicz, Moniusxki 4/7, Warsaw
RANSKA:	*Ranskalainen* Mme. Zelma Blech, 21, Avenue Montaigne, Paris VIII
RUMANIA:	*Rumanialainen:* Mrs. Stefania Rusu, Piata Lahovary N:o 1, loc. 10, etaj 2, Bucharest 1
SAKSA:	*Saksalainen* Dr. Annie Vigeveno, Viktoriastrasse 7, Berlin-Neubabelsberg
SUOMI:	*Suomalainen* Neiti Helmi Jalovaara, Vuorik. 5. B, Helsinki.
VENÄJÄ:	*Venäläinen* Mme. Barbara Poushkine, 42 rue de la Montagne, S:te. Genevieve, Paris V, France

TÄHDEN KUSTANNUSYHTYMÄN (The Star Publishing Trust)

ASIAMIEHET:

AUSTRALIA:	Mr. John Mackay, Myola, 2 David Street, Mosman, N.S.W.
BRASILIA:	Sr. A. de Souza, Rua Santa Aleksandrina 221, Rio de Janeiro
CUBA:	Dr. Damaso Pasalodos, Consulado 18, Altos, Apartado 2474, Havanna
ENGLANTI, WALES ja IRLANTI:	Mrs. Gertrude Roberts, 6, Tavistock Square, London, W.C. 1
HOLLANTI:	Mr. M. Ch. Bowman, Alkmaarsche Straat 1, Scheveningen
ITÄVALTA:	Dr. Richard Weiss, Schelleingasse 9, VII—6, Vien IV.
NORJA:	Dr. Lilly Heber, Box 34, Blommenholm
RUMANIA:	Mrs. Stefaina Rusu, Piata Lahovary N:o 1, Bukarest II.
PUOLA:	Mrs. H. Boloz Antoniewicz, Moniuszki 4/7, Warsaw
RUOTSI:	Miss Noomi Hagge, Villagatan 17, Stockholm
SAKSA:	Mr. James Vigeveno, Viktoriastr. 7, Berlin-Neubabelsberg
SUOMI:	Neiti Helmi Jalovaara, Vuorik. 5. B, Helsinki
TANSKA:	Mr. Marius Andersen, Aaboulevard 22, Kööpenhamina N.
UNKARI:	Mrs. Ella von Hild, 9 Ferem Korut 5—2 II, Budapest.
SKOTLANTI:	Mrs. Jean Bindley, 12, Albert Terrace, Edinburgh
UUSI SEELANTI:	Miss E. Hunt, 171 Idris Road, Papanui, Christchurch
YHDYSVALLAT:	Mr. E. Osborne, Room 1526, 100 E. 42nd St., New York City

Ensi numerossa julkaistaan asiamiesluettelo täydellisempänä.

Helsinki 1930, Oy. Gutenberg

KANSAINVÄLINEN

TÄHTILEHTI

HUHTIKUU

1930

KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI

JULKAISEE ALKUPERÄISIÄ SELOSTUKSIA KRISHNAMURTIN LUENNOISTA JA PUHEISTA
ESITTÄÄ KRISHNAMURTIN ELÄMÄNKATSOMUSTA JA SEN VALOSSA TUTKII NYKYAIKAISEN AJATTELUN SUUNTIA
SELOSTAA KRISHNAMURTIN TOIMINTAA

KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI on suomalainen painos monessa maassa samanaikaisesti ilmestyvästä aikakauslehdestä. Sen englantilainen painos ilmestyy Hollannissa, Ommenin Eerdessä ja ovat sen toimittajina Lady Emily Lytuens sekä D. Rajagopal, M. A., L. L. B. (Cantab), jotka muodostavat kansainvälisen toimituskunnan. Kustantaja: The Star Publishing Trust.

KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI ilmestyy v. 1930 10—12-numeroisena laajana aikakauslehtenä. Se voidaan tilata postitoimistoista, asiamiehiltä ja lehden toimitukselta os.: Vuorikatu 5. B. Helsinki, Tilaushinta Smk. 50:— 1/1 vsk., sekä Smk. 30:— 1/2 vsk. Amerikassa Doll. 2:— 1/1 vsk. Asiamiespalkkio on vähintään 5 vuosikerrasta 20 %.

KANSAINVÄLISEN TÄHTILEHDEN vastaava toimittaja Suomessa on Helmi Jalovaara, osoite Vuorikatu 5. B. Helsinki.

Kustantaja TÄHDEN KUSTANNUSTOIMISTO.

KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI N:o 4. HUHTIKUU 1930.

Elämän vapaudessa on järjestys,
mutta orjuudessa on suuri hämminki ja sekasorto.

Kuin vedet, jotka riemuitsevat
painosta taivaan tahrattoman silmän,
niin rauhaisa on Elämä oman vapautensa täyteydessä.
Kuin vedet kahlitut,
jotka syvällä ahdistuksella laakson täyttävät,
niin raivoisa on elämä oman sekasortoisuutensa orjuudessa.

Suo Elämän kuvata sulouttaan
kankaalle oman olemukses.
Ole sinä taustana sen täyteydelle.
Äläkä estä sitä tasaisesta juoksustansa.

Kenen kulku on suora keskellä sekasorron,
hän Elämään rakastunut on.

— J. Krishnamurti

BENARESIN TÄHTILEIRI 1929.

SELOSTUKSIA KRISHNAMURTIN PUHEISTA.

Kysymyksiä ja vastauksia. *Lokakuun 9 p. 1929.*

Tahtoisin huomauttaa, että saadaksenne oikean vastauksen teidän täytyy esittää oikea kysymys. Oikeita kysymyksiä kumpuaa, jos olette todellakin arvoituksen edessä, jos te todellakin etsitte selvyyttä, jos olette todellakin kärsimättömiä löytämään. Pelkillä pinnallisilla, älyllisillä, väittelevillä kysymyksillä ei ole mitään arvoa. Te olette täällä löytääksenne, onko sillä mitä minä sanon, mitään arvoa, ja jos sillä on, silloin sillä on tarkoitusperä, silloin se on ytimellistä joka-ainoan elämälle. Senvuoksi te esitätte minulle kysymyksiä, ja minä vastaan yksinomaan siinä hengessä. En ole täällä pohtimassa symptoomeja, vaan syytä kaikkeen suruun, mistä, kun sitä tutkitaan, saadaan oikea parannus kaikille symptoomeille. Kun menette lääkärin luo, hän tutkii symptoomeja, mutta jos hän on viisas lääkäri, hän ei paranna symptoomeja vaan sairauden syyn. Samoin yrittäessämme ymmärtää totuutta, meidän täytyy käsitellä ydinasiaa ja siitä kehitellä parannuskeino symptoomeille. Te ette voi parantaa mitään sairautta, varsinkaan onnenpuutteen ja murheen sairautta, käsittelemällä pelkästään symptoomeja. Ymmärtääksenne syyn teidän täytyy tunkeutua symptoomien lävitse poistamalla sen, mikä on epäoleellista, ja koko ajan erittäin valppaana, alituisella hellittämättömyydellä iskeä tuohon ydinseikkaan, joka on tuova parannuksen. Useimpien ihmisten vaikeutena on se, että heidän ympärillään on niin paljon epäoleellista, jotta he sotkeutuvat siihen, ja vaatii suurta älyä pysyä kiinni ydinasiassa sekä keksiä, mikä on ydinseikkaa.

Kysymys: Eikö voi todellisesti auttaa muita, ellei itse ole saavuttanut vapahdusta?

KRISHNAMURTI: Tämä on samanlaista kuin kysyisi: "Eikö voi rakastaa ja kärsiä, kun vielä on saavuttamisprosessin varrella?" Te teette saavuttamisesta, vapahduksesta, jotakin perin etäistä, jotakin vasta tulevaisuudessa saavutettavaa. Mutta tosietsijälle ei ole mitään tulevaisuutta. Jos te olette nälkäisiä, ette sano: "Aion syödä ylihuomenna." Vapahdus ei ole mitään etäisessä tulevaisuudessa saavutettavaa, se on läsnä, missä nyt olette. Se on te itse. Saavuttamisen prosessissa on totuus, ei päätöstapahtumassa. Prosessin varrella te joudutte kosketuksiin jokaisen kanssa — mikä on elämää — ja vertailemalla, hylkäämällä, ymmärtämällä tätä ympärillänne olevaa elämää te löydätte vapahduksen. Muiden auttamisen aate on synnynnäistä. Jos olette kunnon ihminen, te autatte muita; ellette ole, ette

muita auta. Te teette muiden auttamisesta ennakkoehdon. Jos laitanne on oikea,autatte automaattisesti. Kun ruusu kukkii, ei se sano: "Aion tarjota kauneutta." Se ei voi sitä auttaa. Ruusulla tämä on tiedotonta prosessia, meille tämän täytyy tulla tietoiseksi. Siitä hetkestä lähtien, kun olette kaunis, autatte automaattisesti, ja etsiessänne kauneutta ette voi muuta kuin antaa muille apua. Ydinseikkana on se, että teidän täytyy olla kaikessa kauniita, ulkonäössänne, toivossanne, uskomuksissanne ja kaikessa, mitä teette. Sitä yrittäessänne te annatte apua automaattisesti. Mutta se ei saa olla syynä, jonka vuoksi kauneutta etsitte. Teidän täytyy etsiä kauneutta sen oman todellisen arvon vuoksi. Muutoin teette kauneudesta ennakkoehtojen alaisen, sellaisen, joka on saavutettava muiden auttamisella.

Kysymys: Eikö muiden auttaminen ole totuuden saavuttamista edeltävä ennakkoehto?

KRISHNAMURTI: Se on kysymys, joka on omiaan joutumaan väärinymmärretyksi, jos siihen vastaan, mutta minä voin vastata siihen vain tällä tavalla. Jos luotte sisimpäänne turmeltumattomuutta, ette voi muuta kuin auttaa muita. Mitään muuta keinoa ei ole.

Kysymys: Voinko minä saavuttaa millä hetkellä vain ilman mitään ulkopuolista apua, jos niin haluan?

KRISHNAMURTI: Luonnollisestikin. Ettekö te kaikki ole nälkäisiä? Ettekö te kaikki kärsi? Ettekö te kaikki ole raadeltuja, levottomia, kateellisia, mustasukkaisia? Sinä hetkenä, kun te saatte aikaan rauhallisuuden ja seesteisyyden, te olette todenneet oman, varman totuutenne, mutta teillä täytyy olla välttämätön kannustin, into, harrastus, valveutuneisuus kaikkea tutkimaan. Henkisyys, sopusoinnun toteuttaminen, on jokaisen osalle. Se on jokaisen osalle niinkuin päivänpaiste; mutta yksilöstä riippuu, kuinka hän käyttää sitä hyväkseen. Kun aurinko paistaa, luo lootus suloisen umpunsa ja ohdake kehittää piikkinsä. Ei se ole päivänpaisteen vika. Samoin on vapahdus, totuus jokaisen osalle, mutta kaikki riippuu yksilöstä ja siitä, kuinka innostunut, kuinka kiihkeä, kuinka kärsimätön, kuinka palava hän on sen löytämään.

Kysymys: Sanotte, että ihminen on ehdottomasti ja ilman ehdollisuutta vapaa, ja koska hän on vapaa, on hän rajoitettu. Olkaa hyvä ja selittäkää, kuinka hänen rajoituksensa on hänen vapautensa tulosta?

KRISHNAMURTI: Sanoin, että koska ihminen on vapaa, on hän rajoitettu. Ellette olisi vapaa, ette te loisi tätä kaaosta maailmaan, ette loisi kaaosta omaan sisimpäänne. Kärsiminen, murhe, taistelu koituu rajoituksesta. Saavuttamisen prosessi on esteiden hävittämistä. Koska te olette

vapaita, te murratte esteitä, te teette väljempää, te kasvatte: mutta ellette olisi vapaita, jos olisi joku yli-inhimillinen olento teitä ohjaamassa, jos jokaisen yksilön elämää kaittaisiin, ei maailmassa olisi mitään kaaosta, mitään rajoitusta, mitään taisteluja. Teitä johdettaisiin kuin pieniä lapsia kuilun poikki aivan huoletta, kaikki olisi suunniteltua, valvottua, hallittua; mutta te ette ole tuollaisia, teillä on omia halujanne ja nuo halut alituiseen joutuvat rajoituksia vastaan, ja halu, himo ponnistelee ja yrittää murtaa maahan rajoituksen muurit, sen rajoituksen, jonka himo on itse kannettavakseen pannut. Jos vanki käsittää, ettei hän ole mikään vanki, hän murtaa maahan vankilan muurit. Koska te ette käsitä, että olette vapaita, olette te peloissanne. Teillä on koko tuo asteikko uskontoja, taikauskoja, uskomuksia, uskonoppeja ja kaikkea muuta pitämässä itseänne pelossanne. Mutta jos te käsitätte, että yksilönä olette ehdottomasti, täydelleen vapaa, silloin ette pelkää, kaikki on selkeätä. Te alatte kasvaa väkeviksi ja saatte tarkoitusperän, ettekä te pyydä suojalakkoja, lohdunlähteitä, jumalia. Te ette odota pelastusta ulkoapäin. Te saatatte olla vapautuneita eräistä traditioista, sellaisista kuin Ganges-virrassa kylpemisestä, minkä jätätte niille, jotka siitä pitävät, mutta teillä on omat erikoiset traditionne kahleena kaulassanne riippumassa. Koska te olette peloissanne, olette te epävarmoja. Jos olette varmoja, jos olette vapaita, täytyy teidän raivata oma polkunne, mikä on omalaatuinen ja jota senvuoksi ei kukaan muu voi kulkea. Niinpä siis on välttämätöntä etsijän, ihmisen luoda oma polkunsa. Vaikkapa ette sitä etsikään, ei se merkitse mitään; se tulee ja kolkuttaa ovellenne, tulee murheessa, tulee kärsimyksessä. Älkää antako etsimisen saattaa itseänne huoleen ja siten erottako itseänne ihmiskunnasta, elämästä. Siitä hetkestä lähtien, kun käsitätte, että murheen syynä on rajoitus ja että te voitte, koska olette vapaita, hävittää tuon rajoituksen, siitä hetkestä lähtien te alatte kasvaa väkeviksi, saatte kuntoa, saatte tarkoitusperän. Silloin ette ole uskontunnustusten, taikauskon uskomusten rajoituksiin sotkeutuneita.

Te olette minua kuuntelemassa, kuten olette olleet nyt jo kolmen vuoden ajan, ja te jatkatte sitä seuraavat kymmenen vuotta, mutta te ette ole kaikkeen tähän todellisesti kiinnostuneita, tämä ei ole teille vakavaa. Se on vain jotakin kuvitelmaa, jonka vallassa arvelette itsellenne paremmaksi olla, taikka muutoin voitte jotakin menettää. Pyydän, uskokaa minua, ette milloinkaan menetä mitään. Mitä hyötyä on joka päivä kuuntelemisesta, ellette pane asiaa käytäntöön? Sillä ei ole mitään merkitystä, mikä tämä asia on. Se, mitä sanon, on helppoa ja ymmärrettävää villille taikka erittäin kehittyneelle ihmiselle. Korkealle kehittynyt ymmärtää yksinkertaisuuden, ja yksinkertaisuus on ehtymätöntä; saman tekee villi, koska hänellä ei ole mutkikkaisuutta, hänhän on vastikään alkanut oppia. Mutta sille ihmiselle, joka on näiden kahden välimaalla, elämä on vaikeata, koska hän ei ole halukas menemään äärimmäisyyksiin; ja se tuo keskinkertaisuuden, ajatuksen

pikkumaisuuden, elämän pikkumaisuuden, keskinkertaisuuden, penseyden. En tiedä, minkä tähden te tulette minua kuuntelemaan joka vuosi taikka mitä arvoa sillä on. Sanon teille rehellisesti, että jos olisi kaksi todella kärkästä oppimaan, taikka vaikkapa vain yksikin, kärkäs ymmärtämään, sen halusta palava, olisi tämä paljon parempaa kuin tuhannet, jotka ovat penseitä.

Ellette te, kukin yksilö, käsitä, että olette vapaita, ehdottomasti ja ilman ehdollisuutta, silloin te pakostakin luotte mutkikkaita rakennelmia, ja noihin mutkikkaisiin rakennelmiin, jotka ovat epäoleellista, te sotkeudutte. Minun kaltaiseni henkilön tehtävä on osoittaa, että te olette sotkeutuneina, ja siten antaa teille kykyä itse hävittää estävät rajoituksenne. Minä en voi noita rajoituksia maahan murtaa, koska te olette vapaita. Juuri siinä piilee ihmisen väkevyys, hänen mahdollinen suuruutensa. Hän ei ole eläimen tapaan johdettavissa, kesytettävissä, hänelle ei käy sanominen, mitä on tehtävä, hän ei ole nojatakseen oman itsensä ulkopuolella oleviin voimiin. Nyt sanotte heti: "Eikö mestareita ole? Eikö ihmiskunnan varalle ole suunnitelmia?" — ja kaiken muunkin tuota samaa. Mutta minä sanon: Jumalista, mestareista, *guruista* ei ole vapahdukselle mitään hyötyä. Jos olette kärsineet, jos todella olette nälkäisiä, palavia, kärsimättömän kärkkäitä, silloin sillä, mitä minä sanon, on arvoa; jos etsitte lohtua, se saa loppunsa. Sensijaan että pitäisitte vanhoja jumalia, teillä tulee olemaan uusia jumalia, sensijaan että pitäisitte vanhoja *guruja*, teillä tulee olemaan uusia *guruja*, sensijaan että pitäisitte vanhoja traditioita, teillä tulee olemaan uusia traditioita.

Kysymys: Onko tosiasia, että inhimillistä kehitystä ohjaa adeptien hierarkia ja että heistä jotkut ottavat opetuslapsia, joista voitaisiin kasvattaa heidän paikkansa täyttäjiä hierarkiaan? Jos asia on niin, eikö se ole tie, joka vie henkistä täydellisyyttä kohden?

KRISHNAMURTI: Minä sanon, että jumalista, adepteista, mistään tällaisista ei ole mitään hyötyä yksilön henkiselle kasvamiselle hänen omaa vapauttaan kohti. Elämää on kaikkialla, ja jokaisessa pikku tapauksessa on kokemuksen mahdollisuus. Te tahdotte tuota kaikkea väheksiä ja etsiä jostakin muualta, koska valppaus, myönteisyys, jokaisen kysymyksen tutkiminen ja erittely on vaikeata; se vaatii keskittymistä, se vaatii tarkoitusperäistä haltioitumista, ja senvuoksi te etsitte ulkopuolista apua, joka panisi teidät loikkaamaan turmeluksen kuilun yli täydellisyyteen. Ymmärtääksenne totuutta teidän täytyy kohdistaa katseenne siihen, mikä on ydintä, ja kaikki nuo ovat epäoleellista, sivuseikallista. En toivo teidän yhtyvän kantaani, se olisi suurta onnettomuutta, mutta toivon teidän ymmärtävän, sillä kantaan yhtymisellä taikka jonkin persoonallisuuden mukaansa tempaamaksi joutumisella ei ole mitään arvoa. Jos te ymmärtäisitte sen totuu-

den, josta minä puhun, ymmärtäisitte sen todellisen merkityksen, silloin te pakostakin eläisitte, ja eläminen on paljon suurenmoisempaa kuin oleminen yhtä mieltä jonkun kanssa.

K y s y m y s: Onko adepteja olemassa?

KRISHNAMURTI: Se on minulle sivuseikka. Minä en siitä huoli. Minä huolin siitä, onko teillä murhetta, oletteko te nälkäisiä, oletteko te vanki, jonka täytyy kamppailla, en siitä, onko joku olemassa. Mitä arvoa sillä on? En yritä paeta tätä kysymystä. Kaikki, mitä sanon, on vain, että minä en siitä huoli. En kiellä heitä olevan. Kehityksessä täytyy olla eroja, kuten on ero villin ja kaikkein sivistyneimmän välillä. Mutta mitä arvoa sillä on sellaiselle ihmiselle, jota pidetään vankilan muurien sisäpuolella? Kaikki, mitä sanon, on vain, että vaikka saattaa olla adepteja, saattaa olla jumalia, ei heistä ole teille mitään apua, ellette itse murra maahan rajoituksen muureja. Olisin typerä kieltäessäni kokemuksen asteikon, joka on sitä, mitä te sanotte kehitykseksi. Teillä on suurempi huoli siitä ihmisestä, joka on teistä edessäpäin, kuin omasta itsestänne. Teillä on halu palvoa jotakuta etäistä, ei omaa itseänne taikka naapurianne.

K y s y m y s: Kirjaanne M e s t a r i n j a l k o j e n j u u r e s s a te saitte opetusta eräältä adeptilta. Mitä sanotte siitä? Eikö se ole täydellisyyden saavuttamista, onnen saavuttamista?

KRISHNAMURTI: Kaikessa esiintyy opetusta, mutta ellei teillä ole kykyä vertailla, ymmärtää, painiskella kokemuksen kanssa, ei kukaan voi teitä opettaa. Taaskin te sekoitatte ydinasian ja sivuseikallisen. Ydinasiaa on, että ihmisen tulisi olla vapaa. Todellisesti hän on vapaa, ja aivan tällä vapaudellaan hänen tulisi hävittää ne rajoitukset, joita himo kokemusta etsiessään on hänen ympärilleen asettanut. Saattaa olla mestareita, adepteja, en sitä kiellä, mutta en ymmärrä, mitä arvoa teille yksilönä on sillä seikalla.

Ä ä n i: Se tuo meidät oikeille raiteille.

KRISHNAMURTI: Ei teitä oikeille raiteille tuo kukaan muu kuin te itse. Mikä muu on ihanteena kuin oma täydellisyytenne?

Ä ä n i: Toisen ihmisen täydellisyys.

KRISHNAMURTI: Eikä. Nälkiintynyt ihminen kaipaa omaa ruokaansa, ei häntä tyydytä toisen kylläisyys. Elämä ei ole prosessia, jossa voidaan nojata toiseen. Elämää täytyy kehittää yksilön oman omalaatuisuutensa mukaisesti. Yksilön täytyy nojata itseensä, hänen täytyy kehittää tuo omaa hyötyä tavoittelematon arvostelupohja, jonka mukaan hän voi

tuomita omat tekonsa, eikä sitä arvostelupohjaa voi milloinkaan toinen antaa, merkityksetöntä on, onko tämä toinen miten korkealla ja miten kehittynyt tahansa. Teillä voi olla mestareita, adepteja, mutta kun teissä on turmelusta, olette onnettomia, luotte kaaosta. Sentähden sanonkin, että jos te yksilönä voitte senvuoksi, että kärsitte, synnyttää tuon rauhallisuuden ja vakaisuuden tilan ja häiriintyneisyyden täydellisen puutoksen, silloin olette keskellä saavutuksen prosessia.

Kysymys: Olemmeko oikeassa ymmärtäessämme niin, että te tarkoitatte turmeltumattomuudella täydellistä ruumiillisen, tunteisiin, ajatuselämään sisältyvän omistamisen tunteen juurineen nyhtämistä, taikka merkitseekö se jotakin enempää kuin tätä?

KRISHNAMURTI: Se merkitsee tuota ja enempääkin. Teillä ei saa olla mitään omistamisen tunnetta, ei ruumiillista, tunteisiin sisältyvää eikä muutakaan; mutta ellei teillä ole sopusointua, mikä on, kuten olen selittänyt, järjen ja rakkauden tasapainoa, tosi luomista, ette ole turmeluksen kynsien saavuttamattomissa. Ette voi tappaa itsekkyyttä, te voitte tappaa epäitsekkyyden. Saatte huomata tämän eron. Koettakaa olla tosi itsekäs, silloin teistä tulee jumala. Kaiken kaikiaan, te ette voi tappaa "minää", mikä on itse. Mutta te voitte kehittää itsen sellaisiin ehtoihin — käytän tässä tätä sanaa rajoituksettomana ehtona — sellaiseen olotilaan, että se sisältää kaiken. Itseä ette voi tappaa — itse on aivan ydinolemukseltaan jonkin puolustamista, ja täydellisyyttä kohti nousemisen prosessissa tuon puolustamisen kaiut palaavat luoksenne murheena. Jos tunnette elämän tarkoitusperän, silloin puolustamisenne alkaa saada väriä siitä äärimmäisestä, mikä on vapahdus. Kun sanon "jos olette tosi itsekkäitä", niin pyydän, älkää väärinymmärtäkö minua, taikka muutoin sanotte, että minä saarnaan itsekkyyttä. En minä saarnaa sen paremmin itsekkyyttä kuin epäitsekkyyttäkään. Minä sanon, että itsen kehittäminen ei ole itsekkyyttä eikä epäitsekkyyttä, joten jättäkää molemmat syrjään. Jos te pidätte huolta elämästä, mikä ei ole ainoastaan teitä itseänne, vaan minua itseäni, niin tuota elämää kehittämällä te luonnollisestikin autatte tietoisesti taikka tiedottomasti. Pääasiana on, että pidätte huolta itsen puhtaudesta, aitoudesta. Te kaikki olette omakeskeisiä, kaikki ihmiset ovat omakeskeisiä; mutta olkaa omakeskeisiä äärimmäisellä tavalla, niin että muunnatte, uudistatte itseä. Älkää olko omakeskeisiä kenenkään muun kustannuksella.

Kysymys: Onko mahdollista päästä persoonattomaksi kokematta tuskallisia kokemuksia, kestävällä oikealla ajattelemisella ja alituisella tarkkaavaisuudella?

KRISHNAMURTI: Te tahdotte saada henkisyyden pillerin, joka on selventävä polkunne ja tekevä teistä täydellisen. Nautinto on kyyneleiden

siteissä, ja saavuttaaksenne teidän täytyy itkeä, teidän täytyy nauraa. Mitään muuta keinoa ei ole. Te pelkäätte itkemistä, te tahtoisitte nauraa kaiken ajan; mutta jos katsotte tätä, nauru ja itku ovat samaa, saman asian äärimmäisyyksiä. Mutta jos naurun halki ymmärrätte murhetta ja murheen halki ymmärrätte naurua, ei ole edellistä eikä jälkimmäistäkään. Todella suuri maalari, mestarimaalari tarkkailee kaiken aikaa jokaista lehden liikahdusta, jokaista värin häivettä, jokaista muotoa, jotta hän tästä alituisesta tarkkailustaan voisi luoda kankaalleen sellaista, joka on elävä halki ikuisuuden. Niinpä täytyy teilläkin olla tuo sama tarkkailemisen harrastus, harrastus huomioimiseen, terävänäköisyyteen kaikessa, ja siten teidän on maalattava iäisyys omaan itseenne.

Kysymys: Mitä tarkoitatte sanomalla, että totuus on poluton? Kuinka voimme siinä vaeltaa, ellei mitään polkua ole? Olenko oikeassa sanoessani, että tuona polkuna on ymmärryksen polku?

KRISHNAMURTI: Totuus on sen itsen sopusointua, joka on elämää. Mutta siihenhän ei voi olla mitään polkua. Kuinka voisi olla? Itsen kehittämiseen ei voi olla mitään polkua. Kaikki, jokainen kokemus, jokainen tunne, jokainen itsen piirissä esiintyvä liikahdus, jokainen varjo, jokainen murhe, jokainen nautinto antaa kasvua sielulle. Mitään polkua ei voi olla. Taaskin kysytte minulta: ”Mutta mitä sanotte siitä polusta, josta meille on puhuttu?” Minua ei se liikuta. Ihminen on vapaa — pyydän, lähtekää siltä pohjalta — ja hänen täytyy kehittää vapauttaa omalla omalaatuisella tavallaan, joten hän ei voi kulkea kenenkään muun polkua. En odota teidän yhtyvän kantaani, mutta olematta ennakkoluuloisia tutkikaa, mitä minä sanon: ettei sielun kehitystä varten voi olla mitään polkua. Jos tämä on totuus, minkä väitän sitä olevan, joka on vapautta, joka on rakkauden ja järjen tasapainoa, silloin totuus on poluton maa, ja jos lähestytte sitä jotakin polkua pitkin, ei se ole totuutta. Se karttaa kaikkia polkuja, koska lähestytte sitä rajoituksen tietä.

Ääni: Se käy poluttomaksi vasta käsittämisen jälkeen, ei sitä ennen.

KRISHNAMURTI: Ei se käy poluttomaksi käsittämisen jälkeen; vain senvuoksi, että olette rajoituksen vallassa, te luotte polun.

Ääni: Pitäisikö sen olla kaikkien polkujen täydellisyys?

KRISHNAMURTI: Ei, minä en aio sotkeutua teidän polkuihinne. Ei se ole kaikkien polkujen täydellisyys; kaikki polut ovat rajoituksia, joten en halua käyttää tuota sanaa. Teidän mielessänne kaikella on rajoitus, ja jos te lähestytte rajoituksen tietä, ette voi ymmärtää rajatonta; mutta kehit-

tämällä omaa omalaatuisuuttanne, omaa ymmärrystänne — jokaisen ymmärryksen täytyy olla samaa vastaisuudessa, koska jokaisen itse on sama — te saavutatte.

Ääni: Kullakin on silloin oma polkunsa?

KRISHNAMURTI: Kunkin täytyy kehittää oma polkunsa, oma omalaatuisuutensa. En voi sanoa, että kutakin varten on viitoitettu polku. Se merkitsisi sitä, että olisitte tuolla polulla vankina.

Ääni: Eikö ihmisellä voi olla sijaiskokemusta?

KRISHNAMURTI: Voi teillä olla, jos olette henkisesti kehittyneitä tunteilta ja ylen älykkäitä, mutta teidän pitää olla huolellisia, ettette petä itseänne. Teidän on murrettava maahan tuo rajoitus löytääksenne totuuden.

» » »

PUHE *Lokak. 14 p:nä 1929.*

Kun tämä on viimeinen puheeni tällä leirillä, tahdon koota yhteen kaiken, mitä olen sanonut, ja tässä kysytään teiltä keskitettyä ajatusta. Ajatuksen prosessissa täytyy tapahtua muuttumista, täytyy tapahtua mielen alituista uudistumista. Kun jokainen päivä on tuore ja uusi, niin ymmärtääksenne elämän prosessia — jossa totuus on eikä missään muussa — teillä täytyy olla sellainen mieli, joka alituiseen muuttuu, alituiseen etsii, jatkuvasti on valveilla, sallimatta milloinkaan tapahtuman mennä ohitsenne sen suomatta teille täyttä rikkauttaan.

Se, josta minä puhun, niin väitän, on joka-ainoan pyyteenä. En puhu mistään mystillisestä asiasta taikka esitä mitään jumalallista ilmestystä, koska ilmestys muuttuu uskonnoksi. Kohta kun asiaan liittyy mysteeri, jota ei todellisesti ymmärretä, syntyy pelkoa. Jos tutkitte elämää omassa puhtaudessaan, aitoudessaan, vastaa se jokaiseen kutsuun, se antaa vastauksen joka tarpeeseen ja osoittaa teille jokaisen kilvoituksen täyden merkityksen.

Päästäksenne sellaiseen asemaan teidän täytyy olla omasta takaa varmoja, tapahtukoon mitä tahansa ja kaikissa olosuhteissa. Sen, mitä teille esitän, täytyy olla teidän omaanne, niin ettei tuota varmuutta voida milloinkaan horjuttaa. Ei kukaan voi milloinkaan väittää sitä tosiasiaa vastaan, että kasvonne, nenänne ja silmänne ovat erikoislaatuiset. Tunnette ne liiankin hyvin. Tarkastatte niitä joka päivä, kun hiuksianne harjaatte. Näette ne alituiseen ja nappaatte niiden heijastuksen, eikä kukaan voi horjuttaa teidän luottamustanne siihen, minkä tunnette. Samaten teidän täytyy tuntea, olla varmoja, ilman epäilyksen varjoakaan, että se, mitä

minä puhun, on teidän omaanne. Muutoin voi tulla ken tahansa ja kumota teidät. Kohta kun olette varmoja — ette ainoastaan älyllisesti, millä ei ole mitään merkitystä, mutta varmoja sillä varmuudella, joka saa aikaan tuloksen jokapäiväisen elämän ilmauksiin — silloin tuolla varmuudella on arvoa. Tuo varmuus on teidän omaanne. Ei kukaan voi sitä teiltä riistää. Se on omaa kokemustanne, oman murheenne, oman etsimisenne hedelmää. Minä en keksi mitään. Minä ilmaisen sanoina sitä, mikä piilee teidän jokaisen sydämessä. Se täytyy yhdistää elämään, ei pitää etäällä, erossa elämästä, sillä minä väitän, että tuon elämän — joka olette te itse — sen sopusoinnussa ja tuon sopusoinnun saavuttamisessa on totuuden prosessi. Tuon sopusoinnun, tuon tasapainon, tuon itsen turmeltumattomuuden toteuttamisen saamisessa piilee se totuus, jota jokainen ihminen, jokainen teistä alituisesti etsii, joko tietoisesti tai tiedottomasti. Tähän ei sovi mikään ilmestys. Pyydän, ymmärtäkää tämä, sillä kohta kun te tuotte tähän aineksen jostakin mysteeristä, jostakin salaisesta, mikä paljastetaan, herää koko väärinymmärryksen, taikauskon asteikko, jotakin teille ulkopuolista, josta riiputte kiinni. Sillä, mitä minä sanon, ei ole mitään tekemistä tuon kanssa. Minä selitän elämän prosessia, jota jokainen teistä ponnistelee ilmaisemaan ja ymmärtämään. Jos tuo ymmärrys on omaanne, jos intuitiivisesti tunnette sen oman elämänne osaksi, silloin olette varmoja, silloin ei tuhannenkaan ihmistä voi teitä horjuttaa, eivätkä pyhät kirjat taikka raamatut voi milloinkaan käsitystänne muuttaa.

Te, te yksilönä, kaiken aikaa keräätte ympärillenne epätodellisuuksia. Te elätte epätodellisessa, ja kun tuo epätodellisuus on pimeyttä, tietämättömyyttä, te keksitte valoja tuota pimeyttä valaisemaan. Intelligentin ihmisen tarkoitusperänä on osoittaa ne erilaiset harhakuvitelmat, jotka ihmisiä ympäröivät, ja auttaa ihmisiä hävittämään ne. Se on minun tarkoitusperänäni. Kun sivistys — minkä minä määrittelen kulttuurin ilmaukseksi ja kulttuurin itsen omalaatuiseksi kauneudeksi — kasvaa yhä monimutkaisemmaksi, lisääntyy epätodellisuus. Tuohon epätodellisuuteen ihminen on sotkeutunut ja tuossa pimeydessä hän kaipaa valoa. Hän halajaa löytää totuuden; hän ei voi, koska totuus kapinoi kaikkea vastaan, mikä ei ole sen omaa luonnetta.

Pyydän, älkää nyökyttäkö päätänne. En minä kaipaa kantaani yhtymistä, minä halajan ymmärtämistä. Kohta kun te ymmärrätte, te alatte elää, mikä on rajattoman paljon suurempaa kuin mielipiteeseen yhtyminen. Juuri sen vuoksi minä halajan teidän käsittävän sen merkityksen, mistä minä puhun. Minun tarkoitusperänäni on osoittaa ne epätodellisuudet, jotka ovat teille käyneet todelliseksi, ja saada teidät ymmärtämään. Eipä niin, että pakottaisin teitä, vaan pikemminkin koetan saada teidät käsittämään itse nuo epätodellisuudet, jotta kehittäisitte oman kykynne seuloa sen, mikä on haihtuvaa ja mikä todellista. Kun olette niin vakuuttautuneita, kun

olette niin varmoja, silloin ette enää omalta kohdaltanne keksi epätodellisuuksia. Saatatte kohdata monia epätodellisuuksia, paljon haihtuvaa, mutta jos teillä on varmuus, kykenette aina seulomaan ja hylkäämään, hyväksymään ja kieltämään. Kun olette varmoja, silloin on aika kylvää: kun olette vakuuttautuneita, positiivisia, silloin on aika rakentaa; sillä silloin te rakennatte oman totuuden ymmärryksenne varaan ja kehitätte oman omalaatuisuutenne mukaisesti ettekä jonkun toisen omalaatuisuuden kautta. Mutta tuo pystyminen elämää ymmärtämään voi tulla vasta sitten, kun olette varmoja. Kerron teille tästä kaikesta senvuoksi, että olen sen itse saavuttanut. Ei se ole mikään mystillinen voima, joka astuu ihmisolentoon ja muuttaa koko hänen sielunsa ja sydämensä suhtautumisen; se on ainaista ponnistelua itsensä tarkistamiseen, ainaista pyrkimistä erottamaan haihtuvan ja epätodellisen pysyväisestä ja todellisesta, löytämään totuuden valheellisuudesta ja kauneuden rumuudesta. Pitäen mielessänne, että teidän täytyy olla vakuuttautuneita, omasta takaa varmoja, yläpuolella epäilyksen varjonkin, sen suhteen, mikä on elämän tarkoitusperänä, tutkikaa yksilöä tuolta näkökannalta. Minun harrastuksenani on vain yksilö, vaikka nykyisessä sivistyksessä ryhmä pyrkiikin yksilöä hallitsemaan hänen kasvustaan piittaamatta. Vain yksilöllä on merkitystä, sillä jos yksilö on selvillä omasta tarkoitusperästään, on vakuuttautunut, varma, silloin taistelu yhteiskuntaa vastaan lakkaa. Silloin ei yhteiskunta häntä hallitse; hän on oleva vapaa ja yhteiskunnasta, moraalista, yhteiskunnan ja ryhmän ahdasmielisyydestä, sovinnaisista käsityksistä riippumaton. Yksilö on koko kaikkeus, yksilö on koko maailma, ei maailman osa. Yksilö on kaiken sisältävä, ei kaiken poissulkeva, koska itse yrittelee alituiseen kussakin, kokeilee eri suuntiin; mutta itse teissä ja minussa ja sadoissa muissa on sama, vaikkakin ilmaukset voivat ja niiden pitää vaihdella.

Yksilö on kaikkeuden syttiöpiste. Niinkauankuin ette itseänne ymmärrä, niinkauankuin ette syleile oman itsenne koko täyteyttä, teitä voidaan hallita, valvoa, ohjata, auttaa, kannustaa, sotkeudutte jatkuvan taistelun rattaaseen. Niinpä harrastuksenanne siis täytyy olla yksilö, s.o. oma itsenne. Minä en nyt saarnaa lainkaan itsekästä näkökantaa. Koettakaa sitä, minkä itse ajattelette olevan oikeata, älkääkä sitä, mitä toinen sanoo.

Yksilössä, s.o. teissä itsessänne, on kaksi ainesta: edistyvä ja iäinen. Iäinen on omien kokemustenne kasautuma, joka on joka-ainoan kokemusten kasautuma. Sillä vaikka kokemukset ilmauksiltaan voivat vaihdella, kokemuksen hedelmä on ytimeltään samaa. Onpa esim. vihan kokemus: toinen voi saada tämän kokemuksen toisella, toinen toisella tavalla, mutta kokemuksen hedelmä kasvamisessa on sama. Tähän iäiseen itseen te tuotte alituiseen lisää edistyvän itsen sattumallisista kokemuksista ja näiden kokemusten tuloksista. S.o., te olette saattamassa edistyvää itseä, joka on joka

päivän tapahtumista riippuvainen, yhteyteen iäisen kanssa, mikä on omien kokemustenne tulosta ja joka taas on jokaisen iäinen.

Tämä ei ole erittäin mutkikasta tai vaikeata ymmärtää. Toistan, että jokaisessa tiessä on tuo aines, joka on kokemuksen kasaantumisen tulosta, joka on iäinen. Sitten on tuo toinen aines, joka on edistyvä, joka kaiken aikaa tavoittaa luoda kaikesta ympärillään, jokaisesta tapahtumasta, jokaisesta sattumasta, jokaisesta ajatuksesta iäistä. Edistyvä yrittää kokemuksesta koota haihtuvassa olevan todellisuuden, etsii kauneutta rumuudesta, totuutta valheellisesta. Iäinen on se, mitä minä sanon vapahdukseksi, se teidän osanne, joka on ehdottomasti vapahduksen saavuttanut. Tämä on analogia, mutta älkää viljelkö sitä kuoliaaksi. Kokemuksesta on ylijäämä, joka suo teille eräänlaisen vapauden, mikä ei vaadi enempää samanlaista kokemusta, ja senvuoksi tuo osanne on vapahduksen saavuttanut ja kuuluu iäiseen, kaiken ja jokaisen iäiseen. Ellei edistyvä itsenne ole yhteydessä iäisen kanssa, esiintyy murhetta, taistelua, ainaista tarkistamista, ainaista kilvoittelua, ainaista etsimistä sen saavuttamiseksi, mikä on todellista. Kuten lintu suuntaa tiensä laakson läpi, yli meluisen kaupungin, ja alati palaa kotiinsa, niin edistyvä itsennekin, jos se tuntee iäisen, voi vaeltaa kaikkien elämän sattumien ja tapahtumien halki ja korjata jokaisen kokemuksen hedelmän sekä palata siihen, mikä on iäistä. Juuri sitä te elämässä yritätte tehdä. Siinä ei ole mitään mystillistä, ei mikään metafyysillinen ajattelu käy tarpeelliseksi. Ilmiöistä, ilmauksista edistyvä itse koettaa saada selville, mitä se voi kerätä varastoksi ja siten luoda itsestään iäisen. Niinkauankuin on olemassa tuo kuilu — jos sellaista vertausta saan käyttää — iäisen ja edistyvän välillä, se kuilu luonnollisestikin jatkuvasti vaatii täyttämistä, ja täyttämistoiminto on kilvoittelua, etsintää, kokeilua, kaikkia noita satoja elämän asioita, koska vain elämällä voitte tuon kuilun täyttää, rikastuttaa tuota kuilua, luoda edistyvästä itsestä iäisen, niin että kaikki kilvoittelu lakkaa.

Vain kilvoittelusta koituu kilvoittelun lakkaaminen. Ette te etäällä tästä maailmasta, mikä on itsen ilmausta, löydä itsen edistystä ja kasvua. Mutta ellei edistyvä itse tunne iäistä, silloin olette kuin peräsimetön vene, kuin pesätön lintu, kuin kotka, jolla ei ole majapaikkaansa vuorenhuipulla, melskeestä etäällä, alituisesta taistelusta kaukana. Juuri senvuoksi teidän täytyy löytää itse, vakuuttautuneisuudella, varmuudella, ilman epäilyksen varjoakaan, keksiä, mikä on pysyväistä. Minä sanon, että iäinen on elämää; sillä minä tarkoitan sen ajatuksen elämää, joka on järkeä, ja sen myötätunnon, joka on tasapainoa. Niinkauankuin yksilöllistä elämäänne pidetään kokemuksen orjuudessa, ei voi mitään totuuden saavuttamista tulla, mutta kohta, kun olette saavuttaneet itsen sopusoinnun, tulee totuus, vapahdus ja iäisyys.

Kun vielä olette saavuttamisen prosessin varrella, te pidätte puoltanne, ja puolennepitämisellä te luotte murhetta. Teidän täytyy pitää puoltanne, ette voi sitä välttää. Itsen perin ydinolemusta on puolensapitäminen, ettekä te voi välttää tuota puolenpitoa vetäytymällä maailmasta syrjään. Niinkauankuin olette tuosta todellisuudesta, tuosta iäisyydestä epävarmoja, ei edistyvällä itsellä ole mitään, minkä avulla se itseään opastaisi. Silloin te yksilönä olette kodittomia, vaeltelette sinne tänne, olette joka kokemuksen viskelemänä saamatta kootuksi itsellenne jokaisen kokemnuksen ydinmehua, joka johtaisi teitä varmaan päämäärään. Senpävuoksi teidän täytyy itse löytää tämä vakinainen olemus, jossa ei ole sen paremmin taistelua kuin paikallaanpysymistäkään; ja sen voi, niin väitän, saada aikaan vain sen elämän vapahdus, joka on vankeudessa, vankilassa, jossa jokainen yksilö elää.

Sen, mikä on edistyvää, voitte tehdä iäiseksi vain olemalla joka-ainoan jokapäiväisen tapahtuman herra; siitä hetkestä, kun tämän ymmärrätte, te alatte saada varmuuden. Kukaan muu ei voi teitä tähän varmuuteen ohjata, kukaan ei voi auttaa teitä pusertamaan jokaisesta kokemuksesta ydinmehun, ei kukaan muu kuin te itse. Itse ei voi saavuttaa iäistä, niinkauan kuin se on joka tapahtuman kynsissä, mikä on teidän jokaisen laitanne. Ei milloinkaan voi olla seesteisyyttä taikka täyttä tietoa, jos puuttuu itsen ymmärrystä, sillä itsen ymmärtäminen on tietoa. Kun ymmärrätte, että edistyvä itse kerää jokaisesta elämän tapahtumasta jokaisen kokemuksen hivenen, vain siitä yksinään syntyy tosi itsekuri. Useimmissa tapauksissa pelko kannustaa itsekuriin — synninpelko, sovinnaisuudenpelko, pelko siitä, mitä ystävät, seurapiirit, yhteiskunta sanoo. Taikka alatte harjoittaa itsekuria uskonnon vaikutuksesta, mikä on myöskin pelon synnyttäjä; tämä taas on väärää sentähden, että kohta kun pelon aines esiintyy, ei se voi johtaa tosi itsekuriin. Ulkopuolelta pakotetulla kurilla ei ole mitään arvoa eikä se ole iäistä; vain ymmärtämisellä te voitte saada tosi itsekurin. Itsekurin täytyy syntyä elämän rakkaudesta, sillä tuo rakkaus takaa turmeltumattomuuden. Sellaisesta ymmärryksestä lähtiessänne te alatte viljellä itsekuria iäisen valossa. Sellaisella kurilla on arvoa, koska siinä ei esiinny mitään pelon ainesta. Vapahdukseen, elämän täydellisyyteen ette voi päästä muuten kuin itsekurilla, jota ymmärryksellä itsellenne pakotatte.

Sensijaan että pohditte niin monia turhia hyödyttömiä asioita, joilla ei ole mitään arvoa, sensijaan että kiistelette *guruista*, seremonioista, uskonnoista, jotka ovat epämääräisiä teorioita, toivoisin teidän tekevän jotakin, minkä ymmärrätte; ja tuosta ymmärryksestä teidän koko elämännäkynne muuttuisi. Se kuri, jonka itsellenne pakotatte, on omalaatuista kehitystänne: Te kehitätte ajatustanne ja elämäänne aivan minusta eroavalla tavalla, ja kuitenkin tulos on oleva sama, eikä teidän itsenne ilmaisu voi joutua ristiriitaan minun itseilmaisuni kanssa.

Useimmat teistä ovat älyllisesti yhtä mieltä siitä, että tämä on mahdollisuus; mutta mitään sydämen muutosta ei ole. Eikö teillä kaikilla ole murhetta, kurjuutta, taistelua, ettekö te kaikki ole tietoisesti taikka tiedottomasti epätodellisuuksien vankeja? Te ette tunne omaa murhettanne. Te ette tiedä, missä määrin olette vankeina omassa vankilassanne, ja niinkauan kuin ette sitä tajua, on minun hyödytöntä puhua teille totuudesta ja vapahduksesta. Tarvitaan sydämen muutos, ja tämän sydämen muutoksen täytyy antaa elämälle uusi ilmaisu — ei pelkkää älyllistä teoriaa. Täytyy tapahtua täydellinen jako, teistä täytyy tulla vaara kaikelle, mikä luo ahdasmielisyyttä, kaikelle, mikä luo vankiloita. Mitä te nykyisin teette? Te vain kultaatte vankilanne ristikoita ja luulette sillä vapauttavanne ihmisiä.

Teidän innoituksenne, jos te innoitusta kaipaatte, pitäisi olla se liikkeellepaneva voima, se ihastus, joka houkuttaa muuttamaan itseänsä. Ellette muuta itseänne, on ihastuksenne oleva arvotonta, sillä ei ole kestävyyden voimaa. Kun sellainen sydämen muutos ilmaantuu, ilmaantuu avartumista — avartumista ymmärryksen, eikä pelon tähden — ja kun te avarrutte, te etsitte alati kauneutta, kauneutta niin hyvin muodossa kuin totuudessakin, kauneutta yhtähyvin ilmiöissä kuin siinäkin, mikä kaikki ilmiöt luo. Te muutatte kotinne, vaatetuksenne, koko elämän.

En puhu teille ylemmyyden kannalta taikka erilaisen ajatusasenteen pohjalta. En sarnaa mitään, mitä en ole perin pohjin ajatellut, kilvoitellut, taistellut ja tehnyt uhrauksia sen saavuttaakseni. Minä kerron teille siitä, mitä minä olen yrittänyt; tämä ei ole mitään jumalallista ilmestystä. Minä sanon, että minkä minä olen saavuttanut, se täytyy teidän jokaisen saavuttaa; se ei ole minun yksinäinen etuoikeuteni, koska joka-ainoalla on murhetta, joka-ainoa taistelee, joka-ainoa etsii innoitusta, joka-ainoa yrittää sitä ja tätä, tekee uhrauksia, luopuu hyödyttömästi, turhaan, ilman ymmärrystä. Vallitsee itsekuria ilman ymmärrystä, mietiskelyä, keskitystä — kaikkea tällaista ilman elämän merkityksen ymmärtämistä; ja sen puuttuessa, tehnette mitä tahansa, se vain lisää jo vallitsevaa sekasortoa, vallitsevaa taistelua.

Ensiksi teidän täytyy ymmärtää, mikä on elämän merkitys, sen tarkoitusperä, ja siitä ymmärryksestä on koituva järjen ja rakkauden tasapaino. Siitä ymmärryksestä saa kaikki selkeyden, ja te saatte suunnattoman innostuksen. En välitä siitä, vaikka ette tulekaan ainoaankaan kokoukseeni. Minä jatkan puhumista yhdelle ainoallekin henkilölle, jolla on tähän todellista harrastusta. Luuletteko, että jos minä halajaisin kansansuosiota taikka rahaa taikka palvontaa, minä tulisin tänne? Minulle ei noita ole olemassakaan. Minä halajan ymmärrystä, koska ymmärtämisestä muuttuu koko elämän näky. En halaja, että olette samaa mieltä kanssani, koska mielipiteeseen yhtyminen ei tuo vapahdusta; mutta ymmärrykseen sisältyy elämää, ainaista muuttumista, ja siitä herää haltioituminen, innostus, muut-

tamisen eikä pelkän koristelun halu, halu vapauttaa ihmisiä vankilasta senvuoksi, että itse olette vapaa. Mitä muuta on elämä kuin tätä? Miksi tuhlaatte kaiken tarmonne hyödyttömän pohtimiseen, turhien asioiden pohtimiseen, kun tämä ratkaisee kaikki vaikeutenne niinkuin lääke, joka parantaa kaikki haavat? Se merkitsee sitä, että teitä kiinnostaa enemmän kuollut kuin elävä.

Muistatteko tarinan miehestä, jota ammuttiin myrkkynuolella ja joka tahtoi tietää, kuka nuolen ampui, kuka sen oli tehnyt, mitä myrkkyä oli käytetty; ja kun hän teki kaikkia näitä kysymyksiä, sillä aikaa hän kuoli. Juuri sen tekin teette. Te ette halaja elää, teitä kiinnostaa enemmän kuolema ja se, mitä on sen toisella puolen. Mutta jos te elätte, ei toista puolta ole, koska toinen puoli on vain elämää jatkuneena.

Niinpä, ystävät, minä tiedän, että te kaikki tulette takaisin ensi vuonna taikka seuraavana, ajatustavaltanne samanlaisena, ja yhä olette murheessa. Jos kaksi tänne kokoontuneista ihmisistä ymmärtäisi tämän, he tulisivat, minne ikänään menisivätkin, kääntämään, täydelleen muuttamaan koko elämän ja olosuhteet, ja he kävisivät kiusaksi, vaaraksi kaikelle epätodelliselle ympärillään. He alituiseen taistelisivat kaikkea sitä vastaan, mikä on epätodellista, koska he ovat varmoja, vakuuttautuneita: heillä on luottamusta siihen, mitä he puhuvat, koska he ovat asian koettaneet ja saavuttaneet tuon erikoisen ymmärryksen. Totuudella ei ole mitään opetuslapsia, ei omia uskomuksia, eikä teidän pidä tulla totuuden opetuslapsiksi, vaan itse totuudeksi. Se on elämän rakkautta. Siitä kehkeytyy järki, älykkyys, mikä on kaiken kokemuksen ylijäämää, yksinkertaisuutta, joka on turmeltumatonta. Kun te ymmärrätte elämän merkityksen, sen arvon, sen tarkoitusperän, silloin häviävät kaikki nuo epätodellisuudet, joita on ympärillänne, ja sen häviämisen mukana te alatte elää uutta elämää — elämää, joka on todellisuuden elämää, elämää, jolla kaikissa ilmennyksissään on hurmiota, ainaista suloa, koska olette kaikkien ilmausten lähteenä ettekä enää ole elämän epätodellisuuksiin sotkeutuneita.

Tähän päättyvät selostukset
Krishnamurtin puheista Benaresin Tähtileirillä 1929.

Adyarin talvikokous.

KRISHNAMURTIN PUHE.

Jouluk. 28 p. 1929.

Tällä viikolla puheitteni varrella aion tehdä eräitä väitteitä, ja jos te suotte niille ennakkoluulottoman ajatuksenne ettekä ainoastaan ota osaa puhumastani ja mukiloi minua sillä osalla, kykenette paremmin ymmärtämään kaiken sen koko merkityksen, mistä minä puhun. Koska tarkoituksenani on välittää teille ajatuksen täydelleen, luonnollisestikin pyydän teitä pidättäytymään pikaisesta arvostelustanne, kunnes olette huolellisesti, vapaasti, ilman ennakkoluuloa ajatellut ja harkinnut koko asian. Toivon teidän keskittyvän siihen, mitä sanotaan, ennemmin kuin piittaavan persoonallisuuksista. On melkoinen eroavaisuus jonkun yksilön sanojen tutkimisen, niihin perehtymään kaipaamisen, niiden epäilemisen, tutkistelemisen ja erittelemisen sekä henkilön työn tulkitsemisen välillä. Toinen on kuin valon olemuksen löytämisen halajoimista ja toinen pelkkää lampun jälessä harhaan joutumista. Älkää tehkö lampusta merkitsevää seikkaa, vaan mieluumminkin yrittäkää ymmärtää valo. Toisinsanoin, haluaisin, että voisitte käsittää kaiken sen täyden merkityksen, mitä minä sanon, ettekä ainoastaan sanojen pinnallista merkitystä. Älkää antako pelkän harhan, sanojen *majaan* kietoa teitä, vaan katsokaa sanojen taakse.

Haluan tähdentää, että en ole täällä luodakseni puolueita, enempää Teosofiseen Seuraan kuin ulkopuoliseen maailmaankaan. Puolueet osoittavat ymmärryksen puutetta. Se, mitä puhun, on kokonaan, täydelleen tekemisissä yksilön kanssa, ja sentähden jos te muodostatte puolueita sen ympärille, mitä minä sanon, ei sillä ole oleva mitään arvoa. Teillä on maailmassa lukemattomia puolueita erilaisine nimineen. Ne ovat kaikki häkkejä, joilla on erilaiset koristeet, erilaiset valannokset hopeasta, kullasta ja runsaasti jalokivillä koristetut. Mutta ne kaikki ovat häkkejä minun näkökannaltani, ja jos te pelkästään tulkitsette sitä, mitä minä puhun, voidaksenne muodostaa mieluisianne puolueita toisen toistaan vastustamaan, ei sillä ole mitään arvoa. Pyytäisin teitä pitämään tämän mielessänne.

Enkä minä halua luoda seuraajia. Tarkoitan tätä sananmukaisesti, koska taaskin se, mitä sanon, on kokonaan, täydelleen tekemisissä yksilön kanssa. Kohta kun te muodostatte jonkin ryhmän toista ihmistä seurataksenne, te hävitätte omaa erikoista kehitystänne, oman yksilöllisen omalaatuisuutenne, suuruutenne. Älkää seuratko ketään, kaikkein vähemmin minua, ja minä tarkoitan tätä, olkaa hyvä ja ymmärtäkää se.

Eikä myöskään pidä luoda joukkoliikettä siitä, mitä minä puhun. Joukolla, vaikka se onkin kokoonpantu yksilöistä, ei ole mitään tekemistä sen

totuuden kanssa, josta minä puhun. Ja minä pyydän, ettette te muodostaisi ympärilleni uskontoa taikka lahkoa, koska tuollakaan taas ei ole mitään tekemistä yksilön kanssa. Totuus on yksilöllisen käsittämisen asia, se on kokonaan yksilön asia. Sitä ei voida ulkonaisilla asioilla muovailla.

Enkä minä halaja opetuslapsia, koska kaiken sen koko merkitys, mitä minä sanon, jos se asiallisesti ymmärretään, on vastakkaista kaikelle tällaiselle. Jos te halajatte ymmärtää sen, mitä minulla on sanottavaa — ja sitävartenhan te täällä olette — niin pyydän, älkää kääntäkö sitä, minkä ymmärrätte, älkää pinnallisesti tulkitko sitä saadaksenne puolueita, nurkkakuntia, ryhmiä, opetuslapsia, seuraajia, uskontoja.

Sitten taas, luonnollisesti monenkin mielessä on saada selville, kuka puhuu Krishnamurtin kautta. Olen tämän toistanut yhä ja yhä uudestaan ja saan sitä koskevia kysymyksiä aina uudelleen. En aiokaan niihin vastata, mutta tuntuu tyhjänpäiväiseltä kun on satoja kertoja toistanut vastauksen. Ei ole mitään arvoa sillä, kuka puhuu. Ei kukaan voi teille sanoa, kuka puhuu. Jos joku teille sanoo, tapahtuisi se hänen omalla auktoriteetillaan, se olisi hänen omaa vaikutelmaansa. Ei kukaan voi tuntea toista kokonaan, täydelleen. Pyydän, seuratkaa tätä älkääkä pelkästään pintapuolisesti sanoko, että se on niin epämääräinen yleinen totuus, ettei sillä ole mitään arvoa. Sillä on arvonsa, jos huolellisesti ajattelette sitä. Minä en voi tuntea teitä, vaikka lienenkin luonut itsestäni miten täydellisen ja aito turmeltumattoman tahansa. Kukaan ei voi sitä ratkaista, enkä minäkään ratkaise. Sentähden sillä, kuka puhuu, ei ole mitään arvoa, arvo on sen kaiken täydessä merkityksessä, mitä puhutaan. Jos te kykenette arvostelemaan sen sen oman todellisen ansion mukaan ja jos, senjälkeen kun olette huolellisesti ajatelleet, sillä mitä minä sanon, on teille arvoa, teidän täytyy panna se täytäntöön. Jos te halajatte tinkiä, on se oma asianne, luonnollisestikin, mutta tinkiminen, sovittelu, ei vie teitä siihen, mitä te etsitte. Sentähden pyydän, älkää välittäkö selittää taikka yrittää keksiä, kuka puhuu ja kuka ei. Olette niin ennakkoluuloisia, auktoriteetin kahlitsemina, että ette voi tuomita asiaa sen oman kauneuden perusteella. Ette tarvitse ketään itsellenne sanomaan, että ruusu on kaunis, taikka että kuva on ihana, on mestariteos. Se, millä on arvoa, on se asia, minkä arvon te annatte ruusulle taikka kuvalle, mikä sen merkitys on teille yksilönä. Sillä on oma kauneutensa, jos teissä on suuruutta sitä arvioimaan. Jos pelkästään kuuntelette sitä yksilöä, joka puhuu, luotte auktoriteettia, luotte pyhäkköjä, luotte seuraajia, puolueita, nurkkakuntia, lahkoja, uskontoja, joilla ei ole mitään tekemistä yksilön kanssa, joilla ei ole mitään tekemistä totuuden kanssa. Tiedän, että monet teistä ovat tästä toista mieltä. Olkaa silloin toista mieltä täydelleen, ja jos teidän toistamieltä olemisenne pohjautuu järkeen ja syihin, on sillä arvoa. Saakaa selville, perustuuko toisenlainen mielipiteenne järkisyihin, vai johtuuko se pelkästä ennakkoluulosta, auktoriteetin kunnioituksesta.

En minä halua luoda epäsointua, mutta kuten sadekaan, kun se tulee, ei pane huomiota ihmiseen, joka on taloa rakentamassa, taikka ihmiseen, joka halajaa auringonpaistetta, niin jos sekin, mitä minulla on sanottavaa, luo epäsointua, on se välttämätöntä. Pyydän teitä huomaamaan tämän kohdan, koska muutoin näillä kokouksilla ei ole mitään arvoa. Jos te aina viskaatte minulle takaisin: "Meille on sanottu sitä ja sitä", ei sillä ole mitään arvoa. Mitä te yksilönä ajattelette, vain se merkitsee jotakin, eikä se, mitä joku toinen ihminen saattaa ajatella. Teidän omaa persoonallista kokemustanne ei voi toinen vallita, ja sillä yksistään on arvoa. Jos teidän kokemuksenne on vastakkaista sille, mitä minä sanon, olette täysin oikeassa seuratessanne sitä, minkä arvelette olevan oikeata.

Tämä on minulle vakavaa asiaa. Ellei se teitä miellytä, niin menen pois, tahdon puhua jollekulle, joka tahtoo minua kuunnella. Mutta jos teillä on kärkäs halu ymmärtää, omistakaa silloin ajatuksenne, järkenne, rakkautenne, kaikki tuohon ymmärtämiseen. Älkää vain pinnallisesti arvostelko ja sitten luoko tarkoituksettomia väärinkäsityksiä. Se, mitä minä puhun, on puhtaasti, kokonaan ja täydelleen yksilölle kuuluvaa asiaa. Se merkitsee, että jos te yksilönä olette ratkaissut pulmanne, murheenne, lohtunne, tuskanne, nautintonne, silloin on maailmassa — joka on yksilöistä kokoonpantu —oleva onnea, järjestystä, järjellistä ajatusta ja vapauden täysi nautinto. Tarkastelkaa kaikkia puheitani, kysymyksiäni ja vastauksiani siltä näkökannalta, älkää minkään seuran, uskonnon taikka uskomuksen näkökannalta.

Jos haluatte saada selville, onko se, mitä minä sanon, totta, teidän täytyy arvostella persoonattomasti, s.o. teidän täytyy jättää syrjään persoonalliset pitämisenne ja vastenmielisyytenne, persoonalliset uskomuksenne, koska te yritätte etsiä koko elämän merkityksen ymmärtämistä, ettekä vain oman yksityisen yksilöllisen elämänne. Jokainen yrittää etsiä totuutta — s.o. rikasta, täyteläistä, sopusointuista elämää — omien erikoisten mielenoikkujensa, omien erikoisten uskomustensa, opinkappaleittensa ja uskontojensa mukaisesti. Hindulainen tahtoo etsiä totuutta — tuota elämän täyteläisyyttä — hindulaisuuden tietä, kristitty kristinuskon tietä, buddalainen buddalaisuuden tietä j.n.e., pitäen taattuina eräitä muiden ihmisten kokemuksia ja siten muodostaen sellaisen lahkon, jonka kautta kukin luulee löytävänsä totuuden. Jos te halajatte löytää totuuden, teidän täytyy heittää syrjään hindulaisuus, buddalaisuus, kaikki uskonnot ja etsiä kokonaan, täydelleen omasta takaa, koska totuus on poluton maa, elämä on poluton maa, ettekä te voi sitä lähestyä ikinä miltään näkökannalta, ikinä mitään polkua pitkin. Pyydän, älkää yhtykö älkääkä olko yhtymättä tähän ajatukseen, vaan tutkikaa tätä väitettä terveesti, järjellisesti. Jos ajattelette sen olevan väärää, jättäkää se yksikseen ja jatkakaa omaa mieluista tietänne. Ei ole kysymys mistään suvaitsevaisuudesta taikka suvaitsemattomuudesta.

Totuus, jos saan antaa karkean esimerkin, on kuin korppikotka, joka odottaa kuolevaa eläintä: sillä on rajaton kärsivällisyys. Mitä minä sanon, se on minulle itselleni ehdotonta, ennakkoehtojen sitomatonta, ja minulla on kärsivällisyyttä. Jos ajattelette, että se on oikeata, niin sitten eläkää sen mukaisesti, koska vain sillä on arvoa, eikä suinkaan sillä, mitä huulillanne tunnustatte.

Te pidätte taattuina eräitä asioita, joita auktoritetti on teille ojentanut. Auktoriteetin tarkoitusperänä on kohdella kaikkia ihmisiä lapsina, pitää heitä lastentarhoissa. Minä en puhu tylysti, minä puhun tosiasioista, ja elleivät ne teitä miellytä, älkää hyväksykö niitä. Jos te tahdotte ymmärtää totuutta, teidän täytyy jättää lastentarhanne ja leikkikalunne. Jos teitä kohdellaan kuin lapsia, pysytte te lapsina, luonnollisestikin. Jos minä pitäisin teitä aina vain heikkoina ihmisinä, joita täytyy ravita, täytyy rohkaista, ohjata, muokata, ette te milloinkaan kasvaisi miehuuteenne, täyteen väkevyytenne. Vain lankeamalla, kokeilemalla, kärsimällä, iloitsemalla te opitte. Sentähden, jos te tahdotte tutkia, mitä minä persoonattomasti sanon, teidän täytyy jättää kaikki auktoriteettinne, toiselta saatu tietonne, lastentarhanne, erilaiset uskontonne — vaikka ne voivatkin olla totuuden eri puolia — ja yrittää ymmärtää kokonaisuutta.

Kuten jokaisen virran täytyy tulla mereen, kuten jokainen virta väsymättömästi etsii pääsyä mereen, koska se on sen tarkoitusperä, kun meri ei voi tulla virtaan, niin teidänkin epätäydellisyytenne täytyy kehittyä täydellisyyttä kohti, koska täydellisyys ei voi astua epätäydellisyyteen. Sanon, en auktoriteettina ollakseni, vaan itselleni tosiasiana, että minä olen saavuttanut tuon iäisen elämän, joka jokaisen ihmisolennon täytyy saavuttaa. Jokainen ihmisolento tietoisesti tai tiedottomasti kokeilee, kärsii, murehtii, etsii tuskan ja onnen halki sitä välttämätöntä saavutusta, joka on vapahdus. Minä sanon, että inhimillisen elämän päämääränä on päästä yläpuolelle kaikkien niiden kokemusten, joita itsen on saatava — ei suhteellisen olemisen kokemusten. Suhteellisessa on vaihtelua; ilmiömaailma ei milloinkaan voi olla iäistä, vaikka sillä voikin olla iäisen leima. Itsen luominen turmeltumattomaksi on elämän tarkoitusperänä eikä mikään muu, ja tuohon turmeltumattomuuteen sisältyy vapaus, totuus, mikä on täyttä, sopusointuista elämistä. Teidän on arvosteltava jokaista vastaanne tulevaa kokemusta, sen mielessänne pitäen. Teidän oppaananne täytyy olla totuus — ei sen väliaste, vaan ehdoton. Jos koko ihmiskunnan on mieli saavuttaa huippunsa tuossa kukassa, jota minä sanon vapahdukseksi, silloin täytyy jokaista yksilöä — s.o. teitä — ohjata tuon yhden ainoan asian eikä minkään muun.

Teidän täytyy olla omana ainoana auktoriteettinanne; sentähden teidän täytyy jättää syrjään kaikki ennakolta muodostetut henkisyyden käsitteet. Te olette rakentaneet jonkin henkisyyden käsitteen ja automaattisesti sovel-

latte sitä kaikkeen, mitä teille esitetään. Ei sellaisella ole mitään arvoa. Vain sillä, mitä itse ajattelette, on merkitystä, eikä sillä, mitä muut ajattelevat. Vain joukkio tällaista keksii pysyäkseen horjahtamatta, mutta sillä ei ole mitään tekemistä teidän yksilöllisen käsityksenne kanssa, yksilöllisen totuuden ymmärryksenne kanssa. Taas siitäkin syystä, jos te tahdotte ymmärtää totuuden, teidän täytyy ottaa se kokonaisuutena eikä sen jotakin puolta. Totuudella ei voi olla jotakin puolta, sen täytyy olla kokonaisuus. Ette voi ottaa siitä jotakin osaa ja tutkia sitä; teidän täytyy tutkia kokonaisuus. Sentähden, jos teidän on mieli ymmärtää totuutta, teidän täytyy jättää syrjään kaikki tuollainen — mitä naapurinne sanovat, mitä sanovat ystävänne, mitä sanoo yhteiskunta, mitä sanoo kristinusko, mitä sanoo buddalaisuus, taikka mitä ken tahansa sanoo. Merkitystä on vain sillä, mitä te sanotte ja ajattelette. En minä saarnaa itsekkyyttä. Älkää tulkitko tätä siksi ja sitten jättäkö syrjään ajatellen olevanne kovin jaloja, kun ette ole itsekkäitä. Pyydän, ottakaa se, mitä minä sanon, niin persoonattomasti, sellaisella puolueettomuudella, että voitte pusertaa siitä sen ytimen, sen täyden merkityksen ja elää sen mukaisesti. Täydelleen elämää ymmärtääkseen, voidakseen elää rikasta, sopusointuista elämää, yksilön ohjaajana täytyy olla yksinomaan hänen itsensä eikä hänen *gurunsa* taikka uskonmenonsa taikka mikään muu.

Tämä on minun näkökantani. Tämä ei ole puoluehengen luomista. Ei minun harrastuksenani ole puoluehengen luominen mihinkään seuraan. Minä sanon, että tämä on minulle totuus, ja te voitte sen ottaa taikka jättää. Jos te otatte sen, silloin muuttakaa elämänne, kilpailkaa ystävällisyydessä, olkaa kaikkeen intohimoisen rakastuneita, älkääkä olko pelkkiä teoloogeja, jotka pitävät keskusteluja viileäkatveisten puiden alla elämästä kätkössä. Tinkiminen, sovunhieronta ei ole mahdollista.

Kaikki riippuu siitä, mitä te etsitte, mitä löytämään elämässä olette kärkkäitä. Jos etsitte toveruutta, lohtua, silloin te luotte suojalakkoja ja saatte lohtunne niistä. Teillä on kirkkoja, temppeleitä teitä etsinnässänne kannattamassa, koska teillä on pelkoa ja palvotte ja rukoilette lohtua, ulkopuolelta. Jälleenkin sanon, teidän täytyy kysyä itseltänne, mitä te yksilönä etsitte, mitä varten kaikki tämä kilvoitus, tämä murhe, tämä tuska on. Pelolla ja lohdunpyyteellä ei ole mitään tekemistä totuuden kanssa. Ette voi totuutta lähestyä näiden keinojen tietä. Teidän täytyy olla vapaita kaikesta tällaisesta, ja ollaksenne vapaita teidän täytyy kysyä itseltänne, mitä etsitte. Minä sanon, että ihminen etsii itsensä vapauttamista siitä rajoituksesta, mikä on murhetta. Ihminen etsii voidakseen olla onnellinen, niin ettei häntä milloinkaan mikään saa häiriöön. Rajoituksen halki ihminen etsii vapautta tuon rajoituksen hävittämisellä. Himo etsii alati täyttämystään kokemuksesta. Jos himoanne, pyydettänne ainaisesti rajoitus kahlitsee, esiintyy murhetta. Jos himonne, pyyteenne on vapaa, suunnaton, ra-

jaton, rajoitukseton, silloin on onnea, silloin tuollainen himo ei enää etsi kokemusta.

Mitä te ymmärrätte, sitä te himoitsette. Mitä te himoitsette, sitä te etsitte. Jos käsityksenne on ääretön, aava, rajaton, silloin on pyyteennekin samanlainen. Jos himoitsette autoa, silloin tuo himo muokkaa teitä — te kilpailette, kamppailette, vahingoitatte toinen toistanne koettaessanne hankkia auton. Jos teillä on lohdunpyyde, te pelon tietä rakennatte rakennuksen ja hankitte, mitä himoitsette. Mutta jos pyyteenänne on olla vapaa, rikas, täydellinen ja sopusoinnussa elämän kanssa, silloin on pyyteenne muokkaava teitä tuohon suuntaan.

Sentähden teidän ensin täytyy käsittää mikä on ydintä ja sen voitte käsittää vain jättämällä syrjään elämän kaikki epäoleelliset asiat. Maailmassa jokainen etsii sitä, tietoisesti tai tiedottomasti, ja tässä etsinnässään hän sotkeutuu — kaikki te olette sotkeutuneina tuossa etsinnässä — ja tässä hämmingissään hän rakentaa lohdunhuoneen ja on siinä vankina. Jos te etsitte totuutta, teidän täytyy selvittää itsenne vapaaksi tästä vankilasta ja ymmärtää, että olette oman luomuksenne vankina, oman hämminkinne vankina, jolla sotkuisuudella ei ole mitään tekemistä totuuden kanssa. Kohta kun te hajoitatte maahan tämän rajoituksen huoneen, alatte käsittää totuutta kokonaisuutena, elämää kokonaisuutena, rikkaana ja täyteläisenä. Olkaa rehellisiä itsellenne. Jos ajattelette, että ette ole vankina, pysytte te tuossa vankilassa. Mutta jos te kaipaatte vapautua näistä sotkuista, murheista, tuskista, nautinnoista, silloin hajoittakaa huoneenne maahan, hyljätkää kaikki tinkimättä, ja te löydätte onnen, ette enää pitempään ole murheen jatkuvan rattaan orjana.

Tämä ei ole mitään maailmanväsymyksen asennetta. Minä en saarnaa sitä, että teidän pitäisi jättää maailma taikka hävittää se, mitä sanotaan muodoksi. Ellei minulla olisi muotoa, en pystyisi puhumaan. Teillä on sellaista, mikä on tarpeetonta tukemaan teitä ajatuksenne suoruudessa, mielenne puhtaudessa, ja jos siitä vapaudutte, silloin etsitte elämän täyttä ymmärtämistä, silloin olette onnellisia. Elämän ilmaukset ovat lähtöisin sydämestä, ja niinkauankuin sydämenne on heikko, te keksitte kaikkea tätä tarpeetonta; silloinpa teillä on tukenanne uskontoja, *guruja*. Mutta jos olette kärkkäitä etsimään totuutta päivän joka hetkenä, silloin alatte kulkea vapauden polkua. Teidän täytyy olla täydelleen oma mestarinne. Teidän täytyy olla lahjomattomana lakina omalle itsellenne. Ei sillä ole merkitystä, mitä naapurinne sanoo. Omasta onnestanne te huolitte, omaan murheeseenne sidottuja olette, ettekä kenenkään toisen. Jos ratkaisette omat pulmanne, silloin autatte kaikkea. Jos olette parhaillaan ratkaisemassa tuota murhetta, annatte te silloin valoa ja ymmärrystä; mutta ellette te hävitä tuota murhetta, te vain luotte suurempia vankiloita, joissa on työläämpiä koristuksia.

Sen ihmisen osalle, joka ymmärtää, että elämän ilmaukset ovat hänen sydämestään lähtöisin, on oleva onni, on oleva vapahdus. Tämä ei ole kiihoke, joka on pantu eteenne; älkää tulkitko sitä palkaksi hyveellisistä teoistanne. Sellainen ihminen yhdistää itsensä tuon elämän kanssa, joka on kaikessa ja jokaisessa, ja suurinta henkisyyttä on luoda omaan itseensä tuo sopusointuinen, rikas täysi elämänymmärrys.

KRISHNAMURTI AMERIKASSA.

USEITA LUENTOJA JA LAAJALTI LÄHETETTY RADIOPUHE.

Krishnamurti saapui New Yorkiin maalisk. 4 p:nä, ja pian hänen saapumisensa jälkeen alkoi lyhyt mutta tärkeä luentokierros. Hra Yadynandan Prasadilta saapunut sähkösanoma ja Ojaista ilmateitse tulleet kirjeet kertovat useita mielenkiintoisia yksityiskohtia, jotka tässä on koottu yhteen.

New Yorkin kaupungissa Krishnamurti piti ensimmäisen puheensa Pythian temppelissä maalisk. 7 p:nä. Tilaisuuteen pääsi vain pääsylipulla, mutta näitä oli saatavissa jo jonkin aikaa ennen luentoa ja ilman saajien valikointia taikka holhoamista. Hra Ernest Osborne, joka muutamien ystäviensä kanssa oli järjestänyt New Yorkin luennot ja puheet, on sähköttänyt, että 10 päivää ennen luentoa kaikki liput oli jaettu ja sen jälkeen ilmaantuneet 600 muuta halukasta kuulijaa pettyivät toiveessaan. Sateesta huolimatta, niin hän ilmoittaa, tuli tälle luennolle puolitoista tuhatta ihmistä, ja heitä alkoi kokoontua jo klo seitsemältä, vaikka luento ei alkanut ennenkuin kello yhdeksän.

Toinen puhe pidettiin samassa paikassa samalla tunnilla maanantaina maaliskuun 10 p:nä, jonka tilaisuuden hra Prasad sähkösanomassaan kuvasi loistavaksi luento- ja vastauskokoukseksi, ja hra Osborne sanoo sitä "suurenmoiseksi" sekä mainitsee, että tämä kokous piti yli tuhatkuusisataa ihmistä puolentoista tuntia tiukan tarkkaavaisena.

New Yorkissa pidettiin kolme muuta puhetta, mutta saatavissamme ei ole niistä muita yksityisseikkoja kuin eräässä sanomalehtileikkeleessä oleva huomautus, joka mainitsee Krishnamurtin puhuvan Eetillisen Kulttuuriseuran (Ethical Culture Society) talossa maaliskuun 14 p:nä Kolminaisliikkeen (Threefold Movement) järjestämässä tilaisuudessa.

Bostonissa, hra Prasad mainitsee, oli kaksituhattaviisisataa ihmistä kuulemassa luentoa, joka tunnetun Yhteiskirkon (Community Church) toimesta pidettiin maaliskuun 9 p:nä. Tämän kirkon tarkoitusperästä sanotaan seuraavaa: "Yhteiskirkko on miesten ja naisten vapaa toverikunta, jonka jäsenet ovat yhtyneet tutkimaan ja harjoittamaan yleistä uskontoa koettaen soveltaa eetillisiä ihanteita yksilölliseen elämään sekä vihkiytyneet yhteiseksi hyväksi yhteiseen palvelukseen. "Kirkon tapoja on kutsua eteviä henkilöitä kaikilta elämänaloilta pitämään puheita sen kouksissa sunnuntaiaamuina. Sinfoniasali (Symphony Hall), jossa tämä luento pidettiin, on avara, hyvin varustettu luentosali. Olemme juuri saaneet sanomalehtileikkeleen maaliskuun 10 p:nä *Boston Globesta* ja siinä olevan selostuksen tästä puheesta lainaamme tähän kokonaisuudessaan:

KRISHNAMURTI PUHEESSAAN KIELTÄÄ KAIKKI USKONNOT.

Erästä itämaista filosofiaa, melko samanlaista kuin Sokrateen, esitettiin Bostonin kaupungille eilen aamulla eräässä puheessa, jonka intialainen Jiddu Krishnamurti piti Sinfoniasalissa. Hän piti puheensa Yhteiskirkon toimesta ja kielsi kaikki uskonnot, kaikki järjestelmät sekä tiukkaan tähdensi, että ihmisen täytyy omasta sisimmästään odottaa pelastustaan ja vieläpä kehittää omaa persoonallisuuttaan päämäärään vievänä keinona, ei päämääränä sinänsä.

Koko kirkonmenojen huippukohta tuli puheen jälkeen, julkisessa keskustelussa, kun joku kysyi hra Krishnamurtilta, ketä hän suosittelisi seuraamaan, Buddhaa, Jeesusta vai jotakuta muutako. Krishnamurti heitti levälleen molemmat kätensä painokkaalla eleellä ja sanoi: "Älkää seuratko ketään! Seuratkaa omaa itseänne!"

Tavattoman suuri kuulijakunta, arviolta 1800 ihmistä, kokoontui tähän tilaisuuteen kuulemaan Krishnamurtia. Julkisessa keskustelussa ilmeni selvästi, että monet heistä ymmärsivät häntä ja monet eivät. Häneltä kysyttiin: "Mikä sanoma Teillä on annettavana tavalliselle arki-ihmiselle?" Mutta hän voi vain toistaa ne ankarat ehdot, joiden varassa vain hän uskoo ihmisen voivan saavuttaa pelastuksensa olosuhteista riippumatta. Vastaukseksi erääseen kysymykseen hän sanoi jyrkästi ja lyhyesti: "Minulla ei ole mitään politiikkaa", ja pitkin koko kokousta ilmeni selvästi, että tässä on filosofi, joka harrastaa elämää enemmän kuin oman filosofiansa soveltamisen käytännöllisiä kysymyksiä.

Prof. Skinnerin "Idän sanansaattajaksi maailmalle" esittelemänä hra Krishnamurti puhui verkkaisin, huolellisesti valikoiduin lausein, ajaen perille tärkeät kohtansa eloisasti pitkillä sormillaan hänen silmiensä hehkuessa innosta. "Elämä ei ole logiikan kysymys," hän sanoi, "minun tarkoitusperäni ei ole sovittaa elämään jotakin erityistä teoriaa. Minä ne ole teoreetikko, minä aion kertoa teille siitä, mikä minulle on ylin todellisuus, mikä minulle on äärimmäinen totuus.

"Tuohon totuuteen ei johda mikään polku, siihen eivät vie mitkään uskonnot, mitkään järjestelmät, mitkään jumalat, mitkään gurut, mitkään mestarit. Se on puhtaasti, kokonaan, täydelleen yksilöllinen, sisäinen asia, ja minulle merkitsee tuon ylimmän todellisuuden tajuaminen ihmisen tarkoitusperää. Senvuoksi ei minulla ole halua käännyttää ketään omaan näkökantaani taikka pakottaa ketään valitsemaan mitään erityistä filosofiaa. Tuo totuuden ymmärtäminen sisältyy pelkästään yksilön kehittämiseen, ja tuo yksilöllisyyden täydellisyys sisältyy ainaiseen puserrukseen ja kosketukseen, joka on rikastuttava yksilöä ja niin vapahtava hänet rajoituksesta ja murheesta.

"Siksipä tuon yksilön on heitettävä syrjään kaikki tuo epäoleellinen, mikä häntä kahlitsee, pidättää häntä ja tukahduttaa häntä. Teillä on kyky valita, valikoida, mutta teidän valintanne, ellette ole kehittäneet itseänne täyteen pystyväisyytenne, on rajoitettua. Tuon rajoituksen poistamisessa ja tuon valinnan luomisessa yhä suuremmaksi, yhä rajattomammaksi ja perusseikkoihin sattuvammaksi — siinä piilee täydellisyys ja totuuden valloittaminen sekä sen seurassa pysyminen.

Yksilö, te, ei voi tulla koneeksi, mitoiltaan vakautetuksi ihmisolennoksi. Koneeksi tuleminen, mukautuminen, tuleminen nastaksi tähän yhteiskunnan laajaan koneistoon, johtuu pelosta, ajattelemisen pelosta, pelosta toimia riippumattomasti, pelosta käsittää, että teidän itse on omien kokemustenne tietä opittava, mikä on ylintä todellisuutta, ja siten kehitettävä omaa omalaatuisuuttanne. Kasvatuksessa vallitsee pelko. Kasvatuksella yksilöä kesytetään tavalliseksi ihmiseksi, seuraamaan auktoriteettia ja traditiota saadakseen yksilön yhteiskunnan kanssa sopusointuun, ja suurella innolla ollaan näkemässä menestyksen palvontaa. Mutta jos te astutte tavallisten joukosta syrjään ja itse näette totuuden oman kokemuksenne kautta, kas sellaista ihmistä odottaa vain onnettomuus.

"Elämä kammoo tyyppiä. Elämällä ei ole mitään tekemistä tyypin kanssa, ei mitoiltaan vakautetun ihmisen kanssa; elämä on totuutta, ja sitä ymmärtääksenne teidän täytyy ymmärtää oma erityinen elämänne sekä kehittää tunteenne, himonne suurimpaan korkeuteensa ja siten rakentaa tasapainon varmuus ja kehittää oma omalaatuisuutenne. Sellainen ihminen ei ole heittävä varjoa toisen kasvoille."

Krishnamurti puhui myös Chicagossa maaliskuun 16 p:nä n. kahdelletuhannelle ihmiselle Shermanin hotellin suuressa tanssisalissa; puheensa hän aloitti klo 8 illalla.

Hra Prasad toteaa sähkösanomassaan, että myötämielinen kuulijakunta otti kaikki hänen luentonsa erittäin hyvin vastaan.

» » »

Lyhyen luentokierroksen mielenkiintoisimpia tapauksia oli Krishnamurtin maalisk. 9 p:nä pitämä, koko Amerikan kansalle radioitu kuudenminuutin puhe.

Radioimisen yksityiskohtia tarvitsee kenties hieman selittää. Amerikassa on monia voimakkuudeltaan ja tärkeydeltään erilaisia radioasemia, ja vähitellen eri asemat ovat pyrkineet yhdistymään ryhmiksi puhelinjohtojen välityksellä jotakin säännöllistä ohjelmaa antaakseen, ainakin muutamana osana radioimisaikaansa. Tämä on tietenkin taloudellisempaa, kuin että kukin paikallisasema antaisi oman kokopäiväisen ohjelman. Tästä johtuen on muodostettu useita yhtiöitä, jotka antavat asemille kautta koko maan ensiluokkaista ohjelmaa korvausta vastaan; ja tärkein näistä yhtiöistä on New Yorkin kaupungissa sijaitseva Kansallinen Radioyhtiö (National Broadcasting Company). Tämän yhtiön ohjelmia ovat tilanneet monet suuret asemat, niin että yhtä ja samaa ohjelmaa saadaan kuulla missä vain kautta koko Yhdysvaltojen. Nyt on niin, että eräitä "tunteja" saavat korvausta vastaan käyttää ilmoittajat — radiotoiminta Yhdysvalloissa käy ilmoittamisen pohjalla eikä se saa hallituksen tukea kuten Suur-Britanniassa ja muuallakin — ja nämä ilmoittajat pyrkivät tietenkin pitämään valio-ohjelmaa. Todellinen ilmoittaminen tavallisesti sisältyy vain siihen, että kunkin erikoinen "tunti" mainitaan ilmoittajan nimen jäljessä.

Tuossa tapauksessa, kun Krishnamurti puhui, oli hänen puheensa sinä tuntina, joka tunnetaan "Colliersin tunnin" nimisenä — Colliers' Magasinen, levikiltään suuren, viikottain ilmestyvän kansanlehden valmistamana. Hänet esiteltiin nuoreksi intialaiseksi filosofiksi ja runoilijaksi. Hän aloitti puheensa n. klo 8: 40 p. itävaltojen normaaliaikaa, mikä vastaa klo 7: 40 Chicagon ja sen ympäristön aikaa sekä klo 5: 40 San Franciscon, Los Angelesin ja länsirannikon aikaa. Yhdysvaltojen itä- ja keskilännen seuduille tämä oli selvästikin erittäin suotuisa radioimisaika, ja juuri näille alueille keskittyykin väestön enemmistö. Tämä antaa selventävän taustan hra Prasadin sähkösanoman maininnalle, että n. viisitoista miljoonaa ihmistä kuunteli sinä "tuntina", jolloin Krishnamurti puhui.

Muudan henkilö, joka Kaliforniassa kuunteli tätä puhetta, kirjoittaa seuraavasti: ". . . . hän puhui tarkalleen kuusi minuuttia. Hänen äänensä oli erinomaisen selvä ja erittäin voimakas. Hän esitti sanomastaan erittäin lyhyitä ja sisältörikkaita väitteitä, jotka olivat huomattavan täydellisiä. Olen kuullut, että puhetta kuunnelleesta yleisöstä joihinkuihin se vaikutti perin syvällisesti. Minun olisi myös pitänyt mainita, että esittelyssä hänen sanottiin puhuvan "Totuuteen johtavasta polusta'."

» » »

Krishnamurtin piti saapua maalisk. 20 p:nä Los Angelesiin, josta hän on lähtevä Ojaihin. Edellä pääkohdin mainituista tapauksista epäilemättä ensikuussa tullaan julkaisemaan lisää selostusta.

— *F. G.*

KANSAINVÄLISEN TÄHTILEHDEN

ERI KIELISET PAINOKSET

BRASILIA:	*Portugalilainen* Senor A. de Souza, Rua Santa Alexandrina 221, Rio de Janeiro
CUBA:	*Espanjalainen* Dr. Damaso Pasalodos, Consulado 18, Altos, Apartado 2474,
HOLLANTI:	*Hollantilainen* Mrs. J. M. Selleger-Elout, De Reigertoren, Bergen, N. H.
ITALIA:	*Italialainen* Mrs. R. B. Koechlin, Via Lavinia 43-B, Genoa
NORJA, RUOTSI, TANSKA:	*Skandinavialaiset kielet* Dr. Lilly Heber, Box 34, Blommenholm Norja
PUOLA:	*Puolalainen* Mrs. H. Boloz Antoniewicz, Moniusxki 4/7, Warsaw
RANSKA:	*Ranskalainen* Mme. Zelma Blech, 21, Avenue Montaigne, Paris VIII
RUMANIA:	*Rumanialainen:* Mrs. Stéfania Rusu, Piata Lahovary N:o 1, loc. 10, etaj 2, Bucharest 1
SAKSA:	*Saksalainen* Dr. Annie Vigeveno, Viktoriastrasse 7, Berlin-Neubabelsberg
SUOMI:	*Suomalainen* Neiti Helmi Jalovaara, Vuorik. 5. B, Helsinki.
VENÄJÄ:	*Venäläinen* Mme. Barbara Poushkine, 42 rue de la Montagne, Ste. Genevieve, Paris V, France

TÄHDEN KUSTANNUSYHTYMÄN (The Star Publishing Trust)

ASIAMIEHET:

AUSTRALIA:	Mr. John Mackay, Myola, 2 David Street, Mosman, N.S.W.
BRASILJA:	Sr. A. de Souza, Rua Santa Aleksandrina 221, Rio de Janeiro
CUBA:	Dr. Damaso Pasalodos, Consulado 18, Altos, Apartado 2474 Havanna
ENGLANTI, WALES ja IRLANTI:	Mrs. Gertrude Roberts, 6, Tavistock Square, London, W.C. 1
HOLLANTI:	Mr. M. Ch. Bowman, Alkmaarsche Straat 1, Scheveningen
ITÄVALTA:	Dr. Richard Weiss, Schelleingasse 9, VII—6, Vien IV.
NORJA:	Dr. Lilly Heber, Mrs. Olga Knudsen, Box 34, Blommenholm,
RUMANIA:	Mrs. Stefaina Rusu, Piata Lahovary N:o 1, Bukarest II.
PUOLA:	Mrs. H. Boloz Antoniewicz, Moniuszki 4/7, Warsaw
RUOTSI:	Miss Noomi Hagge, Villagatan 17, Stockholm
SAKSA:	Mr. James Vigeveno, Viktoriastr. 7, Berlin-Neubabelsberg
SUOMI:	Neiti Helmi Jalovaara, Vuorik. 5. B, Helsinki
TANSKA:	Mr. Marius Andersen, Aaboulevard 22, Kööpenhamina N.
UNKARI:	Mrs. Ella von Hild, 9 Ferem Korut 5—2 II, Budapest.
SKOTLANTI:	Mrs. Jean Bindley, 12, Albert Terrace, Edinburgh
UUSI SEELANTI:	Miss E. Hunt, 171 Idris Road, Papanui, Christchurch
YHDYSVALLAT:	Mr. E. Osborne, Room 1526, 100 E. 42nd St., New York City

Ensi numerossa julkaistaan asiamiesluettelo täydellisempänä.

Helsinki 1930, Oy. Gutenberg

KANSAINVÄLINEN

TÄHTILEHTI

Touko—KESÄKUU

1930

KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI

JULKAISEE ALKUPERÄISIÄ SELOSTUKSIA KRISHNAMURTIN LUENNOISTA JA PUHEISTA
ESITTÄÄ KRISHNAMURTIN ELÄMÄNKATSOMUSTA JA SEN VALOSSA TUTKII NYKYAIKAISEN AJATTELUN SUUNTIA
SELOSTAA KRISHNAMURTIN TOIMINTAA

KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI on suomalainen painos monessa maassa samanaikaisesti ilmestyvästä aikakauslehdestä. Sen englantilainen painos ilmestyy Hollannissa, Ommenin Eerdessä ja ovat sen toimittajina Lady Emily Lytuens sekä D. Rajagopal, M. A., L. L. B. (Cantab), jotka muodostavat kansainvälisen toimituskunnan. Kustantaja: The Star Publishing Trust.

Lehden toimittajat eivät ole vastuussa mistään mielipiteistä, joita esitetään kirjoittajan nimellä varustetuissa kirjoituksissa.

Edelleen, Krishnamurti haluaa painostaa, ettei häntä voida pitää vastuussa kirjoituksista, jotka sisältävät hänen puheitaan tai kirjoituksiaan, elleivät ne ole varustetut hänen nimikirjoituksellaan. Selostettaessa hänen puheitaan pyritään esittämään hänen ajatuksensa mahdollisimman täsmällisesti.

KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI ilmestyy v. 1930 10—12-numeroisena laajana aikakauslehtenä. Se voidaan tilata postitoimistoista, asiamiehiltä ja lehden toimitukselta os.: Vuorikatu 5. B. Helsinki, Tilaushinta Smk. 50:— 1/1 vsk., sekä Smk. 30:— 1/2 vsk. Amerikassa Doll. 2:— 1/1 vsk. Asiamiespalkkio on vähintään 5 vuosikerrasta 20 %.

KANSAINVÄLISEN TÄHTILEHDEN vastaava toimittaja Suomessa on Helmi Jalovaara, osoite Vuorikatu 5. B. Helsinki.

Kustantaja TÄHDEN KUSTANNUSTOIMISTO.

KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI N:o 5—6. TOUKO—KESÄKUU 1930.

Halki Muodon hunnun,
oi Rakas,
minä näen Sinut, itseni ilmenneenä.

Miten saavuttamaton onkaan laaksolle vuori,
vaikka vuoret kätkevät kaukaisen laakson.

Miten salaperäinen onkaan pimeys,
joka valvovat tähdet ilmi tuo,
ja kuitenkin päivästä syntyy yö.

Olen Elämään rakastunut —
Ja niinkuin vuoristojärvi,
joka syliinsä saa monet virrat
ja taas kymet suuret matkaan lähettää,
minun rakkauteni on.
Tyyni ja kirkas niinkuin aamun vuoret
on minun aatokseni, Rakkaudesta syntynyt.

On onnellinen se ihminen, joka Elämän sopusoinnun löytänyt on,
sillä iäisyyden varjoomana hän silloin luo.

— *J. Krishnamurti*

Adyarin talvikokous.

KRISHNAMURTIN PUHEITA.

II.

Ennenkuin vastaan kysymyksiin, tahdon johdannoksi tehdä huomautuksen tai pari. Ymmärtääksenne täydelleen mitään, mitä halajatte ymmärtää, teidän täytyy suoda sille koko sielunne. Te ette saa antaa sielunne jonkin osan toimia yhteen tapaan ja toisen osan yrittää ymmärtämistä toisella tavalla. Sielun toinen osa on kaiken aikaa tarkkaamattomana sen suhteen, mitä toinen osa halajaa, sentähden että teidän pelkonne, pyyteenne pidättävät teitä tarkoin tutkimasta ja erittelemästä. Tämän sielun jonkin osan totunnaisen tarkkaamattomuuden täytyy hävitä. Lääkäri, joka tahtoo parantaa jonkin kroonillisen taudin, tunkeutuu taudin juuriin asti ja sieltä käsin poistaa sen juurineen. Mutta jos hän jättää taudin jonkin osan edelleen ruumiiseen, on se puhkeava ilmi yhä uudelleen. Samaten jos te tahdotte ymmärtää, teidän täytyy omistaa koko sielunne tuohon ymmärtämiseen. Se merkitsee sitä, että koko sielunne täytyy olla tyytymätön kaikkeen, mitä sielu on luonut. Sillä lopun lopuksi kaikki on sielun luomusta. Ette voi jättää jotakin sielun soppea tutkimattomaksi, tutkistelemattomaksi. Jos te tahdotte saada selville, onko se, mitä minä puhun, totta vai vääräkö, — sekin taas on aivan yksilöllinen asia — teidän täytyy omistaa koko sielunne täydelleen tuohon tutkisteluun, ette saa pitää sen mitään osaa varattuna sellaiseksi pyhäköksi, josta voitte etsiä suojaa. Sielussanne ei saa olla mitään salasoppea, ei mitään salattua pyhäkköä, jota te pelkäätte ottaa eriteltäväksi.

Minun kannaltani oikeata tuomitsemasta pidättymistä on se, että suotte asialle koko sielunne tekemättä mitään varausta. Jos sielunne yhä on jatkuvan totunnaisen tarkkaamattomuuden vallassa johonkin suuntaan ja se yrittää olla valppaana toiseen suuntaan, ei se voi löytää sitä tosi sopusointua, mikä on elämää. Yksilöllisen elämänne täytyy toimia viljavana, sopusointuisesti kaikessa, mitä se tekee. Ette voi jakaa elämää pimeään ja valoon; ette liioin sieluakaan. Sentähden jos te tahdotte ymmärtää mitään, minkään asian, minkään aatteen, olkoon se uutta taikka vanhaa, sielunne ei saa olla millään tavoin jaoiteltu. Se kuulostaa helpolta. Mutta vaatii uupumatonta urheutta hajoittaa maahan tämä muuri, jonka toisella puolen on etsimisen halu, halu olla onnellinen, halu kokea pohjiaan myöten jokainen kokemus; ja toisella puolella pelko, josta sikiää lohtuisuus, pyhäköitä ja pimeitä soppia.

En tarkoita puheestani mitään teoreettista. Sitä, mitä puhun, minä olen henkilökohtaisesti, yksilöllisesti, ja ellette te myöskin tahdo sitä elää, älkää kuunnelko. Se, mitä meidän on tehtävä, on itsemme muuttaminen. Muudan ystäväni sanoi minulle eilen: ”Luuletko, että kaikki ne ihmiset, jotka sinua kuuntelevat, todella kaipaavat olla onnellisia taikka vapahduksen saavuttaneita?” Minä sanoin: ”Pelkään, että he eivät sitä tee. Saattaa olla yksi tai kaksi taikkapa kolme tai neljä.” Sitten hän kysyi minulta: ”Miksikä ensinkään puhut?” Minä vastasin: ”Sentähden, että saatan löytää yhden tai kaksi, jotka tahtovat olla sellaisen liekin kaltaisia, joka polttaa, joka hävittää kaiken epäoleellisen, kaiken kehnon heidän ympäriltään.”

Eipä siis ole mitään hyötyä pelkästä kuuntelemisesta, sielun yhden puolen pitämisestä toiminnassa sen totunnaisen tarkkaamattomuuden alaisena ja sielun toisella osalla yrittämisestä etsiä. Teiltä ei onnistu juokseminen, jos toinen jalka on huolellisesti pantu siteisiin ja toinen on vapaana. Jos te tahdotte juosta, teidän täytyy repiä siteet pois, heittää pois kainalosauvanne ja käydä yrittämään. Onni, vapahdus, henkisyyden korkein muoto on nopeimman voitettavissa, s.o. sen ihmisen voitettavissa, joka elämässä toimii rikkaimmin ja sopusointuisimmin.

Mehän yritämme juuri panna teoriaa käytäntöön. Teoriat sinänsä eivät ole miksikään hyödyksi, ja se ihminen, joka panee käytäntöön jonkin häntä kiinnostavan teorian, on seisova ymmärtämisen eräällä vuorenhuipulla. Ihmisten enemmistön vaikeutena on se, että he toivovat jonkun muun täyttävän heidän sielunsa. He eivät kilvoittele, painiskele aatteiden kanssa eivätkä sen perästä omasta takaa sovelluta noita aatteita teoksi ja elä niitä. Jos te tahdotte oppia musiikkia, on teidän mentävä musiikkimiehen luo ja omistettava koko sydämenne ymmärtämiselle ja häneltä oppimiselle. Jos menette viuluniekan luo ja pyydätte häntä opettamaan itsellenne, miten on maalattava, ette sitä opi; teidän täytyy mennä mestarimaalarin luo. Samaten jos tahdotte saavuttaa henkisyyttä, teidän täytyy etsiä se ihminen taikka ne aatteet, jotka ovat henkisiä; ja henkisyys minun näkökannaltani merkitsee ihmisen vapauttamista kokonaan ja täydelleen.

Vastaamalla näihin kysymyksiin en luonnollisestikaan voi ratkaista teidän pulmianne. Jos sen tekisin, en sillä teitä auttaisi. Kaikkien pulmien ratkaisu on omassa sisimmässämme. Kaikki mitä voin tehdä, on se, että autan ja rohkaisen teitä selvyyden saamiseen omasta takaa. Pyydän, älkää odottako jotakin ratkaisua välittömälle pulmalle. Lopultahan on niin, ettei viisas lääkäri käsittele pelkkiä oireita; hän tahtoo tuntea taudin syyn, ja jos potilas itsepintaisesti vaatii pelkkää oireiden parantamista, ei viisas lääkäri välitä käsitellä häntä. Samaten minä tahdon käsitellä murheen syytä, rajoituksen syytä. Pohjaperusteeltaan henkisyys minun kannaltani on vapahdusta, ja vain tuolta näkökannalta minä voin vastata enkä hetken näkökannalta. Se merkitsee sitä, että jos te tahdotte ymmärtää elämää ja

ottaa siihen oikean näkökulman, täytyy teidän vetäytyä persoonattomasti erilleen kaikesta ja sieltä tutkia kaikkea. Jos te elätte laaksossa ja tahdotte nähdä vuorenhuipun, täytyy teidän etääntyä kauaksi voidaksenne nähdä asiaan kuuluvasti. Ette voi toivoa näkevänne vuorenhuippua eläessänne sen varjossa, ja kuitenkin juuri sitä jokainen koettaa tehdä: koettaa ratkaista elämän vaikeudet hetken näkökannalta. Voidaksenne ratkaista minkään pulman, varsinkin elämän pulman, murheen, kärsimyksen, tuskan, rajoituksen pulman, teidän täytyy nähdä kaikkein äärimmäisin ja sovittaa näkökantanne tuon mukaan, mikä on elämän täyttymys, sen täysi heilimöinti, ja siltä näkökannalta koettaa pulmanne ratkaista.

» » »

Kysymys: *Lausuitte eilen, että totuudella ei ole eri puolia. Arveletteko siis, että totuuden jokainen määritteleminen on vain älyn luomaa?*

KRISHNAMURTI: Niin ajattelen. Minun kannaltani totuus on elämää; tuota elämää, joka on sopusointuista, rikasta ja täyteläistä ja joka toimii esteettömästi tässä maailmassa. Se on kaikki. Ympyrällä ei ole mitään puolia. Jos ihminen istuu vain yhdellä puolella eikä halaja löytää kokonaisuutta, näyttää tuo rajoitettu puoli hänestä kokonaisuudelta; tuo ahdas rajoitus, tuo ympyrän kaari tulee totuuden koko luonnoksi. Se ei ole totuus, se on vain totuuden rajoitus; ja ymmärtääksenne kokonaisuuden teillä täytyy olla koko kokemus totuudesta, joka on itse. Totuus ei ole kätkeytyneenä minnekkään elämästä erilleen. Totuus minun kannaltani on jokaisen yksilön elämää vapautettuna ja täyden kykynsä mitassa toimivana, se on ajatusta, joka on vapaata, rakkautta, jota eivät persoonalliset kiintymykset rajoita taikka turmele.

Kysymys: *Ehdoton vapautuneisuus pelosta välttämättä edellyttää vapautuneisuutta kaikenlaisesta ulkopuolisesta riippuvaisuudesta, johon sisältyy myöskin aineellinen riippuvaisuus. Mutta nykyisessä asiain tilassa havaitaan välttämättömäksi keskinäinen riippuvaisuus, jotta voidaan turvata yksilön aineellinen hyvinvointi. Kuinkapa siis voidaan pelko kokonaan julistaa pannaan?*

KRISHNAMURTI: Jos olette riippuvainen pelkästään vatsastanne, ei elämän onni ole teitä varten. Tässä nykyaikaisessa sivistyksessä yksilö ei maksa mitään. Hänestä tulee pelkästään suunnattoman koneiston osa. Jos olette tuohon koneistoon sotkeutuneena, esiintyy pelkoa, on orjuutusta, ja teidän yksilöllinen suuruutenne on tuhottu. Mutta jos tahdotte etsiä vapautumista oman yksilöllisen kehityksenne ja suuruutenne pelosta, täytyy teidän riistää itsenne tuosta koneistosta irti. Nyt te kysytte minulta: "Miten

minun on tehtävä?" Millä tavalla vankeudessa oleva ihminen halajoi vapautta, himoitsee raikasta ilmaa? Hän ei kysele, aina vain hän yrittää repiä maahan muurit ja paeta ulos vapauteen. Jos te pelkäätte nälkään kuolemista, silloin teistä täytyy tulla ratas koneistoon, teistä täytyy tulla kokonaisuuteen kiinnitetty osa. Mutta jos te sanotte: "Viisi minä siitä, vaikka kuolisin nälkään, mutta minä tahdon tehdä sen, minkä ajattelen olevan oikeata", silloin ette enää ole keskinkertaisuuden ihminen, te olette astumassa pois tavalliselta ladulta. Monet ihmiset astuvat syrjään tästä koneellisesta maailmasta, mutta astuessaan syrjään tästä koneistosta he luovat oman erikoisenmuotoisen koneistonsa, ja siihen he taas sotkeutuvat.

Mitä te oikein tavoittelette? Tullako tämän jättiläismäisen koneen osaksi, tämän nykyaikaisen sivistyksen osaksi, joka sivistys musertaa yksilön ja hänen onnensa? Vai koetatteko te etsiä omaa vapahdustanne ja sen perusteella vapauttaa ihmisiä ympärillänne? Jos ajattelette, että teistä pitäisi tulla ratas koneeseen, tulkaa silloin ensiluokkaiseksi rattaaksi. Jos kaipauksenne on olla vapaa, hävittäkää ympäriltänne koneisto.

Te toivotte vain päästä karkaamaan elämän uuvuttavasta, pelottavasta taistelusta. Silloinpa esintyykin kaikkia näitä epäilyksiä, jotka eivät ole tosi epäilyksiä, vaan ovat tahallisen taikka tiedottoman väärinymmärryksen tuomia kysymyksiä. Jos todellakin tahdotte löytää, täytyy teidän omistaa sille koko sydämenne, koko sielunne ja olla valmiita sen puolesta kärsimään. Olette kaikki niin säädyllisiä. Te olette peloissanne perheestänne, vaimostanne, miehestänne, äidistänne, isästänne, naapuristanne, *guruistanne*. Kuinka silloin voitte löytää totuuden, jolla ei ole mitään tekemistä minkään henkilöiden kanssa, minkään seuran, koneiston kanssa? Teillä kaikilla pitäisi, jos siitä saan mielipiteeni lausua, aina olla edessänne tämä kysymys: Onko se, mitä minä teen, vievä vapauteen, onko se antava minulle tuon eloisan tarmon erottaa ydinasia ja heittää syrjään kaikki epäoleellinen?

Kysymys: Benaresissa Te lausuitte: "Me emme edes tiedä, miten ihmisistä pitäisimme", ja Te lupasitte selittää sen, mutta se jäi silleen, kun käännyitte muihin asioihin. Tahdotteko ystävällisesti tehdä tämän ajatuksen selkeäksi? Me olemme olevinamme hyviä ihmisiä kohtaan, mutta me pukeudumme vain sielulliseen mekkoon, joka vaikuttaa meihin itseemme tuskallisesti.

KRISHNAMURTI: Luulen tämän kysymyksen heränneen eräästä toisesta kysymyksestä, joka minulle tehtiin: "Mitä hyötyä on kehoittaa minua rakastamaan ihmisiä, kun en lainkaan tiedä, miten on rakastettava?" Luulen, että tämä on kutakuinkin totuus tästä asiasta. Sillä jos on rakkautta, on se saava tulkintansa teoissa. Arvonannon toista henkilöä ja siveellisiä

lakeja kohtaan — jos teillä lainkaan on lakeja — pitäisi minun näkökannaltani perustua vapauden aatteeseen. Ellette tiedä, miten ihmisiä on rakastettava, miten kiintyä ihmisiin, miten pitää ihmisistä, silloin teidän täytyy kärsiä, jotta sen oppisitte. Mitään muuta keinoa ei ole. Jos te olette muita ihmisiä kohtaan julmia, ovat he julmia teitä kohtaan. Ihmisistä pitäminen on elämää; olla ihmisille myötätuntoinen on elämää; ja sen kehityskulun kautta te vähitellen kehitytte, kunnes välitätte kaikista ihmisistä yhtäläisesti ilman eroa.

Te olette aina valmiita osoittamaan kunnioitusta jollekin ylemmälle olennolle. Olen usein huomannut, kun olen tullut puhumaan tai kulkenut jonkun ohi, joka istuu, he aina nousevat ylös. Jos osoitatte kunnioitusta minulle, teidän pitäisi osoittaa kunnioitusta palvelijallenne. Olen usein huomannut, että ihmiset, kun he kulkevat ohitseni, tervehtivät minua erittäin syvään kumartaen, jota vastoin jotakuta palvelijaa he tervehtivät vain heilauttamalla kättä. Tosikunnioitus ei kohdistu vain yhteen henkilöön, se kohdistuu jokainoaan, muiden joukossa omaan vaimoonne ja lapsiinne. Jos olette ystävällisiä yhdelle ainoalle henkilölle, joka on ylempänne, ei sillä ole mitään arvoa. Mutta jos teillä on kyky olla ystävällinen jokaiselle, joka joutuu kanssanne kosketuksiin, on teillä luovan tarmon kirvoittavaa voimaa; kunnioituksen osoittaminen jollekulle, jota pidätte itseänne ylempänä, on vain heijastusta omasta vallanhimostanne. Sen ihmisen, joka halajaa olla rakastunut elämään kokonaisuudessaan, täytyy kyetä kunnioittamaan ja rakastamaan joka-ainoa. Kunnioittakaa itseänne ja silloin te olette kunnioittava jokaista, ja teidän luokkaeronne ja henkisyyden aste-eronne lakkaavat olemasta. Älkää pelätkö, sillä pelko tekee teistä keskinkertaisia, tekee rattaan koneistoon.

Kysymys: Te mainitsette siitä ajatustoiminnasta, jolla luomme omat olosuhteemme. Oletteko hyvä ja puhutte meille siitä?

KRISHNAMURTI: Olen juuri puhunut siitä. Käyttääkseni jälleen samaa vertausta, jos te olette pelkkä ratas koneistossa, niin teidät kietovat verkkoonsa yhteiskunnan olosuhteet, muiden luoman ympäristön olosuhteet. Mutta jos te joka päivä tapahtuvalla ajattelulla, harkinnalla, erittelyllä astutte näistä rajoituksista pois, murtaudutte niistä vapaaksi, silloin te luotte omat olosuhteenne, oman ympäristönne, jonka herra te olette, eivätkä ne enää ole teille rajoituksena taikka taakkana. Koneellisella ajatusjärjestelmällä taikka ajatustoiminnalla, totunnaisella tarkkaamattomuudella ette voi milloinkaan itseänne vapahtaa, ja vapahdus minun kannaltani on sopusointuisen itsen rikkautta, täytelyyttä, täydellisyyttä. Sitä ei voida milloinkaan saavuttaa olemalla ympäristön orjana, vaan saavuttamalla ympäristöstä voitto. Te tarvitsette oman vakaumuksenne rohkeutta.

On merkityksetöntä, minkälaiset ovat seuraukset, jos te ajattelette jonkin määrätyn asian olevan oikeata, teidän täytyy antaa sille tulkinta jokapäiväisissä teoissa. Juuri sen vuoksi syntinen on sitä ihmistä paljon ylempi, joka pelkää toimintaa, joka aina on pysähdystilassa, mikä on keskinkertaisuutta. Sellainen ihminen, joka ei voi astua ladulta syrjään, joka ei ole kokeillut, joka ei ole taistellut, ei ole milloinkaan oleva onnellinen.

Kysymys: Joku huomaa kadottavansa kiinnostuksen kaikenlaisiin kirjoihin, näytelmiin ja elokuviin, kun ne eivät suo ilmausta todellisuuden taikka yksilöllisen luomisen kaipaukselle. Onko tämä toivottavaa?

KRISHNAMURTI: En tiedä miksi tämän pitäisi olla toivottavaa. Jos sulkeudutte eroon kaikesta tällaisesta, te tukitte harrastuksen kanavia, ja teidän pitää olla kiinnostuneita kaikkeen, mitä ympärillänne tapahtuu. Teidän ei pidä pysyä loitolla ihmisedistyksestä, ei mekaanisesta eikä henkisestä. Teidän täytyy olla kosketuksissa sen kanssa, koska te tahdotte auttaa häntä kehittymään kaikkien rajoitusten yläpuolelle. Älkää olko askeetin kaltainen, joka vetäytyy tästä maailmasta pois, koska hän huomaa sen kauhistuttavaksi. Olkaa ennemminkin puun kaltainen, joka on työntänyt juurensa syvälle maan mustiin uumeniin, samalla kuin sen latvaoksat karkeloivat pilvissä.

Vaeltaaksenne hyvin etäälle teidän täytyy aloittaa aivan läheltä, kiivetäksenne korkealle teidän täytyy aloittaa matalalta. Johonkin seuraan kuulumisen suurena vaarana on se, että pyritte vetäytymään vähitellen, kaiken käydessä tiedottomasti, syrjään ulkopuolisesta ja sulkeutumaan itseenne pyyteenänne olla muista ihmisistä erilainen ja siten tukkimaan ne kanavat, joita pitkin ainoastaan voi elämä toimia vapaasti.

Joulukuun 29 p:nä 1929.

III.

On ehdottoman välttämätöntä katsella niitä erilaisia vaikeuksia, pulmia ja sotkuisuuksia, jotka meitä ympäröivät, puolueettomalta, persoonattomalta näkökannalta. Tämä on niin vaikeata, että se on melkein mahdotonta, ellei teillä ole luovaa päättäväisyyttä pitää vaarin, ettei sielunne sotkeudu totunnaisen ajattelun vanhoille laduille. Voitte esimerkiksi koettaa, kun olette yksin omissa oloissanne, erottautua kaikista ajattelun järjestelmistä, uskonnoistanne, aikaisemmista aatteistanne, kokemuksestanne — kaikesta — ja katsella elämää aivan intohimottomasti, aivan kuin tutkisitte jotakin sellaista, millä ei ole mitään tekemistä teidän itsenne kanssa, joka on teille ulkopuolista, joka on aivan objektiivista, tuomatta mukaan tunteitanne taikka ennakkoluulojanne; ja saatte huomata, kuinka perin vaikeata

on päästä ajattelussa puolueettomalle arvostelupohjalle, mikä ei kuulu minkään maan, minkään kansallisuuden, minkään uskonnon, minkään lahkon valta-alueelle. Kohta kun vain pääsette tuon puolueettoman ajattelun käsitykseen, kuten vastaisuudessa teidän täytyy päästä, on se oleva mittapuunanne, siitä on tuleva kuvastin, joka on kuvastava kaikki tunteenne, ajatuksenne, tekonne vääristämättöminä.

Jos tahdotte todellakin yrittää ymmärtää sitä, mitä minä puhun — ja juuri sen syyn vuoksihan te kaikki täällä olette — teidän täytyy päästä jatkuvalla, lakkaamattomalla ponnistuksella tuolle persoonattomalle näkökannalle ja sen pohjalta muuttaa jokapäiväinen ajattelunne, jokapäiväiset kiintymyksenne, kilvoittelunne, mustasukkaisuutenne, kateutenne, riitaisuutenne. Tulette huomaamaan tuon näkökannan suunnattomasti yksinkertaisemmaksi kuin kaikki teidän mutkikkaisuutenne. Tiedän, että aiotte sanoa: "Tätä ei ole tarkoitettu meille kaikille; se on sanottu joitakuita harvoja valittuja varten; se on tulevaisuuden ihmisten varalle", jn.e. Mutta *te* olette tulevaisuuden ihmisiä. Ellette ymmärrä tätä, ellette elä tätä, ellei tämä ole osana olennostanne, niin mitä hyötyä siitä on? Kun olette nälissänne, ette silloin sano: "Muut ihmiset ovat yltäkylläisiä ravinnosta, ja niinpä minä voin jäädä tyytyväisyyden tilaan". Te tahdotte tyydyttää itsenne, jos olette nälkäisiä; ja niiden, jotka etsivät henkisyyttä, täytyy olla nälkäisiä samalla tavalla.

Niillä, jotka tahtovat ymmärtää elämää, täytyy olla halu vapautua vankilastaan, halu olla vapaa, ja sitten heidän täytyy kysyä, tiukata kaikkea jokaiselta ohikulkijalta. Meidän täytyy ottaa asiaksemme tämän vankeuden poistaminen, jota sanomme murheeksi. Murhe, kiista, taistelu käy maailmassa lakkaamatta — ja tämä jatkuva ja jäytävä tuska vääristää arvostelun ja vie vinoon tasapainoisen ajattelumme. Ihmisen murhe on jatkuvaa orjuutusta. Tätä meidän on ajateltava. Murheen syynä on elämän rajoittaminen jokaisessa ihmisessä, ja siitä hetkestä, jolloin tuon rajoituksen hävitätte ja tuon elämän kirvoitatte vapauteen, alkaa vapahdus. Tähän kysymykseen meidän on käsiksi käytävä; ei siihen, mitä tapahtuu, kun olette vapahduksen saavuttanut, taikka mitä on sen tuolla puolen, vaan siihen, kuinka voidaan vapauttaa elämää, jota pidetään orjuudessa.

Tämän sivistyksen piirissä — sivistys on vain kulttuurin ilmausta ja kulttuuri vuorostaan on itsen ilmausta — tämän nykyaikaisen sivistyksen piirissä on syntymässä standartisoitu, vakautettu ihminen. Kuten moottori on standartisoitu, niin ollaan standartisoimassa ihminen. S.o. te olette unohtamassa surun sensijaan että nyhtäisitte sen juurineen ja siten saavuttaisitte hurmion, tulisitte tarmoltanne luoviksi. Murhe, joka pelkästään sysätään syrjään, tekee ihmisestä automaatin.

Nykyjään on maailmassa kahdenlaisia ihmisiä. Toiset näistä sanovat: "Suokaa minun huvitella millä hinnalla hyvänsä, ei väliä sillä, mitä ta-

pahtuu minulle tai kelle muulle tahansa. Tällainen on huvittelija. Hänen elämänsä ei ole luovaa eikä hyödyllistä, vaan typerää ja keskinkertaista; hänen ainoana halunaan on löytää huvia. (Kun puhun tällaista, niin älkää katsoko muihin ihmisiin, naapureihinne, ystäviinne; eivät he ole niitä ihmisiä, joista minä puhun. Te olette tuo ihminen. Jos kaikki se, mitä minä puhun, sopii teihin, silloin muuttakaa itsenne. Kuten olen yhä uudestaan ja uudestaan sanonut, minä piittaan yksinomaan yksilöstä enkä koneesta, koska yksilö voi valvoa sen koneen, mikä on sivistys. Jos itse tavoittelee elämän vapahtamista, jos esiintyy sielun, itsen kasvatusta — mikä on kulttuuria, ja tuo kulttuuri saa ilmauksensa sivistyksessä — silloin sivistys, joka on itsen ilmiötä, on luova olosuhteet, sen ympäristön, joka on vapauttava ihmisen, joka on vapauttava elämän yksilöstä. Sentähden pyydän, sovittakaa te, mitä minä puhun, omaan itseenne älkääkä toiseen. Ellei se sovi teihin, silloin jättäkää se. Jos se teihin sopii, silloin muuttukaa, tulkaa toisenlaiseksi.) Tämä on yksi ihmislaji, joka sanoo: "Suokaa minun millä hinnalla hyvänsä saada huvituksia, jotka saattavat minut unohtamaan itseni, taisteluni, tuskani, oloni monimutkaisuudet. Antakaa minun jättää ne syrjään ja vaeltaa halki huvien maan, joka on kokonaan koneellinen."

Sitten on toinen ihmislaji, joka on askeettinen. Tämä on toinen laji "huvittelijaa". Oikea askeetti tahtoo jättää maailman, hän tahtoo paeta tätä n.s. *majaata* ja jatkuvasti katseensa sisäänpäin suunnaten hän yhä enemmän tappaa itseä, sensijaan että hän rikastuttaisi sitä. Askeetti, sentähden että hän alitajuisesti peloissaan —vaikka hän voi olla tunnustamatta sitä — peloissaan ilmennyksen ristiriidoista, joutumisesta kosketuksiin ja vuorovaikutukseen naapurinsa kanssa, rahanansaitsemisen taistelusta, näitä pelätessään hän sanoo: "Kun en voi saavuttaa täydellisyyttä tässä maailmassa, täytyy minun vetäytyä syrjään ja löytää viehätykseni muualta." Tämä on toisessa muodossa samaa yrittämistä ristiriidan unohtamiseen.

Luonnollisestikin esitän tämän erittäin liioitellussa muodossa tehdäkseni sen selväksi. Sekä "huvittelija" että askeetti koettaa löytää sopivaa, lohdullista korviketta voidakseen paeta ristiriitaa.

Ymmärtääksenne elämää teidän täytyy löytää via media, keskiväylä. Teidän täytyy tuntea, että molemmat äärimmäisyydet ovat pakenemiskeinoja, ja siten tietoisesti ja tarkoitusperäisesti elämän kanssa ristiriitaan joutumisen välttämistä. Kun sielu pelkää ristiriitaa, ei se voi ratkaista murheen, tuskan, taistelun, vangitsevan kiintymyksen ja ajattelun pulmiaan, koskapa se pelon halki etsii ja keksii muita paon ja lohdun maailmoita. Seuratkaa omaa mieltänne ja saatte nähdä, että teillä on aina lohtuisuuden pyydettä. Te kaipaatte varjoisaa mukavuutta, tabernaakkelia, johon voitte vetäytyä, kun ympärillänne, s.o. teissä itsessänne, käy murheen taisto. Sel-

lainen sielu luonnollisestikin etsii lohdutusta joka huvituksesta taikka askeettisuuden äärimmäismuodosta.

Ymmärtääksenne elämää, mikä on täällä ilmenneenä — mikä täällä on toiminnassa — ette voi vetäytyä muihin maailmoihin. Teidän täytyy ymmärtää elämää siinä, missä olette. Se merkitsee elämän vapahtamista sisimmässänne — ei sitä, että itse olette saavuttamassa vapahduksen. Kohta kun kirvoitatte sisimmästänne elämän, niin että se toimii elämän mukaisesti, elämän, joka on erilaisuutta, yhdistettyä, kokonaista, täydellistä, silloin olette luomassa itsestänne täydellisen ja siten toteuttamassa täyttämyksenne. Olemassaolon tarkoitusperänä on elämän vapahtaminen ihmisestä, ja kohta kun tuotte mukaan pelon, ristiriitaan joutumisen pelon, sielu luonnollisestikin etsii lohdutustaan, mukavuuttaan, lohdullisuuttaan, jumalia tästä taistelusta loitolla. Jumalista tulee kuin rohto, joka tuudittaa teidät uneen. Sama on laita *gurujen*. Tiedän, että te kaikki olette toista mieltä, mutta sillä ei väliä. Minä väitän, että luonnollinen ja terve olo, elämän ymmärtäminen luonnollisesti, terveesti, ilman mutkallisuutta, on tosi tärkeää ja se suo voiman omavireisyyden. Kun sielu pelkää joutua ristiriitaan elämän kaikkien taisteluiden kanssa, silloin teille tulee uskonnollisia muotoja, jumalanpalvelusta, rukouksia ja niin te yhä enemmän kartatte sopusointuista, rikasta tämän elämän ymmärrystä.

Huomataksenne tämän näkökannan teidän täytyy olla, kuten alussa sanoin, rehellisiä omaa itseänne kohtaan, ehdottomasti irroittautuneita kaikista oman sielunne luomuksista. Te ette todellisesti tunne omaa sieluanne, te ette ole rehellisiä, te ette ole ajattelussa menneet täyteen loogilliseen äärimmäisyyteen asti. Olette sieluunne saaneet salaisia, tutkimattomia soppia, joista te etsitte lepoa, joihin te ette tuo oman ymmärryksenne valoa. Teillä täytyy olla kyky irroittautua ehdottomasti kaikista pimeistä sopistanne, omista luomuksistanne, omista peloistanne, traditioistanne, muiden kokemuksesta. Te ette tiedä, kuinka vaikeata tämä on, mutta teidän täytyy se tehdä, jos tahdotte ymmärtää elämää. Minä tiedän, että te tulette kuuntelemaan minua päivät pääksytysten, ja kun minä palaan takaisin, olette te vielä tarkalleen samanlaisia, teillä on sama totunnainen ajattelu, joka niinkuin kone työskentelee tuottaakseen hyödytöntä tavaraa, millä ei ole mitään tekemistä elämän kanssa, vaikka nuo tuotteet voivatkin olla mukavia.

Kirvoittaaksenne luovan voiman teidän täytyy löytää elämän tosi tarkoitusperä, joka on: ei yli-ihmiseksi tuleminen, vaan täydelliseksi, sopusointuiseksi, täyttyneeksi ihmisolennoksi tuleminen. Jokainen teistä yrittää tulla yhä enemmän yli-inhimilliseksi, koska yli-ihmisyys on etäällä ihmisyydestä. Mutta on suurempaa olla inhimillisiä olentoja, eläviä, täydellistyviä ja täydellisyydessä täyttymyksen saavia kuin olla yli-inhimillisiä. Minä tiedän, että monet teistä ovat toista mieltä; mutta olkaa toista mieltä

järkisyyllä ajatellen, todella ymmärtäen kaiken sen merkityksen, mistä minä puhun, ei pelkästään sanoja pinnallisesti arvostellen. Teidän täytyy ymmärtää tätä maailmaa, teidän täytyy tehdä itsestänne täydellisiä tässä maailmassa, toteuttaa täyttymyksenne tässä maailmassa, olla luovia tässä maailmassa. Sen tehdäksenne teidän täytyy vapahtaa elämä omassa itsessänne, joka elämä on kaikkiallista. Sentähden tässä ei ole kysymys monimutkaisuudesta ja vastaiskuista pakenemisesta, ei sen paremmin huvittelun kuin askeettisuuden taikka taikuuden, magiikan tai minkä muun kautta tahansa; sillä kaikki tuollainen on vain pakenemista, unohdusta, ei elämän mutkallisuuksien täyttä ratkaisua.

Te ette tarvitse ihmiskunnasta pakenemista. Ihmisolento kaipaa kohota murheen yläpuolelle yhtä hyvin kuin "huvittelija" ja askeetti. Hän kaipaa olla vapaa ja onnellinen, sielultaan häiriintymätön ja joustava. Tähän pääsee vain alituisella tahallisella valppaudella, mikä merkitsee sen elämän vapauttamista, joka on vankina sisimmässänne. Niin kauan kuin elämää pidetään orjuudessa, niin kauan kuin tuolle elämälle pannaan rajoitus, se taistelee, viskelehtii tuota rajoitusta vastaan, ja tämä taisto luo murhetta. Se on teidän pulmanne. Jos teistä tulee kokonaan koneellisia olentoja, ei tätä pulmaa ole olemassa, koska teillä on kaiken aikaa unohdus, teistä tulee ratas koneistoon, millä ei ole mitään tekemistä elämän kanssa; taikka te vetäydytte pois tästä maailmasta ja teistä tulee hammas henkisyyden rattaaseen, joka on askeettisuutta ja jolla ei myöskään ole mitään tekemistä elämän kanssa. Pulmana on se, kuinka voitte kirvoittaa elämän sisimmästänne ja päästää sen vapaaksi. Kukaan ei voi tehdä tätä teidän puolestanne, ei kukaan ulkopuolinen — ei väliä sillä, kuka hän on — voi tätä tehdä. Te voitte luoda katseenne muihin, te voitte palvoa muita, mutta vastaisuudessa teidän pakostakin täytyy palata omaan itseenne, koska teidän yksilönä täytyy vapauttaa tuo elämä, jota ei kukaan muu voi vapahtaa. Minä tiedän, että laajasti selvittelen tätä kohtaa yhä ja aina uudelleen. Mutta teihin on toitottamalla niin syötetty halki kaikkien näiden vuosisatojen tradition, auktoriteetin, pyhien kirjojen y.m. voimalla se ajatus, että teidän täytyy odottaa apua ulkopuolelta.

Vapauttaaksenne tämän elämän teidän täytyy sulattaa kokemus aistin ja himon kanavien kautta, ajatuksen ja tunteen kanavien kautta. Jonkin tällaisen kanavan tukkiminen taikka sulkeminen tietää sen elämän vahingoittamista taikka sille rajoituksen panemista, jonka te tahdotte vapauttaa. Jos te tukitte jonkin aistin, himon, ajatuksen taikka tunteen kanavan, te teette nurinkuriseksi elämän täydellisen toiminnan, ja siitä on seurauksena ajattelun tottumus, tylsä totunnainen tarkkaamattomuus, pelko ja epävarmuus ja syvän kiintymyksen puute. Teidän täytyy sulattaa kokemus näiden kanavien kautta; ne ovat ainoita välikappaleita, mitä ihmisellä on, ettekä saa tukkia niitä, jos tahdotte vapauttaa elämää.

Teidän täytyy olla alati elämän kanssa kosketuksissa. Kun olette näin täydelleen, tahallisesti valppaina, kehittyy tästä ajattelun, tunteen, aistin ja himon omavireisyys — ei kenenkään muun muokkaama taikka valtaansa kietoma. Silloin ei teistä tule ratas koneistoon, vaan te toimitte vapaaehtoisesti, tahallisesti sellaisella omavireisyydellä, mikä on luonnollista, puhdasta, tervettä, mikä on elämän hienoimpana tuoksuna. Jos katselette elämää sillä tavalla, tulee teistä herkkiä, huomiokykyisiä, tahdikkaita ja valmiita itseänne oikaisemaan.

Vapauttaaksenne elämää teillä täytyy olla kokemusta. Kehittääksenne tuon tahallisen valppauden, ollaksenne vapaita vioista taikka hyveistä, mikä on toista äärimmäisyyttä, teidän täytyy olla elämään rakastuneita. Toisella puolella on rikas, sopusointuinen elämä täydessä toiminnassaan, ja toisella puolen on muiden seuraaminen pelon tautta. On paljon helpompaa seurata enemmistöä, totella, tulla tradition orjaksi, koneeksi, joka toimii ahdasmielisen sitovan moraalisuuden voimalla, olla muiden kokemuksen sitomana, antaa yli-ihmisten uskonnollisten ojennusnuorain kahlita itseään. No niin, nämä kaksi teillä on: toinen, että elämän tarkoitusperän ymmärtämisen puutteessa luotte pelkoa; ja toinen, että tuon ymmärryksen tautta elätte rikasta, sopusointuista elämää, virkeätä, tarmontäytteistä, toimeliasta, kaikkeen kiinnostunutta.

Jos tätä katseletta tuolta näkökannalta, saatte huomata, ettei kukaan voi teitä auttaa; teidän täytyy tulla läheiseen kosketukseen kaiken sen kanssa, mitä ympärillänne tapahtuu — te ette voi vetäytyä syrjään ettekä voi unohtaa. Sen ihmisen, joka etsii tuon elämän vapahdusta täytyy olla pelon varjon yläpuolella, hänen täytyy ymmärtää jokainen kokemus himon, ajatuksen ja tunteen kautta. Hänen täytyy omistaa koko sielunsa tahallisella valppaudella elämän aaltojen jokaisen hyökyiskun ymmärtämiseen ja siten asteittain hävittää omat rajoituksensa ja kirvoittaa tuo elämä, mikä on korkeinta henkisyyden muotoa. Kuinka paljon yksinkertaisemmaksi elämä tuleekaan, kun ajattelette sitä tältä näkökannalta! Se suo teille ajatuksen ja tunteen luovan omavireisyyden, niin että ette enää ole pelkkä kone. Mutta tämän täydelleen toteuttaaksenne teidän täytyy täydelleen, kokonaan riistäytyä irti kaikista niistä estävistä muureista, joita olette ympärillenne luoneet, ja siten hävittää nämä rajoitukset ja päästää elämä vapauteen.

Joulukuun 30 p:nä 1929.

Tuhat silmää näköaloin tuhansin,
tuhat sydäntä ja niiden tuhat rakkautta
minä olen.

Kuin meri, joka helmaansa saa
joet kirkkaat ja saastaiset
eikä pane siihen huomiotaan,
sellainen minä olen.

Ei ole minulla ketään Jumalaa eikä uskomuksia siitä,
ei ole opinkappaleita minulla eikä kahleita niiden,
ei ole minulla mitään uskontoa eikä pelkoa sen,
ei ole minulla mitään Valtakuntaa eikä loistoa sen.

Syvä vuoristojärvi on,
ovat kirkkaita lähteen vedet,
ja minun rakkauteni on olioiden salainen alkulähde.

Oi, tule pois,
minun rakkauttani koe,
ja niinkuin viileä ilta
lootuksen synnyttää,
niin löytävä olet oman sydämesi pyyteen.

Jasmiinin tuoksu yöilman täyttää,
Ja metsän syvyydestä
soi kutsu painuvan päivän
Vaeltelevat varjot häiritsevät huomenta rauhaisaa.

Minun rakkauteni Elämä on varitöntä,
sen saavuttaminen on täyttymyksen vapautta.

— *J. Krishnamurti*

PUHE

NEW YORKIN TEOSOFISELLE LIITOLLE.

J. KRISHNAMURTI.

Toivon, että saan puhua siekailematta ja ettei kukaan teistä loukkaannu, jos sen teen. Toisinaan sattuu, että yksi ainoa ihminen pitää vallassaan kokonaista ihmisjoukkoa ja jättää heihin leimansa. Se ei ole lainkaan minun pyyteenäni. Kun maailman useimmat teosofit tunnustavat hyvän joukon auktoriteetteja — kenties te voitte olla poikkeuksena — niin pyydän, älkää luokitelko minua johtajienne joukkoon, koska minä en ole johtaja, ja kaikkein viimeinen toivomukseni olisi, että minusta tulisi johtaja.

Minun näkökannaltani sellainen ihminen, joka halajaa etsiä totuutta, ei voi jättää leimaansa toiseen, eikä liioin sitä voi sellainen ihminen, joka on totuuden saavuttanut, koska totuus, vapahdus taikka onni on puhtaasti yksilöllinen asia, johon ei ole päästy lainkaan mitään polkua pitkin. Sentähden en toivo teidän hyväksyvän mitään, mitä minä puhun, ja minä tarkoitan tosiaan tätä.

Teosofien enemmistö kaikkialla maailmassa — ja ehkäpä täällä myös, koska sellainen on ihmisolennoille luontaista — tyytymättömäksi tullessaan jättää jonkin laitoksen erikoisen häkin ja liittyy toiseen, jossa he ovat yhtäläisesti pauloissa. En sano, että te olette häkissä — se teidän täytyy itse tutkia — mutta sellaista sattuu kaikkialla maailmassa. Teistä tuli Teosofisen Seuran jäseniä sentähden, että olitte tyytymättömiä ympärillänne oleviin asioihin. Ette hyväksyneet uskontoanne, määrättyä ajatustapaa, määrättyä kiteytystä, ja te jätitte ne sekä liityitte tähän Teosofiseen Seuraan löytääksenne totuuden, elämänymmärrystä, taikka jossakin muussa samanlaisessa pyrkimyksessä.

Jos te tahdotte elämässä jotakin löytää, teidän täytyy olla alati tyytymättömänä aina saavutuksen hetkeen asti. Tyytymättömyys on riemukasta. Se on ihmisessä ainoata luovaa, koska hän alituisella seulomisella ja valikoimisella löytää sen, mitä hän halajaa etsiä. Kohta kun kiteydytte ajatukseenne tai tunteeseenne, on se kuolemaa. Milloinkaan ei yksilö löydä etsimäänsä kiteytyneisyydestä. Kiteytyminen ilmaantuu kohta, kun hyväksytte vain jonkun auktoriteetin, ja yleensä käy niin, että seuroissa, uskontokunnissa, laitoksissa joku tai pari henkilöä pitää vallassaan kokonaisuutta persoonallisuudellaan, tiedollaan, väkevyydellään, puhetaidollaan y.m.s.

Minä en tee mitään salaviittauksia, vain totean tosiasioita sellaisina, kuin niitä maailmassa sattuu. Kohta kun teissä on auktoriteetin leima taikka toisen jälki, tai kohta kun sallitte toisen käden muokkaavan sydäntänne

ja sieluanne, käytte kykenemättömiksi totuutta löytämään. Minun näkökannaltani ei mikään uskonto, ei mikään laitos, ei mikään seura voi milloinkaan johtaa ihmistä totuuteen, ei liioin millään seuralla, laitoksella tai uskonnolla ole totuus hallussaan, koska totuus on pelkästään yksilöllinen asia, eikä sillä ole mitään tekemistä ikinä minkään järjestön kanssa. Pyydän, huomatkaa, se on minun näkökantani. Älkää nyt kaikki luopuko seurastanne senvuoksi, että minä tämän sanon.

Kuten tiedätte, olen minä hajoittanut Tähden Järjestön enkä kuulu mihinkään seuraan, mutta älkää luulko minun valmistelevan omaani. Sitä en tee. Minua ei kiinnosta jonkin järjestön luominen. Minä sanon, että minusta totuus on mielen ja järjen ja myötätunnon tasapainoa, ja sen saavuttamiseen järjestö on kokonaan tarpeeton. En työskentele taikka puhu päntätäkseni toiseen sen, mitä ajattelen, koska se olisi uuden häkin luomista ihmisten vapauttamisen sijasta. Olen hajoittanut Tähden Järjestön, ja viimeinen toivomukseni olisi, että kukaan teistä, jotka täällä minua kuuntelette, seuraisi kenenkään jälkiä, myöskään minua itseäni, koska totuus ei ole kenenkään muun kuin teidän omassa hallussanne. Kukaan muu ei voi teille totuutta antaa. Ei kukaan mestari, ei kukaan opas, ei kukaan opettaja, ei mikään sanoma voi sitä teille antaa.

Valitan, jos puhun tiukasti. Se on minun näkökantaani. Pyydän, tutkikaa sitä, kuten tutkisitte mitä muuta tahansa, aivan persoonattomasti, ilman mitään vastustushenkeä. Minä en halaja keneltäkään mitään — en teidän rahojanne taikka rakennuksianne tai omaisuuksianne tahikka järjestöänne. Jos huolitte kuulla minua, teidän täytyy tehdä sitä, minkä arvelette olevan oikeata. Se on ainoa saavuttamisen tapa, se on ainoa perillepääsyn tie, eikä se käy päinsä teitä ympäröivän joukon, seuranne, uskontojen, lahkojen taikka kansanluokkain vastavaikutuksella.

Minun nähdäkseni totuus, tuo, jota jokainen ihminen etsii, on saavutettavissa, siihen on päästävissä oman täydellisyytensä luomisella, alituisella järjestyksen palauttamisella järjen, tietoisen ajatelun ja liihottelevan, vaihtelevan tunteen välille. Tuo täydellinen tasapaino, sopusointu, vakaisuus voidaan tavoittaa vain kokemuksen tietä — *oman* kokemuksenne, ei toisen kokemuksen. Se minun kannaltani on totuus, joka on ennakkoehdoton, koska se on itsen turmeltumattomuutta, ja kun kerran olette tehneet tuosta itsestä turmeltumattoman, tulee siitä kokonaisuus eikä osa. Silloin ei ole mitään erillisyyttä. Kun itse on turmeltumaton, on se kaikkitietävä, koska siihen sisältyy kokonaisuus. Ei voi olla kaikkitietoa, täydellistä tietoa ilmiöiden maailmassa, joka on suhteellinen, koska siinä on alituista muutosta, ilmennysten moninaistumista, mutta täydelleen turmeltumaton itse on kaikkitietävä, koska siinä ei ole mitään erillisyyttä. Ja se on kokonaan ja täydelleen kunkin omassa sisimmässä, ei ulkopuolella, vaikka tutkisitte kuinka paljon eri korkeuksien tasoja. Sellaista totuutta, sellaista

täydellistä sopusointua, sellaista onnea, sellaista tarkoitusperän hurmiota ja riemua ei saa mistään järjestöstä, ei kirkkojen ovilta taikka alttareilta eikä uskontojen taikka pappien helmoista, ei liioin voi teille suoda mistään paikasta säteilevä voima. Se on minun näkökantani.

Kuka teille voi sanoa, oletteko turmeltunut tai turmeltumaton, kuka muu kuin te itse? Kuka muu kuin te itse voi tehdä teistä onnellisen? Mitä hyötyä on itsenne ympäröimisestä lukemattomilla jumalilla iäisen löytämiseksi? Teidän täytyy riuhtaista itsenne irti kaikista jumalista elämän löytääksenne. Jos teidän täytyy palvella, palvelkaa sitä ihmistä, joka on teitä lähinnä, peltomiestä, kadunkulkijaa. Se on minun näkökantani. Ja kun teillä kerran on tuo näkemys täydellisestä ihmisestä, vapahduksen saaneesta ihmisestä, silloin on näkemyksenne teidän jooganne, ja kaikki vastaanne sattuvat pulmat lakkaavat olemasta enää pulmia. Vain senvuoksi, että ette tiedä, mitä halajatte, että olette epävarmoja pyyteistänne, te etsitte noita lukematomia kanavia, joiden luulette olevan oleellisia.

Opetuslapsena olemisen, mysteerin, okkultismin aate — okkultismi on vain toisen tason ilmiöiden tutkimista — ei minun näkökantani mukaan johda totuuteen. Toistan, minun näkökantani mukaan: älkää sitä lainaten huomenna sanoko, että se on teidän näkökantanne. Harkitkaa sitä. Hyväksykää taikka hyljätkää, mutta älkää olko asioille penseitä. Jos se, mitä minä puhun, on väärää ja se, mitä te sanotte, on oikeata, silloin seuratkaa sitä palavalla innolla, avoimin mielin, kärkkäästi; mutta jos se, mitä minä sanon, on totta, niin harjoittakaa sitä käytännössä samalla harrastuksella — älkää ihastuksen vallassa, sillä ihastus loppuu, mutta harrastus ei milloinkaan häviä.

Te olette jakaneet elämän moniin luonnonlaatuihin, moniin järjestelmiin, moniin polkuihin, mystillisiin ja okkultisiin, ja kaikkeen siitä seuraavaan; ja tällä tavalla te luulette totuuden ymmärtävänne. Minun näkökannaltani ei totuudella ole mitään polkua, se on poluton maa, jonka halki teidän täytyy raivata oma tienne, eikä se tie ole kenenkään muun tie eikä sitä voi kartoittaa toista varten.

Tämä on vakava asia, ja minä olen täysin selvillä siitä hämmingistä Teosofisen Seuran piirissä, joka johtuu minun suhtautumisestani; ja luonnollisesti on niin, koska minä en käy tinkimään suhtautumisestani teidän johtajienne kanssa, eivätkä teidän johtajanne ole minun myötäni. Minä en välitä siitä vähääkään, koska minusta totuus on jotakin, jota ei voida muuntaa tai muuttaa seurojen, järjestöjen ja uskontokuntien mukavuudeksi. Sentähden että teillä on johtajia, sentähden että te seuraatte johtajianne, vallitsee hämminkiä.

Älkää sanoko, että kun minä olen "uskoton", kehoitan teitä olemaan uskomattomia. Minä en puhu uskollisuudesta, puhun totuudesta; ja kun

kerran olette uskollisia totuudelle, olette uskollisia jokaiselle, joka ihmiselle, joka ihmisolennolle, kaikelle, missä henki on tai mikä on hengetöntä. Johtajanne ovat sanoneet, että minusta on tuleva jotakin, ja kun tuo jokin on vastoin sitä, mitä he ovat sanoneet, luonnollisestikin vallitsee hämminkiä. Se on varsin yksinkertaista. He eivät ole minun kanssani samaa mieltä, enkä minä ole heidän kanssaan. Se on varsin yksinkertainen asia, niin että mitäpä siitä salaamista.

Ja niin on aina käyvä, jos seuraatte jotakuta, jos aina istutte maassa auktoriteetin jalkain juuressa ja palvelette auktoriteetin varjoa. En tiedä, minkätähden teillä lainkaan on johtajia, minkäänlaisia — varsinkaan henkisiä johtajia. Kuinka teillä voi olla henkisiä johtajia? Kuinka voitte seurata ketään muuta kuin omaa itseänne, kun olette totuuden etsijäin joukko? Ette etsi totuutta sinä hetkenä, jona jotakuta seuraatte. Te tyydytätte vain säikähtäneitä halujanne. Te olette peloissanne.

Pyydän, älkää katselko tätä jonkin järjestön näkökannalta, koska minulla ei ole mitään järjestöä. En tahdo teidän jättävän jotakin järjestöä ja tulevan minun omaani. En toivo teidän olevan Krishnamurtin seuraajia. Se ei minua kiinnosta. Persoonallisuus ei ole mitään, mutta teille persoonallisuudet ovat pääasiana. Luonnollisestikin sentähden vallitsee hämminkiä.

Te kiistelette siitä, kuinka suuri osa Herra Maitreijan tajunnasta toimii Krishnamurtin välityksellä, ja samaa tekevät johtajanne. Tämä ei ole persoonallisuuteen kohdistuvaa, ja toivon, että ette ota sitä persoonallisella tavalla. Mitä arvoa on sen tietämisellä, kuka puhuu? He eivät voi milloinkaan tietää, kuka minä olen. Kukaan ihminen ei sitä voi tietää, lukuunottamatta sitä ihmistä, joka itsessään on täydelliseksi tullut, ja silloin hän on ymmärtävä. En harjoita täällä mitään propagandaa. Puhun perin vakavasti, koska te lähditte alkuun totuutta etsimään ja olette kietoutunut dogmien, uskontunnustusten, uskomusten, seremonioiden pauloihin ja rakennatte uusia uskontoja ja uusia uskontunnustuksia, ja on varsin murheellista nähdä ihmisten joutuneen häkkeihin sekä luulevan hajoittavansa maahan häkkejä, kun he ainoastaan koristelevat ristikoita ja saavuttavat loistavuutta taidokkaassa koristelussaan ilmiömaailmassa.

Pyydän, uskokaa minua, kun sanon, että en toivo mitään seuraamista, ettei minulla ole mitään järjestöä ja etten työskentele oman järjestön hyväksi jotakin muuta vastaan. Minä vain esitän sitä, minkä tiedän itselleni olevan totuutta, mikä minulle on ylintä todellisuutta, mikä minulle on tinkimätöntä suhtautumista oleellisen ja epäoleellisen välillä. Luonnollisestikin on suunnaton ero teidän johtajienne ja minun itseni välillä, eikä ole miksikään hyväksi vaellella ympäri ja salata näitä seikkoja. Ette voi viljellä politiikkaa henkisiin asioihin nähden. Silloin asetatte järjestönne to-

dellisuuden edelle. Silloin te peitätte piiloon todellisen järjestönne teennäisyyksillä. Silloin lahkosta tulee kokonaisuutta suurempi.

Ei voi tapahtua ajattelun kiteytymistä, tunteittenne kiinteytymistä, jos teillä on jatkuvaa, tietoista, toimekasta, väkevää harrastusta siihen, mitä etsitte, ja saadaksenne selville sen, mitä etsitte, teidän täytyy löytää ajatuksenne salainen kaipuu. Jos ajatuksenne kaipaa lohdullisuutta, pidätte te suojapaikkoja, *guruja*, mestareita. Kysytte nyt kohta: "Eikö mestareita ole?" Siihen sanon, mestareilla, ilmestyksillä, *deevoilla*, enkeleillä ei ole mitään tekemistä henkisyyden toteuttamisen kanssa. Niistä ei ole mitään hyötyä toteuttamisellenne. Pyydän, huomatkaa, se on minun näkökantani. Tutkikaa siis pyyteenne salaisia kaipuita, sillä kohta kun teillä ovat pyyteenne selvillä, te voitte vaeltaa puhtaasti ja raikkaasti ilman mitään tarpeettomien seikkojen taakkaa.

Minun näkökantani mukaan te, kun teillä on tuo väkevä pyyde ratkaisun löytämiseen ja joksikin tulemiseen— ei pelkästään teorioissa elämiseen — silloin ette elä ilmiöltään toisenlaisessa maailmassa, olkoon se kuinka korkea tahansa. Mitä hyötyä on kaikista teorioistanne, suunnattomista järjestöistänne, kirkoistanne ja uskonnollisista palvelusmenoistanne, kun vallalla on murhe? Kuka tästä kaikesta huolii? Tiedän, että katselette sitä perin älyllisesti ja sanotte, että ihmisellä täytyy olla tietoa. Niinpä kylläkin, mutta mitä arvoa on tiedollanne, kun sen takana ei ole tuota poltetta?

Voitte kulkea pitkin jotakin katua ja nähdä kirkkoja, joissa tuhlataan suuria rahamääriä pelosta syntyneen palvonnan ja palveluksen valtaamina, ja kulkiessanne niiden ohi näette jonkun miehen tai naisen kyynelissään. Mitä hyötyä on sellaisesta?

Murhe ymmärrystä antaa, ei tieto. Murhe suo teille tarmon, vireyden taistella kaikkea tätä vastaan, eivät sitä suo erikoistuneiden lahkojenne, jumalanpalveluksen, uskontojen lohtuisat sopet, kilpailu henkisyyden asteista.

Pyydän, älkää käykö tästä tunteellisiksi. Ymmärtääksenne jotakin teidän täytyy katsella asiaa aivan vapaana pysyen ja kun on tuota ymmärrystä pysyä vapaana, puolueettomana, syntyy toimintaa, laadultaan todellista toimintaa, joka ei paina leimaa toisen elämään.

Minun näkökannaltani ei ole mitään totuuteen johtavaa polkua eikä lukemattomien polkujen viljely johda totuuteen. Totuutta voidaan lähestyä vain kokemuksen tietä, ainaisella kasvamisella, murheen, taistelun ja hurmion halki. Sillä kasvamisella te tulette joksikin, ja tuossa täysin tietoisessa olemisessa on tasapaino ja senvuoksi totuus. Jos ihminen tahtoo löytää sellaisen totuuden, jos hän tahtoo tulla tuoksi kokonaisuudeksi, hän ei saa käydä tinkimään vähintäkään. Tinkiminen, sovun hieronta, on pelon hedelmää, epävarmuuden seurausta, se on hävittävää, kielteistä: mutta var-

muus antaa tuon dynaamisen ominaisuuden, joka suo teille kyvyn aina valita ydin ja jättää syrjään epäoleellinen. Kun te näette elämännäkynne, silloin sen saavuttamisen tapa on tehdä päämäärästä keinot pitämällä tuo näky täysin kirkkaana ja vaeltamalla sen kirkkaudessa.

Minä tiedän — pyydän, älkää luulko minun puhuvan tylyydestä taikka ahdasmielisestä fanaattisuudesta — että teosofit kaikkialla maailmassa ovat suorittaneet suuria asioita, ovat uhranneet suunnattomasti, ja sääli olisi, jos heistä tulisi pelkästään seuraajia sensijaan, että he käyttäisivät kykyään itsensä kehittämiseen ja sen perusteella jokaisen kehittämiseen ympärillään.

Poroporvarin ominaisuutena minun mielestäni on, että hän pelkää, mikä tekee sielun ja sydämen kyvyttömäksi toimimaan vapaasti ja luonnostaan pulputen. Jos tahdotte saavuttaa totuuden, älkää salliko kenenkään ihmisen jättävän kätensä jälkeä teidän sieluunne ja sydämeenne, älkääkä jättäkö omaa leimaanne muihin.

KRISHNAMURTI.

G. B. EDVARDS.

Olemme saaneet luvan julkaista seuraavan mielenkiintoisen kirjoituksen, joka ilmestyi lontoolaisen New Adelphi-lehden joulukuun numerossa. — Toimittajat.

Tässä [1]) siis on Krishnamurtin omia sanoja. Mutta on erittäin vaikeata arvostella, ja parhaintaankin voi tehdä vain yrityksen — ja senkin persoonallisen. Se on pieni kirja, vaaleansinisiin kansiin sidottu, painos miellyttävää. Ja sen sisällys on otteita, jotka hän itse on valinnut, hänen Benaresissa, Ojaissa ja Ommenissa vuoden 1928 varrella pitämistään leirivalkea puheista. Mutta tässä ne sentähden ovat dramaattisesta yhteydestään irrallaan, ja mahdotonta on päästä varmuuteen tilanteesta. Ääntä ei kuule eikä miestä näe: ei saa tuntua hänen voimastaan eikä hänen kuulijainsa läsnäolosta. Eipä siis voi millään varmuudella päätellä hänen vaikutustaan. Ja mies ja hänen vaikutuksensahan merkitsee enemmän kuin hänen sanansa.

Hänen sanansa ovat melkein arvostelun yläpuolella. Ne ovat rauhaisia, yksinkertaisia, selkeitä. Toisinaan niissä on harvinaista ja kuulakasta kauneutta, ja aina ne ovat rauhallisia ja lempeitä. Ja vaikka niiden seesteisyys panee toisinaan epäilemään niiden syvyyttä, on niissä rytmiä, jonka voi kuvitella lausutuksi erinomaisella ja liikuttavalla tunteella. Ja ne sanovat sellaista, jonka jokainen ihminen sydämessään tuntee olevan totta. Niiden teema on yksinkertainen. Meidän, kaikkien meidän täytyy etsiä ja saavuttaa se olemisen määränpää, se päämäärä, missä alkulähde ja määränpää ovat yhtä — vain siitä me voimme löytää sen Onnenvaltakunnan, jota me kaikki halajoimme. Ja siihen astuaksemme meidän täytyy olla vapaita kaikista muodoista, jotka meitä sitovat, vapaita kaikista traditioistamme, oppimastamme, vieläpä kaikesta rakkaudestammekin — yhtä hyvin kuin kaikesta niihin liittyvästä pelosta: meidän täytyy yhteen ja samaan aikaan kestää kaikki kokemus ja kuitenkin nousta sen yläpuolelle, jotta sen ymmärtämällä voisimme päästä Totuuteen: meidän täytyy rakastaa elämää ja kuitenkin elämämme joka hetkenä olla halukkaita vastaanottamaan kuolema, sikäli kuin elämä tahtoo erottaa meidät Rakkaasta, joka on kaikkien Rakas, siitä Ainoasta, josta vain me voimme rauhan ja ilon löytää, ikui-

[1]) Life in Freedom, (Elämä vapaudessa) J. Krishnamurti. (The Star Publishing Trust, Holland.)

sesti jakaen ja vastaanottaen sitä kauneutta, joka saa syntynsä Muodottomasta Liekistä.

Ja kuitenkin, jollakin tavalla, hänen Totuuden julistuksensa ei tyydytä. Ainakaan se ei tyydytä minua — voin puhua vain omasta puolestani. Tarkoitan, ettei se tyydytä minua, kuten jotkin inhimilliset lausunnot, jotka sanovat saman asian, *kyllä* tyydyttävät minua — esim. Whitmanin "Oman itseni laulu" taikka vuorisaarna. Mutta juuri sitä, missä se tuo minulle pettymyksen, on minun äärettömän vaikea osoittaa. Kohta kun ajattelen sanoa vastaan taikka muokata jotakin, jota hän on sanonut, muistan hänen jossakin kohdassa tehneen sen itse. Ja kun umpimähkään kääntelen sivuja toivoen löytäväni heikon kohdan, kohtaan vain joitakin ilmauksia väärentämättömästä uskonnollisesta hengestä, joka saa minut lukemaan edelleen, kunnes arvosteleva mieleni on mennyt menojaan ja voin vain nauttia hänestä. Kuitenkin on jotakin . . . .

Toisinaan hän valikoi käytettäväkseen epäonnistuneita sanoja — ehkäpä siinä onkin syy. Hän on oikeassa, kun hän tähdentää, että emme saa antaa sanojen *maajaan* sitoa itseämme. Mutta kieli on kyllin todellista ja sillä on kokonaan oma luonteensa, ja erikoiset sanat, jotka se jollekin ihmiselle antaa, paljastavat tästä ihmisestä jotakin. Ja hän puhuu onnen kultivoimisesta, hän puhuu oman päämääränsä asettamisesta ja toteamisesta, hän sanoo meille, että meidän täytyy ymmärtää kokemamme, ja kaiken halki toistuu Totuuden tähdentäminen. Ja ytimeltään tässä ei ole mitään väärää — lukuunottamatta sen sävyä. Meidän täytyy kultivoida, meidän täytyy asettaa — se kuulostaa pikemminkin siltä, että tämä olisi jotakin, jota me voimme tehdä itse, mutta sitä se ei ole. Ja meidän täytyy ymmärtää, hän sanoo — mutta tarvitsemme varmaankin paljon syvempää kuin ymmärrystä, ainakin syvempää kuin se, jota tavallisesti ymmärrykseksi ajatellaan ja joka useimmiten on aivan sen vastakohta ja kuolema, mitä me tarvitsemme. Sitten Totuudesta puhuessaan hän sanoo, että Totuus on elämää. Ja draamalliselle momentilleen uskollisena tunnepohjaisena lausumana se menee täydestä. Mutta täsmällisesti puhuen Totuutta ei ole olemassa — ainoastaan ominaisuus olla tosi, joka on elävien miesten ja naisten ominaisuuksia. Mutta tämän tapainen hyökkäys on vaarallisen lähellä saivartelua. Enintään se voi osoittaa tuon hänen ajattelunsa sävyn, joka on jollakin tavoin heikko.

Mutta sepä juuri, miksi se on heikko? Kuvittelen, että D. H. Lawrence saattaa antaa meille siihen jonkin viitteen. "Missä on hänen intialainen verensä?" hän kysyisi. Ja vaikka Krishnamurtin sanoissa on väkevyyttä, joka on verta väkevämpää, Lawrence lienee osaksi oikeassa. Tuo kaikki on niin tahratonta — liiaksi täydellisyyttä ollakseen Elämää, liiaksi Totuutta ollakseen totta. Tuntuisi tervetulleelta, jos siinä olisi jotakin ihmisluonnon tartuntaa, jotakin Whitmanin kapinoimisesta taikka Jeesuksen Kristuk-

sen vastaansanonnan raivoa. Kun Whitman kirjoitti kirjansa, hän sanoi siitä, että ken tahansa siihen koskee, hän koskettaa, ei kirjaa, vaan ihmistä; ja jokaisessa Jeesuksen muistiinpannussa lauselmassa, olkoon se kuinka vääristelty ja revelty tahansa, *hän* on itse läsnä. Mutta tätä tuntua ei saa tästä Krishnamurtin pienestä kirjasesta: hän itse ei ole ehdottomasti kirjassaan. Me näemme älyn toiminnassa, mutta tunnemme, että mies itse on syrjään vetäytyneenä. Puhuessaan "tunteen äärimmäisestä päämäärästä" hän lausuu: "Se on myötätuntoista kiintymättömyyttä. Kykeneminen rakastamaan ja kuitenkin pysyminen kiintymättömänä kehenkään tai mihinkään on tunteen ehdoton täydellisyys." Ja mitä hän *tarkoittaa*, se saattaa olla aivan paikallaan, mutta se on epäilyttävän kielteinen tapa asian esittämiseen. Arvelen meidän kaikkien tuntevan "*myötätuntoisen* kiintymättömyyden" mielentilan. Se tulee meille, kun meitä on liiaksi haavoitettu — ja pelkäämme enempää haavoittamista; ja se tulee meille, kun olemme epäonnistuneet — ja hävittäneet toivomme. Mutta kun toivomme ja väkevyytemme palaa, silloin huomaamme sen heikkouden ja näemme sen sietämättömän vaateliaisuuden. Eikö tunteittemme päämääränä meille pikemminkin ole olla kiintyneitä kaikkeen ilman kiintymättömyyden häivähdystäkään? Eikö ehdoton olemisen täydellisyys ole oloa tasapainossa intohimojen keskellä, tyynenä oloa himojen raivossakin?

Ja niinpä, vaikka kautta koko tämän kirjan kuulee puhuttavan Totuutta, jossa kaikkien ihmisten täytyy pysyä, ja tunteekin ihastuttavaa ja miellyttävää läheisyyttä, jää lukijalle kuitenkin omat epäluulonsa, omat epäilyksensä. Epäilee sitä, että mitä hän sanoo, on jossakin määrin sitä, mitä hänen odotetaan sanovan, ja ehkei kokonaan sitä, mitä hän *tahtoisi* sanoa, jos hän puhuisi sydämestään. Aina siellä täällä on viitteitä jostakin lujemmasta ja väkevämmästä ja vähemmän syysillan tuntuisesta. Niinpä epäileekin, että kenties lopun lopuksi hän ei olekaan niin aivan ihastuttava, niin aivan miellyttävä, niin leppoisasti hyvän ja pahan yläpuolella, vaan että hän on pyrkivä, taisteleva ihmissielu, taistelunsa ja tuskansa tautta vain sitä suurempi. Tämä hänen sanomansa on liian *ohutta* nuorelle ja täysiveriselle ihmiselle. Hänen puhumansa saattaa olla Sanaa, mutta jää epäilys, onko se Sanaa, jossa on Voima. On esim. liian useita vertauksia ja liian harvoja vertauskuvia. "Kuten vesi on välttämätöntä lootuksen kauneudelle, ja kuten lootus tekee vedet kauniiksi, niin . . . . " Mutta sellaiset vertaukset ovat vain maalauksellisia eivätkä paljasta mitään. Kuitenkin saa sen tunteen, että hänellä on jotakin — jotakin omaansa — paljastettavaksi. Joutuu arvailemaan, eikö kenties tilanne vaikuta häneen. Hän varoo niin huolellisesti sanomasta liian paljon sitä, mitä saattaisimme pelätä hänen Valittuna Olentona sanovan: hän jonkin verran pelkää, sen tunnemme, olla sellainen häikäilemätön, itserakas olento, jollaisia Maailmanopettajat tätä ennen ovat olleet. Voimme kuvitella arvostelevia ulkopuolisia, jotka hä-

nestä pahinta odottaessaan joutuisivat kokonaan hänen "vaatimattoman persoonallisuutensa" puolelleen voittamiseksi. Hän on niin kovin Walesin prinssin kaltainen — niin kovin Kreikan valtaistuimen lähimmän perillisen kaltainen. Ja voimme kuvitella, että monet niistä, jotka häntä kuuntelevat, aivan noin istuvat ja "palvovat" häntä — ja lähtevät täysin tyytyväisenä kaikkeen, mitä ikinä hän lieneekin sanonut. Mutta se on onnetonta. Kun Nasaretin Jeesus saarnasi omassa synagogassaan ja oman kansansa keskuudessa, "täytti heidät viha, ja he nousivat ja heittivät hänet ulos kaupungista ja veivät hänet sen vuoren jyrkänteelle, jolle heidän kaupunkinsa oli rakennettu, heittääkseen hänet suin päin alas — mutta hän, kulkien heidän keskeltään, meni pois menojaan." Sellaisia ovat voiman merkit.

Sellaisia siis ovat ne ajatukset, jotka heräävät tätä kirjaa lukiessa. Ja ne kaikki palaavat ihmiseen — toimivaan ihmiseen. Minkälainen ihminen hän on? Mitä hän maanpäällä suorittaa? Jos lainkaan aikoo tätä kirjaa arvostella, juuri näihin kysymyksiin täytyy vastata, olkoot arvostelijan vastaukset miten persoonallisia ja pelkkää yritystä tahansa. Mutta jokaiselle heistä hän antaa oman vastauksensa. Omasta itsestään puhuessaan hän lausuu: "Haluaisin osoittaa teille, kuinka olen Rakkaani löytänyt, kuinka Rakas on minussa majansa saanut, kuinka Rakas on kaikkien Rakas, ja kuinka Rakas ja minä olemme yhtä, että mitään erotusta ei ole nyt eikä milloinkaan." Ja työstään puhuessaan hän lausuu: "Ystävä, halajan laskea Totuuden perustuksen sinun sieluusi ja sydämeesi. Se on elämän työtä ja sentähden iäistä." Ja sitten molemmista puhuessaan hän lausuu: "Ennenkuin kykenin yhtymään iäisen kanssa, minä en voinut muille Totuutta välittää; ennenkuin olin varma siitä, että olin pysyvän päämäärän löytänyt, en tahtonut sanoa, että olin Opettaja. Nyt, kun olen löytänyt, nyt kun olen tehnyt Rakkaan sisimpäni valitsijaksi, nyt kun Rakas on oma itseni, tahdon Totuutta teille jakaa." Ne ovat *hänen* vastauksiaan. Mutta omasta puolestani uskon niiden olevan vääriä.

Toivon, että voisin uskoa toista. Toivon, että voisin uskoa hänen todellakin olevan "hän, jota kaikki odottavat, hän, jota kaikki toivovat, hän, jonka sana on ratkaiseva ja lopullinen." Toivon, että voisin uskoa joka päivän hänen elämässään nyt olevan haltioitunutta rauhantilaa ja joka yön unetonta nukkumista; että jokainen paikka, jossa hän on, suo hänelle kauneutensa tuoksun eikä käy siitä sen köyhemmäksi; että jokainen ihminen, jonka hän tiellä kohtaa, suo katseessaan sen rakkauden, mitä hänellä on, ja käy lahjastaan sitä rikkaammaksi. Mutta en voi. Jos uskoisin, että tosiaankin hän, jonka nimi on Krishnamurti, ja Nimetön Rakas ovat yhtä ja ettei "voi olla mitään erotusta nyt taikka koskaan muulloinkaan", toivoakseni en uskaltaisi käydä arvostelemaan häntä tai hänen kirjaansa — uskon, että vain pyytäisin hänen siunaustaan. Mutta — mutta hänen sanansa, surukseni, ovat inhimillisiä, aivan liian inhimillisiä — ja liian inhimillisiä, kun

ne eivät ole kyllin inhimillisiä. Hän sanoo: "En toivo seuraajia, en halua opetuslapsia, en kaipaa minkäänlaista ylistystä taikka palvontaa. Minä en tarvitse keneltäkään mitään." Ja hetken aikaa pitää sitä rohkeana ja ylimielisenä eleenä. Mutta vaikka sillä on tuo jokaiselle vakavalle lausumalle välttämätön ehdoton puolueeton piittaamattomuus, siinä on liian kuollutta, latteata, vaateliasta älyllistämistä. Niinkauankuin maan päällä on ihmisiä, täytyy olla niitä, joiden täytyy johtaa, ja niitä, joiden täytyy seurata, niitä, joiden täytyy opettaa, ja niitä, joita täytyy opettaa, niitä, joiden täytyy palvoa, ja niitä, joita täytyy palvoa. Ja he kaikki tarvitsevat toinen toisiansa.

Ja minä uskon, että hän on väärässä työnsä suhteen. Hän *ei voi* laskea Totuuden perustusta kenenkään ihmisen sieluun tai sydämeen. Ei kukaan inhimillinen olento maan päällä voi sitä tehdä. Se on Iäisen työtä. Ja juuri inhimillisenä olentona maan päällä ja ihmisenä Krishnamurtiin uskon. Uskon häneen pappina — halusta ja hetkeäkään epäröimättä. Mutta *en* usko häneen Ruumiillistuneena Jumalana. Mitä siis hän *voi* tehdä? Häntä ympäröi odottava kansanpaljous, joka odottaa hänen Sanaansa. Mitä voi hän tehdä näiden hyväksi? Hän voi elää. Hän voi elää heidän läsnäollessaan. Ei ole muuta suurempaa lahjaa, jonka hän voisi heille antaa, kuin hänen oma elämänsä.

Kansainvälisen Tähtilehden

seuraava numero ilmestyy elokuussa.

KRISHNAMURTIN PUHEIDEN HERÄTTÄMIÄ AJATUKSIA.

Täydellisyys on vapahdetun elämän luonnollista ja omavireistä ilmausta.

Totuus on puhdasta elämää jossakin sen lukemattomista liikkeistä. Tosi ajatus on puhdasta elämää, joka käyttää älyä; tosi tunne on puhdasta elämää, joka käyttää tunteita.

Puhtaalle elämälle luonteenomaista on, että se vaikuttaa, mutta ei milloinkaan vastaa vaikutukseen. Kaikki vastavaikutukset ovat kuoreen kuuluvaa. Juuri tämä selittää sen "kiintymättömyyden", josta Krishnamurti puhuu.

Vapahdettu elämä on alati ulospäinkääntynyttä, sillä ei ole jäljellä mitään, mikä pakottaisi sitä sisäänpäin. Juuri senvuoksi Pelko, tuon suuren sisäänpäinahdistajan, on hävittävä, ennenkuin vapahdus voidaan saavuttaa.

Vapahdettu elämä ei koe kasvua "minän" laajentumisena. Se on osoittautuva alati laajemmaksi maailmaksi, johon tuo elämä voi luoda kohdisteensa. Ei itse, vaan sitä ympäröivä maailma näyttää olevan kasvamassa.

"Kaikki taide on rajoitusta". Lajin ja yksilöllisen omalaatuisuuden rajoitukset, ne Luonnolle suovat kyvyn olla Taiteilija. Täydellisyys on puhdasta elämää, jolle annetaan ilmaisu muodon rajoituksissa.

Himon tukahduttaminen ei ole irroittautuneisuutta. Irroittautuminen katkaisee siteen, tukahduttaminen vain vetää sitä kokoon.

Eteenpäinmeno vapahdusta kohti on varsin paljon taiteilijaelämän eloon herättämistä kaikessa siinä, minkä on sallittu tulla koneelliseksi. Ihmisen tuomion ratkaisee suureksi osaksi niiden seikkojen paljous hänen elämässään, joita kohtaan hänen suhtautumisensa on tietoisen taiteilijan suhtautumista. Ja tässä suhtautuminen merkitsee paljon enemmän kuin asia. Tästä syystä on taiteellisen huomion panolla ruumiillisiinkin seikkoihin (pukuun, puhtauteen, eleihin, liikkeisiin, puheeseen j.n.e.) varma elämänarvo.

Voidaan päällimittäin sanoa, että ihmiselle hänen "laatuunsa" nähden on määräävää se hänen elämänsä ala, jolla tuollainen taiteilijaelämä on tullut totunnaiseksi ja itsetiedottomaksi. Ja päinvastoin voidaan sanoa jokaisen puutteellisuuden ihmisessä saavan alkunsa jostakin suhteesta, jota hän ei vielä ole oppinut katselemaan taiteilijana.

Oikea kultainen keskitie askeetin ja huvittelijan välillä on elämäntaiteilija. Sillä juuri hänessä me tapaamme tuon oikean sekoituksen pidättyväisyydestä ja kauneudenetsinnästä. Hän on hekumoitsija, sikäli kuin hän antaa arvoa kaikelle, mikä vetoaa aisteihin. Hän on askeetti, sikäli kuin hän alistaa sen kaiken palvelemaan tunnontarkkaa taiteellista päämäärää.

Rakkaus ei ole vaikutukseen vastaamista. Se on ulospäin lähtevää ja oma-alkuista elämänvoimaa. Sitä voidaan verrata valonheittäjään, joka tekee rakastettavaksi kaiken, johon sen säteet sattuvat osumaan. Se valo, joka sen kohteita valaisee, on sen omaa.

Henkisyyden elämästä voidaan sanoa, että sen totuuksia voidaan nähdä ja kuulla ja koskea ja haistaa ilman sanottavaa näkyvää vaikutusta. Vain silloin, kun niitä maistetaan, käyvät ne todellisiksi.

Kuten ruuansulatustoiminnot, samoin henkisyyden elämän oikeat sulattelut tapahtuvat näkymättömissä.

Järjen ja rakkauden tasapaino edustaa olosuhdetta, jossa ajatus ja tunne, missä puserruksessa tahansa, eivät milloinkaan vastaa vaikutukseen, vaan aina vaikuttavat. Ja näin täytyy aina olla, missä puhdasta elämää on: sillä elämä, sikäli kuin se on puhdasta, ei tunne mitään vastavaikutuksia. Kaiken vapahdetun elämän tunnusmerkkinä on ehdoton myönteisyys. Ovi ei milloinkaan avaudu ulkoapäin; se avautuu alati sisästäpäin.

Vapahduksen kukkapeitteisten niittyjen tuulen tulisi aina olla kasvoillamme.

— E. A. W.

UUTISKIRJE AMERIKASTA.

Minun täytyy tarttua uudelleen kaksi kuukautta siten Intiasta kirjoittamani kirjeen johtolankaan ja kertoa kahden viime kuun varrella sattuneet tapaukset. Krishnamurti piti Bombayssa kaksi puhetta ennen Intiasta lähtöään; sitten hän lähti helmikuun 1 p:nä, kuten aikaisemmassa kirjeessäni mainitsin, ja saapui Triestiin, Italiaan, helmikuun 14 p:nä. Siellä järjestettiin julkinen luento — ensimmäinen hänen pitämänsä Italiassa — kuten maaliskuun *Bulletinissa* kerrottiin.

Pistäydyttyämme Eerdessä saavuimme Lontooseen, missä Krishnamurti Teosofisen Seuran toimihenkilöiden erikoisesta pyynnöstä piti puheen seuran jäsenille. Hän esitti yleisen suhtautumisensa, jonka mukaan henkiset järjestöt ovat merkityksettömiä, ja selitti, ettei hän ole Teosofisen Seuran jäsen ja että ilmeisesti useimmat seuran johtajista eivät olleet myötätuntoisia hänen elämään suhtautumiselleen, mikä käy ilmi heidän toiminnastaan, puheistaan ja kirjoituksistaan.

Me lähdimme Plymouthista helmikuun 20 p:nä ja saavuimme New Yorkiin maaliskuun 4 p:nä. Laivan upseerit ja matkustajat hartaasti halusivat Krishnamurtin pitävän puheen ja siitä johtuen pidettiin kuulijoista runsas kokous keski-Atlantilla maaliskuun 3 p:nä.

New Yorkissa viivyimme maaliskuun 4 p:stä 15 p:ään. Lukemattomien henkilökohtaisten haastattelujen ohella Krishnamurti piti useita luentoja ja puheita, joista kaksi julkista luentoa, maaliskuun 7 ja 10 p:n, sekä Kolminaisliikkeen jäsenille maaliskuun 14 p:nä pidetty puhe mainittiin huhtikuun *Bulletinissa*. Muut puheet olivat: Teosofisen Seuran New Yorkin Liitolle pidetty, eräälle filosofian opiskelijain ryhmälle pidetty, Yliopisto-opiskelijain Kansainvälisen Talon asujille pidetty sekä radioitu maaliskuun 9 p:n puhe, jota arviolta kuunteli yli viisitoista miljoonaa ihmistä.

Chicagossa keskeytimme matkamme päiväksi, ja Krishnamurti piti julkisen luennon Shermanin hotellin suuressa tanssisalissa maaliskuun 16 p:nä juhlasalin täyttäneelle innokkaalle kuulijakunnalle.

Nyt olemme matkallamme Ojaihin juuri, kun tätä kirjettä kirjoitan, ja siellä on odotettavissa jokin lepokausi.

— *Yadunandan Prasad*

KANSAINVÄLISEN TÄHTILEHDEN

ERI KIELISET PAINOKSET

BRASILIA:	*Portugalilainen* Senor A. de Souza, Rua Santa Alexandrina 221, Rio de Janeiro
CUBA:	*Espanjalainen* Dr. Damaso Pasalodos, Consulado 18, Altos, Apartado 2474,
HOLLANTI:	*Hollantilainen* Mrs. J. M. Selleger-Elout, De Reigertoren, Bergen, N. H.
ITALIA:	*Italialainen* Mrs. R. B. Koechlin, Via Lavinia 43-B, Genoa
NORJA, RUOTSI, TANSKA:	*Skandinavialaiset kielet* Dr. Lilly Heber, Box 34, Blommenholm Norja
PUOLA:	*Puolalainen* Mrs. H. Boloz Antoniewicz, Moniusxki 4/7, Warsaw
RANSKA:	*Ranskalainen* Mme. Zelma Blech, 21, Avenue Montaigne, Paris VIII
RUMANIA:	*Rumanialainen:* Mrs. Stefania Rusu, Piata Lahovary N:o 1, loc. 10, etaj 2, Bucharest 1
SAKSA:	*Saksalainen* Dr. Annie Vigeveno, Viktoriastrasse 7, Berlin-Neubabelsberg
SUOMI:	*Suomalainen* Neiti Helmi Jalovaara, Vuorik. 5. B, Helsinki.
VENÄJÄ:	*Venäläinen* Mme. Barbara Poushkine, 42 rue de la Montagne, Ste. Genevieve, Paris V, France

TÄHDEN KUSTANNUSYHTYMÄN (The Star Publishing Trust)

ASIAMIEHET:

AUSTRALIA:	Mr. John Mackay, Myola, 2 David Street, Mosman, N.S.W.
BRASILIA:	Sr. A. de Souza, Rua Santa Aleksandrina 221, Rio de Janeiro
CUBA:	Dr. Damaso Pasalodos, Consulado 18, Altos, Apartado 2474 Havanna
ENGLANTI, WALES ja IRLANTI:	Mrs. Gertrude Roberts, 6, Tavistock Square, London, W.C. 1
HOLLANTI:	Mr. M. Ch. Bowman, Alkmaarsche Straat 1, Scheveningen
ITÄVALTA:	Dr. Richard Weiss, Schelleingasse 9, VII—6, Vien IV.
NORJA:	Dr. Lilly Heber, Mrs. Olga Knudsen, Box 34, Blommenholm,
RUMANIA:	Mrs. Stefaina Rusu, Piata Lahovary N:o 1, Bukarest II.
PUOLA:	Mrs. H. Boloz Antoniewicz, Moniuszki 4/7, Warsaw
RUOTSI:	Miss Noomi Hagge, Villagatan 17. Stockholm
SAKSA:	Mr. James Vigeveno, Viktoriastr. 7, Berlin-Neubabelsberg
SUOMI:	Neiti Helmi Jalovaara, Vuorik. 5. B, Helsinki
TANSKA:	Mr. Marius Andersen, Aaboulevard 22, Kööpenhamina N.
UNKARI:	Mrs. Ella von Hild, 9 Ferem Korut 5—2 II, Budapest.
SKOTLANTI:	Mrs. Jean Bindley, 12, Albert Terrace, Edinburgh
UUSI SEELANTI:	Miss E. Hunt, 171 Idris Road, Papanui, Christchurch
YHDYSVALLAT:	Mr. E. Osborne, Room 1526, 100 E. 42nd St., New York City

Ensi numerossa julkaistaan asiamiesluettelo täydellisempänä.

Helsinki 1930, Oy. Gutenberg

KANSAINVÄLINEN

TÄHTILEHTI

HEINÄ—ELOKUU
1930

KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI

KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI on suomalainen painos monessa maassa samanaikaisesti ilmestyvästä aikakauslehdestä. Sen englantilainen painos ilmestyy Hollannissa, Ommenin Eerdessä ja ovat sen toimittajina Lady Emily Lytuens sekä D. Rajagopal, M. A., L. L. B. (Cantab), jotka muodostavat kansainvälisen toimituskunnan. Kustantaja: The Star Publishing Trust.

KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI ilmestyy v. 1930 10—12-numeroisena laajana aikakauslehtenä. Se voidaan tilata postitoimistoista, asiamiehiltä ja lehden toimitukselta os.: Vuorikatu 5. B. Helsinki, Tilaushinta Smk. 50:— 1/1 vsk., sekä Smk. 30:— 1/2 vsk. Amerikassa Doll. 2:— 1/1 vsk. Asiamiespalkkio on vähintään 5 vuosikerrasta 20 %.

KANSAINVÄLISEN TÄHTILEHDEN vastaava toimittaja Suomessa on Helmi Jalovaara, osoite Vuorikatu 5. B. Helsinki.

Kustantaja TÄHDEN KUSTANNUSTOIMISTO.

7-8

KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI N:o 6—7. HEINÄ—ELOKUU 1930.

Ei ihmiselle,
jolla on tosi tarkoitusperä,
esiinny mitään kieltäymystä;
sillä puhtaan ymmärryksen polulta ei häntä tempaa pois
kokemuksen sekavuus,
ei himon joukkojen valtaisuus,
ei ajatuksen petollisuus.

Ei häntä seisahduta uhrauksen pelko:
ihmiselle,
jolla on tosi tarkoitusperä,
ei aika luo tuhlauksen tulvaansa.

Eräänä ehtoona näin
ylitse kaupungin väkirunsaan
linnun kiitävän kohden kaukaista kotiaan.

— J. Krishnamurti.

Krishnamurti Eerdessä.

KESÄKOKOUS HEINÄKUUSSA 1930

Keskiviikko, heinäk. 16 p.

Ihmistön enemmistö — erityisemmin ehkäpä ne, jotka ovat tänne kokoontuneet — ovat hyljänneet useimmat elämässä esiintyvät asiat filosofisesti, uskonnollisesti ja yhteiskunnallisesti. Ja tällä harhanhävityksellä he luonnollisestikin ovat kehittäneet itselleen hyvin arvostelevaisen suhtautumisen. Omasta puolestani kannatan täydelleen arvostelevaisuutta. Toivon teidän arvostelevan minua terävästi. Mutta arvostelu voi olla joko pinnallista tai syvällistä, ja "syvällisellä" minä tarkoitan sellaista, jota johtaa todellinen halu sen keskeisen totuuden löytämiseen, mikä on ratkaiseva ne monet vaikeudet, joita me kaikki kohtaamme. Arvostelu voi olla joko hävittävää tai rakentavaa. Kun se kohdistetaan pelkästään pinnallisiin, ohimeneviin, haihtuviin ilmauksiin, ei se auta teitä keksimään keskeisintä asiaa. Pyydän, käsittäkää siis, että tiedän tulisi arvostella määrätyssä tarkoituksessa eikä jonkin haihtuvan mielialan johtamina. Sillä jos esim. olette väsyneitä, on arvostelunnekin oleva väsynyttä; se on oleva sisällyksetöntä, arvotonta. Mutta jos te arvostelette keksiäksenne sen peruslaatuisen elävän todellisuuden, josta minä puhun — mikä ei riipu mielialoista, olosuhteista ja ajoista — silloin arvostelullanne on oleva arvoa.

Itseeni nähden, se, mitä puhun, ei ole kirjoista saatua. Se ei ole erilaisista kirjoista kokoiltua, ei sulatettua ja sitten esitettyä toisenlaisessa sanaasussa, jotta sen ymmärtäisitte. Se ei ole lainkaan tuonlaatuista selitystä, tuonlaatuista perustodellisuuden ymmärrystä. Se, mitä esitän, on minun oman kokemukseni hedelmää. Kuten virran täytyy puhkaista tiensä mereen, niin täytyy yksilönkin raivata tiensä todellisuuteen. Äärimmäinen todellisuus ei voi tulla hänen luokseen; hänen täytyy se löytää omin ponnistuksin, jatkuvalla taistelulla, kaiken aikaa keskittymällä ydinasiaan. Se todellisuus, josta minä puhun, on sellainen, joka on kätkössä jokaisen sydämessä sekä jonka minä yksilönä olen löytänyt ja jota elän. Juuri sen valossa teidän pitäisi arvostella. Se teidän pitäisi ratkaista, onko sillä, mitä minä puhun, jotakin arvoa elämässä, elämän jokapäiväisessä liikkeessä.

Missä ikänään olen ollutkin, koskettelee se arvostelu, jota ihmiset minun suhteeni kovassa puuhassa viljelevät, melkein aina pinnallisia seikkoja ja tuskin on vastauksen arvoista. Esim. toissapäivänä minulta kysyttiin, miksi — jos kerran olen löytänyt sen todellisuuden, jonka sanon löytäneeni — minä olen niin väsynyt enkä voi hyvin. Luonnollisestikin, jos matkustaa

Intiasta Amerikkaan ja taas takaisin, siitä ruumiillisesti väsyy. En ole sairas; olen saanut energiaa yhtä paljon kuin kuka muu tahansa, mutta minä varaan energiani erityiseen tarkoitukseen. Jos tekisin työtä pystyttämällä tänne telttoja, ei minulla olisi energiaa puhuakseni, joten pidän parempana säästää energiani puhumiseen, koskapa se sattuu olemaan minun métierini. Omalta kohdaltani en välitä, puhunko vai enkö. Jos teillä on halua kuunnella, silloin tahdon puhua; ellei teillä ole halua, silloin tästä tuli loppu. Minulle omalta kohdaltani siinä ei ole mitään eroa. Intiassa taas ihmiset kysyvät minulta, miksi ajelen leukani kahdesti päivässä taikka kerran päivässä. Sellainen arvostelu on energian tuhlausta. Sitä teidän kaiken aikaa pitäisi havaintojenne perusteella arvostella, elänkö todella sitä todellisuutta, jonka sanon saavuttaneeni — osoitanko sitä itsen täydellisyyttä, jonka sanon käsittäneeni ja toteuttaneeni. Voidaksenne tehdä sen asianmukaisesti, teidän täytyy ymmärtää se, mistä minä puhun. En sano tätä halveksivasti. Ymmärtääkseen jonkin täytyy päästä selville siitä, mitä se kaikin puolin on. Samaten, kun te kapinoitte jotakin vastaan, teidän täytyy olla varmoja siitä, mitä vastaan te kapinoitte.

Ennenkuin otan kosketeltavakseni tuon todellisuuden, tahdon tämän olevan täysin selvitettyä, ainakin teidän mielessänne. — Joudun kohtaamaan sen kaikkialla, missä ikinä liikun, mutta siitä minä en pidä lukua. Mutta teidän, jotka kokoonnutte tänne joka vuosi, joinkin poikkeuksin, olisi jo pitänyt lakata tuonlaatuisesta pinnallisesta arvostelusta. Teidän ei pitäisi itseksenne kysellä, miksi minä en asu teltassa, miksi asun puisessa kenttämajassa, miksi asun linnassa. (Minä asun puisessa kenttämajassa, jos teidän se pitää saada tietää.)

Pyydän, ymmärtäkää tämä, koska se minulle on varsin vakava asia. Paljon mieluummin soisin, ettette saapuisi kaikkiin näihin leirikokouksiin, kuin että saavutte joka vuosi ja yhä pysytte pinnallisina. Arvostelulla on vain sikäli arvoa, mikäli se kehittää teidän huomiotanne niin, että sen voi lopuksi kääntää teihin itseennekin. Se on arvostelun tarkoitusperä. Minä pidin tapanani arvostella kaikkia ja kaikkea; mutta myöhemmin minä suuntasin tuon arvostelun itseeni havaitakseni, pysyttelikö se, mitä oman itseni ulkopuolella arvostelin, omassa sydämessäni ja sielussani. Siitä hetkestä, jolloin suuntasin tuon arvostelun valon omaan itseeni, minä aloin kasvaa, aloin hävittää epäoleellista. Juuri tuosta syystä teidän pitäisi arvostella. Olkoon arvosteleva suhtautuminen täydelleen, ankaruuteen, vieläpä tulisuuteen asti kehitettyä; mutta vaikkapa se alkuun onkin persoonallista ja mielialoista, olosuhteista ja rajoittuneisuudesta riippuvaa, antakaa sen asteittain vapautua persoonallisista aineksistaan, kunnes lopuksi kykenette kaikessa arvostelussanne käymään kiinni tuohon ydinasiaan, joka on oleva opastajananne.

Mutta päästäksenne selville siitä, onko se, mitä sanon, käytäntöön sovellettavissa, teidän täytyy pystyä soveltamaan sitä omaan elämäänne sekä seulovan tutkistelun tietä tulemaan yhä lähemmäksi asioiden alkulähdettä, kunnes jokainen teistä yksilönä elää tätä todellisuutta. Se on kaikki, mikä minun mieltäni kiinnittää. En minä huoli seurakunnista, omaisuuksista, en siitä ,keitä ja mitä ovat ne ihmiset, jotka minua seuraavat tai tulevat leirikokouksiin. Mutta minun mielenkiintonani on se, elääkö teistä kukin yksilönä tätä todellisuutta; koska minun näkökannaltani yksilö on kaikki. Hänessä on koko maailmankaikkeus; ja siitä hetkestä, kun hän astuu todellisuuteen, hän on rauhassa koko maailmankaikkeuden kanssa ja hänestä tulee elävä liekki, joka on puhdistava maailman sen kaikista epäoleellisista, typeristä, lapsellisista asioista.

Kun kerran olette saaneet nähdä tuon todellisuuden, tuon olemisen pohjimmaisen alkuperusteen, kun kerran olette tulleet sen ymmärtämään persoonattoman arvostelun, erittelyn ja tutkistelun tietä ja sitä persoonallisesti elätte, silloin te omin ponnistuksin hajoitatte tuota pimeyttä, joka ympäröi jokaisen ihmisolennon elämää, tuota pimeyttä, jota minä sanon "epäoleelliseksi".

Tulen, kuten sanoin, kuvailemaan, mikä minulle on todellisuus. Yritän sitä kuvailla, vaikkapa se onkin kuvaamatonta. Ymmärtääksenne tuon, mikä ei ole mitään mystillistä kokemusta eikä okkultista paljastusta, teidän täytyy päästä vapaiksi mielialojen sekä mieltymysten ja vastenmielisyyksien persoonallisesta aineksesta. Teidän täytyy tulla sen luo uutukaisina lohduttomuuden, murheen jännittämällä innolla, todellisella ymmärtämisenkaipuulla. Toisin sanoen, teidän täytyy sitä lähestyessänne tuoda myötänne todellisesti harkitseva mieli, ei mieltä, joka yksinkertaisesti hipoo asioiden pintaa, vaan sellainen mieli, joka tutkistelee huolellisesti ja erittelee persoonattomasti, jotta voitte omasta takaa löytää sen keskeisen todellisuuden, jota ei voi mikään muuttuva mieliala tai ympäristö milloinkaan häiritä.

Siispä tahtoisin esittää sen mielipiteen, että teidän tulisi näiden kahden viikon aikana, ennenkuin suurempi leirikokous alkaa — vaikkakin on hyvä, että saisitte ruumillisen hyvinvoinnin tunnon huvituksen, ruumiinliikunnon y. m. tietä — samalla aikaa säilyttää vastaanottavainen, huomioiva ja harkitseva mieli. Kukin teistä voi joko omalla tietämättömyydellään, harkitsemisen puutteellaan, ymmärtämättömällä kilvoittelullaan lisätä maailman kasvavaa murhetta, taikka huomioimisella, harkinnalla, intoisella harkinnalla sitä vähentää. Mutta tämän voi suorittaa vain yksilöllisellä ponnistuksella, yksilöllisellä itsepuhdistuksella. Vain tällä tavalla te voitte sisimpäänne — ja sen perusteella ympärillenne — rakentaa sen pysyvän onnen, joka koituu oman itsensä tajuamisesta ja toteuttamisesta.

Torstaina, heinäk. 17 p.

Arvelen, että asiallisesti ymmärtääkseen ja muodostaakseen kysymyksensä asiallisiksi on välttämätöntä lähestyä sellaisia kysymyksiä harrastuksen halulla. Tahdon selittää, mitä sillä tarkoitan. Pelkästä älyllisesti suoritetusta arvostelemisesta ei ole mitään hyötyä; teidän täytyy arvostelunne aihetta lähestyä melkoisella harrastuksella — ei minun henkilööni vaan asiaan kohdistuvalla kiintymyksellä. Muutoin, jos teidän arvostelunne on pelkästään älyllistä, ei siitä ole apua jokapäiväisessä elämässänne. Sentähden ymmärtämisen ensimmäisenä vaatimuksena on harrastus käsiteltävään asiaan — ei ajatuksen esittäjänä olevaan henkilöön, vaan itse ajatukseen kohdistuva kiintymys. Tiedän, että monet ihmiset minusta paljon pitävät j. n. e.; mutta se ei kuulu tähän eikä muuhunkaan. Sillä ei pohjimmalta ole mitään arvoa. Mikäli te tutkistelette, erittelette, arvostelette harrastuksella, silloin tuo aate on käyvä käytännölliseksi ja se voidaan jokapäiväisessä toiminnassa tulkita. Kun on olemassa kiintymystä tuohon keskeiseen aatteeseen, silloin esiintyy ystävyyttä kaikkia niitä kohtaan, jotka tuota aatetta lähestyvät. Nykyisin te kaikki etsitte tuota aatetta eriksenne, yksilöllisesti, erillisinä yksilöinä, kukin tyrkäten toistaan pois. Esiintyy toisensa vastustamisen henkeä, antagonismia sellaisten henkilöiden välillä, jotka kaikki ovat lähestymässä samaa aatetta, kaikki koettavat sen käsittää, ymmärtää sen. Mutta ymmärtääksenne, päästäksenne lähelle ja käsittääksenne, toteuttaaksenne teidän täytyy tulla kiintymystä tuntien — ei omistamisen tunnossa, ei kilpailun hengessä siihen nähden, kuka ymmärtää enemmän ja kuka ymmärtää vähemmän. Aatteesta täytyy tulla vallitseva tekijä, ei yksilöistä; todellisuudesta täytyy tulla elävä, tuntuva, toiminnassa, käytöksessä innolla toteutettu. Sillä tavalla ei huku teorioihin tai filosofioihin, vaan on kaiken aikaa keskittyneenä oman ymmärryksensä tulkitsemiseen jokapäiväisessä toiminnassa, joka on käytöstä. Käytös ei tarvitse ylen mutkikkaan filosofian tukea. Tosi käytös on itseänsä toteuttavaa käytöstä, ei johonkin filosofiaan perustettua, vaan ihmisen omaan kokemnukseen perustuvaa. Siitä johtuen käytöksestä tulee ihmisen oman käsityksen tulkitsemista toiminnassa. Ihmistä ei arvostella hänen uskomustensa, hänen filosofiansa mukaan, vaan sen mukaan, mitä hän on — sen mukaan, miten hän kohtelee muita ihmisiä, minkälaista on hänen ystävyytensä, minkälaista hänen käyttäytymisensä; ei sen mukaan, minkälaista filosofiaa te älyllisesti omananne viljelette. Niin pian kuin yritämme käsittää sen keskeisen elävän todellisuuden, jota kohti jokainen on kulkemassa, käyköön se kuinkakin kömpelösti, silloin meidän harrastuksemme, meidän ajatuksemme, meidän koko intomme kääntyy sitä kohden; lakkaamme olemasta vastustelevia muita henkilöitä kohtaan, jotka niinikään ovat sitä lähestymässä.

Nykyisin vallitsee taistelu yksilöiden välillä; ei vallitse erilaisten käsitysten, todellisuuden käytännnöllisen oivaltamisen taistelu. Senpätähden tuhlataan energiaa. Sensijaan, että yksilöt auttaisivat toinen toisiaan, heistä tulee esteitä toinen toiselleen. Jos saan lausua mielipiteeni, kaikissa tapauksissa: käytöksellä — mikä on ihmisen tunteiden ja aatteiden, ihmisen mielenliikuntojen sekä käsitysten ja ajatusten tulkintaa toiminnassa — täytyy olla juurensa jonkinlaisessa filosofiassa. Nyt on niin, että minulle tuona filosofiana, tuona elävänä todellisuutena on tämä Aidon Olemisen ominaisuus; ja tästä olen puhuva yhä enemmän. Kaiken käytöksen täytyy viime kädessä johtaa tuota Aitoa Olemista kohden, joten kysymykset eivät saa kohdistua yksinomaan tuohon äärimmäiseen todellisuuteen, vaan tuon todellisuuden käytöksessä tulkitsemisen käytännölliseen keinoonkin. Toisin sanoen, älkäämme salliko hukkuvamme filosofioihin kyselemällä jotakin, jonka vain itse voi käsittää, omalla arvostelukyvyllään, omalla oivalluksellaan ja pyrkimyksellään. Mutta voimme pohtia sitä, miten voimme järjestää ja ohjata elämäämme. Muutoin joudumme pohtimaan Absoluuttia, ilman mitään arvoa käytännölliselle elämällemme.

Kysymys: Te olette puhunut pahasta jonakin "epäoleellisen vastustamisen kyvyn puutteena". Mitä tällä tarkoitatte?

KRISHNAMURTI: Milloin tahansa puuttuu sisäistä vastustuskykyä epäoleellisen suhteen, voidaan tuota vastustuskyvyn puutetta sanoa "pahaksi". Vastustuskyky riippuu yksilöllisestä ponnistuksesta ja vaihtelee sen mukaan. Siispä ei voi tehdä mitään hyvän ja pahan tarkkaa viitoitusta — "hyvä" on epäoleellisen vastustamisen kykyä. Mutta omalta kohdaltaan päästäkseen selville, mikä on ydinasiaa ja mikä on epäoleellista, täytyy ihmisellä olla käsitys, ymmärrys, näky siitä, mikä on elämän äärimmäinen tarkoitusperä. Sen perusteella voitte aina itse arvostella, mikä on ydinasiaa ja mikä epäoleellista. Omalta kohdaltanne, tämä oivaltakaa — toisen kohdalta te ette sitä voi määrätä. Juuri senvuoksi onkin ydinasiaa, että ihmisen on päästävä selville, mitä elämä on, mitä elämän täyttämys on, mitä päämäärää elämä tavoittelee. Tämä ero, tämä murhe, tämä yksinäisyydentunto, mitä se merkitsee? Tämä on syynä siihen, että hellittämättä puhun, en Absoluutista, vaan sen ymmärtämisestä, mikä on elämän täyttämys. Silloin ihminen voi ymmärryksellä kehittää vastustamisen kykyä. Sellainen vastustuskyky ei silloin ole oleva tukahduttamista, vaan valvontaa. Valvonta ja tukahduttaminen ovat kaksi eri asiaa. Tukahduttaminen on tuhoamista, ymmärryksetöntä polkemista, himon väkivaltaisuuden nujertamista, ymmärtämättä sitä. Valvonta on himon älykästä ohjaamista jotakin tarkoituspe-

rää kohti. Tukahduttaminen on turhanpäiväistä energian tuhlausta, mutta valvonta, jolla on tarkoitusperä, tulee kokemukseen tähtääväksi omavireiseksi toiminnaksi. Valvonta on sitä suoritustaitoa, joka on antava teille oikean vastauksen jokaiseen kokemukseen. Esim. suurella maalarilla, suurella sävelniekalla on oma suoritustaitonsa hyvin kehitettynä, hyvässä varastossa, niin että hänen milloin tahansa nähdessään kauniin esineen taikka milloin tahansa joutuessaan pianon ääreen koko suoritustaito puhkeaa esiin ja aina tapahtuu oikea teko, aito teko. Se ihminen, joka ei ole varma, joka epäröi, joka ei ole keskittynyt, ei voi toimia oikein; hänen teoistaan tulee pelkkiä hänen holtittomien mielenliikuntojensa vastavaikutuksia ulkopuolisiin sysäyksiin. Niinpä ydinasian löytäminen on jatkuvan valinnan toimintoa, joka perustuu elämän tosi tarkoituksen ymmärtämiseen. Valitseminen on totuuden jatkuvaa löytämistä. Valitseminen tietää tekoa, joka on elämän käytöstä, teidän käytöstapaanne joka-ainoata kohtaan. Sentähden valitseminen, vaikkei se alkuun olekaan omavireistä, muuttuu tuota äärimmäistä todellisuutta kohti kilvoitellessa omavireiseksi ja itse toimivaksi. Sellainen valitseminen on aina oleellista, asian ydintä — siinä on epäoleellisen vastustamisen kykyä.

Kysymys: Kuinka voin tuntea jonkin tapahtuman elämässä vastavaikutukseksi, ymmärtää sen ja koota kokemusta, jotta voin vastaisuudessa sellaisen tapahtuman välttää, ellen tunne taikka voi muistaa sitä tekoa, joka aiheutti tuon tapahtuman eli vastavaikutuksen? Lisäksi, olkaa ystävällinen ja selittäkää, kuinka vastavaikutus voitetaan. Objektiivisella ja persoonattomalla asenteellako? Ovatko kaikki tapahtumat elämässä vastavaikutuksia?

KRISHNAMURTI: "Kuinka voin tuntea jonkin tapahtuman elämässä vastavaikutukseksi?" Sen perusteella, mikä on tunteenne sitä kohtaan, onko se kahlehtimisen vaiko vapauden tuntoa. Jos te vastaatte vaikutukseen ulkopuolelta käsin, on se vastavaikutusta. Annan teille esimerkin. Te pidätte jostakusta senvuoksi, että tuo joku pitää teistä. Tuonluontoisesta kiintymyksestä tulee kauppa, vaihtokysymys, ja silloin se on vastavaikutusta; mutta jos kiintymyksenne on omavireistä, jos se on "aito teko", se lähtee teistä ulospäin, ei milloinkaan tule sisäänpäin. Ulospäin lähtevä kiintymys ei milloinkaan kahlehdi, ei milloinkaan pidä toista varjossaan. Me kaikki tunnemme, mitä on vastata vaikutukseen — vastata ystävällisyyteen, epäystävällisyyteen, vihaan, kateuteen j. n. e. Kaikki nämä ovat ulkopuolisia kosketuksia, joiden läpi teidän on käytävä tehdäksenne itsestänne yhä enemmän omasta aidosta teostanne riippuvaisia, kehittääksenne ja löytääksenne oman aidon olemisenne. Teidän on koettava nämä mieltymyksen ja vastenmielisyyden vastavaikutukset, kunnes pääsette

siihen aitoon tekoon, joka on aina ulospäin lähtevää. Mutta kuinka voitte erottaa aidon teon vastavaikutuksesta? Voitte sen erottaa vain omasta kokemuksestanne, sen mukaan, oletteko onnentuntonne puolesta vastavaikutuksesta vaiko aidosta teosta riippuvaisia, voitteko pysyä itsevarmoina omassa aidossa olemisessanne, vai kaipaatteko te vastavaikutusta ja oletteko tämän vuoksi onnentuntonne ja onnenne puolesta ulkopuolisista seikoista riippuvaisia.

"Lisäksi, olkaa ystävällinen ja selittäkää, kuinka vastavaikutus voitetaan." Jatkuvalla taistelulla. Ottakaa esimerkiksi viha — varsin typerä asia ja varsin yksinkertainen asia. Käy ainainen tarkistus järkenne ja mielenvirikkeenne välillä, joista järki vaatii olemaan suutahtamatta ja mielenvirike vaatii suutahtamaan, käy ainainen pyrkimys täydelliseen tasapainoon. Päästäksenne tuohon tasapainoon teidän täytyy jatkuvasti ponnistaa; mitään oikopolkua siihen ei ole.

"Ovatko kaikki tapahtumat elämässä vastavaikutuksia?" Kyllä niille ihmisille, jotka onnentuntonsa puolesta ovat vastavaikutuksesta riippuvaisia, mutta ei sille henkilölle, jonka elämä on aitoa toimintaa. Se on varsin yksinkertaista, jos kerran perusajatus on käsitetty. Tätä yksilön rajoitettua elämää, tätä yksilön itsetietoista elämää, niinpiankuin se herää oman epätäydellisyytensä tietoiseen käsittämiseen, ajetaan pyrkimään täydellisyyteen; ja tämän ponnistuksen väkevyyden tietä se päätyy ponnistuksen lakkaamiseen, mikä on aitoa olemista. Kunnes aito oleminen on toteutettu olette vastavaikutuksesta riippuvaisia. Vastavaikutukset ovat itsetietoisuuden rajoitusta; aito oleminen on itsetietoisuuden vapautta.

Kysymys: Siitä, mitä minä Teidän opetuksestanne ymmärrän, näyttäisivät seuraavat yleistykset olevan oikeita. Tahtoisitteko ystävällisesti ilmoittaa, ovatko ne oikeita, ja sanoa jonkun sanan niistä kustakin?

1. Yksilön kautta ilmestyvän Absoluutin elämän kannalta se, mitä sanomme "kehitykseksi" (nimittäin yksilön jatkuva edistys läpi yhä korkeampien muotojen sarjan), on täydelleen merkityksetön asia. Elämä piittaa vain oman itsensä täydellisestä ilmentämisestä hetkestä hetkeen. Jatkuvaisuuden himo yksilön puolelta perustuu itsekkyyteen. Se syntyy egon itsesäilytysvaistosta.

2. Se, mistä puhutte järjen ja rakkauden tasapainona vapahduksen saavuttaneessa ihmisessä, on kaksinaista tasapainoa. (a) Se merkitsee, että rakkauden ja järjen täytyy olla yhtäläisessä tasapainossa, niin ettei ole liian paljon toista ja liian vähän toista; (b) se merkitsee, että molempien yhdessä otettuina täytyy säilyttää tasapainonsa niitä ulkoa tulevia sysäyksiä vastaan, jotka voivat pyrkiä viskaamaan ne pois tasapainostaan. Esim. vapahduksen saavuttaneelle ihmiselle ei voi tapahtua mitään, mikä edes hetkeksikään

saisi hänet vihaamaan rakastamisen asemesta taikka lakkaamaan katselemasta kaikkea kaikkikäsittävän totuuden silmällä. Eikö asia ole näin?

Tällä jälkimmäisen laatuisella tasapainolla on vertauskohtanaan suuren taiteilijan suoritustaito, ikäänkuin talteen koottuna ja jännityksessä pidettynä, mutta valmiina ilmenemään kohta, kun tilaisuus tarjoutuu. Toisin sanoen, vapahduksen saavuttanut ihminen on elämän taiteilija, joka voi luoda uudestaan kaiken ympärillään olevan ja kaikki ne tapahtumat, joita hänelle voi sattua, rakkauden ja järjen asuun. Sellainen ihminen, joka ei vielä ole vapahdusta saavuttanut, elää taikka ajattelee elävänsä omasta erillisestä keskuksestaan käsin. Kun hän on vapahduksen saavuttanut, huomaa hän tämän ainoastaan yhdeksi syttiöksi ja elää sen lävitse, ei siitä käsin. Jos asia on näin, niin tunteeko hän silloin elävänsä yhtäläisesti kaikkien samanlaisten syttiöiden lävitse yhtähyvin? Vai onko hän tietoinen jostakin erityisestä yhdyssiteestä siihen syttiöön, jota hän tähän asti on pitänyt omana itsenään? Mahdollisesti tämä kysymys on väärin sovitettu, mutta vastaus olisi mielenkiintoinen.

KRISHNAMURTI: "Yksilön kautta ilmentyvän Absoluutin elämän kannalta se, mitä sanomme "kehitykseksi", on kokonaan merkityksetön asia." Kohta kun esiintyy halu, kaipuu olemassaoloon ja erillisen olemisen jatkuvaisuuteen, täytyy välttämättä olla sitä, mitä te sanotte "jälleensyntymiseksi". Halu "minän" jatkuvaisuuteen (jolloin "minä" on se ego, jota pidetään vastavaikutusten orjuudessa) läpi henkisten tilaisuuksien sarjan, jotka tilaisuudet ovat elämiä, tämä halu juuri on syynä jälleensyntymiseen. Jälleensyntyminen on useimmille ihmisille teoriaa; mutta se ei enää ole teoriaa sille ihmiselle, joka elää tuota jälleensyntymisen aatetta nykyhetkessä. Jälleensyntyminen on sarja aitoa olemista kohden vievän henkisen kirvoituksen tilaisuuksia. Kunnes oivallatte tuon aidon olemisen (mikä on kaiken ponnistuksen lakkaamista), teillä täytyy olla tilaisuuksien sarja. Mutta jos te yksilönä olette hyvin keskittynyt valveutuneisuuteen nykyhetkenä (mikä ei ole teoriaa), silloin te elätte tämän tilaisuuksien sarjan nykyhetkessä. Eikö asia ole näin? Jos yksilöllisen elämän äärimmäisenä tarkoitusperä on tuo aito oleminen, jossa ei ole mitään erillisyyttä, joka on itse aitoa elämää — ja jos tuohon pääseminen vaatii elämien sarjan suomaa tilaisuuksien sarjaa — silloin teillä täytyy tarpeestakin olla tämä jälleensyntymisteoria. Mutta sen täytyy jäädä vain teoriaksi, jos te lykkäätte ponnistelunne itsetajuntaan ja -toteutukseen tämän sarjan johonkin myöhempään kohtaan. Mutta jos te yksilönä, itsetietoisena, teoistanne valppaina ja vastuunalaisina halajatte päästä elämän täyttämykseen, silloin teidän täytyy keskittyä tuohon tilaisuuksien sarjaan NYKYHETKESSÄ. Siispä se ei ole lainkaan ajan kysymystä, kun aika on tilaisuuksien sarjaa, kunnes pääsette päähän. Aika on vain sille aito egoistille, jonka huolena

on oman kehityksensä, oman yksilöllisyytensä arven hoivaaminen, kunnes hän pääsee perille. Te kaikki pelkäätte tuon yksilöllisyytenne menettämistä. Juuri senvuoksi te etsitte kuolemattomuutta. Kuolemattomuus on Itse. Tuo, mikä on jokaisessa, on itsessään kuolemattomuutta. Rakkaus on omaa ikuisuuttaan, mutta te etsitte ikuisuutta, kuolemattomuutta sen ulkopuolelta, yksilöllisen erillisyytenne jatkumisesta.

Siispä kuolemattomuus, joka on itsetajuntaa ja -toteutusta, ei ole ajan taikka tilaisuuksien sarjan kysymystä, vaan se on sitä, että löydätte tuon Itsen, joka on kaikessa. Jos teillä on jälleensyntymisteoria, silloin elämä käy perin helpoksi olemassaoloksi; te lykkäätte asian huomiseen, s. o. m a ñ a n a. Juuri sen te kaikki teette. Eläminen tuolla tavoin ylen keskittyneenä tarkoitusperään, valppauteen, jatkuvaan tarkisteluun, vaatii suurta energiaa, terävästi tähdättyä huomiota kaikkeen, mitä teette. Niinpä siis Nykyhetki on "kaikkiolevaisuutta". Se sisältää ajan ja paikan kaikkeuden. Siinä on kuolemattomuus, iäisyys, tulevaisuus, menneisyys, nykyisyys, kaikki. Kaikki siihen sisältyy, sille ihmiselle, joka ei pelkää voittaa tuota erillisyyttä, mikä hänen lopuksi täytyy voittaa.

Juuri senvuoksi käytös on elämää, käytös on vanhurskautta. Juuri senvuoksi murheessa oleva ihminen ei voi osoittaa mitään huomiota tulevaisuudelle. Sinä hetkenä, jolloin teillä on suuri murhe, teitä ei liikuta huominen. Teitä liikuttaa juuri lähin hetki; kuinka voitte voittaa tuon murheen n y t, kuinka pääsette yksinäisyytenne herraksi. Mutta useimmat ihmiset murehtivat nojatuolissa ja hukuttautuvat lohdullisiin aatteisiin ja tyydyttäviin selityksiin. Juuri senvuoksi on välttämätöntä ymmärtää elämän tarkoitusperä, perustodellisuus, itse alun alku. Huolenpito tuosta alusta, tuon tarkoitusperän rakastaminen tulee toiminnassa ilmeneväksi itsekuriksi. Siten himo on omana kasvatuksenaan.

Tällään melkein jokaisen välinpito on kehityksestä — kasvamisen tilaisuuksien sarjasta. "Y k s i l ö n k a u t t a i l m e s t y v ä n A b s o l u u t i n e l ä m ä n k a n n a l t a se, m i t ä s a n o m m e "k e h i t y k s e k s i", o n t ä y d e l l e e n m e r k i t y k s e t ö n a s i a." Absoluutin kannalta, kyllä varmastikin. "E l ä m ä p i i t t a a v a i n o m a n i t s e n s ä t ä y d e l l i s e s t ä i l m e n t ä m i s e s t ä h e t k e s t ä h e t k e e n." Aivan kokonaan. Mutta t e i t ä se ei tyydytä — teitä erillisenä yksilönä — ja siitä johtuu tuo suunnaton murheen jyrkänteen jatkaminen yksilönä.

"J a t k u v a i s u u d e n h i m o y k s i l ö n p u o l e l t a p e r u s t u u i t s e k k y y t e e n. Se s y n t y y e g o n i t s e s ä i l y t y s v a i s t o s t a." Luonnollisestikin. Erilleen sulkeutuneena oleminen on murhetta, ja tästä kärsimyksen sulkeutuneisuudesta ihminen kasvaa. Mutta jos te käsitätte, että elämä on kaikensisältävää ilman mitään erillisyyttä, ilman mitään erot-

tavaa muuria, silloin te olette elävä tuossa kaikensisältävässä tilassa tässä nykyhetkessä.

"Se, mistä puhutte järjen ja rakkauden tasapainona vapahduksen saavuttaneessa ihmisessä, on kaksinaista tasapainoa. (a) Se merkitsee, että rakkauden ja järjen täytyy olla yhtäläisessä tasapainossa, niin ettei ole liian paljon toista ja liian vähän toista; (b) se merkitsee, että molempien yhdessä otettuina täytyy säilyttää tasapainonsa niitä ulkoa tulevia sysäyksiä vastaan, jotka voivat pyrkiä viskaamaan ne pois tasapainostaan. Esim. vapahduksen saavuttaneelle ihmiselle ei voi tapahtua mitään, mikä edes hetkeksikään saisi hänet vihaamaan rakastamisen asemesta taikka lakkaamaan katselemasta kaikkea kaikkikäsittävän totuuden silmällä. Eikö asia ole näin?"

Luonnollisestikin. Kummankin — s. o. järjen ja rakkauden — täytyy olla itsessään tasapainossa eikä toisilleen vastakkaisina, vastakkaisasemissa. Jos suhtaudutte rakkauteen omana iäisyytenään ja järkeen omana iäisyytenään, silloin, koska kummassakin on vakaisuus ja tasapaino, on myös tasapaino näiden kahden välillä. Tämän vuoksi ne kykenevät vastustamaan ulkopuolisia sysäyksiä. Tuo tasapaino silloin on aitoa toimintaa; se on ulospäin lähtevää, ei milloinkaan ulkopuolisiin seikkoihin, ulkopuolisiin vastavaikutuksiin nojautuvaa. Juuri senvuoksi täytyy ensin olla rakkautta yksityiseen yksilöön — vaikka se ei olekaan tuota aitoa, tasapainoista rakkautta, tietenkään. Päästäksenne tuohon vapaaseen, täysin tasapainoiseen rakkauteen teidän täytyy kokea tämä kiintymys yksilöön — sen kaikkine rajoituksineen, murheineen, turmeluksineen, taisteluineen j. n. e. Mutta tämä ei merkitse sitä, että se itsessään on todellista. Siispä viisas ihminen,ihminen, jolla on tarkkaavainen, ylen keskittynyt mieli, ei tyydy olemaan yhteen ihmiseen kohdistuvan rakkauden rajoittamana, vaan pyrkii kaiken aikaa laajenemaan ja kasvamaan sekä jakamaan tuota rakkautta, jonka juuret on iäisyydessä. Jokainen haluaa olla käytännöllinen, ymmärtää elämää käytännöllisesti. Mutta kaikkein käytännöllisin ihminen maailmassa on vapahduksen saavuttanut ihminen, koska hän on löytänyt kaikkien asioiden tosi arvon. Tuo löytö on valaistusta.

"Tällä jälkimmäisen laatuisella tasapainolla on vertauskohtanaan suuren taiteilijan suoritustaito, ikäänkuin talteen koottuna ja jännityksessä pidettynä, mutta valmiina ilmenemään kohta, kun tilaisuus tarjoutuu."

Niinkuin kotkan tasapaino hennolla oksalla: se voi lentää korkealle, taikka lentää matalalle; se on tasapainossa, aina valmiina jännityksessä.

"Toisin sanoen, vapahduksen saavuttanut ihminen on elämän taiteilija, joka voi luoda uudestaan kaiken ympärillään olevan ja kaikki ne tapahtumat, joita hänelle voi sattua, rakkauden ja järjen asuun."

Pyydän, ymmärtäkää tämä — tuo on täydelleen totta. Mitä ikänään hänelle tapahtuu, sen hän voi luoda uudestaan, ei sitä, mitä tapahtuu

muille. Jotkut teistä toivovat vapahduksen saavuttaneen ihmisen muovaavan t e i d ä n elämänne — toisin sanoen, te etsitte ihmeitä, keinoa tästä ristiriidasta pakenemiseen. Se ei ole ymmärtämisen tapaa. Vapahduksen saavuttanut ihminen talteen kootulla, jännityksessä pidetyllä suoritustaidollaan luo kaiken uudestaan järjen ja rakkauden asuun; ja tämänvuoksi on hän vapaa kaikista sattumuksista ja kokemuksesta, koska hän on jo koonnut talteen kaikkien kokemusten ytimen. Siten "vapahduksen saavuttanut ihminen on elämän taiteilija, joka voi luoda uudestaan kaiken ympärillään olevan" . . . oman, kaikkeen elämään kohdistuvan käsityksensä asuun.

"Sellainen ihminen, joka ei vielä ole vapahdusta saavuttanut, elää taikka ajattelee elävänsä omasta erillisestä keskuksestaan käsin. Kun hän on vapahduksen saavuttanut, huomaa hän tämän ainoastaan yhdeksi syttiöksi ja elää sen lävitse, ei siitä käsin."

Se merkitsee, tätä ennen hän oli piste, jonka kautta elämä voi itseänsä ilmaista; vapahduksen saavutettuaan hänestä tulee elämän kokonaisuus, hän ei ole enää piste.

"Jos asia on näin, niin tunteeko hän silloin elävänsä yhtäläisesti kaikkien samanlaisten syttiöiden lävitse yhtä hyvin?"

Sitten ei ole enää mitään syttiöitä; ei ole mitään rajoittavaa kehää.

"Vai onko hän tietoinen jostakin erityisestä yhdyssiteestä siihen syttiöön, jota hän tähän asti on pitänyt omana itsenään? Mahdollisesti tämä kysymys on väärin sovitettu, mutta vastaus olisi mielenkiintoinen."

Varmastikin, jos niin saan sanoa, tämä kysymys on väärin sovitettu, siinä mielessä, että se lähestyy tätä ajatusta objektiivisesti, kun sitävastoin tässä aidossa olemisessa ei ole mitään objektiivista taikka subjektiivista sieluntilaa. Siitä hetkestä, kun teillä on itsetietoisuus, on jokaisessa subjektiivinen ja objektiivinen. Ehdottoman onnen käsittäminen on tilaa, jossa ei ole mitään objektiivista tai subjektiivista tajuntaa. Se on aidon olemisen tilaa. Siitä hetkestä, jolloin tarraudutte yksilölliseen olemassaoloon, teillä täytyy olla syttiöpiste, jonka lävitse elämä voi itseänsä ilmaista, ja tästäpä nousee kysymys: tuoko yksilö käsittämiseen päästessään omana lisänään elämän kokonaisuuteen tuollaisen syttiöpisteen? Sellainen kärkkäys yksilöllisen olemassaolon keskeytymättömään jatkamiseen syntyy rajoituksestanne, ei elämän ymmärtämisestänne. Te katselette tätä pelkästään yksilöllisen olemassaolon näkökannalta; te toivotte yksilöllisyyden arven jatkuvan ja säilyvän täyttämyksessä. Minulle yksilöllisyys ei ole mikään päämäärä; se on itse toteutuksen keino. Senvuoksi ei olekaan kysymystä subjektista ja objektista taikka syttiöstä. Se on pikemminkin kysymystä Olemisen suunnattomasta käsittämisestä, Olemisen, jossa ei ole mitään erillisyttä, ei mitään yksilöllisyyttä eikä mitään vastavaikutusta. Nämä kysymykset voidaan esittää ja ymmärtää vain, jos ette tutki kysymystä ja vastausta rajoitetulla aja-

tuksella. (Pyydän, älkää kuvitelko, että tiedän täytyy käydä mystillisiksi tai okkultisiksi voidaksenne ymmärtää!) Niinpä käsitätte, ettette voi Totuutta lähestyä mitään polkua pitkin. Polut ovat rajoitetun ajatuksen luomaa elämän jaiottelua, ja senvuoksi ne ovat harhakuvitelmaa. Jos te otatte vastaan elämän kokonaisuuden, kaiken sen valon ja varjon, tuskat, taistelut, nautinnot, hurmiot, riemut ja murheet kaikki yhtenä ja kaiken tämän sulatatte sekä kokoatte talteen ja pidätte varastossa, saattaen kaikissa olosuhteissa oikean toiminnan taitonne täydelliseksi, silloin olette ymmärtävä tuon Aidon Olemisen tilan, joka on dynaaminen eikä staattinen, liikkeellä oleva eikä paikallaan pysyvä, ja joka ei ole yksilöä hävittävä eikä rakentava.

Kysymys: Kaikesta siitä, mitä olette vapahduksesta sanonut, näyttää seuraavan, että sen, missä määrin joku yksilö on lähestynyt tämän käsittämistä ja toteuttamista, voi mitata sillä, missä määrin hän voi omavireisesti ja niin sanoaksemme automaattisesti rakastaa ja ymmärtää muita. Tämä näyttää jokapäiväisessä käytännössä enemmän tai vähemmän edustavan sitä, mitä Te tarkoitatte rakkauden ja järjen luovalla tasapainolla. Eikö se, josta Te jossakin kohdassa puhutte "muodottomana luomisena", ole pelkästään tätä rakkautta ja järkeä talteen koottuna ja valmiina tarttumaan mihin vain, mikä saattaa niiden tielle osua — toisin sanoen, luovaa ominaisuutta sellaisena, kuin se on, ennenkuin sille tarjoutuu raaka-ainetta luomista varten?

KRISHNAMURTI: "Kaikesta siitä, mitä olette vapahduksesta sanonut, näyttää seuraavan, että sen, missä määrin joku yksilö on lähestynyt tämän käsittämistä ja toteuttamista, voi mitata sillä, missä määrin hän voi omavireisesti ja niin sanoaksemme automaattisesti rakastaa ja ymmärtää muita. Tämä näyttää jokapäiväisessä käytännössä enemmän tai vähemmän edustavan sitä, mitä Te tarkoitatte rakkauden ja järjen luovalla tasapainolla."

Varmastikin. Omavireisyys on aina peräisin aidosta elämästä, aidon elämän ollessa aitoa toimintaa, ponnistuksen, kokemuksen loppua. Tästä johtuen ihminen voi mitata (jos teidän mitata täytyy, mikä minun mielestäni on turhaa ja tyhjänpäiväistä) sekä arvostella omaa käytöstään sekä päästä selville siitä, onko se omavireistä, vai onko se vastavaikutuksesta syntynyttä. Mutta päästäkseen selville teon omavireisyydestä täytyy olla jo alkuun tuota järjen ja rakkauden täydellistä tasapainoa.

Te kysytte: "Eikö se, josta Te jossakin kohdassa puhutte "muodottomana luomisena", ole pelkästään tätä rakkautta ja järkeä talteen koottuna ja val-

miina tarttumaan mihin vain, mikä saattaa niiden tielle osua — toisin sanoen, luovaa ominaisuutta sellaisena, kuin se on, ennenkuin sille tarjoutuu raaka-ainetta luomista varten?"

Tietenkin, asia on niin. Se on aitoa elämää. Kun vastavaikutusta esiintyy, vaatii rakkaus kohdetta kiintymykselleen. Eikö asia ole niin? Kun rakkaus kestämisensä, onnentuntonsa, autuaallisuutensa puolesta on kohteesta riippuvainen, ei se ole rakkauden aitoa toimintaa. Rakkauden tasapaino ei vaadi kohdetta. Se on aina saatuvilla; ja kun tarjoutuu kohde, se lähtee liikkeelle oikeana tekona. Tämä korkein rakkaus on dynaaminen, luova, ilman kohteen välttämättömyyttä. Se on omaa kuolemattomuuttaan, se on elämää; ja elämä on luovaa ,silloinkin vaikka se ei välttämättä saa muodossa ilmaisuaan. Mutta siihen päästäkseen teidän täytyy ymmärtää muoto, ilmennys, ja käydä sen läpi.

Perjantaina, heinäk. 18 p.

Luonnollisestikin, kun ei ole riittävää harrastusta tai kärkästä halua selvän saamiseen, teidän puoleltanne, minun on perin vaikeata puhua joka aamu, keksiä jotakin uutta. Huomaattehan, että seikan täytyy sellainen olla. Minä en voi omasta mielestäni keksiä uusia ajatuksia, mutta minä voin jatkaa kuvaten yhä ja yhä uudelleen samaa asiaa uudelta näkökannalta. Mutta se on oleva aina samaa perustodellisuutta.

Jos toisaalta teidän taholtanne esiintyy todellista intoa päästä käsitämään ja kamppailemaan ajatusten kanssa, silloin on enemmän otettavaksi eikä vähemmän ja yhä vähemmän. Kohta kun joku keksii ajatuksia, ne käyvät teoreettisiksi, eikä niillä ole mitään tekemistä tavallisen jokapäiväisen elämän kanssa, enkä minä vähintäkään välitä teologisista ajatuksista, uusien käsitteiden keksimisestä taikka uusien todistelujen luomisesta. Siispä teidän täytyy tulla tänne yhtä valmistuneina ymmärtämään, kuin minä olen halukas antamaan. Tämä ei voi olla yksipuolista hommaa. Minä en voi teitä täyttää, ellette te kaipaa täyttämistä; ellette te ole nälkäisiä, ei ole hyötyä aterialle lähtemisestä. Mutta jos olette nälissänne, on kyllä oleva riittämiin nautittavaksi ravintoa pitämään teitä yllä päivän mittaan. Siispä pyydän, älkää jättäkö kaikkea minun asiakseni: älkää odottako täyttämistä. Mitä syvemmälle laskette halajointinne astian ymmärryksen kaivoon, sitä enemmän on teillä oleva vastaanottamisen kykyä. Tätä nykyä on minun tuntemukseni se, että ei ole riittävää intoa, elävää harrastusta. On vain pelkkää kermomista.

Jos teillä omasta puolestanne on halua käytännössä toteuttaa joku ajatus, josta minä puhun, silloin saatte itse havaita ne valtaiset mahdollisuu-

det, ne lisäseikat, ne puoliksi kätketyt merkitykset, jotka sellaiselle tajunnalle, sellaiselle mielelle, joka ei harkitse, suovat vain pintapuolisen ymmärryksen. Sentähden teidän täytyy saapua mieleltänne harkitsevina, kärkkäinä, innokkaina.

Kuten toissapäivänä sanoin, ei se, mistä minä puhun, ole lukemisen taikka kokouksissa käymisen, kirjojen lukemisen taikka luentojen kuulemisen tulosta. Ei se siis ole mitään päätelmää, johon olen päätynyt tutkittuani eri teorioita, eri todisteluita. Minulle se on omasta kokemuksestani syntynyttä; ja sen perusteella väitän, että se, mitä sanon, ei ole persoonallista, se on yleistä. Se on itse elämän yhteydessä; senvuoksi se soveltuu ihmisen olemassaolon jokaiseen hetkeen, ja senvuoksi se on käytännöllistä, mahdollista elää, mahdollista toteuttaa.

Määritelmällä on arvoa vain, kun se suo teille tilaisuuden katsahtaa sen lävitse johonkin takana olevaan. Niin on laita määritelmän; se ei ole itsessään päämäärä.

Niinpä tänä aamuna aion yrittää kuvata, määritellä sitä, mikä todellisesti on kuvaamatonta ja määrittelemätöntä; aion panna sanoiksi sitä, mikä on käsitettävissä vain, kun on täysin kestäväinen äly, joustava, käyttökelpoinen, kärkäs, kaikista persoonallisista päähänpistoista ja persoonallisista näkökannoista puhtaaksi karistettu. On ehdottoman välttämätöntä, että ei ole omaviisas, ettei ole mielipiteiden kahlehtima. Elämä on luomista, ettekä luomiseen voi soveltaa sanoja "Onni" taikka "Onnettomuus". Elämä on luomista, se on liikettä, ja siinä on ilmennystä ja ilmentymätöntä, ilmiötä ja ilmiöttömyyttä. Sentähden älkää lähestykö elämän ymmärtämistä sovittaen siihen joitakin laatusuhteita, erikoisia olosuhteita taikka ominaisuusmääräyksiä. Juuri senvuoksi olen sanonut, että äärimmäisen todellisuuden, elämän päämäärän, itse elämän ymmärtääksenne teidän täytyy lähestyä sitä mielenne vapaina kaikista näistä ominaisuusmääräyksistä, laaduista. Elämä on luomista, ja Luonto kätkee elämän — s. o. kaikki, mikä on ilmennystä, kätkee elämää itseensä. Kun tämä elämä Luonnossa kehittyy ja muuttuu yksilössä keskittyneeksi, silloin Luonto on täyttämyksensä saavuttanut. (Tämä ei ole teoriaa; voitte ajatella sen pohjaan asti ja saatte sen havaita). Luonnon koko kohtalo ja tehtävä on luoda sellainen yksilö, joka on itsetietoinen, joka tuntee vastakohtien kaksoiset, joka tuntee olevansa itsessään yksilö, tajuinen ja erillinen. Siten elämä Luonnossa tulee kehityksensä tietä itsetietoiseksi valveutuneessa, keskittyneessä yksilössä. Juuri erillinen olento — yksilö, joka on itsetietoinen, joka tuntee, että hän on muista eroava, jossa on "sinän" ja "minän" eroitus. Kun tuo itsetietoinen elämä yksilössä, rajoitusten orjuudessa pidettynä, "sinän" ja "minän", objektin ja subjektin eron tuntevana, on vapauttanut itsensä tuosta rajoituksesta, on se saavuttanut päämäärän, se on oman täyttämyksensä saavuttanut.

Senvuoksi itsetietoisuus on ponnistusta. Ellette ponnista, ellei ole tuota ponnistusta rajoitusta vastaan, ei enää ole tietoisuutta eikä yksilöllisyyttä. Yksilöllisyys on epätäydellisyyttä, se ei ole päämäärä. Kun yksilöllisyys on oman täyttämyksensä saavuttanut lakkaamattomalla ponnistuksella, hävittäen, repien alas erillisyyden muurin, se saavuttaa tuon ponnistuksettoman olemisen tunnon; silloin itsetietoisuus yksilössä käsittää sen aidon tiedon, jossa ei ole subjektia eikä objektia.

Minun kantani on se, että teidän täytyy ensin tietää, mitä kohden elämä on menossa — ja elämällä minä tarkoitan tätä yksilöllistä olemassaoloa, joka saavuttaa päämääränsä vapahduksessa. Se ihminen, joka tuntee erillisyyttä, on vain subjekti, joka on rajoitettua, eikä hänessä vielä ole objekti käsitettyä ja toteutettua. Hänen täytyy käsittää, mitä kohti elämä pyrkii, elämän tarkoitusperä; muutoin kokemuksella ei ole mitään merkitystä, omalaatuisuudella ei ole mitään merkitystä. Jos tuo yksilö, jossa on eristyksen tietoisuus, tietoisuus subjektista ja objektista, ei ymmärrä elämän tarkoitusperää, hänestä tulee vain kokemuksen ja luomisen orja. Minun kantani on siis tämä: ymmärtäkää ensin elämän tarkoitusperä, ymmärtäkää, mitä kohti te kilvoittelette, sitten käyttäkää jokaista kokemusta, jokaista mielenliikettä, jokaista ajatusta tuomaan teille väkevyyttä, repimään alas tämän eristyksen verhon.

Itsetietoiselle yksilölle on olemassa subjekti ja objekti, ja objektista tulee etäinen yksilö, jolta hän odottaa apua, jolle hän osoittaa palvontaansa, rakkauttaan, myötätuntoaan, jolle hän omistaa koko olentonsa. Eikö jokainen tee noin? Erilliselle yksilölle elämä käy subjektiksi ja objektiksi, mutta elämän päämääränä, elämän täyttämyksenä on kaiken kokonaisuuden oivaltaminen — objektittoman ja subjektittoman olemisen oivaltaminen — mikä on aitoa elämää. Niinpä objekti on todellisesti olemassa yksilön subjektiivisuudessa. Yksilössä on alku ja määränpää. Hänessä on kaiken kokemuksen, kaiken ajatuksen, kaiken tunteen kokonaisuus. Hänessä on kaikki mahdollisuus, ja hänen tehtävänään on käsittää tuo kokonaisuus subjektiivisessä; s. o. hänen omassa tajunnassaan.

Elämän tarkoitusperänä siis on ponnistusten sarjoissa — joka päivä, joka minuutti, joka sekunti — saavuttaa tuo aito oleminen, joka on ponnistuksettomuutta — joka on olla tuntematta erillisyyden tuntoa, yksilöllisen tajunnan tuntoa. Kun te käsitätte, että omassa itsessänne on koko kaikkeus — e l ä m ä n, eikä ilmennyksen kaikkeus — silloin te ulospäin menemällä välttämättä palaatte kaiken olemassaolon alkulähteelle, mikä on teissä itsessänne. Senvuoksi tämä aito oleminen, tämä aito elämä on kaikensisältävä; vaikka sen ulkopuolella on aika ja paikka, siinä itsessä ei ole aikaa ja paikkaa.

Niinpä aito oleminen, elämä, on ajan ja paikan yläpuolella, ja yläpuolella oleminen on häiriintymätöntä, seesteistä, vakaata, herkkää onnea. Kohta kun olette ajasta ja paikasta riippuvaisia, esiintyy rajoitusta ja on onnenpuutetta. Tämä aito oleminen, joka on persoonatonta, vaikka se ei ole ajatusta eikä tunnetta, vaikka se ei ole himoa, on se kuitenkin himon määränpää, ajatuksen päämäärä, tahdon määränpää. Se on välitöntä tajuntaa. Vaikkei välitön tajunta ole ajatusta eikä tunnetta, on se kuitenkin kummankin päämäärä ja määränpää. Tämä aito elämä on persoonatonta; mutta se teidän täytyy saavuttaa persoonallisella ponnistuksella, ajatuksen ja tunteen puhdistamisella. Aito oleminen ei ole löydettävissä objektiivisesti ulkopuolisessa, vaan ihmisen omassa itsessä; ja tosi itsenne löytäminen tietää laakkaamatonta ponnistusta.

Mutta kun te olette saavuttaneet aidon olemisen, aidon elämän — kun te olette löytäneet sen totuuden, jota ei voi lähestyä mitään polkua pitkin — silloin teille tulee ponnistuksen lakkaaminen; silloin te elätte puhtaan välittömän tajunnan varassa, joka on mahdollisuutena löydettävissä jokaisesta itsetietoisesta yksilöstä. Jatkuvalla voittamisella, ymmärtämällä sisäiset kaipauksensa, intohimonne, toivonne, epätoivonne, turhat tavoittelunne ja pyyteenne saada lohdutusta ja lohtua — asteittain repimällä nämä alas te saavutatte vapahdetun elämän, mikä on onnea, mikä on puhtaan välittömän tajunnan ja aidon teon asuinsija. Milloin tahansa tarjoutuu kohteita tälle välittömälle tajunnalle, se antaa aina oikean vastauksen. Kohta kun ymmärrätte elämän tarkoitusperän — miten objektiivinen tahansa se alkuun lieneekin, miten ulkopuolinen tahansa se aluksi onkin — niin olette kaiken aikaa oleva valppaana, valveilla, malttavaisena, niin että voitte käyttää hyväksenne jokaista kokemusta ja jokaista ajatusta keinona opastamaan itseänne t u o t a kohden. Täten teistä tulee oma vapahtajanne.

Sellaiselle ihmiselle ei ole mitään pelkoa olemassa. Hän on poistanut pelon perussyyn. Sellainen ihminen, joka sisäisessä kasvussaan ei nojaa ulkopuolisten olosuhteiden tukeen, on itsetietoisen erillisyytensä ja oman täyttämyksensä erottavan paikan herra. Se on vapahdusta, se on onnea — sitä eivät ole nuo väliasteet, jotka ovat vain sielun harhoja. Toivon teidän tekevän minulle kysymyksiä tästä, mutta se on kuvaamaton elävä todellisuus, jonka te itse vain voitte käsittää. Sitä en minä voi teille välittää. Siispä ei ole mitään hyötyä odottaa minun täyttävän tuon tyhjän tilan, tuon tyhjyyden. Mutta kohta kun te olette selvillä tuosta tyhjyydestä, te täytätte sitä; kohta kun te olette selvillä elämän ja oman erillisen olemassaolonne, itsetietoisen yksilöllisyytenne tarkoitusperästä, silloin te rakennatte siltaa kuilun yli ainaisella, lakkaamattomalla ponnistuksella. Onnellinen on juuri se ihminen, joka on voittanut kaiken ponnistuksen, koska lopun lopuksi kaikki hyve on omavireistä, ponnistuksettomuutta. Kun esiintyy pyrkimys-

tä hyvettä kohden, ei se vielä ole hyvettä. Kun esiintyy ponnistusta, ette vielä ole vapahdusta saavuttaneet. Silloin ei vielä esiinny tuota ymmärryksen, aidon olemisen, aidon onnen ja aidon välittömän tajunnan tilaa. Sen saavuttaminen vaatii tätä tiukkaa valppautta, alituista jatkuvaa ponnistusta, tarkistusta, valitsemista; ja kaikki tämä vaatii valveutuneen älykkyyden suurta energiaa. Sen ihmisen osalta, joka halajaa toteuttaa tämän vapahduksen tilan — onnen, aidon elämän ja aidon olemisen tilan — on välttämätöntä ainainen valppaus oivaltamaan hänen ympäristössään esiintyvien asioiden tosi arvo. Sellainen ihminen on saavuttamassa valaistuksen, sillä hän ei enää ole sellaisten seikkojen orja, joilla ei ole mitään arvoa.

Lauantaina heinäk. 19 p.

Minä tunnen metafyysillisten keskustelujen vaarana olevan sen, että ne vetävät meidät pois niistä todellisista ristiriidoista, jotka meitä kutakin kohtaavat jokapäiväisessä elämässä. Kohta kun puhun jostakin, joka on ainoastaan käsitettävissä, ei annettavissa, ei sanoilla toiselle välitettävissä, meillä on taipumus etääntyä tuohon keskustelujen, väittelyjen maailmaan, pois ainaisen tarkistuksen maailmasta. Totuus, joka minulle on Elämä, ei ole logiikan asia, eikä se ole ymmärrettävissä filosofisten keskustelujen taikka metafyysillisten väittelyiden avulla. Se on älyllisen ymmärtämisen yläpuolella, kuten se on pelkän tunteilunkin yläpuolella. Totuus ei ole uskottaviksi; se on omasta takaa käsitettäväksi. Niiden sanojen tarkoituksena, joita käytän, on ilmaista tietty merkitys — mutta saatan tässä yrityksessä epäonnistua. Jos voisi keksiä uuden kielen, olisi se suunnattomasti helpompaa. Kun en sitä voi, täytyy minun käyttää tavallista kieltä ja muokata merkitys sen mukaiseksi, jotta se vastaa omaa tarkoitusperääni. Sanojen, kuten älynkin, pitäisi käydä sillasta. Älyn tosi tarkoitusperänä on olla siltana toisaalta tämän katoavan maailman ja toisaalta todellisuuden maailman, totuuden maailman, elämän maailman, onnen maailman välillä. Ja sama on laita sanojenkin. Jos te pelkästään sotkeudutte sanoihin, ei niillä ole mitään merkitystä. Minä henkilökohtaisesti en lainkaan halua käydä metafyysillisiin keskusteluihin. Se ei ole minun tarkoituksenani, koska siinä eksyisimme sokkeloihin; sillä alalla saisimme lukemattomia teorioita ja taistelisimme toinen toistamme vastaan noista teorioista. Emme me kaipaa lisää teorioita, lisää filosofisia kiistoja, vaan selkeätä ymmärrystä käytöstavasta, mikä on elämäntapaa. Käytöksen täytyy kaiken aikaa oikaistua yksilön tarkoitusperän mukaiseksi.

Kysymys: Eilen Te puhuitte elämän tarkoitusperästä. Tällä ymmärrämme Teidän tarkoittavan yksilöllisen olemassaolon tarkoitusperää. Voitteko edelleen kehitellä sitä ajatusta, ettei aidolla elämällä voi olla mitään tarkoitusperää?

KRISHNAMURTI: Luonnollisestikaan ei elämällä, aidolla teolla, itse aidolla elämällä, kaiken elämän kokonaisuudella, yhteistuloksella, ole mitään tarkoitusperää. Se *on*. Tuo elämä ei ole mitään erityistä luonnonlaatua tai lajia; se on persoonatonta. Siispä Elämää ei voi ymmärtää minkään luonnonlaadun pohjalta, minkään polun tietä; se on kaiken Itse. Mutta tuon Itsen ja sen yksilöllisen ymmärtämisen välillä on yksilöllinen olemassaolo, tämä kärsimyksen jyrkänne. Tämän yksilöllisyyden, tämän vastavaikutuksesta rakentuvan egon, alasrepiminen sisältää yksilöllisen olemassaolon, pikku — "e":llä kirjoitettavan elämän tarkoitusperän. Toisaalta ei Elämässä — isolla "E":llä kirjoitettavassa Elämässä — aidossa Elämässä, joka on tarkoitusperätön, ole mitään erojakoa; siinä ei ole mitään jakoa ilmennyksen ja elämän välillä. Yksilössä, joka on itsetietoinen, esiintyy tarkoitusperä — nim. se, että hän käsittää täydelleen, ilman mitään laatumääräyksiä, ominaisuuksia, erikoissuhteita tämän kokonaisuuden, joka on itsestään oleva, omasyinen. Mutta tuossa itsestään olevassa, omasyisessä Elämässä ei ole mitään tarkoitusperää. Se yksilö, joka tuntee erillisyyttä, on kietoutunut pyrkimykseen (pyrkimys on epätäydellisyyttä), ja hänen osaltaan, tuon Elämän erityisenä lohkona, on olemassa tarkoitusperä. Niinpä ihmisen täytyy käsittää tämän Itsen totuus, mikä on aitoa Olemista, mikä on kaikissa oloissa, ja näin sen käsittämällä saattaa täyttämykseensä yksilön erillinen tajunta. Eristys on rajoitusta, murhetta, onnettomuutta, ponnistusta. Ja tässä onnettomuudessa, valitsemisessa, ponnistuksessa ja ainaisessa tarkistuksessa sekä sen kautta yksilöllisen olemassaolon täytyy kaiken aikaa oikaistua tuon Totuuden mukaan. Niinpä hänellä täytyy olla mielikuva, hänen on täytynyt saada pilkahdus tästä aidosta Elämästä, tästä aidosta Olemisesta, mikä on kaiken ponnistuksen loppusumma ja senvuoksi — ponnistuksettomuutta. Se on hyvän summa— sellaisen hyvän, missä ei ole mitään ponnistusta. Tämän käsittäessään, tämän ymmärtäessään hän on omavireisellä teolla repivä alas eristyksen muurin. Kun vallitsee täydellinen käsittäminen, eli yhteys tuon Elämän kanssa, silloin ei enää ole erillisen olemassaolon pyydettä — hän on kaikkea, hän on luomista, hän on täydellisyyttä — virheetön, koska yksilöllisyyden arpi on hävinnyt pois.

Tiedän, että useimmat teistä heti ajattelevat tämän merkitsevän täydellistä tuhoa, sillä — sanotte — kuinka sen voi saavuttaa ilman yksilöllisen olemassaolon hävitystä? Kohta kun katselette sitä tuolta näkökannalta, tulee yksilöllisestä olemassaolostanne tärkein asia; mutta Elämän näkökannalta yksilöllisyys on epätäydellisyyttä, se on vain kokonaisuuden lohko, ja juuri senvuoksi, että se tuntee olevansa vain osa, se kaiken aikaa tavoittelee omaa täyttämystänsä, pyrkii käsittämään itsensä kokonaisuudessa. Se ajatus, että totuus on yksilön kehitystä, täytyy syrjäyttää. Ette voi kehittää jotakin sellaista, joka on perin jo luonnostaan epätäydellistä — ja sitä yksi-

löllisyys on. Mutta te voitte repiä sen alas ainaisella tarkistuksella — toiminnassa olevan käytöksen oikaisulla. Juuri senvuoksi on erittäin tärkeätä, mitä te olette nyt ja minkätähden teidän tulisi sysätä syrjään kaikki filosofiset ja metafyysilliset teoriat. Tärkeätä on teidän elämäntapanne, käytöstapanne, käytöksenne, toimintanne, valintanne eikä se, onko Itseä olemassa vai eikö se, mikä on olemassa, ole Itse — onko se, mikä edistyy, "minä" vai onko se "ei-minä". Kuka lopuksi piittaa näistä teorioista? Todellisesti merkitsevää on se, että teillä on murhetta. Kun ihminen on murheen pauloissa, hän kaipaa päästä vapaaksi, hän halajaa rakentaa sisimpäänsä levollisuuden ja rauhan; hän tarvitsee mielen, joka on joustava ja hehkuva, ja sen voi kehittää vain jatkuvalla valitsemisella. Valitseminen on jatkuvaa totuuden löytöä. Täytyy olla tuota kärkästä valppautta jatkuvaan tarkistukseen — milloinkaan hetkeksikään peräänantamatonta. Tämä ei ole minulta mitään teoriaa; sillä minä olen sen itse tehnyt. Minä esitän teille joko vastaanottaaksenne sen tai hyljätäksenne. Viisas ihminen, se ihminen, jolla on murhe (ja viisaalla ihmisellä *on* murhe, koska hän kaiken aikaa kilvoittelee selvyyden saadakseen) tutkii, erittelee, arvostellen etsii esiin perusperiaatteen; ja tuota arvostelua viljelemällä, persoonattomalla tutkistelulla hän tulee tietoiseksi koko todellisuudesta.

Kysymys: Nykyjään puhutte paljon aidosta elämästä, aidosta olemisesta. Sellainen käsite näyttää lähentelevän metafyysillistä. Voitteko saattaa tuon käsitteen sellaiseen muotoon, joka on lähemmässä suhteessa jokapäiväisessä kokemuksessa kysymykseen tulevaan käytökseen.

KRISHNAMURTI: Kyllä vain. Ottakaapa esimerkki — käyn siitä puhumaan huomenna. Lohdunpyyde, juuri sitä minä sanon vastavaikutukseksi. Se ei ole aitoa olemista, aitoa elämää. Lohtu, mukavuus, tuo mukanaan pelkoa, lohtu siittää pelkoa. Ruumiin, tunteen ja ajatuksen mukavuus; lohtu, joka vaatii ylellisyyttä, ruumillisesti; tunteen lohtu, joka saattaa teidät onnentuntonne puolesta toisesta riippuvaiseksi, joka saa teidät pelkäämään yksinäisyyttä; sellainen lohdunpyyde on aina vastavaikutusta, ei olemisen aitoa ulospäin pulppuamista. Aito teko, aito elämä, aito oleminen, totuus, ei ole onnensa, täydellisyytensä, hurmionsa puolesta niistä vastavaikutuksista riippuvaista, joita sen ulkopuolella olevat seikat nostattavat. Katsahtakaa omaan sydämeenne ja sieluunne, niin saatte huomata, kuinka tunne-elämässänne olette kasvamisenne puolesta jostakusta riippuvaisia — minkä täytyykin alussa niin olla — lohtunne puolesta muista ihmisistä riippuvaisia. Taas tässäkin te olette rajoittuneita yhteen henkilöön kohdistuvaan rakkauteenne — ette kaikkiin kohdistuvaan. Senvuoksi tällainen rakkaus, vaikka siinä piilee aidon teon mahdollisuus, on yhä kietou-

tunut murheen, tuskan, nautinnon vastavaikutuksien pauloihin. Myöhemmin yhteen kohdistuvan rakkauden tietä te kehitätte yhä useampaan kohdistuvaa rakkautta ja siten te revitte alas vastavaikutuksen muuria, Saavuttaaksenne tämän aidon Elämän, aidon Olemisen (keksimme sitä ilmaisemaan huomenna uusia sanoja) teidän täytyy rakastaa jotakuta; täytyy olla tuota väkevää kiintymyksen, rakkauden kaipuuta. Mutta viisas ihminen ei tyydy yksistään siihen. Viisas ihminen, kilvoitellessaan saavuttaakseen rakkauden aitouden, turmeltumattomuuden — rakkauden, joka on omaa iäisyyttään — kasvaa kaiken aikaa siitä kärsimyksestä, jota tuo ahdas rakkaus siittää. Tämähän on varmasti sitä, mitä jokaiselle elämässä tapahtuu? Siispä kunnes saavutatte tuon tilan, missä rakkaus ei vaadi mitään kohdetta, ette ennen ole löytänyt aitoa rakkautta, joka on vastavaikutuksetta. Kaiken kaikkiaan, te rakastatte yhtä henkilöä ja sitten te teette moninkertaiseksi tuon "minä olen", joka on olemassa moneudessa, kunnes sisällätte moneuden. Se on rakkautta siinä, mitä minä sanon "aidoksi teoksi".

Kysymys: Olette aina kovin kehoittanut meitä kokemuksella koettelemaan kaiken totuuden. Mutta kuinka voimme tuntea mitään aidosta Olemisesta, ennenkuin olemme sen saavuttaneet? Se tuntuu vain toiselta "Jumalan" nimeltä — joltakin hyvin etäiseltä.

KRISHNAMURTI: Olette täysin oikeassa, kun ette hyväksy mitään, josta ei oma kokemuksenne ole antanut teille varmuutta. Jos sen tekisitte, olisi se vain toisen asettamista auktoriteetiksi, toisen saavutuksen hyväksymistä. Kuinka voimme tuntea mitään aidosta Olemisesta, ennenkuin olemme sen saavuttaneet? Voitte tuntea aidon Olemisen rakkauden rajoituksen, persoonallisen rakkauden kautta, koska rakkaus on omaa iäisyyttään. Väkevällä kilvoittelulla te pääsette selville siitä, että iäisyyden siemen piilee tässä rakkaudessa, missä on rajoitusta, murhetta, tuskaa, nautintoa, hurmiota.

Kysymys: Peruskirjasenne "Mestarin jalkojen juuressa" täytyy aiheuttaa hämminkiä monille, jotka kieltävät okkultisen ja mystillisen, koska siinä sanoitte: "Nämä eivät ole minun sanojani, vaan minun Mestarini sanoja." Kuinka meidän on tämä ymmärrettävä?

KRISHNAMURTI: Tahdon selittää. Totuuden etsinnässä teillä on olemuksenne taustalla käsittämys, että etsitte jotakin perusluontoista, kestävää, todellista, joka ei ole kenestäkään henkilöstä riippuvaista, olkoon hän kehittynyt kuinka pitkälle tahansa. Siispä etsitte kaiken aikaa salaista, vaiettua todellisuutta, ja te panette tuon todellisuuden joidenkin tyyppien omaksi — ylen kehittyneiden tyyppien. Mutta kohta kun lähenette tuota tyyppiä

ja olette oikaisseet itsenne sen mukaiseksi, ei todellisuus enää ole tuossa tyypissä, ja niin te menette eteenpäin. Tässä ei ole kysymys mistään kiitollisuudesta; totuudella ei ole mitään tekemistä kiitollisuuden kanssa. Totuus on kaikkien henkilöiden yläpuolella, kaikkien yksilöllisten kehitysasteiden yläpuolella. Kaiken aikaa te etsitte tätä ja panette sen sellaisten henkilöiden omaksi, joita satutte tapaamaan. Mutta vähitellen te jätätte syrjään nämä kuvitellut tyypit, kunnes lopuksi päädytte päämääräänne. Koska minä olen löytänyt todellisuuden, sanon jokaiselle, joka tahtoo kuulla: Älä pane totuuden kokonaisuutta yksilöllisten tyyppien omaksi. Etsi äärimmäistä, joka ei ole mihinkään henkilöön, mihinkään lahkoon, millekään polulle kuuluvaa. Kun te pidätte kiinni siitä harhakuvitelmasta, että elämän, totuuden ymmärtämisen täytyy löytyä jonkun yksilön, jonkin tyypin kautta, olette haluttomia sallimaan itsenne kulkevan eteenpäin. Ymmärtääksenne teidän täytyy olla tyhjä kuin erämaa — tyhjä kuin laakso. Kaikki nämä tyyppejä koskevat kysymykset heräävät, kun yhä esiintyy tarrautumista ulkopuolisen persoonallisen avun harhakuvitelmaan. Minun tarkoitusperänäni on osoittaa, osoittaa niille, joilla on halua nähdä, että totuus on heidän omassa sisimmässään. Se onni, jota he etsivät, piilee heidän omissa rajoituksissaan, heidän omassa ahtaassa rakkaudessaan ja ajatuksessaan; tuon rakkauden kehittämisessä sellaiseksi, että se tulee kaikensisältäväksi, on aidon Elämän käsittämys.

Kysymys: Tahdotteko olla ystävällinen ja selittää vähän enemmälti sanojanne: Ainoa keino päästä selville siitä, onko jälleensyntyminen todellisuutta, on sen eläminen.

KRISHNAMURTI: Jälleensyntymisteoria on olemassa senvuoksi, että yksilöllinen ”sinä” ei voi heti hallita kaikkia elämän olosuhteita. Senvuoksi te jatkatte tätä yksilöllistä olemassaoloa Ajassa, kunnes ”minä”-llisyys kuluu pois, kunnes Itse on käsitetty. Mutta jos te kaiken aikaa elätte nykyisessä tuota totuuden ymmärrystä, silloin jälleensyntyminen on tarpeetonta. Eikö asia ole näin? Jos se on pelkkää teoriaa, ei siitä ole paljonkaan hyötyä onnellenne välittömässä nykyisyydessä. Käsittääksenne tuon teorian tosiasiana, teidän täytyy sitä elää, ei lykätä tuonnemmaksi. Jos sitä elätte, silloin jälleensyntymisen teoriasta tulee todellisuus; ja tämänvuoksi teoria haihtuu, se käy tarpeettomaksi.

Kysymys: Te puhutte luovasta ajatuksesta. Arveletteko, että rakkauden ja väkevyyden ajatuksilla, joita lähetämme murheellisiksi ja masentuneiksi tietämillemme henkilöille, ei ole mitään hyötyä? Olen usein koettanut sitä tehdä, ja toisinaan se henkilö, johon olen ajatukseni suunnannut,

on sen tuntenut ja jälkeenpäin niin minulle kertonut. Mutta he ovat myös kertoneet minulle, ettei kohennus kestänyt kauan; ja se saa minut epäilemään tämänlaatuisen ajatusvoiman arvoa.

KRISHNAMURTI: Luovassa ajatuksessa ei ole kysymys ajatusten lähettämisestä jollekulle, joka kärsii taikka ei kärsi. Siinä on kysymys itse ajattelusta. Kuinka voitte auttaa toista, jos itse olette epävarma omista pyyteistänne, omista saavutuksistanne, omista riemuistanne? Jos olette varma, väkevä, jos teillä on tarkoitusperä, silloin te automaattisesti autatte jokaista ympärillänne. Jos teillä on kaunis kukka, kaikki mehiläiset tulevat sen ääreen, koska siinä on hunajaa. Mutte te pidätte kaiken aikaa lukua siitä, ketä aiotte auttaa, eikä teitä liikuta se, että teillä olisi tämä puhtaan "hunajan" ominaisuus. Eipä niin, ettei teidän tulisi auttaa, mutta huoli tämän ominaisuuden saamisesta ei ole itsekästä huolta. Omavireinen teko on aina kaunis, ja senvuoksi sillä on auttamisen kyky. (Minua ei miellytä käyttää tuota sanaa "apu".) Jokin kaunis on itsessään ihanuutta; ette voi sille antaa "palveluksen" tai "avun" laatumääräyksiä. Niinpä jos jollakulla on sisimmässään järjestys vallitsemassa, silloin hän on saavuttanut sen hyvyyden ominaisuuden, joka on ponnistuksettomuutta, ja senvuoksi häntä ei huoleta se, ketä hän auttaa taikka on auttamatta. Mutta juuri siitä te pidätte lukua. Teitä huolettaa ja teidät takerruttaa se ajatus, ketä te autatte ja ketä ette auta.

Kysymys: Kun kasvatamme lapsia ilman mitään uskontoa, eikö tästä ole sitä vaaraa, että heistä tulee materialisteja ja etteivät he etsi henkistä elämää?

KRISHNAMURTI: Mitä syytä on niin kovin halveksia materialisteja? Heillä on, kuten kaikilla muillakin, murhetta, ristiriitoja. Antamalla nimiä "henkinen" ja "aineellinen" ette pääse pulmaa ratkaisemaan. Nimilippujen laittelemisella ette pääse totuutta löytämään. Mitään vaaraa ei ole, jos vanhemmilla on todella ymmärrystä. Jos teillä on kaiken aikaa huulillanne sana Jumala, luulette sen olevan henkisyyttä; mutta jos ihmisellä on todellista myötätuntoa, jos hän rakastaa ihmisiä, jos hän ajattelussaan on persoonaton, ei häntä pidetä henkisenä! Siispä ennen kaikkea pääskää selville siitä, mitä henkisyys on; mikä on henkisyyden ominaisuutta ja mikä materialistin ominaisuutta. En tiedä, haluatteko minun määrittelevän, mitä pidän henkisyytenä. Henkisyys ei ole älyllisiä suurtekoja. Henkisyys ei ole toisten tasojen ilmiöiden tutkimista. Henkisyys ei ole monien "minä olemisien" palvomisen nurkkakuntahenkeä eikä henkisten arvojaoittelujen nurkkakuntaisuutta. Tosi henkisyys on minun näkökannaltani sitä, että sulkee piiriinsä kaiken ilman jaoitteluja. Se on toteutettavissa, se on saavutet-

tavissa, eikä se ole todellakaan vaikea asia. Toinen tie on paljon monimutkeisempi ja vaikeampi — ja ehkäpä juuri senvuoksi te valitsette sen toisen. Henkisyys on asioiden tosi arvon valpasta oivaltamista — ja kaikkien muidenkin käyttämieni lauselmien. Ymmärtäkää ensin se, ja silloin häviää "materialismin" ja "henkisyyden" ero. Sitten ette enää erottaudu erillenne ylempinä olentoina — "materialistia" kehittyneempinä. Kun olette ymmärtäneet elämän naurun ja kyyneleet(ja sekä materialistilla että henkisyyden ihmisellä on tämä nauru ja nämä kyyneleet sisässään pidätettynä, kätkettynä) — kun sen olette ymmärtäneet, ette jaoittele elämää.

Kysymys: Ymmärrän, ettei ole muuta keinoa sivistyksessämme vallitsevasta julmasta ja kehnosta asiaintilasta vapautumiseen kuin yksilöllinen vapauden, aidon rakkauden saavuttaminen. Tämä näyttää olevan ylen pitkä tie, ja se saattaa näyttää melko itsekkäältä, jos kohdistamme katseemme sellaisiin suuronnettomuuksiin kuin sotaan, prostitutioon, äärimmäiseen köyhyyteen y. m. s. Mutta minä arvelen sen olevan varmimpana keinona ihmisten auttamiseen. Olenko oikeassa?

KRISHNAMURTI: Olette vastannut omaan kysymykseenne. Minkätähden sotaa on? Sentähden, että yksilössä on rakkauden vastakohtaa — vihaa, ahneutta, kateutta, rikkauksien himoa. Jos te yksilönä lakkaatte olemasta ahne, omistamishaluinen, luotannetyöntävä (ja juuri näitä teidän pitäisi ajatella, eikä metafyysillisiä asioita), silloin sota lakkaa. Jos te yksilönä ette anna näille valtaa, silloin te poistatte murhetta ettekä sitä lisää.

Miksi on prostitutiota olemassa? Sentähden, että jokaisessa on intohimoa. Samaten äärimmäistä köyhyyttä, koska esiintyy omistamisenhalua. Vuosisatoja ovat sota, prostitutio, köyhyys saaneet mataa matkassamme yksilöiden syystä. Juuri yksilöt ovat tämän inhoittavan koneiston luoneet. Jokainen heistä on siihen osansa tuonut, ettekä voi sitä yhdessä hetkessä hävittää. Mutta teidän ei tarvitse tuoda siihen omaa lisäänne; muuttumalla mieleltänne levollisiksi; hallitsemalla intohimojanne, vapautumalla omistamisenhalusta voitte auttaa jouduttamaan tämän pahuuden päättymistä.

Kysymys: Onko meidän ymmärrettävä asia siten, että Teidän työnne on jäänyt ihmisten sydämeen ja sieluun niin kätköön, että rajoitetulla näkökyvyllämme emme voi nähdä sen tuloksia maailmassa; ja että ymmärryksen ja rakkauden ylevimmässä kehityssaavutuksessaan täytyy sivistyksessämme lopulta kantaa hedelmänsä? Onko totta, että meistä jokainen, jos hän elää todellisesti, on auttava tämän tuloksen aikaansaamista, vaikkapa hän ei näkisikään sen vaikutusta heti?

KRISHNAMURTI: Taas te olette huolissanne tekojenne näkyvistä tuloksesta. Te tahdotte nähdä saavutuksenne — ette tyydy olemiseen. Oleminen on tekojen loppusumma, senvuoksi se on vapaa kaikista tuloksista. "Onko meidän ymmärrettävä asia siten, että Teidän työnne on jäänyt ihmisten sydämeen ja sieluun niin kätköön, että rajoitetulla näkökyvyllämme emme voi nähdä sen tuloksia maailmassa?" Mitä maailma on? Te itse miljoonia kertoja suurennettuna — erilaisissa muodoissa, erilaisissa ilmennyksissä! Sitä "maailma" on. Tulos ilmennyksessä on löydettävissä vasta, jos itse olette muuttuneet. Älkää olko tuskissanne tuloksesta, tekojenne hedelmistä. Automaattisesti te saatte aikaan vaikutuksen, mutta älkää huoliko vaikutuksesta. Jos siitä huolitte, silloin olette tuon huolenne pauloissa — te olette teon tulosten orjuudessa. Saadaksenne maailmassa muutoksen aikaan, teidän täytyy käsittää, että te olette yhtenä siihen osuutenne tuovana syynä, että itse olette osaksi vastuussa muiden murheesta, riistämisestä, julmuudesa ja tuskasta. Omalta osaltanne siihen lisäämättä oleminen ei ole tekonne hedelmän etsimistä, vaan sen huomaamista, että itse olette kaikesta tästä vapaa. Varmastikin ainoa keino, jolla jotakin elämässä voitte tehdä — on herättää yksilöissä yhä enemmän halua tehdä itsestään vapaita; tarjota heille tätä vapautta, jotta he sen ottaisivat tai olisivat ottamatta, miten heitä haluttaa.

Kysymys: Miten voi vapautua paheesta, jonka arvelemme olevan esteenä itsemme ja päämäärän välillä? Tahdostamme huolimatta saatamme langeta siihen uudelleen. Sanokaamme esimerkiksi juominen, taikka jokin muu huono tapa.

KRISHNAMURTI: Mitään epäonnistumista ei ole. Epäonnistuminen on pelkästään sitä, että puuttuu voimaa teon suorittamiseen. Voimaa kehitätte vähitellen; ja jos todellinen halunne on suorittaa teko, silloin täytäntöönpanon voima alati kasvaa. Älkää siis panko painoa paheeseen, mikä on vain hyveen kaukaisempaa muotoa. (Miksi hymyilette, eikö asia ole näin? Lopuksi pahe on vain hyveen nurjapuoli.) Jos panette painon päinvastaiseen, ei enää ole kysymystä taistelemisesta pahetta vastaan, koska halunne on nyt kohdistettuna oikeaan suuntaan. Ponsisuunnan kääntäminen todellisesti ponnistusta vaatii, ei taistelu pahetta vastaan taikka hyveen kaipailu. Toisin sanoen, kaikki riippuu siitä, mikä on harrastuksenanne. Etsikää selvyys siitä, mikä on harrastuksenanne — mitä teidän pyyteenne tavoittelevat — ja pian paheenne muuttuu. (Ei ole mitään sellaista kuin "pahe"; se on hirvittävä sana.) Nyt minulta kysytään: "Mitä tarkoitatte sanomalla: ei ole mitään sellaista kuin pahe, jos juon?" Sellaista kuin pahe

ei ole, sillä teidän pyyteenne tavoittelevat, etsivät onnea. Te yritätte sen toteuttamista tätä erikoista tietä, koska ette tunne, mitä tosi onni on. Jos luulette voivanne saavuttaa sen juomalla, silloin juomisesta tulee himonne päämäärä; mutta jos havaitsette, että sen voi saavuttaa vain juomisen heittämällä, silloin tämä uusi päämäärä tulee pyyteeksenne. Siispä olkaa hyvä ja etsikää selvyys siitä, mitä tarkoitusperää kohti salaiset pyyteenne pyrkivät. Älkää tarrautuko paheisiin ja hyveisiin; älkää antako sanojen tehdä itsestänne raajarikkoja. Ymmärryksen sulotuoksu piilee himossa, itse himossa; ja te voitte joko tukahduttaa tuon himon, tehdä siitä ahtaan, taikka te voitte tehdä siitä kaikensisältävän, vapaan, rajoittamattoman. Siispä teidän on saatava selvyys siitä, mille te elämässä panette painoa. Viisas ihminen on sellainen, joka tietää, miten ponsi on pantava ydinasiaan.

TOIVOMME VOIVAMME JATKAA KRISHNAMURTIN KESÄKOKOUKSELLE PITÄMIEN PUHEIDEN JULKAISEMISTA TÄHDEN SYYSKUUN NUMEROSSA.

KOKEMUS.

E. A. WODEHOUSE.

Kokemus, siinä mielessä kuin Krishnamurti tätä sanaa käyttää, on aina aktiivista eli luovaa. Se on positiivisen yksilöllisyyden sekaantumista johonkin tapahtumaan. Jotta jokin tapahtuma muuttuisi "kokemukseksi", täytyy ihmisestä itsestä lähteä jotakin ulospäin, tarttua tapahtumaan, niin sanoaksemme, ja pakottaa sille oman yksilöllisen laatunsa leima. Juuri yksistään tämän aktiivisen aineksen tautta kokemus saa kasvua edistävän arvon. Merkitsevää ei ole se, mitä ihmiselle tapahtuu, vaan mitä hän siitä tekee.

Jokaisen ihmisen dynaaminen vastaaminen tapahtumiin eräällä tavalla asteittain muuttuu hänen edistyessään itsekäsittämyksessä. Varhaisemmilla asteilla se on enimmäkseen yksinkertaista vastavaikutusta; myöhemmin se muuttuu aidoksi teoksi. Näiden kahden äärimmäisyyden välillä on erilaisia teon ja vastavaikutuksen sekoituksia, joita määrää hänen kehityskohtansa itsekäsittämyksessä, ja jokainen seuraava aste merkitsee aidon teon lisääntyvää ylivoimaa. Kun hän lopuksi saavuttaa vapahduksen, lakkaa vastavaikutus kokonaan; ja siitä kohdasta eteenpäin ei ole, tarkkaan sanoen, mitään ulkonaisia tapahtumia. Tapahtumista tulee sen jälkeen pelkästään subjektiivisia. Jokainen niistä muuttuu tapahtuessaan sisäisen aktiivisen virikkeen pohjalta ilmaistavaksi, virikkeen, joka lähtee ihmisestä itsestä. Jokaisesta tapahtumasta tulee positiivisen itsemääräävän elämän "toimi". Tämä on "kokemusta" sen tosimmassa ja puhtaimmassa merkityksessä.

Siirtyminen vastavaikutuksesta tekoon voidaan täten saada sen eräältä puolelta selville siitä vähenevästä määrästä, mihin asti jollakin ulkonaisella tapahtumalla on omaa objektiivista ominaisuuttaan. Yksinkertaisen vastavaikutuksen vallitessa määrää tapahtuman objektiivinen luonne kokonaan vastavaikutuksen luonteen. Niinpä, jos se on vastenmielinen tapahtuma, on automaattinen vastaus oleva surua taikka katkeruutta; jos se on miellyttävä, tyydytystä taikka iloa. Mutta kun sisäinen luonto on kehittänyt omaa positiivisuuttaan kylliksi — kun on tapahtunut, Krishnamurtin sanonnalla sen lausuaksemme, eräässä määrin "elämän kirvoittamista" — silloin jokainen tuollainen vaistomainen vastavaikutus saa huomata joutuneensa ihmisessä itsessä olevan positiivisen ominaisuuden ehkäisemiseksi. Tapahtumalla lakkaa silloin olemasta pelkästään se luonne, mikä sillä omasta takaa on, ja se muokkautuu toiseksi sen luonteen vaikutuksesta, minkä sitä kokeva elämä sille antaa. Toisin sanoen, objektiivinen laatu muuttuu joksikin, jota voidaan sanoa "elämänarvoksi". Niin pian kuin näin alkaa käydä, kaikki sellaiset ulkonaiset laadunmäärittelyt kuin "hyvä" tai "paha", "onnenmyötäinen" tai "onneton" alkavat menettää merkitystään, ja kokonaan toisen-

lainen arvojärjestys syntyy. Juuri sellaista objektiivisen arvon korvaamista "elämänarvolla" Krishnamurti tarkoittaa esim. sanoessaan: "Toivottakaa sydämenne kyllyydestä murhe tervetulleeksi; sillä murhe suo ymmärryksen sulotuoksun ja se on myötätunnon luoja." Tämä merkitsee sitä, että valveutuneen elämän kannalta murhe menettää oman alkuperäisen luonteensa ja saa aivan uuden ominaisuuden, jonka määrää sen arvo elämää edistävänä vaikuttajana. Kun on päästy valveutumisen loppuasteeseen vapahduksen saavuttamisessa, tämä arvojen vaihto tulee täydelliseksi. Ei millään sattumalla tai tapahtumalla sen jälkeen ole omaa todellista luonnettaan. Kaikkia kohtaan on vapahduksen saavuttanut ihminen näiden objektiiviseen laatuun nähden välinpitämätön. Kaikki hän näkee sen luonteen pohjalta, minkä hän itse näille antaa. Jokainen on merkitsevä tai merkityksetön, hyvä tai paha, hyödyllinen tai hyödytön sen mukaan, mikä osuus sillä on tuotavana hänen omalle vapahdetulle elämälleen. Voimme ottaa yksinkertaisen esimerkin: suurta rahalahjaa voi tavallinen ihminen pitää erinomaisen hyvän onnen yllätyksenä; vapahduksen saavuttaneelle ihmiselle se hyvinkin saattaa olla taakaksi. Ja samoin on laita maineen, kansansuosion, menestyksen ja minkä muun tahansa, jolla objektiivisten mittapuiden mukaan ratkaisten on suurta laatuarvoa. Kokemus, lyhyesti sanoen, muuttuu asteittain, ulkonaisiin ominaisuuksiinsa nähden yhä enemmän negatiiviseksi, ja sisäinen elämä käy lisääntyvästi positiiviseksi; ja tämä positiivisuuden kasvaminen tietää sitä, että kehitystä vapahdusta kohden osoittaa "tapahtumien" asteittainen kääntyminen "teoksi". Kun lopulta on saavutettu ehdoton vapaus, ei ole (kuten jo on sanottu) lainkaan mitään ulkonaisia tapahtumia. Kaikki ovat saaneet tulkintansa sisäisinä virikkeinä, s.o., niiden todellisuus on sulautunut niitä kokevan elämän todellisuuteen.

Jos tämä selitys tuntuu ensi kuulemalta vähän sokkeloiselta, tarvitsee meidän ottaa vain arkipäiväinen vertauskohta, jollaisen saa esim. auton ajamisesta. "Vapahdusta" tässä vastaa täydellinen ajotaito, joka voi menestyksellisesti ottaa vastaan kaikki mahdolliset sattumat. Sellaiselle ajajalle, jolla on tuollainen taito, on niiden sattumien objektiivinen luonne, jotka häntä maantiellä kohtaavat, yhdentekevää. "Tapahtumana" saattaa olla vastakkaisesta suunnasta tuleva ajoneuvo, se voi olla kävelyllä oleva ihmisolento, se saattaa olla tien poikki taapertava kananpoika. Jokaisessa tapauksessa on "teko", joka hänen on tehtävä, täsmälleen sama — nim. pieni väistös taikka muutos vaunun liikkeessä, jolla voi yhteentörmäyksen välttää, kuitenkin samalla sellainen, joka jättää sen eteenpäin syöksyn heikentämättä. Tämä on vain toinen tapa sen ilmaisemiseen, että näitä kolmea mainittua esinettä koskevassa tapauksessa "ajoneuvo"-ominaisuus, "ihmis"-ominaisuus ja "kananpoika"-ominaisuus on menettänyt pätevyytensä — siitä huolimatta, miten merkityksellisiä ne muissa yhteyksissä ovatkin. Liikkeen

sisästä katsoen — s.o. älykkäästi liikkeessä mukana ollen — kaikki koetaan pelkästään tuon liikkeen aktiivisena oikaisemisena siihen määrään tai sillä tavoin, mikä on välttämätöntä kunkin esineen kanssa sivuuttamishetkellä tekemisessä ollessa. Samaten vapahduksen saavuttaneen elämän kannalta, kun sitä ajatellaan jokapäiväisten tapahtumien halki "liikkuvana", lakkaavat noiden tapahtumien eri ominaisuudet olemasta merkitseviä, ja ne kaikki esiintyvät kokemukselle itse elämänliikkeen muutoksina. Mikä tuntuu "tapahtumalta", niin kauan kuin olemme vastavaikutuksen asteella, muuttuu, kohta kun tuon asteen sivuutamme, pelkästään sisäisen elämän muutokseksi. Elämänvirikkeiden sarja, joista virikkeistä kukin on sopeutettu sen esiinherättäjänä olleeseen tilaisuuteen, muodostaa vapauden elämän "tapahtumat". Kokemus on tällä asteella tullut puhtaasti subjektiiviseksi. Siitä ei jää jäljelle mitään muuta kuin aktiivinen aines. Vapahdetun elämän eri kohtia eivät muodosta ulkonaiset tapahtumat, vaan sisästä tulevat elämänliikahdukset.

Saattaaksemme tämän vielä selvemmäksi palauttakaamme mieleemme, mitä vapahdettu elämä on ulospäin suuntautuvassa toiminnassa ilmenneenä. Ajatustasolla se osoittautuu aidoksi ajatteluksi ("aito" metafyysillisessä mielessä), tunnetasolla aidoksi tunteeksi; ja aidolle ajattelulle ja aidolle tunteelle Krishnamurti antaa vastaavasti nimet Järki ja Rakkaus. Aitous kummassakin tapauksessa sisältyy vastavaikutuksesta vapaana olemiseen. Aito ajatus on positiivista, oma-alkuista elämää, joka kumpuaa omasta keskuksestaan ja purkautuu esiin älyn kautta. Aito tunne on positiivista, oma-alkuista elämää, joka kumpuaa omasta keskuksestaan ja purkautuu esiin tunneilmausten kautta. Ja vapahduksen elämän koko taitona on tämän aitouden säilyttäminen — s.o. kyky käsitellä kaikkia kokemuksia positiivisesti, ilman että paremmin Järki kuin Rakkauskaan joutuu työnnetyksi takaisin omaan itseensä ja siten vastavaikutuksen tahraamaksi. Tämän taidon harjoitusaineksena on se, mitä ulkonaiselta näkökannalta sanomme "tapahtumiksi"; ja taidon menestyksellinen soveltaminen johonkin määrättyyn tapahtumaan on elämän kykyä kääntää tämä tapahtuma, riippumatta siitä, mikä sen luonne objektiivisesti on, aidon ajatuksen ja aidon tunteen virikkeen tilaisuudeksi. Kun kukin tapahtuma tulee vastaan, on vapahduksen saavuttanut elämä ikäänkuin tarraava siihen ja tulkitseva sen oman elävän Todellisuutensa pohjalta. Se on näkevä Totuuden silmällä; se on tunteva sen Rakkauden sydämellä. Toisin sanoen, tapahtuma tulkitaan heti Järjen ja Rakkauden sisäiseksi teoksi. Ja näin nähtäessä jokapäiväisen elämän "tapahtumat itse elämänliikkeen sisästä käsin ne esiintyvät tajunnalle pelkkänä Järjen ja Rakkauden virikkeiden sarjana. Kustakin niistä tulee pelkkä positiivisena lähtevän toiminnan sovellutus siihen tilaisuuteen, joka kulloinkin saattaa sattua esille nousemaan — aivan kuten autonajaja itse koki esi-

neet tiellä pelkkinä oman positiivisen ja eteenpäin vievän liikkeensä muutoksina.

Sellainen on vapahduksen elämän taito — tuon elämän ydinpuhtauden säilyttämistä (s.o. sen aidon teon vastavaikutuksesta erottavan ominaisuuden säilyttämistä) kaikenlaisten mahdollisten sattumain halki. Ja juuri tästä saamme muutamia viitteitä siihen, mikä eräältä puolelta luo tosi vapauden onnen. Tuo onni ei ole levon eikä toimettomuuden onnea. Se on riemukkaan toimimisen onnea, virtuoosin hurmiota, vaikeuksien sellaisenaan voittamisen täydellistä nautintoa. Se on taitavan kriketinpelaajan iloa hyvän heiton näkemisestä, matemaatikon iloa kohdatessaan vaikean laskutehtävän, alppikiipijän iloa nähdessään kiivettäväksi mahdottomalta näyttävän huipun. Sellaiselle elämälle tapahtumat muuttuvat yksinkertaisesti sen oman loistavan taidon ilmentymistilaisuuksiksi. Vaikeuksia tervehditään niiden itsensä vuoksi; mitä vaikeampi tehtävä, sitä suurempi ilo. Aito ajattelu ja aito tunne joutuvat itsekäsittämyksen ja itsetoteutuksen autuuteen suorastaan niiden "tapahtumien" uppiniskaisuudesta, jotka koettavat viskata ne takaisin itseensä. Mitä rakkaudelle epäotollisempi ihminen, sitä suurempi nautinto siinä voitossa, että voi häntä rakastaa; mitä enemmän jokin asia tai henkilö uhmaa totuutta ja ajatuksen tasapainoa, sitä kirkkaampi ilo ottaa se tai hänet sen kaikensisältävän viisauden pohjalta, joka näkee kaiken Ainoan Elämän näkökannalta.

Tähän täytyy kaiken "kokemuksen" lopuksi päätyä. Se on luovana toimintana otetun elämän huippu — toisin sanoen, elämän sellaisena, jollaisena Krishnamurti sitä johdonmukaisesti katselee. Aivan kuten jokainen asia ja luontokappale ilmennyksen maailmassa päätyy (Krishnamurtin opetuksen mukaan) oman tosi luontonsa käsittämiseen ja toteuttamiseen ja siten vapahdukseen, kun sen koko sieluksi tulee sen oman olemuksen sisäinen luova aate, niin ihmisessäkin — jossa tällainen käsittämys ja toteutus, kun se tapahtuu, on itsetietoista — elämä täten vapahdettuna muuttuu omaan lukuunsa luovaksi pakottamalla oman luovan aatteensa kaikkeen kokemaansa. Tästä lähtien jokainen "tapahtuma" muuttuu sisäiseksi taiteelliseksi teoksi; se kantaa sitä käsittelevän elämän luovan alkuperäisyyden leimaa; ja siitä, mitä sanotaan "ulkonaisiksi tapahtumiksi", tulee läpikotaisin tämän luovan taiteellisuuden raaka-ainetta. Jokainen kosketus täten katseltuna muuttuu taiteelliseksi mahdollisuudeksi; jokaiseen sattumaan voidaan jättää tietoisen luomisen leima. Vapahduksen saavuttanut ihminen istuu, niin sanoaksemme, maalaustelineensä ääressä ja "aihe" "aiheen" jälkeen tarjoutuu hänelle, niistä jokaiseen hän tuhlaa sisästä tulevaa innoitustaan. Hän vain omasta keskuksestaan suorittaa samaa, mitä Absoluutti Elämä omasta Keskuksestaan suoritti, kun Se saattoi olemaan Ilmennyksen rajattoman moninaisuuden. Kun Absoluutti täydellistyttää oman taiteelli-

sen pyrkimyksensä yksilöllisen omalaatuisuuden luomisessa, tapahtuu se siinä tarkoituksessa, että siten rakennetun omalaatuisuuden keskuksesta Se voisi virrata edelleen siihen muuhun luomiseen, mikä on Luomakunnan yläpuolella. Vapahduksen saanut ihminen on viimeisessä asemassaan pelkkä Absoluutti, jolla on nyt vapaus luoda kaikki uudestaan sen uuden keskuksen verrattomalla lahjalla, mistä Se voi aloittaa oman Iäisen Taiteilijatoimintansa.

Tämä näyttää olevan pohjamerkityksenä Krishnamurtin meille antamassa kehoituksessa "elämään luovasti". Mitä hän haluaisi meidän tekevän, on sitä, että me alkaisimme, aivanpa nyt, käsitellä taiteellisesti niitä tapahtumia, jotka muodostavat meidän kokemuksemme virran. Tehkää niistä kustakin, sellaisena kuin se tarjoutuu, oman itsenne ilmaus pakottamalla siihen oman olemuksenne syvyyksissä syntynyt luova aate. Muuttakaa niistä jokainen kauniiksi sillä kauneuden taialla, mikä on sisimmässänne. Älkää antako minkään mennä ohitsenne saamatta tätä muutosta; sillä muutoin te olette yksinkertaisesti vain vastanneet sen vaikutukseen. Ja jottei mikään siten menisi ohitsenne, olkaa aina valmiina. Olkaa valmiina hetkestä hetkeen, mitä ikänään sattuukin tiellenne. Pysykää tasapainossa toiminnan varalle, sisimmässänne talteen koottuna aito ajatuksenne ja aito tunteenne, niin että jo sinä hetkenä, kun jokin asia tai luontokappale taikka "tapahtuma" ilmaantuu huomiopiiriinne, voitte tarrata siihen epäröimättä ja järjellä ja rakkaudella "uudestaanluoda" sen. Eläkää tässä keskittyneen ja odottavan Nykyhetken kohdassa, ja kun tapahtumat virtaavat ohitsenne, henkevöikää niistä jokainen heti omalla elämällänne sekä antakaa sen mennä menojaan teidän itse jäädessänne seuraavan varalta tasapainoon ja valppaaksi.

Sitä Krishnamurtin mukaan on vapahdettu elämä toiminnassa. Se on ainaista valppautta ja ainaista hetkessä luomista. Se on taiteellista luomista, jossa tapahtuu ainaista oikaisemista. Sen menetelmä on empiirinen, kokemusperäinen, mutta sitä ohjaa kaikessa sen oman sisäisen valon suorittamat nopeat ja joustavat soveltamiset. Se, mikä ihmistä alemmassa Luonnossa työskentelee vaistona, toimii vapahduksen saavuttaneessa ihmisessä välittömänä tajuntana. Juuri tämä välitön tajunta, intuitio, joka toimii ohjaavana prinsiippinä (tai, jos sen niin tahdomme ilmaista, taitona) antaa hänelle kyvyn jokaisen uuden olosuhteen ilmaantuessa heti leimahtaa luomaan oikean luomisen varmuudella. Tältä näkökannalta välitön tajunta on vain aitoa ajatusta ja aitoa tunnetta itsetiedottomasti toimivana. Se on vapahdettua elämää, joka pulpahtaa pakotuksetta omavireiseen taiteilijatyöhön.

Ja niinpä, jos tämä lie "kokemuksen" merkityksen loppuaste, se kehoittaa meitä (niin Krishnamurti sanoisi) kehittämään juuri nytkin jotakin tai-

teilijan *bravuraa* tekemisessämme sen kanssa. Juuri nytkin kohdatkaamme tapahtumat osoittaen jonkinlaista luomisen mestaruutta. Toivottakaamme vaikeudet tervetulleiksi hiukan sillä luottavaisella alttiudella, jolla voitokas taito ne aina tervetulleiksi lausuu. Älkäämme pelätkö tapahtumien uppiniskaisuutta enempää kuin kuvanveistäjäkään pelkää marmorinsa uppiniskaisuutta, taikka virtuoosi musiikin vaikeita juoksutuksia. Ennen kaikkea koettakaamme tehdä *jotakin,* vaikka kuinkakin epätäydellistä, jokaisesta kosketuksesta, mikä kohdallemme tulee. Ja jos muistamme, että kysymyksessäolevan "jonkin" täytyy aina olla johdettavissa aidon ajattelun ja aidon tunteen pohjalta — jokaisen sellaisen kosketuksen järjen ja rakkauden valossa korkeampina esiintyviksi arvoiksi muuttamisen pohjalta — silloin olemalla alati valppaina kaiken mahdollisesti sattuvan varalta ja pyrkimällä siihen luovasti tarttumaan, niin pian kuin se ilmaantuu, olemme tekevä kenties kaikkein hyödyllisimmän, mikä edistää kulkuamme vapahdusta kohti. Sillä jos vapahdus lie yhdeltä puoleltaan vain voitokkaan tekotaidon vapauttamista kokemuksen luovaan käsittelemiseen, silloin asioiden luovan käsittelemisen aloittaminen miten vaatimattomassa muodossa tahansa on vapahduksen elämän alullepanoa.

TÄHDEN KUSTANNUSYHTYMÄN (The Star Publishing Trust)

ASIAMIEHET:

AUSTRALIA:	Mr. John Mackay, Myola, 2 David Street, Mosman, N.S.W.
BRASILIJA:	Sr. A. de Souza, Rua Santa Aleksandrina 221, Rio de Janeiro
CUBA:	Dr. Damaso Pasalodos, Consulado 18, Altos, Apartado 2474 Havanna
ENGLANTI, WALES ja IRLANTI:	Mrs. Gertrude Roberts, 6, Tavistock Square, London, W.C. 1
HOLLANTI:	Mr. M. Ch. Bowman, Alkmaarsche Straat 1, Scheveningen
ITÄVALTA:	Dr. Richard Weiss, Schelleingasse 9, VII—6, Vien IV.
NORJA:	Dr. Lilly Heber, Mrs. Olga Knudsen, Box 34, Blommenholm,
RUMANIA:	Mrs. Stefaina Rusu, Piata Lahovary N:o 1, Bukarest II.
PUOLA:	Mrs. H. Boloz Antoniewicz, Moniuszki 4/7, Warsaw
RUOTSI:	Miss Noomi Hagge, Villagatan 17, Stockholm
SAKSA:	Mr. James Vigeveno, Viktoriastr. 7, Berlin-Neubabelsberg
SUOMI:	Neiti Helmi Jalovaara, Vuorik. 5. B, Helsinki
TANSKA:	Mr. Marius Andersen, Aaboulevard 22, Kööpenhamina N.
UNKARI:	Mrs. Ella von Hild, 9 Ferem Korut 5—2 II, Budapest.
SKOTLANTI:	Mrs. Jean Bindley, 12, Albert Terrace, Edinburgh
UUSI SEELANTI:	Miss E. Hunt, 171 Idris Road, Papanui, Christchurch
YHDYSVALLAT:	Mr. E. Osborne, Room 1526, 100 E. 42nd St., New York City

Ensi numerossa julkaistaan asiamiesluettelo täydellisempänä.

Helsinki 1930, Oy. Gutenberg

KANSAINVÄLINEN

TÄHTILEHTI

SYYSKUU

1930

KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI

JULKAISEE ALKUPERÄISIÄ SELOSTUKSIA KRISHNAMURTIN LUENNOISTA JA PUHEISTA

ESITTÄÄ KRISHNAMURTIN ELÄMÄNKATSOMUSTA JA SEN VALOSSA TUTKII NYKYAIKAISEN AJATTELUN SUUNTIA

SELOSTAA KRISHNAMURTIN TOIMINTAA

KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI on suomalainen painos monessa maassa samanaikaisesti ilmestyvästä aikakauslehdestä. Sen englantilainen painos ilmestyy Hollannissa, Ommenin Eerdessä ja ovat sen toimittajina Lady Emily Lytuens sekä D. Rajagopal, M. A., L. L. B. (Cantab), jotka muodostavat kansainvälisen toimituskunnan. Kustantaja: The Star Publishing Trust.

Lehden toimittajat eivät ole vastuussa mistään mielipiteistä, joita esitetään kirjoittajan nimellä varustetuissa kirjoituksissa.

Edelleen, Krishnamurti haluaa painostaa, ettei häntä voida pitää vastuussa kirjoituksista, jotka sisältävät hänen puheitaan tai kirjoituksiaan, elleivät ne ole varustetut hänen nimikirjoituksellaan. Selostettaessa hänen puheitaan pyritään esittämään hänen ajatuksensa mahdollisimman täsmällisesti.

KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI ilmestyy v. 1930 10—12-numeroisena laajana aikakauslehtenä. Se voidaan tilata postitoimistoista, asiamiehiltä ja lehden toimitukselta os.: Vuorikatu 5. B. Helsinki, Tilaushinta Smk. 50:— 1/1 vsk., sekä Smk. 30:— 1/2 vsk. Amerikassa Doll. 2:— 1/1 vsk. Asiamiespalkkio on vähintään 5 vuosikerrasta 20 %.

KANSAINVÄLISEN TÄHTILEHDEN vastaava toimittaja Suomessa on Helmi Jalovaara, osoite Vuorikatu 5. B. Helsinki.

Kustantaja TÄHDEN KUSTANNUSTOIMISTO.

KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI N:o 9. SYYSKUU 1930.

Ommenin tähtikokous 1930

KRISHNAMURTIN PUHEIDEN SELOSTUKSIA.

Keskiviikko, heinäkuun 30 p.

Ystävät: Olen iloinen, että me kaikki olemme jälleen koolla, mutta hyvin murheellinen, ettei sää tänä vuonna ole ollut suotuisa. Toivon, että viikon vieriessä saamme suotuisamman ilman. Tänä iltana ei tule olemaan leiritulta. Huomaan jonkinlaisen pettymyksen kasvoillanne, mutta on hyvä, ettei mistään muodosteta säännöllistä tapaa. Teillä pitää olla muutoksia, myöskin leirikokouksien suhteen.

Ensi vuoden jälkeen ei tule olemaan mitään leirikokousta täällä kahteen vuoteen, kenties kolmeenkin. Ensi vuoden leirikokouksen jälkeen minä menen Indiaan ja jään sinne koko vuodeksi. Sitten menen Amerikkaan ja olen siellä koko seuraavan vuoden, sekä tulen tänne takaisin 1933. On hyvä leirikokoustenkin suhteen vaihtelu.

» » »

Useat ihmiset, jotka ovat tyytymättömiä nykyiseen asemaansa, sekä tunne-elämässään että ajatuksissaan, tulevat tänne säännöllisesti joka vuosi, toivoen tässä kokouksessa pääsevänsä johonkin määrättyyn päätökseen, sellaiseen, joka voisi olla ohjaavana periaatteena heidän jokapäiväisessä elämässään. Te tulette hakemaan jotakin, joka kestää, niin että kokiessanne kärsimystä, murhetta ja tuskaa teissä pysyisi elävä totuus, joka toimisi oppaana, ylevänä virikkeenä. Kun te itse omalla ponnistuksellanne olette löytäneet sellaisen totuuden, tämä toimiva periaate tulee jatkuvaksi, pysyväksi. Sitten te olette tulleet ottamaan selvää arvostelun kautta, kestääkö se, mitä minä sanon, ajan myrskyt, epäilyksen pyörteet. Jos luotte katseenne taaksepäin ensimmäiseen vuoteen, muistanette, että te läpi kävitte monien harhojen, monien haaveellisten ajatusten asteettaisen hävityksen jatkuvasti kysellen asioista, joille te annoitte suuren merkityksen. Seuraavana vuonna samat haaveelliset käsitykset olivat jälleen rakentuneet teidän mieliinne ja te jälleen kävitte kyselyjen ja epäilyksen tien kautta, kunnes vähi-

tellen, joka vuoden mittaan, vapautitte itsenne yhä enemmän sokeasta nojautumisesta arvovaltaan. Tänä vuonna minä toivon teidän, jos niin tahdotte, käsittelevän sitä, mitä minä sanon, vakavuudella, koska on ajanhukka vuosi vuoden jälkeen kokea sama asia uudelleen. Ensimmäisenä vuotena, kuten sanoin, te tulitte mitä kummallisempine ajatuksinenne henkisyydestä, tajunnan jaoituksista(joko minä puhun tai joku toinen) ja kaikkine lapsellisine aatteluinenne, joihin uppoudutaan, kun kohdataan jotakin vakavaa, mistä toivottaisiin välttyvän.

Alussa oli monia kaikkialla maailmassa, jotka liittyivät järjestöön siinä harhakuvittelussa, että perustamalla seuran he yksilöinä olisivat pystyvämpiä suurempaan ymmärtämiseen kuin toiset. Kun viime vuonna tuo järjestö (Tähden Järjestö) lakkautettiin, tämä harhaluulo tuli hävitetyksi.

Siispä joka vuosi, vähä vähältä, te olette irroittuneet ennen luomistanne totuudenkäsityksistä ja siitä, miten totuutta on lähestyttävä. Vähä vähältä teidän arvostelunne asioista, sitä toivon, on muuttunut. Siihen saakka te rakentelitte itsellenne lohdullisia teorioita ymmärtääksenne totuutta, lohdullisia teorioita, jotka olivat pelon synnyttämiä; te olitte rakennelleet arvovaltaisuuksien sarjoja, olitte antaneet uskollisuutenne yksilöiden arvovallalle ja heidän kauttaan te pyritte saavuttamaan oikeaa ymmärrystä, oikeaa elämää, oikeaa elämäntapaa. Nyt näiden neljän vuoden aikana nämä lohdulliset turvapaikat on teidän oma hellittämättömyytenne vähitellen hävittänyt. Tarkoitan, että te tulitte tänne päättäen päästä selvyyteen omalta kohdaltanne; te kyselitte kaikkea. Mutta useimmat teistä olivat harrastuneet seikkoihin, joilla ei ollut mitään arvoa. Te kyselitte minulta sellaista kuin, ketkä olivat apostoleita, ketkä eivät, kuka puhui minun kauttani ja milloin. Tuota kaikkea katsellessanne nyt, te huomaatte, kuinka todella naurettavia kaikki nuo seikat olivat ja kuinka mitättömiä. Koska sydämessänne oli pelko, te yrittogether upottautua harhoihin. Siispä harha kävi teille merkityksellisimmäksi seikaksi — eikä pelko, josta harha oli versonut. Te kyselitte harhanne luomuksista, ettekä kaiken harhan aiheuttajasta. Te kuulustelitte, oliko se, mitä te olitte luoneet harhastanne, totta. Teitä ei kiinnostanut pelon, kaiken harhan alkulähteen, ymmärtäminen. Teidän opittavananne todellisuudessa on pelon ymmärtäminen.

Niinpä nyt noiden neljän vuoden jälkeen, vuosien, joihin sisältyy kyselyjä, epäilystä, tiedustelua, huomioimista, järkeilyllä kaiken sen säpäleiksi rikkomista, mitä teille oli ennen esitetty, te alatte hitaasti erottaa oikean väärästä, harhan todellisuudesta. Tämän harhanhävityksen kautta on jokaisen kuljettava, ja onnellinen on se ihminen, joka käy sitä tietä ja saapuu toiselle puolelle. Luonnollisestikin nyt on teidän joukossanne monia, jotka vielä ovat tuolla harhanhävittämisen asteella, eivät usko mihinkään. Se on hyvä, sillä ainoastaan uskomattomuuden kuolemantuskan tietä te saavutte uskon varmuuteen, — uskon oikeaan olemukseen, eikä uskoon henkilöihin,

yksilöihin, arvovaltaan, vaan uskoon, joka nojaa varmuuteenne, omaan ymmärtämiseenne, ja joka on syntynyt omasta kokemuksestanne. Kuten sanoin, täällä on useita, joilla vieläkin on tämä epäilys sydämessään ja joillakin se on sangen suuressa määrin, samalla kuin toisissa epäilyksen mahti on ymmärtämisen tietä vähenemässä. Ensi alussa tämä epäilys joudutti teitä jättämään ne ahtaat uskonnot, joiden parissa olitte syntyneet. Mutta lohdun toivossa te höllititte ponnistuksianne, loitte katteen epäilyksellenne, kunnes jälleen vajositte toiseen häkkiin, toiseen seuraan, hyväksyen toiset uskomukset, toiset opinkappaleet. Nämäkin on sitten otettu teiltä pois, ja nyt te pelkäätte kietoutumista vielä toiseen häkkiin, sekaantumista vielä toiseen opinkappaleiden ja mielipiteiden verkkoon. Niinpä jokaisen sydämessä on epäilyksen pysyväisyys, ja tämä on elinehtoista tutkimukselle.

Epäilys, vilpitön arvostelevaisuus on tähdellistä, voidaksenne vähitellen seulovasti tutkia, niin että te voitte löytää omalta kohdaltanne, mikä on pysyvää. Sellainen arvostelevaisuus on elävää. On taas monia, jotka tätä epäilyksen tietä alkavat epäillä kaikkea, vieläpä itseäänkin. Mutta usko sisältää olemuksessaan varmuuden teidän omasta kokemuksestanne, omasta voimastanne ja omasta kyvystänne — se on oikeaa uskoa, jossa epäilyksellä ei ole sijaa. Te saatte epäillä, elänkö minä sitä, mitä minä puhun; te saatatte arvostella sydämenne tyydytykseksi, toteutanko minä, mitä saarnaan. Jos te käytätte arvostelua pelkästään tuomitsemiseen, ettekä keksimiseen, silloin arvostelun merkitys on kadonnut. On ehdottomasti suotavaa, että arvostelette minua sillä tavalla, mutta teidän arvostelunne ollakseen jostakin merkityksestä, täytyy nojautua kosketukseen minun kanssani. Te ainoastaan näette minut puhujalavalta, te näette ainoastaan pinnallisen, ja niinpä teidän arvostelunne on luonnollisestikin pinnallista. Minä väitän, että elän, mitä saarnaan, mutta minä en voi todistaa sitä teille. Jos te eläisitte minun kanssani alituisesti, kenties minä voisin: mutta minun asiani ei ole todistaa toiselle jotakin, mitä minä tiedän tekeväni. Mutta teidän pitäisi arvostella sitä, mistä minä puhun, ja katsoa, onko siinä mitään yhteyttä elämään, tavalliseen elämään, ja eikö se ole pelkästään metafyysillinen teoria. Teidän pitäisi arvostella ja eritellä oppia, jota minä esitän, ja silloin te löydätte omalta kohdaltanne, mikä on pysyvää, mikä on ydinseikkaa, ja mitä teidän pitäisi tehostaa elämässä. Siispä älkää tuhlatko tarmoanne merkityksettömään, vaan tallettakaa se pyrkiäksenne sen omistamiseen, millä on pysyvä arvo.

Seuraavien kymmenen päivän aikana on minun tarkoituksenani esittää teille sitä, millä on pysyvä arvo; ja minä pyytäisin teitä, jos te olette kiinnostuneita siitä, mitä minä sanon, kohdistamaan siihen kaiken tarmonne, kaiken voimanne.

Sen totuuden käsittäminen, — mistä minä puhun — ei tapahdu tulemalla johonkin paikkaan tai keskukseen. Te kuvittelette, että tulemalla

johonkin paikkaan, keskukseen, te saavutte totuuden käsittämiseen ja niin te korostatte paikan merkitystä ettekä toteuttamista. Minä en ole vähintäkään kiinnostunut mistään paikasta, tai yhdistysten, lahkojen, järjestöjen, taikkapa ihmisryhmien muodostamisesta sellaisista ihmisistä, jotka ovat erikoisesti kiinnostuneita siitä, mitä minä sanon. Jos he ovat harrastavia, on se heidän asiansa. He elävät sitä, ja juuri eläminen on merkityksellinen eikä paikka. Keskuspaikkaan kiinnittämänne merkityksellisyys perustuu väärään aatteeseen. Keskuksilla ei ole mitään merkitystä. Ei ole väliä, missä te olette, mutta sillä on elävä merkitys, mitä te teette ympäristöistänne ja kuinka te muutatte niitä. Siispä, pyydän, irroittukaa kaikista keskuksien merkitystä tehostavista ajatuksista. Jos järkeilette huolellisesti ja persoonattomasti, näette, etteivät keskukset voi omistaa totuutta. Juuri tämän vuoksi tulee tapahtumaan suuri muutos tämän paikan suhteen, josta seikasta saatte tietää myöhemmin.

Eikä tätä totuuden käsittämistä suoriteta myöskään tottelemalla jotakin arvovaltaa. Olen puhunut tästä vuosi vuoden jälkeen ja vieläkin vaistosta kysytään, "Mitä se — ja — se sanoo? "Totelkaamme, seuratkaamme". Te nojaatte niiden arvovaltaan, jotka kuvailevat toisten tasojen ilmiöitä, mutta täten te ette tule löytämään tai käsittämään totuutta. Okkultismi on vain toisen tason ilmiöiden tutkimusta. Sellainen toisen arvovaltaan katseleminen on pelon tulos, ja se on seuraus epäluottamuksesta omaan järkeilevään kykyynsä. Kukkasen suhteen suorittamillani tutkimuksilla ei ole mitään arvoa, ellen pysty iloitsemaan kukasta sinänsä. Merkityksellistä on se, että pystytte iloitsemaan kukan kauneudesta, eikä se, että pystytte repimään kukkasen hitusiksi. Juuri jokapäiväisiä kokemuksia pitäisi repostella palasiksi ja tästä jaoittelusta johtaa jokaisen kokemuksen täydellinen ymmärtäminen. Juuri tämän vuoksi minä korostan, ettei teidän pidä hyväksyä minkäänlaista arvovaltaa. Mutta teidän on kuunneltava persoonattomasti järkeillen, mitä kuka tahansa teille esittää, ja huomata tämän persoonattoman tutkistelun tietä, mikä on siinä arvokasta, sekä jättää sillensä muu.

Minä olen neljän viime vuoden ajan opettanut, että totuuden käsittämistä ei aikaansaada henkisillä jaoituksilla eikä himoiten henkisiä jaoituksia. Tämä on vain toinen harha, joka on pelosta syntynyt sekä halusta saada toiselta, ylemmältään, tunnustus.

Te olette saapuneet tänne kaikista maailman osista, koska te ajattelette minulla olevan jotakin teille tarjottavaksi, että minä saatan osoittaa teille elämän tien, että minä saatan osoittaa teille tuon täydellisyyden toteuttamistavan, joka on yksilöllisen kokemuksen summa. Tämä odotus mielessänne te tulette tänne joka vuosi, mutta tuo teidän kaipuunne totuuden löytämiseen hämmentyy monen moniin merkityksettömiin seikkoihin. Tämänpä vuoksi teidän on ensin irroitettava kaikista harhakuvitteluista, jotka

olette luoneet ympärillenne. Kunhan ensin olette irroittaneet itsenne, vapauttaneet itsenne entisyydestä, sitten vasta arvostelun aktiivinen aines alkaa työskennellä, mikä on tosi ytimen löytämistä siitä, mitä minä puhun — se on todellisuudesta.

Jotkin niistä kysymyksistä, jotka aion esittää teille tutkisteltavaksenne tulevan viikon aikana, ovat: yksilöllisyys ei ole päätekohta sinänsä; että yksilöllinen olemassaolo ei ole lopputarkoitus, vaan että yksilöllisen olemassaolon on täytettävä itsensä kokonaisuuden käsittämisessä, koko elämän ykseyden käsittämisessä; että yksilöllisen olemassaolon himo, josta seuraa jälleensyntyminen ja kaikkien sen vaikeuksien moninaisuus, on vain tuon toteuttamisen lykkäystä; että yksilöllisellä olemassaololla on määrätty tarkoitus, vaikka elämällä kokonaisuudessaan ei ole mitään päämäärää. Me tulemme keskustelemaan näistä seikoista näiden päivien kuluessa joka päivä. Mutta toivon teidän kyselevän minulta näistä seikoista eikä sellaisista kuin onko mestareita olemassa, tai kuka on oppilas, kuka ei, tai ovatko seremoniat tarpeellisia tai eivätkö ole.

Te yksilönä olette murheessa, ja keino tämän murheen voittamiseksi on yksilön perusharrastus — eikä suinkaan, kuka on voittanut, kuka tulee voittamaan, mutta kuinka *te* voitte voittaa. Tämä voitto voidaan saavuttaa ainoastaan alituisella, hellittämättömällä ponnistuksella yksilön puolelta, mutta tätä varten ei tarvita mitään yli-inhimillistä apua. Omalla huomioimisellanne, alituisilla yrityksillänne vapautua lohdutuksen pyyteistä versoneista harhoista, omalla tarmollanne ja ponnistuksenne hellittämättömyydellä te voitte käsittää tämän ehtoihin sitomattoman onnellisuuden. Siispä näistä kahdesta seikasta teidän on huolehdittava: Mikä on yksilöllisen olemassaolon tarkoitus? ja miten ihminen saapuu täyttymiseensä?

Sitä varten teidän pitäisi säilyttää tarmonne, voimanne, ja kohdistaa kaikki päättäväisyytenne olemisenne tapaan, mikä on teidän käytöstänne toisia kohtaan. Itsetietoinen käytös ilmenee vapautuneisuudessa. Vapautuneisuus on saavutettu jatkuvalla valppaudella, ja valppaus johtaa tuohon kaiken ponnistuksen summaan, joka on aitoa intuitiota, jossa ei ole enää yksilöllisen olemassaolon pyydettä.

Siispä minä ehdottaisin, että te tämän viikon aikana kääntäisitte arvostelun valon itseenne ja kysyisitte itseltänne, elättekö tuota todellisuutta päivän joka hetki, ja että säilyttäisitte tarmonne tähän tarkoitukseen; ja silloin te ette tahdo tuhlata sitä hyödyttömään puheluun. Tämänlaatuisissa kokouksissa on aina ilo tavata vanhoja ystäviä ja puhella heidän kanssaan, mutta te voitte suoriutua tästä kaikesta ensimmäisenä päivänä. Minä ehdottaisin teille, että muun jäljellä olevan ajan käyttäisitte tarmoanne omien toimintojenne arvostelemiseen, ja siis muuttaisitte toimintojanne. Sitä varten te tarvitsette erillisyyttä. Tavallisesti haetaan yksinäisyyttä selkkauk-

sien pelosta, mutta yksinäisyys ei auta teitä välttämään niitä. Tämän viikon aikana älkää hukatko itseänne turhaan, hyödyttömään puheluun, keskusteluihin, vaan hillitkää itseänne, hallitkaa itseänne ymmärtämisellä, niin että jatkuvalla ponnistuksella tämän viikon aikana voitte rakentaa itsellenne selvän ymmärtämisen yksilöllisen olemassaolon tarkoituksesta ja keinosta tuohon käsittämiseen pääsemiseksi.

Kun te yksilöinä olette koonneet itseenne tätä ponnistuksen tarmoa, joka on ahkeraa huolenpitoa elämäntavoistanne, käytöksestänne, mikä on vain toimintaa elämässä, ja kun te olette täydellistäneet tuon käytöksen, te olette vapaat *olemaan*, ja *oleminen* on onnellisuutta. Käytöksen tietä ainoastaan te pääsette aitoon toimintaan, aitoon olemiseen, joka on yksilöllisen olemassaolon summa.

Torstai, heinäkuun 31 p.

Koska ihmisten enemmistöllä on kiteytynyt ajattelutapa ja he muuttavat jokaisen heille esitetyn uuden ajatuksen tuoksi ajattelutavakseen, niin on luonnollisestikin sangen vaikeata minulle selittää jotakin uutta vanhoilla sanoilla. Kuitenkin on minun käytettävä tavallisia sanoja. Minä en voi keksiä uutta kieltä, mutta minä voin antaa uuden tulkinnan käyttämilleni sanoille. Jos te käytätte sanoja siltana, niin että ymmärtäminen syntyy, silloin sanoilla on sangen määritelty arvo; mutta jos te sallitte itsenne sotkeutua sanoihin, silloin sanoilla ei ole mitään arvoa.

Minun kannaltani ei totuuteen päästä logiikalla, vaan ymmärtämisellä. Totuus ei ole loogillinen, seuraten tapahtumasarjoja tai loogillista ajattelua. Totuuteen päästään sen järjen tietä, joka on kokemuksen ydin. Totuus ei ole älyllistä järkiperäisyyttä. Te saatatte järkiperäistyttää elämän, mutta jatkuvalla kokeilulla, jatkuvalla tietoisuudella, te voitte päästä totuuden todellisesta merkityksestä perille. Te ette voi älyllistyttää kaikkea, eikä teidän pidä mennä toiseen äärimmäisyyteen ja tulla hentomielisiksi. Eikä teidän pidä myöskään älyllistyttää rakkautta. Kun te älyllistätte rakkauden, esiintyy samalla "sinun" ja "minun" jaoitus rakkaudessa, jota vastoin jos te rakastatte sydämestänne, ei ole mitään erottelua. Mieli juuri luo erottelua, eristymistä, jaoituksia. Elämä ei ole älyllistämisen tai järkeilemisen tapahtumusta. Elämän tosi merkityksen ymmärtäminen tapahtuu toiminnan tietä — ei toiminnalla metafyysillisessä merkityksessä ainoastaan, vaan toiminnalla, joka koskee käytöstämme jokapäiväisessä elämässämme, jossa esiintyy jatkuva toiminta ja vastavaikutus ja jossa on kosketus koko ihmiskuntaan. Meidän suhtautumisemme toisiin, käytöstapamme, rakkautemme laatu, ajatustapamme ovat käytöstä toiminnassa. Silloin toiminta tulee valitsemiseksi, jatkuvaksi totuuden löytämiseksi. Täytyy olla valitsemista toiminnassa, koska toiminta on voimakkaan tunteen hedelmä.

Mitä enemmän te älyllistytte, sitä vähemmän tunnetta teillä on ja siis vähemmän toimintaa; jota vastoin jos teillä on voimakkaita tunteita, näistä voimakkaista tunteista syntyy toimintaa ja tuon toiminnan kautta te käsitätte totuuden. Käsittäminen saavutetaan jatkuvan valitsemisen avulla toiminnassa, eikä pelkästään metafyysillisellä, mystillisellä itsenne kadottamisella. Mutta älkää sekoittako tunnetta hentomielisyyteen. Harrastus luo voimakkaan tunteen, josta syntyy ponteva innostus, jota vastoin sentimentaalisuus on heikkoa, tarmoa hajoittavaa sen terästämisen asemesta. Voimakas tunne on jatkuvaa ja voi olla tasaisesti ylläpidettyä, jota vastoin tunteellisuus tietää vaihtelua ja innostuksen eri asteita.

Siispä aito tunne on tähdellinen aitoa toimintaa varten; ja aito toiminta on mahdollinen ainoastaan kun ei esiinny mitään elämän oikean merkityksen täyden ymmärtämisen puutteen aiheuttamaa rajoitusta. Niinpä siis älkää pelkästään älyilkö ja järkeilkö siitä, mitä tunnette, mitä ajattelette, älkää ainoastaan kyselkö, ovatko ajatuksenne ja tunteenne loogillisia, nojautuvatko ne järkeen. Tämänlaatuinen tutkistelu on hävittävää, on heikontavaa eikä se johda toimintaan. Juuri järki se älyilemisellä pelkästään kutistaa mielijohteenne, voimakkaat tunteenne, joiden oikein ohjattuina pitäisi johtaa toimintaan.

Tässä maailmassa täytyy olla toimintaa. Siinä ei voi toiminta lakata. Elämä on luomista toiminnassa. Niinpä jos ymmärrätte luomisen tarkoituksen, toiminta käy omavireiseksi. Luominen ei ole vain monien asioiden tuottamista — omaisuuksien moninkertaistuttamista. Nämä ovat vain tuotteita, jota vastoin luominen on tosi olemista; se on tuota omavireistä toimintaa sisästä päin, se on tiedotonta. Kun käytän sanaa ”tiedoton”, en tarkoita unentilaa, vaan valveutuneisuutta, rajoja vailla olevaa keskitystä. Tosi luominen ei ole pelkästään tuottamista. Tuottaminen ei ole suurestakaan merkityksestä, vaikka teidän täytyy tuottaakin.

Toiminta on teidän ja sivistyksen välinen suhde. Sivistys on vain teidän olemuksenne ilmaisua. Tämä ei ole metafyysillinen tai mystillinen ajatus. Tämä sivistys luokkasotineen, monine omistuksineen, riitoineen, koneellistumisineen on teidän puuttuvan ymmärtämisenne hedelmä, se on teidän olemuksenne ilmaisu ilmennyksessään. Ymmärtäessänne tämän suhteen teidän ja sivistyksen välillä, te ette tahdo tuoda mitään lisää tähän luokkasotaan, tähän kiistaan, tähän eristyneisyyteen. Elämässä ei ole mitään sellaisia seikkoja kuin luokkajako; sen on luonut ihminen rajoituksessaan, ja hänen ahneutensa omaisuuksien omistamiseen on aiheuttanut luokkasodan. Kun te yksilöinä ette ole omistushaluisia tai ahneita, te vaimennatte luokkasodankäyntiä. Siispä teidän käytöksenne toiminnassa on auttava eristyksentunteen häviämistä.

Samoin on kasvatuksen tarkoitus luoda tilaisuuksien samanlaisuus jokaiselle, eikä ainoastaan erikoisille ihmisryhmille, ei pelkästään aristokraa-

teille ja varakkaille luokille. En minä kuitenkaan pidä teille sosiologista esitelmää! Mitä minä haluan sanoa on, että täytyy ilmetä toimintaa, kun on olemassa rajoitusta. Ihminen on kietoutunut murheeseen; te jokainen kamppailette tässä häkissä, tässä murheen vankilassa, joka on nykyaikainen sivistys. Te voitte toiminnallanne joko avustaa tämän rakennuksen voimassaoloa tai vastustamisellanne auttaa tämän sivistyksen koneellistuvan, hävittävän kulun heikentymistä.

Sanoessani, että elämä on tosi luomista, eikä tuottamista, tarkoitan, että siinä esiintyy jatkuva toiminta eikä toiminnasta lakkaaminen. Pyydän, älkää väärinymmärtäkö sanaa "toiminta". Juuri aitoon toimintaan minä viittaan, tekoon, joka sisältää myös toimimattomuuden. Useimmat ihmiset pelkäävät toimimattomuutta, koska he ovat epävarmoja itsestään, pelkäävät itseään, koska he pelkäävät olla itsekseen, olla yksinäisyydessä. Siispä he heittäytyvät toimintaan, joka on vain kielteisyyttä. Toiminta, josta minä puhun, sisältää toimimattomuuden yhtä hyvin kuin toiminnan. Kyvyssä olla yksin, erillisyyden toimimattomuudessa, erillisyyden, joka ei synny väsymyksestä maailman ristiriitoihin, vaan siitä, että teidän sydämenne ja mielenne on rikas ja täysinäinen, esiintyy aito toiminta. Onnellinen se ihminen, joka tuntee itseään enemmän kuin hän tuntee toimintojaan.

» » »

Kysymisellä on tosi arvoa vain silloin kun te olette sekaannuksissa ja kun te kiihkeästi haluatte päästä selville siitä, mitä minä puhun, eikä silloin, kun te pelkästään toivotte voivanne pistää minut nurkkaan. (Jos te ajattelette pistää minut nurkkaan, minä alistun!) Mutta jos kysymykset nousevat sentähden, että te olette ristiriidassa, koska teitä ympäröivä maailma rasittaa teitä ja te murheittenne painamana koetatte löytää todellisuuden, olemassaolon kestävän tarkoituksen, silloin sellaiset kysymykset, teidän ristiriidoistanne versovat, saavat oikean vastauksensa. Tämänpä vuoksi teidän on arvosteltava kiintymyksellä — epäillen omaa sydäntänne ja omaa mieltänne. Ymmärtämiseen ponnistellessa herää lukemattomia kysymyksiä — eläviä, älykkäitä eikä vain pinnallisia. Sellaiset kysymykset ansaitsevat vastauksen, koska ne ovat todellisia elämänkysymyksiä — ne eivät ole älyllisesti sommiteltuja, vaan murheesta, taistelusta, ymmärtämisen puutteesta versoneita.

Kysymys: Olen kadottanut kaiken harrastuksen minkäänlaisten aatteiden levittämiseen, jopa teidänkin. Propagandalla ei minun mielestäni näytä olevan mitään arvoa. Olen aivan neuvoton siitä, kuinka voin auttaa ihmiskunnan todellista kehitystä. Mitä voin tehdä?

KRISHNAMURTI: Tämä näyttää olevan täällä olevien ihmisten enemmistön tila. Päästäksenne selville tämän mielentilan aiheuttamasta syystä

teidän on kysyttävä itseltänne, minkä hyväksi te koetatte tehdä propagandaa — aatteidenko vai jonkin hyväksi, mitä te elätte. Jos te teette propagandaa pelkästään aatteiden hyväksi, niin niillä ei ole mitään arvoa eikä niistä kukaan välitä; te menetätte harrastuksenne sellaisiin aatteisiin. Mutta jos te levitätte todellisuuksia, eläviä todellisuuksia, jotka te olette omalta kohdaltanne löytäneet ja joiden kera te kamppailette, taistellen päivän joka hetki, silloin ei nouse mitään kysymystä propagandasta: ihmiset tulevat teidän luoksenne, te ette mene heidän luokseen. Ellen väärin arvostele tätä kysymystä, olette te nähtävästi levittäneet jonkun toisen aatteita, ettekä todellisuuksia, joita te elätte. Tästä johtuu, että te kokonaan menetätte harrastuksen. Sangen hyvä juttu! — koska silloin te käsitätte omalta kohdaltanne, että noilla aatteilla, joita te olette levittäneet, ei ole ollut vaikutusta teidän elämäänne; ja silloin te tulette innokkaasti etsimään ja löytämään niitä aatteita, jotka antavat teille luontaisen, sisäisen elämisenkyvyn. Silloin se ei ole enää kysymys propagandasta.

Tiedän, että on sangen helppoa käännyttää toisia, tuoda toisia teidän omaan erikoiseen pieneen häkkiinne. Mutta ihminen, joka todella elää, ei halua tuoda toisia hänen erikoiseen häkkiinsä — hän haluaa heidän olevan irti kaikista häkeistä, hän hävittää häkkejä. Siispä harrastuksella pelkästään teologisiin aatteisiin, filosofisiin ja metafyysillisiin keskusteluihin, ei ole mitään arvoa. Nämä asiat ovat erinomaista älyllistä voimistelua varten. Mutta aatteiden hyväksi, jotka antavat teille elämän tuoksua, elämänharrastusta, kiinnostusta elämiseen, ymmärtämiseen, kasvamiseen, vakavasti käymään käsiksi jokaiseen kokemukseen ja kokoomaan itsellenne jokaisen kokemuksen antama rikkaus — niitä varten ei ole mikään propaganda tarpeen, niitä varten ei teille ole tarpeen katsoa toisen arvovaltaan. Niitä varten tarvitaan teidän omaa esimerkkiänne; teidän elämäntapanne on ilmaiseva ymmärtämisen tien toiselle. Siispä teidän harrastuksenne riippuu siitä, mitä te tehostatte elämässä, joko sillä, mitä te elätte, on varsinainen arvo sinänsä tai ei ole. Jos sillä ei ole, silloin te olette yhä vielä murheen kynsissä. Jos sillä on, silloin te olette astumassa pois tästä rajoituksesta, pois tästä häkistä, pois tästä murheen vankilasta.

Kysymys: Arveletteko te Venäjällä suoritettavan kokeen Jumalan poispyyhkäisemiseksi olevan askel oikeaan suuntaan?

KRISHNAMURTI: Jumalan ihminen luo pelosta. Venäläiset tai mikä muu kansa tahansa voi hävittää Jumalan käsitteen; mutta jos pelko jää pysymään, tapahtuu uusien jumalien luomista, joten tämä kysymys muodostuu kysymykseksi pelosta, odotukseksi, että ulkonaiset objektiivit antavat todellisuuden, sensijaan että käsitettäisiin todellisuuden olevan kunkin omassa sisimmässä. Kohta, kun teette todellisuudesta objektiivisen, täytyy

tapahtua jonkin suuremman "minän olemisen" luomista, joka "minä olen" projisoidaan Jumalaksi, sille luodaan kohdiste Jumalasta. Mutta kokonaisuudessa, jossa ei ole objektiivista eikä subjektiivista, ei ole mitään sellaista kuin „sinä" ja „minä". Kun esiintyy "sinä" ja "minä", esiintyy erillisyyttä, ja sentähden vallitsee objektin ja subjektin harhakuvitelma; ja tästä jakamisesta syntyy pelko, ja pelosta syntyy lohdun etsiminen. Tuolle lohdun pyhäkölle annatte nimiä — sellaisia kuin "Jumala".

Ihmisen tarkoitusperänä on olla aitoa elämää; mutta useimmat ihmiset ovat ali-inhimillisiä. Tämä ei ole mikään syytös; tahdon selittää, mitä tarkoitan. Luonto saa täyttymyksensä ihmisessä; s. o. Luonnon tehtävänä on luoda erillinen itsetietoinen olento, yksilö. Ja ihmisen täyttämyksenä on olla täydellinen, kokonainen, olla tuntematta erillisyyttä. Sentähden teidän yksilönä täytyy olla aito ihminen, ilman ali-inhimillisen elämän ominaisuuksia, joita ovat ahneus, laumavaisto, omaisuudenrakkaus, julmuus. Kun olette näistä vapaa, olette aito ihminen, joka on käsittänyt elämän kokokonaisuuden ilman erotusta, ilman objektin ja subjektin tuntoa.

Te suoritatte monia kokeiluja veistetyillä kuvilla, joita ihminen on luonut pelkonsa tautta, mutta ellette poista tuota pelkoa sisimmästänne, ei ole mitään hyötyä pelkkien ulkopuolisten seikkojen hävittämisestä. Sentähden valvokaa sitä, että yksilönä olette pelosta vapaa. Te voitte koetella pelosta vapautuneisuutenne määrän olemalla tottelematta pelkoa, sillä kuta enemmän pelkoon alistutte, sitä enemmän se kasvaa. Te voitte poistaa kirkkoja, uskontoja, jumalia, mutta ellette ole poistanut näiden syytä, joka on pelko, silloin on turhaa hävittää pelon pelkkiä ilmennyksiä.

Kysymys: Minkätähden väitätte, ettei elämällä ole mitään tarkoitusperää? Ellei elämällä ole tarkoitusperää, silloin yksilölliselläkään elämällä ei liioin, edes aidossa olemisessakaan, voi olla mitään tarkoitusperää; yksilöllisellä täydellisyydellä voi olla tarkoitusta vain silloin, kun luomistossa esiintyy tarkoitusperä.

KRISHNAMURTI: Elämällä — jolla minä tarkoitan sitä elämää, mikä on totuutta, missä ei vallitse mitään jakoa, missä on kaiken täyttymys, mistä kaikki riippuu, missä kaikki on olemassa — tuolla elämällä ei ole mitään tarkoitusperää, koska se *on*. Sen osalle, joka *on*, ei voi olla jotakin tarkoitusperää, koska se on kaikensisältävä. Siinä ovat olemassa sekä aika että paikka ja yksilöllinen olemassaolo; mutta yksilöllisellä olemassaololla, jossa kokonaisuutta ei vielä ole käsitetty eikä toteutettu, on tarkoitusperä. Tämä tarkoitusperä on tuon kokonaisuuden käsittäminen ja toteuttaminen. Yksilöllisyys ei ole sinänsä päämäärä, koska yksilöllisyys on epätäydellisyyttä. Sitä painaa vajanaisuus; ja siten tuon yksilöllisyyden suurennus, saatettuna mille asteelle tahansa, on yhä pysyvä yksilöllisyytenä. Sitä, mikä

on epätäydellistä, ei voi suurentamalla eikä moninkertaistuttamalla tehdä täydelliseksi. Niinpä siis yksilöllisen olemassaolon tosi tarkoitusperänä on käsittää tämä oleiden ykseys, tämä todellisuus, jossa ei ole mitään objektin ja subjektin tuntoa, "sinää ja "minää", jossa ei ole mitään vastavaikutusta, vaan ainoastaan aitoa olemista, joka on positiivista, dynaamista. (Kun käytän sanaa "positiivinen", en sulje pois negatiivista.) Tämä elämä on kaikessa — tässä pöydässä yhtä hyvin kuin kultivoituneimmassa ihmisessäkin. Mutta yksilön, jossa vallitsee erillisyys, jossa on subjektin ja objektin ero, jossa on jakoa hänen oman rajoittuneisuutensa takia, täytyy päätyä omaan täyttämykseensä täydellisyydessä, turmeltumattomuudessa. Sentähden yksilöllisellä olemassaololla on tarkoitusperä, mutta elämällä ei ole tarkoitusperää.

Kysymys: *Siltä kannalta katsoen, että Te tiukkaan tähdennätte kunkin yksilön omanojaisuutta, ei ole helppoa havaita, mikä osa on (jos on osaa ensinkään) kasvatuksella yksilön elämässä. Oletteko hyvä ja selitätte tämän?*

KRISHNAMURTI: Ennen kaikkea, mitä tarkoitatte kasvatuksella? Nykyisellään kasvatus on pelkäästään tietojen antamista, mutta tieto on itse käsitettyä, sillä tieto on elämään kehittynyttä järkeä. Teillä täytyy olla kasvatusta historian, maantieteen, matematiikan, terveyssääntöjen, ruumiinhoidon y.m.s. oppimisen merkityksessä. Mutta ette voi toiselle antaa sitä tietoa, joka on kokemuksen tietä itse käsitettyä. Kasvatus voi tehdä sen, että se auttaa ihmistä tuohon käsittämiseen huolellisesti neuvomalla, miten on eriteltävä, miten oltava persoonaton, miten on kaikkia kysymyksiä katseltava kokonaisuuden eikä osan kannalta. Se on kasvatuksen tosi tarkoitusperänä, ettei se luo arvoeroja — ei älyllisiä eikä yhteiskunnallisia — vaan suo yhtäläiset mahdollisuudet kaikille.

Kysymys: *Ovatko psyykkiset kokemukset, edes korkeimmanlaatuisetkaan, sellaiset kuin selvänäkö ja selväkuulo, välttämättömiä, ennenkuin aito oleminen voidaan käsittää?*

KRISHNAMURTI: Tietenkään eivät. Pyydän, ymmärtäkää se, että jotakin näkymätöntä näkemällä, johon teidän täytyy kehittää erityistä kykyä, ette tule aivan erilaiseksi ihmisolennoksi. Ette voi muuttua näkemällä minun aurani. Ottamalla värilliset silmälasit, minkä saatatte tehdä, ette muuta toiseksi sitä, mitä katselette. Te pidätte taaskin tähdellisenä väärää seikkaa. Te halajate päästä selville, ette siitä, mikä aiheuttaa kärsimistä, ette elämän tavasta ettekä siitä, miten pääsee rajoituksesta vapaaksi, vaan elämän ilmennyksestä eri tasoilla. Voitte mennä aina ilmennyksen korkeimpaan muotoon asti, mutta se on oleva aina tuota samaa jossakin

hienommassa asteessa. Voitte olla selvänäkijä taikka selväkuulija; mutta ellei teissä ole tuota kaikensisältävän ajatuksen, rakkauden henkeä, tuota näiden kummankin jaloa tasapainoa, mitä arvoa silloin on kyvyllänne nähdä jotakin näkymätöntä? Se on teidän tosi tarkoitusperäänne kuulumatonta.

Kysymys: Rikastuttaako yksilöllinen olemassaolo täyttämyksellään kokonaisuutta? Ellei se sitä tee, mitä arvoa on tuolla yksilöllisellä olemassaololla?

KRISHNAMURTI: Ette voi kysyä: mitä arvoa on yksilöllisellä olemassaololla? Se on olemassa. Varmastikaan ette rikastuta elämää yksilöllisellä olemassaolollanne. Sitä, mikä on kaikki, missä kaikki on olemassa, ette voi rikastuttaa. Jälleen katselette jotakin, joka on rajatonta, äärellisen, persoonallisen ajatuksen kannalta. Halajatte yksilöllisen olemassaolonne jatkuvan ja rikastuvan. Te kaipaatte yksilöllisen olemassaolon säilymistä. Te halajatte tämän yksilöllisyyden, joka tuntee erillisyyttä, tämän "minuuden", jatkavan kulkuaan. Mutta se ei ole yksilöllisen olemassaolon tarkoitusperää. Erillisyys on epätäydellisyyttä, mutta täydellisyys on kaikensisältävää. Sentähden sitä, mikä on täydellistä, kaikensisältävää, missä kaikki on olemassa, ei voi rikastuttaa. Yksilöllisen olemassaolon tarkoitusperänä on se, että teistä tulee kokonaisuus, että tulette olemaan täydellinen, turmeltumaton.

Kysymys: Jos vapahdus riippuu yksinomaan sisäisestä käsittämisestä ja ympäröivät olosuhteet ovat pelkästään toisarvoista, tuhlaammeko aikaa tähdentämällä sekä lasten että aikuisten olosuhteiden muuttamisen tarpeellisuutta?

KRISHNAMURTI: Ette voi sanoa, että vapahdus riippuu yksinomaan puhtaasti sisäisistä seikoista eikä ympäröivistä olosuhteista. Molemmat ovat välttämättömiä. Älkää pitäkö ilmennystä jonakin hirvittävänä, jonakin murheellisena. Elämässä ei ole sen paremmin ilmennystä kuin ei-ilmennystäkään, elämä on kaikki. Teitä yksilönä voivat ympäröivät olosuhteet joko auttaa tai olla auttamatta. Ruumiillisten olosuhteiden asianmukainen hoito voi antaa teille suurempaa tarmoa kilvoittelemaan ymmärryksen saadaksenne; toisaalta sivistys voi tuhota tuon tarmon hyvän ravinnon puutteella, nälkiintymisellä, sodilla, julmuudella ja ahneudella. Älkää siis erottako toista toisesta: ilmennystä ja ei-ilmennystä, subjektia ja objektia, ainetta ja henkeä. Elämä on sekä henkeä että ainetta — eikä se kuitenkaan ole näistä kumpaakaan. Jos te sisäisen kasvamisenne, sisäisen olemisenne puolesta olette olosuhteistanne riippuvainen, silloin olette orja. Käsittäminen saa syntynsä riippumattomuudesta.

K y s y m y s: Tuleeko vastavaikutuksesta puhdistuksen ja kehityksen tietä aito teko? Vai ovatko aidon teon siemenet jo olemassa meissä, vaikkakin tuntemattomina?

Yksilössä todellisuus on olemassa mahdollisuutena. Teissä yksilönä on todellisuuden siemen olemassa. Elämä on olemassa rajoituksessa, ja teidän tehtävänänne on käsittää tuo mahdollisuus, josta silloin on tuleva kokonaisuus. Sentähden aito teko, aito oleminen on alati olemassa, kätkettynä, tukahdutettuna, tuntemattomana; ja sillan rakentaminen vastavaikutuksen ja aidon teon välisen kuilun ylitse on ihmisen tarkoitusperänä. Alku ja loppu ovat olemassa yksilössä. Tuo kokonaisuus, tuo kaikensisältävä elämä on myös teissä yksilönä. Te ette vielä ole tietoisia tuosta kaikkisisältäväisyydestä, ja teidän tarkoitusperänänne on tulla siitä tietoiseksi. Ette siis jatkuvan kehityksen tietä saavuta päämäärää, vaan hajoittamalla maahan erillisyyden muurin, lakkaamattomalla ponnistuksella, keskittymisellä, jatkuvalla valinnalla. Kuten aikaisemmin sanoin, koettakaa ymmärtää sanojen merkitys. Minä viljelen tavallisia sanoja, mutta minulla on erikoinen merkitys noille sanoille, koetan antaa niille erikoisen sisällön. Kehitys minun kannaltani on "minän olemisen" suurentamista ajassa — se on laajennusta — mutta vapahdus on vapautta laajentumisesta. Se on *olemista;* se on sen todellisuuden löytämistä kaikesta, mikä hävittää tämän erillisyyden muurin. Vapahdus ei siis ole kehityskulkua, vaan elämän kokonaisuuden käsittämistä, elämän, jossa ei enää ole objektia eikä subjektia, jossa ei enää ole erillisyyden tuntoa. Se on tuota kestävän olemassaolon onnea, jossa teidän yksilönä on tultava siksi kokonaisuudeksi, missä kaikki on olemassa.

K y s y m y s, Jos yksilöllinen olemassaolo on noin murheellinen homma, eikö olisi ystävällisin teko levittää niin yleisesti kuin suinkin tietoa syntyväisyyden valvomisesta ja siten ehkäistä enää enempiä yksilöitä syntymästä?

KRISHNAMURTI: Ihmettelen, tokko tämä kysymys on tehty täysin vakavasti! Ei ole kysymys muista yksilöistä — *te* täällä olette. Te aina viittaatte johonkuhun muuhun haluten pelastaa jonkun muun. Tämä kysymys on naurettava, koska aina on oleva yksilöitä. Niitä voi olla harvempia taikka useampia käytettäessä syntyväisyyden valvomista, mutta aina on oleva joitakuita yksilöitä. Kysymys ei ole määrästä, harvoista taikka monista, vaan yhdestä, jossa on koko kaikkeus.

Jos ymmärrätte yksilöllisen olemassaolon, ei silloin ole kysymys murheesta taikka ilosta. Murhe ja ilo ovat yhtäläisesti sitä liejua, jossa yksilön täytyy kasvaa. Kun tämän ymmärrätte, ette kammo murhetta ettekä toivota iloa tervetulleeksi, ette pakene murheesta ettekä etsi iloa, vaan koh-

telette kumpaakin yhtäläisesti, persoonattomasti. Te katselette aina kaikkea persoonalliselta näkökannalta, yksilölliseltä, erilliseltä näkökannalta; ja niinkauan kuin sellainen näkökanta on vallalla, esiintyy aina murhetta, koska olette tietoisia erillisyydestä, rajoituksesta.

Kysymys: On selitetty, että ne ihmiset, jotka ovat jättäneet Teosofisen Seuran ja Esoteerisen Osaston ovat siten katkaisseet sen siteen mestareihin, jota he ovat luoneet monen elämän halki, ja että menee monta elämää, ennenkuin he voivat uudestaan takoa tuon kytkyen. Kun tämä viittaus pahoin häiritsee monia ihmisiä, niin voitteko sanoa, onko tämä myös Teidän mielipiteenne? Onko uhkauksilla, jotka herättävät pelkoa, mitään sijaa henkisessä kehityksessä?

KRISHNAMURTI: Joudumme taas takaisin vanhoihin kysymyksiin: "On sanottu j.n.e." Minun mielipiteeni ei varmastikaan ole se, että pelolla voi olla sijaa missään kehityksessä — ei henkisessä eikä aineellisessa. Jos tuotte näyttämölle tuon pelon hengen, olemme jälleen keskiajassa. Kuinka käsittämisessänne voitte olla ikinä kenestäkään riippuvainen? Miksi te kuuntelette auktoriteetteja? Auktoriteetti on puu, jonka kuka tahansa ohikulkija voi kaataa, kun taas tieto, joka on kokemuksesta koottua, on kestävää, iäistä; tiedossa ei esiinny mitään kenenkään uhkauksen pelkoa. Tahdotteko sanoa, että te laitosten avulla olette totuutta löytämässä, että te järjestöjen avulla voitte kestävän, iäisen keksiä? Tarkoitatteko, että totuus on käsitettävissä vain näiden laitosten tietä? Jos tämä on teidän ajatuksenne, silloin murhe teitä vartoo. Tämä ei ole uhkausta. Vain jatkuvasti sulattamalla kokemuksen toisensa jälkeen ja epäoleellista välttämällä te kasvatte, käsitätte kokonaisuuden. Ette te saavuta päämäärää laitokseen tai toiseen kiinni tarrautumalla. Olette taas jälleen siinä ajatuksessa, että totuus on käsitettävissä jotakin polkua kulkien. Minun kannaltani totuus on poluton; totuus on kaikki, eikä totuuteen voi olla mitään erityistä polkua. Eikä totuuden avain ole jonkun harvan kädessä. Se on omassa sydämessänne ja omassa sielussanne eikä jonkun muun käsissä — olkoon hän miten suuri tai pieni tahansa. Totuus on kaikessa, koska kaikki ovat olemassa totuudessa. Ja teidän suuruutenanne on se, että te olette itsenne vapahtava. Se on ihmisen suuruutena — ettei häntä voi vapahtaa kukaan muu kuin hän itse; ja ettei mikään pelko, ei mikään pelon uhka voi häntä pidättää itsetäyttämyksestä.

Perjantai, elok. 1 p.

Se, mitä teille esitän joka aamu, ei ole pinnallisesta lueskelemisesta johdettua; se ei ole lähtöjään niiden tapahtumasarjojen järkeilemisestä,

joiden huippuna on tuo olemisen ehdoton, vakainen, ylevin rauha. Se on minun kohdaltani elävää todellisuutta, jolla minä tarkoitan sellaista todellisuutta, minkä pystyy tulkitsemaan jokapäiväisinä tekoina, käytöksenä. Sentähden, että tätä todellisuutta elän, minä esitän sitä teille; ja jos te olette innokkaita sellaista elävää todellisuutta tutkimaan, ei teidän pidä ainoastaan antaa sille pelkkää hyväksymistänne, pelkkää myöntymystänne kättänne huiskuttamalla, vaan teidän pitää itse kohdaltanne päästä selville, onko teillä kykyä tekona tulkita, sitä, mistä minä puhun. Muutoin sillä ei ole mitään arvoa, ja on turhaa ponnistusta teiltä tulla tälle leirille.

Koetellaksenne tämän elävän todellisuuden, josta minä puhun, teidän täytyy panna käytäntöön se, minkä ymmärrätte — olkoon se miten vähäistä tahansa — ei auktoriteetin perusteella (sen me olemme näkemyksestämme täydelleen pannaan julistaneet), ei älyllisen järkeilyn kautta, vaan sentähden, että olette itse kohdaltanne sitä eritelleet, arvostelleet sitä, ja että tuo arvostelu on johtanut teidät tekoon. Jos te pelkästään hyväksytte sen, mitä minä sanon taikka mitä muut ovat sanoneet, ei se ole teille elävää todellisuutta eikä sitä milloinkaan voida panna käytäntöön; koska taustalla on alati tutkistelematon pelko, ja siihen asti, kunnes olette tuon pelon eritellyt ja sen juurineen kiskaissut pois, te ette voi omasta takaa löytää sitä elävää todellisuutta, jonka voitte käytäntöön panna. Sentähden tärkeätä ei ole keskuksien muodostaminen, ei yhteen kokoontuminen (älkää ymmärtäkö tätä väärin, sillä edelleenkin pidämme leirikokouksia), vaan tärkeätä on, että tätä todellisuutta elätte. Tärkeätä on, että teoissanne ohjastatte itseänne niin, että olette tuon elävän todellisuuden esimerkkinä. Elämisestä siis tulee ylen tärkeä asia — ei teorioista, ei metafyysillisistä keskusteluista taikka filosofisista väittelyistä, vaan siitä, millä tavalla te käyttäydytte, minkälaiseksi ohjastatte käytöksenne ympärillänne olevia kohtaan, niin ettette luo uutta harhakuvitelman häkkiä. Tällä tavalla elääksenne teillä täytyy olla persoonatonta urheutta ja teidän täytyy kyetä selkeästi, persoonattomasti tutkistelemaan sitä, mitä minä sanon — ei omalta persoonalliselta näkökannaltanne, vaan kokonaisuuden näkökannalta. Se vaatii päättäväisyyttä, alituista valppautta, ainaista harkintaa ja tarkistusta.

Useimpien ihmisten elämässä on ainaista horjahtelua, kiduttavaa epävarmuutta, lakkaamatonta itsekidutusta, koska jokaisen sielussa ja sydämessä on epätoivon murhe, kuoleman odotuksen murhe, yksinäisyyden murhe, murhe, joka kumpuaa onnellisen olon puutteesta, köyhyydestä, tuosta raastavasta koneellisesta olemassaolosta, jossa ei ole mitään elämisen hurmiota, ei mitään persoonattoman olemassaolon riemua, ei mitään kiintymystä, ei mitään olemisen iloa. Mutta jokainen yrittää löytää tämän murheen syyn ja keinon sen järjen, sen rakkauden saavuttamiseen, joka ydinolemukseltaan on tasapainoa ja sopusointua. Murhetta esiintyy siksi, että ihmisessä on sopusoinnun puutetta, epäsointua sen välillä, mitä hän ajat-

telee, ja sen, mitä hän tekee, mitä hän tuntee ja minkälaisia ovat hänen tekonsa. Tosi kultivoituneessa ihmisessä ei ole mitään kuilua hänen ajatuksensa, tunteensa ja tekonsa välillä. Se on oikea koetin, minkä perusteella voi arvostella, onko ihminen kultivoitunut. Niinpä murhe on olemassa rajoituksen vuoksi. Kun ei ole mitään rajoitusta, kun vallitsee tuo rakkaus, johon kuuluu äärimmäinen vapauden säilyttäminen — ei persoonallinen rakkaus eikä välinpitämättömyys — tuo rakkaus, joka ei tiedä mistään pitämisen ja vastenmielisyyden, erillisyyden, arvoeron vastavaikutuksesta, jossa ei ole enää "sinua' 'eikä "minua", tietoisuutta objektista ja subjektista — jolloin vallitsee täydellinen tasapaino, jolloin vallitsee vapahdus. Vapahduksen saavuttanut ihminen on tosi onnellinen, koska onni on pakotonta olemista, estämätöntä elämää, joka toimii vastuksetta.

Siispä tuo vapahduksen ominaisuus — jos sen nimen saan sille antaa teidän liittämättä siihen ominaisuuksia — on aitoa tietoisuutta, vapautta kaikesta tajunnasta, ei tajunnan laajentumista. Aion selittää tämän, sillä muuten te päätä pahkaa teette johtopäätöksiä näistä sanoista, jotka teille jo ovat tuttuja ja joilla teidän ajatuksessanne on perin määrätty merkitys. Minä käytän samoja sanoja, mutta annan niille aivan uuden tulkinnan.

Tajunta sisältää itsetietoisuuden. Vapaus tajunnasta ei ole tyhjiin raukeamista, se on aitoa olemista, se on tuota erinomaista tasapainoa, joka syntyy, kun tunnette kaikkien asioiden tosi arvon; se on valaistusta. Silloin teitä ei enää pidä pauloissaan väärä arvostelu. Oikea arvostelu riippuu kokemuksesta. Kokemuksen pitäisi ja sen täytyy vapahtaa ihminen kaikesta tajunnasta, koska tajuntaa on olemassa vain, kun teitä ehkäistään. Rajoitus aiheuttaa tajunnan. S. o. olette tietoisia jostakin itseänne ehkäisevästä, ja siitä tajunta puhkeaa. Sentähden tajunta syntyy siitä rajoituksesta, mikä on syynä myöskin murheisiinne ja iloihinne, mieltymyksiinne ja vastenmielisyyksiinne, ahneuteenne, kateuteenne, omaisuuksien himoonne, julmuuteenne ja pelkoonne. Kun tämän tunnette, ilmenee herännyttä rajoituksen tajuntaa. Kun poistatte kaiken rajoituksen, olette tajunnasta vapaita. Tämä ei ole ainaisen unen tilaa ;eikä se liioin ole täydellisen tyhjiinraukeamisen tilaa. Juuri vapaus tajunnasta minun kannaltani on ehkäisemäntöntä olemista, mikä on elämää, mikä on aitoa tekoa. Elämän kokonaisuus toimii ilman mitään ehkäisyä.

Egona — ja ego on vain niitä vastavaikutuksia, joita ette ole voittaneet — te olette kaiken aikaa tietoisia rajoituksesta, ja sen vuoksi te olette tajuisia. Juuri tuosta rajoituksesta herää halu taistella ja voittaa. Taistelunne rajoitusta vastaan herättää teidät itsetietoisuuteen. Mutta, kuten edellä sanoin, Luonnon kohtalo on täytetty, kun se on käsittänyt itsensä yksilössä, joka on itsetitoinen. Tuo itsetietoinen ihminen on kuitenkin yhä aliinhimillinen niin kauan kuin hän on yhä ahneuden, omaisuuksien, laumoiksi yhtymisen halun kynsissä, niin kauan kuin hänellä yhä on yksinäisyyden

pelko, kuoleman pelko. Hänen täyttymyksenään on se, että hän on tajunnasta vapaa, eikä tämä ole unen taikka tyhjiin raukeamisen tilaa, vaan tuota ehkäisemätöntä elämää toiminnassa, mikä on aitoa olemista ilman mitään erikoisia ominaisuusmääräyksiä. Se on itseaiheutettua, itsestään olevaa, ja senvuoksi se toimii vapaasti ja ilman ehkäisyä. Vapahduksen saavuttanut ihminen ei ole tajuinen erillisenä elämisestä; s.o. hän on yksilönä lakannut varjoa heittämästä. Hän *on*. Hän ei ole enää rajoitettu, ja senvuoksi esiintyykin aina oikea teko, oikea käytös, kaiken oikea käsitys, erikoisen ja erityisen erotuksetta. Hän on kuin majakka, joka alati loistaa, joka heittää valonsa kirkkaana jokaiseen kohteeseen, mikä sille tarjoutuu.

Kun te yksilönä olette täyttäneet yksilöllisen olemassaolon tarkoitusperän tässä tajunnasta vapautuneisuudessa ja olette täysin tietoisia kaikesta elämästä, silloin elämä toimii teissä vapaasti. Sentähden vapahduksen saavuttaneen ihmisen kohdalta ei ole mitään sellaista kuin tajunta, sillä, kuten edellä sanoin, tajunta sisältää itsetietoisuuden. Hän on aitoa olemista. Jos haluatte, sanokaa sitä aidoksi tietoisuudeksi kaikista olioista erotukseksi siitä tajunnasta, joka on tietoinen rajoituksesta. Aito tietoisuus ei ole ehkäistyä. Se toimii rajoituksetta.

Voidakseen olla tuota elämän kokonaisuutta täytyy ilmetä aitoa *olemista*; täytyy olla aitoa tekoa. Tulkitaksenne tuon aidon teon oikeana käytöksenä — mikä on olemista inhimillinen eikä ali-inhimillinen, mikä on olemista täydelleen ihminen, ei puoli-ihminen — teillä täytyy olla yleisestä mielipiteestä vapautuneisuutta. Yleinen mielipide on olemassa, ei sitä jäljitelläksenne, vaan jonakin, jolla voi arvostella omia mielipiteitään. Silloin kohoatte yleisen mielipiteen yläpuolelle, voitatte sen, ette ole sen orjia. Enimmät niistä ihmisistä, jotka ovat yleisestä mielipiteestä vapautuneet, tulevat eriskummallisiksi, he antavat arvoa sellaiselle, millä ei ole merkitystä — tämä ei ole todellista vapautumista. Kun ihminen on vapaa yleisestä mielipiteestä, hän tavallisesti käyttäytyy erityisellä tavalla — karkeasti — pukeutuu eriskummallisesti, hurjastelee hillittömästi, palvelee outoja jumalia, outoja aatteita. Tätä en sano vapaudeksi yleisestä mielipiteestä. Tämä on vain uusi tapa pettää itseänne sillä ajatuksella, että olette vapaita. Vapautta yleisestä mielipiteestä ei osoita se puku, jota pidätte, karkea käytöstapa, edesvastuuttomuus, harkitsemattomuus, hillittömyys, vaan omasta takaa velvoittava, omasta takaa käsitetty käytös. S.o. tutkittuanne yleistä mielipidettä ja sen moraalilakeja te asetatte itsellenne ankaramman käytöksen lain, joka on itsekuria.

Sitten täytyy olla vapautumista omaisuuksista. Voitte sallia joidenkin asiain omistavan itsenne taikka voitte omistaa ne, mutta aidon olemisen vaatimuksena on välinpitämättömyys omaisuuksista. Teidän täytyy panna tämä vapautuminen koetukselle ja on nähtävä, että ette ole vain johtanut itseänne harhaan.

Niin myös pitää teidän olla vapaita mielipiteistä. Mitä tiukempia ovat mielipiteenne, sitä pahemmin olette saattanut johtaa itseänne harhaan. Mutta teillä pitäisi olla kyky arvostella persoonattomasti, eritellä selkeästi, puolueettomasti, eivätkä mielipiteet sitten enää pidä teitä lujassa otteessaan. Ohjaavana periaatteenanne pitäisi olla itse päämäärän eikä päämäärään vievien keinojen. Silloin teette päämäärästä, yksilöllisen olemassaolon päämäärästä keinot, ja olemalla aina selvillä tuosta tarkoitusperästä te löydätte keinon tarkoitusperän toteuttamiseen.

Siten vapautuneisuus tajunnasta siinä mielessä, kuin minä tätä sanaa käytän, ei ole unen taikka tyhjiin raukeamisen tilaa. Minun kannaltani ei ole mitään sellaista kuin tajunta todellisuudessa, koska tajunta saa alkunsa, kun esiintyy ehkäisemistä, rajoitusta. Tässä ei siis ole kysymys yksilöllisen tajunnan laajenemisesta, vaan on kysymys olemisesta vapaana kaikesta rajoitetusta, itsetietoisesta tajunnasta, vapaudesta, joka saavutetaan ainaisella ponnistuksella. Juuri tuo ehkäisemätön, esteetön *oleminen* on itse elämää, mikä on kaiken kokonaisuuden käsittämistä, kokonaisuuden, jossa ei ole mitään aikaa. Se on ajaton maailma, poluton maailma, itsessään todellisuus, johon ette voi tulla mitään polkua pitkin, koska tuohon todellisuuteen sisältyy kaikki.

Kysymys: Mikä on mielikuvituksen oikeata lajia? Jos meidän on elettävä kokonaan nykyisyydessä, niin mikä sija tulisi mielikuvitukselle olla, kun havaitsemme sen ydinominaisuutena olevan ajassa ja paikassa vaeltelun?

KRISHNAMURTI: Mielikuvituksella on arvoa vain, jos se on persoonatonta. Mutta harvoin sattuu, että mielikuvitus on persoonatonta. Sitä värittävät henkilön pyyteet, ja senvuoksi, mitä ikänään se havaitseekin, se värittää sen ja tuo sen lohduksi himolle. Persoonattomalla mielikuvituksella on takanaan halu tutkia kaikkea selkeästi, avoimesti; ja kun se tätä tekee, on se vapaa ajasta ja paikasta.

Kysymys: Kristityt ovat aina tehneet Kristuksesta toista kuin he itse, erityisessä merkityksessä jumalallisen. Monet ihmiset pitävät, että Teilläkin samalla tavalla on ollut erikoinen valmistus, joka on vienyt Teidät siihen, mitä olette, ja etteivät he voi milloinkaan saavuttaa vapahdusta samalla tavalla, kuin Te olette sen saavuttanut, koska heidän valmistuksensa ei ole ollut sama. Vaikkakin kunkin ihmisen valmistus voi olla erilainen, eikö vapahdus ole samaa kaikille?

KRISHNAMURTI: Kun olette totuudesta objektiivisesti tietoisia, te elätte harhaluulossa. Mutta jos käsitätte, että totuus olette te itse, silloin elätte alituisessa valinnan todellisuudessa, koska valinta on ainaista totuu-

den löytöä, tuon totuuden, joka on kaikessa mahdollisuutena. Yksilön tehtävänä on käsittää tämä mahdollisuus koko täydellisyydessään. Sentähden tässä ei ole kysymys valmistuksesta. Te voitte kulkea toista tietä, ja minä voin kulkea toista, mutta totuuden kokonaisuus on jokaisessa, kaikessa. Sentähden eivät tiet ole tärkeitä, valmistus ei ole tärkeätä; tuo aate on vain uutta älyllistä jakoa. Pyydän, käsittäkää, että totuus asuu jokaisessa, elämä on yhtäläisesti tässä puupaalussa kuin kultivoituneimmassakin ihmisessä. Vain typerät näkevät totuuden, kokonaisuuden, objektina, ulkopuolisena; ja senvuoksi he etsivät monia teitä tuon todellisuuden löytämiseen; syntyy itse asetettuja rajoituksia, ja siitä koituu se harhakäsitys, että he ovat erillisiä olentoja, erillisiä olevaisia, erillisiä tajuntoja. Älkää siis olko huolissanne vapahduksen valmistuksesta. Kuten jokaisen virran täytyy tehdä tiensä mereen, samaten jokaisen yksilön, missä ikänään hän onkin, täytyy viimeiseksi päätyä tuohon todellisuuteen, koska se on kaikkien varalle.

Kysymys: Te puhutte erillisyyden muurin repimisestä maahan yksilöllisen tajunnan ja sen aidon olemisen väliltä, jota yksilö yrittää käsittää ja toteuttaa. Merkitseekö tämä sitä, että kokonaisuus on käsitetty, yksilö yhtenä tajuntayksiönä lakkaa muistamasta ponnistelujaan tuota saavutusta kohti ja erillisen olemassaolonsa rakkauden esineitä?

KRISHNAMURTI: Varmastikin on tuo kysymys esitetty, jos siitä mielipiteeni saan ilmaista, väärällä tavalla. Taaskin katselette sitä, mikä on kokonaisuutta, yksilölliseltä näkökannalta. Kun teistä tulee kokonaisuus, ovat kaikki olemassa teissä — sekä elävät että kuolleet. Ei ole kysymyksessä minkäänlainen erillisyys. Erillisyyden kysymys syntyy vain siitä, kun yksilönä olette itsetietoinen, olette rajoituksen vallassa. Kun te olette elämään yhtyneenä, ei esiinny enää kysymystä syntymästä ja kuolemasta, erillisyydestä, tuskasta, ponnistuksesta, — te olette kaikki, teistä on tullut tuo kokonaisuus. Nämä kysymykset heräävät sentähden, että te katselette elämää rajoitetulla ajatuksella, aina henkilölliseltä näkökannalta, tahtoen tarrautua kiinni tähän erillisyyteen, peläten menettävänne ne, joita rakastatte; mutta jos te otatte rakkauden sen omana iäisyytenä, henkilöistä välittämättä, silloin siihen sisältyvät kaikki henkilöt. Se on kaiken sisältävä, erillisyyttä tuntematon.

Kysymys: Te sanotte "hyvän" olevan kykyä vastustaa epäoleellista. Oleellisen määrää se, minkä itse tunnette yksilöllisen olemassaolonne tarkoitusperäksi. Jos minun tarkoitusperäni — siinä merkityksessä, joksi nykyisellään huomaan oman korkeimman hyväni — on koota rahaa, onko silloin minulle hyväksi seurata tuota tarkoitusperää välittämättä seurauksista muille ja itselleni?

KRISHNAMURTI: Minun kannaltani kauneus on tiedottomuutta itsetietoisuudesta, kauneus on ponnistuksettomuutta, ja hyvä on ponnistuksettomuutta samaten. Hyvä — minä käytän tätä sanaa asettamatta sille rajoitusta — on senvuoksi ponnistuksetonta olemista. Senvuoksi siihen sisältyy sekä vastustus että vastustuksen puute.

Mutta kysymyshän on tämä: Jos ihminen halajaa tavoitella rikkautta, onko oikein hänen tehdä sitä? Kun hän asettaa kysymyksen: "Onko se oikein?", hän on tietoinen ponnistamisesta, ja ponnistukseen sisältyy murhe, ja murheesta hän oppii. Monet ihmiset nykymaailmassa tavoittelevat rikkautta luullen, että se on tuova heille tuon onnen ylimmän, rauhallisen todellisuuden. Mutta jos tutkitte tätä ajatusta persoonattomasti, huolellisesti sitä erittelette, tulette käsittämään, että omaisuudet antavat vain uuden harhakuvan, uuden kiintymyksen, josta onnea ei voi löytää. Rahat eivät tuo elämän täyttä onnea. Raha on teille vain pääsylippuna jonnekin, mutta ei ole mitään hyötyä pääsylippujen keräämisestä, kuten useimmat ihmiset tekevät. Kun annatte kaikille asioille niiden oikean arvon, olette kaikesta vapaita, ja tuossa vapaudessa on valaistus.

K y s y m y s: Te olette sanonut: "Oleminen ei vaadi kokoutumista johdon alaiseksi armeijaksi sekasortoisessa maailmassa." Soveltuuko tämä jokapäiväisen elämän käytännöllisiin suorituksiin? Esimerkiksi auttamiseen sellaisissa onnettomuuksissa kuin tulipalossa, nälänhädässä j.n.e. taikka sellaisten väärinkäyttöjen korjaamiseen kuin kuolemanrangaistuksen, orjuuden, kidutuksen ja villieläinten tuhoamisen muodin, huvin y.m.s. vuoksi? Voidaanko sellaiset tapahtumat jättää sikseen esimerkkeinä eristetyistä yksilöistä, joiden teot vain heidän välittömässä naapuruudessaan olevat havaitsevat?

KRISHNAMURTI: Varmastikaan ei. Olette väärinymmärtänyt minua, jos sovellatte sitä, mitä puhun, tuollaisessa ahtaassa, rajoitetussa mielessä. Ollessanne epävarmoja, epäröiviä, kidutettuja, kompastelevia, tietämättömiä yksilöllisen olemassaolon tarkoitusperästä te luotte vain suurempaa sekasortoa. Monetkaan epävarmat ihmiset eivät yhdessä voi aikaansaada varmuutta. Juuri sitä te kaikki teette. Mutta jos te kokoonnutte yhteen älykkäinä yksilöinä, jotka täydelleen ymmärtävät elämän tarkoitusperän, silloin te ehjällä voimallanne — koska olette hyljänneet muodin, laumaelämän, ahneuden himot, jotka ovat vain ali-inhimillisiä ominaisuuksia — yhteen kokoontuessanne toimitte puhtain tarkoituksin. Tämä ei merkitse sitä, että odottaisitte, kunnes olette päämäärään päässeet. Älkää käsittäkö väärin perille pääsemisen ajatusta. Se ei ole samanlaista kuin asemalle saapuminen, äkillistä tuloa perille. Totuuden luo päästään jatkuvalla valinnalla, jatkuvalla ponnistuksella, jatkuvalla ojentautumisella, ainaisella valppau-

della. Tätä kokoontumista voitte tehdä milloin vain. Te kokoonnutte tänne vuodesta toiseen. Miksi ette toimi toisianne kohtaan ystävällisellä tavalla — ystävällisesti, ei rakastettavuuden merkityksessä, mikä on vain sitä kohteliaisuutta, jota seuraelämä vaatii — vaan todellisella ystävällisyydellä, todella persoonatonta katsantotapaa viljellen? Sitä ette tee sentähden, että teitä kaikkia kiduttaa epävarmuus, te kaikki epäröitte, ja täydellä syylläkin.

Tulipalon sammuttamiseen tarvitaan ihmisjoukkoa. Se ei vaadi varmuutta. Te voitte hävittää yhden julmuuden muodon, kuten esim. turkisten hankkimisen muotitarkoituksiin y.m.s.; mutta jos julmuutta on sydämessänne, osoitatte te sitä muulla tavalla. Te voitte olla mitä ystävällisempiä eläimille, mutta petomaisen julmia naapureillenne. On helppoa olla ystävällinen eläimille; te voitte niitä rakastaa ja ne vastaavat rakkauteenne. Mutta ihmisolento on toisenlainen: hän voi torjua rakkautenne, hän voi tehdä sellaista, mikä on vastoin teidän ajatuksianne, ja silloinpa te pidätte häntä loitolla. Tunnen monia ihmisiä, jotka eivät siedä ihmisolentoja, mutta jotka rakastavat luontoa, jotka rakastavat eläimiä. Luonnollisestikin, sillä sehän on paljon helpompaa.

Teidän pintapuolisella ystävällisyydellänne ei ole mitään arvoa. Jos sielussanne ja sydämessänne on julmuutta, jos siellä on omaisuuksien ahneutta, henkisten arvosijojen ahneutta. Kaikki nämä ovat turhia harhakuvia. Jos todellakin elätte persoonattomasti, minkään kohteen teitä sitomatta, tunnette tosi onnea. Sellainen ihminen on ystävällinen kaikille olennoille, siitä huolimatta, ovatko ne naapureita vaiko vieraita. Silloin sodasta lakkaaminen toteutuu, silloin lakkaa riistäminen. Siispä tärkeänä kysymyksenä on tämä: Oletteko te yksilönä täydelleen heittäneet sydämestänne ulos julmuuden?

Kysymys: Piispa Leadbeater on äskettäin Vapaan Katolisen Kirkon jäsenille puhuessaan lausunut: "Krishnaji ei puhu ensi sijassa teille taikka minulle — ihmisille, jotka olemme jo vuosikausia totutelleet ajattelemaan korkeampia asioita, jotka jonkin verran ymmärrämme sisäisen elämän tärkeyttä; hän tähtää tavallisiin valveutumattomiin olioihin, joiden ajatukset keskittyvät pääasiassa kilpa-ajoihin, nyrkkeilykilpailuihin, jalkapalloiluun, liikeasioihin tai huvituksiin; hänen täytyy keksiä sanontatapoja, jotka puhkaisevat melko kovan kuoren ... Jos suuren uudistajan on mieli saada liikkeelle vetelehtivä ja tarkkaamaton maailma, täytyy hänen puhua ankarasti, hänen täytyy olla hellittämätön niihin erikoisiin kohtiin nähden, joita hän tähdentää, hänen täytyy jättää huomiotta kaikki ne seikat, jotka puhuvat sitä vastaan. Hänen täytyy olla kokonaan yksikantainen, hän ei saa huomata muuta puolta kuin omansa — lyhyesti, hänen täytyy olla fanaattinen."

Hyväksyttekö tämän selityksen, että Te olette fanaattinen reformaattori, joka puhuu pääasiassa huvittelunhaluiselle joukolle?

KRISHNAMURTI: Se, mitä puhun, on kaikkia varten. Mitä sanon, on sekä viisasta että tyhmää varten. Ettekö te kaikki ole huvituksen etsijöitä? Ettekö ole kietoutuneita tähän aistikiihoituksen maailmaan, mihin seuraan ikänään kuulunettekin? Ettekö yhä ole murheen, himojen, rajoitusten kynsissä? Minä puhun kaikille ihmisille, jotka tahtovat kuulla, huolimatta heidän viisaudestaan, ja jos olette viisas, kuuntelette viisaasti, panematta huomiota arvoeroihinne. Jokaisen ihmisolennon asia on arvostella omasta puolestaan. Ihminen on oma vapahtajansa. Pyydän, käsittäkää tämä — että se, mitä minä sanon, on ihmiselle, joka on matalalla, ja ihmiselle, joka on korkealla, koska sekä korkealla että matalalla oleva on yhä tietoinen arvoerostaan, ja senvuoksi esiintyy rajoitusta, ja heidän sielussaan ja sydämessään on murhetta. Tuolle murheelle minä puhun, missä ihmisolennossa tahansa sitä esiintyneekin. Minä puhun tuolle rajoituksen syylle, joka on vain itsetietoisuutta, missä ihmisolennossa tahansa sitä esiintyneekin. Kaikki te kuulutte tuohon murheen maailmaan; jokainen ihmisolento kuuluu tuohon murheen maailmaan; ja olisi säälittävä, murheellinen seikka, jos te erottaisitte itsenne ja ajattelisitte löytäneenne, ellette ole löytänyt. Totuus ei ole arvoeroissa, seuroissa, veljeskunnissa, kirjoissa taikka jonkin muun "minänä olemisen" palvelemisessa. Se on oikeassa käytöksessä kaikkia olentoja kohtaan, pääsemisessä tuohon järjen ja rakkauden erinomaiseen tasapainoon, tuohon rakkauteen, jossa ei ole mitään erillisyyttä. Tämä soveltuu kaikkiin olentoihin, jokaiseen ihmiseen, kaikkeen, mikä on rajoituksen vallassa. Niinpä se on viisasta ja tyhmää varten.

Lauantai, elok. 2 p.

Kuten yhä toistaen olen sanonut, on sanoilla arvoa vain, jos ne välittävät sanojen takana olevien ajatusten oikean merkityksen. Jos tämän muistatte, silloin ei ilmene hämminkiä. Ette voi kuvata sanoilla sellaista, joka on kuvaamatonta; mutta sanoja täytyy käyttää, kuten maalari käyttää värejä kankaalla välittääkseen näkemyksensä merkityksen. Mutta jos te sotkeudutte pelkkään maalaustekniikkaan, silloin ette voi tavoittaa sen ajatuksen täyttä merkitystä, jonka maalari tahtoo välittää. Kaikissa puheissani annan sanoille uuden tulkinnan. Senvuoksi käy teille varsin vaikeaksi ymmärtää, jos sotkeudutte pelkkiin sanoihin. Teidän täytyy tunkeutua sanojen taakse ja pyrkiä tavoittamaan se merkitys, jonka noille sanoille annan, eikä antaa niille vain omia sovinnaisia merkityksiänne.

Olen sanonut, että yksilöllisyydestä syntyy kiintymys, ja tahdon selittää, mitä tarkoitan yksilöllisyydellä ja mitä tarkoitan kiintymyksellä. Yksilöllisyys on sitä herännyttä, itsetietoista, rajoitettua olemassaoloa, joka, koska se on epätäydellistä, vaatii ponnistusta, ja tuosta ponnistuksesta syntyy kiintymys. Ponnistukseen sisältyy taistelua, ja taistelu vaatii lohtua. Lohdusta herää pelko, joka pitää kiinni tuosta lohdusta kiintymyksessä henkilöihin, aatteisiin, uskonoppeihin, ennakolta rakennettuihin elämän-

käsityksiin, pyrkimyksen merkitys. Siispä itsetietoisen yksilöllisyyden rajotuksesta syntyneestä pyrkimyksestä herää halu etsiä suojalakkaa; ja tuohon suojaan te joudutte vangiksi ja kiinni kietoutuneeksi ettekä enää halua suorittaa taistelua vapautuaksenne itsetietoisesta yksilöllisyydestä.

Pelosta te annatte totuudelle lohduttavia ominaisuusmäärityksiä; te annatte totuudelle noita lohdullisia ominaisuuksia, joita pelko panee teidät halajamaan; te määrittelette totuuden laatua pelosta. Sentähden totuudesta tulee lohdullinen, nautinnollinen ja senvuoksi persoonallinen. Jos luotte katseenne omaan sieluunne ja sydämeenne, saatte havaita, että himo salaisessa tavoittelussaan kaiken aikaa liittää totuuteen niitä lohduttavia voimia, joita itsetietoinen yksilöllisyytenne taistelussaan kaipaa. Te pyritte taistelussanne rakentamaan lohdullisen totuuden teorian. Te oletatte totuuden olevan lohdullista, persoonallista, rohkaisevaa, myötätuntoista, rakastavaa j.n.e. Mutta totuus minulle merkitsee kaikkisisältävää — joka sisältää rakkauden sen vastakohtien, vihan, mustasukkaisuuden, kateuden, ahneuden, ohella. Älkää ymmärtäkö tätä selitystä väärin, älkääkä sitä väärin soveltako. Totuudessa ovat kaikki vastakohdat, koska se on kaikki. Sentähden täytyy kokonaan heittää pois halu rakentaa totuudesta lohtuisa ja lohduttava pyhäkkö. Kohta kun te annatte totuudelle tämän lohduttavan persoonallisen ominaisuuden, tarraudutte te yksilöllisyyteen ja janoatte sen pysyväisyyttä. Toisin sanoen, te etsitte kuolemattomuutta yksilöllisyydestä.

Mutta te, tämä rajoitettu itsetietoinen yksilö, ette voi rajoituksessa saavuttaa kuolemattomuutta. Kuolemattomuus on vapautta kaikesta tajunnasta, ja tajunta on tuota herännyttä itsetietoisuutta, jonka luo erillisyyden aikaansaaman "sinän" ja "minän" sisältävä rajoitus. Yksilöllisyys, — johon sisältyy halu pitää kiinni tästä yksilöllisyydestä ja rakkaudesta muihin yksilöihin — ei itsessään ole päämäärä. Yksilöllisyys on vain itsetietoista rajoitusta. Kun tämä rajoitus esiintyy, esiintyy tajunta, eikä kuinkakaan suuri tuon tajunnan laajentuminen voi teille antaa kuolemattomuutta. Tajunnan luo erillisyys, ja tuosta erillisyydestä syntyy ponnistaminen. Tajunta on ponnistusta rajoitusta vastaan, eikä rajoituksessa voi olla kuolemattomuutta. Kuolemattomuus on vain rajoituksen ulkopuolella. Kun on tietoista ponnistusta erillisyydessä, rajoituksessa, silloin luodaan "sinän" ja "minän" harhakuva, ja te halajatte tehdä ajassa jatkuvaksi tuon "minän" palvelemalla toista "minän olemista". Te etsitte kuolemattomuutta toisesta "minän olemisesta"; mutta miten suuri, miten kehittynyt tahansa tuo toinen "minä olen" lieneekin, se yhä pysyy toisena "minä olen".

Siispä hyvin herännyt itsetietoisuus, joka on "minä", kaiken aikaa etsii kuolemattomuutta, säilymistänsä erillisyydessä, mutta sellaiselle, minkä alkusyynä on rajoitus, poissulkeminen, ei voi olla kuolemattomuutta, säilymistä. Rajoitus on vain kielteisyys; se ei ole täydellinen, kokonainen; eikä tuolle rajoitetulle elämälle, jota me sanomme yksilöllisyydeksi, voi

olla mitään kuolemattomuutta, koska itsetietoisuuden herättää rajoitus, ja vain tuon rajoituksen poistaminen tuo kuolemattomuuden.

Sentähden "minä" on erillisyyden rajoitusta. Ja niinpä teidän täytyy poistaa tuo erillisyyden syy, tuo "minä", jossa on itsetietoisuutta, johon sisältyy taistelua; jatkuvasti keskitetyllä ponnistuksella, päivän joka hetkenä, teidän täytyy poistaa tätä rajoituksen muuria ja siten lujittaa itseänne tosi vapautumisessa tajunnasta. Se on kuolemattomuutta, ja se on säilymistä. Se merkitsee olemista paikan ja ajan yläpuolella, syntymän ja kuoleman yläpuolella.

Kun erillisyydessä ei voi olla kuolemattomuutta, täytyy teidän etsiä sitä, mikä on kestävää, sisällyttämisen tietä, kokonaisuuteen tähtäävän pyyteen tietä — ei himoamalla osaa, "minän" jatkumista, vaan "minän" vähenemistä, ei "minän" suurentamista, vaan "minän" pienentämistä, jatkuvalla ponnistamisella, jatkuvalla tarkistuksella, ainaisella harkinnalla, valppaudella. Tajunnasta vapautuneisuus on elämää. Vapaus tajunnasta ei ole täydellistä tyhjiinraukeamista eikä ainaista unitilaa; se on kaiken ponnistuksen huippu, kaikkien vastakohtien yhteys; ja viisas ihminen on se, joka on vastakohdat voittanut ja on vapaa ponnistuksesta. Hän on itse elämää, alati pysyvää, koska hän on yhtynyt kokonaisuuteen.

Ei siis enää saa tarrautua persoonalliseen kiintymykseen. Tiedän, että heti kysytte, kuinka maailma voi jatkua, ellei ole mitään persoonallista kiintymystä. Maailma on vain te itse moninkertaistuneena, ja jos ilmenee erillisyyden voittamista yksilöllisellä ponnistuksellanne, silloin te kohotatte koko maailman tasoa. Ette te kuolemattomuuden ymmärtämisellänne ja tuossa kuolemattomuudessa elämisellänne, tuossa elämässä, joka on jatkuvaa, kestävää, ainaista, maailmaa hävitä, vaan kohotatte sitä. Juuri senvuoksi minä sitkeästi tähdennän erillisyyden muurin yksilöllistä voittamista. Se ihminen, joka on voittanut, on vapaa, vapahduksen saavuttanut; hänestä on tullut kokonaisuus; hän on kokonaisuus, jolla on ehkäisemätön ajatus, ehkäisemätön rakkaus, rajoittamaton, ennakkoehdoton.

Jotta voisi tämän erottavan muurin voittaa, täytyy ennenkaikkea olla kiintymättömyyttä, joka johtaa käyttäytymiseen. Tarkoitusperätön kiintymättömyys on vain kielteisyyttä; mutta johonkin johtava kiintymättömyys on myönteisyyttä. Kiintymättömyys, joka johtaa elämäntapaan, käytökseen, muuttuu myönteiseksi, toimivaksi — mutta mihinkään johtamaton kiintymättömyys voi muuttua välinpitämättömyydeksi, mikä taas on kielteisyyttä; ja kielteisyydessä on aina rajoitusta, murhetta, tuskaa, kärsimystä. Kun kiintymättömyys, vapautuminen kaikesta, mikä aiheutuu itsetietoisesta "sinän" ja "minän" erottamisesta, johtaa oikeaan elämäntapaan, oikeaan tekoon, silloin tuo kiintymättömyys vie teidät tuohon myönteiseen olemiseen, tuohon aitoon valppauteen, tuohon välittömään tajuntaan, mikä on itse elämän kokonaisuutta.

K y s y m y s: Sanoitte eilen, että Jumalan on luonut ihmisen pelko. Tarkoitatteko, ettei ole mitään Jumalaa, Luojaa? Minua loukkaa joka kerta, kun mainitsette Jumalan; sillä Jumala on elämä, Rakas. Vai onko niin, että Te vain tahdotte hävittää tähän käsitteeseen liittyviä vanhoja ja ahtaita aatteita?

KRISHNAMURTI: Minun kannaltani ei ole mitään sellaista kuin persoonallinen Jumala, joka määrää suunnitelman teidän noudatettavaksenne. Minun kannaltani ei elämässä ole mitään sellaista suunnitelmaa. Mutta yksilön osalta on olemassa tarkoitusperä — ei suunnitelmaa, jonka jokin Yli-ihminen, jokin Jumala säätää kutakin yksilöä varten. Useimpien ajatuksissa tämä persoonallinen Jumala on saanut vankan sijan. He palvelevat tätä objektisoitua Yksilöä, joka on vain uusi "minä olen". Minun kannaltani elämä on kaiken luoja, kaikkien jumalien, kaikkien ihmisten; ja tuo elämä on kaikessa, ja ihmisen tarkoitusperä on käsittää tämä aito elämä, irroittautua siitä ali-inhimillisestä, joka on itsetietoisuutta erillisyydestä.

Kun katselette elämää tuohon tapaan, te osoitatte kunnioitusta kaikille olioille, ette henkilöille, ette ulkopuolisille, objektisoiduille olennoille; te rakastatte, palvotte, palvelette kaikkea, ja sentähden tästä johtuu oikea suhtautuminen ja oikea oivallus, oikea käytös kaikkea kohtaan. Jos luotte katseenne omaan sydämeenne ja sieluunne, saatte huomata, millä kunnioituksella, millä palvonnalla te kohtelette niitä, joita pidätte kehittyneempinä, ja millä omahyväisyydellä, millä halveksimisella kohtelette niitä, jotka ovat rinnallanne taikka alapuolellanne. Mitä arvoa on yläpuolellanne olevan uuden "minän olemisen" palvelemisella, ellette osoita mitään arvonantoa ettekä mitään rakkautta toiselle "minän olemiselle" alapuolellanne? Jos te kohtelette elämää luomisen kokonaisuutena — luominen on vain elämää liikkeessä — ei ole esiintyvä mitään eroa ihmisen ja toisen välillä, ei mitään monenmoisia kirkkoja; mutta on esiintyvä elämän palvelemista kaikessa, ja se on saava aikaan ja lujittava elämän kokonaisuuden käsittämisen, ei yksilöllisen, persoonallisen Jumalan palvelemista.

K y s y m y s: Kun sukuvietti näyttää olevan koko luonnossa synnynnäistä yhtä hyvin kuin nälkä ja janokin, minkä vuoksi pidetään sen normaalia tyydyttämistä epähenkisenä, kun taas nälän ja janon normaalia tyydyttämistä pidetään luonnollisena?

Mikä on Teidän näkökantanne avioliiton suhteen sen merkitessä miesten ja naisten yhteenliittymistä tässä tarkoituksessa, riippumatta ihmissuvun jatkumisen tarpeeesta.

Onko sukupuolirakkauden fyysillinen ilmaus rakkauden ja elämän rajoitusta? Jos niin on, kuinka voimme siitä vapautua?

KRISHNAMURTI: Milloin tahansa esiintyy kiintymystä aistivaikutelmaan, esiintyy myös murhetta, tuotakoon tämä sitten esille sukuvietin taikka nälän tyydyttämisessä. Kohta kun puuttuu asianmukaisen ymmärryksen tuomaa hallitsemista, esiintyy murhetta. Ei tässä ole kysymys olemisesta henkinen taikka epähenkinen. Tässä on kysymys, ei tukahduttamisesta, vaan ohjastamisesta — sillä tukahduttaminen on himon tarkoitusperätöntä pidättämistä, joka ei johdata teitä mihinkään; mutta yksilöllisen olemassaolon tarkoitusperän ymmärtämisen myötä tulee myöskin ohjastaminen, johon sisältyy kiintymättömyys mihinkään aistivaikutelmaan. Sitä ihmistä, joka on aistivaikutelman orja, pidetään murheen orjuudessa.

Tässä eräänä päivänä minulta kysyttiin, miksi en mene naimisiin. Sanon teille syyn. Minä en ole avioliittoa vastaan. Avioliitto — se, jota yhteiskunta avioliitoksi sanoo — on luotu senvuoksi, että miehet ja naiset ovat yksinäisiä. Mutta jos te kohoatte kaiken yksinäisyyden yläpuolelle, ei teidän tarvitse mennä naimisiin. Te olette kaikki. Ette enää ole yksinäinen. Ette enää tarvitse tukea, rohkaisua, alituisen, toisen ihmisen näkökantaan mukautuvan tarkistuksen läksyä. Avioliiton tarkoitusperänä on ponnistaminen yhdessä, mies ja nainen yhdessä, kehittyä, oikaistua, ymmärtää, kehittää erilaisia ominaisuuksia. Mutta jos olette itse elämään rakastuneita, elämään, joka on sekä miehen että naisen ilmausta, silloin te oikaisette itseänne kaiken aikaa tuon kokonaisuuden mukaan ettekä enää tarvitse kokemusta näkökantojen ainaisesta tarkistamisesta. Silloin teidän ei tarvitse mennä naimisiin. Mutta älkää pettäkö itseänne.

"Onko sukupuolirakkauden fyysillinen ilmaus rakkauden ja elämän rajoitusta? Jos niin on, kuinka voimme siitä vapautua?" Jos olette aistivaikutelman orja — jos onnen saadaksenne olette tähän tyydytykseen, tähän aistivaikutelmaan kiintynyt — silloin se on rakkauden ja elämän rajoitusta.

Kysymys: Edistyksestä on monta toisistaan eroavaa käsitystä. Muutamat ajattelijat väittävät, ettei ole mitään, joka todistaisi ihmisen edistyneen ihmisenä olemisensa monina vuosituhansina. Toiset ajattelijat väittävät, että edistymistä osoittaa moraalin ja elämän lisääntyneen monimutkaisuuden kehittyminen. Teosofinen aate on sellainen, että on kauas ulottuva, vihkimysten tietä ihmisyydestä yli-ihmisyyteen johtava edistyksen portaikko. Mikä on Teidän ajatuksenne tosi edistyksessä?

KRISHNAMURTI: Ennen kaikkea, edistys ei ole jonkin moninkertaistumista — yhä useampien autojen, taulujen, talojen, linnojen, kaikenlaisen muun saamista. Se ei ole tosi edistystä. Edistys tässä merkityksessä on vain tulemista, ei olemista.

Edistys, joka on pelkästään tulemista joksikin, on vain jäljittelemistä. Jatkuvasti yritätte tulla jonkin muun kaltaiseksi, ja sitä te sanotte edistyk-

seksi. Minä en sano sitä lainkaan edistykseksi; joksikin tuleminen ei ole päämäärä, olemassaolon päämäärä. Yksilöllisen olemassaolon tarkoitusperänä on, että te *olisitte* jotakin. Oleminen — jos sitä vertausta saan käyttää — on vaakasuoraa. Edistys on pystysuoraa. Pystysuoraan suuntaan te voitte moninkertaistuttaa — mikä on vain joksikin tulemista. Vaakasuoraan suuntaan te *olette* — eikä sellaisessa olemisessa ole mitään yksilöllisyyden tajuntaa, vaan tuota ehkäisemätöntä elämän toimintaa, joka on luomista. Kun ihminen käsittää, että tavallinen edistys on vain joksikin tulemista, kun sitävastoin elämä on olemista, hän ei enää yritä tulla joksikin, vaan yrittää olla. Oleminen on paljon vaikeampaa kuin joksikin tuleminen. Oleminen on sitä, että ei ole mitään erillisyyden tuntoa, ei mitään yksilöllisyyden tajua. Oleminen on vapautta tajunnasta, ja sentähden kuolemattomuutta, mutta edistys, joka on vain joksikin tulemista, on milloinkaan päättymätön. Toinen on vain laajentumista; toinen on vapautta, elämän täyttä toimimista.

Kysymys: Eikö rakkaus ole suurin puhdistaja? Eikö maailma kuole jonkun sen rakkauden, sen pyrkimisen arvoisen puolesta? Eikö mahtaviin Arhateihin, maailman suuruuksiin, eläviin Pyhimyksiin kohdistuva hartautemme voi kohottaa meitä tajuntayhteyteen heidän kanssaan ja heidän kauttaan Yleisen Elämän kanssa?

KRISHNAMURTI: Olen selittänyt, että toisen "minän olemisen" palveleminen on vain harhakuvitelmaa ja että sellainen palveleminen ei johda teitä tajunnasta vapautumiseen. Älkää pitäkö lukua niistä nimistä, joita maailma ihmisille antaa. Ette te totuutta saavuta nimilippuja käyttäen. Ne ovat vain harhakuvitelmaan sotkeutuneen ajatuksen luomia jakoja. Mutta jos te rakastatte sitä, mikä on kaikessa, ja jossa kaikki ovat, ette katso ylöspäin toiseen ettekä osoita epäkunnioitusta toiselle.

Rakkaus itsessään, koska se on elämää, on omaa iäisyyttään. Jokaisella ihmisolennolla, kaikella elävällä, on tämä rakkaus. Ette toisen "minän olemisen" palvelemisessa, vaan poistamalla erillisyyden rajoituksen te tulette yhdeksi iäisyyden kanssa.

Kysymys: Vaikka sanottekin, ettei ole mitään hyvää eikä pahaa, kun puhutte oleellisesta ja epäoleellisesta, eivätkö nämä ole vain uusia nimiä noille samoille asioille? Jos ihmiset maailmassa eläessäänkin hylkäävät ihmiskunnan kaikki tavalliset puuhat ja huvitukset, jotka vaarattomia ollessaankin ilmeisesti ovat Teidän näkökannaltanne epäoleellisia, eivätkö he silloin elä yhtä paljon "elämästä loitolla", kuin jos he vetäytyisivät luostariin?

KRISHNAMURTI: Aivan perimmältään ei siinä kokonaisuudessa, joka on elämän vapautta, ole mitään sellaista kuin hyvä ja paha, koska se sisäl-

tää kaiken; mutta teidän kannaltanne, yksilönä, joka on itsetietoinen, esiintyy pahaa ja hyvää, oleellista ja epäoleellista, ainaista oikaistumisen taistelua, ainaista taistelua saavuttamaan tuo täydellinen tasapaino, joka on vapautta. Tuossa taistelussa olette tietoisia siitä, mikä on täydellistä, ja siitä, mikä on epätäydellistä, siitä, mikä on kaunista, ja siitä, mikä on vähemmän kaunista — teidän kannaltanne on näitä eroja, mutta ei sen ihmisen kannalta, joka on vapahduksen saavuttanut.

Kysymyksenä on: oletteko aistivaikutelman, tyydytyksen, nautinnon orja? Jos sitä olette, silloin teidän kysymyksenänne on, miten voitte vapautua kaikesta kiintymyksestä, miten päästä vakaiseksi. Mutta te ette pääse kiintymyksestä ja tule vakaiseksi maailman jättämällä ettekä luostariin vetäytymällä. Te haluatte vain vetäytyä elämästä sen pauloissa olemisen pelosta. Viisas ihminen on se, joka koettelee kiintymättömyytensä maailmassa *ollen,* niin että hän saavuttaa sen vakaisuuden, joka ei ole nautinnosta tai huvituksesta taikka aistien tyydytyksestä riippuvaista.

K y s y m y s: Mikä Teidän näkökannaltanne on sairauden, ruumiillisen tuskan ja ruumiillisen uupumuksen syynä ja merkityksenä, noiden seikkojen, jotka jokapäiväisessä työssämme ovat mahdollisuuksiemme rasittajina? Kuinka voimme niistä vapautua?

KRISHNAMURTI: Yleisimmin syömällä asianmukaista ravintoa ja neuvottelemalla lääkärin kanssa. Mutta myös sielu on tähän liittyvä seikka. Jos sielu on vapaa, ei sairauden eikä terveyden ehtojen sitomaa, silloin tuollainen sielu on rajaton, se sisältää kaiken. Teillä voi olla erinomainen fyysillinen ruumis, mainio ulkonainen olemus, mutta siitä tulee pelkkä nukke ilman tuota, mikä tekee kaiken suloisemmaksi, mikä antaa kaikille näkemyksille, kaikelle ymmärrykselle ihanan tuoksun — ja se on sielu. Jos sielu on turmeluksen vallassa, epätäydellinen, rajoittunut, veltto, laiska, silloin tuo sielu, koska se tuntee erillisyyttä, on murheen orjuudessa.

K y s y m y s: Teidän opetustenne vuoksi monet ihmiset ovat lähteneet järjestöistä, joissa he monena menneenä vuotena ovat noudattaneet varmaa ja ankaraa elämän kuria — esim. kaiken liharavinnon välttämistä, viinin nauttimisesta pidättymistä, tupakoimatta olemista y.m.s. Nyt jätettyään nämä järjestöt he ovat taas aloittaneet lihansyönnin, juomisen, tupakoimisen j.n.e. Onko tämä valitettavaa, vai osoittaako se sitä, että elämän kurin noudattamisella, ellei se perustu ihmisen omiin haluihin, ei ole mitään arvoa.

KRISHNAMURTI: Ei mikään järjestö, veljeskunta tai ihmisryhmä voi toiselle pakottaa kuria. Sellainen kuri on pelon aikaansaamaa, eikä sillä ole mitään arvoa. Ette voi harhakuvitelmalla saada syntymään jaloutta.

Kurin täytyy olla itse vakiutettua, eikä silloin enää ole kysymyksessä mukautumisesta sellaiseen, mikä on turhanpäiväistä. Jos olette syömättä lihaa vain toisen velvoittaman kurin takia, ei sellaisella pidättyväisyydellä ole mitään arvoa. Se osoittaa vain sitä, ettei teissä ole mitään halua päästä tuohon ylimmän todellisuuden rauhaan, joka on saavutettavissa vain itsekurilla. Itsekuri on elämän rakkauden aikaansaamaa; ja tuon rakkauden luonteenpiirteenä on kurin turmeltumattomuus. Useimmat teistä liittyvät veljeskuntiin tai seuroihin ja noudattavat sitä kuria, minkä nämä teille velvoittavat. Sellainen kuri on laiskureita varten. Mutta toimekas ihminen, joka ei ole vetelys, vaan valpas ja maltikas, viljelee kaiken aikaa ymmärryksestä syntynyttä itsekuria. Senvuoksi hän on vapaa kaikesta kurista. Itsekuri on olemista; ja seurojen, järjestöjen, lahkojen pakottama kuri on vain joksikin tulemista.

Lauantai, elok. 2 p. leiritulen ääressä.

Ajatellen ahkeroidun päivän jälkeen, joka on vietetty yrittämällä omalta kohdalta löytää itselle oikea sovittautuminen, on rauhallinen, tyyni ilta, joka vietetään istuen hiljaa, ponnistuksetta ja keveässä olossa, ihmeellinen. Sellaisena hetkenä ei tarvitse keskittyä; silloin pitäisi sielun olla vapaana kaikesta ajattelusta, kaikesta hämmingistä, seesteisenä ja vakaana. Kun päivän varrella on vallinnut keskitetyn ajattelun ahkera energia, silloin pitäisi illan tullen sielun olla hiljainen, rauhallinen ja vakaa. Senpätähden istuessamme tulen ympärillä, ja meidän ympärillämme tämä hiljaisten puiden tyyni kauneus, ei ole tarpeen voimakas ponnistus keskitettyyn ajatteluun. Tarpeen on säilyttää rauhallinen päättäväisyys, vaikka mieli on levossa.

Sentähden näiden runsaaseen ajatteluun ja tarkoitusperäiseen tutkimiseen käytettyjen päivien aikana toivon iltaisin, jolloin tämän tulen ympärille kokoonnumme, vallitsevan hiljaisen sielun vakavuuden. Vaikeimpia saavutettavia on sielun hiljaisuus, joka ei ole tyhjyyttä eikä kielteisyyttä eikä unitilaa. Kun sielu siten on hiljaa, on se kokonaan mietiskelyä. Se on niin rauhallinen ja vakaa, ettei sen tarvitse lainkaan ponnistautua ajatteluun. Mutta tähän hiljaisen sielun pidättämättömän ajatuskylläisyyden onnelliseen tilaan päästäkseen täytyy päivä viettää viljelemällä ajatusrunsauteen, keskitykseen suunnattua suurinta tarmoa; koko tarmonne on varattava tuohon etsintään, jokaisen näinä päivinä sieluun ajautuvan ajatuksen erittelevään tutkimiseen. Silloin illan tullessa voi vallita tuo hiljainen tyyneys ja levollisuus.

(Jatketaan.)

---

reitin täytyy olla itse vakiintuva, sillä silloin vasta se [illegible] tehtävän, mikä on sen tarkoituksena. [illegible] kuitua. [illegible] vallavat. [illegible] jota ei ole [illegible], vaan vaipuu ja [illegible] vain joukkoon [illegible].

[illegible]

[illegible]

[illegible] ja levottomuus.

Kiertokirje KANSANVÄLISEN TÄHTELEHDEN lukijoille

Helsingissä, Vuorik. 5 B 17, syyskuun 23 p. 1930.

ARVOISA ASIANHARRASTAJA:

J. Krishnamurti tulee Suomeen.

Tämän ilahduttavan tiedon voimme nyt antaa tämän lehden lukijoille. Jo useiden vuosien aikana on Krishnajia odotettu saapuvaksi maahamme, mutta vasta nyt näyttää se toteutuvan. Aivan äskettäin tänne saapuneen tiedon mukaan tulee Krishnaji yhdessä herra D. Rajagopalin kanssa tänne ensi toukokuun 7 p:n vaiheilla. Krishnaji tulee ensi vuoden ajan, ainakin Ommenin tähtikokoukseen saakka, viipymään Europassa ja luennoimaan useissa Europan maissa. Tällä luentomatkallaan poikkeaa hän Suomeenkin Virosta käsin ja täältä sitten matkustaa Ruotsiin. Täällä hän tulee pitämään kaksi julkista esitelmää, toisen Helsingissä ja toisen Turussa. — Lähemmin asiasta ensi vuoden alussa.

Työ Krishnajin aatteiden hyväksi Suomessa.

Tässä kysymyksessä on nyt vedottava Tähtilehden lukijapiiriin. Paitsi muutamia suomenkielellä näihin asti ilmestyneitä Krishnamurtin kirjoja on tämä Kansainvälinen Tähtilehti ainoa yhdysside Krishnajin ja hänen aatteistansa kiinnostuneiden välillä maassamme. On siis elinehtoista tämän lehden olemassaolo, sen jatkuva ilmestyminen. Mutta tämä ei suinkaan ole ilman muuta taattua, sillä on hyvin ymmärrettävää, ettei tällainen perin erikoisluontoinen lehti voi saada pontevimmallakaan levittämistyöllä sellaista tilaajamäärää, että se tulisi kannattavaksi. Tästä on oltu jo alunpitäen selvillä, mutta lehden julkaisemiseen on kuitenkin ryhdytty, kun on luotettu siihen, että toisin keinoin saadaan asia autetuksi.

Kun Tähden Järjestö oli olemassa, auttoi se Tähtilehdenkin julkaisemista, milloin ylimääräistä avustusta tarvittiin. Sen turvissa saattoi myöskin tapahtua Krishnajin suomenkielellä ilmestyneiden kirjojen kustantaminen, jota tarkoitusta varten varat saatiin järjestöltä. Kun järjestö viime vuonna lakkautettiin, ryhdyttiin täällä toisiin toimenpiteisiin aljetun työn tukemiseksi. Kehitettiin edelleen aikaisemmin vireille pantua osakeyhtiöhanketta. Suunnittelemamme osakeyhtiömuoto ei kuitenkaan tullut hyväksytyksi Eerdessä, tähtityön keskuksessa, vaan ehdotettiin sieltä käsin perustettavaksi k a n s a l l i n e n r a h a s t o ajamaan samaa tarkoitusta. Samalla ehdotettiin, että vetoomus avustusten antamiseksi tähän rahastoon tehtäisiin syksyllä, vaikka rahasto luonnollisesti koko vuoden ajan vastaanottaa avustuksia. K a n s a i n v ä l i s e e n r a h a s t o o n oli taas avustusten saamiseksi tehtävä vetoomus keväällä. [1]

---

[1] Huomautamme tässä yhteydessä, että kansainväliseenkin rahastoon voi koko vuoden ajan antaa avustuksia. Kesäkuun lopulla tämän lehden tilaajille lähetetyn vetoomuksen johdosta on jo kertynyt olosuhteisiimme katsoen hyvin tuntuvasti avustuksia, jotka on lähetetty, mainiten lahjoittajan nimi, osoite ja lahjan suuruus, Ommeniin. Arvoisille lahjoittajille tullaan lähettämään tilitys. Siis: lahjoituksia tähän rahastoon vastaanottaa edelleen allekirjoittanut, Kansainvälisen rahaston asiamies Suomessa.

Kohta tämän tiedoituksen jälkeen viime syksynä lähetettiin kiertokirje kaikille niille, jotka perustettavaksi aiotun osakeyhtiön koemerkinnässä olivat merkinneet osakkeita, kehoituksella, että he sitoutuisivat suorittamaan merkitsemänsä määrän kansalliseen rahastoon. Useimmat merkitsijät suostuivatkin tähän ja heidän jo suorittamiensa maksujen varassa on voitu kustantaa Krishnajin kirjanen "Nyt" sekä avustaa tämän lehdenkin kustannusmenoja.

Mutta näin saadut varat, vaikkakin kaikki merkitsijät suorittaisivat merkitsemänsä osuudet, eivät pitkälle riitä. On vielä epätietoista, voidaanko tämä lehti julkaista edes vuoden loppuun. Siksipä nyt vedotaankin kaikkiin asianharrastajiin, kaikkiin niihin, jotka ovat saaneet henkistä sytykettä Krishnajin esittämistä aatteista, kaikkiin, jotka tahtovat edistää näiden aatteiden maailmaa-uudistavaa vaikutusta, pyytäen heitä aineellisesti tukemaan näissä merkeissä tehtävää työtä tässä maassa.

Ystävät! Emmehän toki salli, että tämän lehden ääni tukehtuu juuri nyt kun kaiken muun ohella elämme sitä odotusta, että tuo aikamme suuri opettaja henkilökohtaisesti tulee keskuuteemme vierailemaan. Meidän on juuri nyt luotava niin vankka taloudellinen pohja kansallista rahastoa kartuttamalla, että saamme julkaistuksi tämän lehden vuoden loppuun ja että uskallamme suunnitella sen julkaisemisen jatkamista ensi vuonnakin. Ja jos niinkin ilahduttavasti kävisi, että nyt uuden innon virittäminä ponnekkaammin tekisimme työtä lehden tilaajamäärän korottamiseksi ensi vuonna, siten taaten lehden suuremman kannattavaisuuden, niin kipeästi kaivataan varoja Krishnamurtin kirjojenkin suomalaiseen asuun saattamiseksi.

Ahtaat kylläkin ovat ajat, kova on nyt puristus, mutta valveutunut ihminen, ahtaammissakin olosuhteissa elävä, ei emmi, kun hän voi käydä tueksi sellaiselle maailmanlaajalle ja ihmiskuntamme elämää sen syvimpiä syitä myöten uudistavalle työlle, kuin mitä Krishnamurti aatteinensa edustaa nykyisessä sekasortoisessa, murheitten painamassa maailmassa. Että meilläkin tämä hänen merkityksensä ymmärretään, siitä olkoon ilmauksena antimenne — pienempi tai suurempi, sillä ei väliä — siihen rahastoon, jonka tarkoituksena on avustaa työtä Krishnajin aatteiden hyväksi Suomessa. Tehkää lahjoituksenne Tähden kansalliseen rahastoon aivan ensi tilassa, mieluimmin jo ensi kuun kuluessa, että voitaisiin aikanaan suunnitella työtä ensi vuotta varten.

Näitä lahjoituksia vastaanottaa kansallisen rahaston hoitaja herra Otto Salmi, os. Lapinlahdenk. 25, C, 35, Helsinki, sekä myöskin muiden lähetysten yhteydessä allekirjoittanut. Tilitys kertyneistä varoista julkaistaan aikoinaan.

Toivoen aulista myötävaikutustanne ylläviitoitetussa työssä

HELMI JALOVAARA

Kansainvälisen Tähtilehden toimittaja ja Tähden kustannusyhtymän asiamies Suomessa.

Helsinki 1930, Oy. Gutenberg

KANSAINVÄLINEN

TÄHTILEHTI

LOKAKUU

1930

KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI

JULKAISEE ALKUPERÄISIÄ SELOSTUKSIA KRISHNAMURTIN LUENNOISTA JA PUHEISTA

ESITTÄÄ KRISHNAMURTIN ELÄMÄNKATSOMUSTA JA SEN VALOSSA TUTKII NYKYAIKAISEN AJATTELUN SUUNTIA

SELOSTAA KRISHNAMURTIN TOIMINTAA

KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI on suomalainen painos monessa maassa samanaikaisesti ilmestyvästä aikakauslehdestä. Sen englantilainen painos ilmestyy Hollannissa, Ommenin Eerdessä ja ovat sen toimittajina Lady Emily Lytuens sekä D. Rajagopal, M. A., L. L. B. (Cantab), jotka muodostavat kansainvälisen toimituskunnan. Kustantaja: The Star Publishing Trust.

KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI ilmestyy v. 1930 10—12-numeroisena laajana aikakauslehtenä. Se voidaan tilata postitoimistoista, asiamiehiltä ja lehden toimitukselta os.: Vuorikatu 5. B. Helsinki, Tilaushinta Smk. 50:— 1/1 vsk., sekä Smk. 30:— 1/2 vsk. Amerikassa Doll. 2:— 1/1 vsk. Asiamiespalkkio on vähintään 5 vuosikerrasta 20 %.

KANSAINVÄLISEN TÄHTILEHDEN vastaava toimittaja Suomessa on Helmi Jalovaara, osoite Vuorikatu 5. B. Helsinki.

Kustantaja TÄHDEN KUSTANNUSTOIMISTO.

KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI N:o 10. LOKAKUU 1930.

Sanon sinulle sen,
että oikeauskoisuus
alun saa, kun sielu ja sydän on surkastumassa.

Kuten metsän tyvenet lampareet
ovat kätkössä vihreän vaipan alla,
niin Elämää peittää aatosten keko,
aatosten syksyynsä ehtineiden.

Kuten hento lehti raskaaksi käy
pölypeitteestä menneen kesän,
niin Elämän uuvuttavaksi
luo kuoleva rakkaus.

Kun tunteen ja aatoksen karsinoi
tuo turmeluksen pelko,
on silloin, ystävä oi,
sinut kietonut hämäryys
pois häipyvän päivän.

On hento lehti lakastumassa
avaran laakson varjostossa.

J. Krishnamurti.

Ommenin Tähtileiri.

KRISHNAMURTIN PUHEITA.

Sunnuntai, elok. 3 p., leiritulella.

On yleensä tapanamme täällä sytyttää illalla tuli, jolla teolla ei ole mitään erityistä merkitystä. Pyydän, etteivät ne, jotka tulevat ulkopuolelta, pidä tätä minään erikoisena uskonmenona. Tuli sytytetään senvuoksi, että se on miellyttävä katseltava — mitään muuta tarkoitusperää ei sillä ole — ja senjälkeen kuin minä olen puhunut, istumme tulen ympärillä hiljaisina muutamia minuutteja. Ajattelua vaatineen päivän jälkeen on hyvä istua hiljaa ja mietiskellä — mietiskely on vain hiljaista, ponnistuksetonta ajattelua; tutkistelu, meditatio, sitävastoin on keskitettyä ajatusta toiminnassa. Mietiskely on syvällistä ajattelua ilman vähintäkään ponnistusta. Sentähden, jos tunnette siihen halua, ehkäpä te minun puhuttuani tahdotte istua hiljaa, rauhallisina, leväten muutaman minuutin.

Mitä aion sanoa, se soveltuu jokaiseen, eläköön hän sitten Idässä taikka Lännessä — Aamun- ja Illanmaat, Itä ja Länsi, nehän ovat vain mukavuuden vuoksi ajateltuja jakoja — maantieteellisiä alueita, joita ihminen on keksinyt jakoja luodakseen. Ajatus nousee noiden alueiden yläpuolelle ja matkaa niiden halki. Jos tahdotte huolellisesti tutkia, saatte havaita, että eläköön ihminen Idässä taikka Lännessä, vain sillä on merkitystä, minkälainen on hänen käytöstapansa, hänen kohtelutapansa, hänen kunnokkuutensa. Älkää siis pitäkö sitä, mitä minä sanon, Idästä tulevana — ainoastaan Idälle sopivana ja Lännelle soveltumattomana. Minun näkökannaltani elämä, esiintyköön se Idässä taikka täällä Lännessä koneiden melun, kiireen ja huvitusten keskellä, on pohjimmaltaan samaa; samat himot täyttävät sekä Idän että Lännen ihmisten sydämen ja sielun. Kun nuo himot ymmärrätte ja kohoatte niiden yläpuolelle ja löydätte kaikessa himossa ykseyden, silloin olette ymmärtävä kaiken himon inhimilliset ilmaukset.

Nykyiseen aikaan yrittää jokainen ratkaista elämän pulmat toiminnalla. Esim. yritetään ymmärtää elämää taiteen tietä. Eläminen on suurinta taidetta, ja jokainen yrittää löytää sen tavan, jolla voi elää kaikkein täydellisimmässä tasapainossa — luonnollisuuden tasapainossa, järjen, joka on kokemuksen ydinmehua, ja rakkauden, joka on persoonatonta. Jos vain ymmärrys asustaa sydämessänne, te osaatte toimia elämän rytmissä. Sentähden ymmärrys on tämän sotkuisen elämän pääpyrintönä — ymmärrys, joka on saatu syntymään jokapäiväisten tekojen jatkuvalla seulomisella; sillä noilla teoilla voimme joko kahlehtia itsemme taikka niissä ja niillä itsemme vapahtaa. Siispä ihmisen täytyy päästä selville, millä tavalla, millä

mittapuulla hän arvostelee omia tekojaan, niin että jokapäiväisessä elämässä voidaan saada aikaan sielun ja sydämen rytmi, ymmärrys, täydellinen tasapaino.

Kun ei ole tuota tasapainoa, joka on ainaisena opastajana, on huvituksilla, puuhalla, yleisellä mielipiteellä, sillä, mitä joku muu sanoo, vetovoimaa; mutta omalla arvostelullaan, jonka synnyttää ajatuksen ja tunteen jatkuva seulominen, niiden jatkuva tutkiminen ja eritteleminen luodakseen ne yhä persoonattomammiksi, voi ihminen rakentaa täydellisyyden. Kun tuo täydellisyys on luotu, silloin vallitsee tasapainoisen arvostelun jatkuvaisuus. Kuolemattomuus on persoonatonta; sillä ei ole mitään tekemistä meidän persoonallisten toiveittemme, mieltymystemme ja vastenmielisyyksiemme kanssa, vaan kokemalla nämä mieltymysten ja vastenmielisyyksien, kateuden, epäluuloisuuden y.m.s. vastavaikutukselliset ilmaukset te saavutatte sen tilan, missä ajatus ja tunne ovat ehdottoman persoonattomia ja senvuoksi kuolemattomia. Se on tosi kuolemattomuutta ja siihen iäisyys sisältyy. Yksilöllisen kilvoittelun tarkoitusperänä on päästä tuohon täydelliseen tasapainoon, saavuttaa tuo täydellinen rytmi ja elää tuossa tasapainossa ja tuossa rytmissä päivän joka hetkenä. Se on tosi onnea, koska siinä ei ole mitään mieltymyksen ja vastenmielisyyden vastavaikutuksellista ilmausta.

Kun jatkuvasti oikaisette itseänne silmämääränänne tuo olemisen täydellisyys, silloin jokapäiväisen elämän arkisuus, hätä, monimutkaisuus pian häviää, koska olette kohonnut sen yläpuolelle. Sitä saattaa ympärillänne olla, sitä *onkin* ympärillänne, mutta se ihminen, joka sisimmässään on saavuttanut tämän täydellisen tasapainon, on löytänyt sen todellisuuden, joka on iäinen, joka on ajan ja paikan yläpuolella; ja sen perusteella hän on kuolematon. Se onni, joka ei ole mistään persoonasta peräisin, on tosi onnea; se on kaikkien oleiden, kaiken ajatuksen ja kaiken tunteen alkulähde. Kun tämän oivallatte, saavutatte teon omavireisyyden, joka hakee tulkintansa käytöksestä; ja vain käytöksen tietä te voitte päästä aidon häiriintymättömän onnen käsittämykseen.

Tämän uudenaikaisen sivistyksen koneellisen maailman touhun ja töykinnän keskellä teistä joko voi tulla hammas koneeseen ja te voitte lisätä olemassaolon raukeata kyllästystä, taikka voitte omalla yksilöllisellä ponnistuksellanne riistäytyä irti tuosta samaan muottiin valetusta ihmiskunnasta ja asettaa itsellenne uuden ajatuksen mittapuun, uuden tunteen mittapuun. Sivistykset nousevat ja lakastuvat; ja se ihminen, jolla on kyky kylvää siementä tähän nousuun ja tähän lakastukseen; luo uuden ajatuksen maailman, uuden tekojen maailman, uuden käytöksen maailman. Mutta tuo uuden asiaintilan siemenen kylväminen on sen ihmisen varassa, jolla on ymmärrys sydämessään ja joka elää tuon ymmärryksen mukaan ja toimii tuon täydellisen ymmärryksen mukaan päivän joka hetkenä. Sellaisesta

ihmisestä silloin tulee ajatuksen mittapuu, tunteen mittapuu; ja jatkuvasta ponnistuksesta maailma hänen ympärillään muuttuu, korjaantuu ja tulee saatetuksi siihen täydelliseen järjestykseen, missä ei ole riistoa, missä ihminen on ihminen eikä ali-inhimillinen, missä hän ei enää ahnehdi rikkauksia, ei ole kateellinen, julma eikä raaka. Tämä sopusoinnun järjestys riippuu siitä ihmisestä, jolla on sydämessään olemassaolon tarkoitusperän ymmärrys, kilvoittelun ja ainaisen ojennuksen tarkoitusperän ymmärrys. Tämä tasapaino synnytetään tekemällä ajatuksesta ja tunteesta persoonattomia. Tunteen täytyy olla puolueetonta, mutta ei penseätä; ajatuksen täytyy olla persoonatonta, ei huolimatonta. Kun tämä täydellinen tasapaino vallitsee, silloin ei toisen taholta tulevat vastavaikutukset vaikuta sieluun eikä sydämeen, koska omassa itsessänne elätte kaiken aikaa tuota ajatuksen puhtautta, tuota tunteen puhtautta. Sellainen ihminen on tosi onnellinen; sellainen ihminen voi omasta sielustaan ja sydämestään antaa tuota iäisyyttä, jossa hän elää.

Maanantai, elok. 4 p.

Olen kummastellut sitä, miksi enimpien ihmisten ajatukselle totuus tuntuu niin mutkikkaalta käsitteeltä. Totuus sinänsä on mutkattomuuden ydintä.

Mutta jokainen lähestyy totuutta omien mieltymystensä ja vastenmielisyyksiensä näkökannalta, omalta persoonalliselta näkökannaltaan, ja liittää siihen senvuoksi määrättyjä ominaisuuksia, joita hän itse on kehittänyt. Mystikko antaa totuudelle niitä mystillisiä ominaisuuksia, joita hän on saavuttanut, ja okkultisti näkee totuuden vain fyysilliselle silmälle näkymättömissä asioissa. Mutta jos ette pidä totuutta jonakin, jolla on joitakin määrättyjä ihmissielun ominaisuuksia, saatte havaita, ettei sillä voi olla ensinkään mitään eri puolia. Se on jalokiven kaltainen. Jalokiven kauneus on siinä itsessään eikä niissä pinnoissa, joita siihen hiotte. Ne saattavat koristaa jalokiveä, mutta jalokiven kauneus on jalokivessä eikä hiomapinnoissa.

Minun kannaltani totuudella ei ole mitään eri puolia. Se ei ole monitahkoinen. Monitahkoisuutta on olemassa vain silloin, kun katselette totuutta ulkopuolisesti, ei silloin, kun olette sen sisässä. Kun te elätte tuossa todellisuudessa, tuossa totuudessa, ei esiinny mitään eri puolia. Sillä silloin te katselette sitä sisästä ulospäin, ette ulkoa sisäänpäin. Käsittäkää siis se ajatus, että totuus ei ole monitahkoinen, vaikka voittekin sitä monin tavoin ilmaista — käsittäkää, että se ydinolemukseltaan on yksi. Jos kaksi ihmistä maalaa saman tapahtuman kankaalle, ette maalauksista löydä ykseyttä; mutta jos tunkeudutte pelkän kankaalla esiintyvän ilmaisun taakse, olette löytävä sen, mitä molemmat koettavat tuoda ilmi. Totuus on kokonaisuus,

jossa kaikki saa täydellisyytensä ja asuinsijansa, jossa kaikki kestävästi pysyy. Juuri senvuoksi minä olen väittänyt ja yhä väitän, että totuus on poluton maa, ja jos te lähestytte sitä jotakin erityistä polkua pitkin, luotte te itsepetoksesta syntyneitä jakoja. Te teette totuudesta edistykseenne soveltuvan. Minun kannaltani totuus on elämää, kaiken elämää, ylimmästä alimpaan, sekä elävän että hengettömän elämää. Vaikka elämä saattaa ilmetä puussa, ihmisessä, kukassa, lentävässä linnussa, vaikka elämän ilmauksia saatetaan jaoitella, ei itse elämässä ole mitään jakoja. Kun olette tuon elämän omasta itsestänne löytänyt, kun olette tuohon elämään yhtynyt, olette tietävä, ettei sillä ole mitään erityistä puolta, ettei se ole monitahkoinen. Se on kokonaisuus, kaikkien kokemusten, kaikkien puolien täydellisyys.

Jos siis ajattelette totuutta, elämää, tältä näkökannalta, te sulatatte itseenne kokemuksen tietä elämän jokaisen ilmauksen ja siten saavutatte sen yksinkertaisuuden, joka on tosi henkisyyttä. Yksinkertaisuudella minä en tarkoita karkeuden, kömpelyyden yksinkertaisuutta, vaan sitä yksinkertaisuutta, joka on kaiken ajatuksen, kaiken tunteen ydinolemusta — joka kumpuaa kaiken lähteestä. Kun tuota lähdettä kosketatte, sen tavoitatte, te olette tuota yksinkertaisuutta, te olette tuota elämää. Yksinkertaisuus on kauneutta ja suuruutta. Kaikella suurella on tämä yksinkertaisuuden ominaisuus, joka on vain jatkuvan sulattamisen ja hylkäämisen toimintoa, kunnes olette saavuttanut sen totuuden täyden käsittämyksen, joka totuus on elämää, jossa ei ole mitään jakoa moniin osiin, ei mitään erottelua moniin puoliin. Nämä ovat vain tietämättömän sielun itsepetosta. Sentähden teidän täytyy tulla totuuden luo suuren kokemuksen tuomalla äärimmäisellä yksinkertaisuudella, ja silloin te voitte kaikkialla maailmassa erottaa totuuden jalostavat ominaisuudet, ilmaantukoot ne millä tavalla tahansa. Te olette tuon totuuden osana. Silloin ette jaa elämää mystisismiin jo okkultismiin, puritaanisuuteen taikka roomalaiskatolilaisuuteen, kauneuteen taikka rumuuteen. Totuus on kokonaisuudessa, ja sellainen tunteminen vaatii täydellistä luonnollisuutta, sitä luonnollisuutta, josta puuttuvat kaikki ali-inhimilliset ominaisuudet, johon sisältyy teon, ajatuksen ja tunteen omavireisyys, koska olette tavoittaneet oleiden alkulähteen. Jos niin totuutta ajattelette ja teillä on rakkautta itse tätä totuutta kohtaan, joka on yksinkertaisuutta, silloin annatte sydämessänne ja sielussanne asuinsijan tuolle todellisuudelle, joka on myönteisen olemisen hedelmä, josta puuttuu kaikki kiintymys, kaikki epäilys, kaikki epävarmuus, kaikki arvelu, mikä on hyvää, mikä pahaa. Kun olette tämän todellisuuden lähteen tavoittanut, olette niinkuin erämaa, laaja, rajaton, jakamaton.

Kuten tässä eräänä päivänä sanoin, tutkimisella, ainaisella tarkkaamisella te saavutatte täyden käsittämyksen siitä, mitä minä puhun. Sentähden teidän *täytyy* kysellä, *täytyy* revellä palasiksi päästäksenne asiasta selville ja ollaksenne elämättä vain hentomielisesti epämääräisessä uskossa. Totuus

saavutetaan jatkuvan tutkimisen, tarkistuksen ja valikoimisen ankaralla toiminnolla. Totuus on varsin vaikeasti tavoitettavissa; mutta päättäväinen sielu ja myönteinen sydän, jossa on suuri rakkaus, voi sen itseensä sulattaa ja voi saavuttaa olemisen pysyvän seesteisyyden ja vakaisuuden.

Kysymys: Kuinka voi ilmestyä samanaikaisesti kaksi saman tekijän julkaisua, joilla on niin vastakkaiset nimet kuin seuraavat: The Path (Polku) ja Pathless Reality (Poluton todellisuus)?

KRISHNAMURTI: Vastaus on hyvin yksinkertainen. Toinen kirjoitettu seitsemän vuotta sitten, toinen vasta äskettäin. *The Path*-kirjaseni kirjoitin silloin, kun tuossa itsepetoksen maailmassa vielä jaoittelin elämän. Nyt minun kannaltani ei ole mitään sellaista kuin elämän jako: se on kaikki, koska totuus on kaikessa, jokaisessa ruohonkorressa, joka kivessä, joka lehdessä, jokaisessa ihmissydämessä ja -sielussa. Tuohon totuuteen ei ole mitään polkua, koska se piilee jokaisessa sielussa ja joka sydämessä. Tuo totuus ei kaipaa polkua. Mutta se vaatii keskitystä, valppautta, harkintaa, käytöstä, elämäntapaa. Siihen te ette tarvitse mitään polkua — vain elämän jokapäiväinen olo teidät siihen johtaa. Kun käsitin tuon täydelleen, silloin syntyi *Pathless Reality* (Poluton todellisuus). On siis täysin mahdollista kirjoittaa jotakin johonkin aikaan ja myöhemmin esittää sille vastakkaista. Juuri puolustamalla ja kumoamalla käsityksiä totuuteen pääsee. Teissä täytyy olla kaikkea vastaväitettä ja puolustamista, koska elämä sisältää kaiken. Jatkuvalla etsinnällä, vastaväitteiden ja vakuuttelujen tietä, myönteisten väitösten tietä te pääsette totuuteen. Silloin ette enää ole epävarma kelvollisesta; silloin ette enää kysele, mikä on oleellista; silloin ette enää ole kiintymyksen pauloissa, ahneuden, omaisuuksien, saituuden pauloissa; silloin sielussanne on se elämän levollisuus, joka ei erillisyyttä tunne; silloin ajatus on rajaton, koska se on tavoittanut tuon todellisuuden lähteen, joka on kaikkiallinen, kaikkitietävä, joka on itse elämä jokaisessa ihmisolennossa.

Kysymys: Sanoitte eilen, että avioliitto on vain halua paeta yksinäisyyttä. Tämä tuntuu olevan perin kielteinen käsitys sellaisesta suhteesta, joka tarjoaa runsaan kokemusalan, kun se liittää fyysillisen yhteyden keskinäiseen rakkauteen. Eikö silloin tällaisella suhteella ole suuri arvo niillekin, jotka etsivät vapahdusta eivätkä ainoastaan hae aistikiihoitusta taikka yksinäisyyden pakoa?

KRISHNAMURTI: Tosi rakkauden, aidon rakkauden ominaisuus ei tunne sellaisia jaoituksia kuin vaimo ja mies, poika, isä, äiti. Mutta yleensä käy niin, että kun menette avioliittoon, te annatte rakkauden yhdelle ai-

noalle ja kiellätte sen monilta — mutta te voitte olla naimisissa ja kuitenkin säilyttää koko maailman jaoituksitta sydämessänne ja sielussanne. Sellainen rakkaus on iäistä.

Rakkaus on yhteistoimintaa keskinäisessä kokemisessa. Meillä täytyy olla avioliitto — ei välttämättä avioliittoa sen nykyisessä muodossa — jossa kaksi ihmistä voi kasvaa yhteisestä kokemuksesta, niin että se on johtava siihen käsittämykseen, ettei tosi rakkaudessa ole mitään erillisyyttä. Tämähän lopun lopuksi on kokemuksen varsinainen tulos, tämä, että tulee tuntemaan todellisuuden kaikessa, ei yhdessä henkilössä, vaan kaikissa henkilöissä, että antaa rakkautensa, ei yhdelle ainoalle, vaan monille. Jos avioliitto johtaa tähän, silloin se on ihmiselle oleellista. Mutta jos se on pelkkä jako, silloin se kantaa murheen sikiöitä.

Kysymys: Englannin työväenpuolueen huomattava johtajahenkilö kysyi minulta, mitä työväenpuolueella on voitettavissa Krishnamurtista. Oletteko ystävällinen ja vastaatte tähän kysymykseen muutamalla sanalla?

KRISHNAMURTI: Jollakin puolueella ei ole mitään voitettavissa henkilöstä, joka ei kuulu mihinkään puolueeseen. Se on ensimmäinen vastaukseni. Elämä ei ole jakautunut puolueisiin — vanhoillisiin, kommunisteihin, työväenpuoluelaisiin taikka sosialisteihin. Elämä on yhtä, ja senvuoksi täytyy olla mahdollisuuksien tasavertaisuutta kaikille — ei harvoille, ei rikkaille, ei maanomistajaluokille, vaan kaikille ihmisille yhtäläisesti. Jos joku työskentelee saadakseen aikaan hallituksen, jonka lait pyrkivät tähän — antamaan mahdollisuuden jokaiselle, luokasta taikka rikkaudesta riippumatta — silloin varmasti sellainen hallitus ansaitsee hallituksen nimen. Sitä ei silloin sanota työväenhallitukseksi eikä vanhoillisten hallitukseksi; se on katsova ihmisten parasta kokonaisuutena, ei ainoastaan harvojen parasta.

Politiikka on puun yksi oksa; viisas ihminen kohdistaa katseensa puun juuriin, eikä hän hoivaa vain sen oksia. Hän valvoo, etteivät juuret ole madonsyömiä, hän hoivaa ja ravitsee juuria; ja silloin pysyvät puun lehdet, oksat, hedelmät ja kukat terveinä, säännöllisinä, virkeinä ja puhtaina.

Kysymys: Monet meistä tuntevat todella kuohuttavan itseään sen, että Te puolestanne näytätte hylkäävän paljon siitä, mitä suuret johtajamme ovat esittäneet meille suoraan Adeptien Hierarkialta saatuna, sellaiset totuudet kuin Suuri Suunnitelma, Vihkimyksen ja itse Adeptiuteen johtava Opetuslapsen Polku. Ovatko nämä käsitteet pelkkää ajatuksen luomusta ja senvuoksi aivan arvottomia, vai edustavatko ne toista tietä totuuteen?

KRISHNAMURTI: Olen huolellisesti selittänyt, mitä totuus minun näkökannaltani on. Voitte joko hyväksyä tai hylätä sen. Tuohon totuuteen ei ole mitään polkua taikka suunnitelmaa — minun näkökannaltani — ja minä välitän vain siitä. Kysymyksen muu osa ei minua liikuta. Minulle totuus on yksi, kaiken ydin, joka on itse elämää ilmennyksessä ja ilmennyksen kautta. Viisas ihminen kohdistaa katseensa siihen keskeiseen todellisuuteen, josta minä puhun, ja jättää syrjään kaiken muun. Jos teitä kuohuttaa, niin se osoittaa, että te yhä kysytte, mikä on totuus. Kuohuksissa olemalla ette te voi selvyyttä saada, vaan olemalla myönteinen joko asiassa taikka toisessa. Minusta kaikki on asiaankuulumatonta verrattuna siihen keskeiseen elävään todellisuuteen, joka on totuus ja johon jokaisen ihmisen täytyy päätyä. Hän saattaa valita monta ulkopuolista polkua, mutta vastaisuudessa hänen täytyy palata omaan itseensä; sillä tuo todellisuus on hänessä itsessään. Tietämättömyyden halki taistelemalla yksilöllisyys kehittyy, ja yksilöllisen olemassaolon tarkoitusperänä on päästä käsittämykseen siitä koko elämästä, joka asustaa jokaisessa yksilössä. Senvuoksi minun kannaltani kaikki muut kysymykset ovat asiaankuulumattomia. Tiedän teidän tahtovan kysyä minulta, onko mestareita olemassa vai eikö heitä ole, onko tämä totta vaiko valhetta, onko tuo oikeata vaiko väärää. Niihin kysymyksiin minä en vastaa, koska ne kaikki minun kannaltani ovat asiaankuulumattomia. Uuden ”minän olemisen” palvominen on pelkkää itsepetosta. Se ihminen, joka palvoo elämää kaikessa — omassa lähimmäisessään, työmiehessä, ylhäisimmässä ja alhaisimmassa — on kaikista harhakuvitelmista vapaa, koska hän on löytänyt sen elämän, jossa on täydellinen yhteys, joka on itse rakkauden ja ajatuksen elämä.

Kysymys: Näinköhän ajattelette, että yksilö, joka etsii yksilöllistä vapahdusta ja toimekkaasti työskentelee sen saavuttaakseen, tuhlaa aikaa, jos hän ottaa myös osaa joukkoliikkeisiin, esim. jonkin maan hallintoon taikka yleisen mielipiteen organisoimiseen. Ja edelleen, jos hän sellaiseen ottaa osaa, eikö lainsäädännöllä taikka yleisen mielipiteen luomisella, mikä tähtää kaikille yksilöille suuremman vapauden hankkimiseen, ole suuri arvo hänen työskentelylleen vapahduksen saavuttaakseen?

KRISHNAMURTI: Vapahduksen etsinnässä älkää pitäkö tärkeänä yksilöä, vaan yksilöllisen olemassaolon tarkoitusperää — nämä ovat kaksi aivan eri asiaa. Edellinen saa vain yksilöllisyyden kasvamaan yhä enemmän; jälkimmäinen on kaikensisältävää. Kun ihminen, jolla on tuo vapahduksen ajatus, työskentelee — ja hänen täytyy työskennellä — hallinnon hyväksi, yleistä mielipidettä luovien järjestöjen hyväksi pitäen aatteenaan kokonaisuuden, eikä vain jonkin erityisen osan sulkemisen harrastuksensa piiriin, siihen sisällyttääkseen kaiken eikä vain yksilöä, mahdollisuuksien

luomisen kaikille heidän yhteiskuntaluokastaan välittämättä, silloin tuollainen ihminen työskentelee synnyttääkseen käsittämyksen elämästä yhtenä kokonaisuutena; mutta jos hän työskentelee vain lisätäkseen monia "minän olemisen" muotoja, on se turhaa. Hallinnon, kasvatuksen, ajattelun tosi tarkoitusperänä on poistaa ihmisajatuksen luomat jaot, sellaiset kuin rikas ja köyhä, kommunisti taikka vanhoillinen. Kohta kun tämän keskeisen ykseydenaatteen käsitätte, olette huomaava, että oikean hallituksen, sensijaan että se esittäisi tyrannin osaa, täytyy etsiä kaikkien hyvää. Se on tosi hallintoa. Jos luotte yleistä mielipidettä, joka kohoaa kaikkien ihmisten välisten, maiden ja valtakuntien välisten rajamuurien yläpuolelle, silloin te työskentelette kaikkien yksilöiden käsittämyksen saavuttamisen hyväksi.

Kysymys: Te sanotte, että Ikuinen Nykyhetki, joka on Elämää, sisältää kaiken, siten myös menneisyyden ja tulevaisuuden. Jos asia on näin, mitä sitten on sanottava vapaasta tahdosta?

Voiko todellisuuden saavuttaa hyveitä kehittämällä? Vai ovatko hyveet Iäisen käsittämisen hedelmää?

Olette usein puhunut kainalosauvoista ja sanonut, että meidän pitää sysätä ne kaikki syrjään. Mutta eivätkö lopun lopuksi kaikki, mitä ympärillämme on, vieläpä T e k i n, ole kainalosauvoja, jotka auttavat ihmistä saamaan sen käsittämyksen, että totuus on löydettävissä vain heidän omasta sisimmästään?

KRISHNAMURTI: Minun kannaltani tahdonvapaus sisältyy siihen, että yksilöllinen olemassaolo saa täyttämyksensä ja että yksilöllinen olemassaolo saatetaan päämääräänsä. Se täytyy suorittaa nykyhetkessä keskittyneellä valppaudella, olemalla alati toimelias, ei milloinkaan veltto, toimeton. Olemalla valppaan tietoinen yksilöllisen olemassaolon tarkoitusperästä te kehitätte sisimpäänne todellisuuden, käsitätte kokonaisuuden sisimmässänne, ja siinä on tahdonvapaus.

"Voiko todellisuuden saavuttaa hyveitä kehittämällä? Vai ovatko hyveet Iäisen käsittämisen hedelmää? Hyve on hyvettä vain silloin, kun ei enää esiinny itsetietoista ponnistamista, kun se on omavireistä. Vihainen ihminen, joka ponnistaa päästäkseen tuon vihaisuuden herraksi, ei ole hyveellinen; hän on yhä keskellä taistelua, ja hyve on hyvettä vain silloin, kun se on tiedotonta.

"Olette usein puhunut kainalosauvoista ja sanonut, että meidän pitää sysätä ne kaikki syrjään. Mutta eivätkö lopun lopuksi kaikki, mitä ympärillämme on, vieläpä Tekin, ole kainalosauvoja, jotka auttavat ihmistä saamaan sen käsittämyksen, että totuus on löydettävissä vain heidän omasta sisimmästään?" Jos te totuuden käsittämyksessänne, sen totuuden, joka on omassa sisimmässänne, nojaatte toiseen, silloin tuo toiseen luottaminen on

kainalosauva. Mutta jos te käsitätte, että kaikki ympärillänne oleva säilyttää totuutta, silloin te nojaatte kaikkeen ettekä yhteen ainoaan; silloin te nojaatte elämään ettekä elämän yhteen ainoaan erityiseen ilmaukseen. Tiedän, että moni täällä on vähitellen taipumassa nojaamaan minuun lainaten minun sanojani auktoriteetin sanana; mutta sekin taas on vain uutta itsepetosta. Totuus ei piile toisessa taikka toisen saavutuksessa tahikka toisen auktoriteetissa taikkapa toisen tulkinnassa; se piilee kunkin omassa sielussa, kunkin omassa sydämessä, ja se on tavoitettavissa vain teon tietä, jatkuvalla valinnalla, itsetuntemukseen perustuvalla käytöksellä, itsevelvoittavalla kurilla, siihen ei vie auktoriteetti, ei pelko.

Kysymys: Koska olette Intian poika, tahdotteko sanoa meille, mikä on Teidän mielipiteenne Intian pulmasta?

KRISHNAMURTI: Selitin jo aikaisemmin, että minun kannaltani politiikka on vain puun oksa, ja minä huolehdin puun juurista. Kun jokainen pitää huolta juurista, lähteestä, ei tapahdu enää mitään saarnaamista taikka pyrkimistä toista käännyttämään. Kun sellainen olotila vallitsee, silloin on ihminen tosi onnellinen, koska hän silloin kohtelee kaikkia lähimmäisiään samalla tavalla. Olkoon kysymyksessä Intian pulma, tai Englannin pulma taikkapa Euroopan pulma, katselette sitä kokonaisuuden näkökannalta, ettekä osan näkökannalta. Nyt te katselette pulmaa vain ilmenevän oireen näkökannalta, ette pohjalla olevan periaatteen näkökannalta.

Minulla henkilökohtaisesti ei ole mitään kansallisuutta. Minulla on englantilainen passi, mutta se on sitä varten, että voin päästä yli eräiden ihmisen luomien rajojen.

Minä puhun siitä elämästä, joka on kaikissa maissa, kaikkien rajojen ja rajoitusten yläpuolella. Jokaisen ihmisen täytyy olla vapaa, ei toisen vallanalainen enempää henkisesti kuin poliittisestikaan, enempää rahan kuin vallankaan pakottamana. Yksi ei saa hallita monia eikä toinen toista.

Tässä on kaikki, mitä tuohon kysymykeseen voin vastata.

Kysymys: Minusta näyttää persoonallinen rakkaus olevan sinänsä jotakin täydellistä ja kaunista. Te sanotte, että kohoamalla persoonallisen rakkauden yläpuolelle ihminen saavuttaa turmeltumattoman rakkauden; mutta persoonallisen rakkauden pitäminen pelkkänä askeleena todellista rakkautta kohden näyttää minusta olevan joko persoonallisen rakkauden häpäisemistä taikka pakopaikan etsimistä abstraktisesta rakkaudesta. Onko turmeltumaton rakkaus kylmä abstraktio?

KRISHNAMURTI: Jos persoonallisella rakkaudella tarkoitetaan sitä rakkautta, joka on kaikensisältävä, silloin se on kaiken turmeluksen ylä-

puolella. Mutta jos persoonallisella rakkaudella tarkoitetaan rakkautta yhtä eikä monia kohtaan, silloin se on yhä turmeluksen kynsissä, jolloin turmeluksena on murhe. En minä pidä persoonallista rakkautta askeleena jotakin kohden. Tuossa persoonallisessa rakkaudessa on rakkauden kokonaisuus, koska rakkaus on sinänsä jatkuvaa, se on iäistä. Mutta jos suotte rakkauden vain yhdelle ja kiellätte sen monilta, silloin te kiellätte tuon rakkauden täyden vapauden.

"Onko turmeltumaton rakkaus kylmä abstraktio?" Tietenkään ei. Eikä se liioin ole pakopaikka, johon voitte paeta. Minun nähdäkseni tämä rakkaus, joka on kaikensisältävä, on dynaaminen, ei penseä, se on myönteinen, ei kylmä abstraktio. Tällä rakkaudella ei ole mitään vastavaikutuksellista luonnetta. Kaiken aikaa se *on* ja senvuoksi sen teot ovat oikeita kaikkia kohtaan, mitä sen tielle sattuu, ilman eroitusta. Se on kuin kukan tuoksu, se sulotuoksu, jonka kukka suo jokaiselle ohikulkijalle. Se ei ole kylmä abstraktio, vaan elävä todellisuus, jonka löytää oikeasta persoonallisesta rakkaudesta — ei siitä persoonallisesta rakkaudesta, joka pysyttäytyy erillään muista, vaan siitä rakkaudesta, joka on kaikensisältävä.

Kysymys: Olkaa hyvä ja sanokaa, onko Teillä vaikeuksia?

KRISHNAMURTI: On hyvin ystävällistä kysyjän puolelta kysyä minulta tätä, ja minä annan kysymykselle arvoa. Valitan, mutta minulla ei ole mitään vaikeuksia. Minä en pidä elämää pulmana. Sille ihmiselle, joka todellisesti ymmärtää, ei esiinny mitään sellaista kuin pulma. Pulmat heräävät ymmärryksen puutteesta. Kun te vain ymmärrätte, niin tuo ymmärrys asustaa sydämessänne. Te toimitte elämän rytmiin, ette elämää vastaan, ette epäsoinnussa. Tiedän, että tämä on melko pettymys niille, jotka pitävät elämää suunnattomana pulmana ja lähestyvät kaikkea pulman näkökannalta! Kun olette todellisuuteen, itse elämään rakastuneita, lakkaavat kaikki pulmat, mutta tuo todellisuus on saavutettavissa vasta ristiriidan, monien vaikeuksien, jatkuvan taistelun halki, ja siihen tarvitaan päättäväisyyttä, valppautta päivän joka hetkenä.

Kysymys: Jos persoonattoman rakkaudentavoittelussa hylkää persoonallisen rakkauden ennenaikaisesti, eikö ole vaara tulla kuivettuneeksi, kovaksi ja penseäksi?

KRISHNAMURTI: Miksikä hylkäätte persoonallisen rakkauden. Sentähden, että huomaatte perin vaikeaksi sen kanssa taistella. Siinä tarvitaan liian paljon itsensä oikaisemista, se vaatii kahden yhteistoimintaa, ja senvuoksi pakenette sitä, ja paetessanne todellisuutta, itse rakkautta, te teette elämästä kuivettuneen, kovan, katkeran; kielenne ja katseenne muuttuu

kovaksi, koko ulkonäkönne tulee kovaksi. Rakkaus on omaa iäisyyttään, omaa jatkuvaisuuttaan, omaa jumalallisuuttaan; se ei ole poissa jostakin, se on kaikessa. Juuri persoonallisen rakkauden ristiriitojen tietä te löydätte persoonattoman rakkauden. Kaikessa on vaaransa; mutta oman lujuutenne laadun koetellaksenne teidän täytyy yrittää päivän jokaisena hetkenä saada käsittämyksen tuosta rakkaudesta, joka on kaikensisältävä, ei mitään luotaan torjuva.

Kysymys: Eikö ymmärrys ota pois murheen otaa ja senvuoksi päästä ponnesta vapahduksen tavoittamisen kannustinta?

KRISHNAMURTI: Ei siltä ihmiseltä, joka on kohonnut murheen yläpuolelle. Ymmärrys koituu järjen ja rakkauden täydellisestä tasapainosta, ja siinä tasapainossa asustaa totuuden ymmärrys, Monien taisteluiden tuloksena te näette todellisuuden, ja silloin taistelu vähenee. Eipä siis ole mitään hyötyä siitä, että yrittää murhetta paeta; ellette ole täysin ymmärtänyt murheen tarkoitusperää, ette sitä voi paeta. Se ei ole saavutettavissa pakenemalla, välttämällä, vaan siihen päästään ja sen käsittämyksen saa jatkuvasti huomioimalla sitä, mikä kaikessa on todellista, ja jatkuvasti tuon todellisuuden mukaiseksi itseään oikaisemalla.

Tiistai, elok. 5 p.

Tänne kokoontuneiden ihmisten enemmistö on saapunut senvuoksi, että he ovat tyytymättömiä ympärillään olevaan, tyytymättömiä itseensä, omiin aatteisiinsa ja omaan elämäänsä; ja yhdestä tyytymättömyydestä, josta he ovat vetäytyneet eroon, he ovat päätyneet toiseen tyytymättömyyteen, ja näin he askel askeleelta ovat kehittyneet yhä penseämmiksi. Mutta minusta kaikenlainen penseys, penseys mitä kohtaan tahansa, on suurin rikos, koska penseys sallii sovunhierontaa, ja kohta kun esiintyy penseyttä, joka ei ole tosi suvaitsevaisuutta, tapahtuu ajatuksen ja tunteen vaimentamista; silloin ei enää ole tuota kiivasta kilpailua, rajua kiistaa, hyökkäävää taistelua. Kunnes saavutatte tosi tyytyväisyyden — ja tosi tyytyväisyys viihtyy vain siellä, missä on mielen ehdotonta vakaisuutta, ehdotonta varmuutta ja vakuuttuneisuutta — siihen asti täytyy olla tyytymättömyyttä, täytyy tapahtua jatkuvaa valikoimista, jatkuvaa kyselyä ja epäilyä, niin että erittelyllänne lähestytte yhä enemmän tuota olemisen varmuutta, tuota varmuuden tilaa, jolloin ette enää kysy, onko jokin hyvää, onko jokin varmaa, koska kaiken aikaa toimitte oman olemuksenne luontaisesta vireestä.

Penseys on pelkkää kielteisyyttä, eikä siitä voi kummuta väkevää tunnetta taikka tekoa. Tyytymättömyyden pitäisi johtaa väkevään tunteeseen, ei penseyteen — väkevään tunteeseen, joka luo teon omassa itsessänne, joka

saa aikaan näkökantanne muuttumisen — ei sovittelua, vaan jatkuvan valikoimisen, kunnes ette enää ole ali-inhimillinen, vaan Ihminen, eheä, täydelleen keskittynyt, puolueeton ja aidon valpas.

Olette siis, jotkut teistä, tänne tulleet tyytymättömyydestä; ja te tahdotte tutkia sitä, mitä minä puhun, ja arvostella, eritellä sitä, mitä olen muutamana viime päivänä puhunut. Mutta jos katselette ympärillenne, niin Luonto — tuo, mikä on yhä vaistomaista, itsetiedotonta — kätkee itseensä elämää. Vaikka se mahdollisuutena on tuota samaa kuin sivistyneimmässä, kultivoituneimmassa ihmisessäkin, se on rajoitetumpaa, vaistomaisempaa kuin itsetietoisessa ihmisessä. Luonnon tehtävä, sen kohtalo on luoda itsetietoinen yksilö, ja itsetietoisuuden luo rajoitus. Senvuoksi ihmisen tehtävä, yksilön tehtävä, on tulla kokonaisuudeksi, josta on poissa tuo rajoituksen tunto, joka on vain itsetietoisuutta. Tuota rajoitusta vastaan hänen täytyy taistella, hänen täytyy kamppailla, hänestä täytyy tulla tuota omassa itsessään olevaa rajoitusta vastustava anarkisti. Se on oikeata anarkismia — ei minkään ulkonaisen hävittämistä — se on oikeata vallankumousta, koska se synnyttää olemuksen luomisluonnon.

Tullessanne yhä itsetietoisemmaksi te muututte yhä erottavammaksi. Teissä on objekti ja subjekti. Vaikka te saatatte tietää, että objektissa — s.o. kokonaisuudessa — on kaikki olemassa, siinä *on* kaikki elämä, niin kuitenkaan yksilössä, tässä itsetietoisuuden rajoituksessa, kokonaisuus ei vielä ole käsitetty eikä toteutettu, ja senvuoksi yksilön tehtävänä on tulla tajuisesti täksi kokonaisuudeksi. Se on yksilöllisen olemassaolon tehtävänä, tämä pääsy tiedottomasta, vaistomaisesta täydellisyydestä halki itsetietoisuuden, epätäydellisyyden rajoituksen aitoon välittömäntajuiseen täydellisyyteen. Yksilö, joka on murheen orjuudessa, joka yhä taistelee tätä rajoitusta vastaan, yhä on ali-inhimillisen vaistomaisella asteella — tuon yksilön täytyy tätä rajoitusta vastaan taistelemalla murtaa maahan se muuri, joka erottaa hänet tästä aidosta välittömäntajuisesta olemisesta.

Minusta siis itsetietoisuus yhä on ali-inhimillistä, mutta tajunnasta vapautuneisuus on olemista aito Ihminen. Sentähden tutkikaamme ensin, mikä on ali-inhimillistä, mitkä ovat ali-inhimillisen vaistoja. Ali-inhimillisen ensimmäinen ominaisuus on pelko. Pelko kasvaa lohdun, hyvänolon kaipuusta; ja tuosta pelosta syntyy tekopyhyys, kaipuu sovitella, seurata lauman mukana, mikä on, jos sitä tutkitte, ali-inhimillisen ominaisuutta. Sitten pelosta syntyy vallanhimo, halu toisen hallitsemiseen joko suuremmalla tiedollanne taikka luovilla kyvyillänne, mikä on vain oman ymmärryksenne, oman mahtinne, oman oivalluksenne pakottamista toiselle hallitaksenne ja ohjataksenne häntä. Siten pelosta sen kaikissa asteissa syntyy vallanhimo, hallitsemisen halu, lohdun pyyde.

Sitten toisekseen on olemassa intohimo, mielenkiihko, tyydytys, tulevasta nauttiminen ja menneen kaipaus. Kolmanneksi on viha, johon sisäl-

tyy sekä mieltymys että vastenmielisyys — mieltymys ja vastenmielisyys yhtä kohtaan ja kokonaisuuden hylkääminen; luotaantorjuvaisuus; muiden torjuminen kiintymyksestä yhteen.

Sitten on ahneus, omaisuuksien himo, onnenne, hyvinvointinne puolesta omaisuuksista riippuvaisuus. Omaisuuksista herää kärkkäys varjelemaan sitä, mitä teillä on, kateus niitä kohtaan, joilla jotakin on; ja siitä syntyy laiskuus, velttous, viha ja suuttumus.

Lopuksi on taipumus olla hyvin persoonallinen katsantotavassanne, alati ajatella maailmaa, muita ihmisiä ,omalta näkökannltanne; kaikki teot, tunteet ja käytös, jotka kumpuavat persoonallisista pyyteistä, kunnianhimosta.

Nämä kaikki ovat vain ali-inhimillisiä ominaisuuksia, ne ovat vaistoja; ja itsetietoinen ihminen, joka yhä on ali-inhimillinen, kasvaa näiden kokemisesta, näiden kanssa kilvoitellessaan, näiden vaikutukseen vastatessaan. Muokkaamalla vaiston järjeksi, kokemalla, hänestä tulee aito ihminen; hänestä tulee riippumaton, vapaa kaikista kiintymyksistä. Siitä seuraa käyttäytymistaito, käytöksen ylevyys, aito valppaus, jossa ei ole "minän" rajoitusta, tuo aito oivallus, joka on välitöntä tajuntaa. Silloin te elätte kaiken aikaa tuossa ja kaiken aikaa olette tuota.

Mutta riippumattomuus, joka on yksistään murheen, yksistään tuskan hedelmää, muuttuu penseydeksi, mikä on pelkkää kielteisyyttä; tosi riippumattomuus sensijaan on iloa, autuutta, koska te olette tehneet lopun persoonallisista vertailuista, persoonallisen näkökannan viljelemisestä. Sellainen riippumattomuus on mielentasaisuutta, vakaisuutta, ja siitä syntyy käytöksen ylevyys — käytöshän on vain tekoja, olentonne omavireisiä tekoja — kohtelette kaikkia samalla tavalla, osoitatte samaa myötätuntoisuutta kaikkia kohtaan.

Tuo valveutuneisuus on huolellista, malttavaista, keskittynyttä, se ei lähde "minän", egon näkökannalta, mikä minä on vastavaikutusta, vaan kokonaisuuden näkökannalta; se on rajoituksetonta, pakotonta. Silloin esiintyy tuota välittömän tajunnan aitoa oivallusta, joka on kokonaan persoonatonta, aivan kiintymyksetöntä, kaikesta pelosta vapaata — subjektitonta, objektitonta tietämistä; se on myös olemista, koska välitön tajunta on vain elämänkokemusta — ei tämän yksilöllisen elämän, vaan kaiken elämän. Se on olemisen kokonaisuutta, josta on karistettu kaikki persoonalliset ominaisuudet, persoonalliset kunnianhimot, persoonalliset tavoittelut. Se *on*. Se on ylin todellisuus, korkein oleminen. Se on itse elämää, joka on totuutta, joka on onnea.

Kun sen olette käsittäneet, tuon, minkä voi käsittää vain olemalla selvillä rajoituksistanne, täysin tiedoittunut sen rajoituksen syystä, joka on himoa, se ohjaa teitä pyrkimään tähän rajattomaan olemiseen, tulemaan päivän joka hetkeksi niin keskittyneeksi, että ymmärryksellä voitatte pelon,

ahneuden, persouden, kateuden, niin omaisuuksien kuin vallan, persoonallisen hyvinvoinnin ja persoonallisen olemassaolon jatkumisen himon. Teistä tulee riippumaton ja tunnette suuren ilon ja onnen; ja tuosta riippumattomuudesta syntyy käytöksen, elämäntavan ylevyys, ja siitä taas syntyy aito oivaltavaisuus, jossa ei ole rajoitusta. Silloin olette yhtä elämän kanssa, joka on rajatonta olemista, ja se on osoittautuva teossa — ei metafyysillisissä väittelyissä ja keskusteluissa, vaan jokapäiväisen käytöksen teoissa. Olemistapanne on vain olemassaolon suloutta, sen sulotuoksua. Tuo olemisen tila on iäistä onnea, johon sisältyy sekä positiivinen että negatiivinen, sekä myönteinen että kielteinen, ja joka on kaiken elämän täyttymys. Sellainen, joka tämän on saavuttanut, on Ihminen; hänestä on tullut olento, jossa ei enää ole ali-inhimillisiä vaistoja.

Kysymys: Sanotte, että tajunta on rajoitusta ja että elämä on tajunnan vapautta, se on tietoisuutta. Eikö tietoisuus ole samaa kuin tajunta?

Tarkoitatteko "itsetietoisuutta", kun sanotte "tajunta on rajoitusta", vai käytättekö tätä sanaa sen laajemmassa merkityksessä?

Eikö tajunta ja elämä ole sama asia eri kulmalta nähtynä, niin että molemmat ovat "aidon olemisen" ilmennyksiä ja muoto on kummankin ilmenemisvälineenä? Voiko niistä kumpikaan esiintyä ilman muotoa? Olkaa hyvä ja selittäkää tämä täydellisemmin.

KRISHNAMURTI: Kuten olen selittänyt, saa tajunta alkunsa, kun rajoitusta esiintyy, ja tietoisuus on olemista selvillä rajoittavasta esineestä ja siitä vapautumista. Olette ovesta tajuinen, kun se ehkäisee teitä kulkemasta siitä, mutta jos menette ovesta, olette tietoinen siitä esineestä, joka on syynä rajoitukseenne, nim. ovesta, ja senvuoksi olette ovesta vapautunut. Voi olla melko vaikeata tätä selittää. Teemme sen uudestaan. Olette tajuinen vihasta; mutta kun olette kohonnut vihan yläpuolelle, olette tästä rajoituksesta tietoinen, selvillä, ja senvuoksi rajoituksesta vapaa. Siispä aito tietoisuus kaikesta on todellista, sitä todellisuutta, jossa ei ole mitään valheellista. Tietoisuus minun kannaltani on sen tuntemista, että kaikki on todellista — että kaikki on olemassa elämän tautta, kaikilla on olemisensa elämässä. Sentähden jos olette tietoisia tuosta rajoituksettomasta aidosta elämästä, te olette yhtä tuon elämän kanssa sen luovassa toiminnassa, mikä on tekoa.

„*Tarkoitatteko "itsetietoisuutta", kun sanotte "tajunta on rajoitusta", vai käytättekö tätä sanaa sen laajemmassa merkityksessä?*" Kyllä, sitä tarkoitan. Käytän sanoja "tajunta" ja "itsetietoisuus" siinä merkityksessä, että kumpikin syntyy rajoituksesta.

"Eikö tajunta ja elämä ole sama asia eri kulmalta nähtynä, niin että molemmat ovat "aidon olemisen" ilmennyksiä ja muoto on kummankin

ilmenemisvälineenä? Voiko niistä kumpikaan esiintyä ilman muotoa? Olkaa hyvä ja selittäkää tämä täydellisemmin." Elämä on muotoa. Elämää ei voi olla olemassa ilman muotoa, eikä muotoa voi olla olemassa ilman elämää. Ette voi elämää jaoitella, mutta itse voitte olla vapaa ja kohota kaikkien näiden ali-inhimillisten ominaisuuksien yläpuolelle ja siten olla tuota aitoa elämää, ehkäisemätöntä, täydellisesti toimivaa, ehdotonta.

Kysymys: Ihminen, joka ei ole vapaa, tarvitsee alituista itsetutkistelua ja valppautta jokaisen ajatuksen, tunteen ja tahallisen teon suhteen, jotta hän voisi elää päämääränsä valossa. Eikö tämä vie sairaalloiseen oman sielun tarkkailuun? Onko oikean itsetutkistelun ja sairaalloisen oman sielun tarkkailun erona se, että edellisen täytyy aina kantaa hedelmänään teko, mutta jälkimmäinen ei sitä tee? Toisin sanoin, mikä Teidän näkökannaltanne on erona sellaisen itsetuntemuksen, joka johtaa vapauteen, ja sellaisen välillä, jolla on vastakkainen vaikutus?

KRISHNAMURTI: Itsetutkistelu välttämättä johtaa sairaalloiseen oman sielun tarkkailuun, ellei teillä ole täyttä tietämystä yksilöllisen olemassaolon tarkoitusperästä. Sairaalloisuus syntyy sen pelosta, että teossa ilmenevä käytös ei ole tehokas. Te pelkäätte omaa heikkouttanne, jonka vuoksi olette toisesta riippuvaisia, mutta jos jatkuvalla tutkistelulla, erittelyllä, valppaudella, oikealla malttavaisuudella saavutatte käsittämyksen yksilöllisen olemassaolon tosi tarkoitusperästä — mikä on täksi kokonaisuudeksi tuleminen, kokonaisuutena oleminen — ette tule sairaalloisiksi.

"Onko oikean itsetutkistelun ja sairaalloisen oman sielun tarkkailun erona se, että edellisen täytyy aina kantaa hedelmänään teko, mutta jälkimmäinen ei sitä tee?" Aivan oikein. Laadultaan oikean itsetutkistelun, erittelyn, täytyy johtaa tosi tekoon, mikä on tuon rajoituksen poistamista ali-inhimillisen itsetietoisuuden ja aidon ihmisen tietoisuuden väliltä. Tosi teko on sen muurin poistamista, joka niin ovelasti erottaa aidon ihmisen ali-inhimillisestä. Se sairaalloisuus, joka syntyy oman sielun tarkkailusta, ei johda tekoon; se on surkeutta, tehotonta; se luo yhä lisää pimeyttä.

Kysymys: Tagore sanoo, että inhimillinen täydellisyys on keskinäisen riippuvaisuuden sopusointua ennemminkin kuin röyhkeätä riippumattomuuden puolustamista. Kuinka voidaan sovittaa tämä näkökanta ja Teidän käsityksenne sivistyneestä ihmisestä sellaisena henkilönä, joka ei pyydä itselleen keneltäkään mitään. Minusta näyttää ilmeiseltä, että tuonlaatuinen ihminen voi toimia, kehittyä ja luoda vain jossakin sielujen ryhmässä.

KRISHNAMURTI: Varmastikin sellainen ihminen, joka ei pyydä itselleen keneltäkään mitään — henkisesti — koska hän on vapaa, koska hän

on löytänyt oleiden tosi arvon — sopii kaikkialle, missä ikinä hän onkin. Hän ei puolusta riippumattomuuttaan; hän ei ole varuillaan tuosta riippumattomuudesta. Fyysillisesti täytyy tinkimistä olla. Eläessänne tässä maailmassa, niinkuin teidän täytyy tehdä, täytyy tapahtua tinkimistä, taikka muutoin teidän on lähdettävä autiolle saarelle. Kun sitä ette voi tehdä (ja se olisikin vain pakoa), teidän täytyy tinkiä jossakin vähimmässä määrässä, tinkiä, tehdä sovittelua fyysillisistä välttämättömyyksistä. Mitään muuta tinkimistä ei saa tapahtua, mutta ette enää olekaan tunne-elämänne ja sielunne hyvinvoinnin suhteen kenestäkään riippuvainen. Te ette taistele riippumattomuuden puolesta; olette niin täydelleen tasapainossa, että täydellinen sopusointu vallitsee. Olette sisimmässänne niin täydelleen tasapainossa, että te olette sopusointua; ette ole kenestäkään riipuvainen. Se ei ole röyhkeätä riippumattomuuden puolustamista. Te yhtämittaisesti oikaisette itseänne todellisuuden mukaan — ette itsetietoiseen rajoitukseen rakentuvan, vaan aitoon tietoisuuteen perustuvan todellisuuden mukaan. Sentähden ette pyydä valtaa, ette pelkää, ette ole onnellisia omistaessanne taikka ilman omaisuutta ollessanne, te olette täydellisiä omassa sopusoinnussanne.

Kysymys: Jos kävisin harjoittamaan tosi ystävällisyyttä, kuten neuvotte, olisi minun suljettava liikkeeni, koska se perustuu kilpailuun. Jos sen tekisin, joutuisin olemaan muiden armeliaisuudesta riippuvainen, jotka muut taas vuorostaan ansaitsevat rahoja kilpailun tietä. Millä tavalla ihmisen on ratkaistava tässä epäystävällisyyden maailmassa elämisen pulma?

KRISHNAMURTI: Tinkimisessä täytyy jonkun kärsiä, taikka pikemminkin teidän täytyy joutua itse kärsimään tinkimisessänne. Ellette ole halukas lainkaan tinkimään, niin teidän täytyy silloin ottaa seuraukset vastaan. Aivan varmasti tämä on kokonaan yksilöllinen pulma; ette voi määrätä yleistä sääntöä. Missä määrin teillä on kykyä oman ymmärryksen suoman väkevyytenne varassa tinkiä fyysillisissä asioissa ja kuitenkin tunteen ja älyn elämässä olla tinkimättömän vapaa, se riippuu teistä itsestänne.

Kysymys: Onko vihkimyksellä mitään arvoa todellisuuden etsinnässä? Ovatko omat vihkimyksenne auttaneet Teitä vapahdukseen?

KRISHNAMURTI: Jos pidätte vihkimystä sellaisena, jonka joku ulkopuolinen antaa, ei sillä ole mitään arvoa todellisuuden etsinnässä. Vain jatkuvalla todellisen valitsemisella, jatkuvalla valinnan laajentamisella te kasvatte, vähennätte erillisyyden muuria. Elämän ykseyshän on todellisuutta, se on totuutta, se on onnea. Kaikki muu on tuohon asiaan kuulumatonta.

Nämä kysymykset on esitetty sitä varten, että saisitte selville, mitä minä ajattelen kaikista elämäni menneistä tapahtumista.

Mitä enemmän vapaudutte itsepetoksista, sitä pelottomammiksi tulette. Silloin teillä on kyky vapautua kaikesta; ja te elätte yhtämittaisesti keskeisessä todellisuudessa, ette todellisuuden monilla sivuajilla. Minun kannaltani, kuten tarkkaan olen selittänyt, nämä ovat tarpeettomia. Totuus on kaikkialla, kaikessa, joka kivessä, joka lehdessä, joka linnussa, jokaisessa ihmissydämessä ja -sielussa, eikä avainta siihen ole kenelläkään muulla kuin teillä itsellänne. Kohta kun ymmärrätte tämän elävän, keskeisen todellisuuden, josta olen puhunut, ette anna näiden muiden asioiden tehdä ajatustanne sotkuiseksi. Ovi, portti tuohon todellisuuteen, joka on jokaisessa ihmisolennossa, on omassa sydämessänne ja sielussanne, sinä on oma kokemuksenne, oma erittelynne, kärsimyksenne, riemunne ja hurmionne.

Kysymys: Sunnuntai-iltapäivän puheessanne lausuitte, että "hallitseminen ei saa olla tukahduttamista". Tahdotteko ystävällisesti määritellä nämä kaksi sanaa? Eikö hallitsemisen alussa pidä tapahtua jonkin verran tukahduttamista?

KRISHNAMURTI: Minun mielestäni tukahduttaminen on pelon herättämää tietoista ponnistusta; hallitseminen on peräisin yksilöllisen olemassaolon tarkoitusperän ymmärtämisestä. Siispä aivan alun perin itsekuri, joka on todellista hallitsemista, on itse elämän ymmärtämisestä syntynyttä — ei elämän pelosta, joka on vain tukahduttamista ja johon liittyy kurin ulkopuolinen käsky. Hallitseminen on itsekuria, johon omalla ymmärryksellänne itsenne velvoitatte, ja se ymmärrys koituu elämänrakkaudesta; ja tuon rakkauden hoivaamisessa on tosi itsekurin varmuus.

Kysymys: Mihin me todellisesti olemme pyrkimässä, kun Te esitätte meille Vapahduksen aatteen? Onko se tajunnan äärimmäinen ja täydellinen muutos, vai onko se pelkästään joukko pikku vapahduksia, jotka ovat vaikuttava meidän tapoihimme ja käytökseemme?

KRISHNAMURTI: Jos matkustatte hyvin etäälle, tarvitsette useita hevosenvaihtoja, eikä viimeinen hevonen ole se, joka teidät määränpäähän tuo. Te tarvitsette niitä kaikkia, ettekä ainoastaan tuota yhtä. Tavat ja käytös sinänsä eivät ole mitään; vain se lähde, josta ne kumpuavat, se omavireisyys, millä ne puhkeavat, on arvokasta.

Minä esitän tätä vapahduksen aatetta, koska näen ympärilläni niin monia ihmisiä, joita kietovat itsepetokset ja siitä johtuva murhe; mutta teidän pitää käsittää, että tuon vapahduksen kuvaamiseen ei ole mitään sanoja. Mutta älkää pettäkö itseänne myöskään tuolla aatteella. Siitä hetkestä, jolloin olette sitä koskettanut, te olette tunteva todeksi sen, mistä minä puhun.

Minä voin kuvata sitä vain viittaamalla siihen eri tavoilla ja erilaisilla sanoilla; mutta tuota keskeistä elävää todellisuutta, koska se on elämän kokonaisuus, ei voi sanoilla rajoittaa.

Kysymys: Voiko kukaan saavuttaa täydellisyyden eli turmeltumattomuuden ilman sellaisten apua taikka ohjausta, jotka kehityksessä ovat hänen yläpuolellaan? Eikö Buddhan saavutus ole ollut Teidän kannustimenanne? Eikö esimerkillä ole mitään arvoa?

KRISHNAMURTI: Jos halu esimerkin seuraamiseen on syntynyt pelosta, niin silloin on sellainen esimerkki arvoton; mutta jos huolellisesti ja persoonattomasti erittelette itseänne ja esimerkkiä taikka opetusta — ilman mitään pelkoa, mitään kiintymystä, ilman persoonallista lohdun kaipuuta taikka pyydettä yksilöllisen olemassaolonne jatkamiseen tekemättä esimerkistä kuolematonta — silloin opetuksella taikka esimerkillä saattaa olla arvoa. Mutta teidän pitää ennen kaikkea olla pelosta vapaana, teidän täytyy olla vapaa pakenemisen halusta, ristiriidan pakenemisen halusta; muutoin, kuten useimmissa tapauksissa sattuu, ohjeesta, opastajista, esimerkeistä tulee vain pakopaikka sille pelästyneelle, joka toivoo matkimalla käsittävänsä. Ette te matkimalla totuutta löydä. Ei elämä ole luomassa teistä tyyppiä; ettekä te itseänne kuvan mukaan muovailemalla, pelosta, elämän totuuden, onnen totuuden täyteen käsittämykseen pääse. Esimerkillä on arvoa vain, milloin vallitsee ehdoton pelottomuus — ei ylimielisyys, vaan pelottomuus. Silloin on esimerkillä, opastajalla, opetuksella arvoa; mutta muutoin olette vain kone, joka jäljentää, joka matkii — mikä on arvotonta.

Kysymys: Meitä on neuvottu etsimään salaiset himomme ja antamaan niille täysi ilmenemistilaisuus. Onnettomuudeksi saattavat salaiset himomme olla sen luontoisia, että niiden ilmaus ei olisi ainoastaan käytäntöön mahdoton, vaan uhaksi järjestetylle yhteiskunnalle ja vääryyttä meidän veljesolennoitamme kohtaan. Sentähden näiden himojen taakan täytyy jäädä ihmissydämeen huojentamattomaksi, häntä yötä päivää kiduttamaan. Tahtoisitteko ysävällisesti osoittaa meille viisautenne hyödyn tässä asiassa?

KRISHNAMURTI: Minä sanoin: tutkikaa sydämenne ja sielunne ja hakekaa esille himojenne salainen kaipuu. Te voitte antaa niille ilmaisun ja sillä luoda itsellenne suurempaa murhetta, mutta viisas ihminen oikaisee salaiset himonsa todellisuuteen sopiviksi, jolloin todellisuus on yksilöllisen olemassaolon tarkoitusperä.

Jos minulla olisi jonkinlainen salainen himo, ja vain tukahduttaisin sen ymmärtämättömästi, niin tuosta himosta tulisi kuin myrkky ruumiiseen, jonka myrkyn olisi tultava ulos joskus. Mutta jos minä erittelen sen olemassaolon yksilöllisen olemassaolon tarkoitusperän valossa, silloin voi

oikaista tuon himon kokonaisuuteen sopivaksi aina ollen tietoisena tuosta tarkoitusperästä. Muutoin kokemuksesta tulee häkki, se syöksee teidät turmioon, se kahlehtii teidät. Juuri senvuoksi sanoinkin, että jos salaisena himonanne on etsiä pakopaikkaa, lohdun paikkaa, millä ei ole mitään tekemistä totuuden kanssa, niin te olette tekevä oppaita, opettajia, esimerkkejä. Ne ovat teille varsin mukavia. Mutta ellette enää lohtua etsi — koska totuus ei ole lohtua, se on kaikki — silloin te teette himosta kaikensisältävän poistorjuvan asemesta. Kun tunnette oman sielunne ja oman sydämenne, olette teoissa vapaa — mikä on vielä suurempaa. Sillä teot kumpuavat ajatuksesta ja tunteista, ja kohta kun tunnette oman sielunne ja oman sydämenne, ovat teidän tekonne puhtaita, aitoja.

Tiistai, elok. 5 p., leiritulella.

Tällaisena ihanana iltana on melkein sääli minun häiritä sitä puhumalla. Olen puhunut joka päivä, eikä todella ole paljon enempää sanottavaa. Voi vain toistaa saman asian uudella kielellä ,uusilla sanoilla — toistaa samaa keskeistä elävää todellisuutta, joka pakenee kaikkea kuvausta, jonka voi käsittää vain omalla keskittyneellä, johdonmukaisella ajattelullaan ja niillä teoilla, jotka, kuten olen sanonut, ovat elämän käytöstä, muiden kohtelemisen tapaa. Siihen sisältyy sen tavan valvontaa, ainaista vaarinpitoa, jolla ihminen osoittaa kiintymyksensä toiselle, ajatuksensa toista kohtaan. Tuon täydellisen tasapainon saavuttaminen on elämän korkein arvo.

Toivon, että näiden päivien kuluessa moni joukostamme on käsittänyt, että henkisyys, *olemisen* tila, ei ole saavutettavissa monenlaisia teitä kulkemalla. Tuo todellisuudentila, tuo elävä, jota ei milloinkaan voi tuhota ruumiin kuolema, on käsitettävissä ja toteutettavissa vain täydellistyttämällä itsensä, tekojensa, omien ajatustensa ja tunteittensa alituisella vaarinpidolla. Löytääkseen tuon elävän todellisuuden, jossa kaikki elävät ja jota jokainen halajoi, ei tule kysymykseen lähteminen jostakin taikka saapuminen johonkin paikkaan, vaan tietämättömyyden kerrosten poistaminen ja sen todellisuuden löytäminen, joka on kaikessa, joka asustaa jokaisen ihmisolennon sielussa ja sydämessä.

Keskiviikko, elok. 6 p.

Tämä on leirikokouksemme viimeinen päivä, ja mielelläni kokoaisin yhteen kaiken sen, josta olen puhunut kahdeksan viime päivän aikana, ja soisin teidän, jos tahdotte sen tehdä, seuraavan sitä ajatuksenne selkeänä ja persoonattomana. On perin helppoa muuttaa se, mitä puhun, teidän himoillenne soveliaaksi. Niistä kysymyksistä, joita minulle on päivästä toiseen esitetty, käy selvästi ilmi, että sielussanne yhä on tinkimisen, sovittelun halua. Teillä kullakin on jonkinlainen tausta — kristillisyyden tai hindulaisuuden taikka teosofian y.m.s. tausta. Kun teille esitetään jokin

uusi ajatus tai kokemus, te heti tulkitsette sen omien ennalta muodostettujen totuudenkäsitystenne nimityksillä. Senvuoksi on alituista tarkistustaistelua, ei keksiäksenne, mikä on totta, vaan koettaaksenne saada sopuun sen, mitä minä puhun, ja sen, mitä jo olette löytänyt ja mitä muut jo ovat teille valmiiksi rakentaneet. Jos teidän on mieli tutkia sitä, mitä minä sanon, jos teidän on mieli sitä huolella ajatuksellisesti seurata, silloin täytyy tapahtua täydellinen puhdistus ennalta muodostetuista käsityksistä. Sanon teille sen, minkä tähden. Muutamia vuosia sitten minä kävin saman kehityskulun läpi yrittäen sovitella. Jokainen joutuu sen tekemään. Mutta ette voi eräitä asioita sovitella. Eräissä asioissa ei voi tapahtua tinkimistä. Niissä asioissa, jotka teille ovat ilmeisiä tosiasioita siinä merkityksessä, että ne perustuvat omaan kokemukseenne, omaan tutkimiseenne — persoonattomaan, ennakkoluulottomaan, auktoriteetista riippumattomaan — ei teillä ole enää tinkimisen halua. Pyydän, käsittäkää se, miksi pidän tinkimistä niin merkityksellisenä seikkana. Ette voi löytää totuutta aina vain muokkaamalla sitä harhakuvitelmien mukaiseksi. Teidän täytyy päästä selville, mikä on harhakuvitelmaa ja mikä on todellisuutta. Voidaksenne tämän tehdä teillä täytyy olla ennakkoluuloton mieli.

Kuten joku aika sitten sanoin, kaikki aikaisemmin rakennetut elämänteoriat, kaikki aatteet, käsitykset, suunnitelmat minä hylkäsin harkiten, vapautin itseni entisistä harhakuvitelmista; ja muuttumalla persoonattomaksi, selkeäksi, kaikista persoonallisista kuvitteluista, päähänpistoista, lohdunlähteistä vapautuneeksi lyösin sen, mikä on persoonatonta ja senvuoksi alati kestävää, iäistä. Siinä on kuolemattomuus.

Kokemalla suuren murheen, joka ajaa teidät totuuden löytämään, taikka kun teille on taakaksi tämä kuvitelmien, itsepetosten, tuskien ja nautintojen maailma, te voitte vapautua tästä epävarmuuden, epäilyksen kehästä. Voidaksenne sen tehdä teillä täytyy olla väkevä halu omasta takaa saada selville, mikä on valheellista ja mikä todellista — ei sitä, mitä muut ovat sanoneet, ei sitä, mitä jokin auktoriteetti on vahvistanut. Oma persoonaton havaintonne itse elämän kokemuksesta on ainoa *guru*, eikä joku persoonallinen *guru*. Itse elämä on ainoa opettaja, eikä jokin persoonallinen jumalolento. Kohta kun teillä on sellainen halu tutkia, arvostella, punnita — kaikista seuroista, kaikista henkilöistä riippumattomasti — ette enää tingi.

No niin, minkätähden te tingitte? Koska himo peloissansa tahtoo mukauduttaa uudet käsitteet, uudet kokemukset vanhoihin. Ja senvuoksi vallitsee ainainen epävarmuuden taistelu, ja te ette voi tuon mielen ja tunteen epävarmuuden vallassa saavuttaa totuuden selkeätä ymmärrystä. Sovittelusta tulee vain energian tuhlausta. Juuri näin tapahtuu enimmille ihmisille täällä. He ovat sovitteluun uppoutuneita, uppoutuneita tähän mieluisaan yritykseen saattaa tasapainoon, toisiinsa sopimaan entisyys, tulevai-

suus ja nykyisyys. Tuo pyrkimys on sen energian tuhlausta, joka on niin välttämätöntä, niin ylen tärkeätä selkeässä, persoonattomassa ajattelussa ja tuon ajattelun toteuttamisessa teoksi. Teidän tekosyynänne tällaiselle energian tuhlaukselle on se, että etsitte "käytännöllistä tietä", kuten sitä sanotte. Elämän ymmärtämisen käytännöllisenä keinona on olla persoonaton; ja kun teillä on tuo kaikista erillisyyden vastavaikutuksista riisuttu persoonattomuuden aate, tuo energia, te voitte toteuttaa aatteenne teossa. Sellainen energia tekee kaiken käytännölliseksi, kun te ette enää koeta saattaa tasapainoon sellaista, jota on mahdoton sovitella. Sentähden te tallettamalla energiaa — ajatuksen ja tunteen energiaa — sen aikaansaannoksella pyrkimyksessänne löydätte sen totuuden, josta minä puhun. Jos olette ymmärtäneet sen elävän todellisuuden, josta minä puhun, saatte havaita kaiken elämässä saaneen selityksensä. Jos olette käsittäneet tuon keskeisen elävän periaatteen, joka on persoonatonta, joka on totuus, jolla ei ole mitään tekemistä minkään seuran kanssa — jos sen olette ymmärtäneet, ymmärrätte, mitä on olla vapaa, ilman intohimoa, vailla vihaa, vailla kateutta, ylpeyttä, pelkoa, vailla kaikkea tuota, mikä tukahduttaa ja tekee nurinkuriseksi inhimillisen arvostelun.

Vähän on hyötyä kokoontumisesta tänne joka vuosi, ellei jokaisen tänne tulevan sielussa ja sydämessä vallitse varma, selkeä, persoonaton pyrkimys, kaiken kiintymyksen puutos, josta elämisen ilo, olemisen riemu koituu. Teille merkitsee persoonattomaksi tuleminen penseäksi tulemista. Se ei ole oikeata persoonatonta suhtautumista. Penseys on murheen sikiö; te pelkäätte sentähden, että katsantokantanne on persoonallinen, ja koska tuosta persoonallisesta ajatuksesta ja tunteesta olette saanut kärsiä. Silloin te muututte penseäksi ja luulette sen olevan olemista persoonaton; mutta tosi persoonaton elämä puhkeaa, kun olette kaikesta kiintymyksestä vapaa. Sellainen persoonattomuus johtaa oikeaan käytökseen, käyttäytymisen tosi jalouteen. Senlaatuinen vapautuneisuus on todella riemukas, hurmiokas, intoisa.

Siispä kiintymyksettä menneisyyteen, ilman tuota tulevaisen kunnian kaipuuta, joka pitää vallassaan monien ihmisten sydäntä ja sielua, teidän täytyy elää tässä hetkessä, tässä silmänräpäyksessä, jossa on koko iäisyys. Tiedän, että tästä on tulemassa pelkkä lauseparsi. Mutta jos olette ymmärtänyt, mitä on eläminen *todella* tässä hetkessä ilman tulevaisuuden ajatusta, ilman menneisyyden ja sen kuolleiden toiveiden ja kaipuiden ajatusta, keskittyneenä, terävänä, valppaana, niin tuossa hetkessä te valtaatte iäisyyden. Mitä tapahtuu nyt? Te luotte katseenne menneisyyteen kokemusta arvostellaksenne — silmäätte, mitä olitte ja kuinka elitte — ja se mielessänne luotte katseenne tulevaisuuteen ja ihmettelette, mitä teistä on tulemassa joko tässä elämässä taikka vastaisissa elämissä. Alati tätä itsepetoksen ihanuutta, olemista jonakin, jota ette ole, tulemista joksikin.

Jättäkää tämä taaksenne. Eilispäivä on kuollut, ette voi sitä takaisin kutsua; siitä on suoriuduttu, se on poissa; ja tulevaisuus on vain nykyisyys, nykyhetki täyttymyksessään. Tulevaisuuden täyttymys piilee tavassanne elää nykyhetkeä, ei tulevaisuuden mietiskelyssä. Tämä on äärettömän yksinkertaista, jos tahdotte sen havaita. Tulevaisuus on vain nykyisyyden täyttymystä. Se, mitä nyt teette, nyt ajattelette, nyt tunnette, valloittaa kokonaisuuden. Sentähden täytyy olla tuota persoonatonta, rakastavaa vapautuneisuutta kaikesta, sekä entisyydestä että tulevaisuudesta, ja sen rinnalla yksilöllisen olemassaolon tarkoitusperän täyttä tuntemista. Teidän täytyy elää keskittyneessä pyrkimyksessä, täysin valveilla tässä nykyisyydessä, joka sisältyy vain äärettömän liikkeeseen, ohitse liukumiseen; eikä tämä merkitse vain pelosta syntynyttä matkimista taikka halua tulla joksikin — yli-ihmiseksi — vaan tulemista luonnolliseksi.

Tahdon selittää, mitä luonnollisuudella tarkoitan. Tuhatkauno, kun se on täydellinen, on täydellinen kukka sentähden, että se täydellisyydessään sisältää kokonaisuuden. Niinpä kun te ymmärrätte, mikä on yksilöllisen olemassaolon tarkoitusperä, ja elätte tuon ymmärryksenne vallassa, millä asteella sitten lienettekin, syntyy siitä täydellisyys, luonnollisuus. Sentähden se, mikä on luonnollista, on läpikotaisin täydellistä. Pyydän, älkää ymmärtäkö väärin, mitä minä luonnollisuudella tarkoitan. (Tiedän, että kaikkea, mitä voidaan väärin ymmärtää, myös ymmärretään väärin.) Ihminen, joka tietää, joka on nähnyt suurenmoisen näyn, joka on siepannut olemassaolon sulotuoksun — ellei hän yhtämittaisesti elä tuon korkeimman todellisuuden mukaisesti, ei täytä sen mittoja. Tuo ihminen elää luonnotonta elämää, jotavastoin se ihminen, joka elää ylevimmän oivalluksensa mukaan, yksilöllisen olemassaolon ymmärtämisen mukaan, elää tasapainoista, luonnollista elämää. Ei siis tule kysymykseen yrittäminen matkia, yrittäminen tulla joksikin. Pianosta ei voi tulla viulua. Piano voi olla epävireessä, mutta sensijaan, että ostaisitte uuden pianon, te vain viritätte tuon pianon. Aivan samoin on laita omassa sielussanne ja sydämessänne olevan musiikin. Ei ole mitään hyötyä jonkun jäljittelemisestä, jonkun jäljessä kulkemisesta, tulemisesta joksikin muuksi, kuin mitä olette; teidän täytyy synnyttää omassa sisimmässänne tuo olemuksen ihana sävel, joka *on* teitä itseänne, joka on tosi luonnollisuuttanne.

Kaikki tämä turhanpäiväinen, mutkitteleva, hapuileva epävarmuus on niin tarpeetonta, sellaistakin energian tuhlausta. Tuon olemuksen kätketyn, tukahdetun soiton, tuon tosi ihanan sävelen voitte löytää vain omasta sisimmästänne omalla ponnistuksellanne — ette tulemalla joksikin, ette jotakin matkimalla, ette jotakin palvomalla, ette odottamalla henkisten arvoerojen eristystä, ihmisen, rakkauden, ajatuksen jaoitusta. Kaikki tämä syntyy itsepetoksesta, jäljittelyn yrittämisestä, yrittämisestä tulla siksi, mitä itsessänne ette ole. Olemisen tosi luonnollisuus on pelon puuttumista, pelon, joka on

vain lohdun himoa ja senvuoksi matkimista. Kun olette peloton ja siitä johtuen persoonaton, olette silloin kohta koskettanut iäisten lähteeseen; ja kun teidän juurenne ovat tuossa maaperässä, joka on iäti kestävä, silloin teidän teoillanne, käytöksellänne, kohtelutavallanne, tietoisuudellanne, välittömällä tajuamisellanne on olemuksensa tuossa iäisessä olemislaadussa. Mutta ette voi sitä lähestyä, jos pelko vallitsee, jos on persoonallista kaipausta oman yksilöllisyytenne jatkuvaisuuteen.

En saarnaa täydellistä tuhoa. Ette voi elämää hävittää, mutta se, mikä on erillistä, voi tulla kokonaisuudeksi. Se ei ole tuhoa, se ei ole hävitystä; se on tosi elämistä, tosi olemista, tosi tekoa, tosi rakkautta ja käytöksen omavireisyyttä; se on tuota rakkauden ja järjen tasapainoa, joka on kokemuksen ydinmehua. Täydellisyys on ponnistuksen lakkaamista, mikä ei merkitse ainaista nukkumista, vaan dynaamista toimintaa — dynaamista senvuoksi, että se on kaikensisältävää, aidon selvätietoista, ja senvuoksi kaikista vastavaikutuksista, mieltymyksestä ja vastenmielisyydestä, vihasta, nautinnosta ja tuskasta vapaata. Se on vakaisuuden jatkuvaisuutta, olemisen jatkuvaisuutta, malttavaa, rauhallista ja toimekasta, koska se on tullut yhdeksi itse elämän kanssa, pakottomasti, rajoittamattomasti. Kun te olette tuon todellisuuden oivaltanut, kun sen olette ymmärtänyt, kokenut sen surusta, tuskasta, nautinnosta, silloin ei voi tapahtua mitään tinkimistä tuosta todellisuudesta. Tinkiminen, sovittelu, on epävarmuudesta, kammosta, epäilyksestä syntyneen pelon hedelmää. Mutta kun oivallatte sen, mikä on iäistä, oivallatte sen omasta kokemuksestanne, omalla harkinnallanne, tarkkaavaisuudellanne ja huomioimalla kaikkea, silloin ei voi tinkimistä tapahtua. Silloin te käytätte tuota energiaa, jota tarvitaan tekoon, löytääksenne käytännöllisen tavan elämiseen, käyttäytymiseen ja kohtelutavan oivallisuuteen.

Mutta me väittelemme vuodesta toiseen, miten olisi soviteltava. "Joku sanoo sitä", "joku sanoo tätä", "mitä *Te* sanotte?" Minä sanon tämän, että minä olen tämän asian käsittänyt omasta kokemuksestani ja että se on ehdottoman persoonatonta; sillä ei ole mitään tekemistä kenenkään muun kanssa, ei mitään tekemistä minkäänlaisten persoonallisuuksien kanssa, koska elämä on persoonatonta. Se on tuota olemisen hurmiota, johon sisältyy rajaton rakkaus ja ääretön ajatus. Sen minä olen käsittänyt; ja kun sitä teille esitän, ei se tapahtdu arvovaltaisuuden halusta, hallitsemisen halusta, ei mistään pyyteestä pelon herättämiseen, vaan herättääkseni sellaisen rakkauden ja ajatuksen teidän sielussanne ja sydämessänne. Kun te olette ristiriidassa, alituisessa taistelussa epätodellisuuden, epävarmuuden kanssa, kun teitä sisimmässänne kiduttavat lukemattomat itsepetokset, minä esitän tätä, tarjoan sen joko ottaaksenne taikka jättääksenne sen. Jos sen otatte, teidän täytyy elää sitä päivän joka hetki, ei ainoastaan muutaman viikon aikana. Teidän täytyy olla tinkimättä, olla lujia, täynnä tarmoa ja harrastusta, koska totuus

on vain niiden osaksi, jotka lähestyvät sitä pelottomina, kaikista itsepetoksista riisuutuneina, kaikesta kiintymyksestä tyhjinä. Jos tulette sydän sellaisena ja sielu sellaisena, niin te löydätte sen; mutta jos olette omien persoonallisten turhamaisuuksienne, pelkojenne, kunnianhimojenne vankina, ette sitä löydä. Silloin te lähdette täältä omista harhaluuloistanne entistä varmempina, ja senvuoksi on koituva entistä suurempaa murhetta. Tätä en sano uhkauksena.

Siten viisas ihminen, nähdessään elämän kaikki ilmaukset, ne itsepetokset, joita sielu luo pelkoa vastaan taistellessaan, ihmisen ihmisestä erottavat seikat — nähdessään kaiken tämän, huomioidessaan kaikkea tätä — tulee täysin tietäväksi, tietoiseksi kaiken tosi arvosta ja siitä saa valaistuksen; ja tuossa valaistuksessaan hän elää ja siinä hänellä on olemisensa, ja sen perusteella hän on vapaa pakottomassa, aktiivisessa onnessa.

« « «

Pelkään, että tarvittaisiin monta päivää kaikkien niiden kysymysten vastaamiseen, joita on esitetty, ja senvuoksi olemmekin yhdistäneet kaikki ne kysymykset, jotka ovat samanlaisia, ja luoneet keskeiskysymyksiä. Jos tutkitte vastauksia, saatte havaita kysymyksiinne vastatun tuolla tavalla. Älkää siis loukkaantuko, jos kysymyksenne on näennäisesti jätetty pois: pois niitä ei ole jätetty.

Kysymys: Vastaukseksi erääseen eilispäivän kysymykseen, joka koski itselleen keneltäkään mitään pyytämätöntä sivistynyttä ihmistä, Te sanoitte: "Ihmisen täytyy tinkiä fyysillisissä seikoissa." Tämä on omiaan johtamaan väärinymmärrykseen. Voisitteko selittää sitä tarkemmin?

KRISHNAMURTI: Saadaksenne lisää selitystä teidän täytyy luoda katseenne himoon. Himo etsii onnea monin tavoin, ja etsinnässään se luo ristiriitaa. No niin, yksi ainoa ihminen etsii onnea monista seikoista — omaisuuksista, rahoista, taloista, vaatteista, kaikista nykyaikaisen sivistyksen sivuantimista. Sitten hän siirtyy hienompaan nautintomaailmaan, missä himo yhä etsii onnea. Hän ei löydä sitä sieltäkään, joten hän käy penseäksi, joka merkitsee vapautumista murheesta kielteistä tietä — se ei ole myönteisen olemisen tilaa. Sitten hänen taas täytyy kärsiä, kunnes hän päätyy tuohon tosi olemisen tilaan, joka on onnen täydellisyyttä.

Kun eilen sanoin, että ihmisen täytyy tinkiä fyysillisissä seikoissa, niin pyydän teitä ymmärtämään, mitä tarkoitan: täytyy olla kokonaan vapautunut kaikesta — kaikista mukavuuksista, omistamisen himosta, niin karkeista kuin hienoistakin nautinnoista — ei auktoriteetin taikka pelon vaikutuksesta, vaan senvuoksi, että itse sitä halajatte; ja tuosta halusta on heräävä

olemisen hurmio ja toimeliaisuus. Kun sanoin, että meidän täytyy tinkiä fyysillisissä seikoissa, tarkoitin ilmaista sen, että minun täytyy esim. pukeutua housupariin, mutta ettei ole mitään hyötyä kasata noita housuja moniin satoihin. Sillä suunnalla ei onni piile. Teidän täytyy saada jokin vähin määrä, mutta kiintymättä siihen; ja silloin olette vapaa, välinpitämätön sellaisesta. Tiedän, että heti tulkitsette tätä kaikenlaiseen soveltuvaksi. Juuri senvuoksi aloitin tuon sanomalla: tutkistelkaa himojanne, ottakaa selvä, pitääkö himonne kiinni mukavuudesta, kansansuosiosta, muodeista, ihmisen — taikka pikemminkin sellaisen, joka ei vielä ole ihminen — kaikista lukemattomista kummallisuuksista. Sitten paljon tutkistelun ja huolellisen ajattelun jälkeen vapaudutte näistä. Sitten ei enää tule kysymykseen tinkiminen. Mutta vaatii suurta keskittymistä, tarkkaa ajattelemista päästä tuntemaan, mitä himo tavoittelee. Te voitte hylätä vaatteenne, tupakoimisen, lihansyönnin ja kaiken tuon muunkin, mutta sittenkin vielä tuo himo voi intohimoisesti tarrautua johonkin muuhun. Vain äärimmäisellä irroittautumisella, kaikesta kiintymyksestä vapautumalla, millään tavoin tinkimättä te pääsette totuuden täyteen käsittämykseen. Te saatatte olla vapaa fyysillisestä kiintymyksestä, vapaa mukavuuden himosta; mutta jos teillä on himo suojata itseänne pelolta, himo pitää sielullisia pyhäköitä, joista etsitte pakopaikan, lohduttavia aatteita, joista löydätte elvytystä — silloin ette ole todellisesti päässyt irti. Kaikessa tällaisessa ei saa tapahtua mitään tinkimistä. Kun ei enää ole tuota tuskaista kiintymystä johonkin, olkoon tämä karkeaa, hienoa taikka muodotonta, silloin tuosta riippumattomuudesta syntyy se elämisen, olemisen hurmio, joka on vain luonnollisuuden täydellistä tasapainoa.

Kysymys: Puhuitte eilen hevosenvaihdoista määränpäähän pääsemiseksi. Mutta eikö tämä vertaus paiskaa meitä takaisin vanhaan guru-teoriaan, askeleihin polulla, vihkimykseen y.m.s. ja näiden välttämättömyyteen eräillä kehitysasteilla?

KRISHNAMURTI: Kohta kun olin sen sanonut, tiesin, että minua ymmärrettäisiin väärin. Minun kannaltani ei ole muuta opettajaa tai *gurua* kuin elämä — ei elämä yhteen olentoon personoituna, vaan elämä monissa. Ja se on hyvin selvää. Elämä on kaikessa, pölyn tahraamasta tien kivestä kaikkein tunnon tarkimmin siistittyyn, sivistyneeseen ihmiseen asti. Mutta tuon laajan asteikon varrella on monia elämän ilmauksia; ja oman huomioimisenne vaikutuksesta, jokaisen kokemuksen sulattamiseen ja ymmärtämiseen tähtäävän oman pyrkimyksenne vaikutuksesta, tuo ymmärrys omassa sydämessänne, te olette yhtä elämän rytmin kanssa. Minä tiedän, että teillä on kaipaus pitää kiinni monenlaisesta. Johonkin tarraaminen syntyy halusta elää ponnistamatta, koska ponnistus merkitsee murhetta ja

taistelua, ja on perin harvoja, jotka tuon ponnistuksen tahtovat tehdä; jotavastoin on monia, jotka ovat halukkaita elämään ponnistuksettomuuden paikoillaanolossa, olemaan käskettävänä, olemaan ohjattavana, olemaan hallittuna. Se on vain uutta itsepetosta; sitä tietä ei ole löydettävissä tuo totuus, joka on elämää, se ei vie tuohon kestävään onneen.

Kysymys: Minulle on esitetty, että kun Te puhutte ali-inhimillisestä, Te tarkoitatte kaikkia noita ihmisolentoja, jotka eivät vielä ole vihittyjä, ja että Te nimellä "aito ihminen" tarkoitatte vain vihittyjä. Onko asia näin? Eikö ole yli-ihmisiä?

KRISHNAMURTI: Kuten sanoin, on helppoa ymmärtää väärin, koska ymmärtäminen vaatii ponnistusta, irroittautumista omista vääristä käsityksistänne. En tarkoita mitään tuontapaista. Totuuden luo ei saavuta yhdestä ainoasta portista, koska se ei kuulu millekään portille. Mikään ei voi sitä pidättää, sisältää sitä taikka rajoittaa sitä, koska se on kaikki, liikkuva ja liikkumaton; ja senvuoksi se on vierellänne, kaikessa. Vain sentähden, että te kannatte nimilappuja, ette ole perille joutumassa. Tämä jaoittelu, tämä halu olla erilainen kuin muut, on pelkkää sielun itsepetosta. Maailma on loittonemassa näistä eroituksista, ja te yhä tähdennätte niitä. Kohta kun käsitätte, että ihmisessä on totuuden kokonaisuus ja että tämä on vain ihmisen kautta saavutettavissa, hänen omilla ponnistuksillaan, silloin ette enää katso nimilippuihin, arvoasteisiin, arvonimiin. On turhaa näitä asioita pohdiskella, myöskin tehdä niistä kysymyksiä, koska te lähestytte totuutta vain sivuajalta, itse luomaltanne tangentilta; te ette huoli siitä elävästä todellisuudesta, joka on kaikessa. Ali-inhimillinen on vain sellainen olento, joka on surkastunut omiin persoonallisiin kateuden, ylpeuden, pelon, vihan, ahneuden vastavaikutuksellisiin ilmauksiinsa; jotavastoin hän, joka on aito ihminen, on ilman kaikkea kiintymystä, harkitsevainen, ylen keskittynyt, ja hänellä on oikea oivallus. Ottakaa selvä, kumpaan luokkaan kuulutte; älkää huolehtiko muista, kuka heistä on, kuka ei. Toisesta tuomion langettaminen on hänen vapautensa kieltämistä, ja noilla nimilipuilla te tuomitsette muita ja itsenne. On viisasta arvostella vain itseänne — oman itsenne kautta keksiä, mikä on elämän ristiriitojen merkitys, ja päästä näistä ristiriidoista vapaaksi.

Ystävät, ristiriitojen päivät ovat lyhyitä, koska ihminen noina ristiriitojen päivinä käyttää energiaa, hukkaa ja tuhlaa sitä. Kun tulette kypsyneemmäksi, te toivotte saavanne tuon energian takaisin. Kun teillä on tuota energiaa, älkää tuhlatko sitä pohtimalla turhia asioita, sellaisia asioita, jotka eivät kuulu siihen elävään todellisuuteen, mikä on teidän omassa sielussanne ja sydämessänne. Mitä hyötyä on kuluttaa monia päiviä turhaan ponnisteluun joutuakseen entistä suurempaan sotkuisuuteen? Ymmär-

tämällä jonkin hitusen ja sovittamalla tuon hitusen tekoon, te pääsette ymmärryksen huipulle.

Kysymys: Sisältyykö siihen uskottomuutta, jos työnnämme syrjään ne opetukset ja opettajat, jotka ovat meitä auttaneet, päästäksemme siten lähemmäksi sitä koko Totuutta, joka on meidän päämäärämme?

KRISHNAMURTI: Opettajat ja opetukset ovat vain kokemuksia. Jokainen ajatuksen liikahdus, jokainen tunteen häilähdys on opettajanne, ei joku personoitu olento. Elämä on liian laaja voidakseen sisältyä persoonalliseen. Pyydän, ymmärtäkää, mitä minä tarkoitan persoonallisena. Te personoitte jonkin aatteen, ja minä sanon aatteen personoitumaa persoonaksi. Mutta kun te sisällätte kaiken elämän, joka on kaikessa ympärillänne — jokaisessa kokemuksessa, joka hymyssä, joka kyyneleessä, joka naurussa — ja kun murheen, tuskan ja nautinnon jatkuvalla huomioimisella pääsette suureen riippumattomuuteen kaikesta, silloin te elätte tuossa olemisen ainaisessa hurmiossa, joka on ponnistuksetonta.

Kysymys: Te sanotte: "Jos yksilölle on hänen tarkoitusperänsä hyvin selkeä, jos hän on siitä vakuuttautunut, siitä varma, silloin hänen taistelunsa yhteiskunnan kanssa lakkaa." Minusta näyttää, että se silloin alkaa. Voitteko auttaa minua?

KRISHNAMURTI: Taistelunne yhteiskunnan kanssa aiheutuu siitä, että yhteiskunta on säätänyt eräitä mittapuita, julkaissut eräitä moraalilakeja siitä, mikä on oikeata ja väärää. Teihin vaikuttavat kovin naapureittenne mielipiteet. Yhteiskunnan mittapuut ovat, eivät teitä orjuuttaakseen, vaan jotta niitä käyttäen voisitte arvostella asioita ja nousta niiden yläpuolelle — ei suurempaan hillittömyyteen, ei suurempaan, hyödyttömään, niin sanottuun "vapauteen", vaan tosi itsekuriin itsenne velvoittamalla. Ja tuon itsekurin tietä, joka itsekuri syntyy yksilöllisen olemassaolon tarkoitusperän ymmärtämisestä, te vapaudutte yhteiskunnasta.

Kysymys: Me voimme käsittää onnen vain sen puuttumisesta, kuten voimme valon käsittää vain vastakohtana pimeydelle. Kuinka siis voimme käsittää aidon onnen, johon sisältyvät kaikki vastakohdat?

KRISHNAMURTI: Voitte aidon onnen käsittää vain silloin, kun olette suuressa murheessa, taikka suuressa hurmiossa, jonka jokin ulkonainen seikka aiheuttaa. Ottakaa esimerkiksi rakkaus. Kun se on persoonallista, kiinni tarrautuvaa, mustasukkaista, kateellista, väkevää, silloin te tunnette

tuossa rakkaudessa taistelun hämmingin, ainaisen kamppailun sen säilyttämisestä; mutta myös kaiken aikaa tiedätte, että sen sisällä, tuossa rakkaudessa, on jotakin aitoa laatua, joka on turmeltumatonta, iäti kestävää. Ellette tuota tunne, silloin voin sanoa vain sen, että te ette tiedä, miten voitte rakastaa koko sydämellänne; mutta te tiedätte, kuinka voitte rakastaa ajatuksellanne, joka ajoittelee, katkoo, luo jaoituksia ihmisten välille. Käsittääksenne vapauden aitouden teidän täytyy käsittää rajoituksen turmelus; käsittääksenne onnen teidän täytyy käsittää onnen puute; tunteaksenne ilon teidän täytyy tuntea murhe. Ja kun tunnette molemmat, te halajatte sitä, josta kaikki puuttuu, johon kaikki sisältyy. Vain senvuoksi, että te pelkäätte, että pidätte kiinni yhdestä ainoasta, jota sanotte nautinnoksi, te ette voi kuvitella tuota onnea, johon sisältyy kaikki.

Ommen 1930.

Lady Emily Lutyens.

Jokaisella leirikokouksella on ollut oma selvästi erottuva perussäveleensä, ja olisi kiintoisaa jonakin päivänä ottaa eri leirikokousten muistiinpanot ja eritellä niissä kussakin annettua opetusta sekä sitä tapaa, miten Krishnamurti on kehitellyt ajatustaan vuosi vuodelta.

Me, omalta kohdaltamme, olemme kulkeneet kautta jännityksen, kiihtymisen, odotuksen, kuohunnan, epäilyksen, hämmennyksen, sieluntuskan, pettymyksen ja harhanhävityksen asteiden, ja myöskin innoituksen ja täyttymisen. Ja niinpä näiden eri asteiden kautta olemme saapuneet vuoden 1930 leirikokoukseen. Minkä vaikutelman se on jättänyt meihin? Menneiden vuosien aikana olemme vähitellen riisuutuneet harhakuvitelmistamme. Kaikki ne tuet, joihin näihin asti olemme nojautuneet, on temmattu altamme ja meidät on pakoitettu koettelemaan omia voimiamme. Kaikki ne, mitä me olemme pitäneet rakkaimpinamme — meidän jumalamme, mestarimme, johtajamme ja opettajamme — on riistetty meiltä ilmeisen säälimättömästi. Meille on näytetty menojen ja seremonioiden äärimmäinen turhuus, rukouksen ja palvonnan, ulkopuoliseen ihanteeseen kohdistuneen hartauden turhuus. Meidät on pakoitettu täydellisesti uudelleen asennoitumaan, katselemaan elämää kokonaan uudelta näkökulmalta. Meidät on ajettu takaisin ja takaisin itseemme ja pakoitettu tunnustamaan, että totuuden voi löytää ainoastaan itsestään.

Tähän kohtaan saavuttuamme tulimme vuoden 1930 leirille, tuntien kenties, ettei ollut enää mitään jäljellä, mitä meiltä voitaisiin ottaa pois. Me tulimme ilman enempiä harhakuvitelmia — niin ajattelimme; — me tulimme uskoen, että olimme hyljänneet kaikki ja että ei ollut enää mitään, mitä olisimme voineet jättää. Turha kuvittelu! Tässä leirikokouksessa Krishnamurti on ottanut pois meidän viimeisen suojuksemme, lopullisen lohdutuksemme, sillä hän on riistänyt meidät itsestämme. Hän on osoittanut ja tehnyt meille selväksi erehtymättömällä varmuudella, että ihmisen suurin vihollinen on ihminen, että yksilöllisyys on surun aiheuttaja ja että onni ja vapautus on löydettävissä ainoastaan kun lakkaamme olemasta itse-tajusina yksilöinä, sekä astumme puhtaan olemisen alueelle, joka on tajunnan vapautta. Ei ole mitään vapautta ihmiselle, joka yhäti pysyy yksilöllisyytensä ahtaissa rajoituksissa.

Tuon aidon olemisen alueen ensi näystä me pysähdyimme säikähtyen, aivan kuin meitä olisi pyydetty sukeltamaan jäiseen virtaan tai hukkaamaan itsemme santaiseen erämaahan. Täytyykö meidän todella antaa mennä tuon ainoan, mistä olemme varmat, hukata itsemme kylmään abstraktioon? Ja

sitten me uskalsimme katsella jälleen ja me kuuntelimme samalla erästä, joka itse on astunut tuohon aidon olemisen valtakuntaan ja joka asustaa siinä ikuisesti. Hänen silmiensä kautta meidät on saatettu pystyviksi näkemään, että se, mikä näytti ensi silmäykseltä tuholta, onkin todellista luomista, mikä näytti tyhjyydeltä, onkin vain täyteyttä. Me käsitämme, että oleminen vapaana rajoitetusta itsestä on tulemista kaiken itseksi. Yksilöllisyys voi olla elämän ilmaus, mutta se on myöskin sen rajoitus, ja vapauttaessamme itsemme rajoituksesta, me emme omista vähemmän elämää, vaan enemmän. Me seisomme maailmassa, jossa ei ole mitään, ei subjektiivista eikä objektiivista jäljellä meille yksilöinä, mutta hukkaamalla kaiken me löydämme kaiken.

Me olemme työläästi kavunneet totuuden vuorta kautta monien vuosien; kokemus on pakoittanut meitä heittämään pois toisen taakan toisensa perään ne taakat, joilla me varustauduimme pitkää matkaamme varten. Me olemme tulleet polveilevia teitä, olemme kasanneet itsellemme monia vaikeuksia; ja nyt muutaman lyhyen päivän olemme seisoneet Krishnamurtin rinnalla vuoren huipulla ja katselleet näkyä, joka on hänen ainaisesti. Voimmeko jatkaa elämistä tuossa puhtaassa, ohentuneessa ilmassa vai täytyykö meidän vielä joksikin aikaa luisua alas ja hakea suojaa, missä suojaa on vielä löydettävissä? Kuka voi sanoa?

Tuosta korkeudesta käsin nousemisen esteet ja hämmennykset häipyivät tiehensä; ne eivät merkitse mitään hänelle, joka on saavuttanut, ja on hyödytöntä tehdä kysymyksiä hänelle niitä koskevista seikoista. Hän vastaa toisesta ulottuvaisuudesta, siitä, mistä käsin kiviröykkiöt näyttävät vain pikkukiviltä ja kuilut vain uurteilta vuoren rinteellä. Meidän on ratkaistava omat pulmamme, meidän on voitettava omat vaikeutemme; mutta me voimme saada ohjausta ja voimaa tässä pyrkimyksessä, jos pidämme silmämme alati kiinnittyneinä vuorenhuippuun, joka on meidän päämäärämme ja erääseen, joka on saavuttanut sen.

TÄRKEITÄ TIEDONANTOJA

I. NIMEN MUUTOS

Tähden Järjestön lakkauttamisen tautta nykyinen nimi INTERNATIONAL STAR BULLETIN (Kansainvälinen Tähtilehti) on kadottanut merkityksensä ja uusi on käynyt välttämättömäksi. Tammikuun 1 p:stä 1931 INTERNATIONAL STAR BULLETIN tulee senvuoksi julkaistavaksi nimellä, joka täsmällisemmin kuvaa sen luontoa ja sisältöä. Lehden tehtävä jää muuttumattomaksi samoinkuin sen sisältö yleensä. Uutta nimeä ei ole vielä määrätty, mutta tullaan se ilmoittamaan seuraavassa numerossa.

II. TILAUSHINTA

Suurempien kulujen vuoksi on käynyt välttämättömäksi kohottaa INTERNATIONAL STAR BULLETIN'in (englantilaisen painoksen) tilaushintaa fl:sta 2.50 (tai £ 0—4—0, doll. 1.00 tai Rs. 3/—), fl:iin 3.00 (tai £ 0—5—0 tai doll. 1.25 tai Rs. 3/12), joka koroitus astuu voimaan tammikuusta lähtien ensi vuonna.

Yksityisten numeroiden hinta jää ennalleen fl. 0.30 (tai doll. 0.15 tai 6 annaa), postikulut lisäksi.[1]

---

[1] Nämä tiedonannot koskevat, kuten yllä on huomautettu, ainoastaan tämän lehden englantilaista painosta. Lehden ilmestymisen ensi vuonna suomalaisena määrää se, missä määrin nyt syksyn kuluessa kertyy varoja kansalliseen rahastoon lehden kustantamista varten. Huomatkaa viime numerossa julkaistu kiertokirje. — *Kansainvälisen Tähtilehden toimitus Suomessa.*

Helsinki 1930, Oy. Gutenberg

KANSAINVÄLINEN

TÄHTILEHTI

MARRASKUU

1930

KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI

JULKAISEE ALKUPERÄISIÄ SELOSTUKSIA KRISHNAMURTIN LUENNOISTA JA PUHEISTA

ESITTÄÄ KRISHNAMURTIN ELÄMÄNKATSOMUSTA JA SEN VALOSSA TUTKII NYKYAIKAISEN AJATTELUN SUUNTIA

SELOSTAA KRISHNAMURTIN TOIMINTAA

KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI on suomalainen painos monessa maassa samanaikaisesti ilmestyvästä aikakauslehdestä. Sen englantilainen painos ilmestyy Hollannissa, Ommenin Eerdessä ja ovat sen toimittajina Lady Emily Lytuens sekä D. Rajagopal, M. A., L. L. B. (Cantab), jotka muodostavat kansainvälisen toimituskunnan. Kustantaja: The Star Publishing Trust.

KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI ilmestyy v. 1930 10—12-numeroisena laajana aikakauslehtenä. Se voidaan tilata postitoimistoista, asiamiehiltä ja lehden toimitukselta os.: Vuorikatu 5. B. Helsinki, Tilaushinta Smk. 50:— 1/1 vsk., sekä Smk. 30:— 1/2 vsk. Amerikassa Doll. 2:— 1/1 vsk. Asiamiespalkkio on vähintään 5 vuosikerrasta 20 %.

KANSAINVÄLISEN TÄHTILEHDEN vastaava toimittaja Suomessa on Helmi Jalovaara, osoite Vuorikatu 5. B. Helsinki.

Kustantaja TÄHDEN KUSTANNUSTOIMISTO.

KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI N:o 11. MARRASKUU 1930.

Alas laskeutuu vuori, luo vetten karkeloivain,
vaan tummaan pilvehen sen kiire kätkeytyy.

Kannolta lahon hongan
ihana kukka kasvoi.

Olemuksena mun rakkauteni on Elämä,
ja sen polulla ei ole kuolemaa.

KRISHNAMURTI.

Pelon lakkaaminen.

KRISHNAMURTIN PUHE.

Keskiviikko, heinäkuun 23 p., kesäkokouksessa.

Ellei ole kosketusta elämän kanssa, toiminnan muodossa, joka kehittää valintaa ja jatkuvaa erottamiskykyä, ei ole mitään itsekäsittämystä. Sellainen käsittämys voi koitua ainoastaan yksilöllisyyden jatkuvasta kuluttamisesta. Mutta jos toiminta on syntynyt pelosta, se toiminta kamppailee muovautuakseen määrätyn esikuvan mukaiseksi. Pelko aiheutuu pohjimmaltaan siitä, että katselette käsittämisen ja ymmärtämisen suhteen ulkopuolelle itseänne, katselette johonkin yli-inhimilliseen olentoon, joka pelastaisi teidät siitä pimeydestä, mikä ympäröi teitä toiminnassanne. Kun on pelkoa, niin te kaiken aikaa yritätte tulla joksikin; tuleminen joksikin on vain pelon aiheuttamaa jäljittelemistä. Milloin tahansa toiminta versoo pelosta, se toiminta, sen sijaan että vapauttaisi, hämmentää teitä yhä enemmän. Aito toiminta on jatkuvaa riisuutumista, eristystä tuntevan itsetietoisuuden kuluttamista. Mutta jos toiminta versoo pelosta, siitä pelosta aiheutuu lahkojen, yksilöiden ahtaiden ryhmittymisten muodostuminen, yksilöiden, jotka tarrautuvat toisiinsa tulemisessaan joksikin.

Lahko, ryhmänä, ei saata lähestyä totuutta, koska totuus on yksilöllinen käsittämys, sisäinen, yksilöllinen ponnistus. Tarrautumalla ryhmään te ette voi saapua olemisen täyteen käsittämykseen. Tämänpä vuoksi minä väitän, että yksilön kautta ainoastaan on olemassa täyden käsittämyksen mahdollisuus. Lahko tai ryhmä syntyy, kun on useita, jotka yrittävät matkia esikuvaa — ei täydellistä totuutta, vaan totuuden lahkoa. Tulemiseen joksikin on pelko sisältyneenä, ja mukautuminen pelkoon vain kartuttaa pelkoa, ja siitä itsepetos moninkertaistuu. Tästä pelkoon nojautuvasta tulemisesta syntyy aina halu omaamiseen, ottamiseen, halu ohjauksen saamiseen. Niinpä ahdas ryhmä on muodostettu totuuden tavoittelussa; mutta totuuteen ei milloinkaan saavuta ryhmien ja seurojen avulla. Totuus havaitaan yksilöllisellä ponnistuksella yksinomaan.

Totuus ei tiedä itsetietoisesta olemassaolosta. Jos te vain matkitte, yritätte tulla joksikin esikuvaksi, seuraatte määrättyä kaavaa, te vain mukaudutte pelkoon; ja niin pelko moninkertaistutetaan. Ihmisen, joka tahtoisi olla vapaa pelosta, täytyy käsittää, että vaikka yksilöllisen olemassaolon muodot vaihtelevat, vaikka itsetietoisuuden ilmaukset muuttuvat, vaikka elämä ilmaiseksi eri tavoilla, pohjaltaan elämä on yksi. Tämän käsitettyänne kaikki pelko lakkaa. Sitten ei ole enempää yritystä tulla joksikin, vaan ainoastaan yritys olla. Tämän pyrkimyksen kautta tapahtuu olemisen ykseyden välittömäntajuinen käsittämys, jota korkeimpina täysin valveu-

tuneen älyn, joka on välitön tajunta, intuitio, hetkinä jokainen kokee ja tuntee itsessään. Yksilöllisen itsetajunnan olemassaolon tehtävänä on tämän tosiasian täyden mahdollisuuden käsittäminen; ja kun se on käsitetty täydelleen, silloin yksilöllisyys sulautuu kokonaisuuteen ja on saapunut täyttymykseensä.

Pelon lakkaaminen on olemisen alkamista; ja oleminen on sopusointua, täydellistä tasapainoa sen kaikissa ilmauksissa. Oleminen ei vaadi matkimista, ryhmien muodostumista, kokoontumista johdon alaiseksi armeijaksi sekasortoisessa maaailmassa. Oleminen on kaikkisisältävää, siinä ei ole mitään tietoisuutta "sinästä" ja "minästä". Kun olette tietoisia "sinästä" ja "minästä", ilmenee epäsointua, joka liittyy ponnistukseen tulemiseksi joksikin, ja siihen sisältyy pelko. Eristyksen on aiheuttanut tuo ego tai "minuus", joka on vain yksilön itsetietoista olemassaoloa; ja tästä itsetietoisen yksilöllisyyden erillisyydestä syntyy himo ja harhakuvittelu. Yksilöllisyys ei ole päätekohta sinänsä. Yksilöllisyys on epätäydellisyyttä; se on joksikin tulemisen toiminto ennen sen saapumista olemiseen.

Joksikin tuleminen on ponnistusta, oleminen on ponnistuksen lakkaamista. Missä tahansa on ponnistusta, se on itsetietoista ja siis epätäydellistä. Oleminen on vain ponnistuksettoman olemassaolon aitoa tietoisuutta. Nämä ovat sanoja, jotka teidän täytyy muuttaa välittömän tajunnan piiriin, intuition, joka on järki korkeimmassa muodossaan. Saapuaksenne tähän olemiseen, teidän on tarkattava itsetietoisen olemassaolon aiheuttamaa pyydettä. Kun ymmärrätte pyyteen, mistä se versoo ja mihin se kulkee, pyyde tulee kallisarvoiseksi jalokiveksi, johon te tartutte, jota te jatkuvasti taltalla muovailette ja hienostatte. Sellainen pyyde on oikean opetuslapseuden lähde — ei määrätyn opetuslapseuden, vaan opetuslapseuden, joka vaihtelee edistyvästi, kunnes saavutte aitoon olemiseen.

Himo etsii pakotonta onnellisuutta. Onnen haussa se ensiksi etsii omaisuuksia, jossa etsinnässä on kehitetty ahneutta, kateutta ja muuta sellaista. Sitten se tulee seuraavaan asteeseen, ylevimmistä asioista nauttimiseen. Ennenkuin saavutte tähän hienostuneeseen nautintoon, täytyy harjoittaa — yksilöllisen olemassaolon tarkoitusperän ymmärtämisen keralla — fyysillisten halujen, karkeiden nautintojen ohjastamista. Useimmat ihmiset pääsevät tähän fyysillisen nautinnon ohjastamiseen myöhään elämässään, vasta kun he ovat vanhoja, kun he ovat kokeneet ilman ymmärtämistä. Pelkästään väsähtämisestä, tarmon puutteesta, syntyy luonnollisesti hallitseminen, tiedoton hallitseminen, joka ei ole ymmärtämisestä johtunutta hallitsemista.

Ihmisen, joka tahtoo olla vapaa itsepetoksesta ja himosta, täytyy täydellisesti hallita ruumistaan — hallita sitä ymmärryksellä eikä alistamisella ja tukahduttamisella. Hallitseminen syntyy halusta, joka tähtää yksilöllisen olemassaolon tarkoitusperän ymmärtämiseen ja sen täyttämiseen. Useimmat ihmiset tukahduttavat himonsa pelosta; mutta tämä ei ole hallitsemista,

se on kuolemaa. Oikea hallitseminen on taipuisuutta, toimintaa, ruumiin ollessa täysin toimiva, mutta hallinnan alainen.

Sitten täytyy hallita mielenliikutuksia, jotka ovat vain nautinnon hienoimpia muotoja. Mielenliikutuksen kautta, jälleen, himo etsii onnea. Käytän sanaa *hallitseminen* ymmärryksestä johtuneena itsekurina — ei sinä tyhmänä hallitsemisena, joka jättää teidät katkeraksi, kovaksi, julmaksi, säälimättömäksi. Itsevelvoitettu kuri on täyttä ystävällisyyttä, harkitsevaisuutta, se on lempeää eikä karkeaa. Jos olette eksyneet mielenliikutuksiinne, haaveiluihin, romantiikkaan, mysteerioihin, esiintyy jälleen itsepetos ja himo, ponnistus tulemiseksi joksikin. Samalla tavoin täytyy harjoittaa älyllistä hallitsemista. Älyn toiminta on silta teon ja välittömän tajunnan välillä. Sitä pitää ohjata, ei vallita, ja siten saattaa se täydelliseen sopusointuun.

KYSYMYKSIÄ JA VASTAUKSIA

Tiistai, heinäkuun 22 p., kesäkokouksessa.

Älyn pitäisi toimia siltana tuon välittömän tajunnan, joka on ajatuksen ja tunteen päämäärä, ja teon maailman välillä. Niin pian kuin äly on rakentanut sillan, älyn tehtävä lakkaa. Sanojen pitää myöskin olla siltana ymmärtämiselle. Minä käytän tavallisia sanoja hyvin määrätyssä tarkoituksessa antaen niille uuden merkityksen.

K y s y m y s: *Olette sanonut, että jokaisen meidän pitäisi varautua vähimmällä määrällä omaisuuksia. Tämä näyttää minusta olevan ristiriidassa kaiken sen kanssa, mitä olen ymmärtänyt opetuksestanne. Ominaisuuksien asettaminen paljousperustalle, kuten tässä, voi johtaa vain köyhyyden selkkaukseen ja henkisen hyveen selittämiseen paljous mitoissa. Tarina s a n j a a s i s t a, joka kiinnipiti ainoasta vaatekappaleestaan, omaisuudesta vähimmässä määrässä, enemmän kuin kuningas-palatsistaan, s.o. omaisuudesta suurimmassa määrässä, selvästi todistaa, että paljoudella ei ole mitään tekemistä tämän kysymyksen kanssa.*

KRISHNAMURTI: Tässä ei ole kysymys paljoudesta, tai onko suurin määrä tai vähin määrä. Ensiksi pitää olla riippumaton ja sitten on sangen vähän merkitystä sillä, onko teillä omaisuuksia tai ei; joko teillä on vähin määrä tai suurin, ei merkitse mitään. Kysymys on siitä, oletteko siihen kiintyneet tai ette. Selittäessäni jotakin minä aina koetan väittää vastaan sitä, mitä olen vakuuttanut. Tarina kuninkaasta ja *sanjaasista* näyttää, että ei ole kysymys vähimmästä määrästä tai suurimmasta määrästä, mutta siitä vakaumuksesta, että teidän onnenne, teidän ajatuksenne ja tunteenne kirkkaus, ei riipu omaisuuksista. Sanalla sanoen, teidän pitää olla irroittuneita. Kerran ymmärrettyänne asioiden oikean merkityksen, oikean arvon, te automaattisesti olette irti kaikista seikoista. Siksi teidän on päästävä selvyyteen, oletteko kiintyneet aineellisiin omaisuuksiin. Teillä voi olla omaisuuksien paljous ja te voitte olla niistä irti täydelleen, tai teillä voi olla pari vaatekappaletta ja te olette kiintyneet niihin. Jos te kiinnipidätte sellaisista seikoista, teidän on opittava hylkäämään ne.

K y s y m y s: *Tunnen, että teidän selittelytapaanne käytöksen merkityksestä tunteen piirissä liittyy vaara samanlaiseen väärinymmärrykseen kuin se, mihin on viitattu viimeisessä kysymyksessä omaisuuksista, nimittäin, että se esittää rakkauden versomisen jonkinlaatuisen paljouden tietä. Te kehoititte meitä alkamaan rakastamalla yhtä henkilöä ja sitten ulottamaan*

sen rakkauden useaan, ja niin edelleen, kunnes rakkaus sulkee syliinsä koko maailman. Tämä kvantitatiivinen kaava näyttää minusta kohtalokkaalta. Ei moninkertaistuttaminen eikä jakaminen johda iäiseen.

KRISHNAMURTI: Olemisen maailma, todellisuuden maailma, totuus, joka on Itse, on kaiken rakkauden summa. Rakkauteen sisältyy sen vastakohtien kaikki jaoittelut — viha, mustasukkaisuus, kateus, omaisuuksien ahnehtiminen, ja niin edelleen. Tälle kokonaisuudelle minä annan nimen rakkaus. Tämä Itse, tämä totuus, on kaikki. Kun kerran tämän olette käsittäneet, te ette tahdo muuntaa rakkautta niinkuin moraalista käytöstä. Kun rakastatte jotakin henkilöä, tuohon rakkauteen sisältyy mustasukkaisuus, itsekäs omistaminen, kiihkeä huolenpito, jolla te vartioitte tuota rakkautta. Kun voitatte sen, te pystytte rakastamaan jokaista, välittämättä kohteesta. Siis ei ole kvantitatiivinen toiminto.

Todellisen rakkauden myötä te voitte kulkea kohtisuoraan Äärimmäiseen; teidän ei tarvitse käydä vaakasuorasti paljous toiminnan tietä. Tämä se on, minkä tautta meidän täytyy ensin ymmärtää, mikä on todellista, ja mikä on aidon olemisen ja aidon rakkauden luonto. Elämä on kaikkien asioiden, kaikkien vastakkaisuuksien summa; sillä ei ole mitään ominaisuuksia, mitään erikoisia suhteita; se on itseoikeutettua itse-olemassaolevaa. Ette voi liittää siihen moraalisen tai moraalittoman käytöksen ominaisuuksia, tai sanoa, se on kokonaan rakkautta tai kokonaan vihaa. Se on kaikki; se on subjekti ja objekti samassa määrin. Kun kerran olette ymmärtäneet tuon, rakkaudella on toisenlainen merkitys, siihen sisältyvät kaikki sen vastakohdat.

Jos rakastatte älyllänne ja ette sydämellänne, te älyllistytätte rakkauden, te koetatte päästä selville rakastamisenne syistä. Siksipä te punnitsette, onko kysymyksessä oleva henkilö hyvännäköinen, onko hän rikas, onko hänellä yhteiskunnallista asemaa, maailmallisia omaisuuksia ja niin edelleen. Te jaoittelette; sitävastoin tosi rakastaminen on olemista kaikkisisältävä.

Kysymys: Voiko saavuttamalla yhteyden yleismaailmallisen elämän kanssa olla tietoisesti yhteydessä rakastettujen kanssa, jotka ovat kuolleet?

KRISHNAMURTI: Kun on yhteys elämän kanssa, ei esiinny mitään kysymystä elämästä tai kuolemasta, läsnäolevista rakastetuista tai poissaolevista rakastetuista — tosiasioita, jotka kuuluvat ajan ja paikan maailmaan. Te lähestytte näitä asioita, jos niin voi sanoa, persoonalliselta näkökannalta. Te haluatte löytää totuuden, koska te haluatte löytää kadotetun ystävän. Todellakin tämä on hyvin omituinen tapa katsella elämää. Tämä elämä, kaikkien olioiden kokonaisuus, on kaikkien olioiden, kaikkien yksi-

löllisten olemassaolojen, summa. Yksilöllinen olemassaolo tietää elämästä ja kuolemasta, mutta kokonaisuudessa ei ole elämää eikä kuolemaakaan.

Ei voi katsella erikoiseen yksilöön kokonaisuudesta käsin. Jos sen teette, te yhäti ylläpidätte jaoituksia ja erotuksia.

Kysymys: Puhukaa meille, olkaa hyvä, enemmän rakkauden laadusta. Onko se tuota sääliä, joka polttaa sydämessä ja jota tuntee joskus jokaista inhimillistä olentoa kohtaan?

KRISHNAMURTI: Sääli on murheen ja nautinnon, tuskan ja ilon sekoitusta. Oikea sääli sisältää vastakkaisuudet ja ymmärtää molempia. Jos ette tiedä, mitä on vihata, te ette milloinkaan tiedä, mitä on rakastaa — vaikka, tietenkin, minä en sano, että teidän on vihattava. Se käsitys että sääli on ylt'yleensä rakkautta, jossa ei ole vihaa eikä kateutta eikä mustasukkaisuutta, on väärä. Sääli on kaikkien niiden sekoitus; se on kaikkisisältävää, ja siis kaikkien olioiden ymmärtämistä.

"Olkaa hyvä, puhukaa meille enemmän rakkauden laadusta". Mitä te tarkoitatte? Tarkoitatteko, että ette tiedä, kuinka rakastaa, kuinka tuntea? Kuinka voin kuvata sellaista, mikä on kuvaamatonta? Jos ette tiedä, kuinka rakastaa, miten minä saatan selittää sen teille? Jos teillä ei ole minkäänlaista tuntoaistia, kuinka minä voin sanoa teille, mitä on kosketus? Ei ole sellaista olentoa, kuin henkilö, joka ei rakasta, joka ei tunne. Kun etsitte selitystä rakkaudelle, te toivotte yli-inhimillistä, yliluonnollista selitystä. Mitä arvoa on sillä, kun tavallinen rakkaus voi opettaa teille kaiken, mikä on tarpeen?

Kysymys: Joku aika sitten te käytitte ilmaisua "Mitä te näette, sitä te halajatte". Missä merkityksessä käytitte "näette". Tarkoitatteko, että me haluamme, minkä me luulemme tekevän meidät onnellisemmiksi, vai tarkoitatteko "näkemisellä" jotakin muuta?

KRISHNAMURTI: Kun te näette onnen omaisuuksien muodossa, teidän pyyteenne vaatii omaisuuksia. Kun olette peloissanne ajatuksellisesti ja tunneluontoisesti, halu pelon havaitsemisessaan luo mielikuvan suojelukseksi ja lohduksi. Te ajattelette olevanne onnellisia omatessanne omaisuuksia, yhteiskunnallisen aseman ja muuta sellaista. Niinpä te työskentelette, terästätte tarmoanne; kaikki teidän kykynne, kaikki teidän tunteenne ovat keskitetyt tuohon voittoon. Pyyde jatkuvasti työskentelee tuota erityistä päämäärää kohti. Sitävastoin jos teidän käsityksenänne, teidän ymmärtämisenänne on onni *olemisena*, silloin teidän pyyteenänne on tämän aidon olemisen, tämän ponnistuksettoman olemassaolon käsittäminen ja te pyritte sitä kohti. Täten pyyde tulee omaksi kurittajakseen.

K y s y m y s: Voitteko puhua enemmän täydellisyydestä? Onko se olioiden tosi arvon tuntemista, vai meidän korkeampien ominaisuuksiemme kehittämistä? Jos jälkimäistä, eikö siihen sisälly aika?

KRISHNAMURTI: Tuntemiseen sisältyy kokemus. Täydellisyys minun mielestäni on tuota ponnistuksetonta olemista, joka on välittömän tajunnan aitoa elämää. Välitön tajunta, intuitio, vaikka se ei ole ajatusta enempää kuin tunnettakaan, on ajatuksen päämäärä, tunteen päätekohta. Jos kaiken aikaa olette keskittyneitä, tarkkaavia, innokkaita, te ette ota lukuun aikaa. Mutta jos te ette ole syvästi keskittyneitä, alinomaa huomioivia, sisäänpäin kääntyneitä, tarkoituksellisia, niin silloin esiintyy aika.

Ajan joka hetkessä, toden totta, koko aika on olemassa. Tapa, miten elätte ja ymmärrätte tuon hetken, on keino, joka saattaa teidät ymmärtämään ajan käsitteen kokonaisuudessaan. Vapautetulle ihmiselle ei ole olemassa mitään aikaa. Aika esiintyy, kun on kysymys tajunnan laajentumisesta, eikä kun kysymys tajunnan vapaudesta. Vapaus on olemista; laajentuminen on tulemista joksikin. Mutta oleminen, itsensä löytäminen, elämä, joka on kaikkisisältävää, saavutetaan alituisen ponnistuksen tietä — ponnistuksen, johon itse on itseään velvoittanut, jonka on itse itselleen aiheuttanut. Kaiken kaikkiaan, oikea käytös on itsekäsitettyä käytöstä. Siveellisyys täytyy olla itsepakoitettua, itsekäsitettyä, itse-aiheutettua. Te odotatte laajentumista, joksikin tulemista, "minä olen" moninkertaistumista ajan pohjalla, erilaisten ilmiöiden kautta, ja tähän välttämättömästi sisältyy aika. Olemisen vapaus, tajunnan vapaus, ei sisällä aikaa eikä paikkaa, koska siinä ei esiinny monien "minä olen" moninkertaistuminen. Se käsitetään hetkessä, jossa koko olemassaolo on. Siis vapahdus ei ole tajunnan laajentumista, vaan tajunnan vapautta.

K y s y m y s: Miten te erottelisitte auringonlaskun synnyttämän tunneluontoisen tai älyllisen vastavaikutuksen tavallisessa ihmisessä ja auringonlaskun aiheuttamat luovat ajatukset ja tunteet suuressa taiteilijassa tai vapautetussa ihmisessä. Minkä luontoinen erotus on näiden kahden kokemustavan välillä?

KRISHNAMURTI: Toisessa tapauksessa on kiihtymystä, toisessa ei esiinny mitään kiihtymystä. Kiihtymys merkitsee vastavaikutusta, ja vapautettu ihminen on irti kaikista vastavaikutuksista. Hänen tarmonsa on ulospäinkulkevaa; vastavaikutukset ovat sisäänpäinkäypiä. Pyydän, älkää katselko auringonlaskuun innoittuaksenne siitä. Te vain siirrätte luonnolle innoituksen, jota te odotatte Mestarilta. Te koetatte *tulla* joksikin, matkia jotakin oman itsenne käsittämisen asemesta, itsenne, johon totuuden koko summa on kätkettynä. Toista "minä olen" palvomalla ette löydä totuutta.

Se on harhakuvitelma. Olemuksensa käsittämisessä, joka olemus on kaikkien olioiden olemus, siinä yksin on totuus.

K y s y m y s: Olkaa hyvä ja sanokaa meille, kuinka voi löytää elämän ydinseikat.

KRISHNAMURTI: Ennen muuta, aito elämä on kaikkisisältävä; se sisältää oleellisen ja epäoleellisen. Käsittäessänne yksilöllisen olemassaolon ja tuon yksilöllisen olemassaolon tarkoituksen, te löydätte oleellisen, se on Itsen. Ette voi antaa kokonaisuudelle mitään oleellisen tai epäoleellisen ominaisuutta; mutta käytyänne erottelun tien, teidän on omasta kokemuksestanne päästävä selville, mikä on pysyvää.

K y s y m y s: Olkaa hyvä ja selittäkää teon luonto?

KRISHNAMURTI: Teko, minusta, on luominen, elämä on luomisessa. Älkää katselko luomiseen ilmennyksenä tai ei-ilmennyksenä. Elämä on luomista, olemista ja voi olla ilmestyksessä tai ei. Sentähden elämä on teko luomiesssa — luomisen ollessa sekä objekti että subjekti. Itsessään se on objektiton ja subjektiton. Oleminen on tosi luomista — ei kukkasen tai kiven tai minkään yksilöllisyyden tekemistä. Teko on koko luomisen kokonaisuus.

Torstaina, heinäkuun 24 p.

On niin paljon kärsimystä sisältyneenä tekoon, että ihminen kääntyy totuuden puoleen lohduntoivossaan. Mutta totuudella ei ole mitään ominaisuutta, se on persoonatonta. Kun lisäätte ominaisuuden siihen, te poistutte toduuden kokonaisuudesta yksipuolisen käsityksenne vuoksi. elämän kilvoittelusta. Teidän on katsottava totuuteen yli personallisten, itsetietoisten, yksilöllisten toiveiden. Mutta totuus on kaiken rajoituksen yläpuolella, yläpuolella ajan ja paikan, joissa yksilöllinen tajunta oleskelee. Jos lähestytte totuutta myötänne tuo itsetietoisuuden rajoitus, te ette tule ymmärtämään pysyvää, tietoista onnea.

Tahdon selittää erotuksen itsetietoisuuden ja tajunnan välillä. Itsetietoisuus kehkeytyy yksilöllisestä olemassaolosta, jossa on erillisyyttä, jossa on ristiriitaa, jossa toinen on toistaan vastaan; sitävastoin tajunta on sitä itseyttä, jossa kaikki yksilölliset tajunnat ovat olemassa, ja joka on ajan ja paikan yläpuolella, vaikkakin aika ja paikka ovat tuossa tajunnassa. Tuo kestävä tietoinen onnellisuus on myönteistä olemista. Yksilöllinen itsetietoisuus tuntee kuihtumisen, häviön, se tulee olemassaoloon ja kuolee; sitävastoin tuo pysyvä tajunta ei tunne riutumista. Se on jatkuvaa. Tuohon muuttumattomaan seikkaan te ette voi — teidän mielialojenne perusteella,

syntymien ja kuolemien, tämän muutoksen vaihtelevaisuuden kautta — liittää määritystä yksilöllinen itsetietoisuus. Teidän on katseltava sitä täysin persoonattomasti, ja tuo persoonaton varovaisuus takaa itsekurin turmeltumattomuuden.

Kysymys: Meille kaikille, tätä nykyä, rakkaus merkitsee rakkautta toiseen yksilöön. Kuoleman käsite tietää tuskaa, koska se merkitsee eroa yksilöstä tai yksilöistä, joita rakastamme. Niinpä me käännymme uskonnon, tai teosofian tai spiritismin puoleen ja saamme lohdutusta niiden esittämistä erinäisistä teorioista, jotka antavat meille toivon, että tulemme jälleen yhteyteen rakastettujemme kanssa. Minä päättelen, että teidän näkökannaltanne, ei ainoastaan tämä toivo, tämä lohdunkaipuu, ole itsepetosta, vaan myöskin halu pitkittää yksilöllisyyttä itsessämme tai toisissa on vain murheen pyytämistä, koska se on jatkuvaisuutta rajoituksessa. Sitävastoin jos voimme käsittää aidon olemisen, me koemme sen täyteydessä sitä iloa, jota olemme tunteneet suunnattoman pienessä määrin yksilöllisen rakkauden kautta. Onko tämä tarkoituksenne?

KRISHNAMURTI: Kuoleman aiheuttama murhe on vain olemista tietoinen siitä, että te, yksilönä, olette eristetty olento; siitä siis yksinäisyyden tunto. Tämä yksinäisyyden tunto aiheutuu antaessanne rakkautenne toiselle olennolle, joka on tietoinen yksilöllisyydestään, ja siis, kun tuo henkilö kuolee — niinkuin hänen täytyy — esiintyy murhe. Mutta jos olette tietoisia — ponnistuksenne tietä, käytöksen aitouden tietä, jossa ei esiinny eristyksen tuntoa — rakkaudestanne (johon sisältyy viha, mustasukkaisuus, kateus, ahneus: kaikki vastakohdat), sen sijaan että olette kiintyneet yksilöllisiin olemassaoloihin, tulee se omaksi jatkuvaisuudekseen, omaksi ikuisuudekseen. Koska teidän tajunnassanne esiintyy eristyneisyys, yksilöllisyyden havainto, ”sinä” ja ”minä”, täytyy surun ilmetä. Kun olette tietoisia eristyksestä, esiintyy rajoitus, ja heräämisessä on kärsimys. Jos rakastatte vain ulkonaista, joka on todellisen ilmennystä, täytyy kärsimyksen ilmetä. Sitävastoin jos rakastatte todellisuutta kaikissa olioissa, vaikka ilmennykset vaihtelevatkin, esiintyy rakkauden jatkuvaisuus. Jokainen, ken on murheessa, hakee selitystä suruun, selitystä, joka voi hajoittaa eristyksen aiheuttaman surun. Jos joku kuolee, te haluatte olla yhtyneinä tuohon yksilöön tajunnan toisella tasolla, toisella ilmiötasolla. Teidän pitäisi katsella tätä seikkaa olemassaolon jatkuvaisuuden näkökannalta. Te katselette rakkauteen — johon sisältyy viha, ahneus ja kaikki vastakohdat — itsetietoisen yksilöllisyyden kannalta, ja te toivotte, että yksilöllisyys jatkuisi kautta aikojen; se on, te tahdotte, että yksilöllisyys jatkuvasti laajentuisi. Jos tunnette, että yksilöllisyys on rajoitus, että yksilöllisen olemassaolon tarkoitus on elämän ykseyden käsittäminen, puhtaan olemassaolon käsittä-

minen ilman ponnistusta, silloin kilvoittelun tietä käsitätte, että tässä ykseydessä kaikki eristetyt yksilöt ovat yhtyneinä. Sitten ette enää kauemmin pyydä olla yhtyneenä sen kanssa, jota rakastitte erillisenä olentona.

K y s y m y s: Vastauksena kysymykseen "Miksi olemme täällä" te esitItte Ojaissa, että ihminen kasvaa tiedottomasta täydellisyydestä tietoisen epätäydellisyyden kautta tietoiseen täydellisyyteen. Voitteko selittää, miksi tämä on välttämätön? Miksi on täydellisyys tiedotonta alussa?

KRISHNAMURTI: "Voitteko selittää miksi tämä on välttämätön?" En voi. Siinä se on. Teillä saattaa olla teoria, minä voin antaa teille teorian; mutta mistä arvosta ovat teoriat? Käyttäessäni sanoja "tiedoton täydellisyys" minä tarkoitan, että luonto salaa elämän ja että luonto täyttää itsensä yksilöllisessä tajunnassa, joka on tietoista epätäydellisyyttä, ponnistusta, kilvoittelua, syntymää ja kuolemaa, surua, tuskaa, nautintoa, mielialojen vaihtelua, nautintojen muutosta. Yksilöllinen tajunta täyttää itsensä tietoisessa olemisessa, joka on aitoa onnea. Nyt te haluatte tietää, miksi täydellisyys on tiedotonta alussa. Luonnossa on itsetiedoton täydellisyys, koska luonto on vaistomainen, sitävastoin ihmisen tarkoitusperänä on muuttaa tuo vaisto järjeksi ponnistuksen tietä.

K y s y m y s:Miksi sanotte "Elämä on luominen" sen sijaan että sanoisitte, että "Elämä on luovaa"? Eikö luominen ole seikka, joka on muodostettu, ja eikö elämä ole tämän muodostumisen prinsiippi?

KRISHNAMURTI: Minusta elämä on sekä luoja että luotu, sekä subjekti että objekti, sekä ilmenemätön että ilmennyt. Elämän kokonaisuuden näkökannalta ei ole objektia eikä subjektia. Se, missä kaikki yksilöllisyys, kaikki erillisyys on olemassa, ei voi olla tietoinen objektista ja subjektista. Se on kaikki. Se ei saata olla tietoinen itsestään erilleen luoduista olioista. Ihminen, joka on erillinen, tuntee subjektin ja objektin; mutta se, joka on sekä objekti että subjekti, ei voi olla tietoinen objektista eikä subjektistakaan.

K y s y m y s: Ymmärrän teidän sanoneen, että ihminen, joka on saavuttanut, on alituisesti toimiva järjen ja rakkauden tasapainosta, mikä on ponnistuksetonta olemista. Tämä on aitoa tekoa. Ne yksilöt, jotka eivät ole saavuttaneet, vastavaikuttavat tähän vuodatukseen, jokainen ymmärtämisensä mukaan. Eikö tämä vastavaikutus määrää valaistun ruumistuneen elämän olosuhteita ja ympäristöä? Todella, eikö se määrää hänen ruumistumistaankin? Jos aito teko ei aiheuta mitään vastavaikutusta, lakkaako fyysillinen olemassaolo? Eikö fyysillinen olemassaolo perustu toimintaan ja vastavaikutukseen? Toisin sanoen, onko vapautetun ihmisen fyysillinen

persoonallisuus havaittavissa ainoastaan hänelle, joka vastavaikuttaa; sitävastoin, kun tämä myöskin toimii puhtaasti, eivätkö nämä molemmatkin, löydettyään "minän", jossa ei ole mitään eristystä, kaksinaisuutta tai rajoitusta, ole voittaneet fyysillistä? Tältä näkökannalta, mitä valaisematon yksilö havaitsee? Onko hän tietoinen kahdesta erillisestä ruumiillistumasta, joista kumpikin on saavuttanut, ja joiden aitoon tekoon hän vastavaikuttaa? Jos nämä kaksi olisivat havaittavissa vastavaikuttavalle tajunnalle kahtena, miten he ilmestyisivät toisilleen?

KRISHNAMURTI: Tämä kysymys, jossa on niin monia kysymyksiä, on laadittu vastavaikutuksen näkökannalta. Nyt minä puhun teosta ulospäinkulkevana, joka minusta on aito teko; sitävastoin vastavaikutus suuntautuu sisäänpäin. Nytpä tämä aito teko on tulos järjen ja rakkauden täydellisestä tasapainosta, ja tämä sopusointu johtaa välittömään tajuntaan, ajatuksen päätekohtaan ja tunteen päämäärään. Siispä ihminen, joka toimii puhtaasti, toimii aina tästä tasapainosta, huolimatta olosuhteista, ympäristöstä, erikoisista suhteista. Mutta vastavaikutus on näistä riippuvainen ja sisäänpäin suuntautunut. Ei ole mitään eristyksen tuntoa aidossa toiminnassa.

K y s y m y s: Ilmeneekö elämä käsittämyksessä, josta yksilö kilvoittelee, erilaisesti erilaisille luonteenlaaduille?

KRISHNAMURTI: Ei tietenkään. Luonteenlaadut ovat olemassa eristyneiden yksilöllisten olemassaolojen vuoksi; mutta sitä mikä ei tiedä mistään eristyksestä, ei voida kääntää luonteenlaaduiksi; te ette voi lähestyä sitä erikoisen luonteenlaadun kautta. Jos katsotte sitä osan näkökannalta, te ette näe kokonaisuutta, ja luonnollisesti kokonaisuus näkyy osan ilmaisuissa, ja niin te tulkitsette tuon osan luonteenlaatua. Luonteenlaadusta te ette voi havaita sitä, mikä on kaikkien luonteenlaatujen yläpuolella. Niinkuin joku käsittää tämän elämän, hän voi tulkita sitä erilaisesti, käyttäen erilaisia sanontatapoja, erilaista kieltä, mutta se on oleva sama kuva. Asian laita on sama kuin kahden taiteilijan suhteen, jotka maalaavat samaa näköalaa. Jos yritätte löytää yhdenmukaisuutta noista kahdesta kuvasta kankaalla, hämmennytte auttamattomasti; mutta jos huomaatte itse näköalan, löydätte siitä yhdenmukaisuuden, jota on tulkittu kahdella eri ilmaisutavalla. Nytpä siis ilmaisut ovat luonteenlaatuja, ja luonteenlaaduissa ei voi olla yhdenmukaisuutta, mutta se on siinä, joka luo luonteenlaadut.

K y s y m y s: Tahtoisitteko ystävällisesti puhua enemmän meille erotuksesta yksilöllisen luonteenlaadun ja sen välillä, mitä te olette nimittänyt yksilölliseksi omalaatuisuudeksi?

KRISHNAMURTI: Yksilöllinen luonteenlaatu vaihtelee, jotavastoin yksilöllinen ainoalaatuisuus on jatkuvaa, kunnes se saavuttaa, kunnes se on käsittänyt. Yksilöllinen luonteenlaatu riippuu syntymästä, ympäristön, persoonallisuuden, rotutajunnan, perinnöllisyyden ja niin edelleen, muutoksista. Yksilöllinen ainoalaatuisuus on jatkuvaa läpi syntymän ja kuoleman, on ainoa opastaja olemassaolossanne eristettynä yksilönä, kunnes saavutatte päämäärän.

Kysymys: Millä tavoin voin parhaiten koetella itseäni päästäkseni selville, haluanko todella sitä totuutta, mistä te puhutte, tai olenko vain pinnallisesti kiinnostunut?

KRISHNAMURTI: Siitä voitte päästä selville ainoastaan siten, että käytännössä toteutatte sen vähän, minkä ymmärtänette siitä todellisuudesta, mistä minä puhun. Ymmärryksenne käytännössä toteuttamisella te pian saatte selville, kuinka paljon halua teillä on kaiken voittamiseen. Muinaisina aikoina ne, jotka tahtoivat löytää totuuden, hylkäsivät koko maailman ja vetäytyivät luostariin tai askeettiseen elämään. Nyt täytyy ponnistuksen tapahtua siinä missä olette, teissä itsessänne kaikenlaisten hämmennysten, ristiriitaisten käsitysten teitä ympäröidessä, kaiken sen, mitä te tahtoisitte nimittää kiusaukseksi. (Minun näkökannaltani ei ole mitään sellaista kuin ”kiusaus”). Jos minä muodostaisin erikoisen askeettien järjestön, kenties te kaikki liittyisitte siihen — tai pikemminkin, luultavasti ette, sillä se vaatisi liian paljon tarmoa teidän puoleltanne, liian paljon epämukavuutta — mutta se olisi pelkästään pinnallinen tunnustus siitä, mitä te tahdotte käsittää.

Heittäminen pois toisen verhon ja hyväksyminen toisen ei lujita teitä pyyteessänne. Mikä teitä lujittaa, on halunne sinänsä. Tarkkaamalla, ohjaamalla tuota halua, olemalla koko ajan harkitsevainen käytöksenne, ajattelunne, liikkeittenne, elämäntapanne suhteen, koko ajan sovittautuen siihen, minkä käsitätte yksilöllisen olemassaolon tarkoitusperäksi — täten ainoastaan te löydätte myönteisen koettimen, ettekä kuulumalla lahkoihin, seuroihin, ryhmiin ja järjestöihin. Silloin te käytätte hyväksenne kokemusta; te ette tule kokemuksen orjaksi. Siksipä aito käytös vaatii ajattelun puhtautta. ”Puhtaudella” minä tarkoitan puhtautta, joka on aikaansaatu järjen tietä, ei uskon tunneäitelyyden tietä. Järki on teidän kokemuksenne ydin — tai toisen kokemuksen tutkittuanne sitä persoonattomasti, haluamatta lohtua tai arvovaltaa — kokemuksen, jota te olette eritelleet ja arvostelleet persoonattomasti. Tämä on ainoa koetin, ja tällä on ainoa arvo elämässä — ei lukemattomilla teorioilla.

Kuunnellessa mitä olen sanonut aidosta teosta, käsittämyksestä, aidosta olemisesta, te ette eksy abstraktioihin ja metafysiikkaan ja unohda taval-

lista käytöstä, elämisen tapaa, *olemisen* tapaa. Te voitte omata teorioja tästä aidosta olemisesta tai onnesta, tai miksi sitä haluattekin nimittää; mutta jos olette mustasukkaisia, kateellisia, ahneita omaisuuksien perään, julmia, ajattelemattomia, huomaamattomia, mitä arvoa on teorioilla? Saapuaksenne todellisuuteen teidän on oltava irti näistä seikoista ja ollaksenne irti niistä teillä täytyy olla ymmärtävä näkemys tuosta todellisuudesta, ja se on toteutettava käytännössä; muutoin te olette tarttuneet pelkkiin ilmaisuihin.

K y s y m y s: *Minun pyyteeni on olla aina teidän myötänne. Olen tietoisesti alistanut sitä ja tiedottomasti tukahduttanut sitä. Kuinka voi oppia sitä hallitsemaan?*

KRISHNAMURTI: Luulenpa, että tämä pitäisi panna runoksi! Mitä hallita? Halua olla jonkun kanssa? Kun teette rakkautenne persoonalliseksi, esiintyy suru, tuska, taistelu, sen ikuisuuden rajoitukseen pakoitus, joka on itse rakkaus. Ollessanne erossa ja tuntiessanne tämän eron murhe odottaa teitä. Tämä olio, joka ruumiistuttaa minut, "minä", kuolee, ja jos te nojaatte siihen, esiintyy murhe. Mutta jos käsitätte elämän itsensä, joka on ruumiistunut kaikessa, jokaisessa ihmisolennossa, ja rakastatte tuota elämää, silloin muotojen muutos, ilmestysten, ilmaisujen muutos ei kiedo teitä suruihinsa.

K y s y m y s: *Te sanotte "hetkessä koko aika on olemassa", ja "vapautetulle ihmiselle ei ole aikaa". Sisältääkö viimeinen väite, otettuna ensimmäisen yhteydessä, että on mahdollista silloittaa kokemuksen puute intuitiivisella käsittämyksellä, sijaisluontoisesti? Ja miten se tapahtuu, koska meille on sanottu, että "tosi arvo vaatii kokemusta"?*

KRISHNAMURTI: Sanoin, että vapautetulle ihmiselle ei ole aikaa; mutta murheen ihmiselle kuuluu aika. Te tähyilette tulevaisuuteen tämän käsittämyksen suhteen — teillä on ajatus, että tulette saavuttamaan jonakin päivänä, ja tämä jokin päivä on lykätty epämääräisesti hitaan tarmon, typerän laiskuuden vuoksi. Te lykkäätte tuonnemmaksi käsittämyksen, koska ei ole tuota kiihkeää pyydettä. Mutta jos teillä on kiihkeä pyyde, teillä ei ole mitään halua lykätä tuonnemmaksi. Tuon kiihkeän pyyteen vallitessa te elätte jokaisen kokemuksen, mikä tulee eteenne ja sulatatte sen. Elääksenne siinä hetkessä, missä on koko ijäisyys (joka hetki on koko ijäisyys), täytyy omata se huippukeskitys, se sisäisen olemisen käsittämys, johon saavutte heltiämättömällä vastustuksella. Sitten siinä on tuo ponnistukseton oleminen — ei uneliaan, liikkumattoman olotilan merkityksessä. Te *olette*. Te olette kokonaisuus, silloin teistä joka hetki on ikuisuus, koska te ette milloinkaan astu ulos siitä hetkestä. Teitä ei liikuta tulevaisuus eikä men-

neisyys, koska siinä hetkessä koko aika on olemassa. Koettakaa kerrankin elää tuota keskitystä, joka vaatii persoonatonta olemista, yksilöllisen itsetietoisen ponnistuksen poistamista hyvänä olemiseen. Tämä ponnistus on mahdollinen jokaiselle, jos vain on pakoittava halu sen takana. Siksipä älkää tähyilkö opetuslapseuteen, älkää tähyilkö ulkonaisiin johtajiin, jotka pakottaisivat teitä tähän keskitykseen; mutta tutkikaa jokainen kokemus, jokainen ajatus. Halu kiihkeässä, pakoittavassa etenemisessään onnen etsinnässä luo teihin tuon keskityksen kurin, joka on aitoa käytöstä.

Kysymys: Jos hallitsen itseäni sen mukaan, minkä uskon olevan itsevelvoitettua kuria, ymmärryksen mukaan, ja kuitenkin huomaan tulokseksi katkeruuden, huolettomuuden, missä on syy? Onko se vajavaisessa ymmärryksessä?

KRISHNAMURTI: "Ymmärryksellä" minä tarkoitan yksilöllisen olemassaolon tarkoitusperän ymmärtämistä, joka ei ole erillisyyden tuntemista. Niinkauankuin olette tietoisia eristyksestä, ilmenee katkeruutta, ajattelemattomuutta, huolettomuutta, julmuutta, ahneutta, mustasukkaisuutta ja kateutta. Mutta jos ymmärrätte tämän itsetietoisen yksilöllisen olemassaolon tarkoituksen, joka on elämän ykseyden käsittäminen, silloin tuo ymmärrys, kun vallitsee itsekuri, ei salli katkeruuden, huolettomuuden tai kovuuden kohota. Te velvoitatte kurin itsellenne surun vuoksi; siitä katkeruus. Mutta jos näkemyksenne on kaikkisisältävä ja eristystä tuntematon, silloin te ette tule katkeriksi.

HENKINEN KÄSITTÄMYS.

KRISHNAMURTIN PUHE.

Perjantaina, heinäk. 25 p., kesäkokouksessa.

Kuluneina vuosina on teillä leiripäiville ja näinhin leiripäivien edellisiin kokouksiin saapuessanne ollut monia sotkuisia käsityksiä. Maailman kaikista osista on suuri ihmisryhmä kerääntynyt erään määrätyn henkilön ympärille. Tuo suuri ryhmä, josta oli tehty järjestö, on hajoitettu. Koska he olivat kiintyneitä pikemminkin erääseen henkilöllisyyteen kuin keskeiseen todellisuuteen, on tuosta suuresta ryhmästä yhä useampi luonnollisestikin jättäytyvä pois, ja on oleva yhä harvempia, jotka keskittyvät asiaan ja kohdistavat siihen täyden huomionsa. En esitä tätä minään uhkauksena. On luonnollista ,että näin piti käydä. Voi olla vain muutamia harvoja asiaan keskittyneitä, jotka ovat halukkaita omistamaan koko elämänsä, palavan intonsa, harrastuksensa tälle yhdelle ainoalle asialle, jonka he tuntevat ja tunnustavat elämän keskeiseksi, liikkeelle panevaksi voimaksi.

Tämä todellisuus ei ole järjen, vaan kokemuksen saavutettavissa. Kun sitä lähestytään kokemuksen tietä käyden, tapahtuu ainaista tarkistusta, ainaista ajatuksen, ainaista tunteen keskittymistä polttopisteeseen, ainaista epäoleellisen poisseulomista. Ja mikäli minusta itsestäni on kysymys, minulla on tämä käsittämys, mutta on perin vaikeata kuvata sitä, mikä on vain kokemuksellisesti käsitettävissä. Se väistää varmaa otetta, luonnollisestikin, koskapa se on koko elämä. Voimme sitä pohdiskella, voimme sitä leikellä, voimme sen repiä palasiksi; mutta tuota keskeistä todellisuutta, joka minulle on ehdotonta ja rajoittamatonta, voi lähestyä vain myötätuntoisen ymmärtämisen halulla. Mutta teidän pitää lähestyä sitä vailla kiintymystä siihen henkilöön, joka puhuu, sekä omiin harhaluuloihinne.

Kas, aina kun on taistelua tietämättömyyttä vastaan, tietämättömyyttä, joka on ydinasian ja sivuseikan sotkemista, ja aina kun on taistelua tunteen, ajatuksen ja järjen rajoittuneisuutta vastaan, koituu tuosta taistelusta yksilöllisyyden löytö — tuo heränneen erillisyyden tunto, jota ei esiinny tiedottomassa Luonnossa, vaan ainoastaan siinä ihmisessä, joka on tietoinen taistelustaan tietämättömyyttä, rajoitusta vastaan. Sen tautta ihmisessä onkin tuo "sinän" ja "minän" kahtiajako. Kun sellaisena yksilönä, joka tuntee erillisyyttä, olette voittaneet tämän erillisyyden, hajoaa kaikki harhaluulo. Tässä heränneen, erillisyyttä tuntevan yksilöllisyyden ristiriidassa, tässä kilvoittelussa, tässä taistelussa täytyy ilmaantua harhaluuloa, itsepetosta, koska itsepetoksen synnyttää lohdun kaipuu.

Lohdun kaipuu sikiää pelosta. Kun teillä on pelkoa, etsitte te pakopaikkaa elämän ristiriidalta ja koetatte muokata käytöksenne — ja siten oman itsenne — sopimaan johonkin mittapuuhun, johonkin valinkaavaan,

johonkin järjestelmään. Toisena itsepetoksena on pyyde oman yksilöllisyyden jatkuvaisuuteen ja ne lukemattomat kysymykset, jotka tuosta pyyteestä heräävät — pääseekö ihminen kuolemansa jälkeen rakkaittensa yhteyteen, mitä ihmiselle kuollessa tapahtuu, jatkuuko ihmisen olemassaolo ja tuleeko hän toisessa ruumiissa takaisin, sekä jos näin käy, miten se tapahtuu? Kaikki nämä kysymykset ovat vain pyydettä oman yksilöllisyyden ajalliseen jatkuvaisuuteen. Aina kun itsepetosta esiintyy, ilmenee lohdun etsintää, yksilöllisen olemassaolon kestämisen tavoittelua.

Täytyy päästä käsittämykseen siitä, että tämä halun tarrautuminen kiinni henkilöihin, oman persoonallisuuden kehitykseen, "minän" jatkuvaisuuteen, on itsepetosta; ja kun ihminen on tästä suoriutunut, syntyy sen tilalle usko. Uskolla minä en tarkoita uskoa toiseen henkilöön, olkoon tämä kuinka korkealle kehittynyt tahansa, kuinkakin paljon etevämpi, vaan uskoa siihen todellisuuteen, joka on ihmisessä itsessään. Juuri sitä minä sanon tosi uskoksi, sen käsittämistä, että omassa sisimmässänne piilee kokonaisuuden mahdollisuus ja että teidän tehtävänne on tavoittaa tuo todellisuus ja ja olla sitä. Kun teillä on sellainen usko, silloin teillä on varmuus yksilöllisestä tarkoitusperästä, keskittynyt kaipuu yhtyä tuohon kokonaisuuteen, jossa ei ole mitään erillisyyttä, ei mitään "objektin" ja "subjektin" jakoa. Tästä syntyy harkitsevaisuus, se ainainen valppaus, joka on keskittymistä kaikkeen, mitä teette. Myöhemmin tämä harkitsevaisuus on muutttuva omavireiseksi; sillä, juuri teidän oma pyyteenne alituiseen kannustaa teitä yhä enemmän puhdistamaan käytöstänne ja sitä varten puhdistamaan tunteitanne ja ajatustanne. Se on teidän omaa, yksilöllisen olemassaolon tarkoitusperän selkeästä ymmärtämisestä syntyvää pyydettänne.

Se käytös, joka syntyy tunteen ja ajatuksen aitoudesta sekä välittömästi saadusta, intuitiivisesta ymmärryksestä, ei paulo teitä, ei vaikuta häkkinä, vaan käsittämyksen työvälineenä. Käytös on elämän tienä, tuohon ylimpään, vakaiseen todellisuuteen, jonka käsittämykseen jokaisen — jossa elämä on vastaisena mahdollisuutena, vaikkakin orjuudessa — on päästävä. Siihen ei tarvita metafyysillisiä pohdiskeluja.

Aina kun ilmenee murhetta, sikiää sellainen murhe kilvoittelusta erottamaan ydinasia epäoleellisesta. Ihminen on tietoinen onnesta, tuskasta ja nautinnosta; ja murhe piilee siinä, kun koettaa sopeutua tähän ainaiseen vaiheiden vaihteluun. Niinpä herää halu taistella murhetta vastaan, paeta murhetta ja käsitellä murhetta kauheana asiana; mutta murhe ja nautinto ovat yhtäläisesti sitä maaperää, jossa saatatte kasvaa, jossa voitte vähentää erillisyyden tuntoa — mikä on tosi kasvamista.

Joka-ainoassa täytyy syntyä tämän varmuuden usko. Sitä ei saada aikaan järjellä vaan ainaisella hapuilulla kokemuksen halki, himon kannustamana, kun se etsii äärimmäistä todellisuutta. Kuten niin usein olen

sanonut, henkinen käsittämys on kaikkien osalle, koska tuo todellisuus on olemassa joka-ainoan sisimmässä. Kuitenkin vain harvat voivat keskittyä, vain harvat voivat alati olla valppaina, oikeisten itseään ainaisella tarkkaavaisuudella ja ydinasian väsymättömällä valitsemisella, ja vain harvat voivat siten tulla käsittämään yhä selvemmin tuon ponnistuksettoman olemassaolon, tuon ponnistuksettoman olemisen, joka on vakainen, joka on korkeinta.

KYSYMYKSIÄ JA VASTAUKSIA.

Perjantai, heinäk. 25 p. (jatk.)

Kysymys: Minä olen ollut ja olen edelleen sen uhri, että minulta puuttuu harrastus ja innostus elämään. Olen tarkkaillut itseäni ja ympärilläni olevia sekä tuntenut tietäväni syyn siihen ja että syy on minussa itsessäni. Kolme vuotta sitten ensimmäisen kerran kuulin Teiltä sen tärkeän totuuden, että vapahduksen sekä kestävän ja tosi onnen tuo tosi rakkauden luonnon oikea ymmärtäminen, ei käsitteellisesti, vaan todellisessa elämässä; ettei orjuutta ole olemassa enää sen ihmisen kohdalta, jonka rakkaus kykenee kohoamaan yksityisen yläpuolelle, jonka kiintymys ei kohdistu yksityiseen eikä persoonattomaksi muuttuessaan kuitenkaan ole menettänyt mitään väkevyydestään ja ominaisuudestaan. Tuohon aikaan minulla ei ollut muuta kuin älyllinen käsitys tästä suuresta totuudesta, vaikkakin hyvin selkeä käsitys. Näinä välivuosina olen sen yhä uudistuvan miettimisen ansiosta sekä kärsimyksen ja jatkuvan pyrkimyksen tietä onnistunut kuluttamaan pois — ainakin melkoisesti — tämän itsessä olevan erikoisarven, ja nyt pystyn näkemään syvemmältä tähän totuuteen. Tunnen, että suuri este on tullut poistetuksi, itse pantu este, jota olin pitänyt olotilani mahdollisena syynä huomattuani sen samaten muissa. Kuitenkin huomasin itseltäni yhä puuttuvan intoa ja havaitsin olevani kyvytön erityisemmin kiinnostumaan ympärilläni olevaan elämään. Kuulun yhä kyllästyneen velttoon ihmistyyppiin. Tunnen, ettei kukaan muu kuin minä itse voi vetää minua pois tästä rämeestä. Sellaisena ihmisenä, joka on saavuttanut päämäärän ja joka itse on tavoittanut elämän täyttämyksen, Te ehkä voitte osoittaa mahdolliset syyt tähän erikoiseen olotilaan, joka minusta näyttää pikemminkin tyypilliseltä kuin ainokaislaatuiselta.

KRISHNAMURTI: Tässä tapauksessa esiintyy tuota harrastuksen puutetta, joka syntyy vain onnen etsimisestä kielteistä tietä. Selitän tämän. Harrastus on kestävän innon ainoana herättäjänä — se harrastus, tarkoitan, joka on syvään juurtunutta, ei kiinnostusta haihtuvaiseen. Jos harrastetaan haihtuvaista, hukataan into. Mutta jos harrastus tähän uskoon, tähän varmuuteen, tähän harkitsevaisuuteen on rakentunut kärsimisestä, jatkuvasta ajattelusta, seulomisesta, valitsemisesta ja eroittelemisesta, silloin into saa tukea ja ravintoa tuosta harrastuksesta. Sentähden ihmisen täytyy ottaa selvä, mitä hän harrastaa, eikä sitä, mikä häntä innostaa. Into on vain harrastuksen hedelmä. Minun harrastukseni on elämä, senvuoksi minä kaiken aikaa tarkastelen, tarkastelen — pyydän, älkää ymmärtäkö minua väärin — tarkastelen, kuinka voisin sen, minkä olen elävästi käsittänyt, esittää sanoiksi, kuinka voisin kuvata sen tauluksi, kuinka voisin tehdä sen mui-

den ajatukselle selväksi, niin että he pohtisivat ja ajattelisivat sitä. Mutta ellen minä sitä harrastaisi, silloin kadottaisin intoni ja perääntyisin ristiriitaa välttäen.

Rakkaus ei ole laatua eikä paljoutta. Rakastamalla yhtä henkilöä monessa ihmisen pitäisi päätyä rakastamaan monia yhdessä. Mutta se vaatii suurta kärsimistä, suurta ymmärrystä, suurta erottamiskykyä ja tarkkaavaisuutta. Ennen muuta esiintyy rakkauden vastavaikutuksellisuutta; te rakastatte jotakuta, josta pidätte ja joka pitää teistä, mikä on vain vaihtokauppaa. Siitä syntyy murhetta, epävarmuutta ja penseyttä. Sellainen rakkaus ei ole myönteistä, jotavastoin sellainen rakkaus, joka on aitoa toimintaa, on myönteistä. Rakkautenne käy läpi vastavaikutuksellisuuden ja penseyden asteen, kunnes se tulee aidon teon asteelle. Sen ihmisen, joka rakastaa yksityistä, täytyy, jos hän on tietoinen siitä, että hän on tuon yksityiseen kiintymisen vankina ja senvuoksi orjuudessa, kärsiä murhe, kestää onnen ja sen puutteen vuokset ja luoteet, kunnes hän pääsee siihen penseyden tilaan, jota tässä kysymyksessä kuvataan. Penseys on yhtä hyvin kyvyttömyyttä vastaamaan vaikutuksiin kuin kyvyttömyyttä aitoon tekoon; se on pelkkää kielteistä olemistilaa. Koska se on kielteisyyttä, murhetta, tuskaa ja nautintoa yhä ilmenee; ja ihminen yhä vain etsii sitä aitoa tekoa, joka on myönteistä olemista. Elämän kulku on sellaista, että vastavaikutuksellisuuden yläpuolelle kohotessaan ihminen ensin joutuu tähän penseyteen ja sen kautta myönteiseen olemiseen. Onnellinen on se ihminen, joka elävästi käsittää, että hän on penseyden taikka vastavaikutuksellisuuden tilassa, koska hän silloin yhä vielä etsii, ja tuosta etsimisestä koituu hänen vapahduksensa — ei se koidu kylläisenä ja tyytyväisenä olemisesta.

Kysymys: Siitä päättäen, mitä puhutte, näyttää ilmeiseltä, että ihmisellä, vapautuakseen yksilöllisyyden rajoituksista, täytyy olla vapahduksen halu. Ihmisten suurella enemmistöllä ei ole sellaista halua. Heille tosiaankin yhä antaa kyllin työtä tulla yhä itsetietoisemmaksi ja eristyneemmäksi. He kuolevatkin sellaisina kuin ovat. Joko he jälleensyntyvät kilvoitteluaan jatkamaan, kunnes murhetta koettuaan saavat himonsa muuttumaan — jossa tapauksessa joudumme takaisin jälleensyntymiskysymykseen, useimmille ihmisille todeksi koettelemattomaan teoriaan, kuten itse olette selittänyt — taikka he sulautuvat takaisin kokonaisuuteen, joka silloin on jotakin automaattista, tajutonta toimintoa. Jos juuri näin joka tapauksessa käy, ei kilvoittelulla ole mitään tarkoitusta. Tunnustaessaan, että päämäärän saavuttamisen väkevällä pyyteellä on kohottava tavallisen ajallisen kehityskulun yläpuolelle, täytyy kysyä: "Mitä on sanottava enemmistöstä, jolla ei sellaista pyydettä ole?"

KRISHNAMURTI: Kysymys sisältää tämän: täytyykö enemmistön kär-

siä ja jälleensyntyä taikka sulautua tajuttomuuteen? Enemmistön pitää otteessaan erillisen olemassaolon "sinä" ja "minä". Tämän enemmistön olemisehtoina ovat ympäröivät olosuhteet, erillisen olemisen "sinä" ja "minä", ympäristö, yhteiskunnalliset olosuhteet, politiikka j.n.e. Mutta kun elävästi käsitätte, että te henkilönä, joka tuntee erillisyytensä, jossa on "sinä" ja "minä", kulutatte ja hävitätte erillisyyden tunnon, silloin te luotte uutta olotilaa, ja enemmistö katoaa. Tämä ei ole pelkkää teoriaa; pyydän, harkitkaa sitä ja saatte huomata, mitä minä tarkoitan. Harvat luovat uuden ympäristön ponnistuksillaan, keskittymisellään, ja näin he luovat uuden maailman, asioiden uuden järjestyksen.

Kysymys ei ole enemmistöstä; kysymys on teistä — teistä, jotka nyt edessäni istutte — kysymys on, teettekö te varmassa uskossa tämän keskitetyn ponnistuksen, vai odotatteko ajan poljennollisen liikkeen ajavan teitä tuota käsittämystä kohden. Juuri te olette tavallinen ihminen; enemmistö on te. Koska te — "sinänä" ja "minänä" tunnette erillisyyden tuntoa, te tällä erillisyyden tunnollanne luotte julmuuden, ahneuden, omistuksen maaailman: moninkertaisiksi tehtyjä kauhuja, jotka syntyvät erillisyyden itsekkyydestä. Älkää jääkö odottamaan, että joku muuttaisi enemmistön, vaan kohdistakaa katseenne enemmistön muuttamiseen omassa itsessänne.

Kysymys: Monet meistä, jotka olemme kokoontuneet tänne keskittämään kaikki ponnistuksemme, ottavat osaa leikkeihin, tanssimiseen ja tupakoimiseen. Arveletteko tällaisen tarpeettomasti vievän hukkaan tarmoamme ja ehkäisevän keskittymistämme?

KRISHNAMURTI: Se riippuu yksilöstä. Useimmat ihmiset tässä maailmassa tukahduttavat himojaan ymmärryksestä ja pelosta, koska he luulevat, että heidän etsimänsä henkisyys piilee tukahduttamisessa. Tukahduttaessaan he ehtivät vanhentua ja senvuoksi he palaavat takaisin siihen tilaan, jossa he olivat 20-vuotiaina, mikä on pelkkää ajan haaskausta. Jos kaiken aikaa olette ikänne tasolla, silloin ei esiinny mitään välttämättömyyttä keskityksen haaskaamiseen. Amerikassa, luullakseni, on sananparsi: "Ole ikäisesi" — jonka hyvin voi soveltaa nykyiseen aikaan. Ei lainkaan hyödytä viisissäkymmenissä käyttäytyä kuin kaksikymmenvuotias poikanen. En aio säätää ohjetta, sopiiko vai eikö teidän sovi tanssia, tupakoida taikka pelata jotakin. Kysymys on siitä, minkä arvon tällaiselle annatte; ja se riippuu siitä, missä määrin olette sellaisen orjana. Päästäksenne selville, missä määrin olette sellaisesta riippuvainen, koetellaksenne tuon riippuvaisuutenne, teidän pitäisi niistä luopua — minä en tässä sano, että teidän *täytyy* ne tavat hylätä, mutta sanon, että teidän täytyy koetella itsenne ja päästä selville, mikä teidän todellisena harrastuksenanne on.

En minä moiti pelaamista, tupakoimista, tanssimista taikka mitään muutakaan huvituksen muotoa. Mutta teidän pitäisi tehdä itsellenne se kysymys: ”Mitä varten täällä olen?” Pyydän, älkää tehkö tätä teeskennellen, sillä kysymyksellänne ei silloin ole mitään arvoa. Jos halunanne on huvitella, silloin tanssikaa, pelatkaa urheilupelejä, korttia, taikka tehkää mitä muuta tahansa, mikä teitä huvittaa; mutta jos te kaipaatte jotakin muuta, silloin tehkää se muu keskittyneesti.

Kysymys: Usein sanotte, että elämän pyrkimyksenä on onnellisuuden olo. Minä huomaan, että elämässä kehittyessäni onni ja onnen puute alkaa merkitä yhä vähemmän. Niiden paikan valtaavat varmuus, todellisuus, joihin verrattuina onni ja onnen puute ovat kuin aaltojen nousu ja lasku mereen verrattuina. Tuo todellisuus on minun pyrkimysperänäni, tehköön se minut sitten onnelliseksi taikka onnettomaksi. Tosiasiassa minä uskon, että kun ihminen saavuttaa, hän on sekä onnen että sen puutteen yläpuolella. Miksi siis puhua onnesta elämän pyrkimyksenä? Tässä minulla ei suinkaan ole kysymys sanoista.

KRISHNAMURTI: Elämällä sellaisenaan ei ole mitään tarkoitusperää, ei mitään pyrkimystä; mutta yksilöllisellä olemassaololla on tarkoitusperänsä, jona on sen olemisen käsittämys, missä ei ole mitään ”sinää” eikä ”minää”, missä ei ole mitään subjektin ja objektin eroa, missä on olemisen ehdoton ykseys. Sitähän te voitte sanoa välittömäksi tajuamiseksi, onneksi taikka vapahdukseksi. Minä käytän onni-sanaa, koska sellainen tila, jossa on tasavertaisesti onnea ja sen puutetta, on pelkkää kielteistä, jotavastoin tämä autuuden tila on myönteinen. Pahaksi onneksi täytyy käyttää sanoja ilmaisemaan jonkin sellaisen asian sisältöä, jota ei voi kokonaisuutena kuvata, vaikka kuinkakin yrittäisi sen tehdä.

Kuinka voitte sokealle miehelle kuvata auringonnousun tai auringonlaskun ihanuutta? Voitte sitä yrittää. Voitte sanoa: se on lämpöä, se on valoa, se on sitä ja tätä; mutta voidakseen täydelleen käsittää tuon todellisen ihanuuden, täytyy se nähdä. Senvuoksi sanat voivat olla vain siltana. Minä käytän tavallisia sanoja varsin määrätyssä tarkoituksessa antaen niille uuden merkityksen. Minun kannaltani tämä tasavertaisen onnen ja sen puutteen tila, joka on meren aaltoiluun verrattavissa, on vain kielteisyyden tila, kielteinen olotila. Mutta myönteinen tila on Olemista — tuota autuutta, joka on kaiken onnen ja onnettomuuden ydinmehua — jota teidän ei tarvitse ”onneksi” sanoa, ellette niin tahdo tehdä. Se on vapahdusta kaikesta tunteen ja järjen rajoituksesta; ja kuitenkin se on kaiken järjen, kaiken tunteen ja ajatuksen päämäärä. Minulle tämä onni merkitsee sellaista olotilaa, jossa on olemassa kaikki onnellisuuden tilat, eikä se ole nautinnon ja tuskan vaihteluista riippuvainen. Päästäksenne elävästi käsittämään tämän ylimmän todellisuuden te käytte läpi epäilyksen, uskon, varmuuden, harkitsevaisuuden, johon sisältyy onnea ja sen puutetta, mur-

hetta, tuskaa, riemua, kateutta, ahneutta — kaikkien näiden ollessa kuitenkin vain portaiden askelmia. Kun olette korkeimmalle askelmalle päässeet, ette enää ole alemmista askeleista riippuvaisia, Korkein on sitä myönteisyyttä, jolle voitte antaa minkä nimen vain haluatte. Juuri senvuoksi olen aivan halukas käyttämään uutta nimeä. Nimellä ei ole merkitystä; merkitystä on sillä, että se on myönteistä. Tämä täydellisin myönteisyys on myönteisen ja kielteisen ydintä, se on kaikkien seikkojen ydinolemusta niiden moninaisissa ilmauksissa, niiden muutoksissa, niiden oikullisissa vaihteluissa; ja sentähden se on itse Elämää.

Kysymys: Kaikissa elämänolosuhteissa olen tässä ruumiillistumassani niin yksityisenä naisena kuin vaimona ja äitinä, taikka leskenäkin saanut aina olla sinä pylväänä, joka on tukenut kodin rakennusta. Minulta ei ole koskaan puuttunut muuta kuin aikaa, mutta aatteisiini nähden olen aina saanut olla yksin. Nyt seitsenkymmenvuotiaana olen päättänyt käyttää hyväkseni vapahduksen etuoikeutta, jota ihmiskunnalle tarjoatte, ja minä kysyn Teiltä: voinko saavuttaa vapahduksen nyt, sellaisena kuin olen, voidakseni auttaa ihmiskuntaa, kuten aina on pyrkimykseni ollut, mutta suuremmalla varmuudella ja teholla?

KRISHNAMURTI: Jos saan näin sanoa, käsitteiden hämmennystä taikka väärinymmärrystä synnyttämättä, kysymys ei ole maailman auttamisesta. Sen te teette automaattisesti, omavireisesti, kuten sen tekee kaikki kaunis. Kauneus on tiedotonta, hyve on tiedotonta; vain vika, puute, on tietoista, koska se on ponnistusta, taistelua jotakin vastaan, oikaisemista. Kysymys ei siis ole tuosta, vaan kysymys on tästä: "Voinko tällä iälläni saavuttaa päämäärän ja tulla elävästi käsittämään?" Tässäkään taas ei ole kysymys iästä. Elämällä ei ole mitään iän rajoitusta. Ruumis kuluu loppuun, kuten puku kuluu loppuun, joten kysymyksenä on siis tämä: voinko milloin tahansa, olenpa vanha tai nuori, päämäärän saavuttaa? Varmasti ken tahansa voi sen saavuttaa, jos hänellä on halua keskittyä, omistaa tämä väkevä usko. Älkää ymmärtäkö väärin sitä, mitä minä uskolla tarkoitan — en tarkoita uskoa mihinkään ulkopuoliseen, vaan sen käsittämistä, että omassa itsessä on kokonaisuus, mahdollisuus ja varmuus. Kun sitä on, silloin ken tahansa saavuttaa päämäärän. Se ei ole harvoille varattu. Mutta tuo pyyde, tuo väkevyys riippuu omasta ponnistuksestanne, omasta harrastuksestanne — ja sen te yksin voitte arvostella. Ei siis ole kysymys iästä eikä olosuhteista.

Kysymys: Kun ihminen on elävästi käsittänyt tuon sielun ja sydämen tilan, jossa on aikaansaatuna eräänlainen kiintymättömyys, rauha ja väkevyys, miksi yhä säilyy yksinäisyyden harhakuvitelma? Eipä edes kauneuden sisäinen havainto voi tuota yksinäisyyden tuntoa tukahduttaa. Minkätähden tarvitaan niin paljon ponnistusta sen voittamiseen?

KRISHNAMURTI: Yksinäisyys sikiää erillisyyden tunnosta, ja sen poistaminen on kaikkein vaikeinta. Kun sen olette poistanut, ei enää ole yksinäisyyden tuntoa, ei "sinän" ja "minän" tuntoa erillisinä olentoina. Täytyy olla erilaisia, monenmoisia elämän ilmauksia, mutta varsinaisesti on elämä yhtä. Sen ihmisen kohdalta, joka on käsittänyt kaiken ykseyden, ei ole mitään yksinäisyyden murhetta olemassa.

Kysymys: Mikä asema yksinäisyydellä on elämän iäisessä todellisuudessa?

KRISHNAMURTI: Sillä ei ole mitään sijaa todellisuudessa. Kokemuksessa sillä on sama asema kuin pyyteellä olla monen ihmisen kanssa taikka jonkun rakkaan kanssa. Niistä kumpikin on maaperää, jolle voi rakentaa yksilöllisyyden, erillisyyden tunnon. Voidaksemme vähitellen hävittää tuon yksilöllisyyden, voidaksemme löytää ydinasian epäoleellisen keskeltä,tarvitaan kaikenlaista maaperää — rakkautta, vihaa, mustasukkaisuutta, ahneutta, toimintaa, toimimattomuutta, yksinäisyyttä, seuran kaipausta: kaikkea tätä tarvitaan. Se ihminen, joka on näistä jostakin riippuvainen, tuntee erillisyyttä ja on onnettomuuden tunnon, rajoituksen, murheen ja tuskan orjana.

Kysymys: Yksinäisyys ei minusta ole pelkästään tuota erillisyyden ja itseensä sulkeutuneisuuden tunnetta. Se on jotakin yleistä. Jokainen olento kärsii yksinäisyydestä jossakin määrin; se on vallalla ihmiskunnassa eikä siis ole minun persoonallisena sairautenani. Kuinka voin sen voittaa?

KRISHNAMURTI: Jokainen tuntee erillisyyden tunnon; senvuoksi se on yleistä siinä mielessä, että se on olemassa jokaisen ihmisolennon sydämessä ja sielussa. Mutta sen ihmisen kohdalta, joka on astunut syrjään tästä murheen merestä, erillisyydestä, ei mitään yksinäisyyttä ole; vaikkapa murheen merestä katsellen tuo ihminen saattaakin näyttää yksinäiseltä.

Kysymys: Mikä on ajatuskantanne hillityn käytöksen suhteen?

KRISHNAMURTI: Hillitty käytös on vaatimattomuutta, arvon antamista toiselle, oikeassa itsensä syrjäyttämisen merkityksessä. Se on itsensä syrjäyttämistä siinä merkityksessä, ettei tunne "sinää" eikä "minää" — vaatimattomuutta sen tosi olemuksessa, ei teeskenneltyä vaatimattomuutta. Vaatimattomuus on hillityn käytöksen ydintä, joka lopun lopuksi on sitä, ettette yksilönä tunne olevanne erillinen olento. Silloin pidätte arvossa kaikkea ettekä yksilönä aseta itseänne muiden edelle. Jokainen on altis imartelulle, niin kauan kuin tätä erillisyyden murhetta on olemassa. Mutta imartelu ja loukkaus on samaa sille ihmiselle, joka ei mitään jakoja tunne. Hillittyyn

käytökseen päästään, kun alituiseen valvotte tekojanne, pelatessanne, syödessänne, tanssiessanne, kaikessa. Sellainen ihminen on silloin seesteinen, vakaa, ylevä, imartelun ja loukkauksen, omaisuuksien ja köyhyyden koskettamattomissa. Hän on rajoituksen jokaisen otteen yläpuolella.

Kysymys: Tunnetteko Jeesuksen jälkeen muita henkilöitä, jotka Teidän näkökannaltanne saavuttivat vapahduksen? En kysy tätä siksi, että haluaisin olla seuraajana, vaan koska tahtoisin tutkia heidän elämäänsä ja tekojansa ilmennyksen maailmassa. Onko vapahdus jotakin niin vaikeasti saavutettavissa olevaa, että maailman historiassa tapaamme niin perin harvoja vapahdettuja ihmisiä?

KRISHNAMURTI: Vapahdus ei ole vaikea saavuttaa. Keskitystä, jatkettua ponnistusta on vaikea ylläpitää — ja tästä johtuu harvalukuisuus. Ei ole vaikea saavuttaa sitä, mikä on kaikessa, taikka vaikea sitä käsittää; mutta tuon käsittämyksen ja teidän välillänne on paljon, joka teidän täytyy jatkuvalla ponnistuksella, valitsemisella ja erottamisella karkoittaa ja sysätä syrjään. Se vaatii väkevää uskoa, harkitsevaisuutta, keskitystä ja jatkuvaa tarmoa. Perin harvat ovat halukkaita tekemään tämän ponnistuksen, ja senvuoksi vain harvat saavuttavat päämäärän, saavuttavat käsittämyksen. Taaskin te lähestytte tätä kysymystä erillisyyden näkökannalta, ikäänkuin se olisi jotakin vain harvoille varattua. Kuinka se voisi olla harvojen varalle, kun tuo todellisuus on kaikessa, jokaisessa.

TÄHTILEHTI

t a r j o t a a n t i l a t t a v a k s i v. 1 9 3 1.

TÄHTILEHDEN ohjelma on sama kuin ennenkin.

TÄHTILEHTI on suomalainen painos T h e S t a r P u b l i s h i n g T r u s t'in, Eerde, Ommen, Holland, englanninkielellä julkaisemasta aikakauslehdestä STAR BULLETIN, jonka toimittajina ovat Lady E m i l y L y t u e n s ja D. R a j a g o p a l, M. A., L. L. B.

TÄHTILEHTI ilmestyy v. 1931 10—12-numeroisena aikakauslehtenä. Se voidaan tilata postitoimistoista, asiamiehiltä ja lehden toimitukselta, os.: Vuorikatu 5 B 17, H e l s i n k i. Tilaushinta Smk. 50:— 1/1 vsk. sekä Smk. 30:— 1/2 vsk. Amerikassa Doll. 2:— 1/1 vsk. Asiamiespalkkio on vähintään 5 vuosikerrasta 20 %.

TÄHTILEHDEN vastaava toimittaja Suomessa on H e l m i J a l o v a a r a, osoite V u o r i k a t u 5 B 1 7, H e l s i n k i.

K u s t a n t a j a TÄHDEN KUSTANNUSTOIMISTO.

TÄHTILEHDEN ystävät!

Lehtemme uskaltaa suunnitella lähtöä uudelle vuositaipaleelleen huolimatta kireästä taloudellisesta asemastaan. (Huom. syyskuun numerossa julkaistu kiertokirje!) Monien lehden ystävien harras toivomus saada edelleenkin seurata heille kallisarvoisiksi käyneitä Krishnamurtin opetuksia Tähtilehden palstoilta, monien lupaus tehdä voitavansa lehden levittämiseksi ja tukemiseksi sekä joittenkin ystävien jo antama aulis aineellinen avustus antavat rohkeuden Tähtilehden julkaisemisen jatkamiseen. Luottaen nyt siihen, että kaikki lupaukset täytetään, että j o k o h t a ryhdytään "tuumasta toimeen" lehden levittämiseksi, avustusten antamiseksi lehteämme kustantavaan kansalliseen rahastoon, uskallamme uhmata miltei ylivoimaisilta näyttäviä vaikeuksia.

Monella kauniilla tavalla on jo tullut ilmi, kuinka Krishnamurtin aatteiden merkitys ymmärretään tämän meidänkin lehtemme lukijapiirissä, ja kuinka syvä kiinnostus asiaan, vailla minkään järjestön tai arvovallan pakoitusta, voi johtaa tekoihin, jotka tekevät mahdolliseksi Krishnamurtin aatteiden leviämisen ja vakiintumisen tässäkin maassa. Jos vain tämä kiinnostus yhäti kasvaa sekä syvyydessään että laajuudessaan,

ei ole pelkoa, että Krishnamurtin, tuon aikamme väkevän henkisen uudistajan ääni sammuu kuulumattomiin tälläkään maailmankulmalla.

Krishnamurti on omistanut tämän talvikauden Europalle. Hän kulkee luentomatkalla maanosamme suurissa keskuksissa. Häneen alkaa kiintyä ulkomaailman yhä suurempi huomio ja alkaa herätä kiinteämpi harrastus hänen yhä selkeämpinä ja väkevämpinä esitettyihin opetuksiinsa. Nyt jo todetaan, kuten saksalainen kirjailija C. Vitelleschi tutkielmassaan Krishnamurtin aatteista sanoo: "Kulovalkean tavoin käyvät Krishnamurtin aatteet tänä päivänä kautta kansojen. M a a i l m a n h i s t o r i a on kypsä tälle vaikutukselle."

Syventäkäämme kukin omalta kohdaltamme tätä vaikutusta itse tutustumalla ja myös tutustuttamalla toisia Krishnamurtin ajatteluun.

TÄHTILEHTI t a r j o a a t ä s s ä s u h t e e s s a a i n o a l a a t u i s e n a v u n.

K r i s h n a m u r t i t u l e e S u o m e e n k i n. Hänen näkemisensä ja kuulemisensa voi tulla Teille merkitykselliseksi vain siten, että ennakolta eläydytte hänen aatteisiinsa.

O l k o o n s i i s TÄHTILEHTI k i i n t e ä n t u t k i m u k s e n n e k o h t e e n a e n s i v u o n n a.

TÄHTILEHDEN tulevaisuus, sen menestys on nyt käsissänne, ystävät. Teistä riippuu, pääsevätkö lehden esittämät uudistavat ja elähdyttävät aatteet maailmamme elämään vaikuttamaan.

S i i s n y t o n s a a t e t t a v a h y v ä t a i k o m u k s e t t e o i k s i.
Helsingissä marraskuun 26 p. 1930.

T Ä H T I L E H D E N t o i m i t u s.

Krishnamurtin Europan matka.

Kuluvan vuoden loppupuoliskolla ja v. 1931 viitenä ensimmäisenä kuukautena Krishnamurti kulkee ensimmäisellä luentomatkallaan yli Europan. Herra D. Rajagopal'in seuraamana hän aikoo vierailla jokaisessa Europan maassa, paitsi Espanjassa, Portugalissa, Bulgariassa ja Neuvosto-Venäjällä. Matkaohjelma, johon kuitenkin voidaan tehdä muutoksia, on seuraava:

1930

Lokak.	15	p:stä	marrask.	6	p:ään	Ranska ja Sveitsi
Marrask.	6	,,	,,	30	,,	Italia
Jouluk.	9	,,	jouluk.	14	,,	Kreikka
,,	17	,,	,,	23	,,	Rumania

1931

Tammik.	5	,,	tammik.	8	,,	Jugoslavia
,,	10	,,	,,	16	,,	Unkari
,,	18	,,	,,	24	,,	Itävalta
,,	26	,,	,,	30	,,	Tshekkoslovakia
Helmik.	1	,,	helmik.	28	,,	Hollanti
Maalisk.	1	,,	maalisk.	30	,,	Englanti & Wales Skotlanti ja Irlanti
Maalisk.	30	,,	huhtik.	1	,,	Belgia
Huhtik.	2	,,	,,	23	,,	Saksa
,,	24	,,	,,	29	,,	Puola
,,	29	,,	toukok.	1	,,	Saksa
Toukok.	2	,,	,,	3	,,	Latvia
,,	4	,,	,,	6	,,	Viro
,,	7	,,	,,	11	,,	S u o m i
,,	12	,,	,,	19	,,	Ruotsi
,,	20	,,	,,	26	,,	Norja
,,	27	,,	,,	30	,,	Tanska

HUOM! HUOM!

Tähtilehden TOUKOKUUN numero sisältyy kesäkuun numeroon, mikä käy selville saman numeron 2:lta kansisivulta, jossa on mainittu touko-kesäkuu n:o 5—6. Painovirhe 1:llä kansisivulla!

Helsinki 1930, Oy. Gutenberg

KANSAINVÄLINEN

TÄHTILEHTI

JOULUKUU
1930

KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI

JULKAISEE ALKUPERÄISIÄ SELOSTUKSIA KRISHNAMURTIN LUENNOISTA JA PUHEISTA

ESITTÄÄ KRISHNAMURTIN ELÄMÄNKATSOMUSTA JA SEN VALOSSA TUTKII NYKYAIKAISEN AJATTELUN SUUNTIA

SELOSTAA KRISHNAMURTIN TOIMINTAA

KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI on suomalainen painos monessa maassa samanaikaisesti ilmestyvästä aikakauslehdestä. Sen englantilainen painos ilmestyy Hollannissa, Ommenin Eerdessä ja ovat sen toimittajina Lady Emily Lytuens sekä D. Rajagopal, M. A., L. L. B. (Cantab), jotka muodostavat kansainvälisen toimituskunnan. Kustantaja: The Star Publishing Trust.

KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI ilmestyy v. 1931 10—12-numeroisena laajana aikakauslehtenä. Se voidaan tilata postitoimistoista, asiamiehiltä ja lehden toimitukselta os.: Vuorikatu 5. B. Helsinki, Tilaushinta Smk. 50:— 1/1 vsk., sekä Smk. 30:— 1/2 vsk. Amerikassa Doll. 2:— 1/1 vsk. Asiamiespalkkio on vähintään 5 vuosikerrasta 20 %.

KANSAINVÄLISEN TÄHTILEHDEN vastaava toimittaja Suomessa on Helmi Jalovaara, osoite Vuorikatu 5. B. Helsinki.

Kustantaja TÄHDEN KUSTANNUSTOIMISTO.

KANSAINVÄLINEN TÄHTILEHTI N:o 12. JOULUKUU 1930.

Läpi viidakon vaelsin polkua
elefantin raivaamaa,
ja korpiryteikkö ympärilläni oli.
Etäisen lakeuden täyttää lohduttomuuden voihke.
Ja kaupungissa kumajavat jylhän temppelin kellot.
Viidakon tuolla puolen kohoavat ylhät vuoret
selkeinä, rauhallisina.

Elämän pelko
luo murheen kiusauksen.

Viidakko maahan hakkaa — älä yhtä puuta vain,
sillä totuuden saavutat
sen kaiken syrjään sysäämällä, minkä kerran kylvit.

Ja nyt käy vaellukseni rinnalla elefantin.

KRISHNAMURTI.

Sopusointuinen elämä.

Krishnamurtin puhe.

Henkisyyden korkein saavutus on sopusointuinen eläminen nykyhetkessä. Sopusointuinen elämä on alituista tarkistusta, jatkuvaa tasapainoista punnitsemista oikean ja väärän tien välillä, olennaisen ja epäolennaisen välillä. Sopusointuinen eläminen on herkkyyttä, se on sitä, että on herkkä toisten ihmisten vastavaikutuksille itseensä; ja tähän sisältyy tahdikkuus sekä myöskin tuo alituinen tietoisuus kaikesta, mitä tapahtuu ympärillänne, missä esiintyy elämän ilmeneminen. Tuon mieltymyksinä ja vastenmielisyyksinä ilmenevän vaiston, mikä on meissä jokaisessa, pitäisi lopullisesti muovautua järjeksi ja sen pitäisi toimia järjen määräysten mukaan. Se on älykkyyden korkein muoto.

Älykkyys on kokemuksen täyttymys, ja jos pidätte tuon älyn suuresti hereillä, täysin toimivana, seuraa siitä välitön tajuaminen, intuitio, joka on järki. Se on minusta sopusointuista elämistä, mikä on korkeinta henkisyyttä, koska se on itsen sopusointua, järjen ja rakkauden täydellistä tasapainoa. Ellette tee tätä jatkuvasti, herkeämättä ja itsepintaisesti, elämä on opettava teitä murheen tietä. Jos surua ei ole ymmärretty ja ei surun tarkoitusta käsitetty, pitkitätte kärsimistä, ja siis elätte kuolemassa. Vaikka saatattekin kamppailla, vaikka saatattekin olla murheen vallassa, niin ellette ymmärrä, esiintyy kilvoittelu. Kilvoittelu on jatkuvasti tienä tasapainon saavuttamiseksi.

Jos ette ymmärrä kamppailun merkitystä järjen ja vaiston välillä, kamppailu tulee pelkäksi kellokoneistoksi, jolta puuttuu tietty tarkoitus, ja kun kellokoneisto itse alkaa vetää itsensä, silloin te elätte kuolemassa. Näin juuri käy enimmille ihmisille heidän ollessa surun pauloissa. Se on heistä niin kuolettavaa, uuvuttavaa, että he kadottavat näköpiiristään surun tarkoituksen, sen ymmärtämisen. Siksipä sangen harvat ovat onnellisia kamppailussaan, sillä he eivät ymmärrä sen tarkoitusta, joka on tasapainoon pääseminen, mikä taas on oman itsen sopusointua. Siksi teidän on ensiksi ymmärrettävä kamppailun tarkoitus. Kilvoittelulla sinänsä ei ole paljonkaan arvoa, mutta sillä on arvoa, mitä se voi aikaansaada. Kuten puutarhuri kylvää siemeniä multaan tuottaakseen kukkasia ja hedelmiä, jotka tulevat ravinnoksi, niin myöskin kilvoittelun maaperästä teidän on saatava hedelminä tasapaino ja itsen sopusointu. Tätä ei voi saavuttaa kukaan muu paitsi te itse.

Valurautasivellisyys on elämänpelon sisällepäästämistä. Jos pelkäätte elämää ja siis kilvoittelua, te tietenkin keksitte valurautamoraalin ja sanotte, "tämä on oikein" ja "tämä on väärin", "tämä on taivas" ja

"tämä on helvetti". Tuon moraalin ahtaassa rajoituksessa ollen te seuraatte sokeasti, ymmärtämättä, koska te pelkäätte kilvoittelua ja siten sopusoinnun ja tasapainon aikaansaamista. Metsälammikon pinnalle, koska se on aina tyyni, kertyy vihreä vaahto, ja siksi se ei voi kuvastaa taivaan selkeyttä, ei puiden karkeloivia lehtiä, eikä kirkkaita tähtiä. Sitä vastoin lammikko, jonka pintaa tuulet pääsevät alituisesti liikuttelemaan, heijastelee täydellisesti tyynenä ollessaan. Niin on elämänkin laita. Kohta kun pelosta suljette elämän valurautamoraaliin, esiintyy pysähtyminen, syntyy tuo synkkä sisäinen kamppailu, joka ei aikaansaa ajatuksen eikä tasapainon selkeyttä, ja niinpä "minä" ihmisessä ei voi heijastella elämän tarkoituksen aitoutta. Jos sittenkin työnnätte pois tämän sitovan ja kangistavan moraalin ja olette elämän kamppailun kosketeltavina, te tulette tuntemaan tyyneyden, joka ei ole pysähtymistä eikä mädänneisyyttä.

Niinpä on karman laita. Karma on tasapainon ennalleen asettaminen. Se merkitsee sitä, että jatkuvalla kilvoittelulla aikaansaadaan tasapaino epäolennaisen ja olennaisen välillä; alinomaa erotellen, oikaisten, arvostellen ja punniten te luotte yhä vähemmän karmaa. Selitän, mitä tarkoitan. Jokainen myöntää, että me olemme menneisyyden tulosta. Mutta menneisyys ei merkitse mitään. Me olemme lopettaneet sen suhteen. Jos luotte esteitä, pidätyksiä itsenne ja saavutuksenne välille, luotte karmaa. Jos ette täytä elämää nykyhetkessä, olette sidotut luomaan karmaa, koska häiritsette tasapainoa. Ei merkitse mitään, mitä olitte eilispäivänä, sillä vain on merkitys, mitä olette nykyhetkellä; ja ainoastaan nykyhetki voi olla elinvoimainen, toimiva, ymmärryksen täydelleen sisältävä, jos käsitätte tulevaisuuden elämän merkityksen nykyhetkenä, ja elätte tuota elämää nykyhetkenä. Se merkitsee nykyisyyden ainaista tasapainoa tulevaisuuden kanssa, jatkuvaa oikaisemista, herkeämättömän itsepintaista valppautta, ja näin ollen riippumista tulevaisuuden ja nykyisyyden välillä.

Sitten taas terveys, moraalinen ja tunneluontoinen, riippuu tasapainosta. Kuten fyysillisesti epäterve ihminen on epäsointuinen, on mutkallinen, ainaisesti riippuvainen toisista, niin henkilö, joka on moraalisesti ja tunneluontoisesti epäterve, tarvitsee henkisiä lääkäreitä. On luonnoton tila, että on olemassa hyvinvointinsa suhteen lääkäreistä riippuvaisten epäterveiden ihmisten maailma. Mikä on tärkeämpää, aikaansaadako olotila, joka pitää ihmiset pystyvinä pysymään terveinä, täysin kuntoisina ilman muuta, vai huolehtiako pelkästään epäterveistä? Minusta on paljon tärkeämpää sairauden ehkäiseminen, koska silloin ihmiset voivat elää luonnollista, tasapainoista, tervettä, sopusointuista elämää. Kenties tämä on toteutumaton ihanne, mutta helposti toteutettu ihanne tulee tuhkaksi suussa. Ihanteella, joka on pelkästään syötti, ei ole mitään arvoa; mutta ihanne, joka on kaunis, todella oikea ja arvokas sinänsä, ei ole mikään houkutus. Senpä vuoksi onkin ydinseikka se, että estetään ihmiset tulemasta epäterveiksi,

riippuvaisiksi toisista, henkisistä lääkäreistä, ja että tehdään heidät kuntoisiksi, itseensä luottaviksi, alituisesti valppaiksi, niin että he pystyvät oikaisemaan itseään jatkuvasti, että he voivat pysyä tasapainoisina niin paheen kuin hyveenkin äärimmäisten muotojen välillä.

Ollaksenne terveitä nykyisyydessä teidän täytyy jatkuvasti löytää tasapaino itsen tulevan täydellisyyden ja nykyisyyden välillä; ja tämä vaatii valveutuneisuutta, vaatii alituista oikeanlaatuista tutkiskelua, eikä sellaista oman sielun tarkkailua, joka lopullisesti hävittää itsen. Jos tutkitte itseä omaamatta määrättyä tarkoitusta, omaamatta ymmärtämisen runsautta, te vain teette tuon itsen pieneksi. Omaamatta elämän tarkoituksen ymmärtämistä, te tulette pelkästään tarkkaileviksi ja siten te jatkuvasti kutistatte itsen ja niinpä elätte kuolemassa. Mutta jos ymmärrätte elämän tarkoituksen ja tuon tarkoituksen ymmärtämisen valossa tutkitte itseä, niin te rikastutatte sitä. Te tulette täydelliseksi inhimilliseksi olennoksi, päätätte elämän täyttämyksessä, joka minusta on paljon suurempaa kuin Jumalaksi tuleminen.

Toinen kohta, johon tahtoisin kiinnittää huomionne, on tämä: elämä ei työskentele aikaansaadakseen tyypin; elämä ei luo vahakuvia. Elämä toivoo teidän olevan kokonaan toisistansa eroavia, ja erilaisuudessa pitää teidän täyttymyksenne tapahtua eikä tyypin tuottamisessa. Katsokaa, mitä tapahtuu parhaillaan. Te palvotte monia kohdistuneena yhteen, te palvotte elämän kokonaisuutta personoituna yhteen olentoon. Tämä on tyypin, vahakuvan palvomista, ja siten itsenne tyypiksi, kuvaksi, muovailemista; ja tuo kuva on rajoitus ja siksi siihen liittyy murhe. Sitä vastoin jos te palvotte yhtä monissa, te ette itse muovaudu tyypiksi. Tämä ei ole ensinkään mikään filosofinen tai metafyysillinen ajatus. Ihminen, koska hän pelkää olla ystävällinen, kiintynyt moniin, hän kohdistaa kaiken kunnioituksen, palvontansa, rukouksensa yhteen — se on, hän luo kuvan. Mutta elämä ei tuota tyyppejä, sillä ei ole mitään tekemistä kuvien kanssa. Yhden palveleminen monissa vaatii alituista ajatuksen valppautta, alituista persoonattoman käsittämistä, alituista oikaisemista yksilön näkökannalta moniin, mikä on elämää. Jos luotte tyypin ja pelkästään koetatte mukautua tasapainoon itsenne ja tuon tyypin välillä, niin se ei ole oikeaa mukautumista, se on pelkästään persoonallista oikkua. Sitä vastoin jos suoritatte mukautumista itsenne ja yhden monissa välillä, niin ette luo kuvaa ettekä tyyppiä, vaan pikemminkin itse elämä teitä muovailee.

K y s y m y s: Mitä merkitsee sanantarkasti "eläminen iäisessä"? Onko sen toteuttaminen mahdollinen sellaiselle, joka viettää perhe-elämää, mikä sinänsä on rajoitus samoin kuin kahlekin? Jos mahdollista, mitkä ovat ne luonteenominaisuudet, jotka ovat havaittavissa sellaisen ihmisen jokapäiväisessä elämässä?

KRISHNAMURTI: Toivotte minun luovan tyypin. Älkää sotkeutuko sanojen harhakuvitteluun. Koettakaa nähdä sanojen takana olevan aatteen merkitys. Ikuisuudessa elämisen täsmällistä merkitystä ei voida pukea sanoiksi. Totuus on pelkästään yksilöllinen asia; sitä en voi minä eikä voi kukaan muukaan tulkita. Teidän on ymmärrettävä se omassa omalaatuisuudessanne. Olen käyttänyt tuota lausepartta ilmaisemaan, mitä merkitsee eläminen nyt, eläminen nykyisyydessä tulevaisuuden ollessa myötä. Elämällä sellaisenaan, avaralla elämällä, ei ole tulevaisuutta. Mutta yksilöllisellä elämällä, joka on koteloitunut, vangittu, on tulevaisuutensa vapautuksessa, joka on iäistä, koska se on yhdistetty kahleettomaan elämään. Jos elätte tuota tulevaisuutta alituisesti oikaistuen, alituisesti tasapainostuen, te elätte iäisessä.

Mitä tekemistä on avioliitolla tai ei-avioliitolla tämän kanssa? Te teette avioliitosta esteen ettekä apua; te käsittelette sitä kahleena. Joka tapauksessa se on kokemuksen sulattamismenettely eikä teitä pidättävä kahle. Tiedän sen pidättävän teitä useimmissa tapauksissa, koska ette tiedä, kuinka sitä on käytettävä hyväksenne, kuinka on sulatettava kokemus. Te pidätte sitä kahleena, jonakin hirmuisena, tyrannisena, jonakin ihmiselle arvottomana seikkana, sillä ette käsitä, että vaimonne ja lapsenne ovat tovereitanne kokemuksen sulattamisessa, kasvamistapahtumassa. Pitäkää jokaista ympärillänne olevaa toverinanne, ystävänänne, joiden avulla ja joiden myötä te kasvatte. Avioliittto ei ole kahle. Ei mikään ole kahle, mikä antaa teille kokemusta, mikä avartaa teitä, mikä jatkuvasti tekee teidät pystyviksi oikaisemaan itseänne, mikä antaa teille voimaa. Mutta jos pelkästään elätte ja toimitte valurautamoraalin pelosta, silloin kaikki tulee teille kahleeksi.

Kysymys: Onko niin ymmärrettävä, että elämän toteuttaminen iäisessä on pitemmälle menevän kehityksen lakkaaminen? Ellei ole mitään päättymistä, olkaa hyvä, osoittakaa meille, mitä suuntia pitkin myöhempi kehitys tapahtuu?

KRISHNAMURTI: Älkää huolehtiko siitä. Taaskin olette enemmän kiinnostuneita kuolemasta kuin elämästä. Kuten tavallisesti te halajatte löytää sen, mikä on toisella puolen ennenkuin olette ymmärtäneet, mitä on täällä. Se on oman nautinnon kuvittelua eikä mitään muuta. Sillä vain on väliä, mitä olette täällä, miten elätte, miten vastavaikutatte, mitä ajattelette, mitä luotte täällä, eikä sillä ole väliä, mitä on tuolla puolen. Älkää koettako olla yli-ihmisiä, vaan olkaa kokonaan inhimillisiä. Ellette tiedä, kuinka on elettävä ystävienne kanssa, toverienne kanssa täydellisesti tasapainoisina, mitä on väliä sillä, kuinka elätte ulkopuolella? Siinä taas eräs mukavuuden ja lohdutuksen keino etsiä jotakin muuta. Tämä kysymys on arvoton minun näkökannaltani. Jos tiedätte, kuinka on elettävä, kuinka

oltava täydellisessä tasapainossa, sopusoinnussa itsenne kanssa täällä, silloin te tiedätte kaiken.

Itsen tunteminen, sen syvyyksien mittaaminen, sen rikastuttaminen, niin että sen kyvyt ovat täysimmillään, on kaikkitietoa, joka on elämä; ja kun tunnette suloisen, ripeän, äärettömän elämänvirran, teidän ei tarvitse tietää mitään muuta, koska se on koko maailmankaikkeus, ilmennyt ja ilmenemätön. Tiedän, että tahdotte ravistaa päätänne ja sanoa "Tuo muistuttaa Vedoja"; te puhutte minulle jälkeenpäin lainaillen Sanskritista. Se on arvotonta. Mitä hyvää on toisten ihmisten kokemuksesta, toisten ihmisten kirjoituksista, profeetoista ja opettajista, jos ette elä, jos se ei ole osana teistä? Suuresti älyllisten ihmisten vaarana on, että he aina viihtyvät teorioiden parissa alinomaisen elämän kilvoittelun asemesta. Siinä eräs teidän vaikeuksianne. Te nautitte saadessanne istuskella puun juurella ja keskustella itseä koskevista kysymyksistä, siitä, mitä suuret opettajat ovat sanoneet, mitä on ilmoitettu kirjoissa. Se on epäterve suhtautuminen eikä se ole tasapainoista, sopusointuista elämistä.

Tunkeutukaa teorioihin niin paljon kuin mahdollista, mutta teidän on elettävä. Ei hyödytä puheleminen ravinnosta, kun olette nälkäisiä. Siinäpä se on, miksi ymmärryksen yksi ainoa teko, ei väliä miten vähäinen, miten heikko se lieneekin, asettaa teidät ymmärryksen huipulle. Koetelkaa sitä, ei sen vuoksi, että minä sanon niin, vaan koska te olette murheen vallassa. Koettakaa elää yksi ainoa hetki täysin sopusointuisesti ja tasapainoisesti, ja te näette, että kaikki kirjoitukset, kaikki profeetat, kaikki opettajat käyvät teille sangen vähämerkityksellisiksi, sillä te elätte elämän myötä, ja sellainen elämä ainoastaan johtaa ehjään, täydelliseen inhimilliseen olemiseen.

Kysymys: Esitelmöittekö enkeleille niinkuin esitelmöitte meille? Ja tekevätkö enkelit kysymyksiä teille niinkuin me teemme? (Kuulijakunnasta naurua.)

KRISHNAMURTI: Olen iloinen, että teillä on huumorin tajua! Älkää huolehtiko enkeleistä. Siinä taas eräs elämän ristiriidoista pakotie. Enkeleistä keskusteleminen minun kannaltani osoittaa epätervettä mielenasennetta. Sillähän vain on väliä, ymmärrättekö te, mitä minä sanon eikä sillä, ymmärtävätkö enkelit ja tekevätkö he minulle kysymyksiä tai eivät. Elämä on hyvin kumma ja väliin humoristinen, ja tämä on eräs sellaisia tilaisuuksia.

Kysymys: Jos joku on Teosofisen Seuran jäsen ja hän on asettanut päämääränsä, ottaen itsensä omiin käsiinsä, hän kuuntelee intuition tyranniääntä ja edistyy kykyjensä mukaan tyranni-äänen määräysten noudattamisessa, onko välttämätön sellaisen ihmisen jättää T. S:n järjestö edistyäkseen edelleen?

KRISHNAMURTI: Jos käytätte järjestöjä henkiseksi edistymiseksenne, te ette henkisesti edisty. Ei mikään voi johtaa teitä henkisyyteen paitsi te itse. Järjestöt minun näkökannaltani ovat pelkästään fyysillisiä koneistoja, joita on käytettävä niinkuin käytätte matkatoimistoa. Minun kannaltani ovat henkistä kasvua palvelevat järjestöt epäterveitä. Kuulutteko T. S:aan tai ette, ei hyvinkään paljon merkitse. Ei mikään järjestö voi päästä totuuteen tai johtaa teitä totuuteen. Totuus on sisäistä havaitsemista, sisäistä toteuttamista, pelkästään yksilöllistä. Jos haette totuutta järjestön avulla, te vain petätte itseänne, te vain luotte yhä enemmän mutkallisuuksia. Totuus on sen itsen rikkaudessa, täyteydessä, mikä on elämä, ja tuon teissä olevan elämän vapauttamisessa. Tuon elämän vapauttaminen tapahtuu ainoastaan alituisen tasapainon, tarkistuksen, arvostelun, vastavaikutuksen ja kiintymyksen tietä. Mitä tekemistä on järjestöllä tai uskonnollisella lahkolla näiden asioiden kanssa?

Kysymys: Eikö ole olemassa ohjaava johto? Olen liian usein nähnyt omasta elämästäni ja toisten elämästä, että korkeampi kaukonäköinen Tahto on johtanut niitä. Tapahtumat on ennustettu vuosia aikaisemmin. Onko predestinatsioniaa?

KRISHNAMURTI: Kaikkien johtajien, jos he ovat oikeita johtajia, täytyy näyttää tie teihin itseenne, teissä itsessänne olevien mahdollisuuksien toteuttamiseen. Se on oikeata johtoa — ei toisen "minä olen" ihailu; ei katseleminen toiseen yksilöön valaistuksenne vuoksi, turmeltumattomuutenne vuoksi, hyvinvointinne vuoksi, sen vuoksi, että teissä kehittyisi tuo kyky olla, joka on vain teissä itsessänne.

"Olen liian usein nähnyt omasta elämästäni ja toisten elämästä, että korkeampi kaukonäköinen Tahto on johtanut niitä. Tapahtumat on ennustettu vuosia aikaisemmin. Onko predestinatsioniaa?" Sään tuntijat ovat tiedoittaneet teille, millainen sää on parina seuraavana päivänä ja te mukaudutte noihin olosuhteisiin; mutta kukaan ei voi sanoa teille, oletteko puhdas tai epäpuhdas, paitsi itse; onko tai eikö ole teidän sydämessänne päämäärän varmuus ja kirkkaus, sisäisen muistelemisen usko. Ei yksikään voi sanoa teille sitä, paitsi te itse. Sen suhteen ei ole predestinatsionia. Mutta jokuhan voi sanoa teille, minkälaisen sään saatte, minkälainen maailma on oleva sadan vuoden kuluttua. Mutta mitä arvoa on tällä, kun teidän yksilönä on mukauduttava nyt? Mitä hyötyä on tietää, mimmoinen utopia on nouseva tuhatvuotiskautena? Siinä jälleen halu päästä pakoon, siirtää tuonnemmaksi tämä hirmuinen toteuttamisen kamppailu. Se osoittaa kiinnostuksen puutteen tällä hetkellä. Se on vain lentoa ja pakoa tuntemattomaan, tulevaisuuteen. Sellainen ihminen on murheen pauloissa. Hänelle tulevaisuus on yhtä epävarma kuin nykyisyys ja yhtä epäilyttävä.

Ihmiselle, joka on epävarma ja epäileväinen, ei ole olemassa myönteistä olemista. Päästäksenne siihen teidän on oltava varmoja nykyisyydessä, ja tämän varmuuden täytyy nojautua toteuttamisintoonne, valitsemishaluunne ja haluunne kärsiä valitsemisen seurauksesta. Ihminen, joka lykkää tuonnemmaksi toteuttamishetken, on heikko; hänessä on surulla pysyvä siemen. Mutta ihminen, joka on varma yksilöllisen olemassaolon tarkoituksesta, ja joka alituisesti valppaana ohjaa itseään ymmärryksellä päivän joka hetkenä — sellainen ihminen on vapaa ajan siteistä, tulevaisuudesta ja menneisyydestä.

Kysymys: Useat ihmiset, jotka ovat tunteneet syvästi opetuksenne totuuden, sanovat, että he ovat jättäneet tavallisen työnsä tehdäkseen "Krishnajin työtä" yksinomaan. Tämä hämmästyttää toisia, jotka samaten tuntevat syvästi, että he myöskin haluaisivat tehdä "Krishnajin työtä" yksinomaan, mutta eivät ole varmoja, mitä nämä sanat sisältävät. Voittelko selittää, mitä tämä työ on, jota meidän on tehtävä?

KRISHNAMURTI: Pelkään, etten saata selittää, koska ette tee minun työtäni. Jos tekisitte minun työtäni, ette olisi kauemmin omaisuuksien, ahneuden, julmuuden, itsen "minän" liioittelun vankeja. Minun työni on *olla* tätä todellisuutta ja tarjota jokaiselle tuota todellisuutta hänen itsensä toteutettavaksi. Jos teette sen, on se Elämän työtä eikä minun. Siinä ei esiinny Krishnamurti, ei "sinä" eikä "minä". Te luulette tekevänne Krishnamurtin työtä, koska olette epävarmoja. Varmoina ollessanne se on Elämän työtä, teidän omaanne, joka-ainoan elämän työtä: siksi, että te olette vapaat kaikesta työstä.

Toimettomuuden pelko ajaa teitä toimintaan, ja teistä tulee toiminnan vankeja, mikä on jälleen eräs toimettomuuden muoto — se on mielen laiskuutta, hitautta, joka herpaisee tunteen pursuavan elinvoiman. Ajattelette, että kunhan teette jonkin työtä, on kaikki selvää. Se on vain harhakuvittelun eräs muoto. Tämänpä vuoksi sanoin alussa, että suuri ryhmä on ollut järjestyneenä tämän henkilön ympärille, minun ympärilleni, ja te kaikki olette odottaneet tältä henkilöltä työtä, toimintaa (mikä on toimimattomuutta, jos vain käsitätte sen), ohjausta (mikä ei ole todellista ohjausta); ja tästä syystä on johtunut monien pois putoileminen, ja joidenkin harvojen jäljelle jääminen. Se on luonnollista; minä en ole siitä masentunut enkä imarreltukaan, en murheellinen enkä ilahtunutkaan. Nämä harvat, kun he kerran käsittävät — kestävän ponnistuksen, ymmärryksen, päivän jokahetkisen sisäisen tarkkailun tietä — tulevat tietämään sen, mistä minä puhun. Koska he ovat halukkaat löytämään tuon todellisuuden, koska he ovat työntäneet luotaan kaikki epätodellisuudet, he eivät ole kauemmin harhakuvittelun pauloissa; he etsivät tuota varmuutta ja heitä eivät houkuta pois epävarmuudet, epäilykset, elämän epäoleellisuudet.

Kysymys: Jos vapautus on riippuvainen kehityksellisestä kasvusta, ja jos ihminen ainoastaan hitaasti kehittyen voi päästä vapautukseen ja sen mukana egon olemassaolon lakkaamiseen, miten voi sellainen olento edistyä kehityksessään, jos hänellä ei ole egoa, mihin varastoida tulevien kokemustensa ydinmehun?

KRISHNAMURTI: Kehitys on yksilöllisyyden laajentuma — jota te nimittäisitte tietoisuudeksi, itsetietoisuudeksi ajassa. Se, mikä on epätäydellinen, mikä on yksilöllisyys, ei saata moninkertaistua; epätäydellisyys ei voi kehittyä, taikka, jos se tapahtuu, se pysyy aina epätäydellisyytenä. Ei ole hyvä moninkertaistuttaa sitä, mikä on erillisyyttä, n:n määrässä, se pysyy erillisenä, koska sen juuret ovat erillisyydessä. Siksipä tuon "minä olen", joka on erillisyyttä, moninkertaistuttaminen ei milloinkaan johda kaikensisältäväisyyteen. Tuon "minä olen" kehitys on pysyvä epätäydellisenä, sillä se on lähtenyt epätäydellisyydestä. Se on parhaimmillaan vain erillisyyden laajentuma. Vapautus toiselta puolen on tajunnan vapautta, joka ei ole "minä olen" moninkertaistuma; se on erillisyyden tunnon loppuun kuluttaminen.

Kysymys: Onko yksilön elämä mitenkään tullut paremmaksi ja hyödyllisemmäksi maailmassa pelkästään siitä syystä, että hän lakkaa seuraamasta pienempiä opettajia ja liittyy suurimpaan, vaikka tuo suurin ei haluakaan seuraamista paitsi elämän elämistä?

KRISHNAMURTI: Miksi te olette mukana näissä kokouksissa? Sen vuoksi, että ajattelette täällä olevan erään, joka on rehellinen, vilpitön ja joka on saavuttanut. Te olette täällä mukana päästäksenne ymmärtämään erinäisen mielenasenteen, jonka minä väitän ainoalaatuiseksi asenteeksi. En sano, että teidän pitäisi muodostaa jaoitteluja tästä tai luoda suvaitsemattomuutta. Jos luulette tämän ainoan menettelytavan selittävän koko elämänkulun, ette milloinkaan ymmärrä sitä. Mutta jos jatkuvasti mukaudutte elämään, ei vain täällä ollessanne tällä hetkellä, mutta täältä pois mentyännekin, te ette seuraa ketään. Ettekö näe, että henkinen saavutus ei ole toisen seuraamisessa, olkoon tämä joko johtaja tai opettaja tai profeetta. Minä en ole mitään näistä. On valitettavaa, että monia nimiä on liitetty minuun. Nuo vähitellen katoavat. Sillä vain on väliä, että on yhtyneenä elämään, on vapaa ja onnellinen; ja tätä te voitte olla ainoastaan vapauttamalla elämän itsessänne.

Tammikuun 1 p. 1930.

ELÄKÄÄ IÄISESSÄ.

KRISHNAMURTIN PUHE.

Ihmiskunnan enemmistön vaikeutena on se, että he ovat epävarmoja; ja epävarmuudessaan he luonnollisestikin tarrautuvat uskomuksiin, opinkappaleihin ja uskontunnustuksiin. Välittömästi kohta, kun olette saaneet varmuuden omasta vääjäämättömästä tarkoitusperästänne elämässä, te ette tarvitse mitään uskomuksia, ette mitään uskonkappaleita tukemaan itseänne heikkoudessanne. Ollessanne varmoja te luonnollisestikin nojaatte omaan ymmärrykseenne. Sentähden on kaikkein ensimmäisenä välttämättömyytenä se, että saavutatte varmuuden tarkoitusperästänne sekä himojenne ja pyrkimystenne tarkoituksesta; ja kun täten olette varmoja, alatte te luoda omaan sisimpäänne kuvastinta, joka on puolueettomasti heijastava kaikki ajatuksenne ja tunteenne.

En tässä keksi mitään uutta, koska väitän, että henkisissä asioissa ei esiinny mitään uutta taivaankannen alla. Saatan esittää totuutta uudella tavalla, mutta ytimeltään se on samaa totuutta. Mutta kaikki käy uudeksi sille ihmiselle, joka löytää totuuden. Se on aivan ytimeltään, aivan ylenpalttisen uutta minulle; se on rajatonta, ponnistuksetonta, koska olen sen omasta takaa löytänyt. Olen elämänkulun varrella ja siitä — asteittain enkä äkkiä puhjenneena — kuorinut esille sen, mitä on sisässä, ja siten päästänyt elämän vapaaksi. Tämä ei ole mitään uutta. Uutuus sisältyy vain siihen, että löydätte vanhan itse, omasta takaa. Jos nostatte kiven ja katsotte sen alle, niin löydätte, mitä siellä on kätkössä. Samoin, jos poistatte ympäröivien olosuhteiden panemat aidat, ne ahtaat rajoitukset, joita ulkonaiset seikat teille asettavat, niin se, mitä löydätte, on oleva teidän omaanne, ja sen suhteen ette voi tuntea mitään epäilystä. Silloin vaellatte oman horjahtamattomuutenne pitäen, omaa tarkoitusperäänne seuraten; silloin teillä on vakaumuksenne, olette varmoja.

Puhun teille sellaisista asioista, jotka piilevät omassa sydämessänne, tämän maailman jokaisen ihmisen sydämessä. Se ei ole uutta ilmestystä. Useimmat uskonnot perustuvat ilmestykseen, koska ihmiset etsivät salaperäistä ymmärtämättä sitä, mikä on selvää, yksinkertaista, suloisen kaunista. Löytääksenne omasta takaa tuon varmuuden, teidän täytyy tarkastella sitä, mitä puhun, puolueettomasti, ulkokohtaisesti, persoonattomalta näkökannalta. Kun menette jotakin näytelmää katsomaan, tarkkaatte te näyttelijöitä, heidän tuskiaan ja ilojaan, heidän nauruaan, heidän puhettaan, heidän traagillisia kohtaloitaan. Samalla tavalla teistä täytyy tulla oman itsenne katselija, katselija, joka tarkkailee, seuloo; ja tästä seulonnasta täytyy syntyä varmuus, niin etteivät teidän persoonalliset mielistymisenne vie kieroon selkeätä ymmärrystänne. Persoonallisella mielistymisellänne,

persoonallisilla mieltymyksillänne ja vastenmielisyyksillänne ei ole mitään tekemistä totuuden kanssa.

Kun päästätte arvosteluunne persoonallista ainesta, niin välttämättä saatatte ymmärryksenne kieroon. Teidän täytyy havaita ero persoonallisen ja yksilöllisen välillä. Persoonallista on satunnainen, ja satunnaisella minä tarkoitan syntyperän luomia olosuhteita, sitä ympäristöä, jossa olette varttuneet, kasvatustanne, perintätapojanne ja -käsityksiänne, taikauskojanne, kansallis- ja luokkaerojanne sekä kaikkia niitä ennakkoluuloja, jotka näillä keinoin kehittyvät. Persoonallinen kohdistaa huomion yksinomaan satunnaiseen, hetkelliseen, vaikka se hetki kestäisikin halki koko elämän. Nykyaikainen kasvatus johtaa ajattelun nurinkurisuuteen, ja perintätavan, kansallis- sekä luokkahenkeä rohkaisee pelko. Kun arvostelette jotakin tosiasiaa, älkää arvostelko sitä persoonalliselta näkökannalta, vaan arvostelkaa sitä yksilön näkökannalta, mikä on itsen näkökanta.

Itse on kaiken kokemuksen asuinsija; ei ainoastaan satunnaisen kokemuksen, vaan kaikkien aikojen kokemuksen; ei hetkellisen, vaan iäisen; ei perintätapaisesta, valurautaisesta järjestelmästä, vaan elämästä, joka on vapaata. Tuo itse on oman omalaatuisuutenne kehityksen hedelmä, se on siinnyt omasta kasvamisestanne, minkä tietä te saavutatte ymmärrystä. Tämä on yksilöllisyyttä. Älkää sotkeko yksilöllistä persoonalliseen. Yksilöllisyydestä, jos voitte seurata sitä sen alkulähteelle asti, jos voitte erottaa sen omasta persoonallisuudestanne, olette löytävä sen totuuden, sen välittömän tajunnan, joka on järki, joka on ymmärryksenlahjan täydellisyys.

Toisaalta on olemassa tuo itse, joka on iäistä alkuperää, jota voi kehittää vain oman omalaatuisuutenne tietä, joka on kaiken kokemuksen tyyssija, joka on ymmärryksenlahja, välitön tajunta, järki; ja toisaalta on olemassa persoonallisuus, joka on hetkellistä alkuperää, syntyperän, kansallisuuden, luokan y.m.s. aikaansaannosta. Juuri senvuoksi minä olen yhä uudelleen kehoittanut, että teidän täytyy heittää syrjään persoonallinen, joka on epäoleellista, ja arvostella kaikkea iäisen näkökannalta, joka on yksilöllistä. Ja voidaksenne löytää yksilöllisen teidän täytyy sysätä syrjään persoonallinen näkökantanne kaikkineen. Tämä vaatii ainaista tasapainoa, tarkistusta ja ajattelua.

Jotta voisitte ymmärtää elämän merkityksen, ette saa olla hetkellisen, persoonallisen pauloissa, vaan ennemminkin teidän tulee karistaa tuo kokonaan pois, irtaantua siitä täydelleen ja sitten katsella kaikkea iäisen näkökannalta, s.o. itsen näkökannalta. Tämän mielessänne pitäen kysykää itseltänne, mitä "minä" pyrkii saavuttamaan; kysykää, mitä omalaatuisuuden, kokemuksen tietä kehitetty yksilöllisyys koettaa etsiä ja saavuttaa. Se pyrkii sysäämään syrjään persoonallisuuden, hetkellisen, sattumallisen rajoitukset ja siten kirvoittamaan elämän.

Yksilöllisyys — tätä sanaa käytän nyt aivan eri merkityksessä — on

epätäydellisyyttä. Se merkitsee, että niin kauan kuin yksilö on erillinen, kaiken aikaa kokemuksia hankkien ja niitä sulattaen sekä kasvamisen tilassa, se on epätäydellinen. Elämän kanssa hedelmällisessä kosketuksessa ollen ja tämän mukaan jatkuvasti oikaistumalla yksilöllisyys, joka on erillisyyttä, itsen epätäydellisyyttä, asteittain kadottaa erillisyyttään. Se merkitsee, että itse, tosi yksilöllisyys, kaiken aikaa tavoittelee elämän kokemusten sulattamista, ja jos te panette persoonalliselle pakkopaidan, tukitte te yhden niistä kanavista, joita käyttäen itse voi kokemuksia sulattaa; te panette sille rajoituksen, saatatte sen kieroon, tukahdutatte sitä. Niin kauankuin itse vastaa ulkopuolisiin kiihokkeisiin, se on epätäydellinen. Niin kauan kuin elämän sattumalliset olosuhteet panevat rajoituksen tuolle itselle, vievät sen arvostelun kieroon, vallitsee epätäydellisyyttä; mutta kun itse, joka on elämää, vaikuttaa vaikutukseen vastaamatta, omavireisesti, silloin vallitsee täydellisyys — jolla minä tarkoitan aidon elämän häiritsemätöntä, vääristämätöntä juoksua.

En tässä juoksuta ilokseni pelkkiä sanoja. Kukka jakaa tuoksuaan eikä pyydä mitään vastalahjaa. Se on ihanaa, tiedotonta täydellisyyttä. Mutta ihmisen on saavutettava tietoinen täydellisyys — s.o. saavutettava teot, jotka eivät ole vastavaikutusta eivätkä senvuoksi luo karmaa. Se on kaikkitietoa, itsen tosi ymmärrystä. Tämän täydellisyyden saavuttaaksenne — s.o. antaaksenne elämän toimia omasta sisimmästänne käsin ilman vastavaikutuksen luonnetta, mikä luonnollisestikin luo esteitä, rajoituksia — teidän täytyy tulla kosketukseen elämän, kokemuksen kanssa ja ensin kokea sarja vastavaikutuksia ja taisteluita, kunnes kokemuksen tietä karsitte pois vastavaikutuksenne. Ei kukaan voi teitä johtaa taikka auttaa tähän täydellisyyden tilaan tullaksenne; se on saavutettavissa vain kokemuksen tietä. Se uhmaa — sen täytyy uhmata — kaikkea ulkopuolista apua, koska se ei ole hetkellisistä olosuhteista riippuvainen. Juuri se on elämän täyttämys.

Esitänpä tämän saman asian toisella tavalla. Sisimmästä kirvoitettu elämä on iäistä, jolla ei ole alkua eikä loppua. Vapahdus on tuon elämän ymmärrystä, elämän, joka on totuus, ja olemista sen kanssa sopusoinnussa. Tämä on yksilöllisen elämän kukka, täydellisyydentila.

Omistamisen himo, torjumisen himo on joka ihmiselle yleistä. Tuo himo etsii ainaisesti täyttämystään kokemuksesta. Himo on kuin risukeko, joka synnyttää suuren loimon, mistä lähtee lämpöä ja joka polttaa pois kaiken merkityksettömien seikkojen töryn ja hävittää liekeillään sivuseikkojen akanat. Kohta kun saatatte kieroksi, tai tukahdutatte, taikka johdatte väärään uomaan himon sen tarkoitusperää ymmärtämättä, te tukitte yhden elämän kanavista. Nyt kohta kysytte minulta: "Jos minä haluan mennä ostamaan auton, onko oikein, että sen teen?" Jos todellakin tahdotte sitä, tehkää se. Älkää kysykö minulta, onko se oikein taikka väärin. Pääskää siitä itse selville ja oppikaa kokemuksesta. Olkaa ainoastaan rehellisiä itsellen-

ne. Himon tarkoitusperänä on hajoittaa maahan itseen kohdistuvat vastavaikutukset, päästää itse vapaaksi; ja himon täytyy saada kokemuksia. Mutta jos te pelkästään hekumoitte himossa sen tarkoitusperää ymmärtämättä, joudutte vain yhä useampiin häkkeihin, yhä useampiin rajoituksiin; ja tästä on syntyvä murhetta. Älkää nujertako himoa, vaan ymmärtäkää sen tarkoitusperä. Jos te pelkäätte himojanne ja tukahdutatte niitä ymmärtämättömästi, te teette tuhoa itselle. Mutta jos te ymmärryksen tietä käännätte himon tarkoitusperäiseksi teoksi, vapautatte itsenne niistä esteistä, jotka vastavaikutuksina kohdistuvat itseen.

Oikea siveellisyys on kaikkea sitä, mikä edistää yksilöllisen elämän runsautta ja rikkautta, ja kaikki sille vastakkainen on epäsiveellistä. Älkää pyrkikö tekemään itsestänne tyyppiä, koska te voitte tehdä itsen rikkaammaksi vain sen oman kasvamisen tietä, sen oman omalaatuisuuden tietä, sen oman kokemuksen tietä. Jos teistä tulee kone, pelkkä toimimisen henkilöitymä, olette te minun näkökannaltani epäterve ja siveetön. Kone ei voi totuutta lähestyä. Totuus ei ole mitään tyyppiä. Totuus on elämisessä päivästä päivään eikä saavutuksen äkillisessä puhkeamisessa. Totuus ei ole saavutettavissa ihmisen elämän lopussa, vaan on se sulattamalla otettavissa kautta koko elämän kulun. Se on kasvamista tiedottomasta täydellisyydestä tietoisen epätäydellisyyden tietä tietoiseen täydellisyyteen.

Mikä erottaa sellaisen ihmisen, joka on elämään yhtyneenä, sellaisesta, joka ei sitä ole? Kaikki, minkä Luonto luo, saa tiedottoman täydellisyyden. Tuosta tiedottomasta täydellisyydestä herää tietoinen epätäydellisyys, ja tietoisesta täydellisyydestä te kokemusten sarjan halki asteittain pääsette tietoiseen täydellisyyteen. Totuus on tuossa sulattamisessa, eikä missään muussa. Tuon totuuden saavuttamisen osoittaa aito teko, joka ei ole vastavaikutuksellista. Kaikki tekonne nykyisillään ovat kuin pumeranki, joka palaa heittäjälle takaisin. Mutta itsen oikea teko, joka on sopusoinnussa elämän kanssa, ei vastavaikutuksen tietä palaa teihin itseenne. Oppikaa, kuinka on käytettävä hyödykseen elämän jokaista tapahtumaa. Olkaa harrastuksessanne väkevän aktiivisia. Älkää tulko koneellistuneeksi ihmisolennoksi, pelkäksi virkamieheksi maailman toimessa. Jos virkailunne ei tietä tyydytä, tempautukaa siitä irti. Silloin ette tunkkaannu ettekä anna ulkopuolisten olosuhteiden synnyttää murhetta sisimpäänne.

Teidän täytyy katsella kaikkea tätä siltä näkökulmalta, miten pitäisi olla, eikä miten on. Epäterveet olosuhteet vaativat luonnottomia lääkäreitä. Kaikki lääkärit ovat luonnottomia. Älkää katselko elämää tuolta luonnottomalta katsantokannalta, vaan itseluottamuksen, itsevarmuuden ja luonnollisuuden terveeltä näkökannalta.

Kootakseni kaiken yhteen: tuon jokaisen sisimmässä olevan elämän rikkaus, raikkaus, vapaus täytyy kirvoittaa kokemuksen tietä, ei järjestelmien, uskontunnustusten eikä uskontojen tietä. Kokemus ei kaipaa mitään tulkit-

sijoita. Älkää antako kenenkään muun ihmisen kuin itsenne tulkita elämän kokemusta. Sen kokemuksen varassa eläminen, mikä on teidän omaanne, tuo tarkoitusperän varmuuden, ja tuosta varmuudesta koituu elämän ymmärtämisen kamppailun hurmio. Kamppailu on tuskallista useimmille ihmisille, murhetta uhkuvaa; se tylsyttää ajatuksen ja tunteen odan. Mutta jos vain ymmärtäisitte elämän tarkoitusperän, jona on itsen tekeminen rikkaaksi ja sopusointuiseksi, silloin taistelu muuttuu todella sytyttäväksi. Saadaksenne varmuuden ja siinä varmuudessa elääksenne teidän täytyy heittää syrjään hetkelliset seikat ja arvostella kaikkea persoonattomasti, järjen näkökannalta, järjen, joka on kaiken kokemuksen varastohuone. Rakentakaa arvostelunne siihen, mikä on iäistä, toimikaa ja eläkää siinä, mikä on iäistä. Vain sillä tavoin te löydätte sen itsen, mikä on iäinen, joka ei ole heittävä mitään varjoa poikki polkunne.

K y s y m y s: *Eikö maailmassa edelleen ole ihmisiä, jotka ovat lasten kaltaisia eivätkä osaa ajatella omasta takaa? Eikö Teidän opetuksenne heiltä mene toisesta korvasta sisään, toisesta ulos, kunnes he kasvavat luonnoltaan aikuisiksi kehityksen ja kärsimyksen tietä ja heillä on kylliksi ymmärryksen lahjaa Teitä ymmärtääkseen? Eikö heiltä mene vielä muutama vuosisata lapsellisuudestaan päästäkseen? Voivatko he luopua siitä jo pikemmin? Jos voivat, miten se käy?*

KRISHNAMURTI: Miksi olette huolissanne muista lapsista? Aina meidän kiinnostuksenamme on vain joku muu. Se seikka, joka teille on tärkeä, on se, ymmärrättekö *te*, eikä se ymmärtävätkö muut. Ymmärrättekö te yksilönä, jokainen teistä, sen, mistä minä puhun? On vain pakoa, välttelyä, pitää huolta muista ennemminkuin päästä ratkaisuun omalta kohdaltanne. Jos ymmärrätte, silloin teidän täytyy elääkin. Ymmärtäminen tietää samaa kuin eläminen. Useimmat ihmiset eivät tätä elä, koska he eivät ymmärrä, koska he eivät huomaa elämän merkitystä; ja senvuoksi he pitävät lukua muista. Jos teidän on mieli muuttaa maailman koneellinen orjamieli, maailman, joka tekee ihmisistä tyyppejä, kaavamittaisia olentoja, teidän täytyy tempautua koneesta irrallenne, teidän täytyy kasvaa omaan omalaatuisuuteenne. Teille tärkeä asia on se, elättekö te. Onko se, mistä minä puhun, muodostunut osaksi teistä? Älkää pitäkö lukua muista, koska muut ovat te itse. Kohta kun ymmärrätte oman itsenne, ymmärrätte muiden pulmat ja voitte siten auttaa muiden kohdalta ratkaisun löytämistä. Sentähden ymmärtäkää, ratkaiskaa, huomatkaa elämän merkitys omasta takaa; eikä silloin enää ole koneellista maailmaa, joka tekee tyyppejä, palvoen yhdessä monia.

K y s y m y s: *Älyllisesti hyväksymme sen, mitä puhutte, mutta huomaamme vaikeaksi seurata Teidän viitoittamaanne tietä. Kun näin on, kuinka voimme me tavalliset ihmiset teossa toteuttaa nämä asiat?*

KRISHNAMURTI: Pelkään, että te ette älyllisesti ymmärrä. Tahdotteko sanoa, että järkenne, älynne sanoo minun olevan oikeassa, ettekä tiedä, miten sen käskyjä tottelisitte? Ei, ystävät! Te vain tahdotte häätää tuon vaikeuden älyn valtakuntaan. Kuten muudan ystäväni eräänä päivänä Europassa lausui: "Ymmärrän Teitä asian välittömästi tajuten, mutta älyni asettuu sitä vastaan, mitä Te sanotte, ja niinpä aionkin seurata älyäni." Aivan juuri tätä samaa te koetatte sanoa toisin sanoin. Jos älynne, jonka täytyy olla kaiken kokemuksen hedelmää, hyväksyy asian, silloin teidän täytyy totella; mitään muuta ette voi tehdä. Minä en tässä vaikeutta huomaa. Jos järkenne, jos välitön tajuntanne sanoo, että se, mitä minä puhun, on oikein, silloin noudattakaa sitä, jos se on osana itseänne.

Kysymys: Tarjoaako Teidän olonne tässä maailmassa meille jotakin apua, jota muuten emme olisi saaneet? Olkaa hyvä ja selittäkää tämä.

KRISHNAMURTI: Antaako aurinko apua siemenelle? Suoko selkeä ajattelija apua hänen ympärillään oleville, jotka ovat ajatukseltaan sotkuisia? Onpa tämäkin kysymys! Tuoko sade tyydytystä poudan kuivaamille maille, kuloisille maille? Jos olette tyydytettyjä, jos olette tyytyväisiä, jos olette paikallenne pysähtyneitä, ei teitä voi kukaan auttaa. Jos olette tyytymättömiä, jos teillä on kärkäs halu löytää, jos teillä on harrastusta, tarmoa tuossa harrastuksessanne, silloin kaikki suo teille apua, minä muun joukossa.

Tammikuun 2 p. 1930.

KRISHNAMURTI.

CLAUDE BRAGDON.

Uskon, että voin kirjoittaa Krishnamurtista sillä intohimottomuudella, jonka puuttuessa en ensinkään huolisi kirjoittaa. En ole hänen opetuslapsiaan, en ole milloinkaan kuulunut hänen järjestöönsä enkä ole niitä, jotka uskovat hänen messiaan tehtäväänsä sellaisena, joksi se tavallisesti ymmärretään. Sitä seikkaa, että kuitenkin olen hänen ystävänsä ja ihailijansa, vaikka olemme vain harvoin ja lyhyeksi ajaksi tavanneet, olisin viimeinen kieltämään.

Minkä jokainen Krishnamurtista huomaa, on se, että hän on nuori hindulainen bramiini, hennon näköinen, mutta voimaa uhkuva, erittäin kaunis kasvoiltaan, olennoltaan jalo ja älykäs. Hän puhuu matalalla, kultivoidulla äänellä ja ihailtavasti käyttää englantilaisen yliopistosivistyksen saaneen miehen ääntämistä; hänen käytöstapansa on viehättävää; hänen pukeutumisessaan, vaikka se onkin yleisen tavan mukaista, on jokin määrittelemätön hienouden tuntu. Mitä joku tämän enempää havaitsee, se riippuu toisenlaisesta aavistuskyvystä.

Pitäessään julkisia esitelmiänsä New Yorkissa (ne ovat ainoat, joita olen ollut kuulemassa) hän näytti hermostuneelta ja lievästi huonovointiselta, hänen ruumiinsa huojui kuin ruoko tuulessa, hänen eleensä saivat yksinkertaisen kaavallisuuden, hänen äänensä laski toisinaan melkein kuulumattomaksi, mikä johtui (niin arvelin) siitä, että hän käytti liiaksi kirjallisia muistiinpanoja. Kokonaisvaikutus ei kuitenkaan ilmaissut heikkoutta, vaan täydelleen hallittua voimaa. Hän oli tavattoman mutkaton, vakaa, voimaperäinen, ja hänestä kauniisti säteili tuo tehoava ja salaperäinen henkisen energian tasapaino, jota ilmaisemaan meillä on vain tuo köyhä sana "tenho", "sharmi". Vastatessaan kysymyksiin, minkä hän teki muistiinpanojensa painajaisesta vapautuneena, hänestä tuli täydelleen itsensä ja tilanteen herra.

Krishnamurtin oikea suuruus (sillä minä näen hänet suurena) paljastuu hänen persoonallisuudessaan, joka on niin tehoava, että "parkkiintuneet" sanomalehtimiehet ovat sen tunteneet aivan yhtä hyvin kuin Idän oppineet bramiinit.

Voi yksinkertaisesti sanoa, että hänen suuruutenaan on hänen luonteensa, ja sitten olisi parasta jättää asia siihen, sillä "luonteen teho" on sananparreksi käynyt sanonta; mutta se olisi liian helppo pakotie. Tuota suuruutta ei täydelleen paljasta mikään, minkä näkee, kuulee, lukee, vaan pikemmin *jokin, jonka tuntee.* Mutta se mitä tunnetaan, on ehdollista, ja sen toisinaan saavat aikaan meidän omat kuvittelumme, toiveemme, unel-

mamme; ja pelkkä se tosiasia, että ennakolta on ilmoitettu Krishnamurtin olevan messias, olisi jo riittävä syy herättämään melkein minkä vain tunnepohjaisen vastavaikutuksen ja miten väkevänä tahansa. Mutta sittenkin on totta, että on olemassa eräitä poikkeuksellisia ihmisiä, jotka voimakkaasti vaikuttavat johonkin määrittelemättömään kuudenteen aistiin. Kun tuo aisti puuttuu, ei tietenkään tuollaista vaikutusta tunnu, mutta se ei mitenkään vie tämän seikan arvoa — ei sen paremmin, kuin kauneusaistinkaan puute (katselijassa) ei vie arvoa taideteokselta.

Vaikutelmana, minkä Krishnamurtista kaikkein ensimmäiseksi tuntee, on ristiriitaisuus — hän on enemmän kuin useimmat ihmiset elävä paradoksi. Vaikka hän ruumiiltaan on mies ja syntyperältään hindu, on hän androgyynityyppiä — s.o. ruumiillisesti miehellisnaisellinen — ja sielullisesti Idän ja Lännen yhtymistä. Tämä bipolariteetti ulottuu hänessä kaikkeen: hän on sekä voimakas että hento, sekä karu että miellyttävä, sekä epäilevä että täynnä uskoa. Hunajaa ja koiruohoa on hän saanut maistaa kautta koko elämänsä, elämän, jonka ainekset ovat olleet kummallisempia kuin kenties kenenkään muun kuolevaisen osalle tulleen elämän ainekset. Lapsuudesta asti häntä on ruokittu, verhottu, paimennettu, varjeltu kuin jotakin uhriteuraaksi määrättyä, ennakko-olettamuksilla seppelöity, imartelulla huumattu, epäjumalanpalvojain alituisella suitsutuksella tukahdutettu. Ja tästä sietämättömästä tilanteesta hänen on täytynyt yksin löytää pääsytiensä.

Arvaamattoman pilkan tulistuttamana, rajun kärsimyksen kovettamana, hurmion räjähdyttämänä, oudon rauhan tyynnyttämänä hän herättää ihailua, sääliä ja pyhää kauhistusta, kuten lienee herättänyt Merimies Iänikuinen*) tai Vaeltava Juutalainen, sillä kaikki tämä ja paljon muuta on hänen kasvoillaan piirtyneenä. On ilmeistä, että häntä inhottaa se osa, jonka hänen uskonveljensä ovat hänelle valmistaneet, ja että vaikka hän heitä rakastaa, ei hän yhdy heidän katsantokantoihinsa, sekä kieltäytyen näyttelemästä hänelle laadittua osaa hän hellittämättä esittää tavallaan aivan omaa osaansa. Kun häntä on kohdeltu epäinhimillisesti, koska on uskottu hänen olevan yli-inhimillinen olento, kun hänet on eristetty kaikista ihmisistä, vaikka hän tunteekin olevansa läheisempi kuin rakastaja taikka ystävä, ei ole suuri kumma, että hänen kärsivällisyytensä on toisinaan jännitettynä katkeamiseen asti ja että hänen myötätunnollaan on jonkinlainen halveksimisen sivuvivahde. Kenties hän on sanansaattaja, joka tuo rauhaa maan päälle ja hyvää tahtoa ihmisille, mutta tuollaisina hetkinä hän näyttää paremminkin synkältä kostonenkeliltä, ja sillä evankeliumilla jota hän saarnaa, on niin monta yhtymäkohtaa selvän ateismin ja nihilismin kanssa, että

*) Merimies Iänikuinen on Coleridgen erään kuuluisan runon sankari. - Suomentaja.

se saattaa arvelemaan, voiko hän välttää jotakin polttorovion tai kidutuspenkin nykyaikaista vastiketta.

Hänen tulenleimun kaltainen hehkunsa, hänen epävarmuutensa omasta itsestään henkilönä ja hänen varmuutensa omasta itsestään voimana, hänen kyynillisyytensä, jossa ei ole katkeruutta, ja hänen suorasukaisuutensa, jossa ei ole karkeutta, hänen tapansa viskellä kumoon ikivanhoja ja syvään juurtuneita epäjumalia jonkin satunnaisen huomautuksen keveällä huiskaisulla — kaikki tämä näyttäisi olevan luonnollista satoa jostakin sisäisestä murroksesta, jostakin sielun järkytyksestä, jonka on väkivaltaisesti joudattanut hänelle määrätty ainutlaatuinen ja säälittävä osa kantaa jättiläisen haarniskaa — se, että hänen on odotettu täyttävän edeltäpäin määrätyllä tavalla aivan suunnattomia odotuksia. Jollakin tavoin tuntee sen, että kaiken tämän johdosta ja sen vastapainoksi hän on elänyt joitakin kokemuksia, kestänyt joitakin muutoksia, joiden todellisuus häntä aina seuraa, ja ettei tämä ole ollut minkään yksinäisen teon tai tapahtuman luontoista, vaan jatkuvaa tapahtumista, jota ei voi sanoin määritellä eikä kuvailla. Koska kieli on *ajatuksen* välittämistä varten, kun yritämme kuvata elämän tapahtumista — keino, jolla tulkitsemme tuntemukset sanoina — tulee näistä pelkkiä käsitteitä, ja menettävät ne dynaamisuutensa ja välittömyytensä. "Mitä rakkaus on?" joku kysäisi Krishnamurtilta; ja hän vastasi: "Minkätähden te aina kärtätte määritelmiä? Rakkauden voi tuntea, sitä ei voi määritellä." Jopa se itsepintaisuuskin, jolla hän pysyy yksinkertaisen selvänä, hämmentää ylenmäärin sofistisia sieluja: "Minulle sanottiin Indiassa, että jos tekisin opetuksestani vähän mutkikkaampaa, saisin enemmän seuraajia", hän kerran lausui.

Sentähden ne, jotka osottavat Krishnamurtin luovan uuden uskonnon taikka uuden filosofian, joutuvat pettymään: hän ei esitä jotakin *enempää*, vaan jotakin *vähempää*. Hän vähentää kaikkea, mikä on ihmisen ja hänen "luojansa" välillä, luojan, joka on ihminen itse — joka on *itse elämä*. Hän raastaa alastomaksi, kuten hänet itse on alastomaksi raastettu, näin nostattaakseen *vapahduksen liikkeen. Elämä* on hänen pelastuksensa ainoa jumala. Elämä, niin hän sanoo, saa ilmennyksensä ja täyttämyksensä *teossa*; senvuoksi hän neuvoo meitä kokemaan elämän alati uutena, teossa alati uutena. Ojennusnuorat, uskontunnustukset, järjestelmät, ne kaikki ovat hänen väitteittensä mukaan kiteytymiä — menneiden tekojen vastavaikutuksia; kauan sitten tapahtunutta elämistä, tahtomista ja ajattelua. Meidän täytyy, niin hän meille sanoo, olla ilman näitä, jotta huone ei vangitsisi henkeä, eikä meidän pidä rakentaa "komeampia asumuksia", vaan elää ilman majapaikkaa kaikkiallisen rakkauden ja totuuden paljaan taivaan alla." Minun opetukseni ei ole mystillistä eikä okkultista", hän vakuuttaa, "sillä minä väitän, että niin mystiikka kuin okkultismikin ovat ihmisen totuudelle asettamia rajoituksia. Elämä on tärkeämpää kuin mitkään usko-

mukset taikka opinkappaleet, ja voidaksenne suoda elämälle sen täyden kukoistuksen teidän täytyy vapauttaa se uskomuksista, auktoriteetista ja traditioista. Mutta niille, joita tällaiset sitovat, on vaikeuksia totuuden ymmärtämisessä."

Tähän elämän kirvoittamiseen teoilla hän ei laadi mitään sääntöjä, ei määrää mitään tekniikkaa, miten tiukasti häntä vaaditaankin sitä tekemään. Jos hän puhuisi ajatuksensa, kenties hän esittäisi syyksi sen, että elämä vanhoista ehkäisevistä kielloista vapautettuna on kehittävä oman ilmaisutekniikkansa yhtä välttämättömästi kuin voimakas ajatus epäröimättä tapaa sopivan sanonnan; sillä kysymykseen: "Miten voin teossa antaa elämälle ilmaisun?" — hän vastasi vain: "Ajatelkaa ja rakastakaa!" Ihmiset valittavat, että hänen opetuksessaan ei ole mitään uutta, ja hänen oman selityksensä mukaan siinä ei ole mitään uutta, mutta kuka on milloinkaan päässyt "ajattelemisen ja rakastamisen" päähän? Sellaisten ihmisten vaikeutena on se, että he kaipaavat itseään *ruokittavan*, eivät piiskalla ja tutkaimella ajettavan tekoon. Leivän ja kalan asemesta hän tarjoaa vain kaikkiallisen rakkauden valkeata vehnää ja ajattelun terävän tutkaimen. Rehelliselle epäilylle, ajattelun välttämättömälle seuralaiselle, hän antaa suuren arvon: "Mitä arvoa on sillä, mistä kiinni pidätte (hän sanoo), jos epäilys voi sen hävittää? Mitä arvoa on teidän perintäkäsityksillänne, uskomuksillanne ja kokoamallanne tavaralla, jos epäilys pystyy ne pois pyyhkäisemään? Se ihminen, joka pelkää epäilyä, ei milloinkaan löydä totuutta. Epäilys on kallis lääke; se parantaa, vaikka se polttaakin kovin. Jos pelkäätte pientä polttoa, ette milloinkaan saa hävitetyksi sitä kuonaa, mitä kaiken elämänne olette koonnut. Välttäessänne elämää, pelätessänne elämää te etsitte suojaanne sellaisesta, mikä lakastuu, ja tuossa suojassa vallitsee murhe, mutta ottaessanne epäilyksen tervetulleena vastaan te luotte sellaisia, mikä on olevaa iäistä ja kantava onnen leimaa.

Krishnamurtin opetus voi tuntua lohduttomalta, kunnes valkenee se käsitys, että *hänen iskunsa on tarkoitettu vain meidän kahleillemme;* se voi näyttää nihilistiseltä, kunnes koittaa se oivallus, että elämä, jota eivät ennakolta sido persoonalliset ennakkoluulot, tyhjänpäiväiset pyyteet, häilähtelevät himot, ei ole tyhjyyttä vaan täytelyyttä, ja että me olemme olemassa elämää varten, eikä elämä meitä varten. Kunkin yksilöllisestä omalaatuisuudesta, kun se kerran on puhdistettu kaikesta itsekkyydestä, tulee uusi käyttöväline, jonka kautta kaikkiallinen elämä voi itseänsä toteuttaa. Jokainen yksilöllinen elämä täten rikastuttaa kaikkeutta, sillä se suo kaikkialliselle elämälle uuden uutukaisen maailman, jossa se voi itsensä uudestaan löytää ja itsensä uudelleen luoda. Ja se kohta, jolla tämä lahja kaikkialliselle elämälle ojennetaan, on juuri se, jota sanomme vapahdukseksi. Sillä juuri siinä minä luopuu siitä, minkä rakentamista se on ollut auttamassa, ja suurempi elämä ottaa tämän vastaan. Puhuminen "vapahduksen saavut-

tamisesta" sillä ja sillä tavalla on sanojen väärinkäyttöä; se, jolle vapahdus koituu, on aina elämä, ei yksilö. Tosiaankin vain yksilön kustannuksella sellainen vapahdus saavutetaan; yksistään elämä tästä tapahtumasta hyötyy. On totta, että se yksilöllinen omalaatuisuus, joka säilyy vapahduksen tapahtuman molemmila puolilla, havaitsee, että se minään kuulumisen, sijasta on todella aina kuulunut kaikkialliseen elämään, mutta se huomio tehdään vapahduksessa taikka sen jälkeen. Sen kehityskulun, joka vie vapahdukseen, täytyy aina tuntua yksilöllisyyden tappamiselta — siitä sen tuskallisuus johtuu. Vanha sanonta, että ihmisen täytyy kuolla, jotta hän eläisi, pysyy yhä totena.

Kysyttäessä eroa "vapahduksen" edellisen ja jälkeisen elämän välillä Krishnamurti vastasi, että on muudan yksinkertainen merkki, joka on pätevä jokaiseen aidon eli kaikkiallisen elämän ilmennykseen nähden: se vaikuttaa, mutta se ei milloinkaan toimi vastavaikutuksellisesti. Siihen asti, kunnes vapaudumme itsekkyydestämme, on enin osa tajuisesta elämästämme vastavaikutusta. Ottakaamme esimerkiksi rakkaus. Useimmissa tapauksissa se on vastavaikutusta, jonka meissä herättää joku meitä puoleensa vetävä henkilö. Mutta vapahduksen jälkeen, kun ohjissa on aito elämä, rakkaudesta tulee meistä itsestämme ulospäin lähtevä elämänvoima. Se on valonheittäjä, joka tekee rakkaita kaikista, joihin sen säteet sattuvat kohdistumaan. Se on kohteistaan riippumaton, ja senvuoksi sen valo voidaan suunnata yhtä hyvin yhteen kuin toiseenkin. Ja sama on totta kaikesta muustakin vapautetussa elämässä. Viisaus esim. ei ole jostakin ulkopuolisesta lähteestä saatua tietoa, se on valoa, joka meistä itsestämme lähtevänä valaisee kaiken, mihin se koskettaneekin. Se on aitoa elämää, joka ilmentyy tietoisuutena.

Sellainen on, niinkuin minä asian ymmärrän, Krishnamurtin opetuksen ydin. Kahdella sanalla ilmaistuna se on: *luota elämään* — "älä pelkää ainoatakaan yllättymistä". Enimmät huolistamme koituvat elämänpelostamme, ja itse uskonto on tuon pelon pakopaikkana. Mutta jos pelkäämisen asemesta luotamme elämään, niin elämä pitää meitä pystyssä: henkilö, joka veteen heitettynä mielettömästi ponnistelee siitä kohotakseen, helposti uuvuttaa itsensä ja hukkuu, mutta jos hänellä on luottamusta itse veden kykyyn häntä kannattaa, niin mitä enemmän hän upottaa ruumistaan veteen, sitä enemmän hän kohoaa pinnalle.

Krishnamurti kohtaa vastustusta monien henkilöiden taholta, joita jo aikoja sitten on valmistellu hänet vastaanottamaan ja hyväksymään, ja syynä on se, että he ovat kuvitelleet koko asiasta aivan toisenlaisen näytelmän. He hahmottelivat etukäteen kautta maailman ulottuvan järjestön, jonka johdossa olisi Krishnamurti itse ja he puolestaan siinä korkeissa asemissa. Sellainen järjestö todella luotiinkin, mutta hän hajoitti sen virallisesti — kasvava tammi särki ahdistavan ruukkunsa! Voimakkaimmin hän tuntuu

vetoavan sodanjälkeiseen polveen — ei ehdottomasti niihin, jotka ovat syntyneet sodan jälkeen, mutta niihin, joille, niin sanoakseni, maailma alkoi v. 1914. Sellaiset löytävät hänestä sekä tulkkinsa että suunnan osoittajansa: hän selittää heille juuri niitä asioita, joita he ovat hämärästi tunteneet, ja sanoo heille heidän tunteneen oikein. Lähimainkaan tuomitsematta heidän kunnioituksenpuutettaan, epäileväisyyttään, heidän kilvoitteluaan vapautta kohti, jota vanhempi väki katselee paheksuen ja hälyä nostaen, hän kannustaa heitä särkemään kaikki häkkinsä ja levittämään siipensä avaraan sineen liitääkseen, ja samalla hän tekee selväksi, että tämä vaatii ankaraa itsekuria. He tunnustavat Krishnamurtin heihin kuuluvaksi, ja kuitenkin heillä näyttää olevan tunto siitä, että hän kohoaa maailman yläpuolelle, tosin toisellainen tunto, mutta kuitenkin suurempi kuin se, mikä on hänen tunnustetuilla ja taatuilla palvojillaan. Nämä nuoret ihmiset eivät näy piittaavan siitä, onko hän "maailmanopettaja" vai eikö — eikä siitä näy huolivan hänkään — mutta he tuntevat, että hän on tavannut heidän säveleensä, tulevan ajan tunnuksen — sillä ovathan he tuota tulevaisuutta. Kuten häntä niin heitäkin ellottaa materialismi ja älyn epäjumalanpalvelus. Hänen tavallaan hekin ovat elämään rakastuneita. Heidän on mieli, kuten hänenkin, repiä maahan tuo labyrinttimainen, monivärinen, älyn kutoma verho, joka kätkee oven siihen salaiseen kammioon, missä Rakkain odottaa — odottaa rajaton, alati kirvoittuva elämä.

Krishnamurtin opetus saattaa näyttää viittaavan henkilön kapinaan auktoriteettia vastaan, mutta todellisesti se viittaa elämänvoiman kapinaan sen oman itsen personalisoitua rajoitusta vastaan.

(Jälkipainos *Psychology*-lehdestä.)

LUENTOMATKAN AVAAMINEN.

Krishnamurti piti Europan matkansa avausluennon Strasbourgissa lokakuun 16. p. Luento pidettiin kaupungin huomattavimman luentotoimikunnan, "Les Grandes Conférences", suojeluksen alaisena ja puhujalavalta, jolta ovat saaneet kutsun puhumaan monet kuuluisat Strasbourgin vierailijat. Tilaisuutta varten valittu juhlasali, Palais des Fêtes, oli täyttynyt ääriään myöten, ja suurille ihmisjoukoille oli ollut mahdotonta saada pääsylippua. Krishnamurti piti puheensa ranskaksi, mikrofonin vahvistaessa hänen äänensä. Jälkeenpäin tulkittiin puhe saksaksi.

Puhe ilmeisesti teki syvän vaikutuksen kuulijakuntaan, kuten voi huomata sanomalehtien selostuksista, jotka kaikki ovat suuresti suosiollisia. Esimerkiksi eräs aamulehdistä, *Les Derniéres Nouvelles de Strasbourg* sisältää esitelmän yksityiskohtaisen erittelyn näine huomautuksineen: "Jos joku ajattelija tämän pinnallisen ja turhamaisen sukupolven aikana voi vaikuttaa aatteillaan yleisöön, hänen täytyy olla poikkeuksellisen voimakas ja terävä-älyinen. Krishnamurti todellakin omaa huomattavan ja vaikuttavan persoonallisuuden. Merkillinen magneettinen vaikutus virtaa hänestä, ja hänen ajatuksensa näyttää syntetiseeraavan koko filosofian, entisajan, nykyisen ja tulevan".

Sunnuntaina lokakuun 26 p. Krishnamurti puhui Parisissa. Luento pidettiin Maison Gavea'ssa uudenaikaisessa konserttisalissa Rue de Boétie'ssa. Sali, johon mahtuu 1200 henkeä, oli täynnä. Luennon jälkeen, joka kuten Strasbourg'ssa pidettiin ranskakasi, Krishnamurti jäi tunnin ajaksi rakennukseen haastatellen ihmisiä. Kun hän lopulta lähti sieltä, oli vielä suuri joukko odottamassa kadulla nähdäkseen hänen menevän.

Seuraavana päivänä hän matkusti Geneveen. Tiistaina iltapäivällä hän oli läsnä erään yksityisen vastaanottotilaisuudessa ja vastaili siellä lukuisiin kysymyksiin ranskaksi ja englanniksi. Keskiviikkoiltana (lokakuun 29 p.) hän piti julkisen luennon Viktoria Hall'issa, joka on suurin konserttisali Genevessä ja jossa konferenssit säännöllisesti pidetään kansainliiton puolesta. Sali, jossa on 1,800 istuinta, oli kokonaan täyttynyt. Satojen oli täytynyt kääntyä pois, ja arveltiin, että sali olisi täyttynyt vähintään kahdesti niistä, jotka toivoivat saavansa kuulla Krishnamurtin puhuvan.

Kuulijakunta edusti Geneven kaikkia yhteiskuntaryhmiä. Siellä oli Conseil d'Etal'n jäseniä; Kansainliiton sihteeristön, yliopiston edustajia (joukossa oli useita eteviä professoreja); tohtoreita, sanomalehtimiehiä, taiteilijoita ja liikemiehiä. Luentonsa ensimmäisessä osassa Krishnamurti luki valmistetun puheensa ranskaksi, mutta jälkeenpäin hän puhui vapaasti englanniksi. Hänen sanansa saivat ihailtavan tulkinnan ranskaksi

geneveläisen professorin Privat'in suorittamana. Luentoon oikeuttavat pääsyliput olivat tässä kaupungissa vallitsevan tavan mukaan maksuttomat.

Pari sen jälkeen tapahtunutta vastaanottotilaisuutta toi Krishnamurtin lähempään kosketukseen Geneven intellektuaalisen elämän kanssa. Erään tunnetun tohtorin kodissaan pitämiä päivällisiä seurasi kysely ja keskustelu, johon suurin osa otti osaa ranskankielellä. Krishnamurti vieraili myöskin Ylioppilaiden Kansainvälisessä Liitossa, jonka klubin suureksi osaksi muodostavat yliopiston ulkomaalaiset ylioppilaat; siellä Krishnamurti vastaili kysymyksiin ja keskusteli hänen elämää koskevasta filosofiastaan. Oli mitä kiintoisinta havaita hänelle eri kokouksissa tehtyjen kysymysten erilaatuisuus ja hänen antamansa vastaukset. Joka päivä oleskelunsa aikana Genevessä Krishnamurti vietti useita tunteja haastatellen luonaan kävijöitä hotellissaan. Hän lähti Genevestä Toulon'iin varhain sunnuntaiaamuna marraskuun 1 p.

Hänen vierailunsa aikana avattiin Genevessä Europan ensimmäinen kirjakauppa, joka on yksinomaan omistettu hänen kirjoilleen. Se sijaitsee erinomaisella paikalla kaupungissa, lähellä Madaleine-kirkkoa, omituista kyllä kulmassa, missä Rue de Purgatoire yhtyy Rue de l'Enfer-katuun. Kirjakauppa, joka on myöskin lukusali, on viehättävän uudenaikaiseen tyyliin kalustettu. Seinät ovat verhotut säkkikankaalla ja ne ovat koristetut muutamilla hyvillä uudenaikaisilla maalauksilla. Pitkine sinisine uutimineen tämä huone on rauhallisin mitä saattaa kuvitella.

Krishnamurtin Europan matka.

Kuluvan vuoden loppupuoliskolla ja v. 1931 viitenä ensimmäisenä kuukautena Krishnamurti kulkee ensimmäisellä luentomatkallaan yli Europan. Herra D. Rajagopal'in seuraamana hän aikoo vierailla jokaisessa Europan maassa, paitsi Espanjassa, Portugalissa, Bulgariassa ja Neuvosto-Venäjällä. Matkaohjelma, johon kuitenkin voidaan tehdä muutoksia, on seuraava:

			1930			
Lokak.	15	p:stä	marrask.	6	p:ään	Ranska ja Sveitsi
Marrask.	6	,,	,,	30	,,	Italia
Jouluk.	9	,,	jouluk.	14	,,	Kreikka
,,	17	,,	,,	23	,,	Rumania
			1931			
Tammik.	5	,,	tammik.	8	,,	Jugoslavia
,,	10	,,	,,	16	,,	Unkari
,,	18	,,	,,	24	,,	Itävalta
,,	26	,,	,,	30	,,	Tshekkoslovakia
Helmik.	1	,,	helmik.	28	,,	Hollanti
Maalisk.	1	,,	maalisk.	30	,,	Englanti & Wales Skotlanti ja Irlanti
Maalisk.	30	,,	huhtik.	1	,,	Belgia
Huhtik.	2	,,	,,	23	,,	Saksa
,,	24	,,	,,	29	,,	Puola
,,	29	,,	toukok.	1	,,	Saksa
Toukok.	2	,,	,,	3	,,	Latvia
,,	4	,,	,,	6	,,	Viro
,,	7	,,	,,	11	,,	Suomi
,,	12	,,	,,	19	,,	Ruotsi
,,	20	,,	,,	26	,,	Norja
,,	27	,,	,,	30	,,	Tanska

TIEDONANTO.

Lokakuun numerossa ilmoitettiin että nimi *International Star Bulletin* muutetaan uudesta vuodesta lähtien enemmän sen luonnetta ja sisältöä vastaavaksi. Mutta nimen muutos on osoittautunut epäkäytännölliseksi. Olemme sen vuoksi päättäneet pitää nimen *Star Bulletin* seuraavan vuoden ajan, jättäen pois sanan *International* tarpeettoman pitkänä ja hankalana.

Koska Krishnamurti hajoitti viime vuonna Tähden Järjestön, ovat monet tunteneet, ettei sanaa tähti pitäisi enää käyttää hänen kirjoitustensa ja toimintansa yhteydessä. Symbolina se on kadottanut merkityksensä; ja joka tapauksessa meidän ei tarvitse enää käyttää symboleja. Kuitenkin nimitys, Star Publishing Trust, laillisesti rekisteröitynä nimenä, voidaan vaihtaa ainoastaan huomattavin vaikeuksin ja kuluin. *Star Bulletin* on myöskin tullut tunnetuksi ja nimen muutos voisi aiheuttaa paljon puuhaa maailman eri kulmilla oleville asiamiehillemme, ennenkuin nimi vakiintuisi yleisön mielessä. Jos olisimme löytäneet täysin vastaavan nimen, olisihan muutos voinut kannattaa. Näin ollen näyttää viisaammalta säilyttää nykyinen nimi.

Bulletin muuttuu jollakin tavoin. Parempaa paperilaatua on erikoisesti tuotettu meitä varten. Kirjasinmalli aiottu uudistaa. Lehden tehtävä pysyy varsinaisesti samana, vaikka toivotaan, että saadaan sisältymään lehteen enemmän toistenkin kirjoittajain kirjoituksia. Kansilehti tulee uudeksi piirustukseltaan ja väriltään.

Parannuksista aiheutuvat kulut tekevät välttämättömäksi hinnan korottamisen englantilaiselle painokselle, nimittäin kahdesta ja puolesta guldenista (tai neljä shillinkiä, tai yksi dollari ja kaksikymmentäviisi senttiä, tai kolme rupieta) kolmeen guldeniin (tai viisi shillinkiä, tai yksi dollari ja kaksikymmentäviisi senttiä tai kolme rupieta ja kaksitoista annaa). Tämä muutos astuu voimaan tammikuussa 1931. Yksityisten numeroiden hinta jää ennalleen, kolmekymmentä Alankomaiden senttiä (tai kuusi pensiä, tai 15 Amerikan senttiä, tai kuusi annaa), postimaksut lisäksi.

TÄHTILEHTI

tarjotaan tilattavaksi v. 1931.

TÄHTILEHDEN ohjelma on sama kuin ennenkin.

TÄHTILEHTI on suomalainen painos The Star Publishing Trust'in, Eerde, Ommen, Holland, englanninkielellä julkaisemasta aikakauslehdestä STAR BULLETIN, jonka toimittajina ovat Lady Emily Lytuens ja D. Rajagopal, M. A., L. L. B.

TÄHTILEHTI ilmestyy v. 1931 10—12-numeroisena aikakauslehtenä. Se voidaan tilata postitoimistoista, asiamiehiltä ja lehden toimitukselta, os.: Vuorikatu 5 B 17, Helsinki. Tilaushinta Smk. 50:— 1/1 vsk. sekä Smk. 30:— 1/2 vsk. Amerikassa Doll. 2:— 1/1 vsk. Asiamiespalkkio on vähintään 5 vuosikerrasta 20 %.

TÄHTILEHDEN vastaava toimittaja Suomessa on Helmi Jalovaara, osoite Vuorikatu 5 B 17, Helsinki.

Kustantaja TÄHDEN KUSTANNUSTOIMISTO.

TÄHTILEHDEN entiset tilaajat, uudistakaa tilauksenne ensi tilassa.

Hankkikaa uusia tilaajia TÄHTILEHDELLE.

STAR BULLETIN

V. 1931

voidaan tilata allekirjoittaneen välityksellä kun lähetetään tilausmaksuna Smk. 50:— tai 5 shillinkiä tai kolme guldenia.

***Helmi Jalovaara** os. Vuorik. 5 B 17*

Helsinki 1930, Oy. Gutenberg